

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

LGr
H766Bo

H O M E R I

C A R M I N A.

RECOGNOVIT ET EXPLICUIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

[Vol. 5]

O D Y S S E A E

VOLUMEN TERTIUM,

LIB. XVII—XXIV.

BATRACHOMYOMACHIA.

HYMNI.

EPIGRAMMATA ET FRAGMENTA
CARMINUM EPICORUM.

L I P S I A E

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXXV.

113904
2/6/11

HOMER

C. A. R. M. I. N. A.

UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

HENRIQUES NOTHE

O. D. S. B. E. N.

VOLUMEN PRIMUM

P. B. X. M. I. — X. M. V.

BATHONOMYOMACHIA.

LYMNI.

EPICRAMATA ET EPITAPHIA

CLAUDE MIGNON

L. T. B. I. E.

UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

ANN ARBOR

Τ Η Ο Ε Ξ Ι Σ

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Ρ Α Ψ Ι Δ Ι Α Σ

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ι Δ Ι Α Ρ .

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Η Σ Ρ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

Εἰς τὴν πόλιν ἔλθων ὁ Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην (urbem) ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστήρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπαγγέλλει, πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην. καὶ Εὐμαῖος εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστρέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς (fort. ἐν ἀστοῖς, vel, quod Buttmanno placuit, ἐν ἄστει.) μένει.

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΙΘΑΚΗΝ.

Telemachus, in urbem rediturus, etiam Ulyssem eo deduci jubet.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη δοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει,
 5* ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἔδον προσέειπε συβώτην·
 „Ἄττι', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ
 ὄψεται· οὐ γὰρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὅτω
 κλανθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος,
 πρὶν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται. ἀτὰρ σοίγ' ᾧδ' ἐπιτέλλω·

Annotationes Vers. 4. II. γ', 338. Am. Q.: εἶλετο — ἔγχος. μόνον τοῦτο ἀνόμασε, τὸ δὲ ξίφος σεσιώπηκεν, ἐπειδὴ τὸ ξιφηφορεῖν αἰεὶ τε ἦν κ. σύνηδες (v. ann. ad II. β', 45., Thuc. 1, 6.), ὡς τὸ πρὸ τῆς τροφῆς μὲν αἰεὶ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι δηλοῖ, τὸ δὲ μετὰ τὴν τροφήν, ὡς ἀκόλουθον, ἡμῖν σιωπῇ κατέλιπεν ὑπονοεῖν. — ὃ οἱ π. ἀρήρει. non enim quaevis arma cuique conveniebant. similiter Paris thoracem fratris Lycaonis induit, ipsi aptum, II. γ', 33.

5. cur, quaeso, ἔδον, suum, qui esset patris superstitis, ut adhuc sperabant? nec usquam hoc modo loquitur poeta, sed vocat Eumaeum κατ' ἔξοχὴν συβώτην sive ὑφορβόν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, et a praestantia morum atque

indolis δῖον, θεῖον, quodque inprimis facit ad h. l., ἐσθλὸν ὄ, 556. pariter enim scribendum arbitror καὶ ἐνν προσέειπε συβώτην, verba ἔδον, ἔδον, ἐνν, etiam hic permixta esse ratus, ut alias. v. Buttmann. Lexil. 23. sic ἐνν sive ἦνν θεράπων legitur II. ν', 246, π', 464, 653, υἱὸς ἐνν Πριάμοιο II. θ', 302, et frequens est modus dicendi ἦνν τε, μέγας τε. vel sumamus cum Heyneo ann. ad II. ὄ, 296. adjectivum Ionicum ἔδον, bonus, strenuus. ibi Sch.: εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἔδον ἄγγελον. ἀγαθόν. h. e. ἔδον. cf. Schn. v. ἔδον.

6—9. ἄττα. π', 31 etc. — ὄψεται, ὄψηται. — αὐτόν μ' ἐσίδηται. sic Ald. 3. veteresque et mediae aetatis edd., item E. Alterus ex suis, ut videtur (nam nihil annotavit), eumque secuti W et B: αὐτόν με ἴδηται.

10 τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκείθι
δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσι,
πύρρον, καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὼς ἔστιν ἅπαντας
ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῶ.
ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μῆνιει, ἄλγιον αὐτῷ

15 ἔσσειται· ἧ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
πτωχῶ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἧε κατ' ἀγρούς
δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.

20 οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλικὸς εἰμὶ,
ᾧστ' ἐπιτελαμένω σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
ἄλλ' ἔρχευν· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὄδε, τὸν σὺ κελεύεις,
αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται
(αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακά), μὴ με δαμάσῃ

25 στίβῃ ὑπηοίῃ· ἕκαθεν δέ τε ἄστν φάτ' εἶναι.“

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, κακὰ δὲ μνηστῆρος φύτευεν.

αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ ἴκανε δόμους εὐναιετάνοντας,

ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,

30 αὐτὸς δ' εἶσω ἴεν, καὶ ὑπέρβῃ λαῖνον οὐδόν.

10—15. Am. Q. τὸν ξεῖνον δύστηνον. (excidit signum criticum, quo articulum eo loco positum notaverat Schol.) πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου μετάθεσιν. ὁμοίον ἔστι τῷ (Il. φ', 317.) οὐτε τὰ τεύχεα καλῶ. dicendum fuisse ait Attico vel τὸν δύστηνον ξ., τὰ καλὰ τ., vel τὸν ξ. τὸν δύστ., τὰ τ. τὰ καλῶ. cf. E. res nota. de usu articuli apud Homerum generatim v. ann. ad Il. α', 11. — ἐκείθι, ibi. semel dixit. Aeschlylo Theb. 760. est eo, sive illuc. — πύρρον, κ. κοτύλην. 362, ο', 311. — οὐπὼς, nequaquam. β', 130 etc. — ἀνέχεσθαι, sustinere, alere. Ap.: ἀνέχεσθαι. ἧ μὲν λέξις (eo quidem sensu, quem dicet grammaticus: nam κ', 277. et alias ἀν. est pati.) ἐν τῇ ρ' τῆς Ὀδυσσεΐας, ἀνθρώπους — θυμῶ· δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι κ. διαβόσκειν. minus bene E: ἔχει δὲ τὸ ἀνέχεσθαι ἢ ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνέχειν ἧτοι ἀναβαστάζειν, ὡς ἐν μεταφορᾷς τινος ὑπερείσματος. — ἔχοντά περ ἄ. θυμῶ, dolentem animo, a consequente miseriarum et inopiae. — μῆνιει. Il. α', 483 etc. — ἄλγιον. δ', 292. — φίλα, φίλον ἐστὶ, placet, moris est. de plurali v. ν', 15±.

17—25. ᾧ φίλος, ᾧ φίλε. α', 301. — ἐρύκεσθαι, retineri. α', 14 etc. — μενεαίνων, cupiens. ε', 341

etc. — Sch.: τηλικὸς (α', 297, Il. ω', 487, etc.). τῆς θεούσης ἡλικίας. E: ἦγονν οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ᾧστε εἰς πᾶν ἔργον πεῖθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγρούς, ὡς οἶα δηλαδὴ γέροντων κ. μὴ ἐξισχύων πονεῖν. σημάντορα δὲ (v. ann. ad Il. δ', 431) συνήθως λέγει τὸν ἐπιτάσσοντα. — πυρὸς genit. causae. E: ἦγονν διὰ πυρὸς θερμανθῶ. ἀλέη τε γέν. ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου δηλονότι. Am. Q.: ἀλέη. θερμασία, κυρίως ἢ τοῦ ἡλίου. „lex. Sophisticum Bekkeri p. 375: ἀλέα, θερμη.“ B. ἀλέην effugium dixit Il. γ', 301., quem locum cum interpretarer, hujus non memineram. — αἰνῶς κακὰ, valde mala, usu detrita atque lacera. — Sch.: στίβῃ (ε', 467) ὑπηοίῃ. ὁ παγετός ὁ ὀρθρινός.

26—35. Harl.: διὰ στ. γο. διὰ κ. μεγάροιο. — βεβήκει, abiit. v. γ', 162. κραιπνὰ π. προβιβάς. Il. ν', 18. — κακὰ — φύτ. ξ', 110. — αὐτὰρ — εὐν. β', 400, Il. ζ', 370, inferius 85 etc. — ἔγχος — ἐρείσας. v. α', 127, θ', 66, 473. — ὑπέρβῃ λ. οὐδόν. θ', 80 etc. postquam transit ἀνδρῶνα et hastam ibi apposuit Telemachus, intrat partem interiorem domus, quam partem habitabant feminae, cuique contiguam erat ὑπερώϊον. v. 96—102, α', 328. — κῶεα. γ', 33 etc. —

gaudia domus regiae de salvo reditu Telemachi, ejusque colloquium breve cum matre.

- Τὸν δὲ πολὺν πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐν δαιδαλέοισι.
 δακρῦσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαί Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο,
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἣν χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 ἀμφὶ δὲ παιδί φίλῳ βάλε πήχεε δακρῦσασα,
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
 40 καὶ ὅ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἐγῶγε
 ὄψεσθαι ἐφάρμην, ἐπεὶ ὄχεο νῆϊ Πύλουδε
 λάθρη, ἔμευ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
 ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς·“
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 „μῆτερ ἐμῇ, μὴ μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηναμένη, καθαρὰ χροὸ εἵμαθ' ἔλοῦσα,
 (εἰς ὑπερῶ' ἀναβάσασα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,)
 50 εὐχεο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἐκατόμβας
 ῥέξιεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς ἀντιτὰ ἔργα τελέσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορῆν ἐσελεύσομαι, ὕφρα καλέσσω
 ξείνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι·
 55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκέως φιλέειν, καὶ τιέμεν, εἰδόκεν ἔλθω.“

καστόρνῦσα, καταστορνῦσα. — θρόνοις ἐ. δαιδ. II. σ', 390. simili sensu θρόνους εὐποιήτους dixit v', 150. — ἰθὺς κίεν, recta illi obviam ivit. — ταλασίφρονος, audentis, v. ann. ad α', 87. — ἠγερέθοντο. β', 392, II. β', 304 etc. — κύνεον — ὤμους. v. π', 16. Am. Q.: ὡς ἂν δοῦλαι τοὺς ὤμους· ἣ δὲ Πηνελόπη κεφαλὴν τε, κ. ἄμφω φάεα καλὰ. (similiter E. recte Buttmanus: δοῦλαι pro δούλους. sed praeterea scribendum puto: — δοῦλαι τὴν κεφαλὴν κ. τοὺς ὤμους· ἣ δὲ Πην. καὶ ἄμφω φ. καλὰ.) τὸ γὰρ στόμα οὔτε δούλοι, οὔτε ἐλεύθεροι ἐφίλουν. scil. amicitiae causa et prae gaudio. nam amantium quidem, ne quis dubitet, jam olim hoc jus fuit, ut labra labris consererent.

36, 37. τ', 53, 54. cf. δ', 122, ζ', 150—152.

38. ἀμφὶ — δακρῦσασα. cf. ψ', 240, II. ε', 314.

41, 42, π', 23, 24.

43—47. ἀέκητι. γ', 213, II. λ', 667 etc. — φίλου — ἀκουήν. β', 308 etc. — ὅπως — ὀπωπῆς. γ', 97, δ', 327. — ὄρνυθι, excit. ζ', 363 etc. — μηδέ μοι — ὄρινε. 150, II. β', 142 etc. — φυγόντι — ὄλεθρον. α', 11, II. ζ', 57 etc.

48, 9. δ', 750 et 51., ex quo loco transcriptus videtur 449., quo versu carent MS. Thomae Bentleji, A. 2. et 3., primusque A. collocatum habet post 51., quo et ipso signo agnoscas interpolationem. quare Knight. omisit eum versum, W uncinis inclusit.

50—55. τεληέσσας ἐκ. δ', 352 etc. — ἀντιτὰ ἔργα, ἀνάτιτα, ἐπιτιμητικά, ἀντίτισιν. v. II. ω', 213. Am. Q. emend.: ἀντιτὰ. ἀντίτιτα. ἔστι δὲ συγκοπὴ. at hoc si ita esset, poterat Hom. dicere ἀντίτιτ' ἔργα τ. — καλέσσω (κ', 231 etc.), vocem, invitum hospitio. — σὺν ἀντιθέοις ἐτ. ζ', 385 etc. — Harl.: ἠνώγεα. γφ. ἠνώγον. v. ι', 44.

56. ο', 542.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ἢ δ' ὑδροηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἑλοῦσα,
εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τεληέσδας ἑκατόμβας
60 ῥέξιεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.

prodit Telemachus in forum ad abducendum hospitem Theoclymenum, et Piraeo dicit, quid donis Menelai faciat.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
ἔγχος ἔχων· ἅμα τῶγε κύνες πόδας ἄρογοι ἔποντο.
θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπεροχόμενον θηεῦντο.
65 ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυβσοδόμεον.
αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὴν ὄμιλον,
ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο, καὶ Ἄντιφος, ἢ δ' Ἀλιθιέρσθης,
οὔτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῴοι ἦσαν ἑταῖροι,
70 ἔνθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγυθὲν ἤλθε,
ξείνου ἀγῶν ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

57. τ', 29, φ', 386, χ', 398. Sch.: ἄπτερος μῦθος. ἦτοι ἰσόπτερος (?), ταχύς. Am. Q.: ταχύς πρὸς τὸ πεισθῆναι, κ. ἰσόπτερος. ἢ οὐκ ἀπέπτυ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπέμεινε, μὴ ἔχων πτερόν. λέγει δὲ, ὅτι ταχέως προσήκατο τὸν λόγον, ταχέως ἤκουσεν. Harl.: ἔνιοι, ἔμμονος. quae haud dubie est interpretatio τοῦ ἄπτερος. E: κεῖται τὸ ἄπτερος ἔ. μῦθος εἰς ἴσον τῷ ταχέως προσήκατο, φασί, τὸν λόγον. ἄπτερος δὲ ὁ παράμονος κ. μὴ πτερόεις (α', 122 etc.), κατὰ τὸ κοινὸν τοῦ λόγου ἐπίθετον. ἦγουν ὁ μὴ ἀποπτάς, ἀλλ' ἐπιμεινῆς τῇ γυναικί. Ap.: ἄπτερος, ὁ προσσηνῆς, ἢ ταχύς. vide, quam velut in omnes partes Grammatici versarint vocem ambiguum. nec tamen verum viderunt, sed, opinor, Coraïus ap. Montbelium, cujus adscribenda est ann. ad h.l. sic igitur vir praematura morte ereptus litteris et amicis: „Cette parole n'est point fugitive pour Pénélope. Cette fin de vers est susceptible d'être expliquée de 3 manières différentes: 1° Ce discours fut sans ailes pour Pénélope, c'est-à-dire qu'elle le garda précieusement, qu'elle le recueillit avec joie; c'est le sens que j'indique. 2° Au lieu de traduire ἄπτερος par l'a privatif, quelques-uns le rendent par ἰσόπτερος, qui a des ailes d'une égale vitesse, qui est rapide. (Sch. et Etym. magn. voc. ἄπτερος.) Dans ce cas, il faut entendre que le discours de Télémaque fut

prompt à persuader sa mère. 3° Enfin M. Coraï (Σχόλια εἰς τὴν Ἰλιάδα, α', 201.) veut que par là on entende que Pén. ne répondit pas, qu'elle garda le silence: οὐδένα λόγον ἀφῆκεν ἐκπτεῖναι τοῦ στόματος, elle ne laissa envoler aucun discours de sa bouche; car Hom. donne souvent aux discours l'épithète de πτερόεντα, ailés. Je penche toujours pour le premier sens, tout en convenant que l'opinion de M. Coraï est fort ingénieuse.“ Voss. quoque: also sprach der jungling, und nicht entflog ihr die rede. h. e. sermo Telemachi. malim: Also sprach er, und ihr entflog kein Wort von den Lippen. obmutuit Penelope, prudentem filii orationem admirata, ut α', 360. in simili causa: ἢ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ. Berglerus: illi quasi impennatum haud evolavit verbum.

61—68. διὲκ μεγ. v. ann. ad κ', 388. — ἅμα — θηεῦντο. β', 11—13. — A. 2. menda mira, quam propagare non est veritus Alterus: ἀγήνοροι. en gradus corruptionis: ἀγήνοροι, ἀγήνορα, ἀγήνοροι. — βυβσοδόμεον. δ', 676. — de Mentore et Alitherse v. β', 157 et 225. Antiphus hic alias haud memoratur. v. ib. 19.

69. β', 254.

70—73. E: τοὶ — ἕκαστα. δτι καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δυνάμενος ὁ ποιητῆς πολυλογῆσαι παραιτεῖται αὐτό

Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκάς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
τὸν καὶ Πείραϊος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·

75 „Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναικάς,
ὡς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
„Πείραϊ', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι

80 λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἢ τινα τῶνδε·
εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.“

hospitio Telemachus excipit Theoclymenum.

Ὡς εἰπὼν ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.

85 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε,
ἐς δ' ἀβαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.

τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλου, ἠδὲ χιτῶνας.

90 ἔκ ῥ' ἀβαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κἀθίζον·
χέρονιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
καλῆ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,

95 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαρίζομένη παρεόντων.
μήτηρ δ' ἀντίον ἴξε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
κλισμῶ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

100 τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·

tum breviter matri narrat iter suum.

„Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰδαναβᾶσα
λέξομαι εἰς εὐνήν, ἢ μοι στονόεσσα τέτυκται,

διὰ τὸ μὴ καίριον. ὡς μὲν γὰρ οἱ φί-
λοι ἐξέρεεινον ἕκαστα, λέγει· τί δὲ
πρὸς αὐτοὺς ὁ Τηλ. ἔφη, οὐ λέγει. —
ἀλλὰ παρέστη. fortius affirmat,
negato contrario.

74. π', 460. cf. inferius 123, 495.

75—84. ὄτρυνον, jube. χ', 484,
Π. π', 495 etc. — οὐ — ἔργα. v. de
loco hujus sententiae α', 337. — πα-
τρώϊα πάντα. π', 388, υ', 336, χ',
61. — ἐπαυρέμεν, frui. Π. σ', 302.
— ἢ τινα τῶνδε. h. e. μᾶλλον ἢ τ.
τ. v. Π. ψ', 445. et Bernhardy wissen-
schaftliche Syntax der gr. Sp. pag. 437,
ann. 86. speciosissimam, sed ipsam quo-
que falsam, hanc ellipsin vocat Herm.
ann. ad Viger. p. 884, cujus non capio

argutias. — φόνον — φυτεύσω.
β', 165. — χαίροντι — χαίρων,
ut ἕκων ἕκουσι ap. Eurip. Cycl. 244.
v. ann. ad ε', 155. — ταλαπείριον.
ζ', 193.

85, 6. 178, 9. cf. ann. ad α', 132.

87—89. δ', 48—50.

91—99. cf. α', 136—140, 148, 150
etc. ἀντίον ἴξε. v. 257, 334, ε',
198, ξ', 81. — παρὰ σταθμὸν μεγ.
v. α', 333. μεγάροιο, ἀνδρῶνος. β',
248 etc. — λεπτά. κ', 544 etc. — ἠλ-
στρωφῶσα. ζ', 53, η', 105. — Ε: οἱ
δὲ. οἱ περὶ τὸν παῖδα.

101—104. τ', 594—597. de ὑπε-
ρωῖῳ v. Π. β', 514. λέξομαι. δ',

- αἰὲ δάκρυς' ἱμοῖσι πεφυρμένη, ἔξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄχθευ' ἄμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀρήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἀκουσας.^α
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „τοῖγάρ ἐγὼ τοι, μήτερον, ἀληθείην καταλέξω.
 ὄχθευ' ἐς τε Πύλον, καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥσει τε πατὴρ ἐόν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κνυδαλλμοῖσιν.
 αὐτὰρ Ὀδυσσεύης ταλασίφρονος οὐποτ' ἔφασκε,
 115 ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι,
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ἔνθ' ἴδον Ἀργεῖην Ἐλένην, ἧς εἴνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι, Τρωῆς τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττεν χοηΐζων ἰκόμην Λακεδαιμόνα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῶ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος πρόσέειπεν·
 „,,Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδες αὐτοὶ ἴοντες!
 [ὥς δ' ὅπote ἐν ἐυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενεῆς γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκυα ποιήεντα,
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσῆλυθεν εὐνῇ,
 130 ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
 αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,

413 etc. — ἔτλης, sustinuit, ausus es, voluisti. δ', 716, λ', 142 etc.

105. πρὶν — δῶμα, priusquam proci huc redissent ex foro, cum soli essemus.

108. π', 226, χ', 420.

109—113. ποιμένα λαῶν. v. ann. ad II. β', 243. Evang. Joann. 10, 14.: ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός. — ὑψ. δόμοισιν. v. ann. ad 266, α', 126, II. ζ', 503 etc. — ἐνδ. ἐφίλει. 56 etc. — Ἀρ.: χρόνιον. μετὰ πολὺν χρόνον. scrum, h. e. sero. v. β', 357 etc. — νέον, νεωστί. α', 175 etc. — ἐκόμιζε, fovit, hospitio excepit. κ', 73 etc. — κνυδάλ. γ', 219 etc.

115—117. ζωοῦ, οὐ ζωοῦ. v. Hermann. ad Soph. Ajac. 239., nos ad Philoet. 760, Aristoph. Vesp. 1380. — ἐπιχθονίων. α', 167 etc. — δουρικλειτόν. II. ε', 55, λ', 333 etc. sic etiam ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας et τηλεκλει-

τοὺς ἐπικούρους dixit pro ἀγακλυταῖς, τηλεκλυτοῖς, ἧ', 202, II. ε', 491 etc. — ἵπποισι καὶ ἄρμασιν. hendiadys. II. δ', 366, ω', 390.

119. μ', 190. A. 1. in marg. et Harl. δάμησαν pro μόγησαν.

121, 2. χοηΐζων. λ', 339, II. λ', 335. — πᾶσαν ἀληθ. B: „Illustrat locutionem πᾶσαν τὴν ἀληθεῖαν λέγειν Fischerus ad Platonem Apol. §. 1. Adde Raphelium ad Marcum cap. 5, 33. ita Hom. II. ω', 407,“

124—141. δ', 333—350, unde immigrasse arbitror versus 126—137, alienos illos ab hoc loco, in quo summam Telemachus percurrit iter suum, festinatque ad eventum, quod ipsum Homerum semper facere ait Flaccus A. P. 148. qua re inductus ego haec cancellavi. Harl. 130.: ἐφῆει. (h. e. ἐφίει. ω', 180, II. ο', 444.) γρ. ἐφῆκεν.

- τοῖος ἔων, οἷός ποτ' ἐντιμένη ἐπὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
 135 κάδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάρουτο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς!
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο, πικρόγαμοί τε.]
 ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἔρωγε
 ἄλλα παρῆξ εἶποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω,
 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 φῆ μιν ὄγ' ἐν νῆσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλλε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἧ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.““
 „Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.“
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι βρονε.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Theoclymeni faustum vaticinium.

- „Ὡ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
 ἦτοι ὄγ' οὐ σάφα οἶδεν, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἦμενος, ἧ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φρυτεύει.“
 160 [οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσσέλιμου ἐπὶ νηὸς
 ἦμενος ἐφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηλελόπειαι·
 „αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη!

142—146. v. δ', 556—560.

147. Harl.: ἀθετοῦνται ἰς στίχοι.
 Am. Q. ad 150.: ἀθετοῦνται ἰβ' στίχοι.
 verum esse numerum 150., sed
 versuum ἀθετουμένων illum, qui habetur
 in Harlejano libro, intellexit Buttmannus.
 nimirum fuere, qui damnarent versus
 150—165 propterea quod ante
 consensam navem augurium fecisset
 Theoclymenus; quae ratio manifesto falsa
 est, cum id post descensionem evenerit
 (σ', 524—533). vereor igitur, ne simili
 versuum initio ab ὧς librarii falsi alii
 ab 146., alii ab 149., ad 166. aberrantes
 forte omiserint intermedia, quae dein
 recentiores haud invenientes in nonnullis
 libris ἀθετούμενα esse crediderint

a Criticis. acute tamen Buttm. perspexit,
 quod legitur apud Am. Q. ad 160. ἐν τοῖς
 χαριστέροις οὔτοι μόνοι οἳ ἰβ' ἀθετοῦνται,
 scribendum esse οἱ β', scilicet versus
 160. et 161. certe nihil ejusmodi neque
 tum inter navigandum observavit, neque
 Telemacho dixit, vates Argivus. quare et
 his uncinis impigi.

150. II. β', 142 etc.

152, 3. αἰδοίῃ. σ', 313, α', 139,

II. β', 514 etc. — σύνθεο. σ', 27 etc.

155. ξ', 158.

158. ἔρπων, ingrediens. σ', 130,

II. ς', 447. cf. α', 193.

163—165. σ', 535—537.

τιῷ κα τάχα γνώης φιλότητά τε, πολλά τε δῶρα,
165 ἔξ ἑμεῦ, ὡς ἂν τις σε συνναντόμενος μακαρίζοι.“

ludi consueti et epulae procorum.

- Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσοῦ μέγαροιο
δίσκοισιν τέροντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριον ἔχεσκον.
170 ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἔην; καὶ ἐπήλυθε μῆλα
πάντοθεν ἔξ ἀγρῶν (οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ),
καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μῆδων· ὃς γάρ ἔα μάλιστα
ἦνδανε κηρύκων, καὶ σφιν παρεγίγνετο δαίτῃ·
„Κοῦροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοισι,
175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.“
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν, πείθοντό τε μύθῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε·
180 οἱ δ' ἴερονον ὄϊς μεγάλους, καὶ πίονας αἰγας,
ἴρενον δὲ σύας σιάλους, καὶ βοῦν ἀγελαίην,
δαίτ' ἐντυνόμενοι.

167—169. δ', 625—627.

170—176. E: ἔστι δειπνηστος ὁ τοῦ δειπνου καιρος· ἄλλως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν, δειπνηστος ὁ ξυτῶνας αὐτοῦ, φασί, τὸ δειπνον, βαρυνῶνας δὲ ἡ ὥρα τοῦ δειπνου· ὁ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμητος καὶ ἀμητος παρατετήρηται. — de Medonte, praecone haud improbo, proptereaque servato ab Ulyssē in caede procorum, v. ann. ad δ', 677. — ὃς γάρ, οὗτος γάρ. Ap.: ὃς ἀντι τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν· ὃς γάρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν (α', 286) etc. cf. Matth. §§. 286. et 484, c. — παρεγίγνετο δαίτῃ, interesse solebat convivio. Am. Q.: εὐνούστατος μὲν ὁ Μῆδων τῇ Ὀδυσσεύς οἰκίᾳ· δι' ἐπιεικίαν δὲ ἦθους καὶ οἱ μνηστῆρες αὐτὸν ἐτίμων, καὶ ὁμοτράπεζον εἶχον. — Am. B.: οὐ — χέρειον, ἦτοι οὐ καλόν (imo κακόν) ἔστιν, ὡς τὸ οὐχ ἦκιστα ἀντὶ τοῦ μάλλον. similiter, notante Cl., Hesiodus O. et D. 750.: μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον. de hoc usu comparativi v. ε', 284. οὐ χέρειον pro καλόν, ut illaudatus Busiris pro detestabilis etc. B.: „Hinc frequens ap. prosaicos scriptores οὐ χέριον cum infinitivo; de quo vide not. ad Philostr. Her. p. 577, collatis Schaefero ad Julianum p. XIII, et Casaubono ad Dionysii Hal. Ant. 1, 39. sunt et exempla ap. Scho-

liastem Nub. 97, 145. adde infra ψ', 262.“

177—184. ἀνστάντες. π', 407 etc. — αὐτὰρ — θρόνους τε. 85. — οἱ δὲ, illi vero, Medon et famuli procorum. de praeconibus Feith. 2, 5, 5.: „Omnino apud Homerum in epulis heroicis operam praestant. Il. σ', 558.: κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαίτα πίνοντο, Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον. similiter Telemacho accumbenti praeco praebet carnis portionem inferius 334.“ cf. υ', 276, Il. γ', 245—249, et quae alia hac de re Homeri loca protulit doctissimus Kōrpe Uiber das Kriegswesen der Griechen p. 254—257. — ἴρενον contracte, ut ἱερέουσι ξ', 94. mire Am. B.: ἴρενον. ὡς συγκοπιόμενον φιλοῦται. lex. περι Πνευμάτων (Ammon. Valck. p. 229.): τὸ ι pro τοῦ ρ φιλοῦται, ἴρος ὁ πτωχός, ἴρις τὸ τόσον. πλὴν τῶν ἀπὸ Ἰερός γινομένων κατὰ κράσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν, οἷον ἴρος ὁ ἱερός, Ἰρεῖον τὸ θυμῶ, ἴρηξ ὁ ἰεραξ. τινὲς δὲ παραλόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπιέντα κατὰ Αλολεῖς φιλοῦνται, οἷον ὠρησεν ὠρσεν, ἀρμόσας ἄρσας. πρὸς οὗς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὠρησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπήν ὠρσεν, οὔτε τὸ ἀρμόσας ἄρσας, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω τὸ διεγίρω ὁ μέλλων ὄρω, κ. Αλο-

Eumaeus quoque in urbem proficiscitur cum domino personato.

Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῦ πόλινδε
ἀτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἵεναι καὶ δῖος ὕφορβός.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.

185 „Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵεναι μενεαίνεις
σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἑμός (ἢ σ' ἂν ἔγωγς
αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι,
ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεΐδια, μὴ μοι ὀπίσσω
νεικεῖη· χαλεπαὶ δὲ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί),
190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
ἡμαρ, ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„γινώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.

ἀλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἠγεμόνευε,

195 δὸς δέ μοι, εἴ ποδὶ τοι ῥόπαλον τετυμημένον ἔσθι,

* σκηρίπτεσθ', ἐπειή φατ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν.“

λικῶς ὄρω, κ. Ἄρω τὸ ἀρούρω ἀρῶ,
κ. Αἰολικῶς ἄρω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦν-
ται γινόμενα (h. e. οἰκοθεν, in ipso eo-
rum ortu, primaque formatione), οὔτε
μὴν τὸ Ἰρος, κ. Ἰρεῖον, κ. Ἰρηξ, συν-
εκόπησαν Αἰολικῶς, ἀλλὰ κρασίον ἔπα-
θον τοῦ ι κ. ε εἰς ι, ὡς ἐν τῷ ὄφρις ὄφρις
(et in ὄϊες ὄϊς) ἔστιν εὑρεῖν. Harl. ad
hunc versum: ἀθετεῖ καὶ (scrib. δέ.)
Ἀριστοφάνης. videtur supervacaneum pu-
tasse. — σὺς σιάλωνς. ξ', 41 etc.
— βοῦν ἀγελ. κ', 410. — ἀτρύ-
νοντο. medium. properabant. — τοῖσι
— ἀνδρῶν. intell., ut passim, λέγων.

185—191. Harl.: πόλινδ' ἵεναι.
γρ. ἴμεναι. — ῥυτῆρα, custodem
(223), α ῥύεσθαι, quod etiam ἑρύεσθαι
dicitur, velut II. α', 239. perperam Ari-
stoxenus ap. Ammon. p. 123. ed. Valck.:
τὸ μὲν ῥύεσθαι ἐκ θανάτου ἔλκειν, τὸ
δὲ ἑρύεσθαι φυλάττειν. v. ann. ad II.
φ', 230. — δεΐδια α sensu praesentis
dixit, ut δ', 820 et alias. v. Matth.
§. 505, III, 1. — ὁμοκλαί, minae.
II. ζ', 137 etc. — ἴομεν, ἴομεν. —
Sch. et Palat.: μέμβλωκε μάλιστα.
τὸ πλείστον τῆς ἡμέρας παρελήλυθεν.
E: τὸ δὲ μέμβλωκεν ἀντὶ τοῦ με-
μόληκε, παρελήλυθεν, — ὡς ἐκ τοῦ μο-
λῶ μολήσω μεμόληκα. cf. Matth. §. 183,
6, Buttman. Lexil. 1. p. 136, Schn. v.
μέμβλωκα. Cl.: „Virg. Aen. 9, 156.:
nunc adeo, melior quoniam pars acta
diei est.“ — ἔσπερα, ἑσπέρα, quem-
admodum ἔγχωρος et ἔγχωριος aliaque
hujuscemodi promiscue dicuntur. perpe-
ram E: τὸ ἔσπερα συγκέκοπται ἐκ
τοῦ ἔσπερα, ceterum recte interpre-
tatus ἠλλειπτικῶς ἔσπερα μέρος, ἢ κα-

ταστήματα, ἢ τοιοῦτόν τι. Sch.: ποτὶ
ἔσπερον (scr. ἔ—ρα) ῥίγιον. πρὸς
ἑσπέραν μᾶλλον χειμῶν ἔστιν. E: χει-
μέριος δηλοῦται ἢ ἔγγυς χειμῶνος και-
ρός.

193. 281, π', 136.

194—196. διαμπερὲς, πάντως. δ',
209 etc. — E: τὸ δὲ ῥόπαλον (286,
ι, 319 etc.) μετ' ὀλίγα καὶ σκηπτρον
ἔρεϊ θνητῆρες τῷ Ὀδυσσεῖ. — ἀπὸ
τοῦ ῥέπω δὲ γίνεται τὸ ῥόπαλον, ὡς
οἶα ῥέπον εἰς μέρος κ. μὴ ὀρθόν, (me-
lius Am. B.: παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος
ῥέπειν. sed potius intelligendum est ῥέ-
πειν activo sensu inclinare, ut ῥόπαλον
significet id, quo aequilibrium alicujus
rei efficitur. v. etiam Schn. v. ῥέμβω.)
κατὰ τὸν τῆς Ἐκάβης παρ' Εὐριπίδῃ
(Hecub. 64.) σκολιὸν σκίπωνα. (?)
ὅμοιον δέ τι καὶ ἡ καλαῦροψ (II.
ψ', 845, ubi v. ann.), κάλον κείνην,
τουτέστι ξύλον, αὐ ῥέπον (reclinans,
quemadmodum dicitur ἀνέρσειν), κατὰ
ὁμοίαν ἐτυμολογίαν. — σκηρίπτε-
σθαι, ad innitendum. v. λ', 594. et
de ai eliso ε', 410. — E: ἀρισφαλῆς
δὲ ὁδὸς ἢ τραχέα (204) κ. πάννυ
σφάλλουσα, ὡς κινδυνεύειν πίπτειν τὸν
ὀδεύοντα. — E: ὄρα τὸ οὐδόν ἀντὶ
τοῦ ὀδόν, ἐπεμθῆσει Αἰολικῇ τοῦ ν.
ἄναξ δὲ, φασίν, ἐναῦθα εἶπε τὴν
λέξιν, κ. δέδωκεν ἀφορμὴν ἐτυμολογίας
τῷ οὐδῶ (α', 104 etc.). καὶ ἐκεῖνος
γὰρ ὁδὸς εἰς οἶκόν ἐστιν. Ἡρακλείδης
δ' ἐν οἷς περὶ δυσκλίτων ῥημάτων γρά-
φει, ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδ' ἄς
φρησι γράφεσθαι οὐκ ἄλλως ὑπό τινων.
perit ista scriptura e codicibus; quae
verecor ne haec fuerit initio ἀρισφαλῆς

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄοστις,
Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.

- 200 τὰ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βιώτορες ἄνδρες
ῥύατ', ὕπισθε μένοντες. ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα,
πρωχῶ λευγαλέω ἐναλίγκιον, ἣδὲ γέροντι,
σκηπτόμενον, τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.

quibus urbi appropinquantibus convicium facit Melantheus caprarius, et calce ferit Ulyssem.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κᾶτα παιπαλόεσσαν
205 ἄστεος ἔγγυς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
τυκτῆν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νήριτος, ἣδὲ Πολύκτωρ
(ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφέων ἦν ἄλσος,
πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέειν ὕδαρ
210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο

ἔμμεναι οὐδός. v. Schn. v. οὐδός. id vel casu mutatum fuerit a librariis propter v et s litterarum similitudinem; vel ex industria correctores posuerint οὐδὸν, cum οὐδός obsoletum esse videretur. ceterum Ap. quoque: οὐδός. ἐπὶ μὲν τοῦ βαθμοῦ τῆς θύρας, — ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὀδεύειν etc. verum vix est ut affinitatem habeant vocabula οὐδός et οὐδός, limen, quod ὁδὸν dicunt Attici, velut Soph. Oed. Col. 57. εὐμεθόδως δὲ ἡ τοῦ ῥοπάλου χρῆσις διὰ τε τὸ ἀναγκαιῶς πρωχικώτερον τῆς σκευῆς, καὶ ἵνα πιθανῶς μετ' ὀλίγα (235) βουλεύσῃται Ὁδ. ῥοπάλω τούτῳ ἀνελεῖν τὸν κακὸν Μελάνθιον.

197, 8. cf. v', 437, 8.

199, 200. θυμῆρες, gratum. κ', 362. — βιώτορες ἄνδρες. ξ', 102.

202, 3. 337, 8, π', 273, ω', 157, Π. ξ', 457.

204—216. παιπαλόεσσαν. κ', 97 etc. — Am. B.: τυκτῆν (δ', 627). οὐκ αὐτοφυῆ. οὐ λέγει δὲ τὴν Ἀρξέθουσαν (v', 408). E: ὅτι κρήνη τις ἦν ἐν Ἰθάκῃ τυκτῆ, τουτέστι χειροποίητος, καλλ., ὅθεν ὑδρ πολῖται (ἡ', 131, κ', 108.). ἀξία δὲ λόγου αὕτη, τρεῖς ἔχουσα ἐπισκευαστάς. φησὶ γὰρ, τὴν ποίησεν Ἰθάκος — Πολύκτωρ ὧν ἐξ Ἰθάκος μὲν ἡ Ἰθάκη (urbs), ἀπὸ δὲ Νηρίτου Νήριτον ὄρος (ι', 22) ἐκεῖ, ἀπὸ δὲ Πολύκτωρος (non ficti illius, quem dicit Il. ω', 397., sed patris Pisandri σ', 298, χ', 243.) τόπος αὐτόθι Πολυκτόριον. Πτερελάου δὲ παῖδες οὗτοι. alius cognominis Taphiorum rex ap. Apollodorum 2, 4, 5. et 7. matrem

Amphimedem nominant 2 Am. Sch.: Πτερελάου παῖδες Ἰθάκος, κ. Νήριτος, (adde καὶ Πολύκτωρ), ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος (ἴμο γέρας) τὴν Κεφαλληνίαν. ἀρέσαν (scr. ἀπαρέσαν) δὲ αὐτοῖς τοῦτο, καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἦθη παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ τόπον ἰδόντες εὐπεποιημένον εἰς συνοικισμὸν διὰ τὸ τῶν παρατεθειμένων ὑψηλότερον εἶναι, κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην (urbem scil.) ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκου ἡ νῆσος ἐκωνομάσθη Ἰθάκη, τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριτον. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσίλαφ (Sturz. fragm. 22.). — αἰγείρων. ζ', 292 etc. E: τὸ δὲ ὕδατοτρεφεῖς τὰς αἰγείρους εἶναι, ἱστορία ἐστὶ φυτική. (Plin. H. N. 16, 18.: nonnisi in aquis proveniunt salices, ulni, populi, siler etc.) τὸ δὲ πάντοσε κυκλοτερὲς πρὸς διαστολὴν ἡμικυκλίου εἴρηται. σημείωσαι δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ παντ. κυκλ., ὅπως τίμιον ἔδωκεν χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος διὰ τὸ κατὰ κόσμον σφαιροειδές. οὐ φαντασίαν ἐναργῆ, φασί, λαβόντες ἐκ τοῦ τῆς σελήνης κ. τοῦ ἡλίου σχήματος θεάτρα τε κυκλοτερῆσιν ἐξέμυνον σχήμασι, κ. τὸν τῆς ἀγορᾶς δὲ τόπον κύκλῳ περιέγραφον κατὰ τὸ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον, κ. βωμοὺς δὲ ἱεροὺς πάντοσε κυκλοτερεῖς ἀνίστων κ. κατὰ περιτροπὴν δὲ, φασί, καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ τῶν κάτω τοῖς ἄνω ἠθέλων ἀφομοιοῦν. διὸ καὶ ἡ τράπεζα κυκλοειδῆς ἦν αὐτοῖς, κυκλοτερεῖς δὲ καὶ οἱ καθ'αγυζόμενοι τρίποδες, ἔχοντες αὐτοὶ καὶ ἀστέρας, οὖς, φασί, καὶ ἐκάλουν σελή-

Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιβόρξεσκον ὀδίται),
 ἔνθα σφείας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιόιο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολλίοισι,
 δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' αἴμ' ἔποντο νομῆες.

215 τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον, καὶ ἀεικῆς, ὅρινε δὲ κῆρ' Ὀδυσῆος·

„Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἠγγιλάζει,
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς εἰς τὸν ὁμοῖον.
 πῆ δὴ τόνδε μολοβρόν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,

νας. προσθετέον δὲ τούτοις, φασί, καὶ τὴν ἄλω, διαγεγραμμένην εἰς κύκλον, κ. τὸν ἄρτον δὲ, φασίν, οὕτως ἐκάλεσαν διὰ τὸ κατ' αὐτὸν στρογγύλον, ἐπειδὴ τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπῆρτισται καὶ ἐστὶ τέλειος etc. — ἐπιβόρξεσκον, sacrificabant in ara illa. ὀξέσκεον dixit eodem sensu II. 5, 249., faciendi autem Odysse. γ', 46. et 209. — de Melantheo sive Melanthio, servo impudentissimo, et sorore ejus Melanthonē, quae rem habuit cum Eurymacho, cf. σ', 320—324, υ', 173, ubi 213. et 214. iterum leguntur, φ', 265, γ', 457—477 etc. — μετέπρεπον, antecellebant. ζ', 109, II. β', 579 etc. — ἐκπαγλον, ἐκπαγλως. ε', 340, θ', 77, II. υ', 413 etc. — ἀεικῆς, ἀεικῶς, indignē. γ', 265 etc.

217. Harl.: ἠγγιλάζει. οὕτως Ἀριστοφάνης, χωρὶς τοῦ σ. Alii igitur quidam legebant ἠγγιλάζεις. quae sane lectio, principum criticorum pace dixerim, mihi longe melior videtur. alloquitur enim subulcum Melantheus, et singularem propositionem generali sententia comprobatur. Porson. Non assentior, singularitas enim sententiae satis exprimitur illo νῦν, irridenti autem longe melius convenit usus 3. personae. Buttman. temere hoc dixit Buttmanus; verum de potestate τοῦ νῦν nobis cum illo convenit. praeterea falsus est Porsonus in eo, quod solum subulcum hūc compellari dicit a Melanthio. utrumque, Ulyssem et Eumaeum, simul increpat iste nebulo, τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσε, et omnino de utroque agitur h. l., ne quis τὸν ponendum esse censeat. specialis autem et haec sententia est, sociari solere nequam homines, quod est genus eorum, qui sunt consimiles moribus. quare nihil mutandum est. — ordo: μάλα πάγχυ ἠγ., sane ducit, non μ. π. κακός. υ. β', 49, δ', 755 etc. E: τὸ δὲ μάλα πάγχυ Ἀττικὸν ἐστίν, ὡς καὶ τὸ λίαν πάνυ, κ. τὸ τυχὸν ἴσως, κ. παρ'

Ἡσιόδω (O. et D. 91) νόσφιν ἄτερ (τε) κακῶν.

218. dedi εἰς pro ὡς ex A. 2., nisi quod is liber habet ἐς, et Aristotele Ethic. Eudem. 7, 1. usus τοῦ ὡς pro εἰς sive πρός non est Homeri, sed Atticorum, ut Cl. notavit. „ὡς—ὁμοῖον, proverbium illustrant interpretes Aristaneti 1, 10.“ B. ita Latini: Simile simili gaudet, nostrates: Gleich und Gleich gesellt sich gern. Cl. haec adscripsit: Aristot. Ethic. Magn. 2, 2.: πότιρον γὰρ ἐστὶν ἢ φίλια ἐν τοῖς ὁμοῖοις, ὡς περ δοκεῖ κ. λέγεται; καὶ γὰρ κολοῖός, φασί, παρὰ κολοῖόν ἰζάνει, καὶ αἰεὶ τοι (sic ille, uti et Plato Lyside, memoriter, opinor.) τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. idem Rhet. 1, 8.: καὶ ἐπεὶ τὸ κατὰ φύσιν ἡδὺν, τὰ συγγενῆ δὲ κατὰ φύσιν ἀλλήλοις ἐστίν, ἅπαντα τὰ συγγενῆ κ. ὅμοια ἡδέα, ὡς ἐπιτοπολύ· — ὅθεν καὶ αἱ παροιμίαι εἰρηται, ὡς ἦλιξ ἡλικά τερέπει, καὶ αἰεὶ τὸν ὁμοῖον. v. et eundem Eth. Nicom. 8, 2. et Eth. Eudem. 7, 1.

219—231. Ap.: μολοβρόν. (σ', 26.) τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, οἶονεὶ γαστρίμαργον etc. E.: μολοβρός ὁ ἀγύρτης κ. μολὼν αὐτὸς (malum αὐτὸς) εἰς βορὰν etc. similiter alii; nec tamen βορὰν huc pertinere putem, sed μολοβρόν intelligam μολομβρόν, μολομερόν, a μόλομαι, h. e. ventilantem, ultro citroque cursantem, ut solent mendici; cuiusmodi vox, sed ignominia carens, est ἰκέτης, ab ἴκω. (cf. 352.) ita μεσημβρίαν pro μεσημερίαν et similia dixerunt (v. Buttman. Lexil. 34, 9. et 108.), μολοβρός autem quam μολομβρός maluerint μ eliso, ut in ἄρτος, βῆμος. — Am. Q.: ἀμέγαρτε. σὺδενὸς λόγου ἄξιε. Ap. h. v.: ὃ οὐδ' ἂν τις μεγῆρειεν, ὃ ἐστὶ φθονήσεις, ζηλώσεις etc. (v. ann. ad II. β', 420.), ubi tamen male Buttmanus negat, ἀμέγαρτον dici etiam πολλὴν, siquidem copia affluentiaeque

- 220 πτωχὸν ἀνηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα,
ὃς πολλῆς φλιῆσι παραστάς φλίπεται ὦμος,
αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας;
τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ὄυτῆρα λιπέσθαι,
σημοκόρον τ' ἔμειναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
225 καὶ κεν ὄρον πίνων μεγάλῃν ἐπιγουνίδα θείτο.

notio subest ei, cui nemo invidit, quod- que sine impedimento provenit, crevit- que. cf. hymn. in Merc. 125., locum con- clamatum.) Ε: ἀμέγαρτος συβώ- της ὁ εὐτέλης κ. ἄζηλος, ὃ οὐκ ἂν τις, φασί, φθονήσοι τοῦ συβώτειν. — ἢ καὶ ἄλλως ὁ ἀρχεῖος κ. διὰ τὴν ἀτε- χνίαν ἀφθόντος. Gnomicus latinus: miserima est fortuna, quae inimico ca- ret. Pindarus: κρέσσων οἰκτιρῶν φθό- νος. contemnit Eumaeum Melanthius deli- ciatior et procorum commercio assuetus. Ε: ἰστίον, ὅτι ἀγλαῖα τις ἦν τῷ Με- λανθίῳ καὶ τὸ μὴ αὐτὸν ἀγειν τὰς αἰ- γας, ἀλλὰ δύο ἐπεσθαι νομῆας αὐτῷ. ὅτι δὲ ἔχαιρεν ἀγλαίαις ὁ Μελ., ἐν τοῖς ἐφεξῆς (244) φανείται. — ἀνηρόν, molestum. 377, β', 190. — Ε: δαιτῶν ἀπολυμαντήρ (377) ὁ τὰς δαιτάς διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος. ἢ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα, ὃ ἐστὶ καθάρματα, οἷον ψυχία κ. εἴ τι τοιοῦτον, ἀποφερό- μενος, ὅποιος καὶ ὁ ἀκόλους αἰτί- ζων (222.) etc. vera est prior harum in- terpretationum; alteram peperisse vide- tur ἀπολυμαίνεσθαι, lustrare, Il. 314. et 15. Horat. Epist. 1, 15, 31.: pernici- es et tempestas barathrumque macelli, Quidquid quaesierat, ventri donabat a- varo. — Sch. emend.: φλιῆσι ταῖς παραστάσι τῆς θύρας. Ε: τὸ δὲ φλιῆ- σι παραστάς φλίπεται ὦμος, ἢ θλίπεται, διχῶς γὰρ ἡ γραφή, (sane Harl.: φλίπεται, sed manus emendatrix: θλίπεται, et Schol.: διὰ τοῦ θ, ὡς καὶ Ζηνόδοτος. Ap. quoque: φλίπεται. ἀποθλιβήσεται, nec aliter Hesyh. h. v. et Etym. M. p. 200. igitur id recepi. de litteris θ et φ confusis v. κ', 10, ξ', 354.) περίφρασις ἐστὶ τοῦ θλιβήσεται, ἐπεὶ περ οἱ πτωχοὶ προστρι- βόμενοι φλιαῖς κ. προσκλινόμενοι, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν βιαίως ἐκλιόμενοι, θλί- βονται τοῖς ὦμος. ὅποιον τι δηλοῖ καὶ τὸ θύρας ἐκτριβεῖν. ἴσως δὲ καὶ παρετυμολογεῖ τὴν φλιάν, εἰπῶν φλι- αῖς φλίπεται. ἢ δὲ λέξις Αἰολικῆ, ὡς τὸ φηρεσί, κ. τὸ φλῆν· αὐτὸ μὲν- τοι καὶ Ἀττικὸν ἐστίν. ἀκόλοι οἱ δὲ οἱ σμικρότατοι κ. ψυχιάδεις ψωμοὶ, εἴτουν πύρρα· ταυτὸν γὰρ πύρρον εἰπεῖν κ.

ψωμὸν κατὰ τὸν παραφράσαντα, οὗς οὐκ ἂν τις ἔχοι κολούειν ἦτοι κολο- βοῦν, σμικροτάτους ὄντας. παλαιὸς δὲ τις καὶ οὕτω φράζει· ἀκόλος, μικρὸς ψωμὸς, μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος κ. εἰς μικρὰ τέμνεσθαι. — ἄορας δὲ τὰς γυναικας λέγει, παρὰ τὸ ἀεῖρω τὸ συζευγνῶ, ὡς καὶ ἡ Ἰλιάς (ε', 486) δηλοῖ ἐν τῷ ἀμυνέμεν ὠρεσι, τουτ- ἐστὶ ταῖς γυναιξίν. — ἔτεροι δὲ ἄο- ρα γράφουσι χωρὶς τοῦ σίγμα, ἤγουν ἔιφη, ὡς ἂν λέγῃ κατὰ μὲν τὴν πρῶ- τὴν γραφήν, ὅτι αἰτῶν οὐ μεγάλα τινά, οἷον γυναικας δυοῶς, ἢ λέβητας, ὅποια τοῖς μεγάλων (male liber: μεγάλοις) ἀξίους δίδονται, ἀλλὰ ἀκόλους τοὺς ῥη- θέντας, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν γραφήν αἰτῶν οὐ ἔιφη καὶ τάδε τινὰ τιμῆς ἄξια, ψωμοὺς δὲ βραχεῖς τινας. καὶ ἔστι κἀνταῦθα προσφθεῖς Ἑρετριέως Ἀχαιοῦ τὸ πεινῶντι δ' ἀνδρὶ μά- ζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε, καλῆ- φαντος. σημοκόρος δὲ, ὡς νεακό- ρος. σηκὸς δὲ ἡ μάνδρα τὸ παλαιόν. (v. ann. ad ι', 219.) — οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθινον τὴν λέξιν etc. Sch.: θαλλόν. πάντ' ὃ ἐν γῆς φνέν. ἢ τὴν φυλλάδα. πᾶς γὰρ κλάδος δέν- δρου θαλλὸς προσαγορεύεται, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν δὲ μόνος ὁ τῆς ἐλαίας. hoc si ita esset, θαλλὸν ἐλαίας non dixisset Euripides Iphig. Taur. 1024.; verum saepe θαλλὸν ramum oleae vocant Attici κατ' ἐξοχὴν propter frequentiam ejus arboris in Attica et celebritatem Miner- vae, cui sacra fuit. v. Aeschyl. Cho. 967, Aristoph. Eccles. 743.; Ruhnken. ad Tim. v. θαλλὸς etc. — φορῆναι, ἀφόρημι. Il. β', 107, σ', 310, Matth. §. 253. — Ε: ὄρος καὶ νῦν τὸ ὑπολει- πόμενον ὑδατῶδες ἐν τῇ πήξει τοῦ γά- λατος, (sic. scribendum γάλακτος) καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιούς (velut Sch.) ὑδατῶδης κ. ἐφθαρμένη ὑποστάμη γάλατος. (Ap.: — ἡ ὑδα- τῶδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος ὄρος λέ- γεται. — Virg. Georg. 3, 405.: veloces Spartae catulos acremque Mollossum Pa- scae sero pingui. Voss.: kömmt' er, mit molke getränkt, noch fleisch auf die lenden gewinnen.) δι' ἐνός δὲ ρ καὶ

ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κἀκ' ἔμαθεν, οὐκ ἐθέλησει
ἔργον ἐποιχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον.

- 230 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεῆος θείοιο,
πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
* πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κἀτα βαλλομένιοιο. “
Ὡς φάτο, καὶ παριῶν λάξ ἐνθορον ἀφραδίησιν
Ἰσχίω· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἔστυφέλιξεν,
235 ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλῆως. ὁ δὲ μερμήριξεν, Ὀδυσσεύς,
ἦε μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο,
* ἦ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφουδὶς ἀείρας·

νῦν γράφεται. (legitur tamen ὁρθῶς cum
alias, tum apud Sch. item Aristoteles
H. A. 3, 16, 2.: πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰσῶ-
ρα ὑδατῶδη, ὅς καλεῖται ὀρθῶς, κ.
σματοῶδες, ὃ καλεῖται τυρός.) ὄρου δὲ
ἀξιοὶ τὸν Ὀδυσσεῆα ὁ Μελάνθιος, ὡς μὴ
δικαιῶν αὐτὸν πίνειν γάλατος. καὶ ἄλ-
λως δὲ ἀγροτικὸν τὸ πόμα, ὡς καὶ ὁ
Κύκλωψ (ι', 222.) ἐδήλωσεν. ἐπιγουν-
νὶς δὲ ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος,
ὄν, καὶ μύλην φασὶ τινες. χρῆσις δὲ
ταύτης καὶ ἐν τῷ (σ', 74.) οἴηεν ἐκ
ῥακῆων ὁ γέρον ἐπιγουννίδα
φάινει, τοῦτέστιν εὐσακρίαν, εὐξείαν,
ὡς ἐκ μέρους τὸ πᾶν δηλοῦσθαι. τὸ
δὲ ἔργα κἀκ' ἔμαθε διπλάζει τὸ μῦ-
θον ἐν τῷ ἔμαθε κατὰ τοὺς παλαιούς.
„eadem scil. ratione atque ἔλλαβε, ἔλλι-
τάνευε“ etc. Cl. cf. locum similem σ',
361—363. — ἔργον ἐποιχεσθαι,
ἐργάζεσθαι. — πτώσων ἴdem τῷ
πτωχεύειν esse ait E. Ap. emend.: πτω-
χὸς, ὁ ἐπαίτης, παρὰ τὸ πτώσσειν, ὃ
ἔστι ταπεινοῦσθαι. σημαίνει δὲ τὸ ἐπι-
αιτεῖν: ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆ-
μον. — cf. Il. δ', 371, ε', 634, ν', 427,
Odys. γ', 304, e quibus locis similibus-
que intelligas, πτώσσειν proprie esse
trepidare et ultro citroque cursare, ut
solent mendicis invisi plerisque omnibus
et male habitis. hinc τῷ πτώσων sub-
jectum est αἰτίζων. — E: τὸ δὲ βό-
σκειν (559 etc.) ὡς ἐπὶ ἀλόγου ζώου
ἔφη, σκώπτων καὶ οὕτως. γαστήρ δὲ
ἀναλτος ἢ ἀπλήρωτος etc. ab ἄλω,
ἀλδω. v. Schn. v. ἀναλτος, et B ann. ad
Gnomicos p. 286. — σφέλα, scabella,
a σφέλας, quod dixit σ', 393. producit
vox posteriorem syllabam, utpote con-
tractam et σφέλαα, ut δέπαα e δέπαα τ',
62. et ν', 153.

232. quo pacto fieri potest, ut latera
Ulyssis deterantur scabellis jactatis cir-
cum caput ejus, ἀμφὶ κάρη? senserunt,

opinor, hanc ἀσυστασίαν illi, qui scri-
bebant ἀμφικαρῆ σφέλα, h. e. interprete
E. ὑποπόδια ἀμφικέφαλα, ὡς οἶον κε-
φαλὰς ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα τὰς ἐν αυ-
τοῖς ἐξοχὰς κ. λαβὰς. sed nusquam sca-
bella ejusmodi ansata dicuntur in his
carminibus; quae scabella, si usitata fuis-
sent, profecto pœtâ, quaevis diligenter
describere solitus, commemorasset. dein
dure ille, cujus minime dura est oratio,
dixisset πλευραὶ οἱ ἀποτρίψουσι σφέλα
pro σφέλα οἱ ἀπ. πλευράς. Mediola-
nenses quidem Scholiastae: ὑπερβολικῶς
εἶπεν, ὡς εἰ φαίη τις, ὅτι πολλὰς μά-
στιγας κατέτριψεν ὁ νότος τοῦδε. sed
hoc quivis sentiat longe lenius dictum
esse, faciliusque atteri usu lora quam
scabella. quid multa? affectum est voca-
bulum πλευραὶ, ponendumque πλευρὰ τ'.
apte Hom.: κάρη πλευρὰ τε, ut μεταί-
φρενον ἠδὲ καὶ ἄμω πλήξεν Il. β', 265.
forte librarii scripserint πλευραὶ pro
πλευρὰτ', ut καὶ pro κατ' Il. σ', 357.
quam correctionem firmat Aldinae 3. et
quorundam apud E scriptura πλευράς,
cum notum sit, etiam σ et τ litteras per-
misceri solere in codicibus. dixit autem
Hom. πλευρὰ Il. δ', 468. ἀμφὶ jam
pro adverbio accipiendum est.

233—236. λάξ. σ', 45 etc. — ἔνθο-
ρον, insultavit. Il. ε', 161, φ', 18 etc. —
ἀφραδίησιν. ν', 361. — Ἰσχίω. ε',
305 etc. — ἀταρπιτοῦ, ἀταρπιτοῦ. Il.
σ', 565. — ἔστυφέλιξεν. π', 108 etc.
— μεταίξας, μεταδιώκων, cito insecu-
tus illum. v. 11, Il. π', 398 etc. —
ῥοπάλῳ. 195.

237. ἀμφουδὶς ἀείρας. plerique
codd.: ἀμφ' οὐδας ἀείρας, non-
nulli, in quibus Thom. Bentleji: ἀμφ'
οὐδας ἐρείσας. E: τὸ ἀμφουδὶς
οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀμφ' οὐδας,
πλὴν ὡς αὐτὸ ἐπιρῶμα ἔστιν ἐκείθεν
παραχθέν. λίγει δὲ ἀμφουδὶς ἐρεϊ-

ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο. τὸν δὲ συμβώτης
 νείκεσεν ἄντα ἰδῶν· μέγα δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχῶν·

graviter cum castigat Eumaeus.

- 240 „Νύμφαι κορηαῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
 ὑμῖ ἐπὶ μηροῖ' ἔκρη, καλύψας πῖονι δημῷ,
 ἀρουῶν, ἢδ' ἔριφων, τόδε μοι κορηῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάροι δέ εἰ δαίμων!
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστν κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.“

cui impudenter ille et impie respondet.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 „ὦ πόποι, οἶον ἔειπε κύων, ὀλοφῶτα εἰδῶς!
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐστέλμοιο μελαίνης
 250 ἄζω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίστον πολὺν ἄλφοι.

σαι τὸ πρὸς τῇ γῇ ῥῖψαι, καὶ ἔστι ταν-
 τὸν τῷ πρὸς γῆν ἐλάσαι. εἰ δὲ γράφε-
 ται ἀείρας, εἴη ἂν ὁ νοῦς τιοιούτος,
 ὡς ἐβουλεύσατο Ὀδ., ἢ ἀνέλοι τὸν κα-
 κόν, ἢ ἀείρας ἀμφοῦ δις, τουτέστιν
 ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὐθις ἐλάσει τὴν
 ἐνεῖνον κεφαλὴν· ἢ καὶ ἄλλως, ἀείρας
 βάλῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς γῆν ἀμφοῦ δις,
 κατὰ μίαν ἀμφοῖν τῶν λέξεων ἐκ παρ-
 ἀλλήλου ἐννοίαν. utraque harum ex-
 plicationum ταυτολογία laborat, nec ta-
 men alii melius; Sch.: ἀμφ' οὐδῆς
 (sic). περὶ τὸ ἔδαφος, et similiter Ap.:
 ἀμφοῦδας· περὶ τὸ οὐδας, τὸ ἔδαφος.
 Harl.: ἀμφ' οὐδῆς. τὸ δὲ ἀμφοῦ-
 δις ὀξύνεται, ὡς λικριφίς. hoc Ca-
 tone saud contentum depravatam putō
 vocem οὐδας, ponendumque οὐασ', h. e.
 οὐασί. Δ illud in ΟΥΑΣ' ortum fue-
 rit ex Α simili, quod sequitur; quae lit-
 terae saepe sibi officere. ipsum illud
 ἀμφοῦδις nihil aliud fuisse videtur ini-
 tio quam ἀμφουασ, τῷ α posteriorē
 scripto ita, more multorum librariorum,
 ut pro αι haberi posset, quod deinde in
 δι mutatum arbitror. apostrophus negle-
 ctus est, ut ἴ, 355 etc. igitur hoc de-
 mus: ἀμφ' οὐασ' ἀείρας, auribus extol-
 lens; quod post athletae facere solebant
 in ἀνακλινοπάλη sive lueta volutatoria.
 dubitabat Ulysses, occideretne scelus
 istud hominis, an prostrati caput auribus
 arreptum solo infligeret.

238—242. ἐπετόλμησεν, ἔτλη, sus-
 tinuit, pertulit. α', 353. — ἔσχετο,
 κατέσχετο, continuit se. — νείκεσεν
 ἄντα ἰδῶν. sic plurimi codd. cum
 scripti, tum impressi. Ald. 3.: νείκεσεν

ἄ. ἴ. sed A. 2.: νείκεσ', ἐς ἄντα. unde
 W et B: νείκεσ' ἐσάντα, quod non ca-
 ret κακοφωνία. B: νείκεσεν ἐσάντα ἴ.
 — „μέγα — ἀνασχῶν. Virg. Aen.
 10, 667.: et duplices cum voce manus
 ad sidera tendit.“ Cl. — Am. Q. et
 Sch.: Νύμφαι κορηαῖαι. ταύταις
 προσεγγεῖται ἦτοι καθὸ ἀγροϊκός ἐστιν,
 ἢ ὅτι τότε τὴν κορηὴν προῆει (προση-
 ει). eadem sunt Νύμφαι νηιάδες ν',
 356. cf. Il. ζ', 420, Odys. ζ', 105. —
 εἴποτ' — ἐέλδωρ. cf. Il. α', 40,
 503 etc. Cl.: „Virg. 9, 406.: si qua tuis
 unquam pro me pater Hyrtacus aris-Do-
 na tulit. et 12, 778.: — colui vestros
 si semper honores.“

243. φ', 201.

244—262. Sch.: ἀγλαΐας. τοὺς
 καλλωπισμοὺς. fastus, delicias. v. Schn.
 v. ἀγλαΐα, E ann. ad 251, et inferius
 310. φορέεις, fers, prae te fers, ostent-
 tas. — E: μῆλα. τὰ ὑπὸ σὲ θρέμμα-
 τα, τὰς αἶγας δηλαδὴ. — κακοὶ νο-
 μῆες, mali pastores, praesertim merce-
 narii. Virg. Eclog. 3, 3. ipse Neaeram
 Dum fovet, — Hic alienus oves custos
 bis mulget in hora. — κύων, canis,
 Hund. convicium usitatum. v. Il. θ', 422,
 φ', 481, Terent. Eun. 4, 7, 33 etc.
 Plautus Most. 1, 1., quae consimilis sce-
 na est, 40.: canes capro commixta. —
 ὀλοφ. εἰδῶς. δ', 410, 460. — E:
 τὸν ποτ' — ἄλφοι. — ὁ Μελάνθιος
 οὐκέτι ὡς μόνον ἀγλαός, ἀλλ' ὡς καὶ
 δεσπότης, προσεγγεῖται τῷ Εὐμαίῳ κ.
 σκῶψας πρῶτον, εἶτα καὶ ἀπειλησάμε-
 νος, εὐχεται καὶ αὐτὸς, ὡς αὐτῷ ἐδό-
 κει. — τὸ βίστον π. ἄλφοι ταυτὸν

αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
ὡς Ὀδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπάλετο νόστιμον ἦμαρ! "

- Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ ἦμα κίοντας·
255 αὐτὰρ ὁ βῆ, μάλα δ' ὤκα δόμους ἴκανεν ἄνακτος.
αὐτίκα δ' εἶσα ἴεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν
ἀντίον Εὐρύμαχου· τὸν γὰρ φιλέσσκε μάλιστα.
τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσεν, οἱ πονέοντο·
σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρονσα
260 ἔδμεναι. ἀρχιμόλου δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος
στήτην ἐρχομένω. περὶ δὲ σφραγῆ λυθ' ἰωῆ
φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰδεῖν
Φημιος. αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην·

Ulyssis, domum suam fictē admirantis, oratio.

- „Εὐμαι, ἢ μάλα δὴ τάδε δάματα κάλ' Ὀδυσῆος,
265 ῥεῖα δ' ἀρήνωτ' ἔστι καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
ἔξ' ἑτέρων ἕτερό' ἔστιν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῆ
τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐεργέες εἰδὶ

ἔστι τῷ ὄνῳ μύριον ἄλφοι, ὃ πρό
ὀλίγων (σ', 451) ἐρῆθη διὰ τὸν μικρὸν
Εὐμαιον. ἢ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος βο-
λῆ κατὰ τοῦ Τηλεμάχου ἀφνιδίου δη-
λοῦ θάνατον, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ση-
μερον. (v. ἦ, 64.) Ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν
τοῦ Μελανθίου ἀγλαῖαν αὐτίκα δη-
λώσει εὐδύς καὶ τὸ μετὰ μνηστῆρ-
σι καθίσειν αὐτὸν ἀντίον Εὐρύ-
μαχου, τὸν γὰρ φιλ. μάλ. (96),
καὶ μοῖραν δὲ αὐτῷ ἔξαιρετον τίθε-
σθαι. ὡς δὲ καὶ ὀρηγίας ἦν, δῆλον
ἐκ τοῦ τὸν μὲν Εὐμαιον κ. τὸν ἕνον
ἡσύχῃ προίεναι, τὸν δὲ μάλα ὤκα
βαίνοντα δόμους ἰκάνειν ἄνα-
κτος. — Am. Q.: τὸν — μάλιστα.
ἐπεὶ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ ἐμίγνυτο Μελαν-
θοῖ. — οἱ πονέοντο, qui administra-
bant, quibus id negotium erat. — ἔδμε-
ναι, ὥστε ἔδμεναι. — ἀρχιμόλου.
θ', 300 etc. — ἰωῆ, sonus. II. δ', 276.
— φόρμιγγος γλαφ. γ', 340 etc. cf.
ann. ad α', 155. — ἀνὰ — βάλλετ'
αἰεῖδεν. α', 155.

265, 6. ῥεῖα δ' ἄρ. ἔστιν. ζ', 300.
cf. inferius 375. — E: ἔξ' ἑτ. ἕτερά
ἔστιν, ὃ ἔστιν, οὐ μονόστεγα, ἀλλ'
ὑπερῶα (α', 328, 362 etc.), ὅποιοι καὶ
οἱ πρό βραχέων (110) ὕψηλοι δό-
μιοι τοῦ Νέστορος. Am. 2.: κατ' ἀκρι-
βειαν τὸ ἕτερον διὰ τὸ δίστεγα εἶναι,
ὡς μοναστέγων ὄντων τῶν ἰδιωτικῶν
οἰκημάτων. temere Palat.: δηλονότι τρι-
στεγοὶ (τρίστεγά) εἰσι: neque enim no-
vit Hom. δόμους τριστεγούς. Montbel.:

„elle a plusieurs étages. C'est là le
sens que tous les interprètes donnent à
ces paroles du texte: ἔξ' ἑτ. ἕτ. ἔστιν.
(v. Sch. et schol. ed. a Buttm., E p.
1819, l. 30.) Voilà ce qui explique cette
expression de ὑπερῶα, les appartements
supérieurs, où se retire Pénélope et
dont il est parlé ailleurs. Ces apparte-
ments étaient au premier étage, et prin-
cipalement destinés aux femmes. M. le
Chevalier, dans son voyage de la Troa-
de (T. I., p. 68, 2. ed.), suppose qu'il
existe encore aujourd'hui des ruines qui,
d'après la tradition reçue parmi les ha-
bitants d'Ithaque, seraient les débris du
palais d'Ulysse. Cette opinion ne peut
être appuyée sur aucun fondement hi-
storique de quelque vraisemblance; mais
elle flatte trop les idées des Ithaciens
pour ne s'être pas accréditée parmi eux.“
— Am. Q. et Sch.: ἐπήσκηται μετ'
ἐπιμελείας διακεκόμηται. cf. γ', 438.

267. εὐεργέες. scriptura vulgata,
quam facile praetuli recens a viris do-
ctissimis admissio εὐεργέες, cum apte
αὐλῆ appelletur εὐεργῆς (φ', 389 etc.),
non item θύρη, quam potius εὐεργέα
vocasse existimandus est Hom., quemad-
modum passim εὐεργέα νῆα dixit, ipsas-
que fores πυρινῶς ἀραρυίας φ', 236 et
alias, Sch.: εὐεργέες. ἀσφαλεῖς. (no-
tio τροπικῆ et precaria hujus verbi.)
εἰ δὲ εὐεργέες, καλῶς εἰργασμένοι.
contra E: θύραι δ' εὐεργέες ἢ εὐ-
εργέες εἰσὶ, quasi is, qui in libro

δικλίδες· οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 γιννώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες, ἐπεὶ κνίσσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγγι
 ἦπυει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην."

deliberat cum illo Eumaeus, utrum ipse an Ulysses prior introeat.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 „ὄει' ἔγνωσ, ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 ἢ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὐναιετάοντας,
 δύσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·
 εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθε.
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νοήσας
 ἢ βάλῃ, ἢ ἐλάσῃ. τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα."

Eumaeum praeire jubet Ulysses.

280 Τὸν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 „γιννώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 ἀλλ' ἔρχεο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα

suo legerit εὐεργέεε, alterum habetur in MS. Th. Benthleji, A. 3., Ald. 3. et apud Dionem Chrysost. orat. 2., l. c. a Clarkeo.

263—271. δικλίδες, β', 345. — μιν, τὴν αὐλήν. — Sch.: ὑπεροπλίσσαιτο. ἢ τοι ὑπερφαίνεις, ἢ εὐεργεῶς ἐπιβουλεύεις. Aristarchus apud Ap. h. v.: νικήσειν. cf. II. α', 205, σ', 185. interpres: haud quisquam eam vir insultaverit. — τίθεινται, instruant, parant. A. 2. et 3. aliiq. ap. Cl.: πέπονται, quae est dittographia. — E: ἀνήνοθεν (II. λ', 266), ἢ ἐνήνοθεν (sic A. 2.), τουτέστιν ἀναβαίνει, ἀνέρχεται. Harl.: ἀνήνοθεν. ἀνέρχεται. Ἀρίσταρχος, ἐνήνοθεν. αἱ δὲ κοιναί, ἀνήνοθεν. annotavit Cl., τῷ ἐν. minus apte ex adverso positum esse ἐν δέ τε. cf. θ', 365, II. β', 219. — ἦπυει, sonat. ι', 399, II. ξ', 399 etc. — E: ἦν — ἐταίρην. τοῦτο μὲν ἐνταῦθα· ἐν δὲ ἑτέροις (θ', 99) συνηθρον λέγει αὐτὴν τῇ δαιτὶ (φ', 430) τὴν μολπὴν καὶ τὴν φόρμιγγα δαιτὸς ἀναθήματα φησιν. B.: „Horatius (Od. 3, 11.): testudo... divitum mensis et amica templis.“ Athenaeus 14, 6., notante Cl.: εἶκε καὶ Ὀμηρος διατηρῶν τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἑλλήνων κατάστασιν λέγειν φόρμιγγός θ', ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην, (memoriter haec Athen., cum θ',

99. animo ejus obversaretur.) ὡς καὶ τοῖς εὐαχουμένοις χρησίμης οὔσης τῆς τέχνης. ἦν δ', ὡς εἶκε, τοῦτο νενόμενον· πρῶτον μὲν, ὅπως ἕκαστος τῶν εἰς μέθην κ. πληρωσιν ὀρημένων λατρὸν λαμβάνη τῆς ὕβρεως κ. τῆς ἀκοσμίας τὴν μουσικὴν· εἰθ', ὅτι τὴν ἀνθάδειαν προὔνει· περιαιρουμένη γὰρ τὴν στυγρότητα ποιεῖ πραότητα κ. χαρὰν ἑλευθέρου.

272—274. τὸν — συβῶτα. v. de hac forma orationis ξ', 55, II. π', 20 etc. — ἀνοήμων, insipiens. β', 270, 278. — ἀλλ' — ἔργα. II. ξ', 61. cf. II. δ', 14 etc.

275. libri deteriore numero propter similes caesuras: ἦε | σὺ πρῶτος | ἔσελθε | dedimus ἢ σὺ, τῷ σὺ producto, non sine emphasi, ante πρῶτος, ut τα πρῶτα II. α', 6, ὅθι τῆ πρῶται θ', 83, ἔβαλε πρῶτος δ', 459, Ἄλας δὲ πρῶτος ξ', 5, πολὺ πρῶτος inferius 328 etc. Metrico male curioso debetur ἦε.

276—279. δύσεο (II. τ', 36, Odysse. η', 18 etc.) τε μν., inferque te procis. — E: μηδὲ σὺ δηθύνειν (II. α', 27 etc.), ὃ ἔστι βράδυνε. negat morandum esse, utrumvis horum consiliorum placeat Ulyssi. — ἐλάσῃ, pellat, abigit ab aedibus. — τάδε — ἄνωγα. cf. α', 269, π', 312, υ', 43, ψ', 122.

281. 193.

283—289. ἀδαήμων εἰμί. ellipsis

285 κύμασι, καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρούψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἢ πολλὰ κἀκ' ἀνθρώποισι δίδωσι·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.“

Argus canis Ulyssem dominum agnoscit.

290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 ἂν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς

frequens. — γαστέρα — οὐλ. loquitur, ut mendicis. Am. B.: γαστ. — ἀποκρ. ἀνεξέλεγκτον ποιῆσαι· ἐμφαίνει γὰρ ἑαυτήν. Am. Q.: συνήθως κακίζει τὴν γαστέρα, ὡς καὶ ἐν τούτοις, ἀλλ' ἔνεκεν οὐλομένης γαστρὸς (οἶ, 314), ἀλλὰ με γαστήρ' Ὀτρύνει κακὸς ἔργος (σ', 53), οὐτ' ἄρ τι στρυγερῆ ἐπὶ γαστέρι (ἦ, 216). similiter E. — μεμαυῖαν, avidam. v, 389 etc. — οὐλομένην, perditam, funestam. cf. 474, σ', 2, 3 etc., Eurip. ap. Clem. Al. Strom. 6.: νικᾷ δὲ χρεῖα μὲν κακῶς τ' οὐλομένη Γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίνεταί κακά. (cf. B. Gnomiorum p. 181.) Seneca. l. de Brevitate vitae §. 18.: cum ventre humano tibi negotium est; nec rationem patitur, nec aequitate mitigatur; nec ulla prece flectitur populus esuriens.“ E Cl. — E: νῆες. πειρατικαὶ δηλαδὴ αὐταί. — τὸ γὰρ ἑτέρως ναυτίλλεσθαι οὐκ ἂν εἴη ψευτέιον, κατὰ κοινωρίαν ἀνθρωπίνην ἐπινοηθέν. δυσμενεῖς δὲ οὐ μόνον τοὺς πολέμουμένους δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πειρατὰς, οἳ τὰς ψυχὰς (excidit παρατίθενται, vel quiddam simile), ὡς ἀλλαγῶν (γ', 74, ι', 255.) ἐβόεθη, οὐ (imo ὡς) μόνον φάγοιεν. melius dixisset ἀλλὰ τοὺς ξένους, τοὺς ἀλλοδαπούς, peregrinos, qui omnes hostes videntur hominibus rudioribus, unde et hostium nomine olim appellabantur, teste Cic. l. de Off. 1, 12. — πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. β', 370. B.: „hinc profecit Comicus inter Sententias monostichas p. 224: γαστήρ' ἀναλτος καὶ νεῶν εὐρεν δρόμον. cf. ἦ, 216.“ v. ibi ann.

291. Montbel.: „Après d'eux un chien couché lève la tête et dressé les oreilles. Pope (Homer's Odysse. book 17, not. on the v. 345.) loue beaucoup cet épisode du chien d'Ulysse: „Je ne vois rien de plus beau ni de plus touchant dans tout le poème.“ C'est

porter l'admiration bien haut. Les anciens demandaient comment ce chien pouvait reconnaître Ulysse métamorphosé en mendiant, et l'on répondait que l'instinct et l'odorat le servaient mieux que la raison l'homme. On s'étonnait aussi qu'un chien pût vivre si long-temps, et l'on répondait que, d'après Aristote, la vie du chien était de 20 ans. (en ipsa verba Scholiastae Am. Q. et Pseudodidymi: πῶς τὸν μεταμεμορφωμένον ἐπιγνώσκεις; ὅτι παρὰ τοὺς ἀνθρώπους [prae hominibus, magis quam homines.] [perperam Sch.: καὶ τὰ] ἄλογα ζῶα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται [capiunt, sentiunt], καὶ ἐκ τῆς ὀσμῆς αὐτὸν ἐπίγνω. ἀλλὰ μετὰ τοσαῦτα ἔτη πῶς ἔζη ὁ κύων; Ἀριστοτέλης φησὶ, τέσσαρα καὶ εἴκοσι [scrib. τεσσαρακαίδεκα, καὶ εἴκοσι,] ζῆν ἔτη κύνα. Aristot. H. A. 6, 20, 4: ζῆ δὲ τῶν Λακωνικῶν κυνῶν ὁ μὲν ἄρῃν ἔτη δέκα, ἢ δὲ θήλεια περὶ ἔτη δώδεκα· τῶν δὲ ἄλλων κυνῶν αἱ πλεῖσταί περὶ ἔτη τέτταρα κ. δέκα, ἢ πέντε κ. δέκα, ἔνια δὲ καὶ εἴκοσι· διὸ καὶ Ὀμηρὸν τινες οἴονται ὀρθῶς ποιῆσαι τῷ εἰκοστῷ ἔτει ἀποθανεῖν τὸν κύνα τοῦ Ὀδυσσεύος, cf. Plin. H. N. 10, 63.) Ces doutes prouvent seulement que cet épisode était contesté.“ vix tamen crediderim, fuisse, qui omnem hunc locum inducerent, venustissimum praeter versus 296—300, quos unciniis inclusi, quippe foedos et ταυτολόγους, si contenderis cum 306, 318, et 319, quibus sordibus purgatis vide quam apte canis Argi, olim venatici, agilitas opponatur torpori senectutis, quo jam impeditur, quominus exsurgat, obviamque eat domino! ipsum illud δὴ τότε ingeminatum sine emphasi manum prodit imitatoris inelegantis, qui hunc pannum assuere conatus est, Homeri verbum gravissimum νῦν δ' ἔχεται κακότητι loquacitate fastidiosa παραφράζων. — ἂν — ἔσχεν, ἀνέσχεν, exiit.

- θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὄχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγρίεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγῶνους·
 [δὴ τότε καίτ' ἀπόθεστος, ἀποιχομένοιοι ἀνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιούων τε, βοῶν τε, ἄλις κέχυτ', ὕφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμαῖες Ὀδυσσεύος, τέμενος μέγα κοπρίσθοντες·
 300 ἔνθα κύων καίτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραϊστέων.]
 δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύα ἐγγὺς εἶοντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσηνε, καὶ οὐάτα κάββαλεν ἄμφω,

293—295. ἀπόνητο, *fruitus est*. λ', 323 etc. — ἀγρίεσκον, *ducere solebant*. ξ', 105 etc. — αἶγας ἀγροτέρας. ἀγρίας et ὄρεσκῶους dixit Ἰ, 118 et 155, ubi v. ann. — πρόκα una cum cervo nominare solet Aristoteles: v. H. A. 2, 11, 5. etc. Sch.: πρόκας. δορκάδων εἶδος, ἢ ἐλάφων. ἢ τὰ ἔγκονα τῶν ἐλάφων. Am. B.: πρόξ εἶδος ἐλάφου ταχυτάτης, ἀπὸ τοῦ προῖνωεῖσθαι. E: πρόκες, φασί, δορκάδων εἶδος, ἢ ἐλάφων ἔγκονα νεογνά, παρὰ τὸ προκίειν, ἢ παρὰ τὸ προῖξεσθαι. ὅθεν ἢ πρόξ· ταχεία γάρ. Ap. emend.: πρόκας. οἱ μὲν, ἐλάφους: οἱ δὲ, ἕτερόν τι ζώου εἶδος, ὅμοιον λαγῶ, ὃ καλεῖται δορκάς. Ἀπίων δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλα κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον προκέρας, ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς ἡλικίας κέρασ φύνει. Hesychi corrupte: πρῶκας. Ἀρίσταρχος, ἐλαφοὶ. πρόκας. ἐλάφους. προύκας: δορκάδας. cf. Schn. v. πρόξ, [quae dama est Gazae apud Aristotelem, interpretes latini πρόκας reddunt cervos, Vossius Rehe. — λαγῶους. Il. κ', 361, γ', 310.

296—300. *specta imitatore!* dixerat Hom. 306.: κύων ὅδε καίτ' ἐνὶ κόπρῳ, κόπρον intelligens κόπιν, ut Il. γ', 414.; iste auget, καίτ' ἐν πολλῇ κόπρῳ, et in stercore seu *fimō* jacere dicit Argum, quod est suum, non canum, qui, acri odoratu praediti, fugere solent foetores. — E: ἀπόθεστος ὁ ἀπίλητος κ. ἀτμηέλητος, ἐκ τοῦ ποθῶ ποθέω. — τέμενος. ζ', 293. *agrum seu fundum* interpretatur Am. B.: καταρηστικῶς τέμενος τὸ χωρίον. sed praeter necessitatem. idem recte: κοπρίσθοντες. κοπρεύσθοντες, κόπρον τῇ γῇ ἐπιβάλλοντες. — ἐνίπλειος κυνοραϊστέων, plenus ricinorum. hoc sane ex iis est, quae silentio praeterire solet hic noster, et auditori cogitanda relinquere. ceterum E: κυνοραϊσταί, inquit, δι' ἐνὸς ῥῶ, κατὰ τε φύσιν, κ. διὰ μέτρον, οἱ τοὺς κύνας ῥαίωντες. ἐξ οὗ κατὰ δια-

λυσιν κ. παραγωγὴν τὸ ῥαῖζειν γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ θυμοραϊστῆς (Il. ν', 544 etc.), ἀναλόγως τῷ κυνοραϊστῆς. λέγονται δὲ οὗτοι καὶ κρότωναs παρὰ τοῖς ὕστερον. ὅθεν καὶ παροιμία κατὰ τινὰς τὸ ὑγιέστερος κρότωναs, περὶ ἧς ἀκριβέστερον ἐν τοῖς τοῦ Περικλητοῦ κείται. Ap. emend.: κυνοραϊστέων. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεὸς κυνός, ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τούτους δ' οἱ μὲν τοὺς κρότωναs, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥαίειν, ὃ ἐστὶ φθείρειν· οἱ δὲ τὰs λεγομέναs κυνομυίας. τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Aristot. H. A. 5; 25, 2.: — ὄνος οὐκ ἔχει οὔτε φθειρας, οὔτε κρότωναs· οἱ δὲ βόες ἔχουσιν ἄμφω· τὰ δὲ πρόβατα κ. αἶγες κρότωναs, φθειρας δ' οὐκ ἔχουσι· καὶ ὅς φθειρας μεγάλους κ. σκληροὺς· ἐν δὲ τοῖς κυσίν οἱ καλοῦμενοι γίνονται κυνοραϊσταί. πάντες δὲ οἱ φθειρας ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐξ αὐτῶν γίνονται τῶν ζώων, qui genus pediculorum dicere videtur τοὺς κυνοραϊστάς, scil. ricinos, acaros ricinos Linn., Hundslaüse, non κυνομυίας, hippoboscas Linn., Hundsfliegen, quibus etiam equi et oves infestantur (v. Schn. ann. ad philosophi l. c.); quod nomen vereor ut recte fictum ab Homero dixerim ann. ad Il. φ', 394.

301—305. E: δὴ — εἶοντα, οὐκ ἐκ τῆς θείας, ὡς εἰκός, ἡλλοίωτο γάρ τὴν μορφήν, ἀλλ', ὡς Ἰχνηυτής (317), οὐκ ἐπιτη-ὄσφρησώς, ἢ, φασί, καὶ ἐν νυκτὶ διακρίνει τὸ οἰκίον τοῦ ἀλλοτρίου· ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ ἀνθρώποις Ἀθηναῖ τὸν Ὀδυσσεύα ἐπέκρουσεν ἀλλοιώσασα, οὐ μὴν καὶ ἀλόγοις ζώοις· ἄγε γάρ, φησὶν (ν', 397), ἄγνωστον σε τεύξω πᾶσι βροτοῖς. οὕτω δὲ ἢ αὐτῇ Ἀθηναῖ (π', 162) Τηλεμάχῳ μὲν ἐπι-κρούπτει ἐν τοῖς ἀγροῖς εαυτήν, οἱ δὲ κύνες εἶδον. ὡς τοίνυν ὁ κύων ἔγνω τὸν Ὀδυσσεύα, οὐρῇ μὲν ἔσηνε (κ', 217, 219, π', 6.) — ἄμφω, ὃ δὴ χαρα-

ἄσβον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ
 305 ῥεῖα λαθῶν Εὐμαιον, ἄφαρ δ' ἔρρεινετο μύθῳ·

Ulyssis, canem miserantis, verba ad Eumaeum, ejusque responsio.

„Εὐμαι', ἧ μάλα θαῦμα κύων ὄδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θείειν ἐπὶ εἶδει τῶδε,
 ἢ αὐτως, οἰοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
 310 γίνονται· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιε στυβῶτα·
 „καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων ὄδε τῆλε θανόντος
 εἰ τοῖσδ' εἴη ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν.
 οὐ μὲν γάρ τι φύργεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήδη.
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἄναξ δὲ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο, τὸν δὲ γυναιῖνες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.

κτῆρ τοῖς τοιούτοις φιλίας ἐστίν. — ἀπομόρξατο. σ', 199, ll. β', 269 etc. — ῥεῖα λαθῶν Εὐμαιον. facile Ulysses lacrimans latuit Eumaeum, virum simplicem et bonum, quales minus alios observant quam maligni et callidi.

308—310. ἐπὶ εἶδει τῶ δε, ad hanc formam, hac forma. Voss.: bei solcherlei bildung. Matth. §: 586. cf. inferius 454. — ἢ αὐτως ἔσκεν, οἰοί τε — γίνονται, an sic erat, quales — sunt. τραπεζῆες κύνες. ll. ζ', 69. cf. ann. ad 315. — Am. 2: ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν. κόμονος χάριν, ἢ καλλωπισμοῦ. cf. 244. — κομέουσιν, κομίζουσι (v. E), fovent, curant. 319, ζ', 207 etc.

312—323. καὶ λίην, imo vero, sane, profecto. v. α', 46, γ', 203, ι', 477, ν', 393, ο', 155, ll. α', 553 etc., quibus omnibus in locis horumque similibus sero vidi cavendum esse, ne καὶ alio referamus quam ad λίην. ordo: καὶ λίην θηήσαιό κε αἰψά, — ἀλκήν, εἰ κύων ὄδε ἀνδρὸς γε τῆλε θαν. εἴη τοῖσδε etc. perperam libri: — θανόντος· εἰ —, vel θανόντος. εἰ —, quasi hoc tantum Eumaeo affirmante, de quo nemo dubitare poterat, Ulyssis canem esse Argum. — ἀνδρὸς dixit κατ' ἔξοχὴν, h. e. viri fortis, viri egregii, Ulyssis. Soph. Oed. Col. 358.: ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηρικαῦτ' ἄφ' εἰμ' ἀνήρ, ubi v. ann. — E: ἐπὶ κνώδ' ἐφη ἔργα, οὐ συνήθως εἰπῶν·

κυρίας γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ ἔργον, ὡς περ καὶ ἡ πράξις. — τὸ δὲ ταχ. καὶ ἀλκήν ἀρετὴν προσμαρτύρεται τῷ Ἄργῳ, ἣν οὐκ ἂν ἔχοι τραπεζῆς, οὐδὲ μὴν ἄσπας ευγενῆς κύων, ἂν οἱ μὲν ταχεῖς μόνον, οἱ δὲ μόνον ἄλκιμοι, αὐτὸς δὲ καὶ ἄσπας, τρίτον δὲ αὐτῶ κ. τέταρτον ἐπικοσμημα ἔχνη τε ἐρευνᾶν εἰδέναι, καὶ εἶδος ἔχειν καλόν. — οὐ δὲ μόνον κύνες θηρατικοὶ ἐσπουδάζοντο, κ. ἄλλως δὲ οἶκον δραστήριοι φυλάκεις, ἀλλὰ καὶ οἴους ὁ Ὀδ. λαλεῖ (309). παρὰ δὲ γε τοῖς ὕστερον, κατὰ τὸν τοῦ Ἀθηναίου λόγον, καὶ κυνάρια μελιταῖα ἐν λόγῳ γεγόνασιν. οἱ δὲ νῦν χαίρουσιν, εἰπερ εἶεν αὐτοῖς κυνῖδια καὶ μυαρίων βραχυτέρα. — κνώδαλον δὲ νῦν τὸ χερσαῖον, παρὰ τὸ ὑπὸ κυνῶν ἀλίσκεσθαι. ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ θαλάσσιου θηρίου, κνώσσοντος ἐν ἅλι, λέγεται ἡ λέξις etc. Sch.: κνώδαλον κυρίας μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον, τὸ κῆτος, (?) νῦν δὲ θηρίον ὑπὸ κυνῶν ἀλίσκομενον. Ap.: κνώδαλον. ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἅλι κινεῖσθαι, (?) καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία κνώδαλα etc. γέροντα κνώδαλον dixit scriptor antiquus hymni in Merc. 188., quoniam somnolenti esse solent senes. — Am. B. emend.: δίοιτο (398, ll. μ', 276 etc.). διαΐετε. περιήδη. περισσῶς ἤδη, τὴν ἄγρᾶν αὐτοῦ δηλονότι. — νῦν δ' ἔχεται κακότητι, nunc in miseria est. v. α', 95 etc. — ἀκηδέες, socordes,

320 δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
ἡμῖσιν γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύοπα Ζεὺς
ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμαρ ἔλθωιν.“

moritur canis in ipso articulo temporis.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετόντας,
325 βῆ δ' ἰθύς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγανούσ'·
Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο
αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῶ ἔνιαυτῶ.

Intrant subulcus et Ulysses, quem, cibo misso, Telemachus mendicare jubet apud procos.

Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδῆς,
ἐρχόμενον κατὰ δῶμα, συβώτην· ὦκα δ' ἔπειτα
330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας. ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δίφρον
κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρός ἐφίξεσκε. κρέα πολλὰ
δαιόμενος μνηστῆροσι, δόμον κάτα δαιτυμένοισι·
τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
ἀντίον. ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέξετο· τῶ δ' ἄρα κήρυξ

negligentes. §. 26. — ἐναίσιμα, *justa*, *recta*. — ἡμῖσιν — ἔλθωιν. *egregia* et Homero digna sententia, dimidiam virtutem suam amittere homines in servitutem redactos. Am, Q. et Sch.: ἀρετῆς. τῆς ἐκουσίου πρὸς τὰ ἔργα ῥοπῆς (Sch. ὁρμῆς). germanice id dicas Werth, Tüchtigkeit, Tugend. v. Schn. h. v. Theognis, annotante Cl.: οὐποτε δουλειῇ κεφαλῇ εὐθεία πέφυκεν, Ἄλλ' αἰεὶ σχολιῇ. Montbel.: „Le grand Jupiter ravit à l'homme la moitié de sa vertu, quand le jour de l'esclavage vient le saisir. Platon (De leg. 6, t. 3, p. 301. ed. Bip.), qui cite cette belle sentence du plus sage des poètes (σοφώτατος τῶν ποιητῶν), comme il le dit lui-même, donne un texte un peu différent de celui que portent nos éditions. Voici les vers rapportés par Platon: ἡμῖσιν — Ζεὺς Ἄδρωῶν, οὓς ἂν δῆ — ἔλθωιν. (similiter Athen. 6, 18, qui Platonica excerpit.) La différence la plus remarquable est celle de νόος, *intelligence*, mot substitué à celui de ἀρετῆ, *vertu*. La pensée d'Homère est plus morale et plus juste. Au reste, il est difficile de concilier cette pensée avec l'opinion que les anciens avaient sur l'esclavage. Aristote (Polit. 1, c. 2, §. 1.) dit positivement: „Les premiers et les moindres éléments de la famille sont le maître et l'esclave, le mari et la femme, le père et les enfants.“ Ailleurs (ibid. c. 1, §. 6.): „Le boeuf est l'esclave du pauvre.“ Il

va plus loin (ib. c. 2, §. 15.): „Il est des individus qui par nature sont libres, d'autres esclaves: à ceux-ci il est avantageux de servir, et cela est juste incontestablement.“ cuius non in mentem veniat, haec legenti, istius dicti Evangelistae (Luc. 14, 34.): καλὸν τὸ ἄλας· ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀρτυθήσεται; sunt tamen adhuc, qui ita sentiant, idque palam profiteri non erubescant; sed philosophorum nomen ne ipsi quidem sibi arrogent.

326, 7. versus insignes rhythmo accommodato sententiis; quarum prior ingrata fere per anapaestos continuos dure decurrit; posterior autem suavis, si quae alia, usurpatis cum efficacissimis pedibus metricis (— — —, — — —, — — —), tum frequentibus iisque variatis caesuris, mire delenit sensus animumque auditoris.

330—334. παπτήνας, ut circumspexit. ἧ, 607 etc. — E: δίφρον. ὅτι δίφρος ἐνταῦθα εὐτελής; περί ὃν δηλαδὴ δαιτρός ἐφίξεσκε. — καθάπερ δὲ Μελάνθιος καθίζεν ἀντίος Εὐρύμαχῳ, τὸν γὰρ φιλέσκε μάλιστα (257), οὕτω καὶ νῦν Εὐμαῖος τὸν δίφρον τοῦ δαιτροῦ κατέθηκε φέρων — ἀντίον, νεύσαντος κ. καλέσαντος Τηλεμάχου, ἔνθα αὖ ἐφέξετο Εὐμαῖος. — κείμενον, positum. v. 410, Schn. v. κείμαι. — ἔνθα δὲ, ἔ. δῆ. — δαιτρός. α', 141 etc. — ἐφίξεσκε, insidere solebat. γ', 411 etc. — ἀντίον,

- 335 μοῖραν ἑλών ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον αἰέρας.
 Ἀρχιμόλον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δάματ' Ὀδυσσεύς,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῦ εἴματα ἔστο.
 Ἴζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
- 340 κλινάμενος σταθμῶ κυπαρισσίῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔξεσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴδυνε.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συμβῶτην,
 ἄρτου τ' οὔλον ἑλών περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
 καὶ κρέας, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνθανον ἀμφιβαλόντι·
- 345 „Δὸς τῶ ξεινῶ ταῦτα φέρων, αὐτὸν τε κέλευε
 αἰτίξειν μάλα πάντας ἐποικόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκορημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.“
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν,
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
- 350 „Τηλέμαχος τοι, ξεινε, διδοῖ τάδε, καὶ σε κελεύει
 αἰτίξειν μάλα πάντας ἐποικόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προῖκτη.“

fausta precatus Telemacho Ulysses cibum capit, dum cantum finivit Phemius; dein, jussu Minervae, mendicat apud procos, mirantes, quis sit et unde advenerit.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς:
 „Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾶ!“
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο, καὶ κατέδηκεν
 αὔθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πήρης,

adversus Telemachum, more amantium et amicorum. v. 96.

337, 3. cf. 202, 3.

339, 40. μελίνου οὐδοῦ, *liminis fraxinici*, ut οὐδὸν δρύϊνον φ', 43. alias *limina aenea et lapidea* seu *marmorea* dixit: v. ἦ, 83, φ', 80 etc. de arbore μελίᾳ ad II. γ', 178. — σταθμῶ, *posti*. — κυπαρ. v. ann. ad 64. E: ἀφελείας δὲ ἠρωϊκῆς ὁ ἐκ μελίας οὐδός, κ. ὁ κυπαρισσίνος σταθμός· τὰ δὲ γε τοῦ Μενελάου διὰ τὴν Ἑλένην (δ', 46) ὄζει Φρυγίας τρυφῆς. Eurip. Or. 1085 de Helena: τρυφὰς γὰρ ἦκει δεῖσ' ἔχουσα Τρωϊκάς.

341. ε', 245, φ, 44.

343, 4. E: οὔλον, τὸν ὄλον κ. ἀκέραιον. — ἀμφιβαλεῖν δὲ τὸ περιλαβεῖν, ἦτοι περισχεῖν. τὸ δὲ χάνθάνειν (II. ψ', 742.) χαριστέον μὲν τῇ ποιήσει. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ χῶ, τὸ χρωῶ (cario), γίνεται χάσω, οὗ δευτέρως ἀόριστος ἔλαδον, ἔξ οὗ μέλλων δευτέρως ἀνθυπότακτος χάδω, ὅθεν καὶ κατὰ ἀναδρομὴν συνήθη χάδω ἐνεσταῶς, κ. παράγωγον χαδάνω, κ. πλεονασμῶ τοῦ ν, διὰ κρείττονα φωνήν,

χανθάνω κατὰ τὸ ἀνδάνω κ. ὅσα τοιαῦτα.

347—352. παρεῖναι. sic meliores libri, in quibus Ald. 3: edd. mediae aetatis usque ad Clarkei et E: προῖκτη, quod ex 352 Accuratum merito repudiarunt Critici; utpote *ταυτολογικῶς* subjectum τῶ κεκορημένῳ. Ap.: προῖκτης (449). προσαίτης, (*malim: π—τη. π—τη*, siquidem glossa pertinet ad h. l.) ἀπὸ τοῦ προῖκα βούλεσθαι λαμβάνειν, τουτέστι δωρεαν· ἢ ἀπὸ τοῦ προῖκνεῖσθαι κ. δέεσθαι, οἷον προαπαίτην. cf. ann. ad 219. „similiter 578.: κακός δ' αἰδοῖτος ἀλήτης. Livius 34, 4.: *peissimus quidem pudor est — raupteratis*.“ E Cl.

354—357. Ζεῦ ἄνα, — εἶναι. *intell. δός, εὐχομαι, ποιήσον*, ut Aristoph. Ran. 837.: Δῆμητρο, — εἶναι με τῶν σῶν ἄξιον μνηστῆριων. II. γ', 351.: Ζεῦ ἄνα, δός τίσασθαι etc. cf. ibi ann., Sch., E. — ἀμφοτ. plene ἀμφ. χερσὶ dixit ε', 116. cf. κ', 263, II. ε', 417 etc. — ἀεικελῆς, *turpis, sordidae*. 197, 198. — Am. 2 et Sch.: ἐπὶ πήρης.

- * ἦσθι δ', ἕως ὅτ' αἰοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
 εὖθ' ὁ δεδειπνήκειν, ὁ δ' ἐπᾶντο θεῖος αἰοιδός·
 360 μνηστῆρες δ' οὐαδήσαν ἀνά μέγαρ'. αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι περισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ᾤτρυν', ὡς ἂν πύονα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
 γνοίη θ', οἵτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς τιν' ἔμιλλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
 365 βῆ δ' ἔμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλοι εἴη.
 οἳ δ' ἐλειούροντες δίδουσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν,
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

eum se novisse negat Melanthius, ceterum adductum esse ab Eumaeo.

- 370 „Κέλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀρακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γὰρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
 ἦτοι μὲν οἳ δεῦρο συβώτης ἠγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.“

ἐν τῷ παλαιῷ κειμ. ἔστι ἡ ἀλτῆρκατὶ Ἀντινοῦ.

- 375 „Ὡς ἔφατ', Ἀντινοὸς δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην·
 ὧ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε

ἐπάνω τῆς πῆρας. ἀπλώσας (expli-
 cans) γὰρ τὴν πῆραν ἀντὶ τραπέζης,
 ἐπάνω ἔθηκεν.

358. malim, sine impedimento nume-
 rorum, ἦσθε, ut ε', 94 etc. praeterea
 ἕως ὅτε est usque eo dum, germ. so-
 lange bis, non quamdiu, germ. solange
 als, quod hic requiritur. quare ponamus
 ἦσθε δ' ἕως ὅ γ' αἰοιδός etc.

359—366. δεδειπνήκειν. sic Am.
 Q., Harl. et Ald. 3. vulgo: ἐδ—κει.
 Am. Q. et Harl. emendat.: εὖθ' ὁ δε-
 δειπνήκειν. οὕτω, δεδειπνήκειν,
 ἀντὶ τοῦ δεδειπνήκει, ὡς τὸ ἦσκειν
 εἴρια καλὰ (γ', 388). — ὁ δ' ἐπᾶν-
 το, tum cessavit, etc. apodosin indi-
 cat τὸ δέ, ut passim. — πύονα. 12.
 — ἀγείροι, colligeret. γ', 301 etc. —
 Εἰ: ἐναΐσιμον (β', 122 etc.) τὸν δί-
 καιον λέγει, κ. κατὰ θέμιν ζῶντα. τοῖς
 δὲ τοιοῦτοις ἀντίκεινται οἳ ἀθέμισ-
 τοι. — τὸ δὲ ἀπαλεξήσειν (II. α',
 371. cf. Odyss. γ', 346 etc.) κακότη-
 τος ἔξευθε συντεθῆναι τὸν παρὰ τοῖς
 ὕστερον (imo etiam ap. Homerum II.
 κ', 20.) ἀλεξίκανον. — βῆ δ' ἔ-
 μεν. ε', 475. — de constructione verbi
 αἰτεῖν cum duplici accusativo v. Matth.
 §. 411, 4. ἐνδέξια, ad dextram, boni
 omninis causa. v. ann. ad II. α', 597. —
 πάλαι, dudum.

370. 458, σ', 351, φ', 275.

371—378. ἦ γὰρ μιν — ἦτοι
 μὲν οἳ —, vide infantiam hominis ru-
 dis, ut miles Terentianus Eun. 3, 1, 20.:
 invidere omnes mihi; — Illi invidere
 misere. — ὧ ἀρίγνωτε. vulgo: ὧ ἀρί-
 γνωτε, sed A. 1.: ἀρίγνωτε, A. 4.: ἀ-
 ρίγνωτε, Ald. 3.: ὧ ἀρίγνωτε, quemque
 illi neglexerunt apostrophum E. addens:
 ὧ ἀρίγνωτε συβῶτα, inquit, τουτέ-
 στιν ἄγαν γνωρῶς ἐπὶ ἀρχαῖα τέχνη,
 ὡς καὶ εἴ τις εἴπῃ πρὸς τινα, ὧ ἀρί-
 γνωτε, πτωχὲ, ἦ τι τοιοῦτον. βουλεται
 γὰρ εἰπεῖν τὸν Εὐμαιοῦ γνωστικὸν ἐπὶ
 εὐτελείᾳ καὶ οὐδαμινότητι, καὶ ἄλλως
 δὲ, κατὰ καὶ ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ (5.)
 αἰπόλος γνωστός φαίνεται ὅφ' ὠν ἐκεί-
 νος λέγει αἰπολικῶν σημείων, οὕτω
 κἀναυθα συβώτης ἀρίγνωτος ὁ τοιού-
 τῳ ἰοικώς καὶ ἐν μόνῃ τυχόν ὄψεας,
 κ. μὴ ἀμφίβολος εἰς τὸ συβώτης εἶναι·
 ὅπερ ὁ Μελάνθιος μὴ ἔχων (scil. τὸ
 ἀρίγνωτον) ἀγλαῖας φέρειν ὄνειδι-
 ζεται (245), ὡς μὴ αἰπόλῳ ἰοικώς.
 ἔστιν οὖν ἀσιεῖότερον τὸ τοῦ Ἀντινό-
 ον ὧ ἀρ. συβῶτα ἢπερ τὸ τοῦ Με-
 λάνθιος (219) ἀμέγαρτε συβ. etc.
 igitur dedi ὧ ἀρίγνωτε, cum vox ἀρίγνω-
 τος alteram producat apud hunc nostrum;
 similiterque II. β'. 651 nunc ponam
 Ἐνναλίῳ ἠδρυατόντη, ut ὧ ἠναξ, ὧ
 γαθὲ, et similia apud recentiores, prae-

- ἤγαγες; ἢ οὐχ ἄλις ἡμῖν ἀλήμονές εἶσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσι ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καὶ ποτὶ τόνδε κάλεσθας.“
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε στυβῶτα·
 „Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις!
 τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθῶν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοιοεργοὶ ἔασι,
 μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων,
 385 ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν, ὃ κεν τέρησι βίαι ἀείδων;
 οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν·
 πτωχὸν δ' οὐκ ἔν τις καλέοι, τρῦξοντά εἰ αὐτόν.
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 δμῶσιν Ὀδυσσεῆος, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔργωγε
 390 οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέφρων Πηλελόπεια
 ζῶει ἐνὶ μεγάροισι, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.“

Eumacum silere jubet Telemachus, et Antinoum libere reprehendit.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσβιν·

sertim Atticos. — ἢ οὐχ ἄλις. syni-
 zesis. v. ll. ε', 349. — ἀλήμονες,
 errones. τ', 74. — πτωχὸν — ἀπολ.
 220. — Am. B.: ἢ ὄνοσαι. ἐκφανλί-
 ζεις, εὐκαταφρόνητον κ. τὸ μηδὲν νο-
 μίζεις. v. ann. ad ll. ε', 379. — ὅτι —
 ἀνακτος, quod tibi victum domini (h.
 e. victum tui domini) comedunt, etc.

379. σὺ δὲ καὶ ποτὶ τόνδε κά-
 λεσθας, tu vero insuper et hunc voca-
 sti. Harl. et A. 2.: σ. δ. κ. ποτὶ τ.
 κ. A. 3.: σ. δ. κ. ποτὶ τόνδε κ. pro
 eodem. significatione haud differunt in-
 ter se ποτὶ et ποτὶ, usu autem in eo
 differunt, quod ποτὶ usurpari solet, ubi
 vocalis antecedens consona duplici pro-
 ducenda est. quo discrimine non anim-
 adverso librarii centies haec confude-
 runt, nec eorum in hac re ulla est au-
 ctoritas; id quod intellexit Heyneus ann.
 ad ll. α', 245. quare dedimus ποτὶ. nam
 vulgatum καὶ ποθι, quod et Harl. habet
 inter versus, non videtur ferendum esse,
 sive πόθι interpreteris alicubi, quod
 friget, seu forte, quod prorsus alienum
 est. ceterum πόθι similis est τῷ ποτὶ
 quam ποτὶ, quo magis illud recipiend-
 um esse existimavimus. legitur quoque
 vulgo: τόνδ' ἐκάλεσας, vehemētiore
 quidem metro in re tranquilla. — ποτὶ,
 ποτὶ, πρὸς, insuper, praeterea, ut ll.
 κ', 108.: σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγὼ· ποτὶ
 δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους, quo loco
 Cl. et alii nonnulli habent ποτὶ, π',

85.: ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην Ἄψ
 ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πό-
 ρωσιν etc.

381—390. καλὰ, καλῶς. — ordo:
 τίς γὰρ δὴ, αὐτὸς ἐπελθῶν, καλεῖ ἄλ-
 λοθεν ἄλλον γε ξεῖνον, h. e. ὡς ξένον,
 ὥστε ξένον αὐτῷ εἶναι. vates tantum-
 modo, medicos, opifices, vel cantores,
 ultro arcessi ait, ut in alicujus hospitium
 devertantur; mendicos autem molestiam
 exhibentes neminem arcessere. — E: δη-
 μοιοεργοὶ (τ', 135). τουτέστι δημοιοε-
 ροὶ κατὰ κρᾶσιν, τεχνίται δημοσίᾳ ἐργα-
 ζόμενοι. Am. 2.: χειροτέχναι, δημοσίαν
 παρέχοντες τὴν ἑαυτῶν τέχνην. operarii,
 seu ministri publici. — ἰητῆρα κακῶν.
 h. e. νόσων, ut scriptor hymni: ἰητῆρα
 νόσων Ἀσκληπιῶν ἀρχομ' ἀείδειν. E:
 τὸ ἰητ. κακῶν ἐντελῶς ἐφράσθη, κα-
 θὰ καὶ τὸ τέκτονα δούρων. τὸ
 μέντοι ἰητῆρ κ. τὸ τέκτων ἑλλειπτικῶς
 λέγονται. τέκτων δὲ δοῦρων οἰκο-
 δόμος τε κ. ναυπηγός, κ. ἄπλως ἅπας
 ὁ ὄπασσῶν διακείμενος περὶ ἐπισκευὴν
 ξύλων. (faber lignarius). — θέσπιν
 ἀοιδόν, ut θέσπιν ἀοιδὴν α', 328 et
 alias, h. e. θεῖον, ἐρίηρον etc. — κλη-
 τοὶ, vocati, qui vocari solent. — τρῦ-
 ξοντά, alitriturum. α', 248 etc. —
 ἀλλ' — ἔμοι'. cf. α', 66 etc. πέρι
 δ' αὐτ' ἔμοι', inprimis autem mihi. —
 οὐκ ἀλέγω, non curo. ζ', 268, ll. θ',
 481 etc.

393—410. τοῦτον dixit contem-

- Ἄντινοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
 395 μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.^α
 Ἦ ῥα, καὶ Ἄντινοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἄντινό, ἧ μὲν καλὰ πατὴρ ὡς κήδεται υἱός,
 ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάρουιο δίδεσθαι
 μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε!
 400 δός οἱ ἐλών! οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε,
 μῆτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄξεν τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
 θυμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
 ἀλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλει ἢ δόμεν ἄλλῳ.“

Antinoi verbum factumque illiberale. quem tamen, ceterorum donis onustus, etiam ipsum alloquitur Ulysses.

- 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἄντινοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
 „Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες!
 εἶ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
 καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.“
 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θρηνην ἐλών ὑπ' ἔφηνε τραπέζῃ
 410 κείμενον, ᾧ ὃ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων·
 οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλήσαν δ' ἄρα πήρην
 σίτου, καὶ κρειῶν. τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεύς,

tim, ut τούτους (procos) β', 74, ubi v. ann., et cf. 566. — ἐποτρύνει δὲ ἐρεθίζειν καὶ ἄλλους, etiam alios instigat maledicere. — Ε: Ἄντινό — ἔγωγε. ὅτι Ἄντινόου δοκοῦντος ἐθέλειν διωχθῆναι τὸν πτωχὸν Ὀδυσσεά, ἵνα δῆθεν μὴ τρύχηται ὁ τοῦ Τηλεμάχου οἶκος, εἰρωνευόμενος ὁ Τηλ. παντοῖος γίνεται. (h. e. omnia experitur, variis modis lacessit Antinoum. Lucianus Eunuch. §. 11.: καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυσία τραπομενος χρώματα. cf. Schn. v. παντοῖος.) καὶ πρώτα μὲν εἰσποιεῖται αὐτὸν (ἐαυτὸν) ὡς εἰς πατέρα, οἷα εἴην μητέρα μνηστευόμενον· εἶτα μέμφεται ὡς οὐ καλῶς λέγοντα, κ. ἐπιτρέπει ἐλεῆσαι τὸν ξένον, ἐλέγχων ὡς φειδαλόν. — καλὰ, καλῶς. 460 etc. — δίδεσθαι, δίδωκεν. (317.) — μύθῳ ἀναγκαίῳ, ἧγον ἀναγκαστικῶ (violento). μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν, ὁ ξένιος δηλαδῆ. — μῆτ' οὖν, neque igitur, quoniam ego jussi, herus minor. minus bene libri quidam apud Cl.: μῆτε τι, A. 1.: μῆτετι μητέρ' ἐμ. α. τότε. — ἄξεν, ἄξω, verere. i, 478 Il. α', 21 etc. — οὐ — θείοιο. intell. εἰσιν, ellipsi frequentissima. — αὐτὸς — ἄλλῳ. ὅπερ ἀσχροκερδοῦς ἴδιον. — λέγει πρὸς τὸ δός οἱ ἐλών, ὡς εἶ οἱ τόσσον — ἐρύκοι, τουτέστιν, ἐάν οἱ μνηστῆρες πάντες τοσοῦ-

τον δοῖεν τῷ πτωχῷ, πολὺν ἂν καιρὸν διαγάγοι μὴ ἐλθῶν εἰς τὸν οἶκον. ὁ δηλοῖ φαινομένως μὲν πολλὴν ἐλεομοσύνην τοῦ πτωχοῦ ἐξ αὐτοῦ, ἀληθῶς δὲ πληγὴν μεγάλην κ. τραῦμα δεινόν, δι' οὐ πολὺν χρόνον οὐκ ἂν ἰσχύσει ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ Ὀδυσσεῦς οἶκον ὁ πληγῆς πτωχός, ἵνα λέγῃ, ὅτι δώσω μὲν, ἀλλὰ δεινὴν πληγὴν. — θρηνην, ὑποπόδιον. α', 131, Il. ξ', 240 etc. — ὑπ' ἔφηνε τραπέζῃ κείμενον. h. e. ἔφ. ὑποκείμενον τραπέζῃ. sic nonnulli apud Cl., et recte quidem. minus bene E et vulgo edd.: ὑπέφηνε τραπέζῃ κ., quod ita explicat interpres: ὃν κείμενον ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ ὑποκατάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ἴσον αὐτοῦ ἐπικύψας ἀψασθαι, ὅτε θελήσει κατὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς βαλεῖν. vides, ne ipsum quidem Eustathium certo scrivisse, quo referret τὸ κείμενον, nec intelligo, quid sibi velit illud κείμενον ἐν τῇ τραπέζῃ. pejus etiam, pace optimorum virorum dixerim, recentiores: ὑπέφηνε τραπέζης, secundum MSS. 2 Thomae Bentleji. — ᾧ — εἰλαπινάζων. v. Il. ξ', 241.

412—418. τάχα — Ἀχαιῶν. jamque sane in eo erat Ulysses, ut, ad limen regressus, forasque abiens, Achivorum, h. e. ceterorum Ithacensium (v.

- αὔτις ἐπ' οὐδὸν ἰῶν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν,
 στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 415 „Δὸς, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκῆεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
 τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶιον ἢ ἐπερ ἄλλοι
 γίτου· ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπίερα γαῖαν.
 καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 420 ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη
 τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτεν κεχορημένος ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρῖοι, ἄλλα τε πολλὰ,
 οἰσίην τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἦθελε γὰρ που,
 425 ὅς μ' ἅμα ληίστηρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδόν, ὄφρ' ἀπολοίμην·
 στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήϊρας ἐταίρους
 αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι,
 430 ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὄτρυννα νέεσθαι.
 οἱ δ' ὕβρει εἷξαντες, ἐπισπόμενοι μένει ἄσπῳ,
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 πρόσθεον, ἐκ δὲ γυναικας ἄγον, καὶ νῆπια τέκνα,
 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκει' αὐτῆ·
 435 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλήτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε, καὶ ἵππων,
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τροπικέραυτος
 φῦζαν ἑμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 440 ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς, σφίσιβιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη,
 αὐτὰρ ἐμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,

α', 394, β', 106, 115 etc.), dona gustaret, passim mendicans; itaque postremo etiam Antinoum appellat. — E: προικὸς, δωρεᾶς (ν', 15), doni, donorum. — ὁ κάκιστος, ὄριστος. significanter additi articuli ad designandum eum, qui velut κατ' ἐξοχὴν videatur omnium pessimus, vel optimus. v. ann. ad II. α', 11. ὄριστος. II. λ', 288 etc. — ἐγὼ — κλείω, ego vero te celebravero. v. Matth. §. 521. restitui plurimorum codicum scripturam ἐγὼ δ' ἂν σε, quam nuper posthabuerunt κακοφώνῳ illi ἐγὼ δὲ κέ σε, in solo, quod sciam, libro A. 3. repertae. — ἀπίερα γαῖαν. α', 98, ο', 79 etc.

419—424. haec iterum leguntur τ', 75—80 (cf. et ο', 433); tum 427—441 ε', 258—272, praeterquam quod μείναι ibi est 270, hic στήναι 439. E: ἔοι, ὑπάρχοι. — ὅτεν. v. ο', 397.

425, 6. ἀνῆκεν, impulit. θ', 73. Αἴγυπτόνδ' — ὁδόν. δ', 483.

442—44. longe aliter haec Eumaeo narrat libro 14., neque tamen id miratur ille hic adstans. quod explicaturus Am. Q.: πέπεισται ὡς Εὐμαιοῖς (scrib.: καὶ E. Buttman. ὁ E.), inquit, τάληθῆ ἀντὶ διηγῆσασθαι τὸν μεταίτην διὰ τὴν ἀνοίαν, (recte Buttman, εὔνοίαν. ut proci, sic Eumaeus quoque Ulysses vera sibi narrasse putat benevolentia, ut qui hospitaliter acceptus ab se fuerit.) καὶ ταῦτα πρὸς τὴν Πηνελόπην μνησεί (522 seq.) περὶ αὐτοῦ (de Ulysses), ὡς αὐτὸς (Eum.) ἤκουσε. καὶ οἶεται αὐτὸν ψεύδεσθαι τοὺς μνηστῆρας, ἵνα μὴ παραγυμνώσῃ αὐτοῖς ἀπέπυσται ἐν Θεσπρωτίᾳ περὶ Ὀδυσσεῖος. — Am. B.: ἀντιάσαντι (ζ', 193 etc.). ἀντήσαντι, ὑπαντήσαντι, ἐχαρίσαντό με. — Am. 2: Δμήτορι. Κινύρου ἀποθα-

Διήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἴφι ἄνασσειν·
 ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκω, πῆματα πάσχωιν.“

dure illum ab se abigit Antinous.

- 445 Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 „τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσω, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι,
 ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προύκτης.
 450 ἔξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσι
 μαψιδίως, ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
 ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστῳ.“

magis eum irritat Ulyssēs audaci oratione;

- Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν!
 455 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης,
 ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης

νότος Διήτωρ ἐβασίλευσε Κύπρον. ἢ οὐδὲ εἰρηται ὁ Κινύρας ἐν Ἰλιάδι (λ', 20) Κύπρου βασιλεῖς, ἀλλὰ Κύπριος ἀπλῶς. E: εἰ δὲ Κινύρας ἐν Ἰλιάδι Κύπρον ἦν βασιλεῦς (quod non est dubium), ἀλλ' ἐκείνου μηκέτ' ὄντος ὁ ἔφηθεις Διήτωρ βασιλεύσαι δοκεῖ. Am. Q.: ὅτι αἰεὶ πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς. (scil. tempore post captam Trojam, cum inprimis Graeci redeuntes plures illuc colonias deducerent. v. Mannert. 6, 1, p. 429, 430.) ἐν ταύτῳ (quod idem attinet. malim: ἐν τούτῳ.) φησι καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μασουμένῳ (Mai.: Μισουμένῳ. fort.: Μασουμένῳ, Cavillatore), ὡς (delendum est ὡς, ortum haud dubie ex -ωι, quod antecedit.) ἐν παραβάσει, ἐν Κύπρῳ λαμπρῶς πάνυ [λαμπρῶ] Πράττων· ἐκεῖ γὰρ ὑπό τινι ἦν τῶν βασιλέων.

446—452. Am. B.: δαιτὸς ἀνίην (σ', 393 etc.). πρὸς ἡμᾶς ἤγαγε λύπην (molestiam) κατ' (male codex: καὶ) εὐωχίαν. — ἴκηαι. sic A. 1, 2, 3, Harl., E, W, B. Ald. 3. et vulgo edd.: ἴδηαι, quam scripturam commemorarunt E et Scholl. A. 1. et Harl. nostrates tropo simili: er wird schlimm ankommen. — προύκτης. 352. — ἐπίσχεσις, temperantia, germ. Zurückhaltung. — ἐλεητὺς. ξ', 82. — ἀλλοτρίων χαρ. Cato ap. Sallust., Bello Catil. 55.: bona aliena liberalitas — vocatur.“ E Cl. de genitivo v. Il. ω', 76, 264. — πάρα, πάρεστι.

454—459. ἐπὶ εἶδει. v. 308. — φρένες, mens, prudentia. v. λ', 366

etc. — ἐξ οἴκου, domo, abs te. — σῶ ἐπιστάτῃ, tuo supplicii. Ap. h. v.: τῶν ἀπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τῷ ἐφισταμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι. apparet, Grammaticum legisse τῷ ἐπιστάτῃ: sed bene habet σῶ ἐπ., ut Eurip. Suppl. 101: Θεσεῦ, σὸς -ικέτης καὶ πόλεως ἦκω σέθεν. E: ἐπιστάτην τὸν ἐπαιτήν λέγει νῦν, παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ παιδαγωγῶν κ. παιδοτρίβων οἴδασι τεθεισθαι etc. vox πολύσημος: v. lexica. — οὐδ' ἄλα, ne sal quidem, h. e. E. interprete: οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης, ne minimum quidem dederis. „similiter Theocritus (?) 27, 60.: φῆς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης. Erasmus Adag., sect. de Avaritia: Ne salem quidem dederit.“ E Cl. Plautus Persa, 3, 3, 25.: nisi me haec defendet, nunquam delinget salem. Germani quoque simili sensu: er verdient nicht das Salz. „Phrynichus Appar. Soph. p. 54.: οὐδὲ πάτταλον ἂν δοίης. Ὁμηρος, τὸ ἄγριον κ. ἄξενον δηλῶν, οὐδ' ἄλα ἂν δοίη περὶ τινος ἔφη. Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῷ κεινότερον οὐδὲ πάτταλον, εἶπε, δίδωσι. πάτταλον γὰρ κἀν ταῖς ὁδοῖς ἐξήρμενον ἔστιν εὐρεῖν.“ B. non invenio illud Comici; verum similiter ille Eccles. 283.: ἀλλὰ σπεύσασθ', ὡς εἶωθ' ἐκεῖ Τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθοῖοις ἐς τὴν Πινύνα Ἐπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον. ibi Faber: „gallice eadem ratione dicimus: vous n'y gagnerez pas un clou.“ — ἀλλοτρ. παρήμενος dixit ut δαιτιπαρήμενος

σίτου ἀποπροελών δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.“

ille vero scabellum Ulyssi ingerit, et se detestanti, ac deorum fidem invocanti, vim minatur.

- Ἵς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον,
καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
460 „Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ διέκ μεγάροιο γ' ὄτω
ἀψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνειδέα βάζεις.“
Ἵς ἄρ' ἔφη, καὶ θρήνυ ἐλὼν βάλε δεξιὸν ᾧμον,
προυνότον κατὰ νῶτον. ὁ δ' ἐστάθη, ἤντε πέτρον,
ἔμπροσθεν, οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο,
465 ἀλλ' ἀέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
ἀψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, κάδδ' ἄρα πήρην
* θῆκεν ἐμπλείην, μετὰ δὲ μνηστῆροισι ἔειπε·
„Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
470 οὐ μὰν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, οὔτε τι πένθος,
ὀππότε' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
βλήεται, ἢ περὶ βουσίν, ἢ ἀργεννῆς ὄτεσβιν·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
οὐλομένης, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
475 ἀλλ', εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἐριννύες εἶδιν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.“
Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
„ἔσθι' ἔκκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἅπιθ' ἄλλη,
μὴ σε νέοι διὰ δάματ' ἐρύσσωσ'· οἷ' ἀγορεύεις,
480 ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦψωσι δὲ πάντα.

ἀ', 26 etc. — ἐχολ. κ. μάλλον. v. ε', 284. — ὑπόδρα ἰδὼν. θ', 165, II. α', 148 etc. — ἔπεα πτερο. πρ. ἀ', 122, II. α', 201 etc.

460—467. καλὰ. 396, 483 etc. — βάζεις. δ', 32, θ', 240, II. δ', 355 etc. Ap.: βάζειν. λέγειν. — προυνότον, extremum. II. ε', 339, π', 314 etc. — ὁ δ' ἐστάθη. quamvis vehementer percussus, tamen stetit, nec procubuit, ut manu tantum vulneratus pocillator ille σ', 397. „Virg. Aen. 7, 586.: ille, velut pelagi rupes immota, resistit.“ Cl. — ἀέων, tacite, ut decuit heroem. contra pocillator σ', 398. οὐλόμας πείσεν ὑπτιος ἐν κούρησιν. — βυσσοδομεύων, volvens animo, cogitans. v. δ', 676. — ἐμπλείην. interpretes: εὐπεληρωμένην, bene plenam. audio; sed per se intelligas illud εὐ, nec quisquam dixit κακόπλειος. quare affectum puto hoc vocabulum, ponamque ἐνιπλείην, ut σκύφος οἴνου ἐνίπλειον ζ', 113, δᾶμα ἐνίπλειον βίωτοιο τ', 580. saepe v et v litterae confusae sunt in libris: v. annotata nobis ad triumviros tragicos. simi-

liter Ald. 3. χ', 2.: φαρέτρην Ἰῶν ἐμπλείην, ubi ceteri codd. recte: φ. Ἰ. ἐμπλείην. Soph. Trach. 963.: σοὶ τε γὰρ ὄμμα Ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σάζειν. cf. 503.

468. 370.

469. ἦ, 187 etc.

470—480. μὰν. v. ann. ad II. β', 370. — μετὰ φρεσίν, ἐν φρ. γ', 91. — περὶ οἷσι μαχειόμενος κτ. tmesis. περιμαχεῖσθαι s. περιμαχεῖσθαι dixit, ut ἀμφιμάχεσθαι. E: τὸ μαχειόμενος ποιητικὴ λέξις, ὡς ἐκ τοῦ μαχῶ, μαχείω. — οὐτὸν καὶ τὸ βλήεται (pro βλήται, βέβληται. v. Matth. p. 52. et 194., nos ad ι', 335, 512.). — ἀργ. ὄτεσβιν. II. γ', 198, ζ', 424 etc. — οὐλομ. — δίδωσιν. 287. — ἀλλ', εἴ που — κιχείη. liberrime loquitur, personae, quam sumpsit, oblitus prae dolore atque ira. — τέλος θανάτοιο. II. γ', 309 etc. — νέοι, juvenes, proci. 482, β', 324, ν', 425 etc. κούρους eos appellat praeco 174. — ἀποδρῦψωσι (ε', 426), dilacerent. — E: πάντα. σὲ δηλαδὴ ὄλον.

cui propterea succensent proci, ipso haud curanté.

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν.
ὥδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων·

„Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
οὐλόμεν', εἰ δῆπου τὶς ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν!

485 καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἰοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.“

dolet patris vicem Telemachus; Penelope Antinoo vindictam Apollinis impetratur.

Ὡς ἀρ' ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε

490 βλημένου, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροισιν,
ἀλλ' ἀκίμων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια,
βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμωῆσιν ἔειπεν·

„Ἄθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων!“

495 τὴν δ' αὐτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

„Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον Ἡῶ ἴκοιτο.“

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

„μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώονται,

500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε.

481. φ', 285. ὑπερφιάλως, vehementer. α', 227 etc. νεμέσ. β', 101 etc.

482. β', 324 etc.

483—487. οὐ κάλ', οὐ καλὰ, h. e. καλῶς, ut 396 etc. — scripsi δῆπου conjuncte, ut εἶπερ, μέντοι, οὐπω et similia, quae antiquitas coaluisse arbitror. ἐπουράνιος. Il. γ', 129, 131, 527. — καὶ τε θεοὶ, atque ipsi dii. v. Zeun. ann. ad Viger. p. 520. — παντοῖοι, omnigeni, in omnes formas mutati. E: τὸ παντ. ἀπορίαν λύει τινὰ, ἵνα μὴ τυχὸν ὁ Ἀντίνοος εἶπη, μὴ ἂν ἐν οὕτω πτωχικῷ σχήματι τὸ θεῖον φαντασθῆσεται· οἱ γὰρ παντοῖοι τελέθοντες καὶ πτωχοὶ ἂν ἐπιφανοῦνται. itidem de Aegyptiorum diis nonnullis refert Dio-dorus 1, 12., ut Cl. notavit, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεσθαι φανταζομένους τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς, ἔστι δ' ὅτε εἰς ἀνθρώπων ἰδέας ἢ τινας ἄλλων μεταβάλλοντες etc. praeterea Cl. adscripta illa Ovidii Met. 1, 212.: summo delabor Olympo, Et deus humana lustro sub imagine terram. idem poeta Met. 8, 626.: Jupiter huc specie mortali, cumque parente Venit Atlantiades positus caducifer alis etc. — τελέθ. δ', 85 etc. — ἐπιστροφῶσι,

ἐπιστρέφονται. — εὐνομίην, acquitatem. v. Schn. h. v.

488—490. ὁ δέ, Antinous. — ἐμπάζετο. α', 271 etc. — πένθος ἄεξε, luctum augebat, h. e. magis magisque indulgebat luctui, indignum Antinói facinus secum reputans. cf. λ', 194. E: ὅτι τλήμονος (obdurantis) ἀνδρὸς τὸ ὁ δεῖνα ἐν μὲν κραδίῃ — βυσσοδομεύων. — ὁ Τηλ. δὲ νῦν οὕτω διάκειται. δείκνυσι δὲ ὁ π. ἐνταῦθα καὶ ὅτι θαυρῶν ἄξιον ἔπαθεν Ὀδ. ἔχει δὲ τὸ τλησικάρδιον ὁ νεανίας ἐξ ὧν ὁ πατήρ (π', 274—277) παρήνευσε τοιοῦτον εἶναι, εἰ καὶ κατὰ δῶμα ποδῶν ἔλκεται, ἢ βέλεσι βάλλεται. — βλημένου. genit. causae.

491. 465, δ', 677 etc.

494—503. αἰθ' — Ἀπόλλων. σ', 409. — τὴν — ἔειπεν. 74. — Am. Q.: εἰ γὰρ — γένοιτο. εἰ προβαίῃ ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς τὰ πράγματα. si vota nostra ad effectum adducerentur. — εὐθρονον. σ', 313, Il. θ', 564 etc. — μαῖα. β', 349. — μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε. v. ann. ad Il. γ', 454. — ἀλητενευ. soloece libri: ἀλητενευ: neque enim nunc Ulysses circumit per domum, et ostendunt versus 503. et 4., Penelo-

ξεῖνός τις δύστηνος ἀλήτευσεν κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχορημοσύνη γὰρ ἀνώγει.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ', ἔδοσάν τε,
 οὗτος δὲ θρήνην πρῦμονόν βάλε δεξιὸν ὤμων.“

dein Ulysses ad se accessi jubet, de ipso sciscitatura.

- 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμῶησι γυναιξίν,
 * ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' ἐδείπνεε δίος Ὀδυσσεύς.
 ἢ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσήυδα δῖον ὑφοροβόν·
 „Ἐρχεο, δὲ Εὐμαιε· κίων τὸν ξεῖνον ἀνωχθὶ
 ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἢδ' ἐρέωμαι,
 510 εἴ ποῦ Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος ἢ ἐπέπυσται,
 ἢ ἴδεν ὄφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικε.“

quod ejus consilium laudat Eumaeus, miram hospitis praedicans fa-
 cundiam.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιε σὺβῶτα·
 „εἰ γὰρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί!
 οἷ ὄγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρουξα
 ἐν κλισίῃ (πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο, νηὸς ἀποδράς).
 ἀλλ' οὐπω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.

pen narrare rem gestam. saepe *ι* et *ν*
 confusa. — αἰτίζων. 222, 346, 365.
 — E: ἀχορημοσύνη. ἔνδεια χρημά-
 των. Ap. h. v. πενία. — ἐνέπλησάν
 τ', ἔδοσάν τε. simplex oratio, more
 antiquorum, pro ἐνέπλησαν δόντες, scil.
 τὴν πήραν, vel αὐτὸν, quo sensu La-
 tini dicunt *explere aliquem*.

506. ὁ δ' ἐδείπνεε δίος Ὀδυσ-
 σεύς. quid? prandit pransus (359),
 et opprobriis oppletus, et plaga tantum
 non letali (489—491, 567) percussus,
 proptereaque flagrans dolore atque ira
 (465), ut in superioribus 235—238?
 cave credas. abjectissimo vilior fuisset
 errone, nec Telemachi, Penelopae et
 ipsorum procorum commiseratione dignus,
 si tam invenustum, tamque ἀναίσθητον,
 se praeuisset. restituamus poëtae ma-
 num suam ὁ δὲ δὴ πνέε, ille vero an-
 helabat, sive iram spirabat, quod per
 se dicitur nonnunquam πνεῖν, velut
 Eurip. Androm. 328. (322.): τοσοῦτον
 ἐπνεύσας, ubi Schol.: τοσοῦτον
 ἐπήρθη, ἐθρασύνη, ἐθυμώθη. mi-
 reris, putidam mendam diu tolerari po-
 tuisse in pulcherrimo carmine; sed nihil
 socordius est librariis, nihilque super-
 stitiosius plurimis editoribus, ubi id agi-
 tur, ut illorum errores inveterati corri-
 gantur. quod ad singula hujus emen-
 dationis attinet, δὲ δὴ Hom. dixit ll.

σ', 20, et saepe alias, quod est fortius
 affirmantis aliquid; de confusis autem
 η et ει vide η', 286; nec obscurum est,
 multa auctorum loca laborare scriptura
 olim usitata continua.

509 — 511. προσπτύξομαι,
 πρ—ομαι, ut ἐρέωμαι; alioqui enim et
 ipsi futuro locus esset. v. Matth. §.
 519, 4. ceterum cf. γ', 22 etc. — τα-
 λασίφρονος, πλήμονος, πολύτλαν-
 τος. α', 87 etc. — πολυπλάγκτω.
 425, ll. λ', 308.

513—527. εἰ γὰρ τοι — Ἀχαι-
 οἷ, utinam, o regina, tibi (h. e. tuam
 in gratiam, ut tu illum audire posses)
 tacerent Graeci, dicit autem procos. —
 E: τὸ οἷα ὄγε μυθεῖ. ὁμοίον ἐστὶ
 τῷ οἷ' ἀγορεύεις, ὁ πρὸ δόλιων
 εἶπεν ὁ Ἀντίνοος. — ἔχον, habui apud
 me domi. non est premendum, quod
 dixit νύκτας καὶ ἡματα, non contra, ut
 res fuit: nam mane Ulysses advenit ad
 Eumaeum post navigationem nocturnam;
 sed ita per hysteronproteron locutus est
 familiariter, metrique etiam fortasse
 causa, cui positus ille verborum con-
 gruebat, ut Virg. Aen. 6, 127.: noctes
 atque dies patet atri janua Ditis etc. —
 κακότητα ἦν, miserias suas. 318
 etc. — διήνυσεν, absolvit. ἀνῆντι-
 κὸν seu potius γραφικὸν est διὰ in
 compositione, ut hymno in Apoll. 108.:

- ὡς δ', ὅτ' αἰοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέσκεται, ὅστε θεῶν ἕξ
 αἰδέει δεδαῶς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
 520 τοῦ δ' ἄμοτον μεμᾶσιν ἀκούμεν, ὀππότ' αἰείδη,
 * ὡς ἔμὲ κείνος ἔθειλγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατριῶος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πῆματα πάσχαν,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεύς ἀκούσαι
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
 ζωῦ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὄνδε δόμονδε.“

ad votum Penelopae de reditu mariti vehementer sternutat Telemachus; quod illa omen laeta accipit.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἴν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 οὔτοι δ' ἤε θύρησι καθήμενοι ἐψιασάντων,
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ', ἐπεὶ σφισι θυμὸς εὐφρων.
 αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος, καὶ μέθυ ἠδὲ, τὰ μὲν τ' οἰκῆες ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 535 βουῆς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 εἰ δ' Ὀδυσσεύς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,

βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσσε πᾶν
 τὸ μεσηγύ. cf. δ', 357, ξ', 39, π', 110.
 — θεῶν ἕξ δεδαῶς. h. e. ὑπὸ
 θεῶν. v. Matth. §. 574. τὸ θεῶν
 ἕξ δεδ. θεομαθῆ κ. θεόσοφον εἶναι
 δημοῖ τὸν αἰοιδόν. hinc θεῖος seu θέ-
 σπις αἰοιδὸς passim apud hunc nostrum.
 — ἔπε' ἱμερόεντα dixit, ut ἱμε-
 ρόεσσιν αἰοιδῆν α', 421, h. e. ἠδέϊαν,
 ut loquitur θ', 64. — ἄμοτον, ἀπλη-
 ρώτως. ζ', 83. — μεμᾶσιν. δ',
 700 etc. — κείνος ἔθειλγε. malim:
 θέλγε, quo gravius accidat, totam ver-
 sus regionem explens, pronomen κείνος.
 — φησὶ — εἶναι. memoriter haec
 Eumaeus senex: neque enim Ulysses
 dixit ξ', 321. minus probabiliter E ad
 514: σημειῶσαι, inquit, ὅτι κατὰ τὸ
 σιωπώμενον ἔοικεν Ὀδ. πολλά τινα
 ἕξω τοῦ Ὀμήρου ἀφηγήσασθαι τῷ
 Εὐμαίῳ· ἃ γὰρ τοι πρὸς ἐκείνον εἴ-
 πεν, οὐδὲ ἄρῶν ὀλίγων τινῶν ἐδέοντο.
 εἰκὸς δὲ καὶ ῥητορικῶς τὸν Εὐμαίον
 ψεύδεσθαι, (?) ὡς ἂν μεγαλύνῃ παρ'
 αὐτῇ τὸν φίλον πτωχόν. — τόδ' ἵκε-
 το, sic venit, scil. ut Eumaeus narra-
 vit 516. hoc sensu τὰδε dicunt Tra-
 gici: v. Soph. Phil. 1061, Aeschyl,

Suppl. 370 etc. — Am. 2.: προπρο-
 κυλ. μετὰ κακοπαθείας ἀπὸ πόλεως
 εἰς πόλιν φερόμενος. E: ἤγουν ἱκε-
 τεύων (v. Il. χ', 221), ἢ καὶ ἱκετευτι-
 κῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἦκων. —
 στεῦται, affirmat. v. λ', 583, Il. β',
 597 etc. — ἄγει Ὀδυσσεύς.

530 — 532. Ap.: ἐψιασάντων.
 παιζέτωσαν. idem habet Sch., sed ad-
 didit διαλεγέσθωσαν, a quo abhorret
 illud ἐψιασθαι Μολπῆ καὶ φόρμιγγι
 φ', 429. recte igitur Am. 2, in priore
 interpretatione subsistentes: παιζέτωσαν,
 ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω, ἐψιάω. Eustathii
 veteres auctores: ἐψιάται, ἀντὶ τοῦ
 γελᾶ, παίζει, διαλέγεται καὶ ἐψία,
 παιδία, (sic. certe scribendum est παι-
 διά.) γέλως, γλεῦθ, καὶ ἐψία ἐορταί.
 cf. Sch. vv. ἐψία et ἐψιάομαι. —
 ἀκήρατα, ἄφθαρτα. Il. ο', 498. Am.
 B: ἄκ. ὑπὸ ἀλλοτριῶν, ἃ δὴ (scrib.
 οἱ δὲ) οἰκείοι αὐτῶ δουσι.

533. sic A. 1. vulgo: τὰ μὲν οἴκ. ἕ.

534 — 538. β', 55 — 59.

539. σ', 383. ἔλθοι, redeat. non
 plane idem est ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν;
 recte tamen Boissonadeo laudatus Arte-
 midorus 4., prooem., p. 309.: φίλον

540 αἰψά κς σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.“

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
σεμρδαλέον κονάβησ'. ἐγέλασσε δὲ Πηνελόπεια,
αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Ἐρχέο μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ᾧδε κάλεσσον.

545 οὐχ ὀραας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι;

γὰρ αὐτῶ (τῷ Ὀμήρῳ), inquit, τὸ ἰσο-
δυναμοῦσι χρῆσθαι ὀνόμασι, κ. ῥήμα-
σι, κ. πᾶσι τοῖς τοῦ λόγου μέρεσιν,
ὡς καὶ ἀμφὶ περὶ κρήνην (Il. β',
305), καὶ εἰ δ' Ὀδυσσεύς ἔλθοι κ.
ἵκοιτο, κ. ἄλλα ἄλλα πολλά. adscri-
psit B. ω', 236.

540. βίας ἀποτίσεται. γ', 216.
eleganter Barn., sed sine libris: αἰψά
κς ᾧ σὺν (ξὺν) παιδί.

541—545. Montbel.: Ne voyez-vous
pas que mon fils vient d'éternuer à mes
paroles? L'éternement était d'un au-
gure favorable chez les anciens, „parce
que,“ dit Eustathe, „il part de la tête,
la plus noble partie du corps humain.
Voilà pourquoi l'usage est de saluer
celui qui éternue. C'est du moins la
cause que lui assignent les sages, entre
autres Aristote. (Problem. 33, §. 7.)“
Montaigne (Essays, l. 3., ch. 6.) dit la
même chose: „Me demandez-vous, d'où
vient cette coutume de bénir ceux qui
éternuent?... Parce que l'éternement
vient de la tête et est sans blâme,
nous lui faisons cet honneste recueil:
ne vous moquez pas de cette subtilité;
elle est, dit-on, d'Aristote.“ On trouve
plusieurs exemples dans l'antiquité où
l'éternement était considéré comme un
bon augure. (v. Athen. 2., p. 66, c.,
Xenoph. Cyri exped. 3, 2. §. 5, Ari-
staen. 2, epist. 5, Anthol. gr. 2., p.
426 ed. Jacobs.) Cependant il semblerait,
d'après un passage de Théocrite
(7, 96.), que l'éternement était pris
quelquefois comme un présage funeste:
Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον· ἧ γὰρ
ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρῆ Μυρτούς, ὅσον
εἶσρος αἰγὲς ἔραυται. Les Amours ont
éternué à Simichide, car le malheureux
aime autant Myrto que les chèvres ai-
ment le printemps. Properce (2, 3, 24.)
a dit au contraire: Aureus argutum
sternuit omen Amor. (cf. Catull. 45.)
Morin, de l'Académie des Inscriptions
(Mém. de l'Ac. des Inscr. t. 4., p. 325.),
est auteur d'un mémoire sur cette ques-
tion: Pourquoi on fait des vœux en
faveur de ceux qui éternuent. (cf. Don-
dorf. Gesch. der Erfind. v. Niesen, et,

quos auctores laudat, Potter. Archaeol.
1. p. 739, Reinhard. Einleit. in d. Gesch.
der christl. Kirche p. 217, Krüniz
Encycl. 102, p. 575 etc. praeterea, ju-
bente Feithio 1, 16. 2., v. Schol. The-
ocriti l. c., qui sternutationum alias uti-
les, alias noxias esse ait, scil. pro re
aut dicto, ad quod aliquis sternutavit,
et Feithii annotatorem Stoeberum p. 31.)
Finissons en disant que la formule du
salut chez les Grecs, quand on éter-
nuait, était Ζεῦ, σῶσον, ce qui répond
tout-à-fait à notre: Dieu vous bénisse.“
Germani quoque vulgo sternutationibus
acclamare solent Gott helf', et politio-
res: Zur Genesung etc. cujus consuetu-
dinis antiquissimae originem inde duxe-
rim, quod vehementer concussi sternu-
tatione nec sui potentes visi homines
metum objiciebant circumstantibus, ne
malum accepissent. — libri: κονάβησε.
γέλασσε, et rhythmo minus efficaci, et
temere illato homoeoteleuto, quod sectati
esse videntur aevo medio librarii. ejus-
modi menda emendare licet sine codici-
bus, quorum fere recentiorum auctori-
tas in hoc genere perexigua est. quare
et haec correxi, et similiter scribendum
arbitror hymno in Merc. 420, et Il. τ',
362.: αἰγλή δ' οὐρανὸν ἴν', ἐγέλασσε
δὲ πᾶσα περὶ χθῶν, et ibidem φ', 403:
τευχέα τ' ἀμφοράβησ'· ἐγέλασσε δὲ
Παλλὰς Ἀθήνη. auctor mihi harum
emendationum ipse est Homerus, ubi-
cunque carmina ejus non infuscavit bar-
baries. velut ἰ, 413 dixit: ἐμὸν δ' ἐγέ-
λασσε φίλον κῆρ, et σ', 163.: ἀρχειὸν
δ' ἐγέλασσει, et Il. σ', 101.: ἧ δ' ἐγέ-
λασσε χεῖλεσιν. potuit ἐμὸν δὲ γέλασσε,
ἀρχειὸν δὲ γέλασσει, ἧ δὲ γέλασσει,
sed rhythmi rationem habuit, nec nisi
metro obtemperans augmentum hujus
verbi omisit Il. β', 270. locisque simi-
libus. — Harl.: κονάβησε. γρ. κ-
ν ἀχῆσε. sic Ald. 3., ut τ', 469.: κ-
ν ἀχῆσε δὲ χαλκός. cf. κ', 399, sed
etiam Il. β', 334, σ', 647 etc. — ἐνα-
τίον, exadversum, in conspectum; ger-
manice aevo medio vor. Nibelungenlied
1235.: so si ze hove solte vor ir frun-
den gān. cf. Il. α', 534 etc. — ὃ μοι,
ὅτι μοι.

- * τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής θάνατος μνηστῆροσι γένοιτο
 πᾶσι μάλ', οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά."

Penelopae jussum exequitur Eumaeus.

- Ἦς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν,
 ἀρχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 * ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαθυίη.
 εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρῆτίζεις. σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον
 γαστέρα βοσκῆσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσι.

reginae vesperi se praesto fore pollicetur Ulysses, procorum timens injurias.

- 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 „Εὖμαι', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' οὔζυν.
 ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἴκει·
 καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὔτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλῶν ὀδύνησιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.
 τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
 570 μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἠέλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος περὶ νόστιμον ἡμᾶρ,

546, 7. τῷ — ἀλύξοι. mirabor, si talem tautologiam sibi indulsit vates eloquentissimus. quam fugientes, opinor, librarii codicum A. 2. et 3. et Florentini illius, qui primus omnium excusus est, versum 547. omiserunt. sed eo inducto nescio quid abrupti atque inconcinni habet haec oratio, praeter Homeri consuetudinem. latet aliquid, malimque sane per sarcasum, qui non abhorret a laetitia Penelopae: τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής κάματος μνηστῆροσι γένοιτο πᾶσι μάλ', quare nec imperfectus fuerit labor, nec perditā opera, prociis omnibus. quem jocum haud percipientes librarii, quamvis statim seriis explicatum verbis, depravatam putasse videntur vocem κάματος, eique substituisse e proximo petitam θάνατος. vel potius casu permixtae sunt θ· et κ litterae, ut apud Aeschylum Cho. 495, ubi libri: οὐκ ἄρ' ἦν vel οὐ χάριν, sed Pauwius recte: οὐθάρ ἦν. quae menda ut rarior est,

ita μ et ν frequentissime confusa deprehenduntur in codicibus.

548. λ', 453 etc.

550. π', 79.

555. dure ad ἔ refertur πεπαθυίη. atqui Am. Q.: πεπαθοίης. ἀντὶ τοῦ πέπονθας. Buttmannus: καὶ κῆδε', ἄπερ πεπαθοίης, et aerumnas, quas exantlasti. id accipiendum arbitror.

559. βοσκῆσεις. 228 etc.

563. Sch.: ὁμῆν (ν', 41 etc.). τῆν αὐτῆν. E: ὅτι τὸ ὄμ. δ' ἄν. οὔζυν ὁμοίον ἐστὶ παροιμία τῆ λεγούσῃ τῆν ἐμῆν κάμνεις νόσον. — ἀνεδέγμεθα, excerptimus, velut tela (Il. ε', 619), h. e. pertulimus.

565. ο', 328.

566—583. οὔτος. v. 393. — βάλων ὀδ. ἔδωκεν. E: ὀδύνησε. Il. ε', 397. — ἐπήρκεσε, prohibuit. Il. β', 873.: οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. — ἐπειγ. περ, quam-

ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ. εἴματα γάρ τοι
λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτός, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.“

id Eumaeus renuntiat reginae, quae prudentiam Ulyssis probat.

575 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε.
τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·

„Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
ἦ τινὰ που δείσας ἐξαίσιον; ἦε καὶ ἄλλως
αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακός δ' αἰδοῖος ἀλήτης.“

580 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
„μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος,
ὑβριν ἀλυσκάζειν ἀνδρῶν ὑπερηγορέοντων.

ἀλλὰ σε μείναι ἄνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασιλεία,
οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἦδ' ἐπακούσαι.

585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

„οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶεται, ὅσπερ ἂν εἴη·
οὐ γάρ πού τινες ὦδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.

domum redit subulcus.

590 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὄψετο, δῖος ὑφορβός,
μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.

αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
ἄγχι σκῶν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖατο ἄλλοι·

„ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξω,
σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελούντων.

595 αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, καὶ φράζεο θυμῷ,
μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν,
τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·

„ἔσσεται οὕτως, ἄττα. σὺ δ' ἔρχεο δειληγῶς,

vis festinantem. — ἀσσοτέρω, ἄσ-
σον. τ', 506. — ὑπὲρ οὐδοῦ βάν-
τα, limen gynaecei transgressum, et
ad se accedentem. — τί — ἀλήτης;
quomodo id in mentem venit erroni?
ἐξαίσιον, praeter modum, nimis.
Sch.: μεγάλας. v. ann. ad Il. ο', 597.
— κατὰ δῶμα, in aedibus hisce re-
giis. num eas intrare vetetur nimia
modestia? — Am. 2: κακός. ἀλυσιτε-
λῆς ἐαυτῶ. αἰδοῖος, ὁ αἰδούμενος. —
E: οἶοιτο, νομίζου. — ἀλυσκάζειν,
vitare, h. e. vitandam esse. sic
Ald. 3. item Barnesii MS.: ἀλυσκάζειν.
ἐκφυγεῖν. non est nauci, quod
habent alii libri, ἀλυσκάζων, ei et ω
confusis, ut apud Aeschylum Eum. 200.
— καὶ δέ σοι, καὶ δὴ σοι, sane et-
iam tibi. — κάλλιον, κρεῖσσον, ἄμει-
νον, melius est, magis conducit.

586—595. ἄφρων, ἀφρόνως. —
οἶεται, existimat, procos metuens.

E, incertum qua fide: οἶεται. ἀντὶ
τοῦ φαίνεται, νομίζεται. hinc Barn.
et alii: non insipiens hospes videtur;
temere quidem. — διεπέφραδε, di-
xit. ζ', 47. — πευθοῖατο ἄλλοι.
sic A. 3. vulgo: πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι.
v. δ', 70. — E: ὅτι ποιμενικός λόγος
τὸ ἄ φίλ' ἐγὼ — βίοτον. καὶ ὄρα
τὸ κείνα, τὰ πράγματα δηλαδὴ, οὐ
ἐρμηνεία τὸ σὸν — βίοτον. — ὅτι
φιλοφρονικὸν τὸ σοὶ — μελούντων
(v', 362 etc.), ἦτοι μελέτῶσαν. — σάω,
σῶζε. v', 230.

599—601. ἔσσεται οὕτως, ἄτ-
τα. π', 31. — E: δειληγῶς, ἀν-
τι τοῦ ἕως δειλῆς διατρίψας, ἐνταῦθα.
διὸ περὶ δειλῶν ἤμαρ (606) ὁ παρ-
αγγελθεὶς Εὐμαῖος ἀπεισι. τὸ μέντοι
εἰπεῖν (ut Am. B. cf. et Sch.) δειελ.
ἀντὶ τοῦ βρωματισάμενος τροφήν δε-
λιγὴν, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. τὸ
πολὺ (sere) γὰρ τρεῖς ἦσαν τροφαί,

600 ἤϊωθεν δ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ
 αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξερ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἔδητύος, ἠδὲ ποτήτος,
 βῆ ὅ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔροκά τε, μέγαρόν τε,
 605 πλείον δαιτυμόνων. οἱ δ' ὄρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ
 τέρουποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δειέλον ἡμαρ.

Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα τε, κατ' Αἰσχύλον. — ἤγουν βαθείαν μεσημβρίαν ἰδών. οἱ δὲ ἐπὶ τροφῆς δειλιυῆς τὴν λέξιν νοοῦντες προσφέρουσι Καλλιμάχου (fragm. 190) τὸ δειλίην (δειέλον) ἀλτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου, τὴν πρὸς δειλίην δηλαδὴ τροφήν αἰτοῦντες. ἔνθα σκεπτόν, ὡς, εἰ ψεκτέον τὸ ἄλλως εἰς κόρον γαστροῖσθαι ἀριστὰντά τινα, κ. δοροῦντά, καὶ που καὶ δειπνοῦντα, πῶς οὐ μάλιστα ψεκτέον τὸ καὶ δειλιυῆν τροφήν προσεῖσθαι τὰ τε ἄλλα, καὶ ὡς ἀεργίας αἴτιον; οὐκοῦν τὴν τοιαύτην τροφήν ἀπορῶριπτεόν ἐκ τῆς καθ' Ὁμηρον ἱστορίας, ἵνα μὴ νοῆται ὁ π. ἱστορῶν τροφὰς ἐκάστης ἡμέρας λαμβάνεσθαι τέσσαρας· οὕτω δὲ κατὰ τινας καὶ τὰς τοῦ Αἰσχύλου, εἰπόντος ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι (τρία). οὐδεὶς γὰρ, φασί, δείξει, ὡς παρὰ τῷ π. τρεῖς τροφαὶ λαμβάνονται. εἰ δὲ μέμνηται ἀρίστου, κ. δειπνον, κ. δόρπου, ἀλλ' αὐτὰ δύο εἰσὶν, οἷα συνωνυμούντων τοῦ δειπνον κ. τοῦ ἀρίστου, κ. τοῦ αὐτοῦ ποτὲ μὲν ἀρίστου, ποτὲ δὲ δειπνον ὀνομαζόμενον. δῆλον δὲ, ὡς οὐκ ἂν τινα θεωρήσῃ ὡς ἐπὶ τρισὶ τροφαῖς τὸ παρὰ Μενελάω συμπόσιον (libro 4, 47—61, 216—218), ἐν ᾧ ἰδιάζον τι κεῖται παρὰ τὰ κοινά. δειπνήσαντες γὰρ ὀμιλοῦσιν· εἴτ' ἀπονιψάμενοι πάλιν δειπνοῦσιν, ὡς παρετήρησαν οἱ παλαιοί. ita Berglerus: tu autem vade post meridiem usque hic commoratus, Voss.: Väterchen, also sei's; doch geh' erst gegen den abend. sed Cl.: tu vero vade merenda sumta, Montbel.: partez, après avoir goûté, secutus ille Aethnaeum 1., p. 11, E. (τῆς δὲ τετάρτης τροφῆς οὕτως Ὁμ. μέμνηται, σὺ δ' ἔρχεο δειλιυῆσας, ὃ καλοῦσι τινες δειλιόν, ὃ ἔστι μεταξὺ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου ἀρίστου κ. δειπνον. verum is sibi haud constat, τὸ δειελ. alio loco, 5, 4., explicans τὸν δειλιόν διατρέψας χρόνον, quo modo, et Schn. fluctuat in lexico gr. h. v. cf. ann. ad σ', 77, II. β', 381. Montbel.: „Je sais qu'à la rigueur on pourrait supposer

qu'il s'agit ici du souper (τὸ δόρπον); mais ce repas, le dernier de tous, ne se prenait qu'après le choucher du soleil, au moment de s'aller coucher, comme cela résulte d'une foule de passages. (v. II. ἦ', 466—7, ἰ', 730—4, ψ', 55, Odys. δ', 429 et 574, ν', 34 etc.) Or ici il ne peut pas être question de ce dernier repas, puisqu'il est dit que le jour déclinait lorsque Eumée quitta le palais: ἐπήλυθε δειέλον ἡμαρ (606). C'est même de ce mot δειέλον qu' est venu le verbe δειεληῖσας, pour exprimer que ce repas se prenait non pas à la fin, mais au déclin du jour. Seulement il est permis de croire que ce gouter n'était pas un repas d'habitude. Télémaque ici n'engage Eumée à le prendre que parce que le pasteur va se mettre en route, et qu'il n'arrivera à la bergerie que fort tard.“ — ἱερήϊα, victimas, sues mactandas. — τὰ δε, haec, quae hic agenda sunt. cf. 594.

602. sic A. 2. et 3. et Harl., qui codex adscriptum habet hoc, quod vulgo legitur, sublectum illud, nisi fallor, ω', 408.: ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξερ' ἐνξέστου ἐπὶ δίφρου. ibi et ipse quidem servus Dolius condidit in sella affabre facta, sed domi inter familiares senex, meliusque habitus quam vulgo servi (v. ω', 389, 390.), praesertim foris, ut hic Eumaeus. is vilem sellam coqui sibi sumserat, in qua assideret apud Telemachum, 330, quam sellam vereor ut Hom. dixisset ἐνξέστου. v. ibi E.

603. Am. Q.: πλησ. — ποτήτος. αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνήσασε καὶ ἤρασε θυμὸν ἔδωδῆ. περιεσὸς ὁ εἰς ἐκ τῶν β'. scil. delendus est posterior horum versuum, quem, petitum ex ε', 95. vel ε', 111., librarii appinxerunt, ut similia similibus illustrare solent.

604. π', 341.

606. E: δειέλον ἡμαρ. ἤγουν δειλη· ὡς γὰρ μέσον ἡμαρ ἢ μεσημβρία, οὕτω καὶ δειέλον ἡμαρ ἢ δειλη. nota periphrasis, quemadmodum et δουλίον ἡμαρ pro δουλείᾳ, μόρσιμον ἡμαρ pro μόρῳ et similia passim Homerus dixit.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΣΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται. φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστικῶσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει. γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐρύμαχον.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Σ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ω Σ Κ Α Ι Ι Ρ Ο Τ Π Τ Γ Μ Η.

Advenit Irus, mendicus impudens, qui Ulyssem propria domo expellere conatur, sed male ab eo accipitur.

⁵ **Η**λθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστν
 πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
 * ἀζηχῆς φαγέμεν καὶ πινέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς,
 οὐδέ βίη, εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀράσθαι.

Annotations. Vers. 1—4. E: Ὅτι, καθάπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων Ὀδυσσεύς, συχνὸν καιρὸν τὰ γυνῖα διαπετάσας, ὀπηνίκα ναυαγήσας ἐνήχητο, ἀναγκαῖον ὕστερον ἔγνω ἄμφω γούνατα κἀμψαὶ κ. χεῖρας ἐπ' ἀγαθῶ, ὡς ἐρρέθη (ε', 453, 454), οἰκίῳ, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ἀνάπαλι, ἐκ μακροῦ χρόνου ἀγύμναστος τὰς χεῖρας ὦν, τὰ εἰς ῥωμαλεότητα πλάττεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, τείνας αὐτὰς εἰς πυγμαχίαν ἐπ' ἀνδρὶ ζοικότι ἔχειν πρὸς αὐτὸν ὁμοιότητα, ὃς ἦν ὁ ἐξ Ἰθάκης Ἴρος etc. — Am. 2: πτωχὸς πανδήμιος. ὁ δι' ὅλης τῆς πόλεως ἔπαιτων. — E: τὸ μεταπρέπειν (μετέπρεπε) γαστέρι μάργῃ ἀστῆως (?) ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ ἐμπρεπῆς ἦν ἐπὶ γαστριμαργία, εἶτουν ἀπληστία. τοῦτο γὰρ ἡ μάργη γαστήρ (cf. 53), διαλελυμένως ῥηθεῖσα ὁμοίως τῷ πόλις ἀκρη (Il. χ', 383) κ. τοῖς ὁμοίοις. ὅθεν καὶ ἐπιφέρει διασαφητικῶς τὸ ἀζηχῆς φαγέμεν, — Ap.: ἀζηχῆς. ἀδιεχῆς, (mendose MS.: ἀδιη-

κῆς, ε et η, itemque κ et χ, litteris confusis, ut alias. E: ἀζηχῆς δὲ τὸ ἀδιεχθῆς, εἶτουν συνεχῆς. ibi quoque scribendum est ἀδιεχῆς.) ἀδιάλειπτον· ἀζηχῆς μεμακνῦται, ἀκούουσαι (sic) ὅπα ἀρῶν (Il. δ', 435). καὶ ἀζηχῆς φαγέμεν κ. π. — E: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν φαγεῖν ἀζηχῆς οὐ πάνυ πολὺς, τὸ δὲ ἀζηχῆς πικρὸν μνῆσιος ἀπώλεσεν, ὦν εἰς καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὃς Μακεδόνι συμπίνων, τῷ Πρωτέῳ, εἶτα ποτήριον λαβὼν δίχουν, — ἔσπασε μὲν γενναίως, οὐ μὴν δὲ ὑπήνεγκεν, ἀλλ' ἀπεκλίθη ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον, ἀφῆις τῶν χειρῶν τὸ ποτήριον· καὶ ἐκ τούτου, φασὶ, νοσήσας ἀπέθανεν. ἀριστα οὖν τοῦτο γε φρονούσιν Ἴνδοι, παρ' οἷς, ὡς ἱστορεῖ Κτησίας, οὐκ ἔστι τῷ βασιλεῖ μεθύσθηναι. παρὰ δὲ γε Πέρσαις, ὡς φησι Δούρις, ἐφίεται τῷ βασιλεῖ μεθύσκεσθαι ἡμέρα μιᾶ, ἐν ἣ τῷ Μίδρω ἔθνον, ὅτε καὶ τὸ Περσικὸν ἀρχεῖτο etc. πινέμεν MS. Thom. Bentley et Etym. M. v. Ἀρναῖος: quod

- 5* Ἀρναῖος δ' ὄνομα ἔσκε (τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς). Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει. ὅς ῥ' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, καὶ μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
- 10 „Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη! οὐκ ἄνεις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἐλκόμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμψης. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.“
- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 15 „δαίμονι', οὔτε τί σε θέξω κακόν, οὔτ' ἀγορεύω, οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται, οὐδέ τί σε χροὶ ἀλλοτριῶν φθονέειν· δοκίεις δὲ μοι εἶναι ἀλήτης,

etiam π', 143. posuit Barn., nec male, cum prior τοῦ πίνειν semper producat, non item τοῦ πιεῖν seu πιέμεν: v. ο', 377. magis divertit Ald. 3., in qua legitur φαγέμεν ἢ δὲ πιέμεν. sane genuinum puto hoc: — φαγ., ἰδὲ πιέμεν. καὶ ab explicatore profectum est; vel metro nescio quis inepte metuens ita scripsit, ut π', 143. — E: ἴς δὲ διαφέρει βίας, ὅτι αὐτὴ μὲν ἐπὶ νεύρων κυριολεκτεῖται, ἢ βία δὲ ἐπὶ ἰσχύος, ἢ ῥώμης.

5. πότνια μήτηρ. vereor, ut abjecti hominis mater apte vocetur πότνια. e ζ', 30. aliisque locis consimilibus, quorum affatim est apud poetam, id adscripsisse arbitror librariorum, cum praesertim A. 3. habeat δειλὴ μήτηρ pro δούλη, et Etym. l. c. hoc, quod merito placuit Buttmanno, estque receptum a Knightio: τὸ γὰρ θέτο οἷ ποτε μήτηρ.

6—9. E: Ἴρος δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν παρὰ τὸ εἶρω (sive ἴρω), τὸ λέγω κ. ἀπαγγέλλω, ὅθεν καὶ ἡ Ἴρις, κ. ὁ Ἐρμῆς (?). — Harl.: ἐκ γενετῆς (ω', 535). ἐκ γενετῆς (ita A. 2. et Alter.), διχῶς. — E: διώκετο οἷο δόμοιο, ἀντὶ τοῦ ἐδίωκεν ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου. ἀνεργητικὴν γὰρ σημασίαν ἔχει νῦν τὸ ἐδίωκετο. ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ τοῦ Ἴρον ὄνομα φέρεται μέχρι καὶ νῦν παρὰ τοῖς ὑπερθεῖν Σινώπης, οἳ τὸν λίαν πτωχὸν ὑποβαρβαρίζοντες (?) πτωχὸν ἄϊρον (72) λέγουσιν. — καὶ μιν — προσηύδα. de duplici accusativo v. Matth. §. 410, b., 169, π', 460, ρ', 495 etc. — νεικείων, ἐριζῶν. Il. β', 243 etc. v. E ad verba ἔρις — γένηται 13.

10—13. εἶκε, γ., προθύρου. Il. ε', 348.: εἶκε, Λιδὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηριότητος. — οὐκ ἄνεις, non

sentis? Ap. v. ἐπιλλίζουσι: οὐχ ὀρέσ, quae est interpretatio, v. ann. ad Il. κ', 160. ceterum Sophista: ἐπιλλίζειν ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικατακλῆν. (distorquere. Horat. Sat. 1, 9, 64.: nutans, Distorquens oculos, ut me eripret.) Am. 2: ἐπιλλ. διανέουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί, (?) ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ὅθεν τὸ δεινὸν δῖλλων (Il. ι', 180). recte E: — ἴλλος (v. Schn. v. ἴλλος, ἴλλω.) ὁ στραβός. idem: ὅμοιον δὲ τι καὶ τὸ δεινὸν πρὸς τὸ ἐπιλλίζειν. (?) οἱ μέντοι ὕστερον ἐπὶ βασικωνίας τὸ ἐπιλλίζειν φασί. δηλον δ', ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου ἴλλου ἔχουσιν ἀφορμὴν καὶ ἴλλάδες αἱ ἐν Ἰλιάδι (ν', 572) τοῦ ἐτυμολογεῖσθαι etc. — ἐμπης, ὅμως, ε', 205 etc. quamvis incitantibus procis, verecundatur tamen. — ἄνα, ἀνάστηθι. Il. ζ', 331 etc. — E: τὸ ἔρις — γένηται δηλοῖ, ὡς τὸ παρὸν ἔρις ἐστὶν ἐν λόγοις. διὸ καὶ ὁ π. ἐφη, καὶ μιν νεικείων προσηύδα, ὡς ταυτὸν ὄν νεικεῖν κ. ἐρίζειν, εἰ καὶ τὸ μὲν ἐστὶν ἐν τῷ προσαυδᾶν, τὸ δὲ ἕτερον ἐν χερσίν.

14. θ', 165 etc.

15—21. δαιμόνιε. v. 406, κ', 472 etc. — καὶ πόλλ', καίπερ π. — ἀνελόντα, tollentem, ut tibi det. — Am. 2 et Sch.: οὐδὸς — χεῖσεται. χωρήσει· ἐνθεν καὶ χεῖρα (Il. χ', 93, 95) ἢ κατάδυσσις τῶν ὄψεων. E: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χεῖσεται δηλοῖ μὲν τὸ χωρήσει, γράφεται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς κοινότερον διὰ διφθόγγου, (non χήσεται. v. Matth. §. 254.) ὡς ἀπὸ τοῦ χῶ, χεῖω etc. — Am. 2: ἀλλ' φθονέειν οὕτως ἢ σύνταξις· οὐ χροὶ σε φθονεῖν μοι τῶν ἀλλοτριῶν. μέλλουσι δὲ οἱ θεοὶ εὐδαιμονίαν ἡμῖν παρέχειν· ἄδηλον

- ὥσπερ ἐγῶν, ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν.
- 20 χερσὶ δὲ μῆτι λίην προκαλίξω, μὴ με χολώσῃς,
μὴ σε, γέρον περ ἐῶν, στῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος! ἤσυχὴ δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὄτω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
- 25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
„ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηῖ καμινοὶ ἴσος! ὄν ἂν κακὰ μητιδαίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησιν, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σὺς ὡς ληΐβοτειρίας.
- 30 ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
μαρναμένους! πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;“

gliscente jurgio proci, delectationis causa, luctari illos jubent, praemio proposito.

- Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
οὐδοῦ ἐπι ξεστοῦ, πανθυμαδὸν ὀκριώωντο.
τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
- 35 ἦδ' ὁ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρεςβιν·
„ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη,
οἴην τερωπλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα·
ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν

γὰρ τὸ τῆς τύχης ἔεσμα. — μέλλουσιν ὀπάξειν, dant, vel solent dare; Voss.: wohlstand ist gab' unsterblicher götter. v. Schm. v. μέλλω. — προκαλίξω, pronocā. ῥ', 228, ll. γ', 19 etc. — μὴ σε — αἵματος. asyndeton epexegeticum, quod convenit irato. similiter ll. σ', 31: τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων, Ὀφρα ἴδῃ etc. — φύρσω αἵματος dixit ut λεουμένους ὠκεανοῖο pro ὠκεανῶ ll. ε', 6, ubi v. ann. E: — ἔστι δὲ φύρσαι τὸ μολῶναι κ. συγχάει. ὅθεν καὶ φύρδην συγκείσθαι τινα λέγονται. —

26—30. μολοβρός. ῥ', 219. — E: ἐπιτροχάδην. (ll. γ', 213.) σπουδαίως κ. κατ' ἐπιδρομήν· τοῦτο δὲ διὰ τὸ κομματικὸν τῶν ἐννοιῶν (propter concisas sententias) τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα λόγου. ἐν γὰρ στίχοις δέκα ἐννοιοὶ κείνται ὑπὲρ τὰς δέκα. θυμὸν γοῦν πλαγίως ὀνειδίζει τῷ Ὀδυσσεῖ, ὡς οἶα δὲ ὀργὴν λαλοῦντι κομματικῶς. τὸ δὲ γρηῖ καμινοῖ ἴσος οἱ μὲν κατὰ τὸ πολύλαλον φασίν, ὡς ἐν ἠγορικῷ δηλοῦται λεξικῶ· ἔτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῖ διὰ τὸ ἔνσδον τοῦ προσώπου εἶπον, τὸ δὲ καμ. διὰ τὸ ἐπιφανιόμενον μέλαν, ὡς οἶον ἐκ τινος ἀσβόλης. Ἀρίσταρχος δὲ κ. Ἡρωδιανὸς καμινῶ φασὶ τὴν καμι-

νεύτριαν, ἧτοι φρύττουσαν κριθὰς πρὸς εὐχρεετέραν ἀλευροποιῖαν etc. Voss.: recht wie ein heizerweib. Cl.: vetulae camino assuetae similis. — ὄν — μνητισταίμην, cui mala moliar seu faciam. v. ι', 262. — ἀμφοτ. ῥ', 356. — Am. B.: σὺς ὡς ληΐβ. ὡς χοῖρον λήιον βοσκομένου. εἶπον γὰρ εὐρίσκετο εἰς ἀλλότριον χωρίον (h. e. ἐν ἀλλοτρίῳ χωρίῳ) χοῖρος, τοῦτο ἐπασχεν ὑπὸ τῶν δεσποτῶν τοῦ χωρίου κατασχόμενος. (perperam liber: κ—μένη.) οὗτος δὲ ὁ νόμος παρὰ Κυπρίους. — ἐπιγνώωσι, cognoscant, judicent. parum est, quod ait Sch.: ἀντὶ τοῦ θεάσανται. v. ω', 217.

32—34. οὐδοῦ ἔ. ξεστοῦ. γ', 72. cf. ῥ', 6, ll. ζ', 243. — Am. 2 et Harl.: πανθ. ὀκριώωντο. μετὰ παντὸς θυμοῦ ἐτραχύνοντο, ἠγριάζοντο. καὶ λίθον ὀκριόεντ' ἀφῆσι (hoc omisit Harl.) τὸν τραχύν, καὶ οἶον ἄκρα ἔχοντα, καὶ (scrib. ὡς) ἀκριόεντα. cf. ann. ad ll. μ', 380. — ξυνέηκε, animadvertit. ll. β', 182 etc. — ἱερὸν, sacrum, ut regis. cf. ἦ', 167, inferius 60 etc.

36—39. τοιοῦτον, οἴην τερωπλὴν ἔτυχθη — pro τοιοῦτον τι τερωπλὸν, οἶον etc. codd. prava interpunctione: — ἐτύχθη· οἴην etc. — ἐτύχθη, accidit.

χερσὶ μαχήσασθαι. ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα! "

40 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελώωντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἠγερέθοντο.
τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπέιθεος υἱός·

„Κέλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἶπω!

* γαστέρας αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ, τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ
45 κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
ὀπότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
τάων ἦν κ' ἐθέλησιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθαι.
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα."

50 "Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Ulyssi oranti Telemachus securitatem certaminis promittit.

τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„ὦ φίλοι, οὐπὼς ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἔνδρα γέροντα, δύη ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῆσι δαμείω.

55 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
μή τις ἐπ' Ἴω ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖη
πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἴφι δαμάσῃ."

γ', 255 etc. — ξυνελάσσομεν, ξυν-
ελάσσομεν.

41—43. κακοεῖμονας, male vesti-
tos. similia sunt ἀνείμων γ', 348, εὐεί-
μων ap. Aeschylum Pers. 158., μελανεί-
μων. — γαστέρες, ventriculi, germ.
Magenwürste. Aristoph. Nub. 403.: ὤ-
πτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, ubi v.
interpp. cf. 117, υ', 25—27. Sch.: τὰς
φύσικας (pessime libri: φυσικὰς.) λέγει.
— Ε: τὰς γαστέρας φύσικας τινὲς τῶν
παλαιῶν ἠρομήνευσαν. ἀπλοϊκὸν δὲ κ.
ἀροτικὸν τὸ εἰς δόρπον τοιαύτας φυ-
λάσσειν etc. — κέατ', κέαται, κείαται,
κείνται. Il. λ', 658 etc. margo codicis
Harl.: κέαται πυρὶ. — Am. 2: οἰκείον
τὸ ἄθλον τοῖς διὰ γαστέρα ἀμιλλώμε-
νοις. ἐν πυρὶ δὲ ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρὶ.
(imo in igne, h. e. in lebetē, igni im-
posito. Il. φ', 362.: ὡς δὲ λέβητος ζεῖ ἐν-
δον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃν
μελδόμενος ἀπαλοτριφεῖος σιάλοιο. pau-
lo aliter Voss.: hier ja sind geissmagen
gelegt auf glühende kohlen.) οὕτως Ἀ-
ρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης· ἐν πυ-
ρὶ, ἐν τῷ καταφωτισμένῳ τόπῳ, (?)
ὡς ἐν Ἰλιάδι (ι', 206), αὐτὰρ ὄγε
κρεῖτον μέγα κἀββαλεν ἐν πυρὸς
ἀνγῆ. — τὰς δ', ἄς δῆ. male Barn.:
τάσδ'. — ἐπὶ δόρπῳ, in coenam.

46. Il. γ', 71, 92.

48—57. αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μετ.,
ut ὡς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη

φίλον ἦτορ, quod et item dicere poterat
ἡμῖν δ' αὖ, ἡμῖν δὲ, ἡμῖν αὖ. cf. δ',
211, ε', 221, λ', 337 etc. — μεταδαί-
σεται. Il. ζ', 498, ψ', 207. — δολο-
φρονέων. κ', 339, Il. γ', 405 etc. —
Ε: δὴ ἄρ. ἦγον βεβλαμένον τῇ κα-
κοπαθείᾳ. τοιοῦτον γὰρ ἡ δύη, γινο-
μένη κατὰ Πλούταρχον ἀπὸ τοῦ δύο
ἀριθμοῦ, (?) ἐπεὶ δυνάξει πως τὴν
στοιχειακὴν καθ' ὑγίαν ἐνότητα τὸ
κακοπαθὲς, κ. διαλύει τὴν ξνωσιν διὰ
τῆς φθορᾶς· ἄλλως δὲ κοινῶς παρὰ τὸ
δύω ἐήμα, ἐξ οὐ καὶ ἡ ὀδύνη, (?)
δύη τις οὐσα φύσει καὶ αὐτῇ κατὰ τὸ
ἀπλεόναστον, εἰ καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ δύο
κατὰ πλεονασμὸν γίνεται δύνη (?) καὶ
ὀδύνη, ἡ κατὰ βάρθος δύνουσα. falli vi-
detur Plutarchus, nec aliud esse δύη
quam δύσις sensu figurato. v. Schn. h. v.
aliam notationis viam ingressus Blom-
fieldius glossario Promethei vinciti, ad
186.: „Accurate,“ inquit, „Hesychius:
δύη· δυστυχία, ἡ ἔνδεια. est enim sensu
primario necessitas, a δέω egeo, vel ab
antiquo δέω. Etym. prave ducit a δέω
ligo.“ ceterum cf. 81, ζ', 2, ξ', 215, ψ',
283 etc. — γαστήρ ὁ. κακοεργός.
cf. 2, ἦ', 216 etc. — δαμείω, domer,
castiger. cf. 57, δ', 244. — καρτερόν
ὄρκον. δ', 253 etc. — ἦρα φέρων.
γ', 164. — βαρεῖη, παχεῖη, ισχυρῆ.
Il. α', 89, γ', 376 etc. — Am. 2: ἀτα-
σθάλλων (τ', 88). ἐνυβρίζων με ὑ-

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευεν.
 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ὄμοσάν τε, τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 τοῖς δ’ αὖτις μετέειπ’ ἱερῇ ἴς Τηλεμάχοιο·
 „Ξεῖν’, εἴ σ’ ὄτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ’ ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δειδιδῆ’, ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κέ σε θείνῃ.
 ξινοδόκος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ’ αἰνεῖτον βασιλῆς,
 65 Ἀντίνοός τε, καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω.“

Ulyssis se accingentis fortitudinem, ope Minervae auctam, admirantur proci, Iro malum praesagiente.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἐπήνεον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα, φαίνει δὲ μηροῦς

περηφάνους, ἢ ἀδικῶν με. — Ἰφι. λ’, 283, ll. α’, 151 etc. —

58. ο’, 436. Am. B. et Harl.: ἐπώμνυον. ἐπώμνυον, οὐκ ἀπώμνυον. A. 1.: γρ. ἐπώμνυον. sic etiam A. 1. et 3. et Ald. 3. v. ann. ad β’, 377.

59. legitur hic versus in A. 2. et 3.; non item apud E, ut Cl. affirmavit, nec magis haec ostendunt ceteri, qui innuere, codd. cum scripti, tum excusi, in quibus Ald. 3., Bergleri, et alii. qui versus cum habeatur β’, 378, κ’, 346, μ’, 304, ο’, 438 (cf. ll. ξ’, 280), videntur hic quoque, ut saepe, ab alijs similia similibus adscripta esse, ab alijs autem ommissa, tanquam supervacanea.

60—65. ἱερῇ ἴς Τηλ. v. 34. — κραδίη κ. θ. ἀγήνωρ. δ’, 548, ll. κ’, 220 etc. ἀγήνωρ, ἀνδρείος. v. ll. β’, 276. — E: ἀλέξασθαι (ll. ν’, 475 etc.), ἀποσοβῆσαι. (τῶν δὲ, τῶν δῆ.) θείνῃ (ί, 459 etc.), τύπτῃ. — ξινοδόκος. θ’, 210, ο’, 55 etc. — ἐπὶ δ’ αἰνεῖτον, comprobantque. tmesis pro ἐπαινεῖτον. „Knight supprime ces 2 vers (64. et 65.). Il pense que les mots ξινοδόκος μὲν ἐγὼν, ayant été mis en marge, seront devenus l’occasion de l’interpolation. Il ajoute que certainement le poète n’aurait pas donné l’épithète de πεπνυμένος au violent Antinoüs. Ces raisons ne sont pas suffisantes. La première est purement gratuite; la seconde suppose aux épithètes homériques une importance que peut-être elles n’ont pas. (vere hoc dixit vir doctissimus. alioqui Hom. non ἰφθίμην appellasset Antiphatae, Laestrygonum regis, filiam, et ipsum, monstrum hominis, κλυτὸν, κ’, 106, 114, procos ἀγανούς, ἀγήνωρας, ἀντιθέους ξ’, 18 etc. cf. ann. ad ll. α’, 4.) D’ailleurs, pour

justifier cette épithète, on peut dire avec Eusthate que Télémaque l’adresse ici aux 2 chefs des prétendants pour so concilier leur bienveillance.“ Montbel.

67—71. „ζώσατο μὲν ῥάκεσιν. videtur Ulysses panpis se accinxisse, quod cingulo careret; Euryalus certe, pugnorum certamen initurus, cingulo utitur Iliad. ψ’, 633. Dionysius Hal. Antiqu. Rom. lib. 7.: ὁ δὲ πρῶτος ἐπιχειρήσας ἀποδυσθῆναι τὸ σῶμα, καὶ γυμνός· Ὀλυμπιάσι δραμών, ἐπὶ τῆς πεντεκαίδεκάτης Ὀλυμπιάδος (ann. ante Chr. nat. 720—716.), Ἀκανθος ὁ Λακεδαιμόνιος ἦν. τὰ δὲ πρὸ τούτων δι’ αἰσχύνῃς εἶχον ἅπαντες Ἕλληνες ὅλα γυμνά φαίνεν ἐν ταῖς ἀγωνίαις τὰ σώματα, ὡς Ὀμηρος τεκμηριοῖ, μαρτύρων ἀξιοπιστοτέρους τε καὶ ἀρχαιότατος ὄν, ζωννυμένους τοὺς ἥρωας ποιῶν. τὴν γοῦν Αἴαντος κ. Ὀδυσσεῶς πάλην ἐπὶ τῇ Πατρόκλου ταφῇ γυνομένην, ἀφηγοῦμενος, φησί (ll. ψ’, 710): τὰ δὲ ζωσαμένω βήτην. (sic) ἐς μέσσον ἀγῶνα. καὶ ἔτι σαφέστερον ἐν Ὀδυσσεῖα τοῦτο ποιεῖ φανερόν ἐπὶ τῆς Ἴρου κ. Ὀδυσσεῶς πυγμῆς ἐν τοῖσδε τοῖς ἐπεσιν· — αὐτὰρ Ὀδ. ζώσατο — τὸν δὲ πτωχὸν οὐκέτι βουλόμενον μάχεσθαι, ἀλλ’ ἀποδειλιῶντα, εἰσάγων τὰδε εἶρηκεν· — ἀλλὰ καὶ ὡς μνηστῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκη, Δειδιότα. τοῦτο δὴ τὸ ἔθος ἀρχαῖον ἐν τοῖς Ἕλλησιν ὃν οἱ φυλάττοντες μέχρι τοῦδε Ῥωμαῖοι δηλοῖ εἶναι οὐ προσμαθόντες παρ’ ἡμῶν ὕστερον, ἀλλ’ οὐδὲ μεταθέμενοι σὺν χρόνῳ, καθάπερ ἡμεῖς.“ E Cl. Feith. 4, 6, 6., iisdem laudatis locis Homeri et Dionysii, e Thucydide 1, 6. narrat, Lacedaemonios primum corpora nudasse, cum antea athletae subligacula haberent circum verenda; barbarosque nonnullos, inprimis Asianos, adhuc cin-

καλούς τε, μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
ᾧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

„Ἡ τάχα Ἴρος αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει,
οἷν ἐκ ἱακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει!“
75 „Ὡς ἄρ' ἔφαν· Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκη,
δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσβιν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

quem dure increpat Antinous.

„Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο,
80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς,
ἀνδρα γέροντα, δύη ἀρημένον, ἧ μιν ἰκάνει.
ἀλλ' ἐκ τοι ἔρεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
* αἰ κέν σ' οὔτος νικήσῃ, κρείσβων τε γένηται,
πέμψω σ' ἠπειρόνδε, βαλῶν ἐν νηϊ μελαίνῃ,
85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ctos concertare, more Romanorum. cf. Stöberi Animadv. in Feith. p. 75. — φάνεν, ἐφάνησαν. Am. 2: μέλε' ἤλδανε, ψιλῶς, ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω. καὶ Αἰολεῖς ἄλματα καλοῦσι τοὺς κλάδους, οἷον ἀλδήματα κ. αὐξήματα. Il. ψ', 599.: ληΐου ἀλδήσκοντος. ibi Sch.: αὐξομένον. Aeschylus Theb. 11.: τὸν ἔξηθον χρόνω, Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. cf. Schn. v. ἀλδαίνω. „Porphyg. Quaest. Hom. 10.: μέλε' ἤλδανε. ἦτοι εὐτραφή καὶ λιπαρὰ ἐποίει, εὐρύνουσα τὰ μέλη.“ Cl. — ἀγάσαντο, admirati sunt. α', 389 etc.

73—78. Ἴρος αἴρος. hoc E intelligit Ἴρον κακῆρον, quemadmodum κακῆλιον οὐκ ὀνομαστήν dixit τ', 260, et Sophocles Phil. 807. ὕπνον ἄπνον. ἧ καὶ ἄλλως αἴρος, inquit, ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἴρος, ἀλλὰ τεθνηξόμενος. imo Ἴρος αἴρος est Ἴρος ὁ μὴ ὄν Ἴρος, Irus non Irus, ut Berglerus reddidit, h. e. nullus seu perditus, quemadmodum Comici latini nullus dicunt infelices et velut mortuos. sic Aeschylus Pers. 634. dixit νᾶες ἄναες, ubi Schol.: αἰ μηκέτι νῆες ἀπάλλοντο γάρ. minus ἐμφατικῶς Cl.: Irus, miser Irus, Voss.: Iros, der arme Iros. Montbel.: „Irus anéanti. Il n'est pas possible de traduire en français le mot Ἰίρος, c'est-à-dire le privatif joint à un nom propre.“ — Am. B.: ἐπίσπαστον (ω', 462). ἀνθαίρετον,

ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπεσπάσατο. — ἐπιγουνίδα. ρ', 225. — δρηστῆρες. v. ann. ad κ', 349. — ἐνένιπεν A. 4. et Ald. 3. vulgo: ἐνένιπεν. v. π', 417. et cf. inferius 326.

79—81. νῦν — γένοιο. Cl.: nunc quidem neque sis, jactator, neque natus fueris. Voss.: dass du vernichtet doch wärsi, grosspralender, und ungeboren! synonyma, certe synonymis similia, sunt verba εἴης et γένοιο, qualia cumulare solent irati. de voce βουγάϊε v. Il. ν', 824. — ἧ μιν ἰκάνει, quae accedit ad illum, quae illum corripit. β', 41.: μάλιστα δ' ἐμ' ἄλγος ἰκάνει. β' ε', 289, Il. α', 29 etc.

82. β', 187.

83. numeri tardiores in re alacri. E: αἰ κέν σε οὔτος. ponamus hoc: αἰ κε σὲ οὔτος, σὲ, te, juvenem et robustum; vel, quod malim: αἰ κε σὲ νικήσῃ οὔτος, κρ. τε γ. vulgarem ordinem verborum sectati esse videntur librarii. pronominis ὀρθοτονομένου σὲ ipsa sententia erigitur.

84—87. ἠπειρόνδε, in continentem, ut δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι ξ', 100. Epirum dici putant interpp., quos Montbelius castigans dubitare se ait, an Homeri aevo nomen Epiri tributum fuerit isti tractui terrae continentis, qui e regione Ithacae et insularum circumjacentium situs est. cf. ann. ad η', 8. — Echetur alii Epiri, alii Siciliae, regem fuisse tradunt. Sch.: Ἐχέτος βασιλεὺς

ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ,
μήδεά τ' ἔξερούσας δῶη κυσὶν ἄμὰ δάσασθαι.“

ἦν τῆς Ἠπείρου, Εὐχῆνορος παῖς, ὁμοῦς κ. ἀπότομος, ὅς καὶ τὴν θυγατέρα Μετώπην ἢ Ἀμφισσαν, ὑπὸ Αἰχμοδίου (sic E quoque, non Αἰχμοδίου, ut Am. Q.) φθαρεῖσαν, πηρώσας ἠνάγκασε σιδηρᾶς ἀλεῖν κριθᾶς, λέγων τότε ἀποδώσειν τὰς ὄψεις, ὅτε ἀλέσει τὰς κριθᾶς τὸν δὲ Αἰχμοδίου ἐπὶ ἐστίασιν καλέσας ἠκρωτηρίασε, καὶ τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ ἀπέκοψεν. ὕστερον μέντοι μανεῖς, κ. τῶν ἰδίων ἐμφορηθεῖς σαρκῶν, ἀπέσβη. Am. Q.: Ἐχετος ἦν μὲν υἱὸς Βουχέτου, ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σικελίᾳ πόλις Βουχέτος καλεῖται. (malim Βουχέτα, ut apud Etym. et Demosthenem, vel quisquis ille est, qui scripsit orationem de Haloneso. assentior enim Buttmano, Epiri urbem Βουχέτα seu Βουχέτιον, quae ma vocatur Βουχαίτιον ap. Strabonem 7, , p. 119. ed. Tauchn.; vol. 2., in te. agendam esse existimanti. saepe α et ος confusa.) Σικελῶν δὲ τύραννος λέγεται. (ferri potest, ut ita existimaverint propter v', 331—333.) τοῦτον τοῦς μὲν ἐγχωρίους κατὰ πάντα τρόπον δίνεσθαι, τοῦς δὲ ξένους ἀναίρειν λαβόμενον. τοσαύτην δὲ κακίαν ἔχειν, ὡς καὶ τοῦς μακρὰν οἰκοῦντας, ὅτε θέλοιεν σφόδρα εἰνὰ τιμωρῆσαι, κ. ξένω περιβαλεῖν θανάτῳ, ἐκπέμπειν αὐτῷ· πολλὰς γὰρ μηχανὰς ἔξευρεῖν τοῦτον αἰκίας. ὅθεν τὸν λαὸν οὐχ ὑπομένειν τὴν πικρὰν ταύτην τυραννίδα, λίθοις δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν. ἡ ἱστορία παρὰ Μνάσεια κ. Μαρσύα. (horum scriptorum notior altero est Mnaeas, qui aevo sequiore edidit libros de Europa et Asia, Periplum, alia; de quo Valcken. Animadv. ad Ammon. 3, 1, pag. 168, item ad Schol. Phoen. 652, Heyn. Obs. ad Apollod. p. 262. etc. Marsyae scriptores duo memorantur, quorum junior Macedonum historias scripsit. v. Voss. de Histor. gr. p. 43., Plin. H. N. 37, 2. sub finem, Schol. Eurip. Hipp. 666 etc. leguntur haec etiam apud Pseudodidymum; non item sequentia, quae nescio quis alius subjecit verbis Scholiastae Am. Q.) — Οὐτος Ἠπείρου βασιλεὺς, Εὐχῆνορος κ. Φληγυίας (E: Φλογεάς) υἱὸς, ὅς τὴν θυγατέρα Μετώπην ἢ Ἀμφισσαν, ὑπὸ Αἰχμοδίου (sic) φθαρεῖσαν, πηρώσας ἠνάγκασεν ἀλεῖν κριθᾶς σιδηρᾶς, τότε φήσας ἀποδώσειν αὐτῇ τὰς ὄψεις, ὅταν ἀλήσῃ τὰς κριθᾶς. τὸν δὲ Αἰχμοδόκον ὡς ἐπὶ ἐστίαν καλέσας ἠκρωτηρίασε, καὶ εἰς ὠμότητα τραπέις μισθὸν ἐλάμβανεεν ὑπὲρ τοῦ

ἠκρωτηρίαζειν τοὺς ἐπὶ τούτῳ πεμπομένους αὐτῷ ξένους. ὕστερον μέντοι μανεῖς ἐνεφορηθῆ τῶν ἰδίων σαρκῶν. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ Ὀμήρου (aequalis Homero) ἦν ὁ Ἐχετος· ἐπειδὴ δὲ ἐπλημμέλησεν εἰς αὐτὸν, ἐμνήσθη αὐτοῦ ὡσαυεὶ παλαιῶ τινος ἀδίκου. E, postquam hanc famam sive fabulam et ipse retulit: ὁ καὶ ἐπὶ Θεοσίτη ποιῆσαι λέγεται, inquit, κακῶς ἐπιτροπεύσαντι τῶν αὐτοῦ. ὠνεπερ ἀνάπαλιν πεποίηκεν ἐπὶ Τυχίον, κ. Φημίον, κ. Μέντου, κ. Μέντορος· αὐτῶν γὰρ εὐπεποιηκότων αὐτὸν ἐπ' ἀγαθοῖς μέμνηται, εἰς παλαιότητα χρόνου ἠρωϊκοῦ ἀνάγων αὐτούς. v. ann. ad α', 154. idem de appellatione regis (βασιληῆα), cum tyrannus fuerit Echetus: ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὸν Ἐχετον δέον τυραννον εἰπεῖν, ὁ δὲ βασιλεῖα εἶπεν. ἠγνοεῖτο γὰρ ἐπὶ Ὀμήρου ἢ τύραννος λέξις, ἢ καὶ ὕστερον εὐρεθῆσα ἐπ' ἀγαθῷ ἐλέγετο· τοῖς γὰρ ἐννόμοις βασιλεῦσι κληθεῖς ἦν καὶ αὐτῇ, ὡς δημοῖ πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδίππου τύραννος. ἡ μέντοι μεταγενεστέρα χρῆσις διορίσασα τοῖς ἀγαθοῖς μὲν βασιλεῦσιν ἀπεκλήρωσε τὸ προσβῆθαι τῆς παλαιᾶς λέξεως τὸ βασιλεὺς, καθά καὶ μάλιστα τὸ ἀναξ, τὸ δὲ γε τυραννεῖν ἀποτάξασα τοῖς μὴ κατὰ νόμον ἀρχουσιν ἀπέρριψε. cf. Schn. v. τύραννος, et de Echeto B. ann. ad Herodiani Epimerismos. Arete ad Alcinoium apud Apollon. Rhod. 4, 1092.: νέον γε μὲν, οὐδ' ἀπὸ τηλοῦ, Ἰβρισταῆς Ἐχετος γλήναις ἐνὶ χάλκεα κέντρα Πῆξε θυγατρὸς ἧς· στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ, Ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεῦουσα καλιῆ. — E: ἐν δὲ τῷ βροτῶν δηλ. πάντων ὑπερβολικῶς πάλιν κεῖται τὸ πάντων, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ἐφάνη. δημοῖ δὲ κἀνταῦθα ἡ λέξις μόνους τοὺς περιπίπτοντας ταῖς τοῦ Ἐχέτου θεοσί. (v. v', 309, φ', 249, Il. α', 122 etc.) τὸ δὲ ῥίνα — οὐατα τὸν ἠκρωτηριασμὸν δηλοῖ. — τὸ δὲ μῆδον εἰς ἐπ. ὠδύνως ἔχει μᾶλλον ἢπερ τὸ ταμεῖν αὐτά. hoc supplicio immani ipse Ulysses affici jubet Melanthium χ', 474—477.; quod idem ab Ergino missis infixisse dicitur Hercules (Apollod. 2, 4, 11,) ipsisque diis Neptuno et Apollini minatus est Laomedon (Il. φ', 455.); nec eo postea barbari abstinerunt, sed in sonites tamen, non innocentes. v. Xenoph. Anab. 1, 9, 13 etc. — δάσασθαι,

igitur luctantur; facileque Ulysses vincit Irum, et pedibus protractum domo eiecit, collaudantibus donisque cumulantibus eum procis.

- Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
 ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
- 90 δὴ τότε μερμηρίζει πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἐλάσει, ὡς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὶ πεσόντα,
 ἢ εἰ μιν ἦκ' ἐλάσειε, τανύσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 ὣδε δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσάτο κέρδιον εἶναι,
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάιαιτ' Ἀχαιοί.
- 95 δὴ τὸτ' ἀνασχόμενω ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ἄμω
 Ἴρος, ὁ δ' ἀνχέν' ἐλάσσειν ὑπ' οὐάτος, ὅστ'εα δ' εἶδω
 ἔθλασεν. αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα,
 καδδ' ἔπεσ' ἐν κούρησι μακῶν, ξύν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγανοὶ
- 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἐκθάνον. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε διέκ προθύροιο, λαβῶν ποδός, ὄφρ' ἴκειτ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θυράς, καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας, σκηπτρον δὲ οἱ ἔμβραλε χεῖρὶ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 105 „Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, σύας τε, κύνας τ', ἀπερῦκων,

dividenda, dilanianda. χ', 476. γ', 66 etc.

88—107. ὑπὸ — γυῖα. II. γ', 34, ε', 862 etc. — Am. 2.: ἀναγον. Ἴωνες τὸ ἄγειν ἀνάγειν λέγουσιν· οἱ δὲ τοι εἰς Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγῶς δῶρ' ἀνάγουσιν (II. δ', 202). E: περιττὴ ἢ πρόθεσις. Ἴωνων δὲ, φασίν, ἢ λέξις, κειμένη καὶ μετ' ὀλίγα (115) ἐν τῷ τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἢ πειρόνδε. — ὅτι ἀνασχεῖν καὶ ἐνταυθα χεῖρας τὸ ἀνατείνειν· φησὶ γοῦν, τῷ — ἀνέσχον. ἦν δὲ τὸ αὐτὸ καὶ παθητικῶς εἰπεῖν ἀνέσχοντο, ὡς δηλοῖ τὸ δὴ τὸτ' ἀνασχόμενοι (sic), μετ' ὀλίγα ἠθέν. τῷ ἄμφω, non ἄμφω χεῖρας, ut Barn.: hi autem ambas manus elevarunt pro ambo. „II. ψ', 686.: ἄντα δ' ἀνασχόμενω χερσὶ στιβαρῆσιν ἄμ' ἄμφω ξύν ὃ' ἔπεσον. Virg. Aen. 5, 426.: constitit in digitos extemplo arrectus uterque, Brachiaque ad superas interritus extulit auras.“ E Cl. — δὴ τότε — γαίῃ. cf. similia ρ', 235—237. — ἦκα, leniter. ρ', 254, II. γ', 155 etc. — ὣδε εἰναι. ε', 474 etc. — ἐπιφρασσάιαιτ', agnoscerent. E.: τεκμηράμενοι δηλαδὴ τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς οὕτω βριαρῆς ἐλάσεως. — Sch.: ἀνασχόμενω. ἀνατείναντες. scil. τὰς χεῖρας, ut 89, 100, nominat. consequentiae. Harl. in marg.: ἀνασχόμενοι. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνασχόμενων. — ἤλασε, percussit. — ἔθλασεν,

contudit. II. ε', 307, μ', 384. — Am. B.: μακῶν ἐπὶ ἀνθρωπιείας φωνῆς. v. κ', 163. et inprimis ann. ad II. π', 469. — Am. 2 et Sch.: σὺν δ' ἤλασε ὀδ. συνέκρουσε. — γέλω pro γέλωτος. „Suidas ad voces ἐν χρῶ κεναρμένους: ὁ χροῦς, τοῦ χροῦ, Ἀττικῶς, ὡς γέλωτος γέλω.“ Cl., qui dubitat, an ponendum sit γέλω a γέλως. sed ea forma inusitata est Homero, legiturque γέλω, non γέλον, in melioribus libris v', 346. hic quidem γέλω vel pro genitivo causae habendum est, vel γέλω ἐκθάνον intelligendum ἔθάνον ἐκ γέλω, h. e. ἔθ. γέλωτι. E: μνηστῆρες χεῖρας ἀνασχόμενοι, κατὰ σχῆμα ἐκπλήξεως σύνηδες (v. Ernest. Clav. Cic. v. manus tollere.), γέλω ἐκθάνον, οἷα λειποθυμήσαντες ἐκ τοῦ γέλω, ὃ καὶ μέγρι νῦν παροιμιακῶς ἐπὶ μεγάλου κ. ἀθρόου γέλωτος ἐκράτησε λέγεσθαι. B.: „Phrynichus Appar. p. 100.: Ἀπολέσθαι γέλω ντα. Ὀμηρος, γέλω ἐκθάνον. οἱ Κωμικοὶ, ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι.“ — ἔλκε. scil. αὐτόν. v. 107. — προθύροιο — αὐλῆς. de aedibus Home-ricis v. II. ζ', 242, Odys. α', 356 etc. — E: σκηπτρον (v', 437) — χεῖρὶ. ὄπαλον (ρ', 195) δὴ τι, ὡς εἰκός, κ. ἔφη σκώπτων, ἐνταυθοῖ — ἀπερῦκων, ὡς οἷα δηλαδὴ πυλωρός, ἀναποδιδούς τούτο σκῶμα τῷ Ἴρω ἀνθ' οὔπερ ἐκεῖνος τὸν Ὀδυσσεῖα γρηῖ καμνοῖ (27) ὁμοίωσε. — Am. Q.: εἰ-

μηδὲ σύγῃ ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
λυγρὸς ἔων, μὴ ποῦ τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη!“

110 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ’ ὠμοῖσιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
πυκνὰ θωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ,
ἄψ δ’ ὄγ’ ἐπ’ οὐδὸν ἰὼν κατ’ ἄρ’ ἔξετο. τοὶ δ’ ἴσαν εἶσω
ἠδὺ γελῶντες, καὶ δεικανόωντ’ ἐπέεσσι·

„Ζεὺς τοι δαίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὅτι μάλιστ’ ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπασσας!“

115 [ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἠπειροῦνδε
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.]

120 Ὡς ἄρ’ ἔφαν· χαῖρεν δὲ κληθῶντι δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀντίνοος δ’ ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
ἐμπλείην κνίσσης τε, καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰείρας,
καὶ δέπαι χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε·

„Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε! γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσι.“

Amphinomo, fausta precanti, Ulysses gravi et benevola oratione respondet.

Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

125 „Ἀμφινόμ’, ἧ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι
(τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,
Νῆσον Δουλιχίῃα ἐὺν τ’ ἔμεν, ἀφνειὸν τε,
τοῦ σ’ ἐκ φασι γενέσθαι, ἐπητῇ δ’ ἀνδρὶ ἔοικας)·
τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον.
130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

ναί. ἀντὶ τοῦ ἔσο. — λυγρὸς, miser, ignavus. — ἐπαύρη, ἐπιψαύση. II. λ’, 391, 573 etc. intelligendum pronomen σέ, ellipsi frequente. v. γ’, 249.

108, 109. ρ’, 197, 198.

111—114. δεικανόωντ’ ἐπέεσσι. h. e. ἐδεξιοῦντο λόγοις. cf. ω’, 410, ubi Am. Q.: προσεκύβουν. II. σ’, 85.: οἱ δὲ ἰδόντες Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. dicit autem deos, ad quos Juno pervenerat. — ἐθέλεις — θυμῷ. synonyma copulata ἐμφατικῶς. cf. ν’, 145, II. ζ’, 337 etc. — ἀναλτον, insatiabilem. 363, ρ’, 228.

115, 6. versus merito damnati a Knightio, de quibus Schol. Harl.: οὔτοι οἱ β’ ἐκ τῶν ἄνωθεν (84, 85) μετήχθησαν.

117. ν’, 120. E: χαῖρεν — Ὀδ. φήμην δηλαδὴ τὸν λόγον δεξάμενος, ὃ ἔστι μαντείαν τινά. (cf. δ’, 317.) — Ἀντίνοος ὁ βαρὺς λαλεῖ μὲν οὐδὲν, ἰλαρώτερον δὲ ὅμως καὶ αὐτὸς διατιθεῖς μεγάλην — αἵματος, ὡς οἶα τις

ἀγανοθέτης ἀποκαθιστῶν τῇ νικητῇ Ὀδυσσεὶ τὸ ἐπαθλον.

121—130. δειδίσκετο, ἐδεξιοῦτο. ν’, 197, γ’, 41. — πάτερ ὦ ξεῖνε. θ’, 408, ν’, 199. — τοίου — πατρὸς εἰς. ellipsis frequens: v. κ’, 463 etc. — κλέος πατρὸς τοῦ σοῦ. — Νῆσον. 412, π’, 395. — ἐὺν, bonum, nobilem. — Sch.: ἐπητῇ (ν’, 332). δεινῷ εἰπεῖν, ἢ λογίῳ, παρὰ τὰ ἔπη. — τοῦνεκα — ἄκουσον. cf. σ’, 317, π’, 259 etc. — ἀκιδνότερον, levius, pravius. v. ann. ad ε’, 217., ubi forte negatio excidit ante verba est obscura. de horum sensu v. annotata ad verba τοῦτος — θεῶν 135. et 36. Voss.: nichts ist doch so eitel und unbeständig auf erden Als der mensch. malim: Nichts Gebrechlicheres wie den Menschen nähret die Erde. Shakspeareus: Frailty, thy name is woman! poterat et dicere, Homero auctore: Frailty, thy name is man.

[πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε, καὶ ἔρπει.]

οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,

135 καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.

τοῖος γάρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἶον ἐπ' ἡμαρ ἄγχι πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε.
καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρξεα, βίῃ καὶ κάρτει εἰκων,

140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι καθιγνήτοισι.

τῷ μήτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμιστίος εἶη,
ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅτι διδοῖεν.

131. versus omissus in A. 2. et apud Plut. l. de Consolat. ad Apollon., t. 6. p. 396. ed. Reisk., quem, Clarkeo pridem suspectum, jure delevit Knightius, utpote manifesto transcriptum ex ῥ', 447.

133—137. E: ἀρετὴν τὴν εὐδαιμονίαν λέγει κ. εὐθηνίαν τοῦ βίου etc. v. ann. ad θ', 329. — ὄρωρη, κινήται, ἰσχύη. Il. ι', 610, κ', 90 etc. — λυγρὰ, κακὰ, miserias. — καὶ τὰ, καὶ ταῦτα. respondet hoc καὶ posito in superioribus ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θ. μακ. τελ. sin etiam mala infligunt dīi, etiam haec quidem perfert homo fortiter, sed invitus. — ἀεκαζόμενος, ἀέκων. v', 277 etc. — Am. 2: τοῖος — θεῶν τε. οἱ μὲν φιλόσοφοι (?) ἐκδέχονται, ὅτι οἶον ἂν ἦ τὸ κατάστημα τοῦ ἀέρος, τοιαύτην καὶ τὴν ἡμέραν διατελοῦσιν οἱ ἀνθρώποι· ὁ δὲ π. λέγει, ὅποια ἂν ἦ τὰ προσπίπτοντα, τούτοις ἕξομοιοῦμεθα. ποῖον γὰρ ἐπαγάγει (scrib. ὅποῖον γ. ἐπαγάγη) ἡμαρ ὁ Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις, τοιοῦτος ἐστὶν ὁ νοῦς αὐτῶν, ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις ἐπαιρούμενος, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις ταπεινούμενος πρὸς τὰς ἐφ' ἡμέραν τύχας. eam inconstantiam hominum Ulysses castigat, jubetque illos pari esse animo in rebus laetis tristibusque, nec pendere ex eventis. eventum enim significat vox ἡμαρ, periphrasi usitatissima poëtae. qua de re vide, si tanti est, Clarkeo laudatum Mericum Casaubonum dissert. 2. de nupera ed. Homerī, sub finem, et cf. α', 9, ζ', 342 etc. ceterum hujusmodi sententiis scatent scripta veterum. „Archilochus Pyrrhone, lib. 9, 71.: τοῖος ἀνθρώποισι νοῦς, ὃ Γλαῦκε, παῖ Λεπτίνεο, Γίνεται θυητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει, quod ex Homero versum dicas. Atossa ap. Aeschylum Pers. 567.: φίλοι, κακῶν μὲν

ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ, Ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων Κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐρεῖν τύχης. Terent. Hec. 3, 3, 20.: omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. Virg. Georg. 1, 420.: vertuntur species animorum, et pectora motus Nuno alios, alios, dum nubila ventus agebat, Concipiunt.“ E Cl. contra Flaccus, secundum Aristippum, Epist. 1, 1, 19.: mihi res, non me rebus, subjungere conor; et Od. 2, 10, 13.: sperat infestis, metuit secundis, Alteram sortem bene praeparatum Pectus. hoc illud est, quod reputare Ulysses jubet Amphinomum.

138—152. Am. Q.: ἔμελλον. ἐφικναι, ἐδόκουν. v. de hac significatione verbi μέλλον ann. ad α', 232, ubi scribendum est Il. α', 564, Schäfer. Mel. crit. p. 131. etc. — πολλὰ | δ' ἀτάσθαλ' | | ἔρξεα | — numeri pravi in re prava dicenda; nec ponendum ἀτάσθαλα ἔρξεα, exclusis amphibrachis, quos alias fugiunt poëtae. v. ο', 241 etc. — βίῃ — εἰκων, viribus fretus. v', 143. πατρί — κασ. h. e. generi meo nobili. concise loquitur, cogitandam relinquens Amphinomo apodosin hanc: neque illa me quidquam juverunt intemperantem, sed ad mendicitatem redactus sum. „haud dissimiliter Eurip. Hecub. 267.: οὐ τοὺς κρατοῦντας χορὴ κρατεῖν ἂ μὴ χρεῶν, Οὐδ' εὐτυχοῦντας εὐ δοκεῖν πράξειν αἰεὶ. Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι, Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἐν μ' ἀφείλετο.“ Cl. — πάμπαν, omnino, prorsus. β', 49 etc. — Am. B.: σιγῇ. ἡσυχῇ, ἐγκρατῶς, μήτε ἐπαιρούμενος, μήτε ἀγαν ὀδυρόμενος. δῶρα δὲ θεῶν (Il. γ', 65, hymn. in Apoll. 190. cf. α', 390 etc.) ἀπλῶς τὰ διδόμενα ὅποια τύχη ὄντα.

- οἱ ὄρω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόοντας,
κτῆματα κείρουτας, καὶ ἀτιμάζοντας ἀκοιτιν
145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημι φίλων καὶ πατρίδος αἷης
δηρὸν ἀπέσσεσθαι, μάλα δὲ σχεδόν. ἀλλὰ σε δαίμων
οἴκαδ' ὑπέξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε διακρινέεσθαι οἶω
150 μνηστῆρας καὶ κείνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.“
Ὡς φάτο, καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον,
ἃψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητορι λαῶν.
* αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμο, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
155 ἀλλ' οὐδ' ὡς φύγε κῆρα, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνην,
* Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι.
* ἃψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη.

procedere statuit Penelope ad procos, cum animos eorum expertura, tum admonitura filium.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰαροῖοιο, περίφρονον Πηνελοπιεῖν,
160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήσεσα γένοιτο
* μᾶλλον πρὸς πόσιός τε, καὶ νίεος, ἢ πάρος ἦεν.

— οἶα, οἶως, quemadmodum. v. α', 410. — activum μηχανόωντας observari jubet E, cum passivo alias posita utatur. — κείρουτας, atterentes. α', 378 etc. — ἀναιμωτὶ, sine cruore. II. ρ', 363 etc. — διακριν., directum iri. υ', 180, II. β', 387 etc. — ὑπέλθῃ, subierit. E: τὸ δὲ ὑπέλθοι (vulgata olim scriptura; sed A. 2.: ὑπέλθῃ. Ald. 3.: ἐπέλθῃ.) μελ. ἀντὶ τοῦ εἰσελθοῖ κείται etc. sane hic non significatur clandestinus adventus, sed adventus simpliciter, Ulyssis, ut etiam Clarkeo visum est, non item Stephano et Barnesio, sed male. — κοσμητορι λαῶν. II. α', 16 etc.

153. post hunc versum inserendus esse videtur 157., vel delendus; sed illud malim, quoniam dicendum fuit, cur domum transisset Amphinomus (cf. ο', 328 — 334), scil. repetitum sellam, e qua surrexerat, poculum porrigens Ulyssi. cf. ε', 602. — φίλον τ. ἦτορ. α', 114 etc.

154, 5. νευστάζων κεφ., nutans capite, seu propenso capite, oculisque solo fixis, qui est gestus percussorum, acriterque secum de re aliqua deliberantium. cf. 234—241. aliud nimirum est ὄφρα νευστάζειν μ', 194., neque huc pertinet τὸ κινεῖν κάρη, caput quassare,

ρ', 465 etc. — πέδησε, praepedivit, retinuit. cf. II. υ', 435 etc.

156. ἔγχεϊ ἴφι. ponamus confidenter ἔγχειφρι. v. ann. ad II. φ', 208.

158—160. ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. ε', 427 etc. — πετάσειε, diffunderet seu laxaret contractum animum procorum, eosque foveret spe nuptiarum. nostrates id vulgo dicunt, simili tropo, einem das Herz gross machen. male Sch.: ἐκπλήξειε. melius Am. B.: ἀναστήσει (ἀ—ειε) πρὸς ἐπιθυμίαν. codd. A. 2. et 4. in margine: γρ. θέλετε, quae est interpretatio verbi rarioris isto sensu. Voss.: dass ganz (?) sie erweitert' in schnsucht Jeglichem freier das herz.

162. πρὸς πόσιος. quid? a marito se magis honorari cupit, quem adesse nescit, et qui undeviginti annos abfuit? ferrem πόσιος, si hoc vel quiddam simile adjectum esset εἰ ποθ' ἴκοιτο: nunc haud fero, sed latere aliquid arbitror. inepte enim Am. 2: μᾶλλον πρὸς πόσιος. ἴν' ἐκπλαγείς τῷ κάλλει αὐτῆς Ὀδ. μᾶλλον κατὰ τῶν μνηστήρων ἐπιρῶσθεῖν. non pulcritudo Penelopae, qua pulcritudine conspecta fortius dimittet Ulysses, sed agitur ejus astutia, qua dona procorum elicienda sunt. quod si successerit, magno id honori sibi futurum sperat. et apud quos? nempe apud

ἀρχεῖον δ' ἐγέλασθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

colloquium ejus cum Eurynome, quae illam lavari atque ungi jubet, antequam se in conspectum det prociis.

165 „Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθόμενοισί περ ἔμης·
παιδί δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό νε κέρδιον εἶη,
μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσι.“

170 Τὴν δ' αὐτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπε·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ἴθι, καὶ σὺ παιδί ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκειυθε,
χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς,
μὴδ' οὔτω δακρυόισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
ἔρχεν, ἔπει κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.“

175 ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
ἦρῶ ἀθανάτοισι, γενεήσαντα, ἰδέσθαι.“
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
„Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
180 ἀγλαῖην γάρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
ᾤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κολίης ἐνὶ νηυσίν.“

praesentes. et cognitos, et eos, quorum rationem habet mulier prudentissima, populum et filium. igitur scribendum esse ajo πρὸς πόλιος, h. e. πρὸς πολιτῶν, apud cives. magna sunt partes populi apud antiquos, nec obscura ejus jam isto tempore auctoritas. Nestor γ', 214.: εἰπέ μοι, ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον; cf. ann. ad α', 387, β', 6—8, θ', 5. Ithacensibus et filio adulto, cui cura domus paternae jam commissa est, placere consilium suum cupit regina, non Ulyssi, quem incertum erat an viveret et in patriam rediturus esset. πόλιον passim dici populum, seu remp., nemo ignorat; λ autem et σ litteras confundi. minus pervulgatum est, vereorque, ne Criticus male feriat de industria mutaverit genuinam scripturam, cum maritum potius quam populum simul cum filio commemorandum esse sibi persuaderet.

163—168. Am. 2.: ἀρχεῖον (Il. β', 269. cf. Odys. θ', 578.). ἄκαιρον, μνηστῆρος προκειμένον, ἀρχεῖωδες, οὐδὲ πρὸς χρεῖαν ἀρμοζόμενον. Sch.: οἶον οὐκ ἐκ σπουδῆς. bene Voss.: und sie erzwang ein lächeln. — ἐέλδεται, cupit. α', 409, ε', 210 etc. — οὔτι πάρος γε ἐέλδετο. sententia subjecta ἀσυνδέτως, tanquam adverbium tandem, nunc demum. — κέρδιον, κέρδος,

κερδαλέον. β', 74 etc. — πάντα, πάντως. δ', 654 etc. — Am. Q.: βάζουσι (δ', 32 etc.). εἰς κένον λαλοῦσι. — Sch.: φρονέουσι. βουλεύονται, ἐννοοῦσι. — βάζουσι — φρονέουσι. v. ann. ad Il. β', 87.

169—176. τὴν — ἔειπε. 9, 258 etc. — Am. B.: ἐπιχρ. παρειάς. εἰλαίω λιτῶ, ἢ σκευαστῶ. cf. ζ', 215—220, Il. γ', 392, Feith. 3, 9. etc. — ἀμφὶ πρόσωπα, ἐν προσώποις. v. Matth. §. 583. et, monstrante illo, Il. λ', 706. — ἐπεὶ — αἰεῖ. τ', 120. proverbium. ἄκριτον, infinite. — ὃν — ἰδέσθαι. ordo: ὃν (quem, qualem) σὺ μάλ. ἦρῶ ἀθ. ἰδ.: (ἦγον) γενεήσαντα. gaudere anus jubet Penelopen adulto filio, qui domum gubernare, ipsamque tutari possit.

178—184. Am. Q.: παραύδα (λ', 487). ἔξω τοῦ δέοντος λέγε ἀκρυπτα. mendose codex: — λέγει, ἢ κρύπτει. ceterum est, cum παραυδᾶν nihil aliud significat quam προσανδᾶν (σ', 53, π', 279), vel παραφάναι (Il. α', 577); qua notione et hic accipi potest. — κηδομένην περ, quamvis sollicita de me, et benevola. — Harl. et Sch.: ἀλοιφῇ, εἰλαίω unguento. ζ', 220, φ', 179. — ἀγλαῖην, pulcritudinem. τ', 82, Il. ζ', 510 etc. — κείνος dicit ἔμφατικῶς, ille celebrer, vel ille carus, quem semper cogito. E. emend.: τὸ κείνος ἔβη

ἀλλά μοι Ἀυτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχθι
 ἐλθέμεν, ὄφρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν.
 οἷη δ' οὐκ εἴδωμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γοηῦς δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναιξί, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι.

obdormit Penelope, et per somnum donis divinis donatur a Minerva.

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιτῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεάων
 ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαύιατ' Ἀχαιοί.
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κἀθηρην
 ἄμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέφανος Κυθήρεια
 χοίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος.
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο, διὰ θεάων.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
 200 καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, φώνησέν τε·

experrecta et fortunas quæstas suas, descendit in concilium virorum.

„Ἢ με μάλ' ἀλνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψεν!

κατ' ἐξοχὴν εἶπεν ἡ γυνή· ὄνομα γάρ
 Ὀδυσσεῶς οὐ πρόσκειται. cf. II. γ', 391,
 ξ', 250. Elmira apud Gœtheum: „Er ist
 nicht weit!“ — παρστήτεον, παρα-
 στήτων, adstant, ab latere meo sint, me-
 comitatae. — Harl.: οὐ κείσ' εἶμι.
 τὸ πλήρες, ἐκείσε (κεισε) εἶμι. τινὲς
 δὲ, εἴσειμι. ἀμεινον δὲ τὸ πρῶ-
 τον. (?) — μετ' ἀνέρας, ad viros.
 π', 151. „Après ce vers, le manuscrit de
 Vienne 133. (A. 1.) en ajoute un autre
 qui n'est admis par aucun éditeur; en
 l'adoptant il faut lire ainsi: αἰδέομαι
 γὰρ Μίσησθαι μισηστῆρσιν ὑπερφιάλοι-
 αιν ἀνάγκη. C'est-à-dire: „Car j'ai
 honte de me m'ér par nécessité à l'as-
 semblée des audacieux prétendants.“
 Ce vers est visiblement une glose de
 quelque scholiaste qui aura voulu don-
 ner un régime au verbe αἰδέομαι, et
 qui peut-être se sera rappelé ce passage
 du 24. chant de l'Iliade (90): αἰδέομαι
 δὲ Μίσησθ' ἀθανάτοισι. Ce qu'il y
 a de certain, c'est que ce verbe n'a pas
 toujours besoin de régime (II. ο', 94-5);
 mais ces exemples sont rares dans Ho-
 mère.“ Monthol.

187. δ', 795 etc.

188. κατὰ — ἔχευεν. β', 395.
 cf. II. ξ', 253.

189. δ', 794.

190 — 196. E: ὁ κλιτῆρς θρόνου
 εἶδος καὶ αὐτὸς, περὶ ὃν ἔστιν ἀνα-
 κλινθῆναι. — Am. Q.: κάλλει μν-
 δικῶς, θείῳ τινὲς χοίματι. cf. II. γ',
 392 et ann. ad II. ξ', 170. — πρῶτα,
 πρῶτον, πρώτως. α', 284 etc. —
 προσώπατα A. 4. et MS. Thom.
 Bentleji, Steph., W, B, ut προσώπατα
 II. η', 212. formam insolentem mirati
 ceteri librarii scripserunt πρόσωπα τε.
 — καὶ μιν — ἐλέφαντος. cf. loca
 similia, quæ sunt ζ', 229 — 237, θ', 18
 — 22, supra 67, 68 etc. de ebore v.
 θ', 404.

198 — 205. λευκώλενοι ζ', 239.
 pulcræ et bene vestitæ describuntur
 juniores heroum famulae. cf. ζ', 198,
 II. ζ', 372 etc. — Am. B.: φθόγγῳ
 ἐπερχ. σύν φθόγγῳ, οὐ σιωπῆ· βα-
 δίζουσαι πρὸς αὐτήν. II. γ', 2: Τρωῆς
 μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπῆ τ' ἴσαν etc. —
 ἀνῆκε, remisit; reliquit. η', 289 etc.
 — Ap., h. l. c.: ἀλνοπαθῆ. δεινο-
 παθῆ. aerumnosam. — dedi κῶμα κά-
 λυψεν pro κῶμ' ἐκάλυψεν, quo versus

αἴθε μοι ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἀγνή
αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοι

205 παντοίην ἀρετὴν, ἐπεὶ ἕξοχος ἦεν Ἀχαιῶν! "

Ὡς φεμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
ἣ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταδμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,

210 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρηδεμνα·

ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἔδελχθεν,
πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
ἣ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἷόν·

seorsim objurgat filium de injuria hospititis.

215 „Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα!

παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι, καὶ ἤβης μέτρον ἱκάνεις,
καὶ κέν τις φαιή γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
ἔς μέγεθος καὶ κάλλος ὀρώμενος, ἀλλότριος φῶς,

220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα,

* οἶον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,

* ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθῆμεναι οὕτως.

asperatur, in re leni. etiam Il. ξ', 359. malim nunc: ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυφα, quae vulgata olim scriptura fuit, mutata illa a nonnullis, ut videtur, propter homooteleuton, minime ingratum. v. 206, 210, 228, 230 etc. — αἴθε — νῦν. significatur mors subita et sine dolore. v. γ', 279, ε', 125—135, Il. ω', 758 etc. — Sch.: φθινύθω. (α', 250 etc.) φθείρω. — ἕξοχος, praestantissimus. Il. β', 480 etc.

206. ὑπερώϊα σιγ. π', 449, τ', 600, ζ', 26 etc.

207—211. α', 331—335.

212. τῶν — γούνατ', ut eorum, qui nec corpore, nec animo, satis compositi sunt, quales etiam moribundi describuntur. cf. 189, 238 etc. — ἔδελχθεν. α', 57, κ', 326 etc.

213. α', 366. scriptor carminis de Nibelungis, 1197.: do gedachte manich reche: „Hei, wär mir sam geschehen, Das ich ir gieng an hende, als ich in han gesehen, Oder bi ze ligene! das lies ich ane has.“

215—220. φρένες ἔμπεδοι, mens sana. κ', 493 etc. — καὶ μᾶλλον, vel magis quam nunc. — κέρδε' ἐνώμας, ut ν', 255.: αἰεὶ ἐνὶ στῆ-

θεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν. cf. ν', 257. Am. B.: κέρδεα νῦν τὰ βουλεύματα. Sch.: κέρδεα. συνέσεις. ἐνώμας. ἐκίνεις, ἀντὶ τοῦ ἐνεοείεις. — ἤβης μέτρον ἱκ. λ', 316. E: ὅτι δὲ ποτε ἀλλότριός τις φῶς εἰς μέγεθος τινος κ. κάλλος ὀρώμενος, ἦτοι ὀρῶν, ὀλβίοιο ἂν τὸν βλεπόμενον, ἐδήλωσέ που (δ', 62—64) καὶ Μενέλαος, οὕτω χαρακτηριστὰς καὶ αὐτὸς ἐκεῖ Πεισίστρατον κ. Τηλέμαχον, γένος εἶναι διοτρεφέων βασιλῆων· ἐπεὶ, φησὶν, οὐκ ἂν κακοῖ τοιοῦσδε τέκοιεν etc. — φρένες ἔ. ἐναίσιμοι. Il. ω', 40.

221, 222 versus turbato ordine perscripti: apparet enim, posteriorem priore loco ponendum esse, siquidem ὃς pertinet ad τοῖ, οἶον autem, h. e. ὡς, ad οὕτως. igitur sic scribamus: — νόημα, Ὅς — οὕτως, Οἶον — ἐτύχθη. οὕτω vulgati libri; sed A. 1. et B: οὕτως, quo correctio nostra confirmatur. miror, ejusmodi menda diu relicta esse in codicibus. sic Il. ξ', 294.: ὡς μιν ἔρος πνικνὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, Οἶον ὅτε πρώτων περ ἔμισγέσθην φιλότητι. Il. ι', 40.: οὕτω που μάλα ἔλπειαι υἷας Ἀχαιῶν Ἀπολλέμους τ' ἔμμεναι καὶ ἀνάκιδας, ὡς ἀγορεύεις; cf. Odys. δ', 148, 485 etc.

πῶς νῦν, εἴ τι ξείνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
ἤμενος ᾧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
225 σοί κ' αἰσχος λῶβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο!"

cui placate respondens Telemachus procos detestatur, et Iri poenam illis optat.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
„μῆτερο ἐμῆ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσωμαι κεχολῶσθαι·
[αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
ἔσθλά τε, καὶ τὰ χέρεια, πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.]
230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
ἐκ γὰρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
οὐ μέντοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρετος ἦεν.
235 αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
νεύοιεν κεφαλᾶς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν ἀυλῇ,

223—25. ita B. perperam alii: πῶς νῦν; quod E tuens: τὸ δὲ πῶς νῦν; inquit, πάνν ἔλλιπῶς καὶ οὕτω γοργῶς ἠρώτηται· οὐ γὰρ ἀφῆκεν (permisit) ὁ θυμὸς ἐντελεῖ γενέσθαι τὴν πεῦσιν. λέγει δὲ, πῶς οὐκ ἐπεξήλθες, κ. ἐκάλυσας; ἢ ἄλλοτι ὅμοιον. paulo melius Ald. 3.: πῶς νῦν· sed ordo hic est: πῶς νῦν σοί κ' αἰσχος (h. e. ποῖον νῦν σοί κ. α.) — πέλοιτο, εἴ τι — ἀλεγεινῆς, quale nunc dedecus tuum et opprobrium fuerit inter homines, si etc. Am. Q: τὸ ἐξῆς· πῶς εἰς τὸ μετέπειτά σοι αἰσχος λῶβη τε πέλοιτο, ἐάν τι ὁ (alienus est articulus, suspicorque, τι ὁ primitus fuisse τις, quod habent multi codd.) ξείνος πάθῃ ὄνσθ. ἐξ ἀλ. τὸ γὰρ νῦν μέλλοντός ἐστι χρόνου, τὸ δὲ πῶς θανατακτύον μετὰ ἡθους. ῥυστακτύος (π', 109). ἐλκυσμοῦ, αἰκισμοῦ. κηδεταὶ δὲ αὐτοῦ, παρ' Εὐμαίου μαθοῦσα, ὑπάρχειν αὐτὸν Ὀδυσσεως ἑταῖρον.

227. τὸ μὲν, τοῦτο μὲν. — νεμεσσω, δ', 195 etc. — κεχολ. ἦ, 310 etc.

228, 9. versus haud dubie transcripti, paucis mutatis, commissurae causa, ex v', 309. et 310.: neque enim ejusdem est quaevis intelligere et non intelligere. atqui Harl. ad 229.: ἠθῆται καὶ Ἀρίσταρχος. igitur et alii fuere, qui fraudem sentirent. cave autem putes, eos nonnisi 229. damnasse. ἀσύστατα sunt verba νοέω ἕκαστα et οὐ δύναμαι — νοῆσαι, quod cujusvis erat perspicere. dura

nec probabilis est Knightii ratio, versus 229—232 delentis. ceterum χέρεια hic, ut v', 310, MSS. A. 2. et 3., et Thomaе Bentleji, item Ald. 3., W, B. vulgo: χέρεια. v. ann. ad Il. δ', 400, Matth. §. 136., Schn. v. χειρίων.

230—234. ἀλλὰ τοι — νοῆσαι. Voss: aber ich kann unmöglich mit klugheit alles bedenken. — ἐκ γὰρ με — ἄλλος, perterreri se dicit a procis assidentibus, nec posse omnia dispicere et gubernare solum. E: οὐ δύνασθαι φησι πεπν. π. νοῆσαι, διότι ἐκ πλήσσουσι με ἄλλ. ἄλλος· ὅπερ ἐκ μεταφορᾶς λέγει τῶν ἐπίτηδες διὰ τινος πληγῆς κ. κρότου συγγεόντων τινά· οἱ καὶ οὕτω κατακρατηθέντες ἐμπληκτοὶ λέγονται, κ. ἐμπληκτοὶ· εἰ δὲ καὶ ὑπὸ βροντῆς αὐτὸ πάθοιεν, καὶ ἐμβρόντητοι καλοῦνται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκπλήσσειν καὶ ἐκκρούεσθαι τις ἔργον λέγεται etc. — Am. 2: οὐ μέντοι ξείνου. οὐ κατὰ τὴν βούλησιν τῶν μνηστῆρων, οὐδὲ ὡς ἐπεθύμουν αὐτοὶ, ἀπέβη τὰ τῆς μάχης· ὁ γὰρ Ὀδ. κρείσσων ἐγένετο, ἐκείνων βουλομένων τὸν Ἴρον νικῆσαι. — Am. B.: μῶλος (Il. δ', 188. μῶλον ἄρης dixit eodem carmine, β', 401. et alias.) νῦν πυγμῆ. — ὄγε, hic quidem, Ulysses.

235. δ', 341 etc.

237—246. E: νεύειν δὲ κεφαλᾶς ταυτὸν ἐστὶ τῷ νευστάξειν (240), ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ Ἀμφινόμου τὸ νευστάζων κεφαλῇ (154). τὸ δὲ δεδμημένοι ἐπίτηδες κῆται, ἔνα

οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 240 ὡς νῦν Ἴσος ἐκείνος ἐπ' ἀυλείησι θύρῃσιν
 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰοικῶς,
 οὐδ' ὄρθὸς στήναι δύναται ποσίν, οὐδὲ νέεσθαι
 οἴκαδ', ὅπῃ οἱ νόστος, ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται."

procorum primus Eurymachus honorifice appellat reginam.

"Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήνδα Πηνελόπειαν·
 245 „Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 * πλείονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 ἠῶθεν δαινώατ', ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν
 εἰδὸς τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας."

δηλοῖ ὄλεθρον τὸ νεύοιεν κεφ. ἄλλως γὰρ νεύει τις κεφαλῇ καὶ προκαλούμενός τινα, ἢ κατανεύων ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι. — τὸ δὲ λέλυτο (sic) δὲ γυῖα ἐκάστου ταυτὸν ἐστι τῷ λυθεῖν, ὀριστικὸν μὲν ὄν, τέθειν δὲ ἀντὶ εὐντικῶν ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. (hoc vere dixit; sed scribendum erat λελῦτο, ut scriptum est in A. 4. et marg. codicis A. 1., siquidem λέλυτο mediam corripere: quod intellexit Cl. A. 2. et Alterus: λέλυντο pro λελῦντο, λελύοινο, quod bene habet. v. 242, μ', 204, Π. μ', 159 etc. quod autem quærat quispiam, cur ita dixerit poeta, cum posset: οἱ δ' ἔντοσθε δόμον, λελύοιτο δὲ γυῖα ἐκάστου, respondeo, eum metro fracto atque enervi (---|---|---|---|---|---) rem velut depinxisse. adeo verum est, etiam recta et pulcra perdere gratiam, si sunt inepta. de sensu horum verborum v. ann. ad 212.) — τὸ δὲ ὅπῃ οἱ νόστος ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ νέεσθαι οἴκαδε νόστος γὰρ ἢ εἰς οἶκον ὑποστροφῆ. similiter Ap.: νόστος, ἢ εἰς οἶκον ἀνακομιδῆ. sed prima notione vox haec nihil aliud indicasse videtur quam itionem, et νοστεῖν, ire, a νέειν: quae significatio ne post quidem obsolevit. Favorinus: νοστήσαι ἐπὶ τοῦ οἴκαδε ἐπανελεῖν εἰρηται. κίται δὲ πορ' Ὀμήρω καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐλθεῖν. v. Soph. Phil. 43, Rhés. 403. cum ann. Musgravei, Aristoph. Ach. 29 etc. — Am. 2 emend.: Ἴασον Ἄργος. τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Ἴάσου, τῆς Ἰουῆς πατρὸς. (perperam libri: — τῆς Ἰουῆς. πρὸς τὴν etc. fefellit compendium πρὸς, quod πρὸς legerunt Scho-

liastae illi, qui Eustathium quoque in suam sententiam traxerunt.) τὴν δὲ καὶ Ἀχαικὸν (sic, more recentiorum, de quo ad Eurip. El. 1208. E ad γ', 251.: ὅτι Ἀχαικὸν μὲν οἱ παλαιοὶ γράφουσιν, Ἀχαικὸν δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον.) Ἄργος φησί, Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν. v. Il. β', 681, ε', 141 etc. Ἴασον, Ἰάσιον, ut Romula gens pro Romulea etc. Apollodorus 2, 1, 3.: Ἄργον δὲ καὶ Ἰσμήνης, τῆς Ἀσσοῦ, παῖς Ἴασος, οὗ φασιν Ἰῶ γενέσθαι. cf. Hederich. et Crusius mythol. Lex. h. v.

247. MSS. adhuc excussi et edd. veti.: πλείονές κεν μνηστῆρες. Stephanianae et E: πλείονές κεν μν. omnes κεν, non κέ, quod W et B ponendum censuerunt propter duplicem consonam, quae sequitur. verum sic magis etiam oblitterata esse mihi videtur scriptura vetus haec πλείονεσάν, quam proclive fuit mutari in πλείονέσκεν propter σ et κ, itemque α et ε, litterarum similitudinem in plerisque libris. v. ann. ad β', 68, Il. λ', 368 etc. aut quid causae fuisse dicamus, cur Hom. rhythmum horridum atque inusitatum usurpare mallet quam facilem et apertum, idque in oratione exquisita, qua benevolentiam reginae pulcherrimae captat procus? contracta quidem πλείους et πλεῦνές, quae jactant Barn. et Cl., a poetae consuetudine abhorrent.

248, 9. Am. B: περίεσσι γυν. ἢ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερον, ἢ τοὶ ὑπερέχεις τῶν γυναικῶν. v. ann. ad α', 66. — Am. 2: φρένας ἔνδον εἴσας. ἀκλινεῖς. ἀπὸ τῶν ζυγῶν (a jugo librae) ἢ μεταφορᾶ. ἢ ὁμοίας τῷ

Penelopae responsio callida.

- 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 „Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε,
 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰδανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 εἰ κεινός γ' ἔλθῶν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
 255 μείζον κε κλέος εἶη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 ἣ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπῶν κᾶτα πατρίδα γαῖαν,
 δεξιτερῶν ἐπὶ καρπῶ ἔλων ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·
 „ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῆας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς, ἡδὲ ῥυτῆρας οἰστῶν,
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα

κάλλει. (?) Ap.: — φρένας ἔ. ἔϊσας. εὐκράτους, ἀγαθὰς.

251—258. ἀρετὴν, praestantiam, dotis. v. δ', 629, II. ο', 641 etc. modeste de venustate tantum proficitur, sibi non defuisse, cum prudentiam quoque ejus collaudasset. Eurymachus. cf. E., et de toto loco τ', 124—129. — ὅτε — Ὀδ. β', 172, 3. Sch.: ἦεν. (h. e. ἦεν. v. δ', 427 etc.) ἀπῆει, ἐπορεύετο. Harl.: σὺν τῷ ἰ. Ἀριστοφάνους κ. Ἀριστοφάνους, ἀντὶ τοῦ ἦεν. — Am. B.: ἀμφιπολεύοι. περιπέσοι, περὶ τὸν ἐμὸν βίον πολοῖτο κ. ἀναστρέφοιτο. Sch.: διέπει, διεραπέυοι. Ap., h. l. c.: ἀμφιπολεύεις. διέπει. quod scribendum est, opinor, ἀμ — ειν, διέπειν. sic dii circumire dicuntur locum, quem tuentur: v. ann. ad II. α', 37. Voss: wenn der wiedergekehrt mir schuz darböte des lebens. malim, magis proprie: so er, wiedergekehrt, durchwandelte mit mir das Leben. — ἐπέσσειεν, immisit, infixit. — ἦ μὲν δὴ etc. singit haec mulier astuta. — ἐπὶ καρπῶ, in carpo. manum apprehendendi modus familiarior apud Graecos. II. σ', 593.: ἐνθα μὲν ἦἴθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχοντες. cf. II. ω', 671. Voss: fasst er die rechte hand am knöchel mir. idem tamen Krit. Bl. 1. p. 323.: „καρπός, wie schon Stefanus anführt, bedeutet manchmal auch die Hand vom Gelenk an, und zwar die flache Hand, samt der Höhlung (θήναρ). Hesychius erklärt πλατεῖαι durch καρποὶ τῶν χειρῶν. Und bei

Euripides, Ion 1009 (927), sagt einer: ἐπὶ καρπῶ γ' αὐτὸ γὰρ (imo: τῶ) χερὸς φέρω.“ igitur καρπὸν et carpum proprie dictum intelligere licet, et volam, de qua Serv. ad Virg. Georg. 2, 88.: vola medietas palmae et pedis. equidem volam dici arbitrator, qua prehendere solemus manum. Am. B.: ἐμὲ χεῖρα. ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χεῖρα. ἦ ἐμὲ προσηύδα. hoc recte.

260—270. ἀπήμονας, incolumes. κ', 551 etc. — ἀκοντιστὰς, jaculatores. II. π', 328. ἀκοντιστὸν dixit II. ψ', 622. — E.: ῥυτῆρας οἰστῶν. ἦγον οἰστέντας. φ', 173.: οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι, καὶ οἰστῶν. proprie ῥυτῆρα βιοῦ seu τόξον dicunt. Aristoph. Thesm. 108.: χουσεῶν ῥυτορα τόξων Φοῖβον. — ἵππων ὠ. ἐπιβήτορας. hymn. in Dioscuros. 5.: χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων. cf. carm. ad Cumaeos 4, ψ', 245 etc. alio sensu σὺν ἐπιβήτορα dixit λ', 130.; sed nostra memoria existit quidam artifex in Britannia, qui suisibus tanquam equis invehetur. — Am. 2.: οἳ κε — πολέμοιο. οἷτινες ἐπιβάται τῶν ἵππων διοχαρίζουσι τὴν φιλονεικίαν τοῦ πολέμου, τέμνοντες συντόμως τὴν μάχην. plurimum valere dicit equitum impressiones ad occupandam victoriam; nihil amplius, neque hic agitur praestantia per se equitatus. E tamen: διδάσκει δὲ χάριν πολυπειρίας, inquit, καὶ ἀρίστους ἐν ταῖς πολεμικαῖς εἶναι τάξεσι τοὺς ἵππεας. διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις τὴν πρώτην (?) εἶχον μοῖραν αὐτοὶ, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.

ἔκριναν μέγα νείκος ὁμοίου πολέμοιο.

- 265 τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κεν μ' ἀνέσει θεός, ἢ κεν ἀλώω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
μεινῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντος.
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδῃαι,
270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλησθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιπούσα.“
„Κεῖνος τὼς ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται·
νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
οὐλομένης ἐμέθεν, τῆσθε Ζεὺς ὀλβρον ἀπήυρα.
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει.
275 μνηστήρων οὐχ ἦδε δίκη τὸ πάροιδε τίτυκτο·
οἴτ' ἀγαθὴν τε γυναικὰ καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι, καὶ ἀλλήλοισ ἐρίσωσιν,
αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵφια μῆλα
κούρης δαῖτα φλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν,
280 ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίον τὸν νήποιον ἔδουσιν.“
Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οὔνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
μειλιχίοις ἐπέεσσι, νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.

dona promittit Antinous, sed nuptias urget.

Τὴν δ' αὐτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπέιθεος υἱός·

(v. Schol. Aristoph. ad Equ. 225. et 578.) magis ad rem faciunt, quae addit haec: ὦν ἐπαινος νῦν τὸ τάχιστα κρῖνειν, ὅ ἐστι λύειν (decernere, dirimere), τὸ τοῦ πολέμου νείκος. ἔτεροι μὲντοι κοινὸν εἶπον τοῦτο ἀνομισταῖς τε, καὶ ταξόταις ὁμοῦ, καὶ ἰππεύσιν, ὡς τῶν τοιοῦτων τριῶν ταγματῶν τάχιστα κατορθούντων τὸ ἔργον. — ὁμοίου πολ. II. ε', 440 etc. — Am. 2: εἰ κέν μ' ἀνέσει θεός. ἐκ τοῦ θανάτου ἀφήσει, ἢ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀναπέμψει κ. ἀνακομίσει. — ἀλώω, cariar. II. λ', 405. — μελόντων. ν', 362 etc. — ἀπονόσφιν. ε', 113 etc. — Am. Q.: γενειήσαντα. ἵνα μὴ ὑπὸ πατρῶον (πατρῶας) ἐξουσίας γέννηται ὁ παῖς. καὶ ἄλλως. ἐν ᾧ προτρέπει, ἐν τούτῳ ἀποτρέπει· γράψ γὰρ τότε ἐγένετο. — τεχνικός. τὸ μὲν γὰρ παντὶ ὡς εἴργει τὸν γάμον, ἐπαχθές· τὸ δὲ εἰς ἀνεπιτήδειον ἡλικίαν περιστῆσαι, συνετόν. δυσωπητικὸν (deterrens) δὲ καὶ τὸ τεὸν δῶμα.

271—273. τὰ — τελεῖται. v. β', 176, ε', 302, II. β', 330 etc. — νῦξ δ' ἔσται, crit enim nox etc. Am. Q.: ἐλπίδα πᾶσαν αὐτοῖς ὑποβάλλ-

λει τοῦ γάμου, δεδοικνῖα, [ἵνα] μὴ βιασθῆ. quasi inevitabilibus nuptiis, Penelope queritur tantum de more insolito uxorem ducendi, quem proci usurpaverint. — ἀντιβολήσει, obveniet, eveniet. δ', 547, II. δ', 342 etc. — οὐλομένης, perditae, infeliciois.

274. II. θ', 147, ο', 208 etc. τὸ δε, quod dictura est.

275—283. οὐχ ἦδε δίκη. ἔθος. ἀντι τοῦ, οὐχ οὗτος ὁ τρόπος ὑπῆρχε τῶν μνηστήρων ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ. — ἀγαθὴν, bonam, nobilem. θ', 143 etc. — ἀπάγουσι, abducunt domo. — Am. Q.: κούρης. τῆς νύμφης. οὐ μόνον δὲ ἡ παρθένος, ἀλλὰ καὶ ἡ γεγαμημένη, κόρη καλεῖται. προσεῖπε δὲ Ὀρέστης Λάκαιναν κόραν (Eurip. Or. 1393.) ἐπὶ τῆς Ἑλένης. sic Proserpina nupta Κόρη vocatur κατ' ἔξοχην: v. Aristoph. Thesm. 293—294 etc. — ἀγλαὰ δῶρα. δ', 589 etc. — ἀλλότριον — ἔδουσιν. α', 160 etc. de homoeoteleuto cf. ζ', 201, κ', 573. — παρέλκετο, attrahebat, alliciebat. — θέλγε. α', 57 etc. — μειλ. ἐπέεσσι. ζ', 143 etc. — νόος — μσν. cf. β', 92, ν', 381.

285 „κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ' (οὐ γὰρ καλὸν ἀνήρασθαι δόσιν ἐστίν).
ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἄλλη,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.“

afferuntur dona procorum.

290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
δῶρα δ' ἄρ' οὐδέ μιν προέσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκά πᾶσαι
χρῦσαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι.

295 ὄρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε,
χρῦσειον, ἠλέκτροισιν ἑρμένον, ἠέλιον ὣς.
ἔργατα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἔνεικαν,
τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος

300 Ἰσθμῖον ἠνεικεν θεράπων, περικαλλές ἄγαλμα.
ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.
ἢ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα, διὰ γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.

288, 289. cf. β', 127, 8.

289—300. τῷ, τούτῳ, ἐκείνῳ. — κήρυκα. unum omnes miserant, Medonem. v. π', 252. — Am. 2: περικ. πέπλον. περιβύλαιον τὸ σκέπον τὸν ἀριστερὸν ὤμον ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, συνάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιᾶν πλευρᾶν, γυμνὴν ἔων τὴν δεξιᾶν χεῖρα κ. τὸν ὤμον. ita explicantes haud immerito reprehendens E: εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, inquit, τί δὴ ποτε δῶδεκα περόνας ἔχρη ἔχειν αὐτὸν, μανθουσιδῆ ὄντα; δοκεῖ δὴ μάλιστα γυναικίον ἱμάτιον εἶναι ὁ πέπλος κατὰ τὰ Δωρικὰ, σχιστὸν ἐπὶ μόνῃ τῇ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τοῦτο περόνας ἐθέλον πολλὰς. (Eurip. Hecub. 886.: λέχη δὲ φίλια μονόπελος λιπούσα, Δωρὶς ὡς κόρη. ibi Schol.: αἱ Λακεδαιμόνιαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι κ. ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι, πεπορημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. — δυοκαίδεκα πᾶσαι, in univ. duodecim. v. ε', 244, θ', 258, Vigeri interpp. ann. ad 3, 10, 4 etc.) κληῖδες δὲ ὄπαλ, λεγόμεναι κατακλιδές (germ. Oesen), εἰς αἷς αἱ περόνας καθιέντο. εὐγνάμπτοι δὲ αὐται, ὡς ἐπικαμπεῖς κ. περιφερεῖς. — ὄρμον. ο', 459. — ἔργατα. v.

II. ξ', 182. et 83. Am. 2 et Sch.: τρίγληνα. τρίκορα κόσμια, ἐνώτια τριόφθαλαμα, τρίκοκκα. μορόεντα. τὰ μετὰ πολλοῦ μέρου κ. κακοπαθείας κατασκευασμένα. — ἐκ — Πεισάνδροιο. intell. δῶμον, ellipsi satis nota. — E: Ἰσθμῖον δὲ τὸ περὶ τὸν Ἰσθμὸν, ὃ ἐστὶ τὸν τράχηλον, ὃς Ἰσθμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς οἶον Ἰθμός, δι' οὗ ἴενται τὰ σιτία. ἐντεῦθεν δὲ καὶ παρίσθμια τὰ περὶ τὸν τοιοῦτον Ἰσθμὸν, ὃς οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει· ὁ γὰρ περιφερόμενος Ἰσθμὸς τοπικὸν ἐστὶν ὄνομα, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται, ὅτι καὶ μέρος τι σώματος περὶ τὸν τράχηλον Ἰσθμῖον· ὅθεν καὶ κόσμος παρίσθμιος, καὶ ποτήριον δὲ, φασί, Κύπριον ἐκαλεῖτο Ἰσθμῖον. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἴεναι προὔπαρχει τοῦ Ἰσθμοῦ παράγωγον Ἰθμός διχα τοῦ πρώτου σίγμα, δῆλον καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ὀππιανῷ (et ipso Homero Odys. ζ', 264) εἰσίθμης διαφέρει δὲ Ἰσθμῖον ὄρμον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅτι ὁ μὲν ὄρμος κεχάλασται ἐκκορμαμένον, τὸ δὲ Ἰσθμῖον, περιτραχήλιος ὄν καὶ αὐτὸ κόσμος, τῷ τράχηλῳ προσέχεται. ἄγαλμα (γ', 438 etc.) δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀγαλλίαμα. v. Valck, ann. ad Ammon. p. 169.

ubi advesperavit, Ulysses Penelopae ancillas, quae faces accendant, ad dominam redire jubet, seque id officii viris praestitutum esse dicit.

- Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 305 τρεψάμενοι τέροντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν·
 τοῖσι δὲ τρεπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὕφρα φαινοίεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 310 αὐα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ,
 καὶ δαΐδας μετέμειγον· ἀμοιβηδῖς δ' ἀνέφαινον
 ἄμωαί Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν
 αὐτὸς διογενῆς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἄμωαί Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 315 τῆ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίσετε, τέροντε δ' αὐτήν,
 ἡμεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρια πείκετε χερσίν·

304—306. α', 421—423.

307—310. Sch.: λαμπτήρας (342, τ', 63). μετεώρους ἑσχάρας, ἢ τοὺς χυτρόποδας, ἐφ' ὧν ἔκαιον. similiter Ambrosiani. Hesych.: λαμπτήρ. ἑσχάρα, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν οἰκῶν, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρά ξύλα κ. δᾶδια. Ammon.: λυχνοῦχον κ. λαμπτήρά φασιν τὸν νῦν φανόν· φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα, etc. v. ibi Valck. p. 146. et 47. E: ἰστέον δὲ, ὅτι λαμπτήρας λέγει, ας νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχρίας (Leuchterstühle, francogall. guéridons) φασίν, ἐφ' ὧν δᾶδες κείμενα κατὰ δόρον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρά διὰ τὸ ἀκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμιξ, ὡς καὶ ἐν ταῦθα γίνεται παρὰ τοῖς λαμπροῖς μνηστήροισι, κατὰ ἡρωϊκὴν καὶ τοῦτο ἀφέλειαν εἰς ὃ καὶ δμῶιδες ὑπουρογοῦσι κατὰ ἔθος ἀρχαῖον. δῆλον δὲ, ὅτι ἀβρότερον οἱ ἐπιδόρπιοι λαμπτήρας διάκεινται παρὰ Φαίαξι (ἦ', 100—102), παρ' οἷς οἱ μὲν δομητοὶ βωμοὶ ἀντὶ λαμπτήρων κεκαλυμμένων εἰσίν, ἀντὶ δὲ δμῶιδων οἱ χωνευτοὶ χρύσειοι κοῦροισι, δαΐδας μετὰ χερσίν ἔχοντες, κ. φαίνοντες, ὅπερ ἐν ταῦθα φασίν εἶναι κῆται, ταυτὸν ὄν τῷ λάμπειν, ἐξ οὗ οἱ λαμπτήρες. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ οὕτω φασὶν λαμπτήρες, ἑσχάρα μετέωροι, ἢ χυτρόποδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον. ξύλα δὲ κάγκανα (Il. φ', 364.) τὰ ξηρά, τὰ καινόμενα (scr. κειόμενα, fissa) εἰς τὸ καίεσθαι. ταῦτα δὲ καὶ δανὰ ἐλέγετο, καθὰ προεδηλώθη (σ', 321). — Am. 2: αὐα πάλαι, περίκηλα (ε', 240) περισῶς εἰς τὸ καῦσαι εὐθέα. κῆλεον γὰρ τὸ καυστικόν· ἐν πυρὶ κηλέφ (θ',

435 etc.). βούλεται οὖν εἰπεῖν τὰ πάννυ ξηρά. καὶ δ. κατέμειγον. κατέμειγον τοῖς ξύλοις, ἵνα ἐν τῶν δᾶδων ἀνάπτωνται μᾶλλον. — ἀμοιβηδῖς (Il. σ', 506). ἀνά μέρος ἄλλοτε ἄλλη ὑπηρετοῦσα.

314—319. Ἰν' αἰδ' (α', 139 etc.) βασιλεία. intell. ἐστί. — ἦλ. στροφαλίσετε. cf. ζ', 53, ἦ', 106. — πείκετε, πέκετε, h. e. E. interprete κενίζετε, ἀσκεῖτε, ut ἦσκειν εἴρια Il. γ', 388. ὄρα τὸ χερσίν, inquit, ὡς τοῦ στροφαλίσειν προσεχῶς ἀτράκτοις συντελουμένου. (?) ἢ καὶ ἑτέρως τὸ χερσὶ πρὸς διαστολήν τοῦ ἄλλως πέκειν εἰρηται· μέκονται γὰρ ἔρια καὶ κειρομένον προβάτων ποιμνικῶς, καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦτου πέκειν καὶ ὁ πόκος εἴρηται. καὶ αἴγες δὲ, ὧν εὐγενὲς τὸ ἔριον, ἐργαλείῳ τινὶ ἑτεροῖῳ πέκονται. dicit capras Asiaticas, quas vulgo Angorenses vocant, de quibus Aristot. H. A. 8, 27, Plin. H. N. 8, 50 etc. ceterum non modo lanificium agitur hisce versibus, quae videtur Eustathii sententia, sed etiam lintearum vestium fabricatio, cui pariter operam dedisse feminas tempore illo constat. eam scilicet fabricationem indicant verba ἦλ. στροφαλίσετε, quemadmodum vates commemoravit ὀδύνας ἦ', 107, Il. γ', 141 et ibidem σ', 595, quas falli videntur qui alias quam linteas vestes intelligunt. Euripides Or. 1387. de Helena: ἄ δὲ λίνου ἠλακάτα δακτύλοις ἔλισσε etc. Voss. Mythol. Forschungen p. 264.: „Homer, Hesiod und die folgenden Schriftsteller bis zu der Perserherrschaft kennen nicht andere Gewebe als von Schafwolle oder

αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
ἦνπερ γὰρ κ' ἐθλώσιν ἐϋθρονον Ἡῶ μίμνειν,
οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.“

quem ceterae derident, Melantho exagitat convicio.

- 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
τὸν δ' αἰσχροῶς ἐνένιπε Μελανθῶ καλλιπάρηος,
τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
ἄλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης,
325 ἄλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μιγέσκετο, καὶ φιλέσκεν.

Lein“ etc. igitur πέκειν ἔρια χερσὶ nihil aliud significat quam ξριουργεῖν, oppositum illud τῷ λινουργεῖν, nec proprio sensu accipiendum est πείκετε, sed figurato, quo et simile verbum κείρειν usurpari solet, ut sit tondete, carpite, quod faciunt nentes. — ἐϋθρονον Ἡῶ. II. θ', 564 etc. — νικήσουσι, vincunt lassitudine, fatigabunt. — πολυτλήμων, πολύτλας, πολλὰ ὑπομένων. II. η', 152.

320—325. ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο. mos irridendum (cf. υ', 373); itemque admirantium, ut II. ω', 483: ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πριάμον θεοειδέα· θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. — ἐνένιπε. sic E aliique apud Cl. et hic, et 326. A. 2.: ἐνένειπεν pro eodem. vulgo: ἐνένιπτε, ἐνένιπτεν. v. 78. — κόμισσε, fovit, dilexit. — ἀτίταλλε. ξ', 41 etc. — Am. 2: ἀθύρματα (ο', 415, II. ο', 363.). — τὰ τῶν νηπίων παίγνια. — Πηνελοπέιης. genit. causae. E: ἦγουν οὐκ ἐλυπεῖτο κατ' ἐκείνην. — φιλέσκεν αὐτόν. ellipsis frequens. v. λ', 143, π', 276. — E: πεπαταγμένος φρένας ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ὅποιοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὁ ἐστὶ κτύπον, γίνονται. cf. 230. — Sch.: χαλυήϊον. χαλκίως οἶκον. Am. Q.: εἰς ἐργαστήριον χαλκίως, ὃ φησιν Ἡσίοδος (O. et D. 491), παρὰ δ' ἴδι χαλκίον θῶκον. E: χαλκίον δὲ δόμος τὸ τῶν χαλκίων ἐργαστήριον, ἔνθα εἰσιόντες ἀκολούτως πτωχοὶ ἐκοιμῶντο παρὰ τῷ πυρὶ· ὃ δὴ καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐγένετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κομικός (Egq. 1301.). — Am. 2: ἐς λέσχην. τόπον ἀθύρωτον δημοσίον, ἐνθα συνιόντες λόγοις κ. διηγῆμασιν ἀλλήλους ἔτερον. ὠνόμαστα

δὲ παρὰ τὸ λέχος, ἐπεὶ ἐκεῖ ἐκοιμῶντο οἱ πτωχοὶ παρὰ τὸ πῦρ. Sch.: λέσχην. δημοσίον οἶκημα, οἶον λέχην, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκήματα λέχη ποιέσθαι. ἢ παρὰ τὸ λεθαίνειν ἐν αὐτῷ, ὃ ἐστὶν ὀμιλεῖν. similiter E; et sane fieri potest, ut et a cubando, et a colloquendo, quod utrumque verbo λέγειν significatur, appellata fuerit λέσχη: sed tamen placet prae altera posterior harum notationum propterea, quod nusquam λέσχη dicitur λέχος per tropum, saepius autem λόγος, ὀμιλία, velut apud Tragicos (v. Soph. Oed. Col. 153, Eurip. Hipp. 362, Schn. h. v. etc.), quemadmodum et ἀδόλεσχος non vocatur is, qui immodice cubat, sive somnolentus, sed garrulus. hinc Ap.: λέσχην, ὀμιλίαν: Hesych.: λέσχη καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ δημοσίος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ, κ. διελέγοντο ἀλλήλοις etc.; Berglerus: in coetum confabulantium. sensu latiore Cl. λέσχην reddidit diversorium, Voss. Volksherberge. Montbel.: „Toi qui refuses d'aller dormir dans une forge ou dans quelque taverne. χαλκ. ἐς δόμον ἐλθὼν, en allant dans une maison d'airain, c'est-à-dire dans une forge, endroit où l'on travaille l'airain. C'était là que se réfugiaient les pauvres, parce qu'ils y trouvaient du feu (Eust. p. 1848, l. 60). Quant au mot λέσχη, tous les interprètes l'expliquent par un lieu public, où l'on allait causer, et passer son temps. (Sch. ed. a Buttm.; Eust. p. 1849, 1; Hesych. et Suid. v. λέσχη.) Ce devait être en général les gens d'une basse classe et les vagabonds qui s'y rendaient, puisque c'est là que l'insolente Mélantho renvoie Ulysse, qu'elle prend pour un mendiant. Aussi Hésiode (O. et D. 491. ed. Gaisf.) recommande-t-il de fuir ces sortes de réu-

ἦ ὃ 'Ὀδυσῆ' ἐνένιπεν ὄνειδείοις ἐπέεσσι·

„Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἔσσι,
οὐδ' ἐθέλεις εὔδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθῶν,
ἢέ που ἐς λέσχην, ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις.

330 [Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβῆς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἦ νύ τοι αἰεὶ
τοιούτους νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνια βάζεις.]

nions; et plus loin (498. cf. Schol. in v. 491 ejusd. ed.) il ajoute qu'on n'a pas grande espérance à concevoir de celui qui y passe sa vie. Voilà pourquoi j'ai cru devoir employer ici le mot de *taverne*. Plus tard il est probable que ces lieux-là devinrent le rendez-vous d'un meilleur monde, puisque Pausanias (10, 26) donne la description d'une *lesché*, où se trouvaient de fort belles peintures. Knight (Prolog. §. 43 seqq.) observe qu'il n'est jamais fait mention de ces lieux de réunion dans l'Iliade; il en conclut que ce poëme appartient à une époque où cet usage n'existait pas encore. La raison n'est pas suffisante; car il est plusieurs détails domestiques que le poëte n'avait pas occasion de rappeler dans un camp. J'ai déjà parlé de cette opinion de Knight; (voy. les obs. sur le v. 78 du second chant de l'Odyssee.) voici les autres raisons qu'il donne pour la justifier. (ea quoque adscribemus, quo plenius lectores cognoscant argumenta, quibus viri docti impugnare solent Homeri ἐνόητα. quae argumenta solvere studui in annotationibus cum passim ad loca singula addubitata, tum ad Vitam Homeri, vol. 1. Iliadis, p. 6.) On trouve dans l'Odyssee (φ', 390—1) une *corde de byblos* (βύβλιον ὄπλον), plante d'Egypte inconnue à l'auteur de l'Iliade, de même que le verbe *θητεύω*, exprimant l'idée de servir sans être pourtant esclave. (Odys. λ', 489 et σ', 357. L'expression *θητεύσαμεν* se trouve dans l'Iliade, φ', 444, mais le passage est supprimé par Knight.) Les noms de *Messène* et de *Messéniens*, qui sont cités dans l'Odyssee, ne se trouvent pas dans l'Iliade parmi les villes du Péloponnèse. Dans l'Iliade les servantes sont toujours nommées *δμῶαι*, *θεράπαιναι*, et jamais *δοῦλαι*, comme dans l'Od., à moins que ce ne soit dans les passages interpolés. (voy. les obs. sur le v. 395 du 3. ch. de l'Ili.) Knight observe en outre que dans l'Od. les mots commencent à se

contracter, et que déjà les formes élégantes de l'Attique remplacent l'antique majesté de la langue primitive. Ainsi dans l'Ili. on trouve toujours *νώννυμος* (voy. les obs. sur le v. 70 du 12. ch. de l'Ili.), et dans l'Od. *νώννυμος* avec la pénultième brève (ν', 239, ξ', 182. On trouve aussi *νώννυμος* dans l'Od. α', 222.); *θεσπίς*, dans l'Od. (α', 328, θ', 498), pour *θεσπέσιος* (Ili. β', 670 et millies); *ἀγρόται* (Od. π', 218), pour *ἀγροῖῶται* (Ili. λ', 548, 676, σ', 272 etc.), etc. Knight trouve aussi des différences de syntaxe et de mythologie. L'auteur de l'Iliade ne suppose pas que Mercure soit le messager des dieux, que Délos soit consacrée à Apollon, ni que cette divinité y rende des oracles; (cf. Od. ξ', 162, θ', 79—81). Il observe dans l'Ili. (σ', 570) que les cordes de la lyre sont en lin, dans l'Od. (φ', 406 seqq.) qu'elles sont en boyaux, comme aujourd'hui, avec des chevilles pour les tendre plus ou moins; que les maisons, selon l'auteur de l'Ili., n'ont point de colonnes, et que l'auteur de l'Od. en fait souvent mention. (α', 127, ρ', 29, τ', 38.) Dans les arts d'un usage plus familier, l'Od. laisse apercevoir l'origine de la chasse à l'oiseau (χ', 302) et de la pêche au filet (χ', 386); ce qui indique une civilisation plus avancée. Sur les différences qui existent entre les 2 poëmes, et qui semblent indiquer que l'Od. est plus moderne, on peut consulter l'ouvrage de Benjamin Constant intitulé *De la Religion* (t. 3, l. 8, p. 409—72.). Je pense aussi que les chants dont se compose l'Od. appartiennent en général à une époque plus récente que ceux de l'Ili. Voyez l'hist. des poésies homér. p. 38, 41 et suiv.“

330—332. Am. Q. et Harl.: *Θαρσαλέως* (sic Harl. et A. 3., sed Am. Q.: *Θαρσαλέως*) *πολλ. ἀθετοῦνται τρεῖς, ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς* (390—392) *μετατιθέμενοι*, (hic schol. Harl. finitur ap.

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴρου ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῆ,
 335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῆσι
 δώματος ἐκπέμψησι, φορῦξας αἵματι πολλῶ.“

minis Ulysses terret mulieres.

Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ ἢ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύνον, οἳ ἀγορευεῖς,
 κείσ' ἐλθῶν, ἵνα σ' αὐθι διὰ μελεῖστί τάμησιν.“
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναικάς·
 βὰν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα. λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβούνη· φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήροσι φασίνων αἰδομένοιοισιν
 εἰστήκειν, ἐς πάντας ὀρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 345 ὠρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.

Minerva instigante, proci Ulysses diceriis et contumeliis verborum la-
 cessunt.

Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μάλλον
 δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα, γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευξε·

Porsonum.) καὶ ὅτι ἐνθάδε μηδὲν ἐθρα-
 σύνθη. recte; itaque W haec seclisit a
 genuinis. cf. ann. ad 393.

333—335. Am. Q.: ἢ ἀλύεις, ἀλύ-
 εῖς γὰρ ἀντι τοῦ χάρεις, γαυρίας. ἐνιοι
 δὲ, ἐν ἄλλῃ κ. φορῦξος τῆς διανοίας καθ-
 ἔστηκας, ὅσον οὐκ ἔχεις σαυτὸν ὑπὸ
 πολλῆς χαρῆς. generatim verbum ἀλύειν
 significat mentem de statu dejectam. v.
 ann. ad Il. ε', 352, α', 12, Boissonadeo
 laudatum Wyttenbach. ad Plut. t. 1., p.
 231, ipsumque B ann. ad Philostr. Her.
 p. 232., qui hisce quidem adscripsit ver-
 ba illa parasiti inedia morientis ap. Li-
 ban. t. 4., p. 158.: ἀλύω γὰρ ἦδη, καὶ
 νάρκης αἰσθάνομαι. — E: κερτοπῶς,
 ἦτοι πλήξας. — τὸ δὲ φορῦξας αἵ-
 ματι ταυτὸν τῶ φῦρξας (21). — ζ',
 21.: σιτόστε, κρέα τ' ὀπτὰ, φορῦνέτο. —
 ἐκπέμψησι dixit per μείωσιν ironicam
 pro ἐβάλλη, quo sensu et nostrates vul-
 go dicere solent Jemand heimschicken.

338—343. κύνον. convicium, quod im-
 pudentibus facere solebant, quibus iti-
 dem acclamabant κυνῶπα, κυνῶπις. v.
 ann. ad δ', 145, locisque ibi laudatis
 adde τ', 91, Il. θ', 423, λ', 362 etc. —
 E: κείσε ἐλθῶν, ἐνθα δηλαδὴ κἀθ-

ῆται. — αὐθι, hic, vel illico. v. Schn.
 h. v. — διὰ μελ. τάμησιν. tmesis. v.
 ι', 291. — Am. B.: διεπτοίησε. δι-
 εσοκόπισε. auget τὸ διὰ significationem,
 ut saepe alias: v. ξ', 39 etc. ζ', 297.:
 δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ'
 ἀνέσχεν Ἰφιδέην ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ
 φρένες ἐπτοίηθεν. — βὰν δ' ἴμεναι.
 ε', 475 etc. — λύθην δ' ὑπὸ γυῖα
 ἐκ. v. ann. ad 212. — ταρβούνη,
 τάρβει, ut dixit η', 51. et alias. — φα-
 είνων τοὺς λαμπτήρας.

344. sic Harl. vulgo: εἰστήκει vel
 ἐστήκει, ut W et B. E: τὸ δὲ εἰστή-
 κει εὐρηται καὶ εἰστήκειν κατὰ τὸ
 ἦσκειν εἴρια καλὰ. v. Il. φ', 691,
 γ', 338. — πάντας λαμπτήρας, ο-
 mnēs lychnos intuens, h. e. observans
 et curans. — ἄλλα — ἦσιν. v. δ',
 120 etc.

346—355. ἀγήνορας. α', 106 etc. —
 ἴσχεσθαι, ἀπίσχεσθαι. v. λ', 250 etc.
 — θυμαλγέος. υ', 285, quo loco ver-
 sus 346—48 iterum leguntur. cf. ι', 387
 etc. — E: δύη (53 etc.), ὑπεῖσερχη-
 ται. subiret, penetraret. — κερτομέ-
 ων. β', 323 etc. — ἔτευξε fere codd.
 ἔτεuchs Ald. 3, W, B, quam scripturam

„Κέλνυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγκλειτῆς βασιλείης,
ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει!
οὐκ ἄθεεϊ ὄδ' ἀνήρ Ὀδυσῆιον ἐς δόμον ἵκει·
ἔμπης μοι δοκείει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ

355 καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες, οὐδ' ἦβαιαι.“

Ἦ δ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσεῖα πολίπορθον·
„ξείν', ἣ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἐσται),
αἵμασιὰς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;

360 ἔνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
εἶματα δ' ἀμφιέσσαιμι, ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμασθε, οὐκ ἐθελήσεις
ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
βούλειαι, ὄφρ' ἂν ἔχης βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.“

audacissime Ulysses respondet Eurymachō.

365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
ᾧρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,

commemorat Schol. Harl. — οὐκ ἄθεε-
ει, non sine dis, ut ait Flaccus; divi-
nitus. — αὐτοῦ καὶ κεφ. h. e. καὶ
κεφ. αὐτοῦ. etiam caput Ulyssis splen-
dere ait, ut faces, propter calvitium,
quam nostrates joco simili dicere audivi
Mondschein. id prodigii loco se habere
figit Eurymachus, quale fuit illud, de
quō Livius 1, 39.: Eo tempore, inquit,
in regia prodigium visu eventuque mi-
rabile fuit: puero dormienti, cui Servio
Tullio nomen fuit, caput arsisse ferunt
multorum in conspectu. cf. Il. ε', 1—7.
— οὐδ' ἦβαιαι. γ', 14, φ', 288
etc.

357—364. θητευέμεν, mercede ser-
vire. λ', 488. — εἴ σ' ἀνελοίμην, si
te auferrem, h. e. abducerem. E: περι-
τῆ συνήθως ἢ ἀνὰ πρόθεσις, ὡς καὶ
πρὸ ὀλίγων (88) ἐν τῷ ἀναγον τὸν
Ἴρον. κυρίως μέντοι ἀνελέσθαι τὸ κἄτ-
ωθέν τι λαβεῖν, ὃ διάφορόν ἐστι πρὸς
τὸ καθελεῖν. — Sch.: ἄρκιος (Il. β',
393 etc.). ἱκανός. — ἀγροῦ ἐπ' ἐσχ.
δ', 519, ε', 489. cf. ι', 280 etc. — αἵ-
μασιὰς, sepēs. ω', 223.: τοίγε Αἵμα-
σιὰς λέξοντες, ἀλοῆς ἔμμεναι ἔρκος, Ὡ-
χοντ'. — Am. 2: αἵμ. τοὺς ἐν χαλί-
κων φραγμοὺς χωρίων. χάλικες δὲ οἱ
τεθραναμένοι κ. μικροὶ λίθοι καὶ ἔ-
στιν ἡ εὐθεία ὁ χάλιξ τοῦ χάλικος.
λέγων δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶν ἐκ πολ-

λῶν κ. λογάδων λίθων. E: — ἰστέον
δὲ, ὅτι δοκεῖ ἐξ ἀκανθῶν ποτε ἡ αἵ-
μασιὰ οὕσα ἐκείθεν σχεῖν τὸννομα, πα-
ρὰ τὸ αἰμάσσειν καὶ παρέμεινεν ἡ κλη-
σις ἐκείνη καὶ ὕστερον τοῖς ἐν χαλίκων
κτίσμασι, καθά, σὺν ἄλλαις πολλαῖς ὁ-
μοιοτήσι, καὶ τοῖς βιβλίσις ὁ πύξος
(nomen πύξος, πυξίον, pugillares) ἐνέ-
μεινε διὰ τὸ πάλαι ποτὲ πυξία κυρίως
αὐτὰ εἶναι etc. Sch.: λέγων. οἰκοδο-
μῶν ἐκ συλλέκτων λίθων. Buttman.
Lexil. 78, 8.: „Im physischen Sinn des
Worts λέγειν ist merkwürdig der Aus-
druck αἰμασιὰς λέγειν Odys. σ', 359,
Zaüne, Umzäunungen errichteten (anle-
gen), weil dies in der einfachsten Art
durch blosses Zusammensuchen, Anhäu-
fen und Ordnen von Steinen geschah:
s. den Scholiasten und Möris, der αἵμα-
σιὰ durch λιθολογία erklärt.“ B: „Theo-
pompos, cujus hicce fertur versuculus,
Ὅς αἰμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο, ex
Homēri loco profecerat.“ — E: δέν-
δρεα δὲ μακρὰ οὐ τὰ τοιαῦτα ὄντα
ἐν τῷ φυτεύεσθαι, ἀλλ' ὕστερον. —
ἐπηετανὸν, annuum, perpetuum. v. δ',
89. — ἔργον ἐποίχεσθαι, aggredi
opus, operari. α', 358. cf. locum similem
q', 226—228.

366—386. εἰ γὰρ, utinam. cf. Il. ο',
570, π', 559, Matth. §. 513. — Am. B:
πέλονται. ἀντὶ τοῦ γίνονται πρὸς

- ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
370 νῆστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρεῖη!
εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι,
αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
ἠλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
τετραγῶνον δ' εἶη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω,
375 τῶ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρονίων
σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἶη, καὶ δύο δοῦρε,
καὶ κυνέη πάγκαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα,
τῶ κέ μ' ἴδοις πρῶτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
380 οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορευοῖς.
ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνῆς·
καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταῖος,
οὕνεκα πάρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὀμιλεῖς.
εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
385 αἰψά κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
φευγῶντι στείνοιντο διὲκ προθύροιο θυράεζε.“

τὴν παρουσίαν τοῦ θέρους. — ἐν ποίῃ, in herba, gramine, prato. ἴ, 449, ll. ξ, 347. ἄγκια ποιήεντα dixit δ', 337 etc. E: — ποίῃ ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος ἢ κειρόμενος χορτός. — δρέπανον, drepanum, ut dixit ll. σ', 551, ubi v. ann. — νῆστιες, jejuni. ll. τ', 156, 207. — ἄχρι μάλα κνέφαος, penitus usque ad caliginem, ad ipsam noctem. E: ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. — Am. 2.: αἰθῶνες (α', 184). πυρροί, ἢ μέλανες. — ἠλικες, ὀμήλικες. σ', 197 etc. — E: ἰσοφόροι ἢ εἰς ἴσον φερόμενοι κ. ὡς εἰπεῖν ἰσοφρίζοντες, (ll. ζ', 101 etc. id esset ἰσοφοροί.) ἢ ἴσον ἀχθος φέρειν δυτάμενοι etc. (τῶν τε σθ. οὐκ ἀλαπαδνόν. quorum haud infirmum est robur, validorum. v. ll. ε', 783 etc.) τετραγῶνον (ἦ, 113) δὲ διάστημα τι, ὅσον ἦν ἀροτριῶν, ὡς εἰκόσ, δι' ἡμέρας τοῦς ἀγαθούς ἐργάτας, κ. χωμένους βουσίην ὀμοίοις. — εἴκοι — ἀρότρω. descriptio soli arabilis, nec lapidosi. — Am. B.: τῶ. διὰ τοῦτο (hoc, per hoc, ita. v. ll. δ', 410 etc.). — (Ap: ὦλκα, αὐλακα. sulcum. ll. ν', 707.) διηνεκέα (v. 836 etc.), ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς, ὑπομῖαξ ὀρμῆς. — προταμοίμην, proscinderem. ψ', 196, ll. ἴ, 489: minus bene E: τὸ προτ. ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἀροτριάσαιμι, καὶ ὡς εἰπεῖν προκόψαιμι, καὶ, τὰ πάντα ἔχον ἴσα, ὅμως προβαλοίμην τῇ ἀρετῇ. neque enim hic agi-

tur certamen, sed solus Ulysses araturus, solus dimicaturus, quibus operibus ne parem quidem putat Eurymachum ignavum. cf. Cl. — δύο δοῦρε: μ', 228. — νόος — ἀπηνῆς. ll. π', 35 etc. — καὶ πού τις — ὀμιλεῖς. acerbe, sed juste, exagitat Eurymachum, hominem imperitum, qui paucorum (v. ann. ad 390) eorumque improborum commercio, procorum scilicet, fretus superbiebat. cui nebuloni se ipsum magnifice opponit, virum fortissimum ac prudentissimum, qui mores hominum multorum vidit et urbes, amicus Atridarum et principum Graeciae, dilectusque deabus Palladi, Calypsoni, Circae. cum pessimi isti proci ne uni quidem Penelopae accepti essent, feminae mortali. — στείνοιντο. ita Sch. praeterquam editione antiqua illa, quam Buttmannus adhibuit; qui cum exclamat Male, fugit eum ratio, est enim vetus probusque ille modus dicendi, quem tantum non ubique obliteraverunt librarii. velut Harl. codex habet vulgatum στείνοιντο, sed Schol.: στενά γένοιντο, ex quo intelligas, in ipso ordine scriptum fuisse primitus στείνοιντο, sed mutatum post esse lemma, ut centies. praeterea in Stephaniis edd. legitur στείνοιντο pro στενοιντο. recte igitur hoc restituit Cl., W bis excendi jussit. Am. Q: οὕτως παραχθήσεσθαι (παραχθήσεται), ὡς δοκεῖν τὰς θυράεζε στενάς εἶναι.

iratus Eurymachus etiam ipse scabellum jacit in Ulyssem, sed aberrans pocillatorem ferit.

᾽Ως ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

390 „Α δειλ', ἣ τάχα τοι τελέω κακόν, οἷ' ἀγορευεῖς
θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβεῖς! ἣ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἣ νύ τοι αἰεὶ
τοιούτος νόος ἔστιν, ὃ καὶ μεταμῶνια βάζεις.“
[ἣ ἀλύεις, ὅτι Ἴρου ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]

395 ᾽Ως ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν· αὐτὰρ ᾽Οδυσσεὺς
Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχίης,
Εὐρύμαχον δείσας· ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόου βάλε χεῖρα
δεξιτερῆν. πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
αὐτὰρ ὄγ' οἰμῶξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίησι.
μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα·
400 ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

mala Ulyssi imprecantur proci.

„Αἴθ' ὄφελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
πρὶν ἐλθεῖν! τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκε.

387, 8. ε', 458, 9.

389—393. ᾠ δειλέ. λ', 617, Π. λ', 441 etc. — τελέω. τελέσω. δ', 485 etc. — πολλοῖσι. multi esse videntur proci Eurymacho, quos paucos dixit Ulysses 383., magnum ille cogitans Graecorum exercitum, quocum Trojam profectus est. — ἣ ῥά σε οἶνος ἔχει φρ. α', 95, θ', 344 etc. — μεταμῶνια, μάταια. v. ann. ad II. δ', 363. — ἣ ἀλύεις — ἀλήτην; „Ou bien enfin serait-ce la joie d'avoir terrassé le mendiant Irus? Wolf renferme entre 2 parenthèses ce vers, qui ne se trouve point dans le manuscrit de Vienne 133. (A. 1.). Il ne se trouve point non plus dans l'édition de Florence. (v. Var. lect. in ed. Ernest.) Knight supprime ce vers et les 3 précédents que Mélantho adresse à Ulysse (330—332). Wolf, au contraire, supprime les 3 vers dans le discours de Mélantho, en laissant subsister le quatrième, qu'il retranche ici. La leçon de Wolf est la meilleure; il est tout simple qu'après le discours d'Ulysse Eurymaque lui reproche de parler avec audace, tandis que la servante Mélantho, comme l'observent les scholies ambrosiennes, n'est pas en droit de lui faire ce reproche.“ Montbel.

394—398. σφέλας, scabellum. ε',

231. — Am. Q.: καθέζετο. Τηλέμαχον γὰρ οὐχ ἱκανὸν ἐπίκουρον δοκεῖ εἶναι. — ὁ δὲ Ἀμφινόμος εἰ καὶ προσέκρουσε τοῖς λοιποῖς, ἐλυσσιτέλει τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους τοὺς μνηστῆρας. similiter E: ἰστέον δὲ, ὅτι δεξιῶτατα Ὀδ. δοκεῖ προσφενύγειν τῷ Ἀμφινόμῳ, εἰ πως σχοίη συγκρουῖσαι τοὺς μνηστῆρας ἀλλήλοις, ἐπικουρήσαντος μὲν ἐκείνου τῷ ξένῳ, ἀπαρ-εσθέντων (perperam liber ἀπαρ-εσθ.) δὲ τῶν (ἄλλων) μνηστῆρων. — πρόχοος. α', 136 etc. — βόμβησε. θ', 190, Π. ν', 530 etc. — πέσεν — κονίησι. ι', 371, Π. π', 289 etc.

399. α', 365, δ', 768 etc.

400. θ', 328 etc.

402—404. μετέθηκε W et B. vulgo: μεθῆκεν. sed Harl.: πᾶσαι, μετέθηκεν, ἀντι τοῦ ἐν ἡμῖν ἔθηκεν. alterum ita explicat E: ἤγουν οὐκ ἂν τασοῦτον θόρυβον ἐνῆκεν ἡμῖν. verum non illo sensu, sed remittendi, μεθιέναι dictum reperias aliis in locis utriusque carminis, velut ε', 471, Π. ν', 118, ε', 539 etc.; similiter autem poeta II. γ', 321.: ὁπότερος τὰδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, Τὸν δὲ ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἶσω. Sch.: μετέθηκεν. ἐποίησεν. vereor, ne is quo-

νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσειται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερσεύονα νικᾷ.“

quiescere illos et domum abire jubet Telemachus, Amphinomus ad frugem corrigere studet. itaque libatione facta discedunt.

- 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῆ ἴς Τηλεμάχοιο·
 „δαιμόνιοι, μάλινεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῶ
 βρωτῶν, οὐδὲ ποτιῆτα! θεῶν νύ τις ὑμῶ ὀροθύνει.
 ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὀππότε θυμὸς ἄνωγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.“
- 410 “Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ὀδαῖξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 [Νίσσον φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἄνακτος.]
 „ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
- 415 ἀντιβίους ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαῖνοι.
 μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶαν, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσεῆος θεῖοιο.
 ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες·
- 420 τὸν ξεῖνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσσεῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἴκετο δῶμα.“
 “Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόμενα μῦθον ἔειπε.
 τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρωσ,

que dederit μετέειπεν, siquidem Grammatici τιθέναι interpretari solent ποιεῖν. — ἐριδαίνομεν. β', 206. II. β', 342.: αὐτως γὰρ ἐπέεσσ' (ita nunc scribam, libris adjuvantibus, pro α. γὰρ ὃ' ἐπ.) ἐριδαίνομεν etc. — ἦδος, voluptas. II. σ', 80.: ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος; v. ibi ann., et cf. II. α', 572., ubi verba οὐδέ τι — νικᾷ iterum leguntur.

405. β', 409. cf. supra 59, φ', 101 etc.

406—409. δαιμόνιοι. 15. — καὶ — ποτιῆτα. non amplius eos occultare ait animo cibum ac potum, h. e. effectum cibi et potus, praesertim immodici, ebrietatem insaniamque. paulo aliter Am. 2 emend.: κενύθετε θυμῶ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θυμοῦ, ὡς (?) Ἀχιλλεῖ δαμασθεῖς (II. χ', 55) ὅ ἐστιν, ὑπὸ ἀλόγῳ κινήσεως οὐ κρατεῖτε τῆς τροφῆς, ἀλλ' αὐτῇ μᾶλλον ὑμῶν ἐπικρατεῖ, κ. παρασκευάζει ὑμᾶς ἐξάγεσθαι εἰς ἀταξίαν. — ὀροθύνει, concitat, irritat. ε', 292 etc. — ὀππότε — ἔγωγε.

civiliter eos domum ire jubet, ne imperrare videatur liberis; quemadmodum Latini solent dicere si vis, si tibi placet etc. v. ann. ad Plaut. Capt. 273. ed. 1., et indicem Terentii Unger. v. si. — διώκω, pello, ejicio foras aedibus.

410, 11. α', 381, 82.

413. versus omissus in A. 1., quem versus transscripsisse videntur ex π', 395. uncis inclusit W.

414—417. ν', 322—325. ἀντιβ. ἐπέεσσι. II. α', 304 etc. — καταπτ. β', 39 etc. — χαλεπ. β', 189 etc. — στυφελίζετε. π', 108 etc. — οἷ εἰσι.

418. φ', 263. cf. γ', 340 etc.

419—421. σπείσαντες. γ', 334 etc. — μελέμεν, μέλειν, curae esse.

422. II. ι', 173.

423. κρητῆρα κερ. γ', 393 etc. — Μούλιος. Augiae generum cognominem memorat II. λ', 739. et alias. — Am. B.: ἦρωσ. ὅτι πάντας ἦρωσ ἐλεγον. cf. ann. ad II. α', 4.

κῆρουξ Δουλιχεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.
 425 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταθόν· οἳ δὲ θεοῖσι
 σπείδαντες μακάρεσσι, πῖον μελιηδέα οἶνον.
 ἀντὰρ ἐπεὶ σπεῖδάν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν ᾧ ἵμεναι κείοντες ἑὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος.

425. ν', 54.

427, 28. cf. γ', 395, η', 228; et

426. σπείσαντες — οἶνον. 151. sequ.

cf. ι', 208 etc.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Τ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Η Σ Τ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

Σὺν Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὄπλων Ὀδυσσεὺς, καὶ πρὸς Πηνελόπην φησὶ ψευδῶς ἐκ Κρήτης εἶναι. γίνεται δὲ αὐτοῦ δι' οὐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς Εὐρύκλειαν, νίπτουσαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγεῖται, ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ συὸς ἐπλήγη κυνηγῶν.

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΟΜΙΛΙΑ.
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΟΣ ΤΠΟ ΕΤΡΤΚΛΕΙΑΣ.

Postquam discesserunt proci, Ulysses Telemachum arma in superiorem partem aedium seponi jubet.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, δῖος Ὀδυσσεύς,
μνηστήρεςσι φόνον ξὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

5 „Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἶσω
πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες.

„ [ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐφίκει
οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ κατήκιστα, ὄσβον πυρὸς ἴκετ' αὐτμῆ.]

10 πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
μὴ πως οἴνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
ἀλλήλους τρώσῃτε, καταισχύνητέ τε δαῖτα
καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.]“

15 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέειθετο πατρὶ,
ἔκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Telemachi ea de re colloquium cum Euryclea.

„Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἔρῳξον ἐνὶ μεγάροισι γυναικας,
ὄφρα κεν ἔς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς
καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἴκου ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει·

Annotationes. Vers. 1. et 2. Haec frustra repetuntur inferius 51., nec dubie hinc transscripta sunt. quare ibi uncinis inclusi. Am. Q.: σὺν Ἀθήνῃ. ἤτοι παρουσία σιωπαμένης, ἢ προνοία τῆς θεοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὃν Ἐπειὸς ἐποίησε σὺν Ἀθήνῃ (Θ', 493). E: ἀγαθὴ γὰρ ἐν νυκτὶ βούλη κατὰ παροιμίαν· ὄθεν καὶ εὐφρόνη λέγεται ἢ νύξ etc.

7—13. ne haec quidem genuina esse arbitror, sed π', 288. sublecta, cui loco apta sunt, hic vero quamvis haud inepta, tamen minime necessaria. tribus verbis nunc Ulysses dicit, quid faciendum sit, properatque ad eventum.

16—18. ἔρῳξον, cohibe, conclude. v. 30. — καταθείομαι, seponam. φ', 260, Η. γ', 111 etc. — ἀκηδέα, neglecta. ζ, 26 etc. — ἀμέρδει,

[πατρὸς ἀποιχομένου, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα.]
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἴν' οὐ πυρὸς ἴξεν' αὐτῆϊ.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 „αἶ γὰρ θή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
 οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.

ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἶλας προβλωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.“

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 „ξείνος ὄθ' οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.“

auferunt arma pater et filius, Minerva praelucente.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος,
 30 κλήϊσεν δὲ θυρῶς μεγάρων εὐναιεταόντων.

τῷ δ' ἄρ' ἀναξάντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθάς τε, καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας,

corrupit. Θ', 64 etc. mire E: τὸ
 κα π ν ὄ ς ἀ μ. ἀντὶ τοῦ σκοπέει, στε-
 ρίσκει τοῦ μέρδειν, ὃ ἔστι λάμπειν. (?)

19. versiculus ex laciniis, opinor, aliorum (α', 135, β', 313 etc.) consutus, quem suspectum reddidit brevi intervallo et sine emphasi repetita vox πατρὸς, frigusque totius sententiae.

22—25. Am. Q.: ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος γενήσῃ. ἐπιφροσύνας dixit, ut ἐφροσύνησιν ζ', 156., ἐπιφροσύνην ε', 437., ἐπιφρονα μῆτιν inferius 326. cf. γ', 128, π', 242. E: ἔστι δὲ ἐπιφροσύνη ἢ ἢ ἀπλῶς φρόνησις, πλεοναξούσης τῆς προθήσεως, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβουκόλος (γ', 422 etc.), καὶ ἐπίουρος (ν', 405 etc.) ἢ (?) ἢ πλείων φρόνησις, ὁλονεὶ ἢ ἐπὶ τῇ προτέρᾳ ἐπιτιθεμένη [ἦ] ὕστερόν ποτε, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἐπιμηθέως (quem dicas Nachverstand, ὀψιμαθῆ), ὅς ἀντίκειται τῷ Προμηθεῖ, καθά (?) καὶ ὁ ἐπίφρων τῷ πρόφρονι. τὸ δὲ ἀνέλοιο ἢ περιττὴν καὶ αὐτὸ ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἢ (?) κατὰ τὴν περὶ ψυχῶν Ἑλληνικὴν δόξαν (metempsychosin dicit) ἀντὶ τοῦ ἀναλάβης εἶτον ἀναμνησθεῖς εἰληπται. — προβλωσκέμεν, προβλωσκειν, προμολεῖν, prodire. φ', 239, 385. π', 466.: ἄστν καταβλώσκοντα. Buttman. Lexil. 34, 9.: „Die der ältern griech. Sprache so natürliche Metathesis verwaandelte μορτός in βοτός, vic μολεῖν βλώσκω (proprie μολοῖσκω, pro μολίσκω), μέλι βλίττω, μαλακὸς βλάξ.“

27, 28. ἀεργὸν, otiosum. II. ι', 320. ἀεργίην dixit ω', 250. Hesiodus

O. et D. 309.: ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσσειαι, ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς· Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος. Am. 2: ἀεργὸν ἀνέξομαι. Ἀττικὴ ἢ σύνταξις ὥστε ἀνέχομαί σε, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. ἦ, 32.: οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται. — Am. Q.: χοίνικος ἄπτηται. ἀντὶ τοῦ σαπάνης, τροφῆς. ἀπαξ ἐνταῦθα ἢ φωνή, καὶ οὐ διὰ τοῦτο χωριστέον τῆς Ἰλιάδος τὴν Ὀδύσειαν etc. E: χοῖνιξ δὲ νῦν ἢ τροφή. δίσημος γὰρ ἢ λέξις, ἐπὶ τε σκευῶν τοῦ μετροῦντος, καὶ τοῦ μετρούμενου πράγματος. οὕτω δὲ καὶ ὁ μέδιμνος, καὶ τὸ τάλαντον, καὶ ὁ ξέστης, καὶ ἕτερα πολλά. (similiterque aliae nationes in hoc genere.) χοῖνιξ δὲ σκευὸς τι μετροητικὸν σποριμῶν, μεῖζον τοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καλούμενον μέτρον. ἐκ τούτων παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ δεσμὸς ποδῶν ἐκαλεῖτο χοῖνιξ, καθ' ὁμοιότητα ἴσως τῆς κατὰ τὸ σκευὸς στρογγυλότητος. — Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐπὶ χοῖνικος μὴ καθῆσθαι τὸ Πυθαγόρειον, ἦγουν μὴ τρέφεσθαι ἀργὸν, ἐκ τοῦ ῥηθέντος Ὀμηρικοῦ χωρίου ὠρμηται. de hoc proverbio Montbel. evolvi jussit Anecdota graeca ed. Boissonad. t. 1. p. 113. et Duporti Gnomolog. p. 258. — καί, καίπερ. quamvis hospes non sit familiaris, aut Ithacensis, sed e longinquo advenerit, tamen se illum negat gratis nutriturum.

29, 30. φ', 386, 87. cf. ε', 57.

32, 33. ὀμφαλοέσσας, umbone instructas. v. ann. ad II. δ', 448 et cf.

ἔρχεά τ' ὄξυνοντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 * χούρσειον λύχνον ἔχουσα, φῶς περικαλλῆς ἐποίει.
 35 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὄν πατέρ' αἰψα·

deam haud conspicatus, insolitumque splendorem aedium mirans, Telemachus edocetur, quid rei sit.

„ὦ πάτερ, ἧ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄραμαι·
 ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμοι,
 εἰλάτιναί τε δοκοί, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
 φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰδομένοιο.

II. 8', 62, π', 214 etc. — ὄξυνοντα, abiegna. v. ann. ad II. ε', 50.

34. significavimus ann. ad λ', 91., ponendum videri χρυσοῦ λύχνον, eleganti modo dicendi, metro expeditore, denique vitato homoeoteleuto. idem remedium et huic versui faciendum putem, et Hesiodo O. et D. 109., ubi χρυσοῦ ποίησαν dixerit itidem atque hic noster χρυσοῖο τέτυκτο inferius 226. omnibus hisce locis adjectivum, in margine ab explicatoribus scriptum, irrepserit. — Am. Q.: λύχνον. ἀπὸ τοῦ λύνω τὸ νύχτος. (?) λέγει δὲ τὴν δαῖδα κυρίως· τοῦ δὲ παρ' ἡμῶν καλουμένου λύχνου τοῦς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καὶ οὔτε (scrib. οὐδέ) Ἡσίοδος μέμνηται. Montbel.: „Devant eux la déesse Pallas, portant un flambeau d'or, répandait une vive lumière. Le mot λύχνον, que je rends par le mot générique de flambeau, ne doit pas s'entendre ici d'une lampe proprement dite, signification qu'il n'a eue que beaucoup plus tard (v. Paus. 1, 26.); les lampes n'étaient point encore en usage dans les siècles héroïques. (Schol. Buttman. in τ', 34, Eust. p. 1840, l. 50.) Nous voyons en effet au chant 18 (307 seqq.), qu'on avait coutumé alors de mettre du bois sec dans des espèces de réchauds (Kohlenbecken) pour éclairer les appartements. C'est sans doute un de ces réchauds que prend Minerve pour éclairer les deux héros. Quelques Critiques, pensant qu'il n'était pas convenable de faire porter à Minerve un flambeau, disent que la déesse répandait la lumière comme si elle portait un flambeau d'or. (Am. 2: λείπει τὸ ὄς, ὡς χούρσειον λύχνον ἔχουσα· ὃ ἐστίν, αμαυρὸν φῶς ἐποίει, ὡς ἀπὸ ἐπιλάμψεως χρυσοῦ. δουλοπραπέδς κ. λίαν ἐντελὲς τὸ τῆς διανοίας· πολλῶ γὰρ ἦν ἄμεινον, ἐπιδημησάσης τῆς δαίμονος αὐτόματον ἐπιλάμψαι πολυτελὲς φῶς.

οὕτως οἷν ὁ λόγος ἐχέτω· ἢ δ' Ἀθηναῖα φῶς ἐποίει, ὡς χούρσειον λύχνον ἔχουσα. καὶ γὰρ οὐκ ἐχρήθη σαφιλῆς ἐπιλάμψαι τὸ φῶς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι κατὰ τὴν αὐτὴν τὴν μετακομιδὴν τῶν ὄπλων. ellipseos hujus alia est ratio: v. ann. ad Aeschyl. Agam. 355 et poëtas scenicos. quod autem bonus vir indignum putat dea et servuli officium praelucere Ulyssi dilecto in tali discrimine, oblitus est loci similis 8. libri 193., quo loco, eidem gratificata, Pallas signa discorum posuisse dicitur. intellexit errorem hominis nescio quis alius, qui haec superioribus subscripsit: εἶπαθε δὲ ὁ π. μὴ ἀποδοκιμάζειν τῶν ὀνομάτων τὰ εὐτελῆ, ὡς τὸ μυῖαν [II. δ', 131], κνάμους τε, καὶ ἐρεβίνθους [II. ν', 589].) D'autres expliquent ce passage allégoriquement, et disent qu'ici Minerve est la prudence qui répand une pure lumière. (ita Sch. E Minervam φωσφόρον significari putat μυθικῶς, cujus mentionem fieri ait in Iliade; dicit autem, ni fallor, II. δ', 4—7. εἶβλει γὰρ, inquit, „Ὀμ. μεγάλου ἔργου τοῦ κατὰ τῶν μνηστῆρων καινὰ τινα προσηγήσασθαι. ἢ δὲ ἀλληγορία τὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς λέγει ἐν τοῦτοις δηλοῦσθαι φρόνησιν etc.) C'est être beaucoup trop d'esprit au poëte“ etc. Apage Grammaticos, qui sui similem esse volunt Homerum! Ingenium Grajis dedit Musa, ut ait Lyricus. recte Berangerius: Que l'on montre dans chaque écrit Plus de génie et moins d'esprit, Laisant tout jargon puéril. Ainsi soit-il.

36—39. ὦ πάτερ, — ὄραμαι. similiter II. ν', 99, ὄ', 286 etc. — μεσόδμοι. ν', 354. Sch.: τὰ μεταξὺ τῶν κίωνων διαφράγματα, οἵτινες ἦσαν περὶ τοὺς τοίχους, τὰ ἄρα βασιτάζοντες τῶν δοκῶν. Hesych. h. v.: τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. intercolumnia. cf. ann. ad β', 424. — δοκοί, traves. γ', 176, 193, II. ρ', 744. — πυρὸς. ge-

- 40 ἢ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.⁶
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε·
 αὐτὴ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
 45 ὄφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίσω·
 ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.“

dormitum it Telemachus; Penelope autem venit in colloquium cum Ulysse.

- Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
 κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἔνθα πάρος κοιμᾶσθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι·
 50 ἔνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.
 [αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστήρεσσι φόνον ξὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.]
 Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 * Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἧὲ χρυσῆν Ἀφροδίτῃ.
 55 τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιξε,
 δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἦν ποτε τέκτων
 ποίησ' Ἰκαλῖος, καὶ ὑπὸ θορήνῃν ποσίῃ ἦκε,
 προσφνέ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
 * ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·

nit. causae. ο', 354 etc. serva Plautina Amph. 5, 1, 44.: aedes totae confluebant tuae, quasi essent aureae.

42—48. ἴσχανε, contine, com-
 pesce. Π. ξ', 387 etc. — Am. Q.: αὐ-
 τη — θεῶν. οὗτος ὁ τρόπος τῶν
 θεῶν, τὸ καταρωτίζεω τοὺς τόπους,
 ἐν οἷς τυχάνουσι. cf. 168 etc. — κα-
 τάλεξαι, decumbe. γ', 353, ο', 393.
 — ἐρεθίσω, irritem, servas quidem
 ad maledicendum; Penelopen autem ad
 concipiendum spes novas de reditu ma-
 riti. — ἀμφὶς, χωρὶς, seorsim, sola
 cum solo. cf. Π. ν', 706, ψ', 393, Ap.
 l. v. minus bene Am. 2.: ἀντὶ τοῦ χω-
 ρὶς, ὅ ἐστι κατὰ τάξιν. — κείων,
 cubiturus. 340, ξ', 532. — δαΐδων
 ὑπο λαμπ. ψ', 290, Π. σ', 492, ubi
 Sch.: ἀντὶ τοῦ μετὰ λαμπάδων. Π. ν',
 795.: οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων
 ἀτάλαντοι ἀέλλη, Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βρον-
 τῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε. v.
 Matth. §. 592.

51, 52. versus temere repetiti ex
 initio hujus libri. relinquit enim Ulyss-
 sem, et per se intelligitur, et ipse dixit,
 ita futurum esse, 44.; quod autem atti-
 net ad verba μνηστ. — μερμηρίζων, id
 nunc quidem non est ejus consilium, sed

ancillas et Penelopen irritare; id quod
 significavit v. 45.

54, 55. ρ', 36, 37. apparet, post
 haec inserendum esse versus 60. alio-
 qui sola venire videretur Penelope, quod
 nusquam fit; et obscuri quid haberet τὸ
 κάτθεσαν, nisi memoratae essent in su-
 perioribus ancillae. sic igitur scribamus:
 — Ἀφροδίτῃ· ἦλθον — μεγά-
 ροιο. Τῇ etc.

56—58. E: δινωτὴ ἴσως μὲν καὶ
 ἡ τορευτικὴ κατὰ τινα μέρος, μάλιστα
 δὲ ἡ κύκλω κεκοσμημένη ἐλεφαντίνοις
 ὀστοῖς κ. ἀργύρῳ, καθά που (θ', 405)
 καὶ κολεὸν ἐλέφαντος ἀμφιδε-
 δινῆσθαι εἶπεν ὁ π. δινωτὰ λέχη
 dixit Π. γ', 391, δινωτὴν ἀσπίδα ibi-
 dem ν', 407. — ὑπὸ — ἦκε. tmesis.
 summisit, subdidit. — rursus E: προσ-
 φνέα ἐξ αὐτῆς. ἦγον προσφνυ-
 κῦταν κ. ἠνωμένην τῇ κλισίῃ. ὅθι —
 κῶας, ἧτοι ἐπετίθετο. ἔνθα καθέ-
 ζετο, οὐ λῖτα δαιδάλεον (α', 130)
 ὑπεστρωμένον ἔχουσα, οὐδὲ τάπητα
 μαλακοῦ ἐρίου (δ', 124), κατὰ τὴν
 τρυφερὰν Ἑλένην. κῶας (π', 47 etc.)
 δὲ μέγα κατὰ ἠρωϊκὴν καὶ τοῦτο ἀ-
 φέλειαν.

59. malim et hic, et 102.: ἔνθ' ἐκαθ-
 ἔζετ' ἔπειτα. v. ann. ad π', 48.

60 * ἦλθον δὲ δμῶαί λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
αἶ δ' ἀπὸ μὲν σίτου πολὺν ἤρσον, ἠδὲ τραπέζας,
καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
νῆσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι.

quem iterum increpat Melantho.

65 ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνέειπε Μελανθῷ δεύτερον αὐτίς·
„Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπεύσεις δὲ γυναικάς;
ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἦ τάχα καὶ δαλαῖ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.“

Ulyssis responsum.

70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„δαιμονίη, τί μοι ᾧδ' ἐπέχεις κκοκτοῖτι θυμῷ;
ἦ ὅτι δὴ ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῦ εἴματα εἶμαι,
πτωχεύω δ' ἀνά δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

61—64. ἀπὸ — ἤρσον, ἀφῆρσον. — ὑπερμενέοντες, ἀγῆνορες, ut E explicat. cf. ν', 205, II. β', 116 etc. — πῦρ, ignem, h. e. semivista ligna, quae sumtu haud parcentes famulae projiciunt, integra accumulaturae. ὄ, 321.: πῦρ τ' εὖ νῆσαν, διὰ τε ξύλα δανὰ κείσασαι. — E: νῆσαν. ἐσώρευσαν. — θέρεσθαι (ρ', 23, II. ζ', 331.), θερμαίνεσθαι. ἔσονται δὲ τὰ τοιαῦτα ξύλα φῶς μὲν ἐπὶ λαμπτήρος, θέρεσθαι δὲ ἐπ' ἐσχάρας, ἧς ἔγγυς κείσεται ὁ δίφρος τῷ Ὀδυσσεῖ. imo etiam ipsi Penelopae. v. 55, et cf. ε', 59, η', 153, λ, 189, 90 etc.

65. ἐνέειπε. sic A. 2. vulgo libri: ἐνέειπε. v. 90, π', 417, σ', 321. — δεύτερον αὐτίς. pleonasmus Atticus. cf. γ', 161, λ', 148 etc.

66—69. ἀνιήσεις ἡμᾶς. β', 115.: εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον νῆας Ἀχαιῶν. frequens ellipsis ejusmodi: v. λ', 143 etc. ἀνιήσεις, notante E., ut πτωχὸν ἀνιήρῶν ρ', 220, δαιτὸς ἀνιήν ibidem 446. Am. B.: δινεύων. δινοῦμενος, ἀναστρεφόμενος. (ἀλλ' ἔξελθε.) ἵνα πέψῃς, ἐπεὶ μεθύεις. cf. II. ω, 12. Eurip. Phoen. 737.: οὐδ' ὑπὸ θυρομανεῖ νεβρίδων μετὰ δινεύεις. — dedi ὀπιπεύσεις pro vulgato ὀπιπεύσεις. A. 2.: ὀπιπεύεις, ut Lips. codex II. δ', 371, ubi v. ann. — τάλαν, miser, pessime. — καὶ δαιτὸς ὄνησο, et gaude convivio, cujus particeps fuisti; eo contentus esto. —

εἶσθα θύραζε. spectata infantiam mulieris illiberalis!

71—74. ἐπέχεις, instas, inveherris in me. alio sensu, abstinendi scilicet cessandi, dixit φ', 186.: Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέχει: rursusque alio II. ψ', 190.: ὅσον ἐπέχει νέκυσ, quantum terra occupabat cadaver. E: τὸ δὲ ἐπέχεις (μοι) ἀντι τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις. ἐναντιότητα γὰρ ποτε καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις δηλοῖ, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἦγουν κατὰ Θηβῶν, καὶ ἐν τῷ ἐπιχαίρειν, ἦγουν κατὰ τίνος χείρειν ἐχθροδῶς, καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητρος, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδὴ βροαὶ γίνονται, ὃν ἐπιβῶτον Ἀνακρέαν φησὶν· οὐ ἔτεροίος ὁ διαβόητος, ὡς ἐπ' ἀρετῇ ἔγνωσμένος, — καὶ ἐν τῷ ἐπάρατος, καθ' οὗ ἀραὶ γίνονται. — δηλοῖ δὲ ποτε ἡ λέξις καὶ τὸ προσέχειν. καὶ ἄλλως δὲ καταστοχασμὸν σημαίνει, ὁμοίως τῷ ἐπέχει σκοπῶ τὸ ξον. Ἡρόδοτος δὲ διαλελυμένως φησὶν· ἐπὶ σφίσειν ἔχοντας τοὺς Ἀλγινῆτας, ἦγουν ἐπέχοντας. — οἱ δὲ λεγόμενοι Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐπέχειν φασὶ τὸ ὑποκρατεῖν (imo ἀποκρ., retinere) τὴν διαλετικὴν ἀπόφασιν, — ὅθεν καὶ Ἐφετικὸι ἐλέγοντο etc. — κκεκ. θυμῶ. ι', 501 etc. — ἦ ὅτι δὴ ῥυπόω, num propterea quia nunc squalleo? sic A. 4, W, B. A. 2. et 3.: ἦ ὄ. οὐ ῥυπόω, quod ineptum est. Ald. 3. mendose: ἦ ὅτι τι ῥυπόω. aliae quaedam edd. apud Barn.: ἦ ὄ. τοι ῥυπόω. vulgo:

τοιούτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.

75 καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη
τοίῳ, ὅποιος ἔοι, καὶ ὅτεν κεχροημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ θυῶες μάλα μυρῖοι, ἄλλα τε πολλὰ,
οἰσίην τ' εὖ ζῶουσι, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἦθιλε γὰρ πον.

* τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης

* ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῆσι κέκασσαι,
ἦν πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνη,
ἣ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

85 εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε, καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἦδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι,
Τηλέμαχος, τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λήθει ἀτασθάλουσ', ἐπεὶ οὐκέτι τηλικός ἐστιν·

verbis castigat Penelope famulam impudentem.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια.

ἦ ὅτι οὐ λιπόω; quam· διττογραφίαν
ita explicant Am. Q. et Sch.: ἦτοι τῇ
πιμελῇ λελίπασμαι. — ἀλήμονες, ἀ-
λήται. ξ', 126 etc.

75—80. ρ', 419—424.

81, 82. πᾶσαν. quidam libri, teste
Barn.: πάμπαν, Ap. autem: ἀγλαΐας.
ταῖς καλλοῦσας κ. τοὺς κόσμους· ἀγλα-
ΐας, τῆς νῦν γε μετὰ δμῳῆσι
κέκασται. voluit τῆς — κέκασσαι.
minime mala est haec scriptura, modo
accipias πάμπαν ex illis codicibus, quos
dixi. sic ρ', 244.: τῷ κέ τοι ἀγλαΐας
γε διασκεδάσειεν ἀπάσας, Ταῖς νῦν ὑ-
βρίζων φορέεις, quod fortius et magis
sonorum quam si dixisset ἀγλαΐην —
ἔκασσαν, similiterque aliis in locis habet
εὐφροσύνας, ἱπποσύνας, ἀφραδίας
etc. cf. 523. — κέκασσαι. δ', 725
etc.

83. vulgo: μήπως τοι δέσποινα.
sed Harl.: μήπως ἦν πως ἡ γρα-
φή· (scriptum κατ' ἔξοχὴν dictum, h.
e. liber quidam praestans, cui Scholia-
stes opponit deteriores codices, τὰ εἰ-
καιότερα, quemadmodum scripta sacra
vulgo appellari solent αἱ γραφαί [Evang.
Math. 21, 42 etc.], die Schrift, l'écri-
ture.) τὰ δὲ εἰκαιότερα, μήπως. ita
haec cohaerent, quae ante ἀσύστατα
erant, verbis μήποτε et μήπως male
collisis. quod qui excusabit versu 20.
superioris libri, ei respondeam, ne illum
quidem versum videri nunc mihi incor-
ruptum, sed scribendum μήτε χολώσης

pro μή με χ.; quae quam sit facilis
emendatio, sciunt codicum gnari. quem-
admodum et η, μ et ν litteras com-
mutari inter se, tralaticium est; quod
hic factum esse fatebimur, nec horridum
modum dicendi mordicus tenebimus,
oblati meliore optimi libri, quamvis re-
periantur exempla quaedam duplicis apo-
doseos, sed vel alius generis, vel iis in
locis, in quibus, consentientibus libris,
ferenda sunt. v. inferius 121, 122, 143
— 146, 239, 240, ll. ο', 31—33 etc.

84—88. ἔτι — αἶσα. π', 101. —
νόστιμος, redux. — τοῖος —, τὸν
δὲ, τοῖος, ὅν δῆ. — Am. Q.: Ἀπόλ-
λωνός γε ἔκητι. ἐπειδὴ τῶν ἀφρέ-
ων κουροτρόφος ὁ θεός. τοὺς γὰρ
κτείνει δυναμένους καὶ σώζειν εἰκός.
διὸ κουροθάλεια καλεῖται ἡ δάφνη, διὰ
τὸ κουροτρόφον τοῦ Ἀπόλλωνος. ea-
dem fere habet E. quibus haec subje-
cit: καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν σεισίχθων
τέ ἐστι (v. α', 74 etc.), κ. τὸ ἐναν-
τίον γαιήροχος (α', 68 etc.) κ. ἀσφά-
λιος, κ. Ἄρτεμις δὲ, ἀγανοῖς καὶ
αὐτῇ βέλεσι (ε', 124.) κτείνουσα, καὶ
αὐθις λοχεία, ὡς ἐπιστατοῦσα ταῖς
λιχοῖς. hoc quidem seniore demum tem-
pore, velut apud Euripidem non uno
loco, et Callimachum hymne in Dianam
22. Ἐλλειθυίας hic noster novit, Ju-
nonis filias: v. ll. λ', 270. — ἀτα-
σθ' ἀλλουσα, praevanitata. σ', 57. —
Am. B.: τηλικός. τοιοῦτος τῆς ἡλι-
κίας, ὡς ἀγνοεῖν τὰ γινόμενα. v. ana.
ad α', 297.

90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
 „ Πάντως, θαρσαλέη, κύνον ἀδδέεις, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῆ κεφαλῇ ἀναμάξεις!
 πάντα γὰρ εὖ ἤδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ξεῖνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν

95 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι, ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχημαι.“
 Ἡ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν
 „ Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερεεσθαι.“

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέδηκε φέρονσα
 δίφρον ἐῦξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν.

* ἐνθα καθέξεται ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

colloquuntur Ulysses et Penelope.

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

„* ἔειπε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·

90. ita codd. A. 2 et 3. vulgo: ἐνέ-
 νιπεν. A. 4.: ἐνένιπεν, ut 65.

91—95. κύνον ἀδδέεις. σ', 337, Π. δ', 422, φ', 481. E: ἀδεῖς μὲν ὡς οἶον εἰπεῖν ἢ ἀφετος καὶ ἄδετος· τοιοῦτος γὰρ ἀπας ὁ μὴ δέος ἔχων. ἡ δ' αὐτῆ καὶ θερμῆ κ. θερμόν ἔργον θρώσα κατὰ τὸν Κομικόν. (Plut. 411. — μέγα ἔργον. h. e. δεινόν, ut λ', 271, ubi v. ann.) — τὸ δὲ ἀναμάξεις ἀντὶ τοῦ προστεθῆναι ποιήσεις αὐτῇ τῇ σῆ κεφαλῇ. καὶ ἔστιν εὐρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (El. 421, 22.), ἐνθα φαίνεται αἰσῶν ἐφορῶν ἐκφαλαῖς ἐναπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ἔφρασι αἶμα, ὡς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκείνοις τροπομένου τοῦ κακοῦ etc. Montbel.: „Tu le paieras de ta tête. Mot à mot, tu l'essuieras, où tu le froteras avec ta tête. Eustathe dit que cette métaphore est tirée de l'usage qu'avaient les meurtriers d'essuyer leurs glaives à la tête de celui qu'ils avaient tué, comme l'indique un passage de Sophocle. (Eust. p. 1857, 3.) Peut-être vaut-il mieux dire tout simplement que cette métaphore est particulière à la langue grecque, et qu'on en trouve de semblables dans toutes les langues. C'est ainsi que nous disons en français essuyer un affront, se laver d'un crime. (germ. einen Schimpf abwaschen, sich von einem Verbrechen reinigen.) Clarke cite un passage d'Hérodote (1, 155., ubi v. Bähr. et, quem laudavit, Creuzer. ann. ad

Procli Comment. in Plat. Alcib., t. 1., pag. 300.) où la même expression est employée, et dans le même sens (τὰ μὲν γὰρ πρότερον ἐγὼ τε ἐπρηξα, καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω.) Ernesti un passage de Josephé (Antiqui. Jud. 18, 6, 10).“ Soph. l. c. de Agamemnone: ἐμασγάλισθη, κατὰ λουτροῖσιν κάρη Κηλίδας ἐξέμαξεν, et lustrationis causa Clytaemnestra capite ejus abstersit guttas sanguinis. ibi Musgrav.: „fecisse hoc videntur homicidae, velut testantes, eum, quem occiderant, proprii sceleris debitas poenas dedisse; unde phrasia tuo capite absterges. Hom. Od. τ', 92.: ὃ σῆ κεφαλῇ ἀναμάξεις“ etc. Evang. Math. 27, 24, et 25.: ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδαρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε· Τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν! — πάντα, omnem hanc rem, quod convenire volui hospitem, quem tu expellere conaris domo. — Sch.: πυκινῶς, ἀντὶ τοῦ πάνυ. v. Schn. v. πυκνός. — ἀνάχημαι. δ', 314.

102. v. 59.

104. τὸ μὲν, τοῦτο μὲν. — αὐτῇ quam vim habeat, non intelligo, malinque et hic et 509. ἀντην, coram, ut Il. ο', 247.: τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἰρεαι ἀντην; et saepius νεκρῶν, εἰσίδειν, ἀγαπάξεν, τινὲ ἀν-

105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοιῆες;“

genus et patriam dicere Ulysses recusat, ne dolori indulgens molestus sit ancillis et ipsi Penelopae.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν
 νεικέοι ἢ γάρ σε κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει,
 * ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε, θεουδῆς
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
 εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυρούς, καὶ κριθὰς, βροίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῶ,
 τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
 ἕξ εὐηγεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

την. v. Π. κ', 158, τ', 15 etc. proclive fuit librariis permiscere haec vocabula propter similitudinem v et u litterarum in codd., de qua Porsonus ann. ad Orestem et Phoenissas. idem ad Hecubam, 333.: „Omnes τομᾶ, cui litterulam addidi. Facillime enim v omittitur, cum in MSS. saepe per tenuem lineolam significetur.“ ea lineola cum vel evanisset, vel forte neglecta esset, ex industria mutaverint ἄνη, posuerintque, quod certe sensum haberet, αὐτή; vel etiam αὐτήν scriptum invenientes αὐτῇ requiri sibi persuaserint librarii et correctores.

105. α', 170, κ', 325 etc.

107, 8. ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν, ἐν ἀπίρονα γαῖαν, ut ρ', 386.: οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν, et Π. η', 446.: Ζεὺ πάτερ, ἢ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν, Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον κ. μῆτιν ἐνίψει; quod alias dicit κατ' ἀπ. γ., velut ρ', 418. — E: νεικέοι. τούτέστι φιλονείκως μέφοιτο, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν πολλῶ ἐπαίνῳ θεῖη. sapientiam laudat uxoris, quam regi praestanti comparat; cupitque, pari nunc illam se praeditam ostendere temperantia modestiaque, ne exquirat ea, quibus contristetur hospes, ejus querelae atque lamentationes et ipsi et ancillis taedium sint allaturae.

109. locus depravatus. nam quis audiat Am. Q., ita haec exponentem: τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς εἶναι, ὥσπερ καὶ τινος ἀμώμου? vel Eustathium, qui sic: εἰ δὲ ἦν εἰπεῖν, ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ἢ δὲ θεοῦ, ἀλλὰ τοῦτο μέγα (h. e. δεινὸν) κρίνας, κ. οὐδὲ ἕξω κολακείας ἀκαίρου, ἀφῆκε μὲν οὕτω ποιῆσαι, ἡγάγησε δὲ παραμῖξαι τῷ ἀγαθῷ βασιλεῖ τὸν θεὸν ἐν τῷ ὅστε θεουδῆς (!)? imo hoc,

ni fallor, dixit poeta: ὥστ' ἔτεόν βασιλῆος ἀμύμονος, i. e. ἔτεόν ἀμύμονος, vere irreprehensi, vere probi; vel potius, quoniam ἀμύμων est ex iis epithetis, quae fere non sunt proprie intelligenda, sed dignitatem significant, ἔτεόν βασιλῆος, vere regis, h. e. ejus, qui rex sit, reprehensione carens, nec nomine tantum regis appellatus. poterat id uno verbo dicere ἔτεοβασιλῆος, ut Ἐτεόκρητες inferius 176, ubi v. annotata ab Eustathio, Ἐτεοβουτάδαι ap. Schol. Aristophanis Cōncion. 18., ἔτεοδμῶς apud Hesychium, ἔτεόκριθον ap. Theophrastum; sed bene se habet ἔτεόν βασιλῆος, intellectu ὄντος, ejus participii ellipsin haud insolitam illustrarunt Matth. §. 563. et Grammatici. — Θεουδῆς. 364, ζ', 121.

111—114. εὐδικίης, εὐδικίην, ut ἀγλαῖας etc. v. ann. ad 82. Am. B: δικίας κρίσεις. τὸ δὲ ἀνέχῃσι (sic, ut vulgo libri et E; sed Ald. 3., Steph., Bergler., W, B: ἀνέχῃσι, φέρῃσι, βροίθῃσι. v. Π. ε', 6, Matth. §. 195, 7.) αὖξει, ἀνυφοῖ. — βροίθῃσι, gravatur, exuberat. ι', 219 etc. — τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα. ordo: μῆλα δὲ τ. ἔμπεδα, pecudesque pariunt robusta, h. e. robustam sive incolumem prolem. maturos partus simili sensu dixit Horatius carm. sec. 13. E: τὸ δὲ ἔμπεδα διαστέλλει τὴν ἀγαθὴν γέννησιν τῶν μῆλων πρὸς τὰ ἀμβλυόμενα· ἐκεῖνα γὰρ πίπτει νεκρὰ κ. οὐχ οἶα, περὶ γῆν πεσόντα, εἶτα ἔμπεδα στάντα ὑποσκιοτᾶν. maluit Rhianus ἀσπετα, quod reddidit Voss.: haüsig gebiert auch das vieh. — Sch.: εὐηγεσίης. τῆς εὐδαιμονίας. ἢ τῆς εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὐ ἡγεῖσθαι. κακῶς δ' οἱ σὺν τῷ ρ γράφοντες (ut Am. Q.) εὐηγεσίης. A. 2.: εὐεργασίης. ali-

- 115 τῷ ἔμῃ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῶ ἔνι οἴκῳ,
 μηδ' ἔμῳ ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 μὴ μᾶλλον μοι θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν,
 μνησαμένω· μάλα δ' εἰμι πολυστόνος. οὐδέ τί με χρῆ
 οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοῶντά τε, μυχρόμενόν τε,
 120 ἦσθαι, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
 μήτις μοι δμῶν νεμεσῆσεται, ἦε σύγ' αὐτῆ,
 φῆ δὲ δακρυπλάειν βεβαρηότα με φρένας οἴνω·“

quot edd.: *εὐεργ.*, ut A. 3.; sed ibi superscriptum est *εὐηγεσίης*. Porsonus ex Harlemano ultima tantum illa protulit: *κακῶς δὲ οἱ — εὐηγεσίης*. — Am. 2: *ἀρετῶσι* (Θ', 329). *ἐν ἀρετῇ ᾧσι*, (hoc dederunt pro *εἰσὶ*, quoniam legabant in libris suis conjunctivos *ἀνέχῃσι*, *φέρῃσι*, *βριθῃσι*, quemadmodum A. 4. habet etiam *παρέχῃ*.) *καλῶς προύχοντος ἡγεμόνος*. ἦ, *ἐν ἀρετῇ κ. εὐδαιμονία διαγοῦσι*. Sch., apud quem legitur posterior harum interpretationum: *διάγωσι*. Montbel.: „*Vous êtes comme un prince irréprochable, qui, plein de respect envers les dieux, etc.* Platon (Reip. 2., t. 6, p. 218 ed. Bipont.), qui veut qu'on n'aime la justice que pour elle-même, blâme notre poète de ce qu'il nous représente les biens matériels comme la conséquence de la justice d'un roi. C'est être bien rigoriste. Homère ne dit pas ici qu'on doit être juste à cause du bien qui peut en revenir; il peint seulement les avantages, même matériels, qui résultent d'une administration juste. Or il est très-moral de prouver qu'une conduite selon la justice est non seulement la meilleure, mais encore la plus avantageuse. Platon lui-même, en donnant la justice pour base à sa ville (république) imaginaire, qu'a-t-elle voulu, sinon procurer à ses habitants le plus de bonheur possible? — Horace (Od. 4, 5, 17) semble avoir voulu imiter ce passage dans sa description du règne d'Auguste: *Tutus vos etenim rura* (imo: *tuta*. v. nos ann. adh. l. et Od. 1, 1, 17. in Feana ed. Horatii.) *perambulat; Nutrit rura Ceres, almaque Faustitas; Pacatum volitant per mare navitae.*“ manifesto haec imitatus est Hesiodus Op. et D. 225.: *οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας, καὶ μήτι παρεκβαίνουσι δίκαιον, τοῖσι τέθλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. — Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὐρεσι δὲ δρυῶς ἄροη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας· εἰροπόνοι δ' οἴεσ*

HOMER. ODYSSEY. III.

μαλλοῖς καταβεβροθῆσιν etc. quae item Plato posuit l. c., ut Cl. annotavit. superioribus haec subjectum Montbel.: „*Au reste, je soupçonne un peu les vers 111—4 d'être d'une composition moderne. On conçoit bien que sous un règne paisible les vaisseaux marchands parcourent la mer, comme le dit Horace, mais non que la mer renferme plus ou moins de poissons, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς.*“ ingeniosius quam verius hoc dixit vir praestans, cum minus animadverteret, τὸ τὴν θάλασσαν παρέχειν ἰχθῦς consequens esse ejus, quod intelligendum est κατὰ τὸ σιωπώμενον, ut multa apud hunc nostrum, tuta esse littora sub justo eodemque sapiente rege, mareque navigatum a piscatoribus atque mercatoribus, qui undique afferant mercem suas. neque enim justitiam modo regis eximii celebrat, sed etiam sapientiam gubernandi, τὴν εὐηγεσίαν. delectatus autem copiis marinis est Homerus, insulanus homo vel littoreus, non item mediterraneus poeta Ascræus, qui navigare negat populos regum proborum l. c. 236.: *θάλλουσιν δ' ἀγαθοῦσι διαμπερές; οὐδ' ἐπὶ νῆων Νεῖσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρορα.* — *παρέχει* primam productum, ut *ἀπονέσθαι* β', 195, propter ictum metricum; ρ quoque littera adjuvante. cf. 155 etc.

177. libri *παρηγήσει* inepta et cum homocoteleuto, minusque *ἐμφατικῶς*, numeris autem deterioribus: *μὴ μοι μᾶλλον θυμὸν ἐν. ὀδ.*

118—122! *πολυστόνος, multum gemens*. passivo sensu dixit *Ἐριον πολύστονον* Il. γ', 73, *Ἴον πολύστονον* ibidem ο', 451 et *πολύστονα κήδεα α'*, 445. quare accentum mutavimus. — *γοῶντά τε, μυχρ. τε.* similiter Il. γ', 427.: *κλαίοντέ τε, μυχρόμενω τε.* — *ἐπεὶ — αἰεὶ. σ', 173.* — *μήτις — οἴνω.* apodosis duplex. v. 83. *δμῶν* mendose A. 2.: *δαναῶν.* — *φῆ — οἴνω.* hoc est illud, quod in potore quodam dixit epigrammatarius nostras, *Ἰαυ-*

queritur regina fortunas suas; dein pergīt exquirere, cujatis sit.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια·
 „ξείν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδὸς τε, δέμας τε,
 125 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 εἰ κείνός γ' ἔλθῶν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεῖοι,
 μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 130 ὄσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείτελον ἀμφινέμονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 τῶ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετῶν,
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημοεργοὶ ἔασιν,
 ἀλλ', Ὀδυσῆ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
 οἳ δὲ γάμον σπύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
 φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στηθαμένη μέγαν ἰσθὺν, ἐπὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 „,,, κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰδόκε φᾶρος
 ἔκτελέσω, μὴ μοι μεταμῶνια νῆματ' ὀληται,
 Λαέρτῃ ἤρωϊ ταφῆιον, εἰς ὅτε κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὀλοῇ κατέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·

gius: er schlägt sein Wasser durch die Augen ab. memoriter Aristoteles Problem. sect. 30.: καὶ μέ φησι δακρυπλύνειν βεβαρημένον οἴνω, ne quis requirat conjunctivum, et numeros restituendos putet ita scribendo: καὶ με δακρ. φῆσιν βεβ. ο. Am. 2: δακρυπλώειν σύνδτεον τὸ δακρ. (scripserrunt scil. nonnulli: δακρυπλώειν.), οἷον δάκρυσι πληθύνειν. τὸ δὲ πλώω πολλάκις τὸ πληθύνειν σημαίνει.

124—129. σ', 250—255.

130—133. α', 245—248, π', 123, 124. — ἀμφινέμονται. Il. σ', 186. — ἀεκαζ. ν', 277. „, Harl. ad 130.: ἠθέτηνται λ'. ἐν δὲ τοῖς πλείστοις οὐδὲ ἔφερον (ἐφέροντο). sed miram stragem edere voluerunt quicumque tot versus ejecere. praeterea non coit sententia 30 tantum versibus expulsis, sed duo praeterea, 160, 161, abigantur necesse est, et legamus λβ'. praeterea 136 et 139 agnoscit Aristarchus. quare puto Δ mutandum in Δ, et suspectos tantum habendos 130—133. Porson. ne id quidem concedo, siquidem, his versibus inductis, pendebit οἳ 137., vel inepte referetur ad hospites supplices-

que etc. quare delevi uncinos Wolfianos.

134—138. ἐμπάζομαι, rationem habeo, curam ago. — Am. 2. οἳ δημοεργοὶ (ε', 383) ἔασιν. οἳ δημοσίαν μοι χρεῖαν ἀγγέλλουσι. — Harl.: Ὀδυσῆα ποθέουσα. (sic libri praeter Wolfii et Boissonadei.) Ἀρίσταρχος, Ὀδυσῆα (imo Ὀδυσῆ, ut Tvdη Il. δ', 384, Μηριστῆ ib. ο', 339. v. Porson.) ποθέουσα. — κατατήκομαι. proprie dixit χιών κατατήκετο 205, τῆκεσθαι autem figurate 204, θ', 522 etc. — τολυπεύω, struo, καταργάζομαι. α', 238. — ἐνέπνευσε. ι', 381, Il. ε', 456 etc.

139—156. cf. β', 94—110 cum annotatis, quibus hoc addo, suspicionem nunc mihi movere versum 152. propter conjuncta ἦλθεν et ἐπήλυθον. quidni enim poeta dixerit, variata oratione: ἀλλ' ὅτε τέτατον ἦεν ἔτος? id sane malim, putoque, librariorum per oscitationem scripsisse ἦλθεν, ut ἐπήλυθον. v. similia loca λ', 294, ε', 294, α', 16 etc. ἦεν hic non significat actum erat, ut κ', 469: ἀλλ' ὅτε δῆ ὅ' ἐνιαυτὸς ἦεν, sed agebatur, ut β', 89.: ἦδη γὰρ τρίτον ἔστιν

- μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆση,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κείται, πολλὰ κτεατίσθας.“
 ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 ἔνθα καὶ ἡματιῇ μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἴστον,
 150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
 ὡς τοῖετες μὲν ἔληθον ἐγὼ, καὶ ἐπειθον Ἀχαιοὺς·
 * ἄλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πόλλ' ἐτελέσθη,
 καὶ τότε δῆ με διὰ θυμῶς, κύνες οὐκ ἀλεγούσας,
 155 εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσι.
 ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης·
 νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγγεῖν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλη
 μῆτιν ἔθ' εὐρίσκω. μάλα δ' ὄτρυνουσι τοκῆς
 γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ πᾶσι βίοτον κατεδόντων,
 160 γιννώσκων· ἦδη γὰρ ἀνῆρ, οἷός τε μάλιστα
 οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
 ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἶπε τεὸν γένος, ὀππόθεν ἔσσι·
 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.“

(agitur) ἔτος, τάχα δ' εἶσι (veniet) τέταρτος etc. cf. ὦ, 288. eandem maculam eluere conati sumus ξ', 290. — μηνῶν — ἐτελέσθη. v. ann. ad κ', 470. — οὐκ ἀλεγούσας, nihil curantes, impudentes, cf. 91 etc. — Sch.: ὁμόκλησαν (ξ', 37). ὁμοῦ πάντες ἐπέπληξαν.

158, 59. μῆτιν. γ', 18 etc. — ἀσχαλάα. 534, α', 304. — κατεδόντων. genit. causae.

160, 61. οἷός κ' ἦδεσθαι, ut oīos τελέσαι ἔργον τε, ἔπος τε β', 272. cf. Matth. §. 532. respondent sibi tē et tē, nec scribendum est, pace egregiorum virorum dixerim, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει, siquidem hoc dicit regina, virum falem jam esse Telemachum, qualis vel maxime curam rei familiaris gerere possit, et quem Jupiter inactet honoribus. id orator ita dixisset: jam enim is est, qui bene gubernet domum. neque enim revera juvenis jam gubernat domum paternam, nec honore debito fruitur, prociis impredientibus. ὀπάξει A. 2., Harl.:

ἢ ὀπάξει, superscripto οἱ. A. 3.: ὀπάξει. A. 4.: ὀπάξοι. A. 1.: ὀτάξοι pro eodem. vulgo: ὀπάξει, solito errore. E: τὸ ἦδη γὰρ ἀνῆρ, οἷός οἴκου ὀλβίου κῆδεσθαι, ἐπαινετικώτερον τοῦ (86.) ἦδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι, κ. ἐξῆς. idem: κῦδος, ἢ ὀλβον. hoc quidem habet MS. Thomae Bentleji. Harl. quoque Schol.: ὀλβον γρ. κῦδος.

162, 3. καὶ ὡς, etiam sic, quamvis tam oppressa sim propriis curis molestisque, ut non videar teneri desiderio, tuas quoque miseras audiendi. cf. 171, 224 etc. — Am. B.: οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς. ἐξ ὧν ἐφάτιζον, τουτέστιν ἐνόμιζον, οἱ παλαιοὶ σφᾶς αὐτοὺς γεγονέναι. Am. Q.: παλαιφάτου. παλαιὰ φατιζομένης. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς προδ' αὐτῶν ἐκ δρυῶν κ. πετρῶν γεγενῆσθαι, διὰ τὸ τὰς τιτιούσας εἰς τὰ στελέχη κ. σπήλαια ἐκτιθέναι τὰ παῖδια. ἔστι δὲ ὁ λόγος, οὐ γὰρ ἐκείνων εἰσὺ. (ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔσσι, quod his subjecit Clemens Alex. Admon. ad Gentes, ut Cl. notavit. Cic. Tuscul. Disp. 3, 6.: non enim silice nati sumus. et Acad. Qu. 4.: non enim est e saxo sculptus, aut e robore dolutus. E: παροιμιώδης ὁ λόγος, κ. καταφατικῶς (asseveranter) μὲν ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρης εἶναι τις λέγεται, ὅτε οὐκ ἔστι γένος αὐτοῦ εἰπεῖν· ἀποφατικῶς δὲ φάμεν, ὡς οὐκ ἔστι τις ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου ἢ ἀπὸ πέτρης, ὅτε οὐκ ἂν ἔχοι σιγήσαι, πόθεν ἔστιν. —) εἰς πιδανὸν δὲ (h. e. πιδανῶς: v. Eurip. Or. 696, Viger. 9, 2, 15 etc.), τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς ἐρημίαις τὰς μίξεις ποιῆσθαι πλησίον πετρῶν κ. δένδρων. τινὲς δὲ, παλαιφάτου, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανοφάγον· παρὸ καὶ σφηγῶς, ὡς φαγὸς τις οὔσα· similiter Harl. et Sch. quod attinet ad variantem illam scripturam, Ap. quoque emendatus: παλαιφάτου. ὁ Ἀπῶν, παλαι ἐσθιομένης. qui tamen et παλαιφά-

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 165 „ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἢ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δάσεις
 πλειοσιν ἢ ἔχομαι. ἢ γὰρ δίκη, ὅπποτε πάτρης
 ἦς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
 170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων,
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλῆς.“

itaque Ulysses ludit eam ex tempore ficta narratione, itidem se Cre-
 tensem esse dicens, Idomenci fratrem, qui Ulysses, tempestate illuc dela-
 tum, hospitio exceperit, cum Trojam proficisceretur.

- „Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 καλὴ καὶ πείρα, περιόρουτος· ἐν δ' ἀνθρώποι
 πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις.
 175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
 ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
 Δωριέες τε τριχάϊκες, δίοί τε Πελασγοί.

του. habet v. ἀπό. Villosion. priore lo-
 co: „quidam legunt παλαιφάγου, quod
 recte exponi potest πάλαι ἐσθιομένης:
 alii vero παλαιφάτου, quod Sangerma-
 nense lex. MS. explicat: παλαιᾶς κ.
 ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἑκαταὶ μύ-
 θους.“ — alium sensum habent illa II.
 γ', 126.: οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ
 θρόνου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, τῷ ὀαριζέμε-
 ναι, ἀτε παρθένος ἠΐθεός τε. Eichhoff.
 162. et 63. adscripsit illis Virgili, Aen.
 8., 314.: haec nemora indigenae Fauni
 Nymphaeque tenebant, Gensque virum
 truncis et duro robore nata, ubi v. Heyn.
 editorem Nicetae Eugeniiani p. 79, 441,
 de locutione ἀπὸ θρόνου adhiberi jussit B.

166—171. τὸν ἐμὸν γόνον, illud
 genus meum; illud, de quo ante dixisti.
 haec vis articuli. — ἢ μὲν, ἢ μὴν,
 profecto. Virg. Aen. 2., 3.: Infandum,
 regina, jubes renovare dolorem. — δι-
 κη. 43. — ἀνείρεαι ἠδὲ μετ. α',
 231, ἢ, 243 etc.

172—182. „Κρήτη. — πόντῳ.
 Virg. Aen. 3., 104.: Creta Jovis magni
 medio jacet insula ponto.“ Cl. — πί-
 ειρα, pinguis, fertilis. β', 328, II. σ',
 541 etc. — ἐν μὲν, ἐν μὲν εἰσι. E:
 κάλλους (elegantiae) σχῆμα τὸ ἐν μὲν
 Ἀχαιοὶ κ. ἐξῆς, καθὰ καὶ τὸ ἐν δ'
 Ἰμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφα-
 σις (II. ξ', 216), κ. τὰ τοιαῦτα. Sch.:
 πολλοὶ, ἀπειρέσιοι. ἐπήνευε τῷ
 πολλοὶ τὸ ἀπειρέσιοι αὐξήσεως
 ἔνεκεν. E: ἐνενηκτάπολις δὲ νῦν
 Κρήτη, ἢ ἐν Ἰλιάδι (β', 649) ἑκατόμ-
 πολις, κατὰ περιπέτειαν (ab eventu).

ἀναστατωθῆναι γὰρ φασὶ δέκα πόλεις
 ὑπὸ Ἰδομενέως ἐπανελθόντος ἐξ Ἰλίου,
 ὅτε Λευκὸς αὐτὸν ἀπήλαυνεν, ὃν, θε-
 τὸν παῖδα (adoptivum filium) ὄντα, φύ-
 λακα τῆς βασιλείας κατέλιπε, δρᾶκον-
 τα θρεπτόν, ὡς ὁ Διονόφρων φησί.
 τὰς δὲ τοιαύτας δέκα πόλεις προσκι-
 σθηναὶ φασὶν ὑστερόν μετὰ τὰ Τρωϊ-
 κά. — ἔτεροι δὲ οὐχ ὀρισμένως ἐκεῖ
 νοοῦσι τὴν ἑκατόμολιν, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν
 πολὺπολιν· καὶ εἴθεεν οὕτω ποτὲ λαμ-
 βάνεσθαι τὸ ἑκατόν διὰ τὸ προσεβῆναι
 τοῦ ἐντελοῦς ὀριθμοῦ κατὰ τὸ ἑκατόν
 θύσανοι (II. β', 448) κ. ἑκατόν πό-
 λεων προυλέεσσι (II. ε', 744. cf.
 ann. ad II. β', 649.) — γλῶσσα. τὴν
 διάλεκτον γλῶσσαν λέγει. — Μνηστῆ-
 οὺς δὲ τινας (Sch.) ἐνταῦθα φασὶ τοὺς
 Ἀχαιοὺς, εἰπόντες, ὡς μετὰ τὰ Ἰλια-
 κά Ταλθύβιος ἐκ Μνηστῶν ἤγαγεν ἐκεῖ
 ἀποικίαν. Ἐτεόκρητες δὲ οἱ ἀληθῶς
 ἢ ἀληθεῖς Κρήτες. — αὐτόχθονες οὖν
 οἱ Ἐτ., Ἰθαγενεῖς, γνησίοι τῆς χώρας,
 λεχθέντες Ἐτεόκρητες ὡς πρὸς τοὺς
 ἐπηλύδας, καθὰ καὶ τῷ Γεωγράφῳ
 (Strab. 10, 4., vol. 2. p. 371 ed. Tauchn.)
 δοκεῖ. — μεγαλήτορας δὲ τοὺς Ἐτε-
 όκρητας λέγει διὰ τὸ ἀνδρείους εἶναι,
 ὡς ἢ συχνῇ πείρα ἐδήλωσε. — de Cy-
 donibus v. γ', 292. Am. B.: [οἱ] αὐ-
 τόχθονες Κύδωνες, ἀπὸ Κύδωνος, τοῦ
 Ἀπόλλωνος. v. Paus. Arcad. c. 53, Steph.
 Byz. v. Κυδωνία, et de urbe Cydonia
 Cellar. 1. p. 1262, 1268. — Sch.: τρι-
 χάϊκες. τριχῆ διαιρεθέντες. οἱ μὲν
 γὰρ Εὐβοίαν κατήκησαν, οἱ δὲ Πελο-
 πόννησον, οἱ δὲ Κρήτην. Ἀπολλώνιος

τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσός, μεγάλη πόλις, ἐνθα τε Μίνως
 ἐννέωρος βασιλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστῆς,
 180 πατρὸς ἐμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
 * ὄχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
 ὀπλότερος γενεῆ, ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

δὲ (h. v.) τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ αἰσούντας κ. ἐπισείοντας τὰς κόμας (τρίχας) ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ πολεμειν· ἴσον τῷ κορωνιάκι (Il. γ', 132) etc. Wesseling. ann. ad Diod. Sic. 11, 79.: „a quibusdam 4,“ inquit, „ab aliis 3, Doricae hae urbes (respublicae) memorantur, uti Thucyde 1, 107. et Nostro cum hic, tum l. 4, 67.“ Mannert. 8., p. 679. de Eteocretibus: „Vermuthlich kamen sie, sowie ihre Anfuehrer, (? v. Diod. 5, 64.) die Daktylen, aus Phrygien, und der Völkerstamm, zu welchem sie gehörten, ist der thracische. Die Kydonier, welche Homer neben ihnen ansetzt, darf man wohl nur als eine Abtheilung der Eteokretes betrachten. (?) Zu diesem Urvolke waren 5 Menschenalter vor dem trojanischen Kriege (sic etiam Bredow. Handb. der alten Gesch. p. 281) Achäer, Pelasger und Dorer eingewandert. — Als Anfuehrer der vereinigten, von den Gegenden des Bergs Olympus in Thessalien einwandernden, Haufen wird Tektamus, der Sohn des Dorus und Hellens Enkel, angegeben (Diod. 4, 60); wiewohl andere Nachrichten (Diod. 5, 80) ihn nur zum Anfuehrer der hellenischen Zweige machen, die Pelasger aber als frühere Einwanderer erklären“ etc. Diod. Sic. 5, 80: — μετὰ δὲ τούτους (Eteocretes dicit, quorum rex fuisse dicitur Cres, Jovis ex nympha Idaea filius: v. Hederich. myth. Lex. v. Cres.) πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον Πελασγοὶ πλανώμενοι, διὰ τὰς συνεχεῖς στρατείας κ. μεταναστάσεις καταντήσαντες εἰς τὴν Κρήτην, τῆς νῆσου μέρος κατόκησαν. τρίτον δὲ γένος φασὶ τῶν Δωριέων παραβαλεῖν εἰς τὴν νῆσον, ἡγουμένον Τεκτάμου, τοῦ Δῶρου. τούτου δὲ τοῦ λαοῦ μέρος μὲν πλεῖον ἀθροισθῆναι λέγουσιν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὀλυμπον τόπων, τὸ δὲ τι μέρος ἐκ τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν Ἀχαιῶν, διὰ τὸ τὴν ἀφορμὴν τὸν Δῶρον ἐκ τῶν περὶ Μαλέαν τόπων ποιῆσαι. τέταρτον δὲ γένος συμμιγῆναι φασιν εἰς τὴν Κρήτην μιγάδων βαρβάρων, τῶν

διὰ τὸν χρόνον ἐξομοιωθέντων τῇ διαλέκτῳ τοῖς ἐγχωρίοις Ἕλλησι etc. v. omnino scriptores rerum Creticarum, quos laudavi ann. ad Il. β', 645. nimis confidenter Knight. ad 177.: „E posterorum,“ inquit, „pravo amplificandi studio profectus: Dores enim non nisi multa post secula in Cretam venerunt.“ v. Bredow. l. c. p. 281—285. — Sch.: δῖοι οἱ εὐγενέστατοι. (?) v. inferius 199, Il. ε', 451, 663, α', 4 etc. — τῆσι. oppidis. — Κνωσός. Il. β', 646. — ἐννέωρος. Ap.: ἐννέωροι (λ', 310). ἐνναετείς. ὅταν δὲ λέγει (solocismus, de quo v. Jacobs. praef. Anthol. Pal. p. 48. et sequ.) ἐν τῇ τ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐνθα τε — ὀαριστῆς, δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων (λέγει) τῷ Διὶ προσομιλεῖν (adde Μίνωα, quod rapuerit simile — μιλεῖν), ἢ ἐννέα ἔτη βασιλεύων (—ειν). λέγεται γὰρ ὁ Μίνωας δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσειν τῷ Διὶ κ. ὀαρίζειν, ὃ ἔστι προσομιλεῖν, εἴτε μυθικῶς τοῦ, οὐδὲ διδομένου (scrib. εἴτε μυθ. τοῦδε ἀδομένου [ΑΙΔΟ — ΕΝΟΤ, ΣΙΑΟΜΕΝΟΤ]), ut v. ἀεῖδε: ἄδοντα μῦθον, ἀντὶ τοῦ λέγοντα etc.), εἴτε καὶ τῷ ὄντι, καθὼς τινες παραδεδάκασιν τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀεζομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ προστάγματα κ. τοὺς λόγους αὐτοῖς, ὡς μάλλον πείθωνται. ὀαριστῆς δὲ ὀμιλητής. similliter E et Sch., apud quem delenda sunt verba οἱ δὲ ὅτι — ἐπαιθεύθη propter ταυτολογίαν. — κορωνίσιν. 193, Il. α', 170 etc.

183. ita vulgati codd. et E.; sed A. 2.: κλυτός. Sch. quoque: κλυτός. ᾧ ἐκλυόμην κ. ἐκαλούμην ὀνόματι. item Am. B. emend.: ὄνομα κλυτός. ὡς ἐκλυόμην κ. ἐκαλούμην ὀνόματι. quid dubitemus ponere ἐγὼ δ' ὄνομα κλυτός Αἴθων, quibus verbis conveniunt subiecta ὀπλότερος γενεῆ? similiter apud Soph. Oed. Col. 844. A Paris. et priscæ edd.: ἐμῶ, sed meliores libri: ἐγὼ, nec alia harum litterarum permixtarum exempla desunt.

184, 5. ὀκλότερος γενεῆ. Il. β',

- 185 ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν Ἰδομένην, καὶ ξείνια δῶκα.
καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἴς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῶ, ὅτι τε σπέος Εἰλειθυίης,
ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι, μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
- 190 αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα μετάλλα, ἄστυδ' ἀνελευθῶν.
ξείνον γὰρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε.
τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη πέλεν ἡώς,
οἰχομένῳ ξὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω.
τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
- 195 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων.
καὶ οἷ, τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἳ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄλφιστα δῶκα καὶ αἶθοπα οἶνον ἀγείρας,
καὶ βοῦς ἱερεύσασθαι, ἵνα πληθαίητο θυμόν.
ἔνθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·
- 200 εἴλει γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
εἶα ἴστασθαι, χαλεπὸς δέ τις ὠρορε δαίμων.
τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε τοῖ δ' ἀνάγοντο.⁴⁴
⁴⁴ Ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·

707 etc. — ξείνια. ἰ, 229, II. κ', 269 etc.

187—202. παραπλάγξασα Μαλειῶν (γ', 287), postquam illum aberrare fecit, sive depulit, a Malea. — Am. B.: στῆσε (β', 391 etc.) δ' ἐν Ἀμνισῶ. προσώρμισε. Κνωσσού δὲ ἐπίγειον Ἀμνισός. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Κρήτης. (cujus ad ostium sita fuit urbs cognominis.) E: Ἀμνισσός δὲ Μίνωος ἐπίγειον, ὡς ὁ Γεωγράφος φησί (Strab. 10, 4., vol. 2. p. 372. ed. Fauchn.). ἔτεροι δὲ Κνωσσού etc. haec non sunt ἀσύστατα. Strabo ibidem: διαφερόντως τὴν Κνωσσὸν καὶ Ὀμηροῦ ὕμνεϊ, μετὰ γὰρ ἄλλων καλῶν (178), καὶ βασιλείου τοῦ Μίνω. — Εἰλειθυίης. Paus. Atticis 18., notante Cellario 1. p. 1276.: Κρήτης χώρας τῆς Κνωσσίας ἐν Ἀμνισῶ γενέσθαι νομίζουσιν Ἑλλειθυίαν, cf. II. λ', 270. — ὑπάλυξεν, evasit. δ', 512, ε', 430 etc. — αἰδοῖόν. ἰ, 271 etc. — Sch.: δεκ. ἢ ἐνδεκάτη. ψευδόμενοι ἐπὶ ἀν λέγασί τι μὴ εἰδέναι ἀληθῶς, πιθανώτεροι δοκοῦσιν εἶναι. — ἐνδυκέως, ἐπιμελῶς. ἦ, 256, II. ψ', 90 etc. — δημόθεν, de publico. E: τὸ δὲ δημόθεν δοῦναι ἄλφιστα καὶ οἶνον, κ. ἐξῆς, δηλοῖ, ἔθος εἶναι ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους, οὕτω καὶ Ἀλκίνοος (γ', 13—15) κ. οἳ σὺν αὐτῷ ἄριστοι, ἀνδρακᾶς δόντες δῶρα τῷ Ὀδυσσεῖ, ὕστερον ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον ἐποίησαν τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. βοῦς δ' ἱερεύσαι (β', 56 etc.)

καὶ νῦν τὸ σφαγιάσαι. τὸ δὲ πληθαίητο θυμόν (explerent animum) ἴσόν ἐστι τῷ κορέσαιντο. — εἴλει, urgebat, coërcēbat. λ', 572, μ', 210, II. δ', 214 etc. — E emend.: τὸ ἄνεμος πέσειν ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο, καινότερον φρασθὲν ἀφελῶς πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ ἐστόρεσε δὲ θεός πόντον (γ', 158). ἔνθα γὰρ τὸ στορέσαι κ. στῶσαι οἰκεῖον, ἐκεῖ καὶ τὸ πεσεῖν. ἀνάγοντο, solverunt. II. α', 478.

203—208. Sch. emend.: ἴσκει (δ', 279, γ', 31, II. λ', 799 etc.) τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἴσκει, εἰκάξεν, ὠμοῖον. (sic Hesych. et Ap. h. v.) τὸ γὰρ ὄλον, πολλὰ ψευδῆ λέγων εἰκάξεν, ὥστε ὁμοῖα εἶναι ἀληθῆσιν. ἀπὸ τοῦ εἶδω, ὁ μέλλων εἶσω. (?) E: τὸ ἴσκειν οἱ μὲν γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν ἐκδέχονται, οἳ δὲ ἀκριβέστεροι ἀντὶ τοῦ ἴσκειν, ὃ ἐστὶν εἰκάξεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Apollonius Rhod. 1, 834. de Hypsipyle, quae Jasoni falso narravit, Lemnias mulieres viros insula expulisse, non interfecisse, ut revera fecerant: ἴσκειν, ἀμαλδύνοουσα φόνον τέλος, ὅλον ἐτύχθη Ἀνδρακᾶσιν. ibi Schol. ἴσκειν interpretatur ἔλεγε, sed male: est enim assimilabat, fingebat, mentiebatur, caedem virorum extenuans. cui notioni similis est conjiciendi sive suspicandi, quam habet ap. Simonidem Anthol. Pal. 2. p. 785.: ἦ σεῦ καὶ φθιμῆνας λεύκ' ὅστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ Ἴσκειν ἔτι τρομέειν θῆρας,

- τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
 205 ὡς δὲ χιῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρύτος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχευή,
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευούσης.
 κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γοόωσαν ἔην ἐλείρις γυναιῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἔστασαν, ἦε σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρῦτοιο γόοιο,
 ἔξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε·

veracitatem ejus expertura Penelope quaerit, quo tum habitu atque vestitu fuerit Ulysses.

- 215 „Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', ὄτω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἔτεδὸν δὴ κείδι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι
 ξέλνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῦ εἶματα ἔστο,
 αὐτὸς θ' οἷος ἔην, καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.“

vera et de hoc refert Ulysses, et Eurybatis praeconis, qui cum ipso fuerat in bello, speciem describit.

- 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἔοντα

ἀγρωῶσι Λυκάς. Itidemque χ', 31. verba ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ hoc significant, procos dubitantes varie de facinore Ulyssis conjecisse ac suspicatos esse. ceterum idem est ἴσκειν atque ἔϊσκειν (v. ann. ad II. λ', 799), nec aliud ἴσκειν h. l. quam *conspicebat*. „Virg. Aen. 6, 100.: *obscuris vera involvens*. Plautus Pseud. 1, 4, 8.: *quasi poëta, tabulas cum cepit sibi, Quaerit, quod nusquam gentium est, reperit tamen; Facit illud verisimile, quod mendacium est*. Aristot. Poët. 24.: *δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὀμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν, ὡς δεῖ.*“ *E Cl.* — τήκετο, κατατήκετο etc. v. 136. — ἀκροπόλοισιν. II. ε', 523. *E* emend.: τὸ ἀκρ. ὄρ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ κορυφαίς ὄρων, ὡς δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, παραδόντων, εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὄρος, εἰς ἀκρωρείαν, εἰς ὑπώρειαν, κ. εἰς τέρμα, ὧν τὸ μὲν κορυφή, τὸ δὲ πλευρὰ ὄρους, τὸ δὲ τελευταῖον, ὃ καὶ πόδες etc. *Ap.*: ἀκροπόλοις. ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ τὰ ζῶα. quae mutila sunt, et suppleta atque scribenda in hunc modum: ἀκροπόλοις. ὧν — ζῶα. οἰοπόλοις δὲ (λ', 573) ἐρήμοις. — ποταμοὶ — ῥέοντες. II. π', 389. — παρήϊα. χ',

404, II. π', 159, ubi v. ann. alio sensu dixit *παρήϊον ἴππων* II. δ', 142.

210—218. ordo: *θυμῷ μὲν ἐλείρις γυναιῖκα* etc., non *θυμῷ γοόωσαν*. *opponit animo commoto immotus, velut cornu aut ferrum, oculos Ulyssis*. *Sch.*: κέρα. τόξα, (?) ἵνα ἢ τεταμμένους εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡσπερ τόξα. ἢ ἄλλως (idque rectius), τὴν φύσιν τοῦ κέρατος περιέλαβε· σκληρόν γάρ. *B.*: „*Opportune contulit Caecilius Metellus hunc versum de arcu, ex hispanico anglicum factum: her hair is white as silver; like horn her glazed eye.*“ *Eichh.* haec subscripsit illis Maronis Aen. 4, 331: *dixerat; ille Jovis monitis immota tenebat Lumina, et obnixus curam sub corde premebat*. cf. et inferius 494. — τάρφθη. significatur voluptas illa, quae satietatem comitari solet, quasi dicas *germanice nachdem sie sich sattgeweint*. v. ann. ad ζ', 99. — γόοιο. genit. causae. — ἄσσα. ita *W* et *B.* vulgo: ἄσσα, ut ε', 188 etc.; nec aliter *Ap.* v. ἄσσα, ubi haec laudavit. v. *Matth.* §. 151, ann. 2.

221—233. ἀμφὶς ἔόντα Ὀδυσσεῖα, h. e. χωρὶς, separatum a me, profectum; vel ἔόντα με, separatum me ab illo. —

- εἰπέμεν· ἦδη γάρ οἱ ἕξικοστὸν ἔτος ἔστιν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη, καὶ ἑμῆς ἀπελήλυθε πάτρης.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρέω, ὡς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
- 225 γλαῦναν πορφυρέην οὐλήν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 διπλῆν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι. πάροιδε δὲ δαιδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἔλλον,
 ἀσπαίροντα λάων. τὸ δὲ θαναμάζεσκον ἅπαντες,
- 230 ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαῶς ἤσπαιρε πόδεσσι.
 τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κἀτα ἰσχαλίοιο,
 τῶς μὲν ἦν μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν, ἠέλιος ὡς·
- 235 ἢ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐδηήσαντο γυναικες.
 ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
 ἢ τις ἐταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἢ τίς που καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
- 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γάρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.

καὶ ὡς. 162. A. 2. et 3.: αὐτὰρ τοι ἔρέω, quae dittoγραφία placuit Altero. Ald. 3.: α. ἐγὼν ἔρέω. E: ἰνδ' ἄλλε-
 ται. φαντάζεται, ἀνειδωλοποιεῖται. ἄ-
 περ εἶποι ἂν ὁ δυσχερῶς μεμνημένος
 τινός. — οὐλήν, διπλῆν, villosam,
 duplicem. δ', 50 etc. Il. κ', 133.: ἀμφὶ
 δ' ἄρα γλαῦναν περὸν ἡσάτο φοινικέου-
 σαν, Διπλῆν, ἐκταδῆν, οὐλήν δ' ἐπενή-
 νοθε λάχνην. v. et ibi ann., et ad Il. γ',
 126, item inferius 246. E: τὸ δὲ δι-
 πλοῦν αὐτῆς κ. ἢ μία περόνη μανδνο-
 ειδῆ αὐτὴν εἶναι δηλοῖ, οὐ κύκλω ἀμπ-
 έχουσαν, ἀλλὰ διπλουμένην (umge-
 schlagen) κατὰ τὸ ἔμπροσθεν κ. ὄπι-
 σθεν διὰ τῶν ἀριστερῶν, ἀφιεῖσαν δὲ
 ἄνετα τὰ δεξιὰ. (v. ann. ad Il. β', 133.)
 — αὐλοῖ δὲ, φασίν, ἐνταῦθα ἄββδο-
 ειδεῖς τινες ἀνατάσεις εὐθείαι, εἰς ἃς
 κατακλιεῖνται αἱ περόναι, ἃς διὰ τοῦ-
 το καὶ κλητῆδας εὐγνάμπτους ἔφη
 πρὸ μικροῦ (σ', 293). — ποικίλον,
 variegatum, maculosum. Voss.: und vorn
 war prangendes stickwerk: Zwischen
 den vorderclauen des wild anstarrenden
 hundes Zappelt' ein fleckiges rehchen.
 idem Myth. Forsch. p. 295.: „Stickar-
 beit war gewiss Aarons Gürtel Exod.
 28, 39. — Es darf nicht auffallen, dass
 das Wort □□□, bunt, oder vielfach
 machen, wie poikillien, auch die Bedeu-
 tung kunstreich bilden annahm, Psalm.
 139, 15. Bunt wirkten auch Homers
 Heldinnen, Il. 22, 441; aber des Odyss-

seus Purpurmantel, vorn mit Lebensbil-
 dungen von Goldfäden, war doch wahr-
 scheinlich gestickt, Odys. 19, 228—231;
 sicher war es der buntfarbige Gürtel
 der Afrodite, Il. 14, 214—217“ u. s. w.—
 λάων, intuens, a verbo obsoleto λάειν,
 videre, unde ὁξὺ λάων hymno in Merc.
 360. Sch.: λάων. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος
 ἀπολαύων, ἀπολαυστικῶς ἔχων· ὁ δὲ
 Κράτης λάων, φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέ-
 πων, ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαδὸς
 ὁ τυφλὸς etc. Cratetis interpretationem
 merito probat Ap. v. λάων, sed perpe-
 ram dicit τὴν ἐντατορνευμένην
 πόσην τοῦ Ὀδυσσεός. — ἀπάγχων,
 suffocans. ἄγχειν, angere, dixit Il. γ', 371.
 — ἤσπαιρε, palpitabat. ζ', 473, Il. ν',
 571, 573. — σιγαλόεντα. ζ', 26.
 — κρομύοιο, ceruae. Il. λ', 630. E
 emend.: κρομύου δὲ λοπὸς λέπυ-
 ρον (tunicam), παρὰ τὸ λέπω· καὶ τού-
 του οὐ χλωροῦ, παχὺς γὰρ ὁ τοιοῦτος,
 ἀλλὰ ἰσχαλίου (aridi). τοῦτο δὲ, φασί,
 πρὸς τὸ εὐτόνον ἐρῶθήη (imo a mollitie:
 τῶς μὲν ἦν μαλακός.) τοῦ χιτῶνος
 κ. ἰσχνόν (tenuitatem)· ὁ γὰρ χλωρὸς
 λοπὸς οὐκ εὐτόνος ἔχει. (Sch.: — εἴ-
 ρηται δὲ πρὸς τὸ ἰσχνόν κ. εὐτόνον,
 παρὰ τὸν ἕμενα τοῦ λεπίσματος.) ἰστέ-
 ον δὲ, ὅτι τὸ ῥηθὲν λέπυρον καὶ λεπύ-
 ρανόν φασίν ἐρῶσθαι παρὰ Θεοπόμ-
 πω τῷ Κωμικῷ, εἰπόντι ὡς ἐκ προσώ-
 που τοῦ Ὀδυσσεός τὸ, χιτῶνά μοι
 φέρον δέδωκας δαιδαλον, “Ου

* καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋστέλου ἐπὶ νηός.
καὶ μὲν οἱ κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
245 εἶπετο. καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ
γυρὸς ἐν ἄμοισιν, μελανόχρους, οὐλοκάρηνος.
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
ἂν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.“

his signis persuasa mulier flet, amicusque etiam habet hospitem.

“Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμερον ὤρσε γόοιο,
250 σήματ' ἀναγνούση, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
ἢ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·
„Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός,
ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση, αἰδοῖός τε·
255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἄγορεύεις,
πτύξασ' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινῆν,
κείνω ἄγαλμα' ἔμειναι. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

“Ὀμηρος ἦ κασ' ἄριστα (ἀμέτρως libri: ὃν ἦκασεν ἄριστα Ὀμ. malim quoque εἶκασ'.) κρομύον' λεπυχά-
νφ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ λόπισμα εἴρηται etc.

241. A. 1: καὶ τότε' ἐγὼ. sordet prae hoc vulgatum illud κακόφωνον. facile autem pronomen, interpretandi gratia adscriptum, expulerit τότε. — δίπλα-
κα. v. ann. ad v. διπλῆν 226.

242—48. Am. B. emend.: τερμιό-
εντα. πωδῆρη, ὡς ἀσπίς σὺν τελα-
μῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα
(ll. π', 803, ubi v. ann.). — ἐϋστέ-
λου. ι', 127 etc. — καὶ μὲν, καὶ
μὴν — γυρὸς — οὐλοκάρηνος,
ut Terent. Hec. 3, 4, 26: magnus, ru-
bicundus, crassus, crispus, caesius, Ca-
daverosa facie. Am. B.: γυρὸς. οὐκ
ἐπιμήκης, ἀλλὰ στοργγύλος. Sch.: πε-
ριφερεῖς κ. στοργγύλος ἔχων τοὺς ἄ-
μους. ἢ κερτός (gibbosus). ὁ τρόπος
εἰκονισμός. — ἐν ἄμοισιν pro ἄμοι-
σιν. v. ll. θ', 116, ψ', 246. — μελα-
νόχρους. ll. ν', 589. — E: οὐλο-
κάρηνος δὲ ὁ παρὰ Ἡροδότῳ οὐλό-
θριξ, καὶ ἔστιν ἐκεῖνο τοῦ παρ' Ὀ-
μήρῳ σαφέστερον. τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ
ὄλου τὸ μέρος ἔφρασεν· (v. de hac fi-
gura ll. η', 238, ρ', 51.) οὐ γὰρ τὸ κά-
ρηνον οὐλον, ἀλλ' αἱ περὶ τὸ κάρηνον
τείχες. „Il avait de larges épaules, la
peau basanée et les cheveux crépus.
Thomas Blackwell, qui a fait des re-

cherches sur la vie et les écrits d'Ho-
mère, s'exprime ainsi à l'occasion de ce
portrait d'Eurybate (Traduct. de Qua-
tremere de Boissy, p. 355): „„Ses é-
paules rondes et ramassées, son teint
hâlé, ses cheveux bouclés et courts,
promettent cette sorte d'intelligence et
d'aptitude pour le travail et les affaires
qui sont nécessaires dans un second rôle
de la société, et donnent l'idée d'un
homme qui sait subordonner ses passions
et ses goûts à ceux de son maître.“
Certes c'est prêter des intentions bien
fines à Homère. Ulysse fait ici le por-
trait d'Eurybate, comme, quelques vers
plus haut, il a fait la description de
son vêtement, pour donner à Pénélope
une idée de la sincérité de ses paroles.“
Montbel. — ὅτι — ἦδη. — ὅτι ἄρ-
τίφρων (ὡ', 261) ἦν τοιοῦτος γὰρ ὁ
φρεσὶν ἄρτια εἰδώς. cf. θ', 240, et ann.
ad ll. ε', 326. etiam hic ἄρτια potius
intelligenda sunt ἡμοσμένα, congruentia,
ut inter amicos.

249. v. δ', 113, 183, ll. ψ', 108 etc.
250, 51. cf. ψ', 206, ὡ', 345 et seqq.
E: τὸ σήματα ἂν. ἀντὶ τοῦ ἀναγνω-
ρισάσῃ. ἔμπεδα δὲ σήμ. τὰ μὴ εἰκότα
κ. κατὰ τινα στοχασμὸν, ἀλλὰ τεκμη-
ρισάσῃ κ. ἀληθῆ.
252, 3. 213, 4.
254—256. φίλος τ' ἔ. αἰδοῖός
τε. 191. — πόρον, dedi. δ', 130, 745
etc. — πτύξασ'. α', 439 etc.

τῷ δα κακῆ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
260 ᾤχετ', ἐποφόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστῆν·"

consolatur eam Cres personatus, et brevi Ulysses e Thesprotia multis cum opibus adventurum esse, sancte adjurat.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ὦ γίναίαι αἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν χροῖα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
τῆκε, πόσιν γοόωσα! νεμεσδῶμαί γε μὲν οὐδέν·
265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότῃ μιγείδα,
ἢ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
νημερτέως γὰρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
270 ὡς ἦδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα
ἄγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ,
ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἐταίρους
ᾤλεσε, καὶ νῆα γλαφυρήν, ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
275 Θρινακίης ἄπο νήσου ἰών. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεὺς τε, καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
Φαιήκων ἐς γαίαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάσιν.
280 οἱ δὲ μιν πέρι κῆρι, θεὸν ὡς, τιμήσαντο,
καὶ οἱ πολλὰ δόξαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
οἴκαδ' ἀπήμαντον. καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς
ἦην, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγῃ κέρδιον εἶδατο θυμῷ,
χρήματ' ἀγρυτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι,
285 ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθυγητῶν ἀνθρώπων
οἶδ' Ὀδυσσεὺς, αὐδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων·
ᾤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐπὶ οἴκῳ,
νῆα κατειρῦσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἐταίρους,

260. 597, ψ', 19, cf. ann. ad σ', 72., Am. B. emend.: οὐκ ὀνομ. ἦν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν, δυσώνυμον.

263—277. Am. 2: ἐναίρεο. ἀντὶ τοῦ ἐναίρε, διάφθειρε, E exponit ἀφάνιζε, ἢ αἰσχυνε. οὕτω γὰρ, inquit, ἐναίρεται χροῖα καλὸς δάκρυα, αἰσχροὺς δηλαδὴ ἀντὶ καλοῦ ἤτοι εὐειδοῦς γινόμενος. — νεμεσσο. — οὐδέν. δ', 195. cf. ο', 69, II. ν', 119 etc. — ἄλλοῖον ἄνδρα, alius generis virum, h. e. inferiorum. litotes. — αἰτίζων. ρ, 222. — ἀνὰ δῆμον, ἐν δήμῳ. ζ', 34. — ἐρίηρας. ι', 100 etc. — γλαφυρήν. δ', 356 etc. — οἴνοπι. α', 183 etc. — Θρινακίης. λ', 106. — ὀδύσαν-

το, succensebant. II. ζ', 138. — ἔκταν, occiderunt. II. κ', 526, Matth. §. 240. — πολυκλύστῳ. δ', 354, ζ', 204.

279, 80. ε', 35, 36.

283—286. κέρδιον. β', 74 etc. — εἶσατο, visum est. ε', 281, II. β', 791, μ', 118 etc. — ἀγρυτάζειν, ἀγείρειν. semel dixit. — ὡς περὶ etc. sic Ald. 3., Bergler etc. Am. B., E, Cl. et alii: — ἰόντι. Ὡς etc., quod molestum est, quia statim sequitur Ὡς, sic. — κέρδεα, dolos. β', 88 etc. — ἐρίσσειε. ο', 320 etc.

287. Φείδων. ξ', 316.

288—299. cf. ξ', 325—337.

- 290 οἷ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἔς πατρίδα γαῖαν.
 ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἑρχομένη νηῦς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἔς Δουλίχιον πολύπυρον.
 καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς.
 καὶ νῦ κεν ἔς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
- 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἀνακτος.
 τὸν δ' ἔς Λαδῶνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσεις φίλην ἔς πατρίδα γαῖαν,
 ἥδη δὴν ἀπεῶν, ἢ ἄμφαδόν, ἢ ἐκρυφιδόν.
- 300 ὡς δὲ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἥδη
 ἄγχι μάλ', οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπεσσεῖται. ἔμπης δέ τοι ὄρκια δάσω.
 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
- 305 ἢ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω.
 τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 τοῦ μὲν φθίνοντος μῆνός, τοῦ δ' ἴσταμένοιο.“

Ulysses honeste excipi jubet Penelope, nec impune habiturum ait, si quis eum dicto factove laeserit.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

„αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη!

- 310 τῶ κε τάχα γνοιῆς φιλότητά τε, πολλὰ τε δῶρα,
 ἐξ ἑμεῦ, ὡς ἂν τίς σε συνναντόμενος μακαρίζοι.
 ἀλλὰ μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν οἶεται, ὡς ἔσεται περ·
 οὔτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
 * τεύξῃ, ἐπεὶ οὐ τοιοῖο σημάντορές εἰς ἐνὶ οἴκῳ,
 315 οἶος Ὀδυσσεύς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε,
 ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν, ἠδὲ δέχεσθαι.
 ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνήν,
 δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,

302. ὄρκια. ὦ, 546, II. β', 339 etc.

303—307. ξ', 160—164. cf. ρ', 155 et 56, II. τ', 258, ψ', 43.

309—311. ο', 535—37.

312—326. οἶεται φαίνεται interpretatur E; sed intelligendum potius est τι, οἶεται τί μοι ἀνὰ θυμὸν, praesagit mihi aliquid animo, germ.: mir ahndet es im Geist. — ἐπεὶ οὐ διουλλάβως pronuntiandum est per crasin: v. II. ν', 777, Odys. ρ', 376 etc. sed vereor ne haec infuscata sint, siquidem aliud alii habent libri, Harl.: τεύξῃ, ἐπεὶ οὔτι σημ.; A. 1.: τεύξαι, quod commemoratur in scholiis Harl.; denique Ald. 3., E et vulgo edd.: τεύξῃ· ἐπεὶ οὔ τοι, vel οὔτοι, σημ., quo facile revocaveris scripturam Harlejanam. praeterea ple-

raeque edd. et E: σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ, contra ac legitur in A. 2. et 3. Porsonus e Schol. Harl.: „γρ. τεύξαι: et pro οὔτι est οὐ τοῖοι, quae sane vera est lectio, librariis crasin hanc, ἐπεὶ οὔ, ignorantibus.“ probavit igitur vir doctissimus id, quod habent 2 codd. illi Vindob., a Wolfio et Boissonadeo propagatum, nec malum, sed minus patheticum quam hoc, quod dixisse mihi videtur vates noster, — τεύξαι. οὐ τοῖοι σημ. etc. non ferentes librarii asyndeton inferserunt, puto. ἐπεὶ, quo facto scribendum fuit τεύξῃ metri gratia; οὔτοι autem scripserunt illi, qui crasin ignorarent. — σημάντορες, rectores, domini. — εἴποτ' ἔην γε. v. II. γ', 180. — δέμνια — σιγαλόεντα. cf. δ', 297—299, γ', 349—351

- ὥς κ' εὖ θαλπιῶν χροσόθρονον Ἡῶ ἴκηται.
 320 ἦσθ' εὖ δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε, χροῖσαι τε,
 ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδηται
 ἦμενος ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
 τοῦτου ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
 ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνώσ.
 325 πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἴ τι γυναικῶν
 ἀλλάων περιέμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
 * εἴ κεν ἀύσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισι
 δαινύη; ἀνθρώποι δὲ μινυθᾶδιοι τελέθουσιν.
 ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη, καὶ ἀπηνέα εἰδῆ,
 330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγ' ὀπίσσω
 ζῶν, ἀτὰρ τεθνεῶτι γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες·
 ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἰδῆ,
 τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
 * πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.“

etc. — θαλπιῶν, a θαλπιάω, cale-
 scens. — μάλ' ἦρι, multo mane. v,
 156, II. i, 360. — ἄλγιον. ρ', 14, δ',
 292, π', 147 etc. — Am. B.: — ὅστις
 δὲ θυμοφθόρος τοῦτον ἀνιάξῃ, κἀκίον
 αὐτῷ. θυμ. δὲ σημαίνει ἐφθαρμένος
 τὴν ψυχὴν, φρενοπλήξ (mente captus,
 insanus). οὐδὲν ἔργον ἀνίας ἀνύσει κα-
 τὰ τοῦ ξένου· ἐγὼ γὰρ αὐτοῦ προῖστα-
 μαί. varians script. ap. E: οὐδέ τοι ἔρ-
 γον Ἐνθάδε τι πρήξει. E: τὸ δὲ δα-
 ῆσαι καίνῳς γενικῆ συντάξεν. —
 ποιῆ δὲ τοῦτο καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰ-
 δέναι, ὃ καὶ αὐτὸ γενικῆ ποτε συντάσσεται.
 v. Matth. §. 322. — ἐπίφρονα.
 α. γ', 128 etc. E: ἐξέφρονα.

327. κακὰ εἰμένος. at nihil de-
 vstiendo hospite regina edixit in superio-
 ribus, et infra 507. lotus Ulysses pannis
 operit cicatricem. ergo ponamus κακὰ
 ἦμενος, h. e. κακῶς, male collocatus, in-
 fimo loco sedens, non apud Telemachum,
 ut jussit 321. et 22. antea enim foris
 conederat in limine: v. ρ', 339, 466,
 et η', 159, ubi Echeueus Phaeax in si-
 mili causa: Ἀκίνο', οὐ μέντοι τόγε κάλ-
 λιον, οὐδέ ἔοικε, ἔξεινον μὲν χαμαὶ
 ἦσθ' αἰ ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κοιτίῳν. cf. et
 inferius 389. confusa η et ει, ut passim.
 recte B. ann. ad II. δ', 334.: „totaci-
 smus in his codd. ει pro η peperit.“ —
 — restitui ἀύσταλέος, ut Ald. 3., quod
 ceteri scripserunt ἀύσταλέος, versui, o-
 pinor, timentes, qui sartus tectus est: v.
 II. α', 193 etc. E, incertum qua aucto-
 ritate: ἀύσταλέος, κ. κατὰ διάλυσιν
 ἀύσταλέος, ὁ ἀύχμων, ἀπὸ τοῦ
 αὔω, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀύχμος κ. ὁ ἀύχμη-
 γος etc.

328—334. Sch.: ἀνθρώποι δὲ
 μιν τελέθουσιν. τοῦτο πρὸς τὴν εὐ-
 φημίαν εἶρηκεν [καὶ ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ
 κλέος]. ὀλιγοχρόνιοι δὲ ὑπάρχοντες οἱ
 ἀνθρώποι ὀφείλουσιν εὖ πράττειν ἐν
 τῷ βίῳ, καὶ φήμην ἀγαθὴν περὶ ἐαν-
 τῶν ἀπολείπειν. — ἀπηνῆς, durus,
 crudelis. σ', 380 etc. E: ὁ δὲ ἀπηνέα
 εἰδῶς ἑτεροῖος τοῦ ἀπλῶς ἀπηνέος
 ἐστί. [κ. ὁ ἀμύμονα εἰδῶς τοῦ ἀ-
 πλῶς ἀμύμονος.] ἀπηνέα μὲν γὰρ [καὶ
 ἀμύμονα] ἔργα οἶδεν ὁ περὶ τοιαῦτα
 ἤδη ἐπιστήμων· ἀπηνῆς δὲ [καὶ ἀμύ-
 μων] οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὁ τοιοῦτος, ἀλλὰ
 καὶ ὁ μῆπω τέλειος εἰς τὸ κακόν, μη-
 δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν (ρ', 226, σ', 361)
 μαθῶν ἔργα κακὰ. indolem igitur
 significat ἀπηνῆς, usum et consuetudi-
 nem τὸ εἰδέναι ἀπηνέα, eodemque modo
 distinxis ἀμύμων et εἰδέναι ἀμύμονα,
 de quibus dicere supersedit interpres;
 id quod ex fine hujus annotationis intel-
 ligas, ubi in solo ἀπηνῆς explicando
 subsistit. quare aliena visa uncinis in-
 clusimus, ceterum cf. 346. — τῷ δὲ,
 τῷ δῆ. — καταρῶνται ἄλγ' εἰσα, do-
 lores seu mala imprecantur. — Sch.:
 ἐφεψιόωνται (370.). καθάπτονται
 κ. λοιδοροῦνται· ἢ ἐπιχαίρουσι κ. ἐφή-
 δονται. καθεψιῶσθαι eodem sensu dixit
 inferius 372, ἐψιῶσθαι ρ', 530 et φ',
 429. — δια — φορέουσι, differunt,
 divulgant. tmesis. E: — διαφέρουσι,
 διακομίζουσι πανταχοῦ. — ἐσθλὸν ἔ-
 ειπον. h. e. ἐσθλὸν τι, ἐσθλά, εὖ εἶ-
 πον sive ἔλεγον, benedicere illi solent.
 eum esse horum sensum, ostendit oppo-
 situm καταρῶνται. de duplici accusativo
 v. II. i, 58, Odyss. π', 460 etc. simili

recusat Ulysses meliorem conditionem, nec vel pedes se suos ablundos alii quam anui honestae, quae et ipsa laborum experta sit, permissurum dicit.

335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα υφόμεντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο·

340 κείω δ', ὡς τὸ πάρος περ ἄνθρως νύκτας ἴανου·

πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιω ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα, καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρονόν Ἥῳ δῖαν.

* οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνή ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο

345 τᾶνον, αἶ τοι δῶμα κάτα δρηστειραὶ ἔασιν,

εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἦτις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο·“

quare Eurycleam id ei officium praestare jubet Penelope.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

350 „ξείνε φίλ', οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
ξείνων τηλεδαπῶν φιλιῶν ἐμὸν ἵκετο δῶμα,

sensu Eurip. dixit ἀκούειν τὰ ἐσθλά Heracl. 964. perperam Ἐ ἐσθλὸν intellexit ἐσθλὸν ἀνδρα: τὸ δὲ πολλοὶ μιν ἔ. εἶπον ἀκριβῶς: ἐρρέθη, ὡς μὴ δυνατόν ὄν ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖσθαι τινα, ὥσπερ οὐδὲ γνωρίζεσθαι, quem nollem meliores secutos esse. ceterum quaeras, cur ἐσθλὸν Hom. dicere maluerit quam ἐσθλά sine ambiguo atque homoeoteleuto. fuit sane cum id ponendum existimarem, pro eoque scriptum ἐσθλὸν, menda tralaticia; necdum poenitet conjecturae.

337—346. Ε: ἦτοι — δολιχ. λέγει ταῦτα Ὀδ.; ἐθέλων ἕως αὔριον ἐπὶ σχήματος (personatus, habitu mendici) μένειν, ἵνα μὴ πόθεν ὑποπτευθῆ, ὀκνῶν δὲ καὶ νύσασθαι διὰ τὸ κατὰ τῶν δμωῶν βαρύνεσθαι. — Κρήτης ὄ. νοσφ. v. 579. — δολιχηρέτμοιο. δ', 499, θ', 191 etc. Αρ.: δολιχηρέτμοιο. μακροκάποι. — κείω, cubabo. θ', 315 etc. — ἄεσα, requievi. γ', 151 etc. — ποδάνιπτρα ποδῶν dixit per pleonasmum, ut βοῶν ἐπιβουκόλος, σῶν συβόσια etc. (v. γ', 422.) quae tamen mihi videntur leniora. quare haud spernerem, si libri offerrent, ἀπόνιπτρα ποδῶν, ut continue scriptum μοιαπόνιπτρα, neglecto α propter οὐ simile, abiisse putare-

tur in μοιπόνιπτρα, dein sedulo mutatum sensus causa in μοιποδάνιπτρα. verba ἀπονίξιν et ἀπονίπτειν satis frequentia sunt apud Homerum; ἀπόνιπτρον autem habet Aristophanes Ach. 582. fuit et cum mallein πεδάνιπτρα, h. e. μετάνιπτρα, sed eo sensu, ut communionem lavationis significaret μετὰ praepositio, quasi dicas das Mitwaschen; quam communionem modeste recusat mendicus personatus. ejusmodi vocabula sunt πεδαίρω, πεδάρσιος, πεδαίχιμος, πεδάφρων etc., quae verisimile videtur magna ex parte corrupta atque oblitterata esse a librariis. — Αμ. Β.: ἐπιήρανα. προσηνῆ, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, imo ab ἀρεῖν, pro ἐπήρανα, quemadmodum ἐπάρω dicitur. v. ann. ad Il. α', 572. — δρηστειραὶ, ministrae. δρηστῆρας dixit π', 248 et σ', 75. — γρηῦς παλαιή, ut παλαιγενῆς γ', 395, Il. γ', 386. emphasin habet additum similis significationis adjectivum, quemadmodum et nostrates dicant cine alte Greisin. — κέδν' εἰδυῖα, bonarum sive utilium rerum sciens. α', 428. cf. ann. ad Il. ι', 586 et hujus libri 329.

350—360. οὐ γὰρ — ἀγορεύεις. sententia causalis priore loco posita, more Graecorum. v. α', 337 etc.

- ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις,
 ἔστι δέ μοι γρηῦς, πνικινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
 ἢ κεῖνον δύστηνον εὖ τρέφειν, ἢ δ' ἀτίταλλε,
 355 δεξαμένη χεῖρεςσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μητηρ,
 ἢ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελεύουσα περ' ἔμπης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστάσα, περιφρων Εὐρύκλεια,
 νίψον σοῖο ἀνακτος ὀμήλικα! καὶ που Ὀδυσσεὺς
 ἦδη τοῖόσδ' ἔστι πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
 360 αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσιν.“

ejulat anus, de reditu pii domini desperans, cui persimilis specie esse videtur ipsi hospes.

* Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·

„Ὡ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος! ἢ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤχθηρε, θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.

365 οὐ γὰρ πῶ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῃ
 πῖονα μηρὶ' ἔκη', οὐδ' ἑξαίτους ἑκατόμβας,

* ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἴκοιο
 γῆρας τε λιπαρόν, θρέψαιό τε φαιδιμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι, οἴω, πάμπαν ἀφείλετο νόστιμόν ἡμαρ.

— τηλεδαπῶν. ζ', 279 etc. — εὐφραδέως, eloquenter. simili Ulysses laude celebrat Eumaeus ρ', 513—521. — ἔστι δέ: ἔστι δή. — πνικινὰ — ἔχουσα. II. ω', 282 etc. — ὀλιγηπελεύουσα, debilis. ε', 457. — αἴψα — καταγρηράσκουσιν. similiter Hesiodus O. et D. 90.: πρὶν μὲν γὰρ ζῶεσκον ἐπὶ χθρὸνί φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε' κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, Νούσων τ' ἀργαλέων, αἴτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν· Αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσιν. E: — Ὀμηρος μὲν οὕτω φυσικῶς εἶπε· Θεόκριτος δὲ (12, 2.) τὸ Ὀμηρικὸν αἴψα εἰς μίαν ἡμέραν ὀρίσας φησὶν, οἱ ποθοῦντες ἐν ἅματι (sic) γρηράσκουσι. παίζει δὲ καὶ ὁ Κωμικὸς (Plut. 1039) διὰ τινος γράδος, πολιὰν ἐκείνην ταχὺ διὰ μιᾶς ἡμέρας γενέσθαι λέγων ὑπὸ δῆθεν ἀλλογους τινός. ὁ δὲ Διβάνιος καὶ αὐτὸς ἐντεῦθεν ποθεν λέγει κατὰ σχῆμα ὑπερβολῆς, ὡς ὑπὸ λύπης ἐσχάτης καὶ πολιᾶς ἑξαίφνης ἔφουσα. idem evenisse dicitur olim nescio cui comiti Palatino.

361—366. κατέσχετο. Sch. ed. ant., quam Buttm. adhibuit: κατέσχεθε, quod facile tuearis. — ὀλοφυνδόν. II. ε', 683. — ὦ μοι ἐγὼ σέο ἀμήχανος, vae mihi imbecillae quod ad te attinet, quae opem tibi ferre infelicissimo non possim. cf. ε', 299, II. σ',

54 etc. — Θεουδέα. 109. de tota sententia cf. λ', 435, 558, II. ν', 306. — πῖονα μηρὶ' ἔκηε. δ', 764 etc. — ἑξαίτους, lectas, eximias. β', 307 etc.

367. ἀρώμενος ἕως ἴκοιο γῆρας. ἕως interpretantur ὡς, ὅπως, quo sensu nusquam legitur. praeterea non est ferendus trochaeus (ἕως ἔ-) pro dactylo vel spondeo usurpatus extremo versu. v. ann. ad II. α', 193. igitur corrupta haec esse arbitror, malimque ἄρ., ὡς ἀν ἴκοιο, vel εἰ ἀν ἴκ., γ.: facileque enim fieri potuit, ut vel ᾱ omitteretur, sequente ι, quae litterae similes sunt in libris (v. θ', 560), vel εἰᾱ abiret, aequae proclivi lapsu, in εἰος, εἰως, ἕως. ἀρώμενος, εἰ —, ut ζ', 144: λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν. confidenter E ἕως ἴκοιο pro ὅπως ἴκ. dictum esse ait Attice. v. ann. ad ζ', 80.

368—379. γῆρας λιπαρόν. λ', 135. — νῦν δέ τοι, οἴω, πάμπαν. A. 2. et 3.: οἴω. Ald. 3. et quidquid est paulo vetustiorum editionum: νῦν δέ τοι ὠδέ σε πάμπαν —. nuperae: νῦν δέ τοι οἴω πάμπαν etc., quasi Ulysses solus non redierit, cum multi heroum occisi sint apud Trojam. fraudi fuerint ei, qui primus ita scripsit, illa α', 13.: τὸν δ' οἶον, νόστου κερηζόμενον ἠδὲ γυναικὸς, Νύμφη πότνι' ἔρυνε Καλυψώ. at considerate poeta ibi in supe-

- 370 οὕτω που καὶ κείνη ἐφεψιόωντο γυναῖκες
ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμαθ' ἴκοιτο,
ὡς σέθεν αἰ κύνες αἶδε καθεψιόωνται ἅπασαι.
τάων νῦν λῶβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων
οὐκ ἕαας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγε
- 375 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνηλόπεια.
τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνηλοπέλης
καὶ σέθεν εἴνεκ', ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός
κῆδεσιν. ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅτι κεν εἶπω·
πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἴκοντο,
- 380 ἀλλ' οὐπω τινά φημι εἰκότα ὧδε ιδέσθαι,
ὡς σὺ δέμας, φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔοικας.“
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ὦ γρηῦ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
- 385 ἔμμεναι, ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.“

inter lavandum Euryclea agnoscit Ulysssem e cicatrice, quam olim in venatu acceperat, cujus occasionem narrat poëta.

- „Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα,
τῷ πόδας ἐξαπένιξεν, ὕδαρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμόν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἴξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἰψά·
- 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμόν οἶδατο, μὴ ἔλαβουσα
οὐλήν ἀμφράσσειτο, καὶ ἀμφραδὰ ἔργα γένοιτο.
νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλήν, τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκόν τε, καὶ νίας,

rioribus: ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον· αἰπὺν ὀλεθρόν, Οἴκαι ἔσαν. οἷα dixit per parenthesis, ut β', 255.: ἀλλ', οἷα, καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων Πεύσειται, quo et ipso loco malim· οἷα, nec jam οἷα fero ν', 427, et ο', 31, cum id tot aliis in locis mediam producat. cf. ψ', 261. similiter etiam ὄτωμαι illatum est παρενθετικῶς γ', 140. cf. Aristoph. Lys. 81 etc. — ἐφεψ. 331. — κύνες. τ', 91 etc. — ἄνωγε. edd. fere: ἀνώγει, ut II. δ', 321. — ὀρώρεται. 524. v. Matth. §. 244. — ταλαπείριοι. ζ', 193.

387—400. ἐξαπένιξεν, abluere solebat. — ἐπήφυσεν, ab ἐπαφύσσω. — Ε: ποτὶ. — αἰψά. ἤγουν ἀπεστράφη πρὸς τὸ σκοτεινόν. — Am. B.: οὐλήν. Ἀττικοὶ τὸ θεραπευθὲν τραῦμα ἀτειλὴν φασί· παρὰ δὲ Ὀμήρω ἀτειλὴ μὲν τὸ ἀθεράπευτον, οὐλή δὲ τὸ θεραπευθὲν. Ε: ὅτι δὲ ἡ οὐλή παρὰ τὸ ὅλον γίνεται, ὡς ἐπιγινόμενη ἔλκει ὀλαθῆντι, τουτέστιν εἰς ὀλό-

τητα ἐλθόντι, δηλον· καὶ οτι φιλοῦται διὰ τὴν Ἰωνικὴν τοῦ ν ἐπένθεισιν· καὶ ὅτι ὀξύνεται πρὸς διαστολήν τῆς οὐλῆς τριχῶς· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τὸ ὕπουλον γίνεται. — probat hanc notationem vocis οὐλή Buttmanus Læril. 47. 8., quo loco et cognatum verbum οὐλεῖν (heil. sein, gesund sein) commemorat, unde οὐλε, salve, Odys. ω', 402. — ἀμφράσσειτό (ab ἀναφράσσειν, ἀναφράσσειν). — ἀμφραδὰ, manifesta adverbium ἀμφραδὸν frequentat hic noster, et eodem sensu ἀμφραδίην dixit ε', 121 et bis in Iliade, ἀμφραδίον autem γάμον ζ', 288. — B: „τὴν ποτέ μιν — ὀδόντι. Bion in Epitaphio Adonidis hinc sumsit epithetum, neutiquam tentandum: μηρὸν ὀδόντι λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς.“ — μετ' Αὐτ., ad Autolycum. — Αὐτόλυκος Ἐρμού, inquit Apollodoros 1, 9, 16., nec aliter Hyginus fab. 202. et Pseudodidymus auctore Pherecyde. sed Paus. 8, 4, 3.: παῖδα δὲ Περσεῖ (Arcadis nepoti) ἀρρε-

395 μητρός ἑῆς πατέρ' ἕσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνη θ', ὄρκω τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἐρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
ἀρουῶν, ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἄμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ', ἔλθων Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον,

400 παῖδα νέον γεγαῶτα κηχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν δ' αὖ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε,
πανομένῳ δόροιο, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

„Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο; ὅττι κε θείης

να μὲν φαῖσιν οὐδένα, Νέαιραν δὲ γε-
νέσθαι θυγατέρα· ταύτην γυναῖκα ἔ-
σχεν Αὐτόλυκος, οἰκῶν μὲν ἐν τῷ ὄρει
τῷ Παρνασσῷ (Phocidis monte celeberrimo,
de quo Cellar. 1. p. 1126 etc.), λεγόμενος δὲ Ἐρμοῦ παῖς, Δαιδαλίω-
νος δὲ (Phosphori filii, cujus frater fuit
Ceyx) ὦν τῷ ἀληθεῖ λόγῳ. hanc famam
sequi videtur poeta; certe patrem ejus
haud novit Mercurium, cujus filium
appellaverint Autolycum versutiae causa,
qua excelluit. — ἐκέκαστο. Il. β',
158. — κλεπτοσύνη θ', ὄρκω τε.
hendiadys pro ὄρκω κλεπτικῷ, perjurio.
Montbel.: „Lui qui l'emportait sur tous
les hommes par la ruse et par le serment.
Voici comment mde. Dacier paraphrase ces
2 hémistiches d'Homère, ὃς — ὄρκω τε·
„„prince qui surpassoit tout ceux de son
temps en prudence et en l'adresse pour
cacher ses desseins et pour surprendre ses
ennemis, et en bonne foi pour garder religieusement
sa parole et ne violer jamais ses serments.“
Ce n'est pas ainsi que Platon (Reip. 1, p. 160, t. 6 ed. Bip.)
entendait ce passage; c'est Socrate qui parle:
„„ Sans doute qu'un voleur vous paraît être
l'homme juste (κλέπτῆς ἄρα τις ὁ δίκαιος,
ὡς εἰκεν, ἀναπέφανται). Vous aurez appris
cela d'Homère; car le poète vante beaucoup
l'aïeul maternel d'Ulysse, et dit qu'il l'emportait
sur tous les hommes par le vol et le serment.
De sorte que la justice, selon vous, selon
Homère, et selon Simonide, est de voler au
profit de ses amis, et au préjudice de ses
ennemis.“
Eustathe (p. 1379, 36., proemio Odysseae.)
dit aussi que cette forme, l'emporter par le
serment, signifie employer les faux serments
avec habileté (τὸ ψευδέσιν ἐντέχνως ὄρκοις σοφίεσθαι).
Pope, au contraire, est du même sentiment
que mde. Dacier; mais ceux qui veulent
ici justifier Hom. confondent toujours l'époque
héroïque avec celle où

nous vivons. Dans ces temps d'une
société à peine sortie de la barbarie,
où chacun était en guerre avec son
voisin, le point essentiel était de se
défendre à tout prix; et quand on ne
pillait pas, on courait grand risque
d'être pillé. Dès lors les qualités qu'
Hom. vante dans Autolycus devaient
être fort estimées. Ulysse lui-même
n'est pas scrupuleux quand il s'agit de
mentir. Eustathe à l'endroit cité observe
avec raison qu'il ne dit que des
mensonges en toute rencontre. — ὁ
δέ οἱ — ὀπήδει, is autem propitius
illum comitabatur, h. e. tutabatur. sic
η', 164.: — Δι', — ὅσθ' ἰκέτησιν ἄμ'
αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. dicuntur autem ὀπη-
δεῖν et personae, quae nobiscum sunt,
et res, quas possidemus: v. Il. β', 184,
ε', 216, Odys. θ', 237 etc. — B ad
399.: „Quum Rochefortius (Obs. sur le
récit de la blessure d'Ulysse, quam dis-
sertationem Roch. adjecit interpretationi
francogallicae hujus carminis. omisit
autem hoc episodium de venatione Au-
tolyci pariter ac Knightius, qui tamen
et antiquissimum putat, nec mediocris
poetae opus.) narrationis quae sequitur
de Autolyco et sumto ab Ulysse vulnere
γνησιότητα in dubium vocasset, ejus
argumenta, seu potius sophismata, dis-
sertatione peculiari confutavit Dugasius
(Dugas Montbel) in Annalibus encyclo-
paedici Milini an. 1817. (t. 3, 21.)“ —
κηχῆσατο; invenit. ζ', 51 etc. —
θυγατέρα ἧς, ut θυγατέρα ἦν Il.
λ', 2, ubi v. ann.

401—409. τὸν δ' αὖ — θῆκε. Εὐ-
ρύκλεια, ἧ τοῦ παιδὸς μῖα, φίλοις
ἐπὶ γούνασι θῆκε τῷ πάπῳ etc. Schol.
Harl.: γρ. Ἀντίκλεια. est hoc, nō
fallor, commentum ejus, quem male ha-
berent verba τὴν δ' αὐτ' Αὐτόλυκος
ἀπαμειβέτο 403., si Laërtem et Anti-
cleam sequente ibi versu appellaret Au-
tolycus, ut vulgo putant. v. ann. ad il-
lum locum. — εὔρεο, reperī, excogi-

- παιδὸς παιδί φιλῶ· πολυάρητος δέ τοι ἔστι.“
 405 Τὴν δ' αὐτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 „γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεισθ' ὄνομα, ὅτι κεν εἶπω.
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσάμενος τὸδ' ἰκάνω
 ἀνδράσιν, ἠδὲ γυναιξίν, ἀνά χθόνα πουλυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομα ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 ὀππότε ἂν ἠβήσας μητρῷον ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασι·
 τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.

describitur venatio illa Ulyssis in Parnasso, una cum Autolyco.

- Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκος τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο,
 415 χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχλοῖσι·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς, περιφῦς Ὀδυσῆϊ,
 κύσθ' ἄρα μιν κεφαλὴν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλά.
 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
 δεῖπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν,
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὠπτησάν τε περιφραδέως, δάσαντό τε μοίρας.
 ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον ἀταδύντα
 425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔισης.
 ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,

ta. — παιδὸς, filiae. — πολυάρη-
 τος, exoptatissimus. ζ', 280. — γαμ-
 βρὸς — εἶπω. Ε: ὁ Αὐτόλυκος τῆ
 μὲν Εὐρυκλείᾳ εἶπεν οὐδὲν, πρὸς δὲ
 τοὺς ἰδίους τὸν λόγον τρέψας ἔφη,
 γαμβρὸς etc., quem secutus interpres:
 gener meus, filiaque, imponite nomen,
 quod dixero. intelligunt illi casus rectos
 sensu vocativorum; quod fieri potest;
 at illud non potest, ut Eurycleam Au-
 tolycus dicatur alloqui (τὴν δ' αὐτ'
 Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο), revera autem
 generum filiamque alloquatur. igitur τί-
 θεσθ' est τίθεσθαι, οἶοι τίθεισθαι,
 quemadmodum poeta Il. τ, 140.: δῶρα
 δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, h. e.
 ἐγὼ οὗτός εἰμι, ὥστε παρασχεῖν δῶρα.
 parentes avus dicit esse eos, qui in-
 fanti nomen imponant; idque sane mor-
 ris Graecorum fuit, uti et illud, ut
 avorum fere nomina imponerent (v. Ari-
 stoph. Nub. 60—65 etc.); quo perti-
 net, quod Autolycus appellari jubet in-
 fantem ab se ὀδυσάμενον, facete ille
 nomini suo proprio substituens verbum

χακτηριστικόν, ut qui multis irasci
 solitus esset, inimicitiasque saepe exer-
 ceret cum vicinis. similiter Ulysses ipse
 ap. Sophoclem, annotante Barnesio:
 ὀρθῶς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς· Πολλοὶ
 γὰρ ὀδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί. — ἀνά
 χθόνα, ἐν χθονί. — πουλυβότει-
 ραν. Il. γ', 265 etc. — ὄνομα ἐπ-
 ώνυμον. η', 54. cf. Il. ι', 562, ubi
 ἐπώνυμον intelligas ὄνομα ἐπ., vel ἐπ-
 ανύμως.

415—420. Ε: χερσίν τ' ἠσπά-
 ζοντο (γ', 35). ἠγουν ἐδεξιούντο, κ.
 εἰς ἑαυτοὺς ἐπεσπώντο. — περιφῦσα.
 π', 21. — ἐκέκλετο. ζ', 71 etc. —
 ἐφοπλίσσαι, apparare. β', 295 etc.
 — βοῦν πενταέτηρον. v. Il. β',
 403.

421—423. Il. η', 316—318. δάσ-
 σαντο, dividebant. γ', 66 etc.

424, 25. Il. α', 601. et 2.

426. ι', 558 etc.

δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ Ἵπνου δῶρον ἔλοντο.

Ἴμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἴμεν ἐς Θῆρην, ἡμὲν κύνες, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
430 νιέες Ἀντολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
Παρνησοῦ, τάχα δ' ἴκανον πύχας ἠνεμοέσσας.
ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
[ἐξ ἀκαλαρήϊταιο βαθυρόρου ὠκεανοῖο.]

435 οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν, αὐτὰρ ὀπισθεν
νιέες Ἀντολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχη πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἠλιθα πολλῇ.

τὸν δ' ἀνδρῶν τε, κυνῶν τε, περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο,
* φρίξας εὖ λοφιῆν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς,
στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς

427. π', 481.

428. β', 1 etc.

429—32. β' ἄν ῥ' ἴμεν. ε', 475 etc.
— ὄρος κατ. ὕλη. ν', 351.— πύ-
χας, recessus, convalles. v. ann. ad
Il. η', 247.

434. quomodo ἐξ ὠκεανοῖο? num
προσέβαλλεν ἐξ ὠκ.? dubito: neque
enim tam ab oceano radiis ferire ter-
ram dicitur sol exoriens quam super
oceanum evectus atque ascendens. nempe
haec nescio quis male sedulus adscri-
psit, Il. η', 422 sublecta; sed ibi poë-
ta oratione integra et perspicua: ἠέλιος
μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρήϊταιο βαθυρόρου ὠκεανοῖο
Οὐρανὸν εἰσανιών. igitur avellamus
pannum assutum.

435—439. βῆσσαν. κ', 210.—
ἐπακτῆρες, venatores. Il. ρ', 135.
cf. 445. descriptio nativa et vivida ve-
nationis, cui descriptio, nescio qua
ratione, Eichhoffius *Etudes grecques sur*
Virg. 2. p. 249. praefert illam Virgillii
Aen. 4, 151.: *Postquam altos ventum*
in montes atque invia lustra, Ecce fe-

rae sari dejectae vertice cuprae Decur-
rere jugis; alia de parte patentes
Transmittunt cursu campos atque agmi-
na cervi Pulverulenta fuga glomerant,
montesque relinquunt. At puer Ascanius
mediis in vallibus acri Gaudet equo;
jamque hos cursu, jam praeterit illos;
Spumantemque dari pecora inter inertia
votis Optat aprum, aut fulvum descen-
dere monte leonem. ceterum cf., quae
comparavit vir doctissimus, loca similia
Nasonis Metam. 8, 329; 14, 342; Fe-
neloni Télémaque lib. 7., et Voltairei
Henr. 9, 130.— κραδάων δολ. ἔγ-
χος. Il. η', 213.— λόχην E inter-
pretatur ξύλοχον (445, δ', 335 etc.), Ap.
σύμφυτον τόπον. Am. B.: λόχη η.
ὕλωδει χωρίω, πρὸς κοίτης ἐπιτηδείω,
ἀπὸ τοῦ λέξασθαι.

440—443. v. ε', 478—482.

446. φρίξας εὖ λοφιῆν, bene
erectis setis. quis ita locutus est? scri-
bamus εὐλοφιῆν, ut εὐλοφος, cujusmodi
verbis compositis scater lingua graeca.
ceterum v. Il. ν', 471—74, χ', 95.

448—453. χειρὶ παχείῃ, manu
robusta. ζ', 128, χ', 95.— οὔτ. με-
μαῶς. ι', 301, Il. φ', 68.— φθά-

- 450 γουνός ὑπερ, πολλὸν δὲ διήφυνσε σαρκὸς ὀδόντι
 λικριφίς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἴκετο φωτός.
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ᾤμον,
 ἀντικρὺς δὲ διήλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 κἀδδ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
 455 τὸν μὲν ἄρ' Ἀυτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
 ᾠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέιο,
 δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαιοιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἴκοντο φίλου πρὸς δῶματα πατρὸς.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀυτολύκός τε, καὶ υἱέες Ἀυτολύκοιο,
 460 εὖ ἠσάμενοι, ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,

μενος. Π. ε', 119 etc. — διήφυνσε, perhausit, percussit. Ap.: ἐξήντησεν, διέκοψεν. E: τὸ δὲ διήφυνσε βᾶθος δηλοῖ τῆς πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου. διὸ καὶ τὴν οὐλὴν εἰκὸς βαθεῖαν οὖσαν ἔξον γνωσθῆναι ἂν ὑπὸ τῆς Εὐρυκλείας καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως γὰρ ἐπίπεδος οὖσα κ. ὁμαλὴ οὐκ ἂν ἔγνωστο. ἀστέως δὲ ἐξῆθέη τὸ διήφ. κ. ἀσφαλῶς (sine offensione), ὡς πολλῆς ἐκείθεν ὑγρὸς σαρκὸς οἶον ἐξαντληθείσης. — ἔραδία δὲ πάντως ἢ δι' ὀδόντος πληγῆ τῷ συτ· χαυλιόδων γὰρ ἐστὶ, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἐξω ἔχων, κ. ὡς οἶά τι βέλος αἰε προβεβλημένος αὐτόν etc. — λικριφίς ἀΐξας, oblique ingruens. Π. ε', 463. — ἀντικρὺς — ἀκωκῆ. v. Π. κ', 253. scripsi ἀντικρὺς pro ἀντικρῦ, ut Π. γ', 359., ubi v. ann.

454. κ', 163.

455—458. τὸν μὲν, τὸν σὺν. — ἀμφεπένοντο. ο', 466 etc. — ᾠτειλὴν. κ', 164 etc. v. et ann. ad 391. — δῆσαν, ligarunt. vox artis chirurgicae. — ἐπισταμένως, perite. ε', 245 etc. — MS. Barnes.: ἐπαιοιδῆ. ἴστέον, ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἢ διὰ τῆς ἐπαιοιδῆς (ἐπωδῆς) θεραπεία, ὡς τε καὶ Πίνδαρος (Pyth. 3, 91) ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιῦ μαλακῆς ἐπαιοιδῆς λέγει. similiter Etym. M. h. v. Sch.: Διοκλῆς ἐπαιοιδῆν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν· ἰσχαίμον γὰρ εἶναι ταύτην, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ τετραωμένου προσέχῃς ἢ καὶ ᾠπερ προσηρτημένου τῷ παρηγοροῦντι· ὡς καὶ δι' ἐτέρων, ἀλλά σὲ μὲν θέρᾶπων ποτιτέρεπετο (Π. ο', 401). ἔσχεθον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπανσαν. Voss.: und hemmten das schwarze blut mit beschwörung. Mont-

bel.: „ils arrêtent le sang noir par un enchantement. Quoique j'aie employé le mot enchantement dans ma traduction, je crois que par ἐπαιοιδῆ il faut entendre simplement une musique agréable et douce, propre à calmer les douleurs. Je crois aussi qu'il ne faut pas donner trop d'importance au verbe ἔσχεθον, ils arrêtèrent, puisque immédiatement avant le poète a dit que les fils d'Autolycus bandèrent avec beaucoup de soin la blessure d'Ulysse. Au reste, on ne peut méconnaître l'influence de la musique dans les maladies, surtout dans les hémorragies; et, sans supposer qu'on guérisset une sciaticque en jouant de la flûte sur le siège du mal, comme le dit Théophraste, (L'harmonie phrygienne était le remède souverain. cf. Athen. 14, p. 624, A, B. Montb. „Caelius quoque Aurelianus ait: Philistionis fratrem scribere, quendam fistulatore loco dolentia decantasse.“ Feith. p. 141.) on sait que la médecine actuelle a souvent employé la musique avec succès dans le traitement de diverses maladies. Voyez une thèse soutenue en 1815 par J. B. Lamarche, intitulée: *Essai sur la Musique, considérée dans ses rapports avec la médecine.*“ Th. Bartholinus Miscell. med. de Morbis biblicis, Francof. 1672, pag. 61.: „Vere Salomon Prov. 17, 22.: *animus laetus bonam facit medicinam.* — et ad rem Hippocrates 2. Aphor. 23.: *in quovis morbo animo bene valere, ac rebus convenienter datis gaudere, bonum.* (ἐν πάσῃ νόσῳ τὸ ἐξῆῶσθαι τὴν διάνοιαν, καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν.) hinc musica pro morborum multorum curatione apud veteres advocata, ut etiam melancholiam Saulis lyra sua David junior composuerit“ etc. Virg. Aen. 7, 757., notante Cl.: *neque*

* καρπαλίμως χαιρόντα φίλην χαιρόντες ἔπεμπον
 εἰς Ἰθάκην. τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαιρὸν νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν ὅτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιβιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησηόδ' ἔλθόντα σὺν νιάσιν Ἀυτολύκοιο.

herum agnitum laete appellat Euryclea.

Τὴν γοηῦς χεῖρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα
 γνῶ ῥ', ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
 ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
 „Ἡ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος, οὐδὲ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσθαι!“

quae, reginae nuntiatura reditum ejus, turbatur a Pallade, et ipse Ulysses minis terret illam, ne rem intempestive eloquatur.

Ἡ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,

eum juvere in volnera cantus Somniferi
 et Marsis quaesitae montibus herbae.

461. cur, quaeso, φίλην εἰς Ἰθάκην, quae non esset Autolycei ejusque filiorum patria, ut vocaretur cara, φίλη, quemadmodum δ', 585. dixit: ἔδοσαν δὲ μοι οὐρον Ἀθάνατοι, τοί μ' ὄκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν? num igitur φίλην Τηλεμάχου? at hoc friget, nec ita loqui solet poeta. accedunt variantes scripturae φίλος et φίλον, quarum haec quidem non nisi in A. 3. habetur, correctoris haud dubie commentum, φίλος autem et in MS. Thomae Bentleji et in A. 2. legitur, estque ab Altero expressum, sed temere: nam scribendum est, si quid sentio, φίλοις, voluptate, delectatione, h. e. venatu illo, quo et Ulysses et avus maternus ejusque filii gaudebant. sic φίλα esse dicuntur ea, quae placent, et in quae velut naturae impetu deferimur. v. Schn. v. φίλος. Aeschylus Theb. 709.: κρατηθεῖς δ' ἐκ φίλων ἀβουλίαις, ubi Paris. 2787.: ἡδονῶν, etc. permisceri οἱ et ὦ, nemo est gnarus codicum, quin sciat. E: ὅτι δὲ τοῖς παλαιοῖς περισπούδαστον ἦν τὸ κυνηγετεῖν, αἱ παλαιαὶ πράξεις δηλοῦσιν, ἐν αἷς μυρία πρόσωπα λαμπρὰ περιέρδον-

ται, χαιρόντα τῷ θηρατικῇ τέχνῃ, κ. εὐδοκιοῦντα περὶ αὐτὴν, ὅτι μηδὲ ἔστιν εἰκαῖον ἔργον αὐτῆν, ἀλλὰ γυμνάσιον πολεμικόν, δίχα γε τοῦ καὶ βίου προσπορίζειν ἐνιαχοῦ ὄλοις ἔθνεσιν etc.

464—483. οὐλὴν, de cicatrice. — ἔλασεν, ἐπληξεν. Ex E. — καταπρηνέσσι. ν', 164. — ἐπιμασσαμένην. 481, ἰ', 302, Il. δ', 190 etc. — φέρεσθαι, ferri, auferri. ε', 331 etc. — ἄψ — ἐκλίθη, eversus est. Voss.: nieder sank in die wanne das bein, dass klingend das erz scholl, Und auf die Seite sich lehnt', und zur erd' ausströmte das wasser. — E: τὴν — φρένα. ὄθεν λαβῶν, φασί, Σοφοκλῆς (incertum quo loco) ἔφη, ὡς χάσμα ὑφέρεπει δάκρυον ἐκκαλούμενον. Tiedckius noto carmine: Herz, Herz, Bebst du vor Wonn' oder Schmerz? magis etiam ἐμφατικῶς Homerus ipse Il. ζ', 484.: δακρυόεν γέλασασα, quasi dicas thränenhaft lächelnd. — τῷ — φωνή. δ', 704, Il. ρ', 695, ψ', 396. θαλερῆ. v. Schn. v. θαλερός. — πάντα, πάντως. inepte E: ἦγον ὄλον, interpretes: totum herum meum. — ἀμφαφάσθαι. θ', 215 etc. — πεφραδέειν.

- πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα.
 ἢ δ' οὐτ' ἀθροῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι,
 τῇ δ' ἑτέρῃ ἔθεν ἄσσον ἐρύσσατο, φώνησέν τε·
 „Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μήτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται.
 * ὦδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὀππότ' ἂν ἄλλας
 490 δμῶας ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναικάς.“

silentium promittit anus, seque procis sublatis probas improbasque famulas ipsi indicaturam esse.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκον ὀδόντων!

η', 49, α', 273 etc. — ἡ δέ. Penelope. male Eurycleam E dici putat. avertit subito Minerva mentem Penelopae, ut nec satis videre oculis possit, nec intelligere, quid agatur: adhuc enim omnia viderat, exadversum sedens cum ancillis. E: τὸ δὲ ἀφροθῆναι τὸν πόδα, κ. τὸν χαλκὸν ἠχῆσαι, κ. τὸ ὕδωρ χεθῆναι, ὅπλα μὲν πάντως καὶ τῇ Πηνελόπῃ δοκοῦσι δὲ δι' ἀσθένειαν γενέσθαι τῆς γράσος· ὀλιγηπελέουσα γὰρ εἶναι ὑπόκειται (356), διὸ καὶ τοῦ μεγάρου ἐμβαίνουσα μετ' ὀλίγον, ἐφ' ᾧ οἴσεσθαι ποδάμπτρα, ἐπεὶ τὰ πρότερα ἐκχυτο πάντα, οὐκ ἐρωτᾶται ὑπὸ τῆς δεσποίνης, ὡς τῶν προτέρων διὰ τὴν αὐτῆς ὀλιγηπελίαν ἐκχυθῆναι δοκούντων. — E: φάρυγος (ι', 373) λάβε λαβόμενος τῆς γράσος ἐν τῆς φάρυγος οὐκ ἀφίει λαλεῖν. — σὺ δὲ — μαζῶ. moris quidem fuit Graecorum, ut matres suo potissimum lacte alerent liberos, et revera Penelopē filium lactasse dicitur λ', 447. (παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ Νηπίος); sed fieri potuit, ut propter inopiam lactis materni nutritices adscrentur. quare haec ego nequaquam insimulaverim, quamvis procedat oratio deletis versibus 483. et 84. v. Feith. 2, 18, 2.

485. E. τὸ θεὸς ἔμβαλε θυμῷ θεῖόν τι δηλοῖ τὸν τοῦ Ὀδυσσεύς ἀναγνωρισμὸν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως

ἡ γράσος ἀνέγνω τὸν ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς.

487. ὦδε γὰρ ἔξερέω. hoc si genuinum est, interficiet Ulysses Eurycleam, seu sileat, sive rem eloquatur. dure enim intelligas κατὰ τὸ σιωπώμενον: εἰ μὴ σιγᾶς. scribamus potius, aperta sententia, facillique mutatione: εἰ δ', αὐτὰρ ἔξερέω. sic libri apud Aeschylum Eum. 200. habent ἠρέσω vel ἀρέσει, nec raro εἰ δὲ et οὐ δὲ similiaque confunduntur, ne de γ et τ litteris quavis pagina permixtis dicam. ellipticum εἰ δὲ, sin vero, germ. wo nicht, illustravimus ann. ad II. θ', 18 et ι', 46. αὐτὰρ pro δὲ positum est in apodosi, ut II. γ', 288.: εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεισόντος, Αὐτὰρ ἐγὼ etc. saepius lectum illud ὦδε γὰρ ἔξερέω hic quoque inculcaverint librarii oscitantes. v. π', 440, φ', 337, II. α', 212 etc. ceterum A. 2. et 3., obsequente Altero: — ἐξ, καὶ κεν τετ. ἔσται.

490.—507. κτείνωμι Harl., W, B, quam scripturam E commemoravit. vulgo: κτείνωμι. v. Matth. §. 207, 10. — τέκνον ἐμόν. appellatio χαρακτηριστικὴ in seniore et ea, quae Ulysssem lactaverit. cf. δ', 78, ψ', 70 etc. —

οἶσθα μὲν, οἶον ἔμὸν μένος ἔμπεδον, οὐδ' ἐπεικτόν·
ἔξω δ', ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος.

495 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναικάς,
αἱ τὲ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλίτιδες εἰσι·“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
500 „μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσῃαι; οὐδέ τί σε χρὴ·
εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι, καὶ εἴδομ' ἐκάστην.
ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν·“

“Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ διἔκ μεγάροιο βεβήκει,
οἰσομένη ποδάμπτρα· τὰ γὰρ πρότερον ἔκχυτο πάντα.
505 αὐτὰρ ἐπεὶ νύψεν τε, καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ.
αὐτὶς ἄρ' ἀσσοτέρῳ πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ θανάεσσι κάλυψε.

Penelope, postquam denuo dubium rerum suarum statum deservit apud conjugem, somnium nimis manifestum narrat.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·

* „Ἐεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
510 καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἠδέος ὄρη,
ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ.

* αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
ἤματα μὲν γὰρ τέρομ' ὄδυρομένη, γούωσα,
ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·

515 αὐτὰρ ἐπὴν νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πικναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
ὄξεῖαι μελεδῶναι ὄδυρομένην ἐρέθουσιν.
ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρῆς ἀηδῶν,

ποῖόν σε — ὀδόντων; Π. δ', 350 etc. — ἐπεικτόν sensu activo, ut Π. ε', 892 etc. E: ἔστι δ' ἐπεικτόν κυρίως τὸ εἶκον ἀφῆ, ὡς μαλακίον. — ἔξω, κατάσχω τὸ πρᾶγμα, σιγήσω, κατὰ τὸ ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ὁ κατωτέρω (502) κεῖται· ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον ἀντὶ τοῦ διατεθῶ, ἔφ' οἷς παρ-ἀγγέλλεις, memoriter, opinor, Plut. l. de Garrulitate: ἔξω δ' ἦντε περ κρατερῆ δρῦς, ἢ ἐσίδηρος. semel dixit λίθον genere feminino. ceterum v. 211. — αἶ — εἰσιν. π., 317. νηλίτιδες A. 1. et Am. B. E: — νηλιτεῖς (quae vulgata scriptura est) —, ἢ νηλίτιδες. cf. Schn. v. νηλιτης. — ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, et diis rem committe. similiter φ', 279, γ', 289. cf. σ', 24 etc. — αὐτὰρ — ἐλαίῳ. γ', 466, Π. γ', 577 etc. — αὐτὶς — θερσόμενος. cf. ρ', 572, 73. E: αὐτὶς ἀσσοτέρῳ πυ-

ρὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐσχάραν ἔλκετο δίφρον Ὀδ. θερσόμενος, ἦγονν θερμανθησόμενος, ὡς διὰ τὸ νύψεσθαι ποθέωτέρῳ γενόμενος.

509. cf. 104. τυτθὸν, paulum. i, 483 etc.

512. καὶ inutile est, ponamus κεν, quod mitigat orationem. particulae saepius confusae: v. δ', 546.

515—517. Sch.: κοῖτος. ἀντὶ τοῦ ὕπνος. Ap.: κοῖτος, ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ κοίτου τ' ἐμνήσαντο. (? v. η', 138.) — ἀδινὸν κῆρ. v. Π. π', 481 et Schn. v. ἀδινός. — μελεδῶναι, μελεδήματα. μελεδῶνας dixit scriptor hymni in Apoll. 532.

518—523. E: τὸν δὲ περὶ τῆς ἀηδῆτος μῦθον διαφόρως ἦτοι ἀνομοίως τοῖς νεωτέροις (v. Apollod. 3, 13, Ovid.

καλὸν αἰδέσθην, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο,
520 δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν.

Met. 6, 455 seqq.) μεταχειρίζεται ὁ ποιητής. οὔτε γὰρ Πανδίονος ὁμοίως αὐτοῖς μέμνηται, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἐκεῖνος ἦν, Πανδάρεός τε καὶ Πανδίον καλούμενος, οὔτε Πρόκλης, οὔτε Τηρέας, καὶ τὸν παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ Ἴτυν Ἴτυλον αὐτὸς λέγει. — καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοί φασι, τοῖς δὲ περὶ τὸν ποιητὴν ἕτεροῖα δοκεῖ. Πανδαρέου, ὃ πατὴρ Μέρου ὁ Μιλήσιος, κούρας οἶδασι Μερόπην, Κλειθήραν, καὶ Ἀηδόνα. τούτων ἡ προσβυτάτη Ἀηδῶν Ζήθω τῷ Ἀμφιόνος ὀδελφῷ, φασί, γαμηθεῖσα ἔσχεν υἱὸν ἕνα τὸν Ἴτυλον. φθονοῦσα δὲ τῇ τοῦ δάερος Ἀμφιόνος πολυτενείᾳ, συγχνοὶ γὰρ αὐτῷ ἐγίνοντο παῖδες ἐκ Νιόβης τῆς Ταντάλου, ἡ Ἰππομεδούσης, ἐπεὶ ἔωρα τὸν υἱὸν Ἴτυλον συναθρόνοντα ἐκείνοισι, καὶ ποτε καὶ συνανακλινομένον, παραγγέλλει κατὰ καιρὸν τῷ παιδί ἰδίᾳ κοιτασθῆναι, ἢ κατὰ τινὰς (velut Sch.) τὴν ἐνδοτέρω κοίτην ἐλέσθαι, ὡς ἂν ἀωρὴ νυκτὸς αὐτῇ ἐπελθούσα τὸν πρῶτον ἀποσφάξῃ τῶν Ἀμφιόνος παιδῶν. ὁ δὲ ἦν ὁ Ἀμαλεύς. τοῦ δὲ Ἰτύλου ἐκλαδομένον, ἢ ἄλλως μὴ ὑπακούσαντος, ἐπισφρήσασα νυκτὸς ἡ Ἀηδῶν ἀποσφάττει τὸν παῖδα Ἴτυλον, εἰς τὸν Ἀμαλέα δοκοῦσα βάπτειν τὸ ξίφος, ὡς δὲ τοῦ φθόνου κανὸν οὕτω κατέσκηψεν, εἰς τὸν Ἴτυλον, κάτοχος ἡ μήτηρ γενομένη τῷ πένθει αἰτεῖ θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, κ. ἀλλαγείσα εἰς ἀηδόνα τὴν φαινομένην τὸ τοῦ Ἰτύλου πένθος ὄμως οὐ μετήλλαξεν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ στόμα ἔχει αὐτὸν ἄδουσα. — καὶ οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὴν ἀηδόνα. ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ῥαψῳδίᾳ (υ', 66—78) ἡ Πηνελόπη λέγει, ὡς τὰς λοιπὰς δύο Πανδαρέου κούρας, ὀρφανὰς τοκέων λειψθείσας, ἐκόμισεν Ἀφροδίτη, ὀρφανὰς δὲ γάμον γενομένας ἀνηρέψαντο Ἀρπυιαί, κ. παρεδόθησαν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν. ἴσως γὰρ περικαλλεῖς μὲν οὔσαι, δι' ὀρφανίαν δὲ δυσπραγοῦσαι, καὶ εἰς ὑποδύσκολον κ. ὡς οἶον εἰπεῖν ἔρινυνῶδες ἦθος μεταβληθεῖσαι τῇ λύπῃ, ὄχοντο ἀνώνυμοι, κ. διατοῦτο καὶ ἀνέμοις ἀπαχθῆναι (perperam liber: ἐπαχθ.) κ. Ἐρινύσιν παραδοθῆναι μυθεύονται. — περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος Πανδαρέου φέρεται λόγος (Sch.), ὅτι κύνα κλέψας χρυσοῦν ἐν Κρήτῃ, Ἡφαίστου ἔργον ἔμψυχον, ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους παρακατέθετο Ταντάλῳ. Λι-

ὸς δὲ ἀπαιτοῦντος τὸ κλέμμα δι' Ἐρμου ὄμοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. καὶ Ζεὺς μὲν τὸν κύνα, Ἐρμου ὑφελόμενον ἀπολαβῶν κατέστρεψε τῷ Ταντάλῳ ὄρος τὸ Σίπυλον· ὁ δὲ Πανδάρεος ἢ Πανδάρεος φρυγῶν εἰς Ἀθήνας ἐκίεσε (ἐκείθεν) εἰς Σικελίαν διέβη, ἔνθα διεφθάρη, φασί, μετὰ τῆς γυναικὸς Ἀρμυθῆς. τὸ δὲ Πανδαρέου ὄμοιον τῷ Τυνδαρέου, ὃ κείται παρὰ τῷ ποιητῇ (λ', 297, σ', 199) ὁμοίως τῷ Πηνελέου. (dicit Il. ξ', 489, sed v. ibi ann. haud male Barn.: Πανδάρεω.) κούρη δὲ Πανδαρέου τὸ πτηνὸν ἢ ἀηδῶν κατὰ τινα τρόπον μεταωνυμίας, ἢ μεταλήψεως· οὐ γὰρ ἡ ὕρνη Πανδαρέου θυγατὴρ. — χλωρῆς δὲ ἀηδῶν ἢ ὡς ἐν χλωροῖς, φασί (Sch.), διατρίβουσα; ἢ ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἕαρος γὰρ φαίνεται, ἢ διὰ τὸ χρῶμα (recte), διό, φασί, καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ χλωραύχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται. (ποιμιλοδείρουν luscianum vocat Hesiodus O. et D. 203., h. e. Guyeto interprete variegatam, non canoram, ut vulgo reddunt; videtur autem pertinere hoc epitheton ad mutabilem avis colorem: v. Aristoteles H. A. 9, 36, 2, Schn.-lexico gr. v. χλωρῆς.) ἐν δὲ τῷ ἕαρος νέον ἰστ. δηλοῖ, τότε μάλιστα ὀδιδὸν εἶναι τοῦρυνίδιον, (ὡς) εἴποι ἂν ὁ Κομικός· παρ' ἀκμάζοντος γὰρ ἕαρος ἀνιέται καὶ τὸ μέλος. nimis confidenter Knightius Pandarei filiae metamorphosin dicit „fabulam, ut alias ejusmodi, senioris aevi et e mystica vel symbolica religione ortam.“ difficilis enim res est initiorum omnium investigatio, nec apparet causa, cur hoc mythorum genus abjudicemus ab Homero, fonte mythorum. — „Demetrius Phaler. περὶ Ἐρμ. §. 133.: εἰ μὲν τις ἐν πράγματι χάρις ἐστὶ, τὰδε καὶ ἡ λέξις ποιεῖ ἐπιχαριτώτερα, οἷον ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κ. τ. λ. ἐνταῦθα γὰρ καὶ ἡ ἀηδῶν χάριεν ὀρνίθιον, καὶ τὸ ἕαρ φύσει χάριεν, πολὺ δὲ ἐπικεκλόμεται τῇ ἐρμηνεύᾳ· καὶ ἔστι χαριέστερα τότε χλωρῆς, καὶ τὸ Πανδαρέου κούρη εἰπεῖν ἐπὶ ὀρνίθου, ἅπερ τοῦ ποιητοῦ ἴδια ἐστὶ. cf. Strabo 14, p. 981. vel 665. Virg. Georg. 4, 511.: qualis populea moerens Philomela sub umbra Amisso queritur foetus. — Plet noctem, ramoque sedens miserabile car-

- ἦτε θαμὰ τροπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῶ
 κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθιοιο ἄνακτος,
 ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 525 ἦε μένω παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτήσιν ἐμῆν, δμῶάς τε, καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε φῆμιν,
 ἢ ἦδη ἅμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
 μνάται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νῆπιος ἠδὲ χαλίφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιπούσων·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστί, καὶ ἦβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλόων, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον.
 χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἕξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα·
 ἐλθῶν δ' ἕξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 παῖσι κατ' ἀνχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν. οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέροθη.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον, καὶ ἐκῶκνον, ἐν περ ὄνειρῳ·

men Integrat, et moestis late loca questibus implet." Et Cl. Eichh. conferri jussit similia loca de luscinia Ariosti (Orl. 45, 39), Tassonis (Gerus. 12, 90), Miltoni (Parad. lost 3, 38) et Voltairrei (Henr. 8, 265). veris cantator nostras Kleistius: — Der Zeisig klaget der Schönen Sein Leid aus Zellen von Laub. Vom Ulmbaum flötet die Amsel In hohlen Tönen den Bass. Nur die geflügelte Stimme, Die kleine Nachtigall, weicht ruhmstüchtig in einsame Gründe, Durch dichte Wipfel umwölbt, der Traurigkeit ewige Wohnung, — Und macht die schreckbare Wüste zum Lustgefilde des Waldes. — ἦ τε — φωνήν. quis non sentiat proprietatem verissimam pulcherrimamque hujus descriptionis? χαρακτηριστικὸν enim est in luscinia, nec imitabile, quidquid student aliae aves, vocis multisonae voluntas, τὸ θαμὰ τροπῶν πολυηχέα φωνήν. — δι' ἀφραδίας, per inconsiderantiam. saepe Hom. dixit ἀφραδίας euphoniae et magniloquentiae causa, semel ἀφραδίην Il. β', 368, nisi forte ponendum ibi est ἀφραδίης, ut γ', 388. v. ann. ad 82.

524—534. ὀρώρεται. 377. cf. π', 73—77. — ἔμπεδα π. φυλ. β', 227, λ', 177. — ἀπερ. ἔδνα. Il. π', 178,

α', 13 etc. — χαλίφρων. δ', 371. — καὶ — ἰκάνει. λ', 316. — καὶ δὴ μ' ἀρᾶται π. ἐλθ., h. e. καὶ ἀρ. δὴ π. ἐλθεῖν με, jam vel optat ut redeam, nedum ut vetet. πάλιν ἐλθέμεν, redire. Il. ι', 408. — κτήσιος. genit. causalis. — ἀσχαλόων, indignatus. 159.

535—557. quantum somniis tribuerint veteres, nemo nescit, quorum somniorum interpretes vocabantur ὄνειροπόλοι. v. Il. α', 63, Feith. 1, 16, 4. et ejus annotatorem Stöberum p. 31. — Am. B. et Pal.: πυρὸν — ὕδατος. ἢ ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένου ὕδατι σίτρον· ἢ ἐξιόντες τοῦ ὕδατος, ἔνθα διατρίβουσι. hoc solum placet Pseudodidymo: ἕξω κ. χωρὶς ὕδατος. et legitur quidem ἕξ ἀλὸς pro ἕξω ἀλὸς λ', 133, ubi v. ann.; sed probanda tamen est prior illorum interpretatio, siquidem frumentum macerato nutriti et saginari domi solent anseres. Voss.: zwanzig hab' ich der gäns' im haus' hier, welche den weizen Fressen, mit wasser gemischt; und ich freue mich, solche betrachtend. ἕξ pro ἕξω, ut λ', 133. — λαίνομαι, laetor, delector. ζ', 156. — ἀγκυλοχείλης. χ', 302, Il. π', 428. — ἐκέχυντο, fusi seu dejecti sunt. κ', 415 etc. — αἰθέρα δῖαν. Il. π', 365. —

ἀμφὶ δ' ἔμ' ἠγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
οἴκτ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
ἄψ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ,
545 φωνῇ δὲ βροτῆ κατερήτυε, φώνησέν τε·

„Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,

550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.“
„Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμὲ μελιηδῆς ὕπνος ἀνῆκε.
παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἦχι πάρος περ.“

cui viso confidere illam jubet Ulysses.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
555 „ὦ γύναι, οὐπὼς ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
ἄλλη ἀποκλίναντ', ἐπειὴ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
πέφραδ', ὅπως τελέει, μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλιθρος
πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.“

dubitat tamen Penelope propter duplex somniorum genus; tum nuptias suas in certamen securium, quas Ulysses domi statuerat, se adducturam esse dicit.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
560 „ξείν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι

εὐπλοκ. Ἀχαιοί (β', 119), ut καρη-
κομόωντες Ἀχαιοί: uterque enim sexus
Graecorum comam alebat aevo heroico:
v. ann. ad II. β', 11. — ὃ μοι. ὅτι
μοι. — προὔχοντι, prominente. II.
ζ', 97, Od. ζ', 138. — φωνῇ δὲ βρο-
τῆ κατ., φώνησέν τε. est hoc
initium tenue fabularum Aesopiarum, uti
et colloquium accipitris cum lusciniā
apud Hesiodum O. et D. 202. κατε-
ρήτυε retinuit fugientem metu. v. II.
ι', 465 etc. — οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕ-
παρ ἐσθλόν. Ammonius: ὕπαρ ὀ-
νειράτος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐ-
στιν ἡ ἐναγῆς ὄψις, ὄνειρον δὲ (quod
idem τῶ ὄναρ) ἡ ἐν τῶ καθέυδειν
φαντασία. hoc Catone contenti simus
suadeo cum Valckenaerio, nec ineptis
notationibus horum verborum indulgea-
mus. ceterum ὄναρ etiam quodvis som-
nium, seu verax, seu fallax, dicitur:
v. ann. ad 563. — ἀεικέα πότμον,
saevam mortem. β', 250, II. δ', 396
etc. — μελιηδῆς, μελίφρων, γλυκύς.
η', 289, II. β', 34 etc. — παπτήνα-

σα, circumspiciens. ζ', 607, II. δ', 200
etc. — E ad 536.: τὸ δὲ πυρὸν ἐ-
δουσι πυρὸν ἐρεπτεσθαι (ι', 97)
μετ' ὀλίγα εἶπεν, ὅπερ ἐστὶν οἰκειότε-
ρον ἐπὶ ζώων ἀλόγων. — νόησα πα-
ρὰ πύελον, vidi apud pelvim stantes,
non ἐρεπτ. πυρὸν παρὰ π. v. 537.
Voss.: forschend darauf nach den gän-
sen, erblickt' ich sie all' in der woh-
nung, Welche mit weizen am trog sich
sättigten, so wie gewöhnlich. E: πύε-
λος δὲ συνήθως ἡ λεκανίς. οὐκ ἂν
δὲ ἴσως αὕτη παρὰ τὸ πύειν (!) γί-
νοιτο, ἀλλὰ παρὰ τὸν πύον, ὃς ἐστὶν
ἀπάνθεσμα γάλακτος (colostra), ὃς
τοιούτων ἴσως ἀγγείων ξυλλίνων χρῆσι-
μευόντων εἰς ὑποδοχὴν πνοῦ τοῖς νο-
μεῦσι κατὰ τὸς προῤῥηθέντας (ι', 223)
γανλοῦς. — φαίνεται, ἐφαίνετο, vel
φαίνεται.

558. ρ', 547. perperam librarii co-
dicum A. 1. et 4. post hunc versum in-
culcaverunt υ', 369 et 70.

560—568. Sch.: ἀμήχανοι (363,

γίνονται, οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισι.
 δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὄνειρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἑλέφαντι.
 τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἑλέφαντος,
 565 οἷ ὃ' ἑλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
 οἷ ὃ' ἔτρυμα κραινοῦσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 ἀλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν ὄτομαι αἰνὸν ὄνειρον

Π. θ', 130 etc.). πρὸς οὗς μηχανὴν εὐρεῖν οὐκ ἔστιν. scil. μηχανὴν ἑρμηνείας, ἢ κρίσεως. E: — πρὸς οὗς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ὀρισμένην τεχνίσασθαι, ἤτοι μηχανήσασθαι. — Am. B.: ἀκριτοῦ μυσθοῖ. ἀκριτα κ. ἀδιάτακτα λέγοντες. — δοιαὶ — ἑλέφαντι. mira fictio, quam varie explicare studuerunt. mitto nugas manifestas, illorum autem non rejiciam opinionem, de quibus Sch.: τινὲς δὲ οὕτως ἀπέδωσαν. κερατίνην μὲν τὴν ἀληθῆ, κ. διαφανῆ, κ. λάμπουσαν· ἑλεφαντίνην δὲ τὴν ψευδῆ, κ. ἀσαφῆ, κ. συγκεχυμένην. Porphyrium, ni fallor, dicit, qui latinis verbis apud Macrobius Comment. in Somn. Scip. 1, 3.: Latet, inquit, omne verum. hoc tamen anima, cum ab officiis corporis somno ejus paululum libera est, interdum adspicit; nonnunquam tendit aciem, nec tamen pervenit, et, cum adspicit, tamen non libero et directo lumine videt, sed interjecto velamine, quod nequs naturae caligantis obducit. — hoc velamen cum in quiete ad verum usque aciem animae introsipientis admittit, de cornu creditur, cujus ista natura est, ut tenuatum visui pervium sit; cum autem a vero hebetat ac repellit obtutum, ebur putatur, cujus corpus ita natura densatum est, ut, ad quamvis extremitatem tenuitatis crasum, nullo visu ad ulteriora tendente penetretur. Homerum tamen ipsum excipienti, qui, simili sono ductus, vocem ἑλέφας referre videtur ad ἑλεφαίρειν, et κέρατα ad κραινεῖν, potius nescio cujus alius placeat sententia, qui sic existimabat, referente Eustathio: λέγειν τὸν ποιητὴν κερατίνην μὲν πύλην, ὅθεν οἱ ἀληθεῖς (ὄνειροι) κ. ἔτρυμα κραινοντες, παρηχονυμένον. πῶς τοῦ κραινεῖν τοῖς κέρασιν, ὡς ἐκ τοῦ κέρασ κεραιῶν κ. κραιῶν· ἑλεφαντίνην δὲ, ὅθεν οἱ ψευδεῖς κ. ἑλεφαίρομένοι, ὅ ἐστι παραλογίζόμενοι, ἀπατῶντες, etc. similiter de iisdem Sch. prlscia ed.: κερ-

ρατίνην μὲν τὴν ἀληθῆ τὸ (scrib. τῶ) ἔτρυμα κραινεῖν κ. τελειοῦν, ἑλεφαντίνην δὲ τὴν ψευδῆ· ἑλεφράσθαι γὰρ τὸ παραλογίσασθαι κ. ἀπατῆσαι. οὐ δ' ἄρ' Ἀθηναίην ἑλεφροάμενος λάθ' Ἀπόλλων. (Π. ψ', 388.) Heyn. excursu 15. ad Aen. 6, 894., Virg. 2., p. 1041. 4. ed.: „de ratione eboris et cornu ad portas Somni translati varia sunt veterum et recentiorum interpretum ad Homericum et Virgilianum locum somnia. verisimillior ex iis fortasse interpretatio est haec, apposita etiam a Macrobio ad Somn. Sc. 1, 3., quod ebur, etsi candore suo lucem promittit, tamen non transmittit visum adeoque fallit, cornu contra pellucidum est. nolo enim suspicioni locum dare, in quam fateor, incidi, totum hoc commentum esse a lusu verborum: sunt ὄνειροι, quorum est τὸ ἑλεφαίρεσθαι, itaque veniunt διὰ ἑλέφαντος: alii sunt, qui κραινοῦσι, ἵque veniunt διὰ κεράων.“ cf. Schn. v. ἑλεφαίρω. frigida haec, ne quid gravius dicam; estque hic fortasse locus ex iis, in quibus Flaccus Homerum ait dormire. sed ejusmodi lusibus etiam Tragicis aliique poëtae et scriptores gaudent, quoque fere quis est ingeniosior, eo magis hoc genere delectari solet. — E: ἀμνηνοὶ δὲ ὄνειροι, οἱ φαντασιοῦντες μὴ στερεμῶς τὰ βλεπόμενα κ. ὡς εἰπεῖν μετὰ τινος μένους· εἴρηται δὲ καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀμνηνῶν ἐν ἄδου εἰδώλων (v. κ', 521) τῶν ἐν τῇ Νεκρίᾳ διὰ (?) καὶ τὸ συγγενῶς ἐκείνα πρὸς τοὺς ὄνειρους ἔχειν κατὰ τὸ (λ', 221), ψυχῆ δ' ἢ ὕτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. — τετεύχεται, factae sunt. β', 63, Il. ν', 22 etc. — πριστοῦ ἑλ. σ', 196. „Virg. Aen. 3, 464.: sectoque elephanto.“ Cl. — Ap.: ἑλεφαίρονται. βλάπτουσι κ. ἕξαπατῶσι. καὶ (fort. ὡς) ἑλεφροάμενος (Il. ψ', 388), ἀντὶ τοῦ βλάψας. „Nounus Dionys. 34, 89.: ὑπνώ-

ἐλθέμεν. ἢ κ' ἀσπαστὸν ἔμολ καὶ παιδί γένοιτο.
 570 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 ἦδε δὴ ἡὸς εἶσι δυσώνυμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχῆσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν

οντα παρήπαφεν ὄφρις ὄνειρόν, Κλεψι-
 νόαν ἐλέφαντος ἀνάξιασα πυλάων.
 Horat. Od. 3, 27, 39.: *an viliis carentem Ludit imago Vana, quae porta fugiens eburna Somnium ducit?* Cl. Montbel.: „Cette fiction, ou plutôt cette croyance des anciens peuples, a paru si ingénieuse, que presque tous les poètes y font allusion, entre autres Prop. 4, 7, 87; Hor. Od. 3, 27, 41; Stac. Silv. 5, 3, 287; Coluth. 311. Virgile Aen. 6, 894. l'a imitée“ etc. — ξεστῶν. α', 138 etc. — ἀλὼν, δεινόν. π', 87 etc.

572—584. ἀποσχῆσει, prohibebit, sejunget. ι', 211, ll. ζ', 96 etc. — καταθήσω, θῆσω, ποιῶσω, quemadmodum Pindarus Pyth. 5, 121 dixit κατατιθέναι ὄδδν, Thuc. 1, 128.: εὐεργεσίαν κατέθετο, Theognis 983.: ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταδάμεθα θυμόν. putide E: τὸ κατ. καιρίας ἐξῆρθε διὰ τὸ κάτω τίθεσθαι κατὰ γῆς τοὺς τοιοῦτους πελέκεας. — idem rectius: σκοπητέον δ' ἐνταῦθα, εἶπερ, ὡς εἰκός, ἡμιπέλεκκα (securae, non bipennes) ἦσαν τῷ εἶδει καὶ οἱ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα γυμναστικοὶ πελέκεαι. τί γὰρ ἄλλως εἶδει αὐτοὺς ἀνεραίους (simplices, non ancipites) εἶναι; nec tamen erat quod gymnasticas appellaret has securae, quasi alias ac quibus domi bellicae (v. Feith. 4, 9, 6.) veteres utebantur. inepte quidam apud Etymologum v. δρυόχους has securae intelligunt circulos aut orbes magnos, quales sunt obeliscorum, κίρκους τινὰς μεγάλους, ἐπ' ὀβελίσκων κειμένους, οὓς καταπήγνυσθαι εἰς τὴν γῆν, ὥστε δι' αὐτῶν τοξεύειν. οἱ δὲ μολιβδαῖς τὰς θέσεις αὐτῶν κάτωθεν, ἔπειτα τὸν κύκλον ἄνω ἐπικείμενον. nec minus aberrans a vero Schu. v. δρυόχος πελέκεας dici putat manubria securium perforata, „die hölzernen Stiele mit Löchern“, quae foramina vereor ut usitata fuerint, sed ferrum securis posteriori parte habebat foramen, cui infigebatur manubrium, ut hodieque moris est. et ea quidem foramina fuerit qui dici putet, per quae sagittaverint proci et Ulysses. sed tum

quaeras, quomodo collocatae sint securae. imo cogitandae illae sunt manubriis suis solo infixae, sed perforatae in medio, quod significare videtur Sch., cum dicit: πελέκεας, τὰ σιδήρια τετραπημένας, securae ferro perforato: nam ita scribendum arbitror, cum libri habeant τετραπημένας: vix enim fieri potuit, ut ipsam securim Graeculus interpretaretur ferrum perforatum, quod genus late patet: sed adscribamus dissertationem comitis de Caylus, qua forma securium antiquarum exploravit, quae dissertatio saepius a me laudatis Tabulis Homericis et Virgilianis (Tableaux tirés d'Homère et de Virgile, Paris, 1757.) inserta est. sic igitur vir sagax in percensendo libro hujus carminis 21, 120 — 123, pag. 251.: „3. Tableau. Il ne s'agit dans ce Tableau d'aucune espèce de jeu de baguë, ainsi que le Primitice (Francesco Primiticcio, pictor Bononiae natus a. Chr. 1490.) en a été persuadé, et qu'on le voit dans le même sujet qu'il a traité. Les Grecs, dans le tems de la guerre de Troye, se servoient pour armes offensives, et pour l'immolation des victimes, de haches montées sur des manches plus ou moins longs; ils les nommoient πελεκυς, Pélecus. On ne peut s'appuyer sur l'autorité d'aucun monument de ce tems pour indiquer la forme précise de cette espèce de hache; il faut dont recourir aux vraisemblances et aux conjectures, d'autant qu'aucun Auteur moderne ne parle de la forme du Pélecus, pas même Saumaise, dans un petit Ouvrage que l'on trouve sous ce titre, dans l'explication de 2 inscriptions anciennes (Paris, 1619, in-4°, petit vol., pag. 199.); son examen critique ne tombe que sur la Langue Grecque.

„Nous sommes en droit de présumer que les haches des Faisceaux Romains avoient conservé la forme du Pélecus; cette marque de justice et d'autorité, augmentée par les Faisceaux de verges, avoit été donnée aux Romains par Tarquin l'Ancien, qui l'avoit empruntée des

Ἴστασχ' ἐξείης, δρυόχους ὦς, δῶδεκα πάντας·
575 στὰς ὃ' ὄγε πολλὸν ἀνευθε διαρρήπτασθην οἰστόν.

Etrusques. (Lucumon, ou Tarquin l'ancien, fut élu Roi de Rome 614 ans, avant Jesus-Christ; il avoit alors environ 40 ans, et il étoit né dans la ville de Tarquinies en Etrurie; on doit conclure de-là que Démarate son père avoit quitté Corinthe pendant la tyrannie de Cypselus, père de Périandre, et au plus tard l'an 655 avant Jesus-Christ.) Indépendamment de la communication que cet ancien peuple a eu avec la Grèce, nous voyons un si grand nombre de monumens de l'Etrurie (fere opera illa graecorum artificum, ut hodie constat) qui prouvent combien Homère étoit connu et honoré dans ce Pays, (Lycurgue, 100 ans avant l'époque de Démarate, avoit apporté de l'Asie mineure dans la Grèce les Poésies d'Homère, et l'on doit présumer qu'elles passèrent bientôt dans les colonies Grecques, déjà établies dans l'Italie.) que l'on peut avancer avec beaucoup de vraisemblance, que l'usage de cette arme, ou de cet instrument, s'est perpétué dans sa première forme. Quant à la difficulté que l'intervalle du tems pourroit présenter à l'esprit sur la transmission d'un usage depuis les premiers Grecs jusqu'aux premiers Romains, on pourroit alléguer l'arc, le casque, le bouclier etc., dont nous voyons la pratique continuée jusqu'à l'invention de la poudre, qui les a, pour ainsi dire, chassés du monde. En effet, l'objet de la nécessité étant pareil, les armes offensives ou défensives n'ont jamais présenté que de médiocres variétés, très indifférentes en elles-mêmes. Si l'on veut traiter le *Pélécus* comme la hache des Licteurs, il faudra seulement y ajouter une ouverture ronde ou carrée, faite dans l'épaisseur du tranchant de la hache. Cette ouverture ne pouvoit en altérer la force et ne s'opposoit à aucun de ses usages; elle servoit même à recevoir le clou ou la cheville que nous voyons cités dans Homère (velut *Odyss.* φ', 53), pour placer les armes contre les murailles. J'ajouterai un oïdïre à ces conjectures: un de mes amis m'a dit que l'on voyoit des haches de cette forme, ainsi percées, dans le Chateau Saint-Ange à Rome, et qu'on les lui avoit montrées pour antiques.

Quoiqu'il en soit, telle est la figure, que je donnerois au *Pélécus* d'Hom.

On pourroit encore suivre l'opinion de quelques personnes distinguées dans les lettres, et au sentiment desquelles je défère, qui supprimant l'ouverture que je propose, sont persuadées que la flèche passoit par une des recourbures que ces haches présentent à leurs extrémités; ce qui auroit donné un peu plus de facilité pour ce jeu d'adresse décrit par Hom., et qui véritablement exigeoit, de quelque façon qu'il ait été pratiqué, une justesse prodigieuse, puisque la flèche devoit franchir les ouvertures de ces 12 haches, placées successivement et sans doute à la même hauteur.

„Il me paroît démontré que ce jeu ne peut être expliqué différemment; ainsi le Lecteur sera convaincu que jamais il n'a pu être question d'aucune espèce de bague, qui d'ailleurs souffriroit les mêmes difficultés et encore de plus grandes. Personne n'ignore que l'invention de ce jeu, beaucoup moins composé, est moderne, et qu'il n'a été mis en pratique que pour apprendre à ajuster et à conduire *de droit fil*, comme on disoit dans ce tems, le fer de la lance que nos Chevaliers, nos Baladins et notre Gendarmerie des derniers siècles, portoient dans les combats et dans les tournois.“ — Am. 2: Ἴστασχ' ἐξείης, δρυόχους ὦς. οὕτως ἴσθησι (ἴσθη) τοὺς πελέκεις, ὡς δρυό-

νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω·
 ὃς δὲ κε ρηῖται ἔντανύσῃ βίῳ ἐν παλάμῃσι,
 καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τὸδε δῶμα
 580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο,
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὄϊομαι, ἐν περ ὄνειρόν·“

laudat hoc ejus consilium Ulysses, negatque differendum esse, ne prius
 conjux diu expectatus redeat.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τοῦτο νόημα·
 585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τούτους τὸδε τόξον ἐὔξοον ἀμφαφύοντας
 νευρῆν τ' ἔντανύσαι, διοίστευσάι τε σιδήρου.“

Penelope, quamvis sermonibus delectata hospitis, tamen et Ulysses
 cubitum ire jubet, et ipsa cum ancillis redit in gynaeceum.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι
 590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθιῆη.
 ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἄὑπνος ἐμμεναι αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν, ὑπεράϊον εἰσαναβᾶσα,
 595 λέξομαι εἰς εὐνήν, ἣ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὄχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὄνομαστῆν.
 ἐνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,

χους. δρυόχοι δὲ ξύλα εἰσὶν ὀρθὰ
 ὑποκάτω τῆς τροπίδος, ἐφ' ἧν ἐπερεί-
 δεται, ἵνα μὴ αὐτὴν ἢ ψάμμος ἐσθίῃ.
 τινὲς δὲ δρυόχους φασὶ τὰ πρῶτα πη-
 γνύμενα ξύλα εἰς ναυπηγίαν. — Ε:
 δρυόχοι κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ἧν
 στοιχηθὼν διατεθειμένων ἢ τροπίς ἴστα-
 ται τὸν καινούργουμένων πλοίων διὰ ἰσό-
 τητα. male Ap.: δρυόχους. τῶν σιδηρῶν
 πελέκεων αἰ ὀπαί, εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι,
 παρὰ τὸ τὰ ξύλα, δρυὲς λεγόμενα, συνέχειν.
 cf. Schn. h. v. Voss.: denn jezo bestimm'
 ich den wettkampf, Durch 12 äрте zu
 treffen, die Er in seinem palaste Stel-
 lete grade gereiht, wie des kiels gleich-
 stehende hölzer. — πάντας — πάν-
 των. v. ε', 244 etc. — νοσφισσα-
 μένη τὸδε δῶμα, relicta hac domo.
 339. — κουρίδιον. 266, φ', 77, Il.
 α', 114 etc. — ἐνίπλειον, ἐμπλεων.
 ξ', 113. — Ε: ἀνάβαλλε, ἀντὶ τοῦ

ἀναβάλλον, ὑπερίθεσο. differ. —
 τοῦτο νόημα. sic Alterus ex A. 2.
 vulgo: τοῦτον ἄεθλον, quae est in-
 terpretatio, in superioribus sublecta.
 νόημα, ut β', 63, ἦ, 36 et saepe alias.
 586—593. τόξον ἐὔξοον. Il. δ',
 105. — τέρπειν. ἐμέ. ellipsis fre-
 quens pronominis. v. 66 etc. — Ε: ἐν
 τῷ ἐκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν μοῖ-
 ράν φησι τὴν καθ' εἰρμὸν βίου δια-
 νέμειν, οἷον μοῖρα τῷ ἐργαμένῳ κο-
 πιᾶν, τῷ βαδίζοντι κινεῖσθαι, τῷ ὑ-
 πνοῦντι ἐργηγορῆναι· οὕτω δὲ καὶ τῷ
 ἐργηγορῶτι ζωὴ τὸ ἀπουστάσειν κ.
 διὰ τοῦτο ἀκολούθως ὑπνοῦν. Voss:
 denn die götter verordneten je zliches
 dinges Mass und ziel den Menschen
 auf nahrungsprossender erde. — ἐπὶ
 ζεῖδ. ἄρουραν, ἐν ζεῖδῶρῳ ἀρούρη.
 γ', 3 etc.

594—97. ρ', 101—104. cf. 260.

ἢ χαμάδις στορέσας, ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.“
 600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἶη· ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 ἔς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλανκῶπις Ἀθήνη.

599 — 601. χαμάδις, h. m. i. δ', — ἀμφίπολοι ἄλλαι. h. c. ἄλ-
 114 etc. — στορέσας. δ', 298, 301 λαι γυναῖκες, ἦγουν ἀμφ. v. α', 132,
 etc. E: ἢ χαμάδι στορέσας, ἦ δέμνια β', 303.
 θέντων, αἱ δουλίδες δηλαδὴ. — ὑπε- 602 — 604. α', 362 — 64, φ', 356 —
 ρώϊα σιγ. π', 449, σ', 205, ζ', 428. 58. cf. δ', 751 etc.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Υ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Η Σ Τ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

---

*Βουληθεῖς ἀνελεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰς μιγνυμένας τοῖς μνηστῆρσι
θεραπαίνας, ὕστερον δὲ μεταγνοὺς, διὰ τῶν ἐξῆς πρὸς Εὐμαιον καὶ
Φιλοίτιον διαλέγεται· ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται ὁμιλία.*

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

ΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΝΗΣΤΗΡΟΦΟΝΙΑΣ.

Ulysses, nocte insomni furta ancillarum animadvertens, dubitat, utrum illico occidat eas, an postremum sinat delinquere; tandem animum offirmit.

Ἀντὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, δῖος Ὀδυσσεύς.
 καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
 κώεα πόλλ' οἴων, τοὺς ἰρεύεσκον Ἀχαιοί,
 Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι·
 5 ἔνθ' Ὀδυσσεύς, μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 καῖτ' ἐγρηγορόων. ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο, γυναικες,
 ἦϊσαν, αἶ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
 10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἦε μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστη,
 ἦ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.

Annotationes. Vers. 1—13. ἐν προ-
 δόμῳ. v. δ', 302, ll. ι', 473 etc. —
 Sch.: εὐνάζετο (ε', 65, ψ', 299 etc.).
 ἀνεπαύετο, ἑαυτῷ εὐνήν παρεσκεύαζεν.
 — καμμὲν — στόρεσε. tmesis pro
 κατεστόρεσε μὲν. „καμμὲν, ut καδδὲ,
 καμμέσσαν“ etc. E Cl. — Ἀρ.: ἀδέ-
 ψητον (142). ἀμάλακτον, ὅσον ἀνέρ-
 γαστον· καμμὲν — Ἀχαιοί. τὸ γὰρ
 δεψῆσαι ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθ-
 άπερ ἐπὶ τοῦ κηροῦ (μ', 48). κη-
 ρὸν δεψῆσας μελιηδέα. — βοέ-
 ην, βοείην, βύρσαν, corium. audacter
 scuta dixit βόας ἄνας ll. μ', 137. cf.
 E. — idem: ὄρα τὸ ἐγρηγορό-
 ων ἐκ τοῦ ἐγρήγορα μέσου παρακειμέ-
 νου γενόμενον. ἐγεῖρω γὰρ, μέλλων ἐγε-
 ρῶ, παρακείμενος ἤγερα, μέσος ἦγορα,

καὶ Ἀττικῶς ἐγρήγορα, κ. πλεονασμῷ ἐ-
 γρήγορα, ὅθεν τὸ ἐγρηγορῶ μετὰ τῆς
 πρωτοτύπου ἀνξήσεως, ὁμοίως τῷ πέ-
 ποιθα πεποιθῶ πεποιθήσω, ἐξ οὗ ἡ
 πεποιθήσις, ὡς ἐγρηγόρησις ἐγρηγορσις
 καὶ Ὅμ. μὲν τετρασυνλλάβως οἶδεν ἐ-
 γρηγορῶ, οἱ δὲ ὕστερον καὶ γρηγορῶ
 τρισυνλλάβως, ὅπερ οὐ φιλεῖται τοῖς ῥή-
 τορσι. cf. Matth. §. 168, ann. 2. etc. —
 γέλω. 346. MS. Thomae Bentleji: γέ-
 λων, ut σ', 349. sed A. 1. et hic, et
 346.: γέλω, quod posteriore loco habet
 etiam A. 3. ceteri codd. scripti et im-
 pressorum antiquiores: γέλωτα καὶ εὐφρ.
 — τοῦ δ' ὠρ. θυμὸς. ω', 317, σ',
 74, ll. ι', 595. — μερμήριζε. ι', 553
 etc. — κατὰ — θυμόν. α', 294 etc.
 — ὕστατα κ. πύματα. δ', 685. —

ὡς δὲ κύων, ἀμαλῆσι περὶ στυλάκεσσι βεβῶσα,
 15 ἄνδ' ἀγνοήσας ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι,
 ὡς ἴα τοῦ ἔνδον ὑλάκει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα,
 στήθεος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

„Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθιε Κυκλωψ
 20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μήτις
 ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, οἴομενον θανέεσθαι.“

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλου ἦτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε, τετληνία

Ε: κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκει. ἐπει-σκληρόν δοκεῖ ἐπὶ καρδίας τὸ ὑλά-κτεῖν, ἐπάγει συνηθῶς ἐπὶ θεραπείᾳ τῆς λέξεως, ὅποια καὶ ἐν ἄλλοις παρε-σημάνθη, παραβολὴν ταύτην ὡς δὲ κύων κ. τ. λ. Ennius apud Varronem de L. L. 6, 5.: *animus cum pectore la-trat*, et frequenter, nec uno modo, hanc metaphoram usurpant Latini.

14—17. ἀμαλῆσι, teneris. II. γ', 303: ὥστ' αἰετός, — Ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλῆν, ἢ πτώκα λαγῶν. — στυλά-κεσσι, *catulis*: ἰ, 289. — μέμονεν, *cupit*. ο', 520 etc. — Am. Q. et Sch.: ἀγαιομένου. ἄγαν θανατούμενος. ἢ χαλεπαίνοντος. Am. B.: μεμφομένου, ἢ ἐκπληττομένου. Ap., h. l. c.: καταπλησ-σομένου. cui Villosionus adscripsit ista Hesiodi Opp. 333.: τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαιέται, h. e. interprete Schol.: μισεῖ, ἀγανακτεῖ. Ε: ἀγαιομένουσ δὲ κακὰ ἔργα ὁ μεμφομένος, ἐκ τοῦ ἀ-γῶ, ἀγαιῶ, ὡς γῶ γαιῶ τὸ γαυριῶ. (v. Schn. vñ. ἀγαιῶ et γαιῶ.) ὅτι δὲ τὸ ἀγ. καὶ ἀταιομένουσ (sic Etym. M.) γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίνω (ἀ-ταῖω) τὸ βλάπτω, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι Κριτικοί. — ἠνίπαπε, *increpuit*. 303, II. β', 245.

18—21. Dionys. Hal. περὶ τῆς Ὀμή-ρον ποιήσεως §. 15., annotante Cl.: — καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ποιεῖ τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ παραινούντα, καὶ ὥσπερ ἄρ-χοντα τῷ ὑποτεταγμένῳ κλεύοντα, Τέ-τλαθι δὴ, κραδίη. — καὶ πολλάκις μὲν τῷ λογισμῷ πείθεται τὸ θυμούμε-νον, ὡς ἐν τούτοις (23), τῷ δ' αὐτ' (sic) ἐν πείσῃ etc. praeterea Cl. evolvi jussit Plat. de Rep. 3. et Phaedo- ne, item Aelianum de Animal. I. 5, 54. D. Montbel.: „Platon, qui n'a pas cou- tume de louer Homère, cite plusieurs fois ce passage avec éloge, comme un exemple de fermeté et d'empire sur soi- même (Plat. Reip. I. 3, t. 6, p. 269. Bip.), et aussi comme une preuve qu'il

existe deux natures dans l'homme, dont l'une peut commander à l'autre. (lib. 4, t. 6, p. 370—1. Bip.) C'est même un des arguments qu'il fait valoir dans le Phédon (tom. 1, p. 214—5 Bip.) en fa- veur de l'existence et de l'immortalité de l'ame.“ *Dulde du aus, mein herz: auch Härteres hast du geduldet*. jactare hoc solebat Winkelmannus in Germania. v. Winkelmanns Briefe an seine Freun- de in der Schweiz p. 136. parodiam nes- cio cujus ap. Athen. E commemoravit hanc: τέτλαθι δὴ, πενίη, καὶ ἀνάσχεο μαρολογούντων. — κύντερον, κύν-ον. ἦ, 216 etc. —, Ovid. Trist. 5, 11, 7.: *perfer et obdura: multo graviora tulisti*. cf. ann. ad ε', 222.“ Cl. — μέ-νος ἄσχετος. β', 85 etc. — ἰφθί-μους ἐτάρους. ψ', 313. cf. II. α', 3 etc. — οἴομενον θαν. II. δ', 12, ο', 727.

22—35. καθαπτόμενος φ. ἦτορ, *adortus*, sive *allocutus*, *cor suum*, non *καταστέλλων*, (h. e. *πραῦνων*), quod habet Sch. sed idem recte: τὴν ἀπότασιν ποιούμενος (h. e. *directionem faciens*, *orationem dirigens*) εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς-τε αὐτῆς ἄψασθαι τὰ λεγόμενα. (di- versae igitur hae interpretationes. quare malim: *καταστέλλων*. ἢ τὴν ἀπότασιν etc.) et similiter Ε: ὅτι καὶ ἐνταῦθα καθάπτεισθαι τὸ λογικῶς (verbis, oratione) ἀποτεινεσθαι etc. v. β', 39. — ἐν πείσῃ, *in retinaculo*, *α πείσα*, quod idem τῷ πείσματι, semel quidem usur- patum a poeta. „Thom. Gatakerus Ann. in Antonin. 3, 6.: *Talem vult animi statum, qualem describit ap. Plut. de Virt. moral. nescio quis verbis hisce: — ἦντε Ναῦς ὅστις ἐκ μὲν γῆς ἀνήρηται βρό- χοις, Πνεῖ δ' οὐρός, ἡμῖν [δ'] εὐκρα- τεῖ τὰ πείσματα*.“ Sch.: ἐν πείσῃ. ἀντι τοῦ κατὰ χάραγ. οὐκέτι ἦν ἐν κινῆσει, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμμενεν. *nauci non sunt, quae istis subjecta leguntur, haec: ἢ ἐν οἷς ἐπέπειστο κ. ἐγνώκει*

νωλεμέως, ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσβετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
25 ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνήρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσσης τε, καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλη, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπηθῆναι,
ὡς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσβετο, μερμηρίζων,

οἶον, οὐκ ἔμελεν αὐτῷ. similiter tamen
Am. B.: πείσα ἢ πειθῶ, ἀπὸ τοῦ πεί-
σω, et E: ἔστι δὲ τὸ πείση ἀντὶ τοῦ
πειθοῖ, ἀπὸ εὐθείας τῆς ἢ πείσα. Harl.
quodque Schol.; teste Porsono: ἐν πει-
θοῖ. ceterum B: τῷ δ' ἄρ' ἔτ' ἐν πεί-
ση etc., quam Townlejani codicis scri-
pturam memoravit Porsonus. — νωλε-
μέως. continenter. Il. δ', 428. — ὡς
δ' ὅτε —, ὡς ἄρα —, ut Il. λ', 158
etc. — γαστέρ' — αἵματος. σ', 117,
18. — Am. 2 emend.: αἰόλλη. κινῆ,
παρὰ ἄελλα, ὅθεν καὶ πόδας αἰό-
λος ἔππος (Il. τ', 404), ὁ εὐκίνητος
τοῦς πόδας; καὶ κορυθαἰόλος (v.
ann. ad Il. β', 816), ὃν ἀλλαχοῦ (Il.
χ', 132) κορυθαἰόκα εἶπε καὶ αἰό-
λαι εὐλαί (Il. χ', 509)· κ. αἰολο-
πάλους (Il. γ', 185)· καὶ σφῆκας
μέσον αἰόλαι (Il. μ', 167). E: αἰ-
ολλεῖν (αἰολεῖν)· ἀπλῶς τὸ κινεῖν,
ἐνταῦθα δὲ τὸ κατὰ εἰλησιν. δοκεῖ δὲ
τοῖς παλαιοῖς γίνεσθαι παρὰ τὴν ἄε-
λλαν τὸ αἰόλλειν, ὃ ἔστι ποιμίως κ.
πυκνώσ κ. ταχέως στρέφειν κ. κινεῖν.
Buttmann. Lexil. 76, 11.: „Dass die
Verba αἰόλλειν und εἰλεῖν ursprünglich
einerlei seien, dazu ist für mich keine
Andeutung. Das letztere Verbum haben
wir als einen Stamm ἔλαω, ἔλσαι, schla-
gen, stossen u. s. w. schon hinreichend
erkannt (48, 4). Αἰόλλω hingegen kommt
nach aller Analogie (s. Gramm. §. 104,
c, 4.) erst von αἰόλος her: dies aber
ist ohne Zweifel eine alte Adjectiv-Form,
deren Wurzel in der ersten Sylbe ist;
und keineswegs verwerflich scheint mir
die alte Vergleichung von ἄελλα, wel-
che schon allein durch den Namen Αἰ-
λος, des Windgottes, sich empfiehlt. Al-
les nämlich kommt von ἄω, der Di-
phthong ist die so gewöhnliche Verände-
rung des α vor dem Vokale, und αἰόλος
heißt also wehend, flatternd, beweglich.“
— λιλαίεται, cupit, studet. α', 15
etc. Montbel.: „Ainsi, sur le brasier
ardent, un homme tourne de tous côtés
un ventre d'animal rempli de graisse et
de sang, qu'il se hâte de faire rôtir. A
l'occasion de ce passage, voici comment
Perrault, dans son Parallèle (Parall. des
Anciens et Modernes, t. 2. p. 42, éd. de
1693), fait parler un des interlocuteurs:

„Mais, à propos de comparaison, on
dit qu' Homère compare Ulysse, qui se
tourne dans son lit, ne pouvant som-
meiller, à un boudin qui rôtit sur le
gril.“ La grande ruse de Perrault
contre Hom. est de le traduire en em-
ployant les expressions les plus triviales;
notre mot *boudin* lui a paru merveilleux
pour parodier celui qu'il voulait rendre ridi-
cule. Boileau (6. Réflex. crit., t. 3, p. 299,
éd. de St.-Marc, 1747) observe avec
raison qu'il ne peut être ici question de
boudin, ni même d'aucun ragoût, parce
que ces sortes d'apprêts n'étaient pas
connus du temps d'Hom.; mais Boileau
se trompe quand il pense que la com-
paraison porte sur l'homme, et non sur
le ventre de l'animal. C'est en vain que
mde. Dacier, pour justifier un pareil
sens, invoque le témoignage d'Eustathe.
Celui-ci dit, au contraire, très-positive-
ment qu' Hom. compare Ulysse à un
ventre rôti. Ses paroles sont très-ex-
presses (p. 1881, l. 50): Ἀστέως δὲ
τὸν περὶ γαστέρος ὀπιτῆς πρὸ μικροῦ
(σ', 43—47, 117, 18) ἀεθλεύοντα τοι-
αύτη καὶ νῦν παραβολικῶς εἰκάζε. —
D'ailleurs un homme occupé d'un tel soin
ne se tourne pas en tous sens; au con-
traire, il doit rester fort immobile, et
être fort attentif à ce que sa viande ne
brûle pas d'un côté ou d'un autre.“ Cl.:
— „Fuerunt qui hanc similitudinem vi-
lem poetâque omnino indignam argue-
rent; Eust. autem in commentario ad
Il. κ', 5: ἐν δ' Ὀδυσσεΐα, inquit, θαν-
μάζεται ἄλλως (h. e. perperam mirum
videtur), ὅτι τὸν πτωχικὸν Ὀδυσσεῖα
κατασμιρνύει τῇ εἰκόνι, ἀνδρὶ ἀπει-
κάσας ὀπιτῶντι γαστέρα κνίσσης γέμου-
σαν· ὅλας γὰρ ὁ ποιητῆς ἄριστος εἰκο-
νίζειν, κ. προσφρωνῶς τοῖς καιροῖς τὰ τε
μεγαλεῖα ἐπιθεῖναι, τὰς τε μικρότητας.
cf. π', 1.“ nec nihil nec omnia dicit
bonus vir E. quamvis enim Hom. meri-
to videtur ei ἄριστος εἰκονίζειν, nemo
tamen negaverit, ridicule Ulyssem volu-
tatum in lecto propter curas comparari
ventri animalis, qui continenter vertitur
inter assandum. sed perspicuitatem at-
que ἐναργεῖαν ante omnia sectatur hic
noster, nec propterea cothurnum socco
commutare dubitat, omniaque genera di-
S *

ὄπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
 30 μῦθος ἐὼν πολέσι. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανόθεν καταβάσα, δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Minervae accedentis colloquium cum Ulysse, quem bonum animum habere jubet, tandemque sopit.

„Τίπτ' αὐτ' ἐργήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;
 οἶκος μὲν τοι ὄδ' ἐστὶ, γυνή δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 35 καὶ πάϊς, οἶόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι νῖα.“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ὄπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
 40 μῦθος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδον ἔασι.
 πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
 εἶπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκητι,
 πῆ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 45 „σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερσίονι πείθεθ' ἑταίρω,
 ὅσπερ θυητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἦ σε φυλάσσω
 ἐν πάντεσσι πόνοισι. ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
 εἶπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 νῶϊ περισταῖεν κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηι,
 καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
 ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
 πάννουχον ἐργήσοντα. κακῶν δ' ὑποδύσει ἦδη.“

cendi in se conjungit; quemadmodum hoc quidem loco jocatur, ut poeta satyricus, et heroīs sui facta velut παρωδεῖ, alias vero semina ostendit tragoediae atque comodiae, πάσας, ὡστ' ἀηδῶνος στόμα, φθογγὰς ἀφείς, ut Euripideo verbo utar Hecuba, 322. quare recentiorum Ariosto eum similem dicas, non Tassoni, aut Klopstockio, ceterisque Epicis, qui nunquam supercilia remittunt. cf. ann. ad II. ζ', 234. — ὄπως — ἐφήσει. cf. 386. — στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. δ', 803, II. β', 20. — ἐργήσσεις, vigilas. 53, II. λ', 551, ρ', 660. — πάντων — φωτῶν. λ', 215. — ἐέλδεται, cupit, desiderat. α', 409 etc.

37—53. κατὰ μοῖραν ἔειπες. β', 251, II. α', 286 etc. — ἔκητι, voluntate et ope, quod est consequens. ο', 318, τ', 86. — τὰ σὲ φρ. ἄνωγα. α', 269, γ', 317 etc. — σχέτλιε, male, obstinate; vel impie, praeter morem tuum: v. π', 260, et ann. ad II. π', 203. — καὶ μὲν, καὶ μὴν, h. e. τίς τε μὴν πείθεται καὶ φρ. ἑταίρω, sane

quis vel deteriori socio confidit. — διαμπερὲς, perpetuo. δ', 209 etc. — ἐξαναφανδόν, aperte. saepius dixit ἀναφανδὰ, semel (II. π', 178) ἀναφανδόν, cujus significationem auget τὸ ἔξ. v. ι', 453 etc. — Am. B.: εἶπερ πεντ. λόχοι. ὁ λόχος ἐξ ἀνδρῶν λ'. (? v. Schn. lexico gr. et Bornemann. indice Anabaseos Xenoph. h. v., quo libro, 1, 2, 25. 100 sunt δύο λόχοι, non 60, ut hic autumat, alias ap. Homerum λόχος sonat insidias.) οἱ ν' λόχοι ἐκ τοσούτων ἀνδρῶν συνάγουσι μίαν ἡμίσειαν χιλιάδα. scrib. μίαν καὶ ἡμ. χιλ., h. e. 1500. — μερόπων ἀνθρ. II. α', 250. — περισταῖεν. λ', 242, II. ρ', 95 etc. περιστ. ἄρηι, circumstarent bello, non amice, ut Piroi ducis corpus circumstetisse dicit Thraces II. δ', 532. Sch.: ἄρης νῦν ὁ σίδηρος, quo sensu haud memini me legere hoc vocabulum ap. Homerum. Ap. quidem v. ἄρης: — ἐπι δὲ τοῦ σιδήρου, ἐνθα μάλιστα Γίνεται ἄρης ἀλεγεινός, quae verba habentur II. ν', 569, sed vulnus ibi ἄρην doctiores intelligunt, — ἐλάσαιο, abigeres victor. — κακῶν, h. e.

Ὡς φάτο, καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 55 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο, διὰ θεάων,
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 λυσιμελῆς. ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὄν κατὰ θυμόν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·

emori cupit pariter vigilans Penelope, nec obdormit.

„Ἀρτεμι, πότνια θεά, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἤδη
 ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν ἔλοι
 αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
 οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερόεντα κέλευθα,
 65 ἐν προχοῆς δὲ βάλοι ἀφορρόου ὠκεανοῖο,

ἐκ κακῶν, ὕπ. ἡδη, jam emerges e malis. quod pertinet ad verba Ulyssis dubitantis 43. πῆ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; 56—60. εὔτε τὸν ὕπνος — λυσιμελῆς. E: ὅτι ἐν τῷ ὕπνος τὸν Ὀδυσσεῖα ἔμαρπτε, λύων μελ. θ., λυσιμελῆς εἰκοιε παρετυμολογεῖν (h. e. prava notatione derivare, ut videtur Eustathio, sed male) τὸ λυσιμελῆς ὕπνος, ἵνα εἴη τοιοῦτος ὁ λύων τὰς μελεδῶνας, κ. νοοῖτο κατὰ μίαν ἔννοιαν καὶ λυσιμελῆς συνθέτως, κ. διαλελυμένως λύων μελ. θυμοῦ, ὁ αὐτός. καὶ μὴν αὐτός καὶ ἄλλως (?) καλεῖται λυσιμελῆς παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη, ὡς δηλοῦται (?) καὶ ἐν τῷ λυθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα (δ', 794). εἴη δ' ἂν τοιοῦτος καὶ ὁ κάματος (sed diverso sensu), εἴ γε καὶ καμάτω φίλα γυῖα λέλυνται (II. η', 6). ὥστε αὐτῆς τῷ λόγῳ τούτῳ ἄλλως μὲν λυσιμελῆς, ἄλλως δὲ λύων μελ. ψυχῆς ὁ αὐτός. vides, hominem transversum agi τῷ πολυσήμῳ vocis μέλος, quae etiam μελεδήμα, curam sollicitudinemque, indicabat antiquitus. nec alio hic sensu sompnus vocatur λυσιμελῆς, h. e. verbo aperto Orphei personati λυσιμέριμνος, quem cura fugit, ut ait Ovidius Met. 11, 624. Euripides quoque, cum dixit θάνατον λυσιμελῆ Suppl. 45, idem cogitavit: et facete Hedylus Anthol. Palat. 2. p. 440.: λυσιμελοῦς, inquit, Εὐκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης Γενναῖται θυγάτηρ λυσιμελῆς Ποδάγρα, quae ita reddideris: Sorgenerlöser Iacch und Sorgenerlöserin Kypris Zeugten ein Tochterlein, Sorgenerlöserin Gicht. laetitia et gaudiis curas solvere dicit epigrammarius Bacchum et Venerem, morte autem podagram. verissime. at ibi quoque, ut apud Homerum h. l., membra soluta propinant interpretes, falsi, opi-

nor, hyperbato, quod inest in verbis εὔτε — λυσιμελῆς. rite enim atque ordine dixisset εὔτε τὸν ὕπνος λυσιμελῆς ἔμαρπτε, λύων μελ. θ., ut ψ', 342: ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος λυσιμελῆς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ. scilicet ita explicare solet poeta verba paulo obscuriora, ut cui perspicuitate nihil sit antiquius; quemadmodum II. ι', 124. dixit ἵππους ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, et Odys. β', 65. περικτίνας ἀνθρόπους, οἱ περικαιεταῖοι, ubi v. ann. — ἐπέγρετο, expectata est. χ', 431, II. κ', 124 etc. — κέδν' εἰδυῖα. α', 428, 335 etc. — κλαίουσα κορέσσατο pro κλανθμοῦ, ut Herodot. 9, 39.: ἄθνηιχον κτείνοντες. v. Matth. §. 549, 7. et §. 330. — πρῶτιστον. κ', 462 etc.

61—65. πότνια θεά. sic Ald. 3. et Berglerus; non item scripti, quod tradit Nitzschius ann. ad ε', 215, quam vide, sed πότνια, ut vulgo libri, quos necum deseruit Eichhoff. Etudes gr. sur Virgile, 3. p. 162., ubi haec adscripsit illis Maronis Aen. 9, 495.: aut tu, magne pater divom, miserere, tuoque Invisum hoc detrude caput sub Tartara telo. de Diana feminas occidente v. ο', 409 etc. — ἔπειτα, igitur, cum res ita se habeat, cum talis sit status rerum mearum. male interpres: postea. v. α', 65, 84, β', 273, ε', 73, Soph. El. 321 etc. — Sch.: ἡερόεντα κέλευθα. τὸν ἄερα, ἢ τὸν ἄθην. similiter E: ἢ τὰ πρὸς δύνιν καὶ ἄθην, ἢ καὶ ἀπλῶς τὰ περὶ ἄερα. hoc verum esse, indicat versus sequens. — προχοῆς. ε', 453 etc. — ἀφορρόου, circumflui sensu activo, Am. 2: τοῦ κυκλῶ περιροστοῦντος τὴν γῆν, κ. ἄψ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀφικνουμένου. ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἄψ περιτελλομένου ἔττος (λ', 294). cf. II. σ', 399.

ὡς ὅτε Πανδαρίου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι!
τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί, αἱ δ' ἔλιποντο
ὄρφαναὶ ἐν μεγάροισι· κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτη
τυρῶ, καὶ μέλιτι γλυκερῶ, καὶ ἡδέϊ οἴνω·

70 Ἦρη δ' αὐτῆσιν περὶ πασίων δῶκε γυναικῶν
εἶδος, καὶ πιτυτὴν· μήκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή·
ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἔργαζεσθαι.
εὐτ' Ἀφροδίτη δία προσέβριχε μακρὸν Ὀλυμπον,
κούρης αἰτήσουςα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,

66. ὡς ὅτε. sic Ald. 3. et Scholl. 2 Am., quam scripturam praetuli vulgatae ὡς δ' ὅτε propter faciliorem conjunctionem sententiarum, verbis ὡς ὅτε — θύελλαι relatis sine offensione ad illa, quae antecedunt, ἢ ἔπειτα — ὠκεανοῖο, cum ea, quae ceteri codd. hic habent: — ὠκεανοῖο. ὡς δ' ὅτε — θύελλαι — ἀμφιπολεύειν· Ὡς ἔμ' αἰστώσειαν etc., vel anacolutho expedienda sint, vel parenthesi molestiore τῆσι — ἀμφιπολεύειν. notum est, δὲ temere inculcari solere a librariis, qua de re v. Jacobs. indice Anthologiae Palat., Schäfer. Melet. cr. p. 59 et 135., nos quoque ann. ad ἰ', 344 et passim ad scriptores scenicos Graecorum. Am. Q. et Sch.: Πανδάρως ὁ Μέρωπος καὶ Νύμφης Ὀρείας παῖς, Μιλήσιος τὸ γένος, γήμας Ἀρμαδόην, τὴν Ἀμφιδάμαντος, Ἰσχει (Am. Q. ἔσχε) παῖδας (filias) τρεῖς, Ἀηδόνα, κ. Κλειοθήραν, κ. Μερόπην (duas tantum novit Paus. 10, 30., Camiro et Clytien), ὡς τρέφουσιν Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηναῖα, κ. Ἦρα. (loquuntur Graeculi, quasi id fecissent deae vivis parentibus puellarum, contra ac tradit Homerus 67. et 68.; cui inepte obloquentes illi ann. ad 67. ita garrunt: καὶ γὰρ οὐκ ὄρφανὰς αὐτὰς ἀνεθρέψατο Ἀφροδίτη, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὄρφανίας.) Πανδάρως δὲ παραγενόμενος εἰς Κρήτην κλέπτει τὸν τοῦ Διὸς κύνα, κ. αὐτὸν οὐκ ἠνεγκεν εἰς Μίλητον, δέσας τὸν Δία, παρὰ Ταντάλῳ δὲ εἰς Φρυγίαν κατατίθεται, φάμενος ἄγειν ἐκ Φοινίκης τοῦτον. ὁ δὲ Τάνταλος δεξιόμενος ἐφύλασσε. ἔπειτα, κελύσαντος Διὸς ἔρευνᾶν τὸν κύνα, παραγίνεται πρὸς τὸν Τάνταλον ὁ Ἐρμῆς· ὁ δὲ ἀρνείται, κ. ὄμνυσι τὸν Δία κ. τοὺς ἄλλους θεοὺς μὴ συνιδέειν τι περὶ τοῦ κυνός. ὁ δὲ Ἐρμῆς εὐρίσκει αὐτὸν παρ' αὐτῶ. ὡς δὲ ὁ Πανδάρως ἐπύθετο, φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος σὺν τῇ γυναικὶ Ἀρμαδόῃ κ. ταῖς θυγατρῶσιν, ἀγάμοις οὖσαις, Κλειοθήρᾳ τε, κ. Ἀηδόνι, κ. Μερόπῃ, εἰς Ἀθήνας, ἐκ δὲ Ἀθηναίων

εἰς Σικελίαν. ὁ δὲ Ζεὺς αὐτὸν ἰδὼν κτείνει σὺν τῇ γυναικί, ταῖς δὲ θυγατρῶσιν αὐτοῦ τὰς Ἀρπυίας ἐφορᾷ. αἱ δὲ ἀνελόμεναι Ἐρινύσιν αὐτὰς διδόσιν δουλεύειν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ νόσον αὐταῖς ἐμβάλλει Ζεὺς· καλεῖται δὲ αὐτῇ κύων. quis sit ille morbus, scio cum ignarissimis, putoque Scholiastas dedisse hoc: καλεῖται δὲ ἀντίκων, h. e. ἀλώπηξ. Hesych.: ἀντίκων, ἀλώπηξ. est autem intelligenda ἀλωπενία, defluvium capillorum, ut Callimachus hymno in Dianam 77.: τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν Μεσσοάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρη Φαιῶς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. sic αὐτῇ in ἀντην mutare visum est τ', 104, cum constet, v et u litteras permisceri solere in codd.; nec minus η et ι sibi offecerint propter iotacismum. quodsi divinavimus, jocus: subesse videatur huic narrationi, quasi punitis ἀντίκωνι virginibus ἀντὶ κυνός, pro cane isto, quem furatus erat Pandareus. ceterum cf. ann. ad τ', 518.

67—90. τῆσι — θεοί. asyndeton epexegeticum. — κόμισσε — ἔργαζεσθαι. δι' ἔλεον αὐτὰς αἱ θεαὶ ἀνεθρέψαντο, ἀγνωσῶσαι τὸ πεπραγμένον· μόνος γὰρ ὁ Ζεὺς οἶδε μοῖραν τ', ἀμμορίην τε (76), ὁμοίως. — τυρῶ, — οἴνω. cibus delicatus, ut quem dea praebet. „Batrachom. 38.: οὐ τυρὸς νεόπητος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος, οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες πόθειουσιν. Eurip. Bacch. 112.: ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνω, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν νέκταρι.“ E Cl. — πιτυτὴν, prudentiam, ut Il. η', 288.: Αἴαν, ἐπέει τοι δῶκε θεὸς μέγιστος τε, βίην τε, Καὶ πιτυτὴν. aliter λ', 443.: ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσεται ἐκ γα γυναικός· Αἴην γὰρ πιτυτὴν etc. — Sch.: μήκος δ' ἔπορε. κουροτρόφος γὰρ ἡ θεὸς ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ Ἀπόλλωνι. cf. σ', 86. — δέδαε, ἀνucrat, a δεδάω. v. Matth. §. 228. — Am. 2: τέλος θαλ. γάμοιο. περιφραστικῶς

- 75 ἔς Δία τερπικέρανον (ὁ γὰρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖραν τ', ἀμορῆν τε, καταδνητῶν ἀνθρώπων)· τόφρα δὲ τὰς κοῦρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο, καὶ ῥ' ἔδοσαν στρυγερῆσιν Ἐρινυσίην ἀμφιπολεύειν. ὡς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
- 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα ὀδομένην καὶ γαῖαν ὑπο στρυγερὴν ἀφικοίμην, μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὁππότε κέν τις ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
- 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔλθῃσιν· ὁ γὰρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων, ἐσθλῶν, ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ, αὐτὰρ ἔμοι καὶ ὄνειρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων. τῆδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελος ἀντῶ, τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῶ· αὐτὰρ ἔμὸν κῆρ
- 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.“

lamentantis uxoris vocem exaudiens Ulysses fausta omina poscit Jovem, et revera sibi sit propitius.

“Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς. τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς· μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἦδη γιννώσκουσα παρεστώμεναι κεφαλῆφι.

- 95 χλαῖναν μὲν ξυελῶν, καὶ κῶσα, τοῖσιν ἐνεῦδεν, ἔς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, ἐκ δὲ βοεῖην θῆκε θύραζε φέρον· Διὶ δ' εὖξατο, χείρας ἀνασχών·
- „Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῆν τε, καὶ ὕγρην,

τὸν γάμον. cf. Il. γ', 309. τέλος μάχης dixit Aeschylus Suppl. 437. etc. — Sch.: μοῖραν. εὐμοιρίαν, εὐδαιμονίαν. ἀμορῆν. κακομοιρίαν, ὅ ἐστι κακομοιρίαν. adjectivum ἀμορος habetur Il. ζ', 408, Odys. ε', 275. et alias. — Ἀρπυιαὶ. v. α', 241. — ἀμφιπολεύειν, comitari, vel Eustathio interprete συμπεριοδοῦειν. τί γὰρ συνὸν (perperam liber: σεμνόν.) ταῖς θεοφιλέσι κόραις τὸ δούλαις γενέσθαι; v. Am. Q. et Sch. ad 66, praetereaue σ', 253 etc. — E: ὀδομένην. ἦγον ἀνεῖδαλοποιουμένην, κ. μὴ ἐκλαδομένη αὐτοῦ. καὶ γαῖαν — νόημα. τουτέστιν, ἵνα θάνοιμι, ἔχουσα μνήμην τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἐγγεγραμμένην μοι ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχῆν. πάννυ δὲ σεμνῶς εἴρηται τὸ μὴ χείρονος — νόημα ἀντὶ τοῦ μὴ ἐτέρω μιγείην ἀνδρὶ. — γαῖα δὲ στρυγερὴ ἢ κατὰ τὸν ἄδην· ἢ γὰρ ἄνω φίλη μήτηρ, κ. διατουτο Διήμητρος τόπος. καὶ ἄλλως δὲ ὁ τάφος εἴη ἂν γαῖα στρυγερῆ, ὡς καὶ Ἐρινυῖ εἰς στρυγεραί. — ἀνεκτὸν, tolerabile. 223, Il. α', 573 etc. — ἔχει. scil. τίς,

quod huc pertinet ex sequentibus. — ἤματα, ἡμασιν. accus. temporis. — πυκινῶς, vehementer. cf. τ', 95 etc. — ἀκαχ. ἦτορ. κ', 313 etc. — ἔλθῃσιν. ita codex A. 1., ut 52. et τ', 515.: ἔλθῃσιν τε κοῖτος ἅπαντας, et εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε in superioribus, 56. ceteri libri: ἔλθῃσιν, minus quidem eleganter, cum ἔχει legatur in proximis. — ὁ γὰρ, ille enim, somnus. — ἐπέλησεν, oblivionem afferre solet. δ', 455, ε', 324. — ἀμφικαλύψει bene habet in sententia hypothetica. E: ἀμφικαλύψει, cui non erat quod aures praeberent viri eruditissimi. — ἐπέσσειεν, incutere sive immittere solet. σ', 255 etc. — παρέδραθεν, accubuit. v. ann. ad Il. ξ', 163. — οἷος correpta prima, ut ἦ', 312, Il. ν'; 275. — ὄναρ, ὕπαρ. τ', 547.

91. κ', 541, μ', 142 etc. 95—101. χλαῖναν μὲν ξυελῶν. asyndeton festinantis. cf. γ', 18, λ', 197 etc. — ἐκ δὲ, ἔξω δέ. v. τ', 537 etc. — Ζεῦ π., εἴ μ' ἐθέλοντες. intell. θεοί. v. δ', 153 etc. — ἐπὶ τραφ.

- ἤγερ' ἔμην ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἔκακώσατε λίην,
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Λιὸς τέρας ἄλλο φανήτω.“

tonat Jupiter, simulque in aedibus ancilla molitrix, operi suo etiam noctu intenta, ceteris dormientibus, Ulyssi facit omen.

- Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς*
 * αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 105 [ὑπόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.]
 φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετριῶς
 πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν,
 τῆσιν δῶδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναικες,
 ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὔδον, ἐπεὶ κατὰ πυρρὸν ἄλεσθον·
 110 ἣ δὲ μὴ οὐπω παύετ', ἀφανροτάτη δ' ἐτέτυκτο.
 ἣ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·

preces ancillae.

„Ζεῦ πάτερ, ὅσπερ θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,

τε, καὶ ὑγρῆν. h. e. ἐπὶ γῆν κ. θάλασσαν. v. ann. ad Il. ξ', 308. — φήμην φάσθω proprie dixit, usurpatis nomine et verbo ejusdem originis, ut ζ', 61. et alias. φήμην, omen ex voce. Montbel.: „Le mot φήμη, dans Homère, s'entend du présage qu'on tirait des paroles de celui qui parlait le premier, comme on peut en voir un exemple au second chant de l'Odyssée (35). Eustathe explique φήμη par λόγος δηλωτικός (p. 1432, l. 22.), λόγος μαντικός (p. 1439, l. 8), discours qui sert à manifester, discours prophétique. Les petites scholies (Brev. schol. in Odys. β', 35, et ν', 100) l'expliquent par κληδῶν, présage, et les scholies ambrosiennes (β', 35) lui donnent le même sens. Il n'a jamais, dans Homère, l'acception de renommée, de fama des Latins. Cependant l'auteur des Oeuvres et des Jours (Op. et D. v. 758—9, ed. Gaisford.) lui donne cette dernière signification. Dans Hérodote (5, §. 72.), comme dans Hom., il est pris pour présage tiré d'une parole.“ τέρως, prodigium. γ', 173, ο', 168 etc.

102. Il. π', 249.

103. ter legitur δὲ brevī intervallo. quare malim: αὐτίκα γὰρ βρόντησεν. de γὰρ. et δὲ particulis saepe confusis v. μ', 342. — αἰγλήεντος Ὀλ. „Virg. Aen. 9, 630.: audit, et coeli genitor de parte serena Intonuit laevum.“ Cl.

104—111. ἐκ νεφέων. fuere jam antiquitus, qui mirarentur, nubes hic

memorari, quas nullas apparere dicat molitrix 114.; quibus respondent Am. 2, intelligendum esse locum nubium, h. e. coelum: ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου εἰώθασιν εἶναι τὰ νέφη. sed recte P. Knight, adstipulante Montbelio: „Ineptum et importunum commentum: tonitrua enim e coelo sereno — ἀπ' αἰγληέντος ολύμπου (sic) — non nubilo, prodigiosa erant; atque infra 114. serva ἀλετριῶς observat, οὐδὲ ποθὶ νεφὸς ἐστὶ.“ „Virg. Georg. 1, 487.: non alias coelo ceciderunt plura sereno Fulgura. Lucan. Pharsal. 1, 530.: fulgura fallaci micuerunt crebra sereno.“ E Cl. B ad 113.: „Jupiter „perpurum tonantes egit equos volucrumque curram“ prodigialiter. loca nonnulla adposita ad Horat. 1. Od. 34, 6. Bentlejus. sereno tonuisse inter prodigia retulit Jul. Obsequens.“ igitur unci impingendi erant huic versiculo. — προέηκεν emisit, dixit. — μύλαι. ἦ', 104. — Sch.: εἶατο φιλῶς (non εἶατο, sedebant), ἔνθ' ἦ ἦσαν (ἦντο). v. Matth. §. 211. — πᾶσαι, in universum. v. ε', 244 etc. — Am. B.: ἐπερρώοντο. (Il. α', 529. cf. ψ', 3 etc.) ἐρρώμενος ἐκινούντο. Sch.: ἐρρώμενος ἐνήργουν. Ap. h. v.: ὅταν τις τῆ ῥώμῃ ἐμπύπτῃ, κ. ἀλῆ. ἐν τῇ ν' τῆς Ὀδυσσεύς. — Am. B. emend.: ἄλφιτα. (β', 290 etc.) τὰ ἀπὸ κριθῆς ἄλευρα, ἀλείατα δὲ τὰ ἀπὸ πυρρῶν [ἄλευρα]. — μυελὸν ἀνδρῶν. β', 290, Il. ν', 482 etc. — ἀφανροτάτη, debilissima. Il. ο', 11 etc. — σῆμα, signum ejus, quod eventurum erat, φήμην.

- ἢ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τεω τόδε φαίνεις.
 115* κρήνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῆ ἔπος, ὅτι κεν εἶπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος ἐλοίατο δαῖτ' ἐρατεινῆν,
 οἷ δὴ μοι καμάτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἄλφιστα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.“
 120 „Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληθδόνι διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ζηῆός τε βροντῆ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.

mane Telemachus quaerit de Ulysse, an hospitaliter acceptus sit.

- Αἶ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 125 εἶματα ἐσδάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θετ' ὤμων,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἐγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰῶν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε·
 „Μαῖα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὐνῆ, καὶ σίτω, ἢ αὐτῶς κεῖται ἀκηδῆς;
 τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ εοῦσα·
 ἐμπλήγην ἕτερόν γε τρεῖς μερόπων ἀνθρώπων
 χεῖρονα, τὸν δὲ τ' ἀρείου' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.“

Eurycleae responsio.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περὶ φρων Εὐρύκλεια·
 135 „οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιώω.
 οἶνον μὲν γὰρ ἔπινε καθήμενος, ὄφρ' ἔθειλ' αὐτὸς,

114—124. τεω, τινί. Π. π', 227. — κρήνον. Α. 2. 3. 4. et nonnulli ap. E: κρήνον, ut Π. α', 41 et 504; similiterque κρηῆνατε dixit γ', 418, ρ', 242, et κρηῆναι Π. ι', 101. sane carere possumus τῷ νῦν, et εὐφρονότερον est κρήνον καὶ ἐμοὶ, quod malim. νῦν addiderint metri gratia, ex quo scribi coeperat κρήνον. ita plus ponderis habet νῦν 119; nec magni refert, contra ac sentire videtur E, quod κρηῆναι legitur, aliquot locis, velut ε', 70. — πύματόν τε καὶ ὕστατον. tautologia emphatica, ut Π. γ', 203. — γούνατ' ἔλυσαν. a consequente lassitudinis. v. σ', 212. — ἀλείτας, sontes. cf. Π. γ', 28. — ἀκάματον πῦρ. φ', 181, Π. ε', 4 etc. — ἰσόθεος φῶς. h. e. θεῖος, διὸς, divinus, nobilis. cf. α', 324, Π. β', 565 etc. „Ovid. Epist. e Ponto 1, 2, 120.: aequandi Superis — viri.“ Cl.

125, 6. β', 3, 4, δ', 308, 9.

127. Π. κ', 135.

128—132. στῆ — ἰῶν. φ', 124 etc.

— αὐτῶς, sic, male. librarii hic quoque, ut solent: αὐτῶς. v. ann. ad Π. α', 133. — Sch.: ἀκηδῆς. (Π. ω', 554.) ἀτημέλητος. — Am. Q.: τοιαύτη — μήτηρ. οὐ διαβάλλει τὴν μητέρα, ἀλλὰ λέγει, ὅτι τοὺς μὲν πτωχοὺς εὐαγγελιζομένους περὶ Ὀδυσσεῶς τιμᾶ, καὶ περ ψευδομένους, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς διὰ τὸ μὴ ψευδεσθαι ἀτιμάζει. — E: ἐμπλήγην κατὰ τοὺς καινοὺς τὸ ἀκρίτως, παρὰ τὸ ἐμπελάζειν (?), ἢ ἐμπλήσσειν, ἤτοι ἐμπίπτειν, ὅπως ἂν τύχοι, τοῖς πράγμασι. — ἐμπληκτος δὲ ὁ ἄστατος κ. οἰοεὶ ἔσω πεπληγμένος, κ. οὐ κατὰ φύσιν φροναῖν, ὡς περ ἐκπληκτος ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος, κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους κ. ἐκπεπαταγμένους, κ. ἐκθαμβος, κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην ἐκπληξιν etc. Ap. emend.: ἐμπλήγην. ἐμπληκτικῶς, οὐ μετὰ κρίσεως. ἐν τῷ ν' τῆς Ὀδυσσεῖας ὑπομνήματι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, εὐμεταβόλος.

136. ἐπινε. sic E in commentario, p. 1836, l. 51.: nam in lemmate habet

- σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γὰρ μιν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμηθήκοιτο,
 ἢ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσθαι δμωῆσιν·
 140 αὐτὰρ ὄγ', ὡς τις πάμπαν οἴζυρός καὶ ἄποτμος,
 οὐκ ἔθειλ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεῦδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοῆη καὶ κώεσιν οἴων
 ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· γλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.“

prodit Telemachus in concionem; servi servaeque operari incipiunt;
 pastores adsunt cum pecudibus mactandis.

- “Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων (ἅμα τῶγε κύνες πόδας ἀγοροὶ ἔποντο)·
 βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 ἢ δ' αὐτε δμωῆσιν ἐκέκλετο δια γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 „Ἀργεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασθαι,
 150 ῥάσαστέ τ', ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας

πίνε, ut libri editi; sed notum est, lemmata scholiorum saepe mutata esse, inculcatis vulgatorum codicum scripturis. minime autem necesse fuit dici πῖνε, cum augmentum non modo reciperet versus, sed expeteret, ne rhythmo eodem decurreret atque antecedens. atque metri imprimis rationem habet Hom. in hoc genere, nec πῖνε posuit nisi initio versus, vel pede 5. hexametri post comma, vel denique in formula αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἤσθε. v. ε', 94, ξ', 109, 168 etc.

137 — 147. σίτου πεινήμεναι, ut πεινῆν χρημάτων ap. Xenophontem. v. Schn. v. πεινάω. E.: — ψεύδεσθαι ἢ γραῦς δοκεῖ· οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον ἐφάνη γενέσθαι εἰς τὸν Ὀδυσσεά παρὰ τῆ Πηνελόπῃ, κ. ἦν κείριον ὑπὲρ τῆς δεσποίνης τὸ ψεῦδος τῆ δούλῃ. καὶ ἄλλως δὲ ἀπεικὸς οὐδὲν κατὰ τὸ σιωπώμενον οὕτω γενέσθαι, ὡς ἡ δούλῃ ἔφη. — οἴζυρός, calamitosus. γ', 95 etc. — ἄποτμος. α', 219. — ῥήγεσσι. γ', 349. — ἀδεψήτῳ — οἴων. 2, 3. — ἅμα τῶγε — Ἀχαιοῦς. cf. β', 10, 11. — ἐκέκλετο. ζ', 71 etc.

148. α', 429, β', 347. genus memorat feminae egregiae, quae Ulyssem lactaverat, cuique rei domesticae cura commissa erat; quapropter et διὰν γυναικῶν vocat.

149 — 156. ἀργεῖτα, agite. v. II. ε', 765. — κορήσατε, purgate, veritate. Ap.: καλλύνετε. E: σαρώσατε,

καλλύνετε (fortasse a κέρειν sive κείρειν, auferre sordes). ὄθιν καὶ κόρημα τὸ σάρον (scopae), δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ. — ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἦτοι σάρατρον, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιούς ἐν ἀντιφράσει· οὐ γὰρ ὄφέλλονται, ἦτοι αὐφρονται, τὰ σαρούμενα, διὸ καὶ τὸ σάρον παραιεῖ κ. μειοῖ. τοιοῦτον δὲ τὸ καὶ τὸ σαροῦν διὰ τὸ πρατότυπον σάιρω, ἐξ οὗ καὶ σήρανες γῆς, κ. σεσηρένια ῥήμα, κ. χεῖλι σεσηρότα, ἐφ' ὧν πάντων σχίσμα τι φαίνεται κ. μέωσις ὀλότητος etc. — ποιπνύσασθαι, ἐνεργήσασθαι, alacriter opus facientes, germ. euch' tummelnd, ut reddidit Buttmannus Lexil. 45. v. ann. ad II. θ', 218. et ξ', 155. — Ap. et Hesychn.: ῥάσαστε. ῥάνατε. E: τὸ δὲ ῥάσαστε ἀντὶ τοῦ ῥάνατε, ὡς μὴ λιθοστρώτου ἴσως ὄντος τοῦ τῆς εἰλαπίνης δαπέδου εἰς τὸ πᾶν. ὅτι δὲ ἦν τι καὶ λίθοις ἐστρωμένον, δηλοῖ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (ψ', 46) κραταίπεδον, περὶ οὗ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι κραταίπεδον τὸ λιθοστρώτον κ. οὕτω στερόδον. — θείμα δὲ τοῦ ῥάσαστε ῥάσω, ἐξ οὗ ἐν τοῖς ἐξῆς (354) τοῖχοι ἐξ ῥάσασθαι ὁμοίως τῷ ἄνομάδεται κ. τοῖς τοιοῦτοις. (Matth. §. 198.) ὡς γὰρ βῶβαίω, ὡς καὶ ῥῶ ῥάσω. ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου ῥῶ καὶ τὸ ραίνειν γίνεται. — „Anaxandrides ap. Athen. 2, 9., initio: ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε, καὶ ῥάνον δόμου, Σωάννυ τε κοίτας, κ. πυρὸς φλέγον μένος, Κρατήρᾳ τ' αἴθρου, καὶ τὸν ἦ-

πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσεται θᾶσσον ἰούσαι.

- 155 οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἔορτή.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύου, ἠδ' ἐπίθοντο.
αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
- 160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν. οἱ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης, ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
τρῆς διάλους καταγών, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶπασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
165 αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηΐδα μελιχίοισι·

suo quisque modo Ulysssem appellant Eumaeus, Melanthius et Philoetius.

„Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
ἦε σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;“
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„αἶ γὰρ δὴ, Εὐμαιε, θεοὶ τισαῖατο λῶβην,
170 ἦν οἶδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.“
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
ἀρχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
175 δεῖπνον μνηστῆρεςσι· δύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηΐδα κερτομίοισι·

διστον κέρα.“ Cl. — Ap. h. l. c.: ἀμφιμάσασθε. καθάρατε (καθήρατε), περιψήσατε. abstergite. pertinent huc verba ἐκμάσσειν, ἀναμάσσειν (τ', 92), ἀπομάσσειν etc. v. E. — δέπα ἀμφ. γ', 63. — ἦρι, mane. τ', 320. — νέονται, veniunt, venire solent. — ἐπει — ἔορτή, quoniam et omnibus, h. e. omni populo, festus dies est. dicit festum interlunii. Sch.: ταύτην τὴν ἡμέραν ἔορτήν καὶ νομηρῖαν παρατίθεται, Ἀπόλλωνος ἱερὰν, ἵνα, τῶν ἀνδρῶν περὶ τὴν ἔορτήν καταγινόμενων, εὐκαιρον ἔχη τὸ ἐπιτίθεσθαι μνηστῆρες. idem ad calcem hujus libri, secundum Philochorum (v. Philochori fragm. ed. Siebelis, p. 93.): τὴν νομηρῖαν πάντων τῶν θεῶν νομίζουσιν εἶναι· ταύτην γὰρ οἱ πρόγονοι τοῖς θεοῖς ἀνέθεσαν διὰ τὸ πρῶτην αὐτὴν εἶναι τοῦ μηνός, πάσας τε τὰς ἀρχὰς προσήψαν αὐτοῖς, ὁρθῶς ποιοῦντες etc. cf. inferius 276 — 278.

160 — 177. δρηστῆρες Ἀχαιῶν. sic unus MS. Thomae Bentleji; alter: δρηστῆρες ἀγήνορες, uti et Harl. mire A. 1.: μνηστῆρες Ἀχαιῶν, ex quo tamen Ἀχαιῶν recte acciverunt W. et B. priscae edd.: μνηστῆρες ἀγήνορες. δρηστῆρες, famuli. v. κ', 349. — κέασαν, fiderunt. μ', 388 etc. — διάλους. β', 300. — μετὰ πᾶσιν, ἐν π. II. ε', 2 etc. — νέμεσθαι, pasci. II. ε', 777. — μελιχίοισι, blande. II. δ', 256. contrarium est κερτομίοισι 177. — αἰδοῦς μοῖραν. periphrasis αἰδοῦς, ut Soph. Ant. 824: κάτεμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξῆκειν βίον, pro βίον. v. ibi ann. vel οὐδὲ μ. αἰδοῦς, ne partem quidem pudoris, ne minimum quidem pudorem, quemadmodum Sch.: οὐδὲ ὀλίγον αἰδοῦνται. Aeschylus Suppl. 925.: δέδοται δ' ἀρμονία μοῖρ' ἀφροδίτας. — κερτομίοισι, conciviis. ι', 474.

- „Ξεῖν’, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ’ ἀνιήσεις κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θυράζε;
 180 πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι οἴω,
 πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
 αἰτίσεις· εἶδιν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.“
 Ὡς φάτο· τὸν δ’ οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ’ ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 185 Τοῖσι δ’ ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων, καὶ πίονας αἶγας·
 πορθμῆες δ’ ἄρα τούσγε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ’ αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
 190 αὐτὸς δ’ αὐτ’ ἐρέεινε συβῶτην, ἄγχι παραστάς·
 „Τίς δὴ ὄδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
 ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ’ ἐξ εὐχεται εἶναι
 ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦ οἱ γενεῆ, καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 δύσμορος! ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
 195 ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 ὀππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.“
 Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

bulbuci oratio pathetica.

„Χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε! γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσω
 2 ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσι.
 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος!
 οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεται αὐτὸς,

178—181. ξεῖν’, ἔτι — δῶμα. cf. τ’, 66. — πάντως — οἴω. similiter σ’, 148.: οὐ γὰρ ἀναιματὶ γε διακρινέεσθαι οἴω Μνηστῆρας καὶ κείνων. — οὐ κατὰ κόσμον, non recte et uti decet. θ’, 179 etc.

184. ρ’, 465.

185—197. ὄρχαμος ἀνδρῶν, princeps virorum, vir praestans. γ’, 454, ξ’, 24 etc. — βοῦν στεῖραν. κ’, 522, λ’, 30. — Am. B.: βοῦν στεῖραν. τῶν γὰρ ἀτόκων τὸ κρέας κάλλιστον. E: βοῦς ἄγεται στεῖρα βιωτικῶς (victus causa), ἐπεὶ τὰς τοκάδας περιέπεσθαι (curare, alere) χρῆ. — διήγαγον, trajiciebant, trajicere solebant, quoties opus esset. pascabantur hi greges boum et caprarum in insula Cephallenia. v. inferius 209, 210, et cf. ξ’, 100. — αἰθούσῃ. γ’, 399. — τέων, τίνων. ζ’, 119, Matth. S. 152, ann. — δύσμορός ἐστι. — ἦ τε, profecto. ν’, 211 etc. — βασιλῆϊ ἄνακτι, regi imperatori, ut θεοὶ ἄνακτες μ’, 290, ubi v. ann. cf. et II.

α’, 7. Ap.: ἀναξ. ὅτε μὲν βασιλεύς· Ἀτρεΐδης τε, ἀναξ ἀνδρῶν (II. α’, 7). εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω εἶναι τῶν ὑποταγμένων. εἰρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου. similiter ὦ, 253.: βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, II. γ’, 170: βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν etc., nec recte Montbel.: „L’infortuné, comme il est semblable au roi notre maître!“ de Ulysse inferius cogitat 205. — Am. Q.: δυόωσι. εἰς δύην καὶ κακοπάθειαν βάλλουσι, a δυῶν. semel dixit. verum esse ait pastor, quod vulgo dici solet, deos affligere homines, quando ne ipsis quidem regibus parcant, quibus comparavit hospitem. — ἐπικλώσονται. ἐπικλώσονται. v. α’, 17. — δειδίσκετο. γ’, 41, σ’, 120.

199, 200. σ’, 121, 122.

201. II. γ’, 365. cf. II. ψ’, 439.

202—206. ἐλεαίρεις, misereris, parcis. — γείνεται, γείνηται, γείνη. Sch. ed. Argent.: ΕΠΕΩΛΗ (ἐπειδὴ) ΓΕΙΝΕΑΙ, καθὸ πατὴρ ἀνδρῶν

- μισγόμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
 ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,
 205 μνησαμένω Ὀδυσῆος, ἐπεὶ καὶ κείνον οἶα
 τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 εἶπεν ἔτι ζῶει, καὶ ὄρε' φάος ἡελίοιο.
 εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἴν' Ἄϊδαο δόμοισιν,
 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 210 εἶδ', ἔτι τυτθὸν ἰόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
 νῦν δ' αἶ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
 ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων,
 τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφισιν αὐτοῖς
 ἔδμεναι, οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
 215 οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν· μεμάσασιν γὰρ ἤδη
 κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
 αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 πόλλ' ἐπιδινεῖται. μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἰόντος,
 ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν
 220 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ὄργιον, αὐτῆσι μένοντα,
 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον, ἄλγεα πάσχειν.

τε, θεῶν (τε. v. α', 28 etc.) ΓΕΙ-
 ΝΕΑΙ. γενήσεις. Buttman.: γεννήσης.
 similiter Ap.: γείνεαι. γεννήσεις, ubi
 Toll. recte: γεννήσης. E: — ἦγουν
 γεννήσης· — πατρὸς γὰρ τὸ γείνεσθαι,
 ἦτοι γενῆναι. — μισγόμεναι κακότη-
 τητι, miscere calamitati, ut Pind. Nem.
 1, 25.: λαὸν — Ὀλυμπιάδων φύλλοις
 ἐλαιῶν χρυσέοις μιχθέντα etc. — λευ-
 γαλέοισιν, lυγοῖς. β', 61 etc. —
 Am. B. emend.: ἴδιον, ὡς ἐνόησα.
 φιλατόν τὸ ἴδιον. κυρίως μὲν ἰδρω-
 σα, νῦν δὲ ἠγωνίασα· παρακολουθεῖ
 γὰρ τοῖς ἀγωνιῶσι καὶ ἰδρώς. — Ap.
 itidem emend.: ἴδιον. ἰδρωσα· ἴδιον
 — ὄσσε. τῶν ἀπαξ εἰρημένων παρ'
 Ὀμήρω· ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κομφιδίᾳ
 πλειστάκις τὸ ἴδιον ἔστιν εὐρεῖν ἐπὶ
 τοῦ ἰδρωῦν. Aristoph. Pace, 85.: πρὶν
 ἂν ἰδίσης, ubi Schol.: πρὶν ἰδρώσης.
 — Sch.: λαίφεα (v', 399.). ῥάκη, ἢ
 λεπτὰ (villia) ἱμάτια. Am. Q.: κυρίως
 τῶν πλοίων αἰ ὀθόναι, νῦν δὲ τὰ πα-
 χέα ἱμάτια. E: λαίφεα κἀνταῦθα
 παχικὰ παχέα ἱμάτια, ὡς καὶ τὰ
 σπεῖρα ἐν τῷ σπεῖρα κἀκ' ἀμφ'
 ὤμοισι (δ', 245). κυρίως δὲ λαίφεα
 αἰ τῶν πλοίων, φασὶν, ὀθόναι· ὅθεν
 οἱ κοινῶτεροι συνθέντες ἐκ τοῦ σάγος
 κ. τοῦ λαίφεος σαγολαίφεα λέγουσιν.

207. et 8. δ', 833, 34. cf. ὦ, 263.
 et 64.

209, 210. Ὀδυσῆος, propter Ulys-
 sem. — ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν — ἰόν-
 τα. E: ὅς μ' ἐπὶ β. ἔταξε, τυτθὸν

ἰόντα, invenerat τάξ', ἔτι τ. ἔ., quo tamen
 verbo haud utitur Homerus. contra εἶσε
 passim legitur, velut δ', 531, ἦ, 169,
 καθεῖσε Il. γ', 382. — Κεφαλλήνων.
 v. Il. β', 631.

211 — 225. ἀθέσφατοι, ne deo
 quidem effabiles, nedum homini, innum-
 merae. v. ann. ad Il. γ', 4. — οὐδέ
 κεν ἄλλως — εὐρυμετώπων, nec
 aliter cuiquam succrescat boum genus
 latifrontium. modeste dicit ἄλλως pro
 ἄμεινον, melius, felicius. E: τὸ ὑπο-
 σταχύοιτο (sic plurimi codd.; sed A.
 2., Ald. 3., W, B: ὑπ — νόιτο.) ἀντὶ
 τοῦ αὐξοῖτο δίκη σταχύων, ὧν ἕκα-
 στος ἐξ ἐνὸς κόκκου πολύχους γίνεται
 τὸν καρπὸν. ἐκ τοῦ στάχυος γὰρ τὸ
 ὑποσταχύεσθαι. οὐδὲν δὲ ἐκάλυεν, εἴ-
 περ ἤθελεν, εἰπεῖν καὶ ὑποσταχύοι-
 το. — οὐδ' ὄπιδα τρ. θεῶν.
 cf. ξ', 82, Il. π', 388. — τόδε, hoc,
 quod dicturus est. — ἐπιδινεῖται,
 volvit, considerat. medium pro activo.
 v. ι', 538 etc. Sch.: ἐν τοῖς στήθεσιν
 ἀνακυκλεῖ ὁ λογισμὸς, πολλὰς στροφὰς
 λαμβάνει. — μάλα μὲν κακὸν, —
 ἄλγεα πάσχειν. duas se res sive
 duplicem agendi modum expendere et
 secum reputare dicit: utrum fugiat su-
 perstite herili filio, ipsosque boves furto
 abigat in peregrinam terram; an ma-
 neat apud alienum gregem (βουσὶν ἐπ'
 ἀλλοτρίῃσιν), h. e. eum, cujus fructum
 alieni, proci, intercipient; id quod mul-
 to etiam intolerabilius videtur servo

καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
 ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὄτομαι, εἴ ποθεν ἔλθῶν
 225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.“

cui jurat personatus hospes, statim Ulyssem adfuturum esse.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφροσι φωτὶ ἔοικας,
 γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει,
 τοῦνεκά τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ἧ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς,
 σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψει, αἶ κ' ἐθέλησθα,
 κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.“

vota, faciunt. ambo pastores, id ut fiat.

235 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
 „αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων!
 γνοίης χ', οἴη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.“
 Ὡς δ' αὐτῶς Εὐμαιὸς ἐπέυξατο πᾶσι θεοῖσι,
 νοστήσει Ὀδυσῆα πολύφρονα οὔδε δόμονδε.

datur omen sinistrum procis, dum in aedes Ulyssis conveniunt.

240 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε, μόρον τε,
 ἤρτυον. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,

frugi. — ὑπερμενέων, potentium. ὡς, 205, ll. θ', 235. ridicule A. 1.: ἐυ-τροφέων βασ. pro ἐυτροφ. sive ἐυτραφ. — ἀνεκτὰ. — ll. α', 573.: ἧ δὴ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσειται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ. — E: ὄτομαι, ἐλπίζω. spero, imaginor. β', 198, γ', 47 etc. — εἴ ποθεν — θείη. cf. α', 115. et 16.

227—229. E: βουκόλε. δῆλον, ὡς καὶ αἰπολίοις ἐπιστατεῖ ὁ Φιλοίτιος, εἴ γε καὶ πίονας αἴγας ἄγει (186) καλεῖται δὲ ὅμως βουκόλος ἢ ἐκ τοῦ τιμιωτέρου, ἢ ἐκ τοῦ πλεονάζοντος (a majore numero boum, quos pascebat). εἰ δὲ καὶ πίονας αἴγας ἀπλῶς οὐτος ἄγει, ἀλλ' οὐκ ἤδη τὰς πᾶσι με-ταπραπούσας αἰπολίοισιν (ὁ, 213) ἔκεινο γὰρ Μελανθίου ἔργον, ὃς μισῶν τοὺς δεσπότας τοῖς μνηστῆρσιν ἐχαιρεν. — ἐπεὶ — ἔοικας. ζ', 187. de synizesi in ἐπεὶ οὔτε v. τ', 314 etc. — ὅ τοι (h. e. ὅτι σοι) πινυτὴ φρένας ἔκει dixit ut haec et similia μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει β', 41, τίνα χρεῖα τόσον ἔκει ibidem 28., in quibus

τὸ ἔκειν sive ἰκάνειν communionem ac societatem indicat a consequente ejus, quod advenisse dicitur, quemadmodum nostrates dicant: und da ich auch selbst erkenne, dass Klugheit deiner Seele beiwohnt. cf. 237. — τοῦνεκα — ὁμοῦμαι. ll. α', 233, ε', 132.

230, 31. ξ', 160, 61. A. 2. et 3.: — θεῶν ὕπατος καὶ ἀριστος, ut τ', 303 et ll. τ', 258. dittographia, quam commemoravit Schol. Harl.

235—246. βοῶν ἐπιβ. ἀνήρ. γ', 422. — δύναμις καὶ χεῖρες. hendiadys pro δύναμις χειρῶν. similiter dixit ἐπεσθαι χεῖρας, sequi manus, h. e. sequi Philoetium, atque ἔκειν πινυτὴν φρένας αὐτοῦ 228, siquidem et hoc et illud significat, esse sive inesse viro et vim manuum (v. ann. ad 263) et prudentiam. ceterum haec itidem leguntur φ', 202. — θάνατόν τε, μόρον τε. ε', 61 etc. — ἤρτυον, struebant. γ', 152 etc. — ἀριστερὸς, sinister, itaque infaustus. cf. ὁ, 160 et ann. ad ll. μ', 201, item Feith, 1,

- αλειτὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
 τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 245 „ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν ξυνθεύσεται ἦδε γε βουλή,
 Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.“
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἠνδαν μῦθος.
 ἔλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε,
 250 οἱ δ' ἴερονον οἷς μεγάλους, καὶ πίονας αἶγας,
 ἴερονον δὲ σῦας σιάλους, καὶ βοῦν ἀγέλαιην.
 σπλάγγνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων, ἐν δέ τε οἶνον
 κρητῆρσιν κεράσαντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης·
 255 σίτον δὲ σφ' ἐπένειμα Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐπινοχόει δὲ Μελανθεύς.
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Ulysses prope limen considerare, procos autem vim abstinere, jubet Telemachus.

- Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρουε, κέρδεα νωμῶν,
 ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον οὐδόν,
 δίφρον ἀεικέλιον καταθῆς, ὀλλήνην τε τροάπεζαν,
 260 παρ' δ' ἐτίθει σπλάγγνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 „Ἐνταυθοῖ νῦν ἦβο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
 κερτομίας δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξα
 πάντων μνηστήρων, ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν
 265 οἶκος ὄδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτίθετο κείνος.
 ὑμεῖς δὲ, μνηστήρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς,
 καὶ χειρῶν, ἵνα μὴ τις ἕρις καὶ νεῖκος ὄρηται.“

16, 3. — τρήρωνα πέλειαν. v. ann. ad Il. ε', 778. — Αρ.: συνθεύσεται (pro ξυνθ). συνδραμεῖται. E: — οὐ γὰρ συνδραμεῖται, φησὶν, ἡμῖν τὸ βουλευθῆν, ἀλλὰ δηλονότι σκεδασθήσεται, ἀφ' ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό. εἰς κώλυσιν οὖν βουλῆς οἰκειὸν τὸ οὐχ ἡμῖν — βουλή. de hac forma futuri v. Matth. §. 176, c. et Grammaticos. — ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός. vox χαρακτηριστικῆ in proco. at heroës Iliadis (σ', 477, τ', 148): ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. Horat. Epist. 1, 2, 27.: nos numerus sumus et fruges consumerem nati, Sponsi Penelopae.

247. cf. ν', 16 etc.

249—251. ρ', 179—181.

252—255. ἐνώμων, distribuebant. γ', 340 etc. — κεράσαντο A. 1. et Ald. 3. cf. Am. B. vulgo: κερῶσαντο. cf. θ', 470, ο', 499 etc. — καλοῖς ἐν κανέοισιν. Il. ε', 216., ω', 625., et seqq. cf. Odys. α', 147. memorabile

sacrificium procorum. E: σημειοῦνται ἐν τοῖς ῥηθείσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐνθάδε, καὶ μόνον, οἱ μνηστήρες ἴερονουσιν οἷς καὶ τὰ ἐξῆς, — ἀλλαχοῦ δὲ τῆς Ὀμηρικῆς ταύτης ποιήσεως οὐχ εὔρηται τοῦτο ποιοῦντες. sic inferius 276. sacris publicis haud intersunt.

256. α', 149, Il. ε', 91 etc.

258, 9. εὐσταθέος μεγάρου. ζ', 120, Il. σ', 374 etc. — ἀεικέλιον, indignum, vilem. δ', 244 etc.

262—266. οἰνοποτάζων. ζ', 309. — κερτομίας. Il. ν', 202. — χεῖρας, manus, vim, quemadmodum dicunt εἰς χεῖρας ἔλθειν. cf. 267. — δήμιος, publicus, de quo jus sit populo et procis. — Sch.: ἐνιπῆς (ν', 448). ἐπιπλήξεως. ἐνιπῆ ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξικ. ἀπειλή (germ. das Anfahren), ἀπὸ τοῦ ἐνέπω. imo ab ἐνίπω sive ἐνίπτω. v. Buttman. Lexil. 63, 14—21, et cf. 303.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ὀδαῖξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
 270 τοῖσιν δ’ Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·

Antinoi irati vox.

„Καὶ χαλεπὸν περ ζόντα δεχόμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
 Τηλεμάχου· μάλα δ’ ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
 οὐ γὰρ Ζεὺς εἶασε Κρονίων, τῷ κέ μιν ἤδη
 παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ζόντ’ ἀγορητήν.“

populus sacrum Apollinare celebrat, epulantibus in regia procis.

- 275 “Ὡς ἔφατ’ Ἀντίνοος· ὃ δ’ ἄρ’ οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 κήρυκες δ’ ἀνὰ ἄστν θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
 ἦγον· τοῖ δ’ ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 οἱ δ’ ἐπεὶ ὤπησαν κρέ’ ὑπέροτρα, καὶ ἐρύσαντο,
 280 μοῖρας δασδάμενοι δαίνυντ’ ἐρικυδέα δαῖτα·
 παρ δ’ ἄρ’ Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἷ πονέοντο,
 ἴσην, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάγχανον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο.

Ctesippi proci violentia.

- Μνηστῆρας δ’ οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 285 λάβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ’ ἔτι μάλλον
 δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

268, 69. α', 381, 82, σ', 409, 10.

272—275. ἡμῖν correpta posteriore, ut θ', 569. et alias. v. ann. ad π', 372. et E h. l. — οὐ γὰρ — ἀγορητήν. sententiam, quae continet causam, priore loco posuit, more Graecorum: ideo enim (τῷ, propter minaces ejus orationes, διὰ τὸ ἀγορεύειν μάλα ἀπειλήσαντα) jam diu se silentium imposituros fuisse ait Telemacho; at Jove prohibentē non potuisse. v. α', 337, κ', 174 etc. λιγύν — ἀγορητήν. II. α', 248 etc. — ἐμπάζετο. 384, ρ', 488. cf. α', 271.

276 — 278. ἀνὰ ἄστν, in urbe Ithaca. — θεῶν — ἦγον. v. II. α', 99, Odys. γ', 144 etc. de hoc festo diximus ann. ad 156. — καρηκομόωντες. α', 90. — Ἀχαιοί. Ithacenses, quos etiam in sequentibus dicit, non procos, qui est error Scholiastae Am. B. et Eustathii. transversos egerunt illos verba παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἷ πονέοντο, quos famulos intelligebant procorum. at epu-

larum domi instructarum partem jam ipse Telemachus apposuerat patri 260.; nunc itidem bono omine praecones et ministros publicos de victimis Apollinaribus ei impertire jussit honoris causa, tanquam regi, qui adhuc quidem lateret sub persona vili, sed statim in pristinam dignitatem, cujus inter jura etiam jus proεδρίας (v. II. θ', 162, η', 321 etc.), restituendus esset. — ἄλσος. ζ', 291, II. β', 506, ubi v. ann.

279, 80. γ', 65, 66. cf. ibidem 470.

284—86. σ', 345—47. sicut ibi scriptum est, ita et h. l. dedi Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος: neque enim tolerabile est id, quod habent codd., δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. perperam E: ἦγονν ἵνα ὑπείσέλθῃ λύπη τὸν Ὀδυσσεῖα κατὰ καρδίαν. nusquam ita loquitur Hom., quod sciam, nec vel ejusmodi homoeoteleuton admisisset. saepe ος et α confusa. librarii forte scripserunt Ὀδυσῆα, correctores de industria Λαερτιάδην.

ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμη δ' ἐνὶ οἰκία ναίεν,
ὃς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιδῶς θεσπεσίοισι

290 μνάσκειτ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.

ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·

„Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω!

μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,

ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,

295 ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.

ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς

ἦε λοετροχόω δάω γέρας, ἦε τῶ ἄλλω

δμῶαν, οἷ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ὡς εἰπὼν ἔρῳψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ

300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἀλευάτ', Ὀδυσσεύς,

ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν, μείδῃσε δὲ θυμῷ

σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.

287—290. ἀθεμίστια εἰδώς. h. e. ἀθεμίστιος. v. i., 189, 428, ibidem quoque 106, ubi habetur forma ἀθέμιστος, ῥ', 363 etc. — Σάμη. α', 246. — θεσπεσίοισι, ingentibus. sic A. 1. et E, idque superscriptum est vulgatis πατρός ἑοῖο in Harl.: quare accipiendum duxere W et B. — μνάσκετο, ξυνᾶτο. semel dixit. — δὴν οἰχομένοιο. α', 281.

294, 5. οὐ γὰρ — ἵκηται. φ', 312. et 13. cf. β', 90, i', 42 etc.

296—303. δῶ, dederim. v. i., 37. — Sch.: λοετροχόω. vñ τῶ τὰ λουτρὰ παρέχοντι, ἢ παρασκευάζοντι. Am. B.: ἴσως τινὶ πρὸς τὰ λουτρὰ ἀποδεδιγμένη γυναικί. τοὺς γὰρ βασιλικωτέρους εὐγενεῖς ἔλονον παρέθνοι. v. ann. ad γ', 464. λοετροχόον τρίποδα dixit Δ', 435. et II. σ', 346. — οὔ εἰσι. — ἀλευάτ', evitavit. ῥ', 67 etc. — ἦκα παρ. κεφαλῆν, paulum declinato capite. v. ῥ', 254, II. γ', 155 etc. — θυμῷ, prae ira. putide interpretes: subrisit autem animo. — σαρδάνιον μάλα τοῖον, sardanium vehementer tale, h. e. valde σαρδάνιον, σαρδανιάτατον, si ita fas est dicere. significat σαρκασμὸν, risum fictum et amarum, qualis est iratorum. Am. B.: σαρδάνιον (sic plurimi codd. scripti, sed editi fere σαρδάνιον, vel Σαρδάνιον). σεσηρὸς, σαρκαστικὸν, ἐπίπλαστον, παρὰ τὸ μόνον σεσηρῆναι τὰ χεῖλη, μὴ μέντοι γελᾶν. Sch.: σαρδάνιον μ. τοῖον. σεσηρὸς ἐπ' ὀλέθρῳ. φασὶ τὸν ἠφαιστότευκτον, ὑπὸ Διὸς Εὐρώπῃ δοθέντα, φύλακα τοὺς ἐπιβαίνοντας τῇ Κρήτῃ ἰδίως τι-

μωρεῖσθαι. πηδῶντα γὰρ εἰς πύρ, καὶ θερμαίνοντα τὸ στηθός, περιπτύσσεσθαι αὐτούς· ὧν καιομένων ἐκείνον σεσηρῆναι. ἐνιοὶ δὲ γίνεσθαι λέγουσιν ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ σέλινον τοιοῦτον, ὃ τοὺς φαρύγγας ξένους μετὰ σπασμοῦ σεσηρῶτας ἀπόλλυσθαι ποιεῖ. Τίμαιος δὲ φησὶ (Tauromenitanus historicus tempore Ptolemaei Lagi. v. doctissimi Crusii myth.-histor. Wörterbuch p. 621.), τοὺς γεγρακότας τῶν γυνῶν ἄγειν αὐτούς (Sardos dicit) πρὸς βόθρον, κ. καταβάλλειν εἰς αὐτόν· τοὺς δὲ ὡς μακροῖως ἀποθνήσκοντας γελᾶν. ἄλλοι δὲ ἄλλως. ἀμεινον δὲ τὸν ἐπὶ καταμωκῆσει προσποίητον γέλωτα, παρὰ τὸ σεσηρῆναι, ὃ ἐστιν ἀνοίγειν τὰ χεῖλη etc. „Pausanias 10, 17. de insula Sardinia: πλὴν δὲ βοτάνης μᾶς καθαρῆς καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἢ νήσος, ἢ ἐργάζεται θάνατον. ἢ πόα δὲ ἢ ὀλέθριος σέλινον μὲν ἐστὶν ἐμπερῆς· τοῖς φαργούσι δὲ γελῶσιν ἐπιγίνεσθαι τὴν τελευταίην λέγουσιν. ἐπὶ τούτῳ δὲ Ὀμηρὸς τε καὶ οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. meminerunt hujus explicationis E et Sch., qui ad verba illa de Junone II. ο', 101. ἢ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν Ἰάνθῃ: Οὗτος ὁ γέλως, inquit, σαρδόνιος καλεῖται, ὅταν τις μὴ ἐκ διαθέσεως γελᾷ. Cic. Epist. ad Fam. 7, 25.: ne — rideamus γέλωτα σαρδόνιον.“ E Cl. P. Knight.: „σαρδανιον a σαρδανω, eodem quod σαιρω, Anglice sneer. (similiter Riemerus ap. Schn. v. Σαρδόνιος γέλως, ubi Schn. herbam istam

verbis eum castigat Telemachus, morisque optat potius quam adeo indigna facta adspiciat.

Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·

„Κτήσιππ', ἢ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ!

305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
ἢ γὰρ κέν σε μέσον βάλον ἔρχεϊ ὄξυόεντι,
καὶ κέ τοι ἀντι γάμοιο πατῆρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
ἐνθάδε. τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
φαινέτω. ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,

310 ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρεια (πάρος δ' ἔτι νῆπιος ἦα)·
ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσοροῶντες,
μήλων σφαζομένων, οἴνοιο τε πινομένοιοι,
καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς·
ἀλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέξετε δυσμενέοντες.

315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτείνει μενεαίνετε χαλκῷ,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἶη
τεθνήμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὄρασθαι,
ξείνους τε στρυφελιζομένους, δικασίας τε γυναικάς
ῥυστάζοντας ἀεικείως κατὰ δῶματα καλά.“

320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ὄψα δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστροίδης Ἀγέλαος·

venenatam vocat σαρδόνιον, Sardoniam herbam, h. e. batrachion, seu ranunculum. v. Harduin. ad Plin. H. N. 20, 11, 45., Billerbeck. Flor. class. p. 144. Both.) Σαρδόνιον, quod alii veterum ediderunt, ab insula Sardo (sic), quam poeta ignoraverat, plane ineptum est.“ Montbel.: — „Knight croit que ce mot σαρδάνιον vient de l'ancien verbe σαρδαίνω, qui a la même signification que saïρω, ricaner, rire avec amertume. On trouve des traces de ce verbe σαρδαίνω dans les mots σαρδανάφαλλος, bouffon, et ἀσαρδανός, triste, que nous a conservés Hézychius. Knight repousse avec raison l'étymologie ordinaire, qui dérive ce mot de l'île de Sardaigne, où croissait une herbe qui avait la propriété de contracter les lèvres (Schol. ed. a Buttm. h. l., Eust. p. 1893, l. 11 seqq., Paus. l. c., Lucian. Asino, t. 2, p. 592.), parce qu'Homère ne connaissait point l'île de Sardaigne. Au reste, quoi qu'il en soit de l'origine du mot σαρδάνιον, c'est de là que nous vient l'expression française de ris sardonique ou sardonien.“ nostrates quoque σαρκασμόν dicunt ein sardonisches Lachen. — εὖ δμητον, bene aedificatum. ἦ, 110 etc. — ἠνίπαπε. 17.

304—310. ἢ μάλα — θυμῷ, nae hoc bene fuit de vita tua. bene cum

Ctesippo actum esse ait, quod non ferierit hospitem: alioqui enim se jaculo ipsum medium trajecturum fuisse. θυμῷ, animae, vitae, ut θυμοῦ δευομένουσ II. γ', 294, ubi Sch.: ἐνδουμένουσ κ. χοῆζοντασ τοῦ θυμοῦ, ὅ ἐστι τῆσ ψυχῆσ, τεθνηκότασ. cf. λ', 202, II. ζ', 17 etc. — ἔρχεϊ ὄξυόεντι, jaculo orneo. v. ann. ad II. ε', 50. — ἀμφεπονεῖτο. II. ψ', 681. cf. ο', 467 etc.: nam idem est ἀμφιπένεσθαι atque ἀμφιπονεῖσθαι. — ἀεικείας, ἀεικέα, indigna, injurias. II. ω', 18.: τοῖο δ' Ἀπόλλων Πάσαν ἀεικείην ἄπεχε χοῶ. cf. 314, 317. variantem scripturam ἀεικίην, ἀεικίας, commemoravit E. v. ann. ad II. α', 205. — ἢ δὴ γὰρ — ἦα. v. σ', 227, 28. jam se adolevisse ait, et intelligere, quid fas nefasve sit; tamen effusiones procorum ferre necessitate; cetera non item.

311—313. τέτλαμεν. perperam Cl. est Alterus ex suis codd.: τετλάμεν, qui est infinitivus. v. Buttmann. Ald. 3., Bergler. et aliae edd. recte: τέτλαμεν. — πινομένοιοιο pertinet ad σίτου per zeugma. — ἐρυκακέειν, cohibere. γ', 144, II. ε', 262 etc.

316—319. cf. π', 106—109.

320. θ', 234, λ', 332 etc.

321. ὄψα — Ἀγέλαοσ. ἦ, 155 etc.

Agelaus placabili oratione optimo procorum nubere Penelopen jubet.

- „Ω φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ θηθέντι δικαίῳ
ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι·
μητε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε, μητε τιν' ἄλλον
325 δμῶων, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσεύος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
ἦπιον, εἰ σφωῖν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμουδε,
330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχέμεναί τε
μνηστῆρας κατὰ δῶματ', ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
εἰ νόστηθ' Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπότροπος ἴκετο δῶμα·
νῦν δ' ἦδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
ἀλλ' ἄγε, σῆ τάδε μητρὶ παρεξόμενος κατάλεξον,
335 γήμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ, καὶ πλεῖστα πόρησιν,
ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρῷα πάντα νέμῃαι,
ἔσθων, καὶ πίνων, ἣ δ' ἄλλον δῶμα κομίξῃ.“

cui respondet Telemachus, nec se impedire matris nuptias, nec domo invitam expulsurum esse.

- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
„οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
340 ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἦ ἔφθιται, ἦ ἀλάληται,
οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω
γήμασθ', ὃ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·
αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δέεσθαι

322—325. σ', 413—16.

326—337. μῦθον ἦπιον, verbum mite, conditionem aequam. Il. κ', 288.: ἀντάρ ὁ μελιχίον μῦθον φέρε Καθμείοισι. — Ὀδ. πολύφρονα. ξ', 424 etc. — νέμεσις, μέμψις. α', 350. — ἰσχέμεναι, ἔχειν, κατέχειν, detinere. Il. ι', 255 etc. os hominis! detinere procos apud se ait Penelopen, cui invitae assident quotidie, conviviiis domum regiam exhaustientes. — ὑπότροπος, redux. ζ', 35, Il. ζ', 367, 501. — νόστιμος. δ', 806, α', 9 etc. — παρεξ. κατάλεξον. δ', 738. — νέμῃαι, fruaris. 164, β', 167 etc. — ἔσθων, κ. πίνων. ε', 197 etc. — κομίξῃ A. 2, Ald. 3. et nonnulli apud Cl.; W, B. A. 3. κομίξοι. vulgo: ἴκηται. E: ὄρα τὸ ἔσθων καὶ πίνων, ἐν οἷς ὁ τρυφητῆς Ἀγέλαος τὸ ἀνθρώπινον περιγράφει καλόν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς μνηστῆρσι πολύβουλον, ὃ καὶ στάσιως ἦν εἰκὸς γενέσθαι ἀν' αὐτοῖς αἴτιον, εἴπερ ἐτεθνήκει Ὀδ. Ἀγέλαος μὲν γὰρ ἐθέλει τὸν Τηλέμαχον πάντα πατρῶα νέμεσθαι μετὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον·

ἐτέρωθι δὲ τινι πρὸ τούτων (β', 335) ἤρεσκε, τὰ μὲν ἄλλα πάντα δάσασθαι, τῇ δὲ Πηνελόπῃ, καὶ ὅς ἂν ὄπνιοι, ἀφείναι τὸ δῶμα, τὸ μὴ ἐκείνης ὄν. Ὀδ. γὰρ τῷ νῶ ἐπιθήσεται αὐτὸ, καθὰ πρὸ ὀλίγων (265) εἴρηται etc.

340—344. ἔφθιται. Il. σ', 99.: — ὁ μὲν μάλα τηλόδι πάτρης Ἐφθιτ', ἐμῆιο δὲ δῆσεν. — Am. B.: οὔτι διατρίβω (β', 204 etc.). οὐχ ὑπερτίθεμαι. Sch.: διατρίβω. κολύω. — δίδωμι A. 2. et 3., MS. Thomae Bentleji apud Cl., Ald. 3., Barn., W, B. ceteri libri: δίδωσι, ut E. τουτέστιν, inquit, ὅς ἀντῆ πολλὰ δίδωσιν· ἀπὸ κοινου γὰρ ληπτέον τὸ ὅς. fortius est δίδωμι, quamvis haud ex more Telemachus vel dona se praebiturum dicat ei, qui ducat matrem; quae res male habuit Clarkeum, conferentem 335, λ', 281, π', 77, 392, φ', 161 et 62., quibus in locis progorum dona memorantur, sed non fugit Barneisium, τὸ δίδωμι majorem ostendere Telemachi aiacritatem. — αἰδέομαι — τελέσειεν. v. ρ', 398. et 99.

μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.“

effuse videre procos facit Minerva mentibus turbatis, mortemque praesagientibus.

345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄσβεστον γέλω ὤρσε, παρέπλαγγεν δὲ νόημα.

346—357. παρέπλαγγεν δὲ νόημα, et mentem eorum alienavit. v. i, 81 etc. — E: ἰστίον, ὅτι τὸ γναθμοῖς γελᾶν ἀλλοτριόις καὶ νῦν ἐπιπολάζει λέγεσθαι παροιμιακῶς. τοὺς γὰρ τοι, ἐφ' οἷς μὴ ἄξιον, γελῶντας ἐκ θυμοῦ ἢ ἀμνηχανίας τινός, ξέναις φάμεν γελᾶν παρειαῖς, ὥσπερ καὶ τοὺς πρὸς βίαν ἐσθίοντας ἀλλοτριόις ἐσθίειν γναθμοῖς, ὡς τῶν οἰκείων δῆθεν ὀκνοῦντων. καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος γέλωσ ἕτερός τις παρὰ τὸν σαρόδιον (302). καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν, μηδὲ ἡδέως, ἐνεργοῦν μόριον οὐδὲ μέλος οἰκείον εἶναι λογιζόμεθα· ὁ καὶ οἱ μνηστῆρες πάσχουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, σύμβολόν ἐστι τὸ ὄρηθῆν τοῦ ἐξεστηρέναι τοὺς μνηστῆρας ἐαυτῶν, ὡς οἶον μηδὲ ἐν σώμασιν εἶναι. — ὥσσοιτο γὰρ ἡδὴ θάνατον αὐτοῖς αἱ ψυχαὶ, καὶ ἀρμονίας φυσικῆς παράλυσιν, καὶ μελῶν [καὶ μερῶν] ἀποξένωσιν etc. notavit Barn., Euripidem hujusmodi risum vocare vesanum, γέλωτα παραεπληγμένον, Herc. fur. 844. Cl. adhiberi jussit Gatakeri annotationes ad Antoninum 1, 15. B.: „Opportune contulit Riccius inde expressa Horatii verba (Sat. 2, 3, 72.): quum rapies in jus malis ridentem alienis. Dacierius et Daceria intelligunt cachinnos effusissimos; quod vix placet. similis nostra locutio un rire emprunté, un rire, une joie d'emprunt, de risu aut gaudio coacto, non genuino. latinis et graecis verbis non alius est sensus; nempè, ridere non ex animo, ridere ore quasi non suo.“ D. Montbel.: „Ils riaient d'un rire étrange. Mot à mot, „, ils riaient avec des mâchoires étrangères.“ Expression admirable pour exprimer cette joie qui tenait du vertige, et dont Minerve elle-même avait frappé tous les prétendants. C'est ce que mad. Dacier traduit par cette phrase vulgaire, ils riaient à gorge déployée. Je ne crois pas qu'il existe même dans l'Iliade une situation plus terrible et qui laisse des impressions plus pathétiques: jamais l'effroi des pressentiments ne fut exprimé d'une manière plus sublime. Ces hommes qui dévoient des viandes encore toutes sanglantes,

qui rient à grand bruit, et dont pourtant les yeux se remplissent de larmes; ce prophète qui déjà les plaint et déplore leurs maux; les ténèbres dont il les voit enveloppés; le sourd mugissement qui frappe ses oreilles; ces ruisseaux de sang; ces ombres remplissant les portiques et les cours, et que découvre son oeil prophétique; le soleil qui s'obscurcit dans les cieux; la nuit qui se précipite de toutes parts: ce sont là de ces beautés qu'on ne trouve que dans Homère, ou dans la Bible; et le repas de Baltazar (Daniel, chap. 5, v. 1. et suiv.) est le seul morceau de l'antiquité qui puisse inspirer une émotion plus forte, une terreur plus profonde.“ Daniel l. c. secundum interpretationem Imman. Tremellii et Francisci Junii: 1. Beltschatzar rex (Nebucadnetzari nepos), facturus convivium magnum proceribus suis mille coram mille his vinum bibiturus erat. 2. Belt. edixit ad gustandum vinum afferri vasa aurea, et argentea, quae exportaverat Nebucad-netzar avus suus ex templo, quod fuerat Jeruschalaimis: ut biberent in eis rex ipse, proceresque ejus, uxores ejus, et concubinae ejus. 3. Tunc allatis vasis aureis, quae exportaverant e templo domus dei, quae fuerat Jeruschalaimis, bibebant in eis rex ipse, proceresque ejus, uxores ejus, et concubinae ejus: 4. Bibentes vinum, etiam laudabant deos aureos, et argenteos, aereos, ferreos, ligneos, et lapideos. 5. Eadem hora egressi digiti manus humanae scripserunt, e regione lychnuchi, in tectorio parietis palatii regii, rege vidente partem manus, quae scribebat. 6. Tunc toto regis splendore (h. e. vultu, qui radiabat gaudio) immutato, et cogitationibus ejus conturbantibus ipsum, cum cingula lumborum ejus dissoluta essent, genuaque ejus colliderent alterum alteri, 7. Inclamavit rex strenue, ut adducerentur astrologi, Chaldaei, et haruspices; et proloquens rex dixit sapientibus Babylonis: Quisquis legerit scripturam hanc, et interpretationem ejus indicaverit mihi, purpura induetur cum torque aureo ad collum ipsius, ac tertius in hoc regno dominabi-

οἱ δ' ἤδη γνασμοῖσι γελοίων ἀλλοτροίοισιν,
αἰμοφόροντα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, ὅσσε δ' ἄρα σφένω
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόου δ' ὤϊετο θυμός.

visio Theoclymeni vatis.

350 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

„Α δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γούνα·
οἰμωγῇ δὲ δέδηγε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι, καλαί τε μεσόδμαι·

355 εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
ἱεμένων Ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.“

derisum illum abduci in concionem jubet Eurymachus.

Ἵως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασσαν.
τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου πάϊς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

360 „Αφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθῶς.
ἀλλὰ μιν αἰψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε,

tur. — 30. Eadem nocte interfectus est Beltschatzar, rex Chaldaeorum. — τὸ γελοίων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἰῶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ γελοῶν, ἦγον ἔγελων, γενόμενον. ἔστι γὰρ γελοῶ ῥήμα, ὡς ὄρω, βοῶ, κ. τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ γελοῶντες ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐξῆς (374), καὶ αὐτὰρ ἐγὼ γελοῶ κ. τέρπομαι (φ', 105), καὶ προῖων δὲ αὐθις γελοῖωντες (ἀν) εἶποι κατὰ ὅμοιον πλεονασμὸν (390), οἷα μὴ ἔχον εἰπεῖν γελοῶντες μετὰ ἐκτάσεως τῆς λο συλλαβῆς. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ὦ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύντονα μακροῦ (fort. μακράν.) θέλει ἔχειν τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς τὸ μαιμῶ, ἡβῶω, τὸ δὲ γελοῶ βραχέα συλλαβῆ προπαραλήγεται, ὅθεν διὰ προσθήκης τοῦ ἰῶτα ἢ τῆς παραληγούσης ἔκτασις γίνεται, ὁμοίως τῷ ἠγνύσαν ἠγνολήσαν (ε', 78 etc.), κ. τῷ ἀλοῶ ἀλοῖω, ὅλον ὅστέον ἄχρῖς ἀπηλοῖησε (II. δ', 522), κ. τοῖς τοιούτοις. — Am. B. emend.: αἰμ. δὲ δὴ κρέα. ἡμαγμένα. (cruenta ac semicruda, qualia vorant bestiae.) τοῦτο δὲ σημείον, ὅτι ἡμελλε τὸ σῶμα αὐτῶν αἵματι μολύνεσθαι. δέδηγε (II. ν', 18 etc.). ἀπὸ τοῦ δαῖο τὸ καιῶ γίνεται τὸ δέδηγε, ἀντὶ τοῦ φαίνεται. οὐ τοῖς μνηστῆρσι δὲ, ἀλλὰ τῷ Θεοκλυμένῳ ταῦτα ἐφαίνετο, τῷ μάντει, τῷ παρὰ τοῦ Τηλεμάχου ἀχθέντι ἀπὸ τῆς Πύλου. οὐ γὰρ ἦλιον ἐκλείψις ἐγένετο, ἀλλὰ Θεοκλ. οὕτως ὀρεῖ ὑπὸ τινος ἐνθουσιασμοῦ, μαντευόμενος, ὅτι ἐκλείψει αὐτοῖς ὁ

ἥλιος. ἀμέλει οἱ μνηστῆρες, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον θεωροῦντες, καὶ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀξιοῦσιν, ὡς παραπαίοντα. perperam liber: — μολύνεσθαι. οὐ τοῖς — Πύλου. δέδηγε. — φαίνεται. εἰδώλων δὲ πλ. — ἀπιουσῶν. ἥελιος — ἔξαπ. οὐ γὰρ ἡλίου etc. collegimus disjecti membra Grammatici. — ὅσσε — θυμός. cf. κ', 247. et 48. — ἀ δειλοί. κ', 431. — εἰλύαται, εἰλύνται, circumfusae sunt. recte Am. B. haec ita videri ait Theoclymeno vaticinanti. E ad 349.: ἐδήλου δὲ ταῦτα, inquit, τῷ μαντικοῖς ὄμμασι βλέποντι χύσεις αἱμάτων, κ. γόους, κ. δάκρυα, ὧν περιάσσονται οἱ κακοί· ὡς πον καὶ ἢ παρὰ Λυκίφρονι Κασάνδρα οἰμωγὴν αὐτῇ λέγει ἰνδάλλεσθαι μαντευομένη τὰ ὕστερον τῶν Τρωῶν κακά. — δεδάκρυνται δὲ π. II. χ', 491. cf. 204. hujus libri. — ἐρράδαται, ἐρράσμενοι εἰσί. v. II. μ', 431. — μεσόδμαι. τ', 37. — Am. B.: εἰδώλων δὲ πλέον. (τουτέστι πλήρες. E.) ὡς τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἤδη ἀπιουσῶν. ψυχὰς, εἰδῶλα καμόντων dixit ὦ, 14. et II. ψ, 72. cf. Odys. λ', 475. — ὑπὸ ζόφον. γ', 335. — ἔξαπόλωλε. II. σ', 290. — κακῇ δ' ἐπ. ἀχλύς. contra ζ', 45.: λευκῇ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

360—374. ἀφραίνει, insanit, II. β', 258, ἢ, 109. „lexicon Bekk. p. 472.: ἀφραίνει. παρανομεῖ, μωραίνει, πα-

εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἶσκει.“

Theoclymeni responsum male ominatum.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 „Εὐρύμαχ', οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάσειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε, καὶ οὐατα, καὶ πόδες ἄμφω,
 καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
 τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
 ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι, οὐδ' ἀλέαιτο,
 μνηστῆρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθεε.“

pergunt proci hospites deridendo irritare Telemachum.

- Ὡς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόντων,
 Ἰκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες, ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελῶντες.
 375 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορέοντων·
 * „Τηλέμαχ', οὔτις σεῖο κακοξενιώτερος ἄλλος,
 οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδὲ τι ἔργων
 ἔμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρούρης·

ροφρονεῖ.“ B. — E: τὸ οὐδὲν ἀει-
 κῆς πρὸς τὸ τετυγμένος κολλᾶται,
 ἵνα εἴη νοῦς οὐ τετυγμένος ἀεικής.
 mentem quoque suam haud male compara-
 ratam esse ait. ἀεικής, indecorus, im-
 minutus, vel interprete Clarkeo incon-
 gruus membris sanis. cf. χ', 308, II. κ',
 483 etc. — ἀνέρας — μηχ. γ', 207.
 cf. 170 etc. — δόμων εὐν. ρ', 28 etc.
 — πρόφρων ὑπ. ξ', 52, 54 etc. —
 ἐς ἄλλ. ὀρόωντες. gestus irridentium.
 v. σ', 320. — ἐρέθιζον, irritabant,
 germ. sie neckten ihn. i, 493 etc. male
 Ald. 3.: ἐπὶ ξείνοιο γελόντες, cum de
 duobus hospitibus agatur.

375. β', 324 etc.

376—379. κακοξενιώτερος. po-
 nendum videri κακοξενέστερος, signifi-
 cavi ann. ad β', 350., quo remitto lecto-
 res, nec jam proba illa, quae dixi de
 Homero interdum σολοικίζοντι ad II. ρ',
 446. codd. Vindobonenses: κακοξενιώτε-
 ρος, versu pessumdato. frustra quoque,
 Barnesio auscultans, Cl. excusat originem
 τοῦ κακοξενίος a κακοξενος, cujus cum
 legitimus sit comparativus κακοξενιώτε-
 ρος dixisse autumat, ut haec et similia,
 τεθνεωτός pro τεθνεῶτος, χαλκίη pro
 χαλκή. at horum verborum non eadem
 est ratio, nec Iones cum proprias ejus-

modi formas reperiunt, diversam a com-
 muni Graecorum usu analogiam sequun-
 tur. — Am. B.: ἐπίμαστον ἄλ. ἐν-
 δεᾶ ἐπαίτην, παρὰ τὸ μαστεύειν τρο-
 φήν. — κεχρημένον, indigum, avi-
 dum. v. α', 13. — ἔργων, operum,
 imprimis rusticorum: v. ω, 388 etc. qui-
 bus operibus opponit procus βίην, vim,
 h. e. bellum, quasi dicens, nec domi nec
 foris utilem esse hospitem. E: ἔμπαιος
 δὲ ὁ ἔμπειρος κ. ἐντριβής, παρὰ τὸ
 παῖω, ὁ πολλοῖς δηλαδὴ προσπεπαικῶς
 πράγμασι. καὶ νῦν μὲν ἐν ἀρχῇ στί-
 χου ἢ λέξις κειμένη δόξοι ἂν συστέλ-
 λειν τὴν παραλήγουσαν κατὰ λόγον
 δακτύλου ποδός· (hinc nonnulli scripse-
 runt ἔμπειον. Am. B.: ἔμπειον. ἀπὸ
 τοῦ παῖω τὸ τύπω. διὰ τὸ μέτρον
 γράφεται ψιλὸν τὸ πέ. item Ap.: ἔμ-
 πειος. ἔμπειρος· κακῶν ἔμπειος ἄ-
 λήτης (φ', 400), cum isto quidem loco
 metrum postularet ἔμπαιος. corrumpit
 Hom. diphthongum, ut in οἶος. v. ann.
 ad II. ψ', 792.) ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ῥαψω-
 δία ἐν τῷ κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης
 ἔκδηλος ἢ διὰ διφθόγγου γραφή· διὸ
 καὶ ἐνταῦθα οὕτω γραπτέον κ. μετροῦ-
 τέον τὴν λέξιν κατὰ πόδα σπονδεῖον ἐκ
 συνιζήσεως. (αὐτως, sic, sine ullo fru-
 ctu eorum, a quibus alitur) τὸ δὲ ἄ-
 χθος ἀρούρης παροιμιῶδες μὲν

380 ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι
 ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον εἶη,
 τοὺς ξεινοὺς ἐν νηϊ πολυκλήϊδι βαλόντες
 εἰς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.“

ἔστιν, ὑποδηλοῖ δὲ τὸν βοργάιον. Cl.: „ita de se ipso Achilles Il. σ', 104.: ἀλλ' ἡμῶν παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. similiter Nicander Θηριακῶν versu 9.: ἐρηστὰς τ' ἐχιάς τε, καὶ ἄχθεα μυρία γαίης, et Plato Theaeteto p. 176.: ὅτι οὐ λήροί εἰσι, γῆς ἄλωσ ἀχθη, ἀλλ' ἄνδρες“ etc.

381. formula dicendi persuadere cupientium. v. Il. η', 28. similiter ibidem 48.: ἡ ῥά νύ μοι τι πίθοιο; cf. Il. δ', 93, ξ', 190.

382, 3. πολυκλήϊδι. ψ', 324, Il. β', 74 etc. — Sch.: εἰς Σικελούσ. ἐγινώσκτο ἄρα τὰ κατὰ τοὺς Σικελούς· οὐκ εἰκὸς οὖν, ἐκτὶ τὴν πλάνην (errores Ulyssis in reditu ex bello Trojano.) γεγονέναι. διαφέρουσι δὲ Σικελιώται Σικελῶν· οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνας, οἱ δὲ βάρβαροι. haec velut commentatus E: ἐν δὲ τῷ εἰς Σικ. πέμψωμεν, inquit, ὄρα ὡς ἐγίνωσκον οἱ παλαιοὶ (veteres nunc dicit Homerum et ejus aequales, secus atque alias solet, cum Grammaticos Alexandrinos et se antiquiores eo nomine appellat κατ' ἐξοχήν.) τοὺς Σικελούς. διὸ, εἶπερ ἐκεῖ πλανᾶσθαι τὸν Ὀδυσσεῖα ἱστορικῶς ἐδόξαζε καὶ (etiam ipse, ut alii, a quibus E dissentit) ὅ ποιητῆς, εἶχεν ἂν ἐπιστημῆσθαι, καὶ οὐκ ἂν ἐσίγησε· νῦν δὲ, ὡς καὶ προεῖρήθη (v. imprimis ann. ad ε', 34. et 35.), ἐκὼν τερατεύμενος ποιητικώτερον, ἐξετόπισε τὴν πλάνην. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ (ω', 211, 366, 389. Sicaniam nominat ib. 307.) Σικελὴ γραῦς ἱστορεῖται, γυνὴ τοῦ Δολίου etc. assentiri non possum Montbelio, qui haec addubitat, Siculosque hinc expellere conatur. sic autem vir doctissimus: „Envoys - les aux Siciliens. Rochefort (Homeri interpres francogallicus), qui soutient qu' Ulysse n'a point voyagé dans les mers de Sicile, et qui repousse l'opinion de ceux qui prétendent que le mot Θρινακία dans Homère doit s'entendre de la Sicile (Schol. ed. a Buttm. in Odys. λ', 106), s'appuie de ce passage pour prouver qu' Hom. connaissait le nom que porte aujourd'hui la Sicile, et que par conséquent il ne devait pas la nommer Thrinacie. Je réponds à cela que ce pays pouvait avoir les 2 noms: Théorie (Id. 1, 125, et 28, 18), Virgile

(Eclog. 4, 1, Aen. 3, 582 et 410), Ovide (Metam. 5, 361 et 476), les lui donnent indifféremment. Ce pays ne serait pas le seul qui eût porté 2 noms. La ville de Priam se nomme tantôt Troie, tantôt Ilion; mais Ilion n'a point donné le nom de peuple, et de Troie seule on a fait les Troyens. (certe Ἰλιεῖς, Πιενσες, non Trojani vocantur generatim, sed incolae Ilii pagi, quem πόλιν appellari jussit Alexander M. v. Cellar. 2. p. 52.) — J'ai une autre remarque à faire: c'est qu'il me paraît fort extraordinaire que les prétendants, pour se défaire d'un mendiant et d'un devin qu'ils méprisent, songent à les envoyer en Sicile, c'est-à-dire à leur faire entreprendre un voyage de près de 100 lieues. On conçoit que dans une occasion pareille, Antinoüs menace un mendiant de l'envoyer chez le roi Echétus, dont les états étaient sur le continent et par conséquent peu éloignés d'Ithaque (Odys. σ', 83 seqq.). Mais en Sicile! Quelles relations pouvaient exister entre ces 2 pays? Quelle rançon assez forte eût été capable de dédommager les prétendants d'une navigation si longue et si périlleuse pour cette époque? Certainement il y a ici erreur de nom ou d'explication; mais je ne puis en découvrir la source.“ at navigaverant Graeci Trojam, navigabant in Cretam, in Aegyptum: quidam etiam in Siciliam profecti fuerint nonnunquam, mercaturam facientes, vel rapinarum causa, velut Taphii, de quibus ad α', 105. ? ibi haud dubie Ithacenses emerrant, vel vi inde abdixerant, Siculam illam anum, Dolii uxorem, cujus fit mentio libro 24., locis supra citatis; eoque nunc proci ejicere volunt invisos hospites, quo quam longissime absint ab ipsis, venditque Siculo cogitare de reditu non possint. quod attinet ad locum illum de Echeto rege, non simplex tantum profectio ibi agitur, aut venditio, sed supplicium dirum, quo affici cupit Irum impotens irae Antinous, pessimus procorum. — ὄθεν — ἄλφοι. ο', 452 etc. minus bene MS. Thomae Bentleji: ὄ. κέ τις ἄ. ἄ. ἄξιον, ἄξιον ὄνον, ut ait ο', 387, et alias. Am. B.: ἄξιον ἄλφοι. ἄξιαν εὔροι τιμὴν ἢ τῶν ξείνων πρᾶσις.

qui nihil respondet insolentibus, sed patris nutum observat, matre ex propinquo auscultante.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
385 ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέροκετο, δέγμενος αἰεὶ,
ὅποτε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἡ δὲ κατ' ἄντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
κούρη Ἰακρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθου ἄκουεν.

390 δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοίωντες τετύκοντο
ἠδύ τε, καὶ μενοεικὲς, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἴερευσαν·
δόρπου δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
οἶον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνήρ
θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

384. v. 275.

385—394. δέγμενος, *expectans*. Π. β', 794 etc. — ὁπότε — ἐφήσει. cf. 29, v', 376. — κατ' ἄντησιν, *exadversum*, e regione. ita Sch. ed. antiqua et Hesych., qui tamen et conjuncte habet *καταντήσιν* pro *κατάντησιν*. corrupte etiam Ap.: *κατάντιστην*. *κατααντιον*. vulgo: *κατάντησιν*, de quo E: τὸ δὲ κατάντησιν δηλοῖ μὲν τὸ ἀντικρὺ, φασὶ, τοῦ ἀνδρεῶνος, πλεονασμὸν δὲ τοῦ σίγμα ἔχει, ὁμοίως τῷ προμνηστῖνοι (λ', 232), διὰ τὸ καλλιφωνότερον. at alia est ratio adjectivi προμνηστῖνος, nec quam inesse τῷ κατάντησιν putet E euphoniā intelligo,

imo forte geminasse puto librariorum oscitantes caninam litteram, ut in verbis Παρησσός, Κασάνδρα, κνίσση: quo facto alterum σ in τ simile abierit. certe non ἀντηστis dicitur, non ἀντησις. Sch.: κατ' ἄντησιν. ἀντικρὺς τοῦ ἀνδρῶνος, ἐν τῇ γυναικωνίτιδι. — γελοίωντες. v. 347. — τετύκοντο. θ', 61, Π. α', 467 etc. — μενοεικὲς. ε', 166 etc. — δόρπου, *coenae*. v. Π. λ', 730. — καρτερός ἀνήρ audit Ulysses, ut δ', 242. et 271. — Am. B.: πρότεροι γὰρ. οἱ μνηστῆρες δηλαδὴ. E: — πρότ. γὰρ, φησὶν, α'. μηχ. οὐ ἔνεκεν δηλαδὴ καὶ ὄλοντο, οἷα κακῶν, προκατάρξαντες. cf., si tanti est, π', 72 etc.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Φ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Η Σ Φ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

Πηνελόπη τῷ τεινοντι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον· Ὀδυσσεὺς δὲ, Εὐμαίῳ καὶ Φιλοτιίῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφήσει τὸ βέλος διὰ τῶν πελέκεων, ἄλλου τεῖναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Φ.

Τ Ο Ξ Ο Τ Θ Ε Σ Ι Σ.

Promit Penelope Ulyssis arcum, quo ab Iphito donatus erat.

Τῆ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπέει,
 τόξου μνηστῆρεςσι θέμεν, πολίων τε σίδηρον,
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἴο δόμοιο,
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλήν, χρυσεῖην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν,

Annotations. Vers. 1. et 2. σ', 157, 58. cf. ε', 427.

3—9. θέμεν, ponere, proponere. Ε: ἐκ τοῦ τόξου θέμεν Τόξου θέσις ἢ παροῦσα ῥαψωδία ἐπιγράφεται. — πολίων τε σίδηρον. Il. ι', 366, ψ', 261. securae ferreae dicit. — ἀέθλια, ἀέθλους. cf. θ', 108, inferius 91. — Palat. et Sch.: κλίμακα δ' ὑψ. τὴν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀποθήκην (horreum, cellam, germ. Speicher), ἵνα τὴν κλεῖν λάβῃ. cf. α', 330. — εὐκαμπέα, aduncam, quemadmodum δρέπανον εὐκαμπές dicit σ', 367. v. ann. ad Il. μ', 456, Schn. v. κλεῖς, §. 2. — χειρὶ παχείῃ, manu crassa, h. e. carnosa, quod est in parte pulcritudinis. Minervae quoque χεῖρ παχεῖα dicitur Il. φ', 403. et 424. cf. ann. ad Il. κ', 454. nec tamen temere est, quod ait E: τὸ χειρὶ παχ. ἀπλῶς οὕτω κεῖται παραξήριον ἐπὶ τῇ Πηνελόπῃ· ἀνδρὶ γὰρ μᾶλλον γενναίῳ ἐπιπέσει ἢ παχεῖα χεῖρ (v. ζ', 128, Il. γ', 376 etc.), γυναικὶ δὲ τὸ λευκ-

ώλενον (ζ', 101, Il. α', 55 etc.), καὶ ῥοδόπηχυν (hymn. in Solem 6.: Ἦῶ τε ῥοδόπηχυν, quam hic noster ῥοδοδάκτυλον appellare solet), καὶ εἴ τι τοιοῦτον. διὸ καὶ κατὰ ἀκνρολεξίαν οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα κεῖσθαι τὴν λέξιν φασί. sed inepta sunt, quae hisce addidit: εἰ δὲ δαῖφρων (imo ἐχέφρων et περίφρων α', 329, δ', 111 etc.) ἢ Πην. ἐβόεθη πον, ὡς ἀνδρεία γυνή, ἀρμόττει ἂν αὐτῇ διατοῦτο καὶ ἡ παχ. χεῖρ, διὰ τὸ τοῖς ἀνδρείοις τοιαῦτα ὡς ἐπιπολὺ τὰ ἀκρωτήρια εἶναι. — χρυσεῖην. sic A. 2. et 3., quam scripturam vulgatae χαλκεῖην merito E praefert: χρυσῶ γὰρ οὐλεῖον, inquit, τὸ καλόν. propterea et aurum argentumque conjungi solet cum ebore, non item aes vel ferrum. ψ', 199: — λέχος ἕξεν, — Δαιδάλλον χρυσῶ τε, καὶ ἀργυρῶ, ἦ δ' ἐλέφαντι. θ', 403: δώσω οἱ τὸ δ' ἄσφ παγγάλκεον, ᾧ ἐπι κώπη Ἀργυρῆ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος. τ', 55: — κλεσίην, — Διωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρφ etc. ἐλέφαντος. genit. materiae.

- βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἔσχατον, ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκητός τε σίδηρος.
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον, ἧδὲ φαρέτηρ
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἴστοι.
 δῶρα, τὰ οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
 15 τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν,

v. ann. ad ε', 72. E: κώπην δὲ ἐλε-
 φαντίνην τὴν λαβὴν λέγει, τοιαύτην
 οὖσαν διὰ τὸ τιμιώτερον· αἱ γὰρ λοιπαὶ
 ξύλιναι, ὡς εἰκός. οὐκ οὐκ ἐπὶ ξίφους
 μόνου (malim μόνου) ἢ κώπη, ἀλλ'
 ἰδοὺ καὶ ἐπὶ τῆς δρεπανοειδοῦς ταύ-
 τῆς κληΐδος etc. Sch.: κώπη. ἢ λα-
 βὴ τοῦ ξίφους, ἢ κόπτειν δυναμένη,
 παρὰ τὸ κοπή, ἀναβιβασμῶ κ. τροπή
 κώπη. καὶ ἡ τῶν ἐρετῶν κώπη λέγεται
 παρὰ τὸ κόπτειν τὸ ὕδωρ. — Θάλα-
 μον E recte interpretatur τὸ ταμιεῖον.
 v. β', 337 etc. — Palat. et Sch.: ἔ-
 σχατον νῦν τὸ ἐνθάτατον. —
 proprie dixit κειμήλια κείτο, siquidem
 κειμήλιον a verbo κείσθαι appellatum
 est. Ap. κειμήλια. ἀπόθετα χρήματα.
 v. α', 312, ll. ζ', 47 etc.

10. ll. ζ', 48, κ', 379, λ', 133. cf.
 Odyss. ζ', 326.

11—16. bene A. 2. et 3. et non-
 nulli apud Cl., item W et B: τόξον
 κείτο, quo pacto vox gravissima τό-
 ξον regionem illam versus totam explet,
 cum in vulgatis libris, in quibus legi-
 tur τόξον ἔκειτο, metri velut flumine
 abripiatur atque occultetur, sic inferius
 188. poeta dixit οἱ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν,
 et ll. γ', 158. πρόσθε μὲν ἐσθλός φεῦ-
 γε, quod habet Parisiensis codex, non
 ἔφηνγε, ut vulgo; passimque hoc arti-
 ficio pondus addit vocibus illis, in qui-
 bus praecipua quaedam vis sita est sen-
 tentiae. ceterum cf. inferius 59. et ll.
 ο', 443. — Am. 2: Λακεδαίμονι.
 νῦν ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ χώρᾳ, ἧς μέρος
 κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ Μεσσή-
 νη. διχασθῆναι δὲ φασὶ τὴν Λακωνι-
 κὴν τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῶν Ἡρακλει-
 δῶν, οἱ μετὰ τὴν τοῦ Ἰλίου ἄλωσιν
 κατέσχον τὴν Πελοπόννησον. similiter
 Sch. et E. nomen Lacedaemonis et regi-
 onem et urbem significare hoc loco
 probat Geographus 8. v. ann. ad δ',
 1. et cf. 15. „Parmi les raisons que
 donne Knight (Proleg. in Hom. §. 43.)
 pour prouver que l'Illiade est plus an-
 cienne que l'Odyssée, c'est que dans

l'Iliade il n'est jamais parlé de la Mes-
 sènie ni des Messéniens, et qu'il en est
 ici question aux vers 15 et 18. Pau-
 sanias (4, 1.) observe aussi que dans le
 catalogue des vaisseaux, il n'est pas
 parlé de la ville de Messène, quoiqu'il
 soit fait mention de celle de Pylos et
 de celle d'Arène.“ Montbel. speciosum
 quidem argumentum; sed dubitari vix
 potest, quin mutatus multis in locis fue-
 rit Catalogus navium, et quemadmodum
 versus ll. β', 558. studio Atheniensium
 additus esse dicitur a Solone vel Pisi-
 strato, ita fieri potuit, ut locus ille, in
 quo mentio fieret Messeniorum, odio
 eorum induceretur ab aliquo διασκευ-
 αστῇ Lacone. — Sch.: Ἴφιτος Εὐρύ-
 του μὲν παῖς (Euryti filiorum natu ma-
 jor: nam plures ille habuit), Οἰχάλειος
 δὲ τὸ γένος, (fuit scil. Eurytus rex
 Oechaliae urbis in Thessalia: v. ll. β',
 596.) ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων
 περιῆει τὰς περίξ ἐρευνῶν πόλεις, εἴ-
 που φανεῖεν. Πολυίδου δὲ τοῦ μάν-
 τρωος εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι
 εἰς Τίρυνθα χάριν ζητήσεως, οὐ γὰρ
 εἶναι συμφέρον, λέγεται παρακούσαντα
 παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλέα μηχαν-
 νῆτιν καὶ στρατηγία συνεφελευσάμε-
 νον αὐτὸν ἄγειν εἰς ἐπίκορημον τεῖχος,
 καὶ καταστρέψαι (aliter Hom. 27.) διὰ
 τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα καὶ τὸν
 πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν
 ἀθλον τὴν Ἰόλην γαμεῖν οὐκ ἔδωκαν,
 ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται
 δὲ, ὡς ἀγαπηκῆσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξε-
 νοκτονίᾳ προσέταξεν Ἐρμῇ λαβόντα
 τὸν Ἡρακλέα παλῆσαι δίκην τοῦ φό-
 νου' τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ
 τῶν τόπων βασιλευσούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦ-
 ναί τε τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. ἡ ἱ-
 στορία παρὰ Φερειῶδη (Sturz. n. 46.,
 p. 185.) cf. Apollod. 2, 6. Iphitus,
 Nauboli fil., memoratur ll. β', 518 et
 ρ', 306. — ἐπιείκελος ἀθαν. ll.
 δ', 394, ι', 485 etc. idem est θεοειδής,
 θεῖος, διός. v. ann. ad ll. α', 4. —
 Sch.: Μεσσηνίη. τῇ Μεσσηνιαίᾳ χώ-
 ρῃ, ἧτις ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος

οἴκῳ ἐν Ὀρβιλόχοιο δαΐφρονος. ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε· μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι, ἠδὲ νομηᾶς.

- 20 τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἤλθεν Ὀδυσσεὺς, παιδνὸς ἐών (πρὸ γὰρ ἦκε πατήρ, ἄλλοι τε γέροντες)· Ἴφίτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο, δῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἠμίονοι ταλαεργοί, αἶ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γέγοντο,
- 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον, φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιῖστορα ἔργων, ὅς μιν ξεῖνον ἕοντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσθαι, οὐδὲ τράπεζαν,

πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου. (hexameter spondiacus, ut γ', 175.) οἴκῳ ἐν Ὀρσ. ἐν Φεραῖς (Φηραῖς). Strabo l. c. (vol. 2., p. 193., ed. Tauchn.): τῆς Φηρῆς τὴν χώραν λέγει. — αἶ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσὶ. v. ann. ad γ', 488.

17—22. χρεῖος, *debitum*. α', 409. — ἄειραν, *sustulerant*, *abstulerant*. Palat. et Sch.: ἄειραν. νῦν ἤρασαν. v. γ', 312, ν', 117 etc. — πολυκλήϊσι. ll. β', 74 etc. — Am. Q. emend.: ἐξεσίην. δημοσίαν ἔκπεμψιν. ἦσσα, εἰσίαν, (*liber*; αἰτίαν, ε et αι, itemque σ et τ, inter se commutatis, ut saepe alias. αἰτίαν pro αἰτίαν dedidit corrector.) καὶ ἐξεσίαν. Palat.: ἐξεσίην. δημοσίαν ἔκπεμψιν, κ. πρᾶξιν. E: ἐξεσία — ἡ δημοσία προεβεία κ., ὡς εἰπεῖν, ἔκπεμψις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξήμι, ἐξήσω, ὅθεν καὶ ἐξεσις παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀπόπεμψις. διὸ ἵποκαταβὰς ἔφη, πρὸ γὰρ ἦκε πατήρ etc. cf. ann. ad ll. α', 235. — E: παιδνὸς (α', 338) ὁ παῖς, παρὰ τὸ παίζειν, ὁμοίως τῷ ὀλοφνδνὸς, κ. ἀκιδνὸς, κ. τοῖς τοιούτοις. πολὺς δὲ ἔπαινος τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ δι' ὑπερβολὴν συνέσεως πρέσβυν δημοσίᾳ πεμψθῆναι οὐ παρὰ μόνου πατρὸς, ἀλλὰ καὶ τῶν γερόντων. nempe nihil decernere poterat de negotio publico rex Laërtes sine interventus senatus principumque Ithacensium. v. ann. ad α', 387, β', 6, σ', 162. — διζήμενος. α', 261 etc.

23. δ', 636.

24—38. φόνος καὶ μοῖρα, μοῖρα φονία. hendiadys. E: μοῖραν φανερῶς τὴν θανάσιμον δηλοῖ. — φῶτα ἐπιῖστορα μεγ. ἔργων, ut φῶτα υἱὸν Ἀσκληπιοῦ, *virum filium Aescu-*

lapii, h. e. filium adultum. E: μεγ. ἔργων. τουτέστιν ἐπιστήμονα, οὐ τὸ ἀπλοῦν ἐν Ἰλιάδι (σ', 501), οἶον, ἰέσθην ἐπὶ ἵστορι (apud peritum, arbitrum seu judicem) πεῖραρ ἐλέσθαι. ἄλλως δὲ γε εἰπεῖν μεγάλων ἐπιῖστορα ἔργων ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως λεγόμενος μεγαλοεργός, ὁποῖος καὶ ὁ Μακεδῶν Ἀλέξανδρος. Sch.: μεγ. ἔπ. ἔργων. μεγαλοεργόν, ἐπὶ μεγάλοις ἔργοις ἱστοροῦμενον, (?) ἐπιστήμονα. cf. Schn. vv. ἵστορα, ἱστορέω, ἱστορία. — Am. B.: ξεῖνον ἐ. κατ. ξενιζόμενον παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ νεώτεροί φασιν, ὡς ὅτι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους κατέβαλεν. *furem* deo saeviusse Hercule, auctor est Apollodorus l. c.: — μετ' οὐ πολὺ δὲ κλαπείων ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ Ἀυτολύκου βοῶν, Εὐρύτου μὲν ἐνόμιζεν ὑφ' Ἡρακλέους γεγονέναι τοῦτο. Ἴφίτος δὲ ἀπιστῶν ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, κ. συντηγῶν ἦκοντι ἐκ Φεραῶν αὐτῷ, σεσσωκότι τὴν ἀποθανοῦσαν Ἀλκυστιν Ἀδμήτῳ, παρακαλεῖ συζητῆσαι τὰς βόας. Ἡρακλῆς δὲ ὑπισχνεῖται, κ. ξενίξει μὲν αὐτὸν, μανίης δὲ αὐθις ἀπὸ τῶν Τιρυνθίων ἐρύψιν αὐτὸν τειχῶν. quod ita evenisse, verisimile est propterea quia bene volebat Iphitus Herculi, et lolen sororem, praenium certaminis, victori illi tradi jusserat; Euryto ceterisque ejus filiis vetantibus, ne denuo heros insanens liberos ex ea suscipiendos interficeret, ut ibidem narrat Apollodorus. — σχέτλιος. γ', 161, ll. β', 112 etc. — θεῶν ὄπιν, *deorum vindictam*, inprimis Jovis hospitalis. ll. π', 388.: θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ζ', 82.: οὐκ ὄπια φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐλεητὸν etc. — τράπεζαν, *mensam*, quam hospiti illi ap-

- την δὴ οἱ παρέθηκεν, ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτὸν,
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
 τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο, δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ὃ' ἐφόρει μέγας Εὐρύτος, αὐτὰρ ὁ παιδί
 κάλλιπ' ἀποθυήσων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὄξυ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. οὐ δὲ τραπέζη
 γνώστην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 * Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 * ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. τὸ δ' οὔποτε διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 40 ἤρειτ', ἀλλ' αὐτοῦ μνηῖμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, φόρει δέ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.

quem arcum manibus versans postquam se fletu satiavit, defert eum ad procos, et certamen edicit.

- Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο, δῖα γυναικῶν,
 οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσσειν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάδιμην ἴθυνεν,
 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς,
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης,

posuerat. ξενίην dixit ξ', 158 et ρ', 155. cf. 35. — ἵππους κρατερώνυχας. II. π', 724 etc. — Am. B.: τὰς ἐρέων. ἀνερέωναν, ζητῶν, ὁμοίως τῷ κνημοῦς ἐξερεθήσει. (δ', 337, ρ', 128.) — E: τὸ δὲ ἐρέων ἐστὶ μὲν ποιητικὴ λέξις, ἀπ' αὐτοῦ δὲ γίνεται τὸ ἐρευνᾶν ἐπευθέσει τοῦ ν καὶ τοῦ ν, ὁποῖω τρόπῳ καὶ τὸ ἐλαύνειν ἀπὸ τοῦ ἐλάειν γίνεται. ad di poterant, pariter inde derivata, verba ξερίνειν et ἐξερείνειν, quae saepe hic noster usurpavit. — συνήντετο, occurrit. δ', 367, II. φ', 34. — Sch.: ἀρχὴν ξεινοσύνης. ἀρχὴν ποιούμενα ξεινίας. προσκηδέος. τῆς ποιούσης κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. (Am. B. κηδεμονικῆς φιλίας· κηδονται γὰρ ἀλλήλων οἱ φίλοι κ. ξέροι. E: — ἐναντίον δὲ τῷ προσκ. τὸ δυσκηδέος [ε', 466] καὶ ἀκηδέος [ξ', 26 etc.].) ὅς — ἔδωκε. τρίτος εἶρηκε τὴν δόσαν, ἐπεὶ διὰ μέσον τινὰ παραδιηγείται. frigent tamen verba ἐπιείκελον — ἔδωκε, vereorque sane, ne illa ἐπ. ἀθαν. nescio quis sublecta in superioribus adscripserit propter similitudinem, quibus in ordinem receptis, ut fieri solet, versus explendi gratia alius inculcaverit verba ὅς οἱ τ. ἐδ. quodsi divinavi, sic scribamus: Ἴφιτον Εὐρυτίδην. τὸ δὴ οὔποτε etc. mutavit, ni fallor, idem ille τὸ δὴ metri

causa: neque enim δὲ placet non elisum sequente vocali. τὸ arcum dici, non est obscurum, cum is tota hac narratione agatur, brevique intervallo nominatus fuerit, unicum Iphiti donum, sed Ulyssis duobus illis procul dubio pretiosius.

42—53. θάλαμον τὸν, ut ἄνδρα τὸν κ', 74., h. e. τοῦτον, illum, quem dixit 8., θάλαμον ἔσχατον: nam plures et diversi erant θάλαμοι in aedibus. v. α', 425, II. ζ', 244, Schn. v. θάλαμος etc. — οὐδὸν δρυῖνον, limen quernum, non aeneum aut lapideum, propter levitatem, utpote in superiore parte aedium. quamquam et coenaculi οὐδὸν μέλινον dixit ρ', 339. — τὸν ποτε — ἴθυνεν. ρ', 340. et 41. — θύρας φαεινάς, fores splendidas, fortasse auro, ut η', 88. cf. ζ', 19, II. ξ', 169 etc. — Am. Q.: αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα. ἱμάντα τὸν ἀνοίγοντα τὸ ἔνδοθεν περιγυρόμενον, κοιλῶ ἐοικὸς, κλειθρον. δύο γὰρ ἱμάντες ἦσαν, ὁ μὲν κλειῖον, (ut α', 442, ubi nunc malim ἑτάνησσ' ἱμάντι et similiter ἦειρ' ἱμᾶσι II. κ', 499., ne temere augeatur numerus locorum, in quibus anceps videtur ι littera.) ὁ δὲ ἀνοίγων. ἐκάτερος δὲ κρῖνου τινὸς ἐξήρητο. ἢ Εὐρύκλεια οὖν θύραν ἐπέφνεσε κορώνη ἀργυρῆ (α', 441) κλειούσα. τὸ δὲ ἄντα τιτ. (θ', 556 etc.), ὡστε

ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρῶν δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἤντε ταῦρος,
 βοσκομένος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα,
 50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δὲ οἱ ὄκα.
 ἢ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σαιίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῆσι θυῶδεα εἶματ' ἔκειτο.
 ἔνθεν ὄρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴλυτο τόξον
 * αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περικεῖτο φαινὸς,
 55 ἔξομένη δὲ καταῦθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως, ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἀνακτος.
 ἢ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτιο γόοιο,

τὰς βαλάνους (pessulos) ἀντίας γίνεσθαι τοῖς τῆς κλειδὸς γόμοις. ἢ αὐτῇ (fort. αὐτοῦ) ἀντικρὺ κ. ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἔστώσα, κ. οὕτως στοχαζομένη. immittebatur clavis loro, quo fortius attrahi aut retrahi possent duo pessuli; quod lorum appensum erat annulo. minus perspicue hac de re dixit J. H. Vossius ann. ad Aratum, v. II, ξ', 168, collatis sequentibus, itemque II, μ', 121, 455. et 56. — Sch.: ἀνέκοπτεν. ἀνέκρουεν, ἀνώθει. — Sch.: ὀχῆας (II, μ', 121 etc.). τῶν τὰς λεγομένων βαλάνους τὰς ἐν τῷ λεγομένῳ χελωνίῳ (κοχλὸν dixit alter Am. in superioribus.), κατ' ἀντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἷς (perperam liber: αἷς) περιάγονται κ. ἀνοίγονται (scil. αἱ θύραι). Am. B.: τὰς βαλάνους. ἐν Ἰλιάδι δὲ (μ', 455) τοὺς μοχλοὺς. — E: τὸ τὰ δ' ἀνέβραχε (II, τ', 13) μεταεξημάτισται ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ γένους τῶν θυρῶν, ὡς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα καλὰ θύρετρα. τὸ δὲ βοσκ. λειμῶνι παρατηρημένως ἔφη, ὡς τοῦ ταύρου τότε ὑπὸ τροφῆς ἀνοβράχοντος μάλιστα. indicat autem stridor iste, difficulter a-pertas esse fores propter gravitatem valvarum excelsarum, quales sunt aedium regaliū. — πληγέντα, percussa clavi fortiter immissa et velut incussa in pessulum seu vectem, quemadmodum et ἀνέκοπτεν dixit 47. — Eichhoff. ann. ad Virg. Aen. 7, 607. (Sunt geminae belli portae, sic nomine dicunt, Religione sacrae et saevi formidine Martis. Centum aerei claudunt vectes aeternaque ferri Robora, nec custos absistit limine Janus. Has, ubi certa sedet patribus sententia pugnae, Ipse, quirinali trabeā cinctuque Gabino Insignis, reserat stridentia limina Consul. — Tum regina deum, coelo delapsa, morantes Impulit ipsa manu portas, et cardine verso Belli ferratos rupit Saturnia po-

stes.): „Sous le rapport de l'harmonie imitative, les vers latins, supérieurement imités par Milton (*Paradis*, ch. 2, v. 879) et par Klopstock (*Messiede*, ch. 9, v. 750), peuvent se comparer à l'entrée de Pénélope dans le dépôt des armes d'Ulysse, *Od.* 21, 46 — 50.“ — σαιίδος, σαιιδώματος. v. Schn. v. σαιίς. accessit Penelope ad tabulatum quoddam, in quo arcae vestium erant repositae. — ἔνθα δὲ, ἔ. δη. — θυῶδεα εἶματα. ε', 264. gaudebant veteres unguentis. cf. δ', 121 etc. — ἀπὸ πασσάλου. II, ε', 209. cf. *Odyss.* α', 440 etc. — αἴλυτο, cepit. ξ', 144 etc. interpretantis est εἴλετο, quod habet A. 1.

54. versiculus affectus: neque enim tolerabilis est trochaeus, pro dactylo seu spondeo usurpatus medio hexametro (-τῷ, ὅς). hoc ponamus, suadeo: αὐτῷ τῷ γωρυτῷ, una cum theca illa pretiosa et celebri, in qua conditus erat arcus. offecit articulo -τῷ antecedens. Sch.: γωρυτῷ. τῇ θήκη τοῦ τόξου. Ap.: γωρυτός. ἢ τοξοθήκη, οἰονεὶ γωρυτός, παρὰ τὸ τόξον γωρεῖν. συγγενὲς γὰρ τὸ γ τῷ χ. [οἶον γωρημα τοῦ τόξου.] τῶν ἀπαξ εἰρημένων. cf. Schn. h. v., ubi tamen male miscet γωρυτὸν et φαρῆτραν.

55, 56. καταῦθι, ut κ', 567 et II, ν', 653, ubi v. ann. minus bene codd.: κατ' αὐθι, nec ferendi sunt Henr. Steph. et Cl., qui praepositionem ad alterutrum participium referendum putant. — ἐκ δ' ἤρεε τόξον. A. 2. et 3.: ἤρετο. fraus scripturae continuae, mendaque generis contrarii atque illa, cui modo medicati sumus omissam vocem similem restituendo; hic τό- sequens forte geminata est: ἤρεετόξον, ἤρεετοτόξον, ἤρεετοτόξον.

57. τ', 213, 251.

βῆ δ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγανούς;
τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἣδὲ φαρέτρην

- 60 [λοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἴστοί].
τῆ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
ἣ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
65 ἄντα παρεϊάων σχομένη λιπαρὰ κρηδεμνα,
[ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηῦδα, καὶ φάτο μῦθον·
„Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τότε δῶμα
ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενῆς αἰεὶ
70 ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, οὐδέ τιν' ἄλλην
μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναιῖα.
ἀλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τότε φαίνεται ἄεθλον!
θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·
75 ὅς δέ κε ῥῆϊτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,

58. μετὰ μνηστῆρας, ad procos.
π', 151, σ', 184.

60. versus iners, quem ex superioribus irrepsisse arbitror. v. 12.

61, 62. Am. B.: ὄγκιον. προπαρ-
οξυτόνως τὸ ὄγκιον. ἔστι δὲ κυρίας
τὸ δεκτικὸν τῶν ὄγκων (Il. δ', 151),
ὅ ἐστιν ἀκίδων. Hesych.: ὄγκιον. ἀγ-
γεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἡ πλέγμα κί-
στοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπέκειντο αἱ πελέκεις.
similiter Ap.: ὄγκιον. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ
οἱ πελέκεις κεῖνται, (quae interpretatio
haud dubie ex hoc loco ducta est.)
ἀπὸ τοῦ ἐγκείσθαι. ἡ παρὰ τὸ ὄγκω-
δες εἶναι. nescio quis apud Sch.: ὄγ-
κιον. — τῶν ὄγκων ἀγγεῖον, ὡς κρεῖ-
ον (Il. ι', 206) τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον.
— ἀέθλια. 4.

63—66. α', 332—35, σ', 207—210.
postremo horum versuum carent A. 2. et
3., et MS. Thomae Bentleji, nec habetur
loco simili π', 414.

68—73. κέκλυτέ μεν, μν. ἀγ.
cf. σ', 43. — Sch.: ἐχράετε. ἐβιά-
σασθε, ἐβραρήσατε. v. ann. ad ε', 396.
— ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν δῶμα, comedere et bibere domum, ut Terentius Eun. 5, 8, 57. secundum Nonium
v. Propinare: hunc comedendum et bi-
bendum vobis propino, ubi Bentlejus:
ebibendum, nec male. v. ibi Linden-
brog. Plautus Pseud. 4, 7, 25: Jamne
illum comesurus es? BALLO. Dum
recens est, Dum datur, dum calet, de-
vorari decet. ceterum id opus esse

procorum, ipse Antinous significat β',
305. — μῦθον ἐπισχεσίην. h. e.
πρόφασιν πρόγματος, prae-textum ejus
rei. nam quod Pseudodidymus et veteres
illi apud Eustathium μῦθον h. l.
interpretantur στάσιον, prorsus id abhorret
ab usu Homeri, qui μῦθον nihil
aliud novit nisi λόγον, seu πρόγμα a
consequente dicendi de re, quae agitur;
quemadmodum ille χ', 288.: θεοῖσι Μῦ-
θον ἐπιτρέψαι, den göttern Ueberlass
das geschäft, ut reddidit Vossius. idem
recte h. l.: und die sogar nichts An-
deres ihr dem beginnen nur vorzuwen-
den vermöget. Aeolium quidem vox fuisse
videtur μῦθος (non μῦθος) pro μω-
θος, tumultus, unde Anacreon στασια-
στάς dixisse putatur μυθιτάς: v. E,
Sch. et ad eum annotata a Buttmano,
item Ap. v. μῦθος, et Hesych. v. μῦθ-
αρχοι, οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων.
sed quid haec ad Homerum? — E: τὸ
δὲ ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι σχή-
ματος ἀλλαγὴν· τὸ γὰρ ἀκόλουθον ἦν
οὔτως, οὐδέ τινα ἄλλην πρόφασιν ποι-
ήσασθαι ἔσχετε, ἀλλὰ τὸ ἐμὲ ἴεσθαι
γῆμαι. A. 2.: ἀλλὰ με. Alterus: ἀλλὰ
με; errore haud insolito. v. Porsoni
Advers. p. 252, 257, 260. — Am. B.
ad 106.: τὸ δὲ φ. ἄεθλον. τὸ γῆ-
μαι τὴν Πηνελόπην πρόκειται νικητή-
ριον. εἰ γὰρ τὸν ἀγωνισμὸν ἔλεγεν (ut
τ', 576 etc.), ἀρσεινικὸν ἂν ἔφη. cf.
106—109.

75—79. τ', 577—581.

τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
κουρίδιον, μάλα καλόν, ἐνίπλειον βιότοιο,
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὄϊομαι, ἐν περ ὄνειρω.“

jussu reginae Eumaeus arcum et secures disponit apud procos.

- 80 “Ὡς φάτο, καὶ ῥ' Εὐμαιὸν ἀνάγει, δῖον ὑφορβόν,
τόξον μνηστήρεσσι θέμεν, πολιόν τε σίδηρον.
δακρύσας δ' Εὐμαιοσ ἐδέξατο, καὶ κατέθηκε·
κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
Ἀντίνοοσ δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζσ·

increpat Antinous flentes pastores.

- 85 „Νήπιοι ἀγροῖῶται, ἐφημέρια φρονέοντεσ!
ἄ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεῖβετον, ἦδὲ γυναικί
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρνετον, ἦτε καὶ ἄλλασ
κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸσ, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην;
ἀλλ' ἀκίῶν δαιτυσθε καθήμενοι, ἦὲ θύραζε
90 κλαῖετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον! οὐ γὰρ οἶῶ
ῥηϊδίῶσ τόδε τόξον εὐῆξοον ἐντανύεσθαι.
* οὐ γὰρ τισ μετὰ τοῖοσ ἀνῆρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν,

81—84. σίδηρον, ferrum, secures ferreas. v. 3, τ', 572—575, 587 etc. — ἐνένιπεν A. 2. et 3. vulgo: ἐνένιπεν. v. 167, 287, π', 417.

85—92. ἀγροῖῶται. λ', 292, II. λ', 549 etc. — Sch.: ἐφημέρια (δ', 223) φρονέοντεσ. τὸ παραντίκα μόνον φρονοῦντεσ, οὐ προνοοῦντεσ τοῦ μέλλοντοσ. E: — τοῦτο δὲ καὶ σκῶμα ἔστι κατὰ ἀγροῖῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀπειλῆν δὲ τινα ἔχει κατὰ τῶν ῥηθέντων δούλων, ὡσ μὴ προσκεπτομένων ἄ πείσονται. scil. punire cogitat eos Antinous, qui tanto Ulyssis desiderio teneantur; quemadmodum occiso Agamemnone libere loquentibus Mycenaeis senibus supplicia minatur Aegisthus apud Aeschylum Ag. 1526. „Aeschylus ap. Stob. Ethic. Serm. 98.: τὸ γὰρ βρότειον σπέρομ' ἐφημέρια φρονεῖ. Theocr. 13, 4.: οὐ θνατοὶ πελόμεσθαι; τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσορῶμεσ. Terent. Ad. 3, 3, 32.: Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est Videre, sed etiam illa, quae futura sunt, Prospicere.“ Cl. — ἄ δειλῶ. κ', 431, II. λ', 816 etc. — ἦτε — θυμὸσ. Antigone ap. Eurip. Phoen. 1541.: ὦ πάτερ, ἐν οἷοισ κείμεθ' ἀθλοῖοσ κακοῖσ, et passim jacere dicuntur lugentes miserieque propter similitudinem victorum, vel aegrotantium. v. Aeschyl. Cho. 897, Eum. 526, Eurip. Hel. 1137 etc. — ἐξελθόντε — λι-

πόντε. v. δ', 477 etc. κατ' αὐτόθι τ. λιπ. tmesis, καταλιπ. — ἀάατον, innoxium, sensu activo. v. ann. ad II. ξ', 271. negat Antinous, quidquam timendum esse prociis, etiamsi res male successerit; id quod futurum esse auguratur verbis οὐ γὰρ — ἐκτανύεσθαι. hinc Ulysses, eadem voce usus per sarcasum, γ', 5.: οὗτοσ μὲν δὴ ἄεθλοσ ἀάατοσ ἐκτετέλεσται. Nῦν αὐτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τισ βάλεν ἀνῆρ, εἴσομαι. — τόξον εὐῆξοον. τ', 586, II. δ', 105. — ἐντανύεσθαι. 97, 403, τ', 577 etc.

93. itane loqui Homerum? potuit dicere οὐ γὰρ τισ μετὰ τοῖοσ ἀνῆρ τοῖσδεσι πᾶσιν, potuit οὐ γὰρ τισ τοῖοσ ἀνῆρ ἐν τ. πᾶσιν, h. e. μέτεστιν, ἐνεστιν, utramque praepositionem simul inferre eodem sensu non potuit sine solocismo. putide E: τὸ μετὰ (sic) ἔστι μὲν ταυτὸν τῆ ἐν προθέσει, νοηθὲν δὲ ὑπερβατῶσ (?) μετὰ τοῦ ἐν τοῖσδ. πᾶσιν ἐκ παραλλήλου κεῖται μετὰ ἰσοδυνάμου προθέσειωσ. imo adulterata haec sunt, nec longe quaerendum remedium, sed ponendum est confidenter οὐ γὰρ τισ μάλα τοῖοσ ἀνῆρ etc. sic λ', 133.: θάνατοσ δὲ τοι ἐξ ἀλόσ αὐτῶ Ἀβληρῶσ μάλα τοῖοσ ἐλεύσεται, ὅσ κέ σε πέφνη Γῆροσ ὑπὸ λιπαρῶ ἀρημένον, et v', 302.: μειδῆσε δὲ θυμῶ Σαρδάνιον μάλα τῶον. con-

- οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὄπωπα·
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ. παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι, διοῖστέυσαι τε σιδήρου.
 ἦτοι οὔστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἤμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὤρνευε πάντας ἐταίρους.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ ἴς Τηλεμάχοιο·

Telemachi oratio ficta ad procos, qua magis eos incitat.

- ὦ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων!
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ εἰούσα,
 ἄλλω ἅμ' ἔψασθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶω, καὶ τέρομαι ἄφροσι θυμῷ.
 ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τότε φαίνεται ἄεθλον,
 οἴη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιῖδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλον ἱερῆς, οὔτ' Ἄργεος, οὔτε Μυκῆνης,
 οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης,

fundī solent in codd. verba μάλα, μέγα, μετὰ, id quod ostenderunt Heyn. ann. ad Il. ῥ', 629., ubi quidam libri habent μέγα νήπιος pro μάλα ν., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 12. aliique. cf. ann. ad ὄ', 227.

97—100. ἐντανύσαι. sic A. 2. et 3. nonnulli apud Cl.: ἐντανύειν, quae videtur esse interpretatio τοῦ ἐντανύσαι. alii apud eundem: νευρὴν τ' ἐντ. male Alterus: ν. ἐντανύσαι, διοῖστέυσειν τε σιδ., siquidem posito ἐντανύσαι ponendum quoque erat διοῖστέυσαι, ut τ', 587. de infinitivo aoristi pro futuri usurpato v. ann. ad β', 198. vulgata asperat homoeoteleuton νευρὴν ἐντανύσειν, διοῖστέυσειν. sic tamen inferius 127., cui loco hunc assimilatum esse arbitror. γεύσεσθαι. eodem tropo v', 181.: πρὶν χειρῶν γεύσεσθαι, et Il. φ', 60.: ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκροῆς ἡμετέροιο Γεύσεται. cf. Il. v', 258, Eurip. Hecuba, 360, Aristoph. Ran. 427, Plaut. Most. 5, 1, 15 etc. Hesych.: γεύσεσθαι, πειράσαι, ἄψασθαι. — ἤμενος, sedens, accubans in convivio. v. ῥ', 411—465. — ἐπὶ δ' ὤρνευε, et incitabat, h. e. incitare conabatur: revera enim ipsi tum Antinoo ceteri proci irascebantur: v. ῥ', 481—487. Jocaste ap. Euripidem Phoen. 81.: ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ' ὑπόσπονδον μολεῖν Ἐπεισα παῖδι παῖδα. ibi Schäferus: „Jocaste,“ inquit; „colloquium parans filiorum ἔλυε τὴν ἔριν, componendi belli initium faciebat; non

item ἔλυσε (ut scribi voluit Valck.), quod illi matrem non audirent. Falluntur, qui talia de sola voluntate agendi intelligunt: vere enim incipit actus, sed ob impedimenta caret eventu. Atque haec causa est, cur omnium harum locutionum proprium sit tempus aut praesens, aut imperfectum. V. not. ad Demosth. p. 44, 5.“ cf. et Orest. 1171, Iphig. Taur. 1248, Aristoph. Av. 1253, inferius 298, etc.

101. 130, β', 409, ῥ', 404 etc.

107, 8. Ἀχαιῖδα γαῖαν. Il. α', 254 etc. E: ἰατέον, ὅτι, ὅτε εἶπεν Εὐρύμαχος τῇ Πηνελόπῃ (ῥ', 245), ὡς εἰ πάντες σὲ ἴδοιεν ἂν Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί, πλέονες ἂν μνηστῆρες εὐρεθῆειν ἐνταῦθα ἔαθ'εν, ἐπεὶ περιέσει γυναικῶν, τοιοῦτόν τινα καὶ ἐκεῖνος ἐπαῖνον ἔλεγε τῆς γυναικὸς, ὁποῖον καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐνταῦθά φησιν Ἀχαιῖς γὰρ γῆ δύναται νοηθῆναι νῦν ἢ κατὰ τὸ ῥηθῆν ἐκεῖ Ἴασον Ἄργος, περὶ ὃ καὶ χάρα ἢ ἰδίως Ἀχαιῖα λεγομένη. recentius aevum sapiunt, quae habet Am. B., haec: κατ' Ἀχ. γαῖαν. γενικῶς εἶπε, καὶ αὐθις τοὺς ἐπισημοτάτους τόπους ἐδήλωσε. cf. ann. ad Il. β', 683. et 84. — ἱερῆς. v. γ', 278, Il. α', 38 etc. — ἐπεὶ — ἄεθλον. v. 73.

109. haud legitur hic versus in A. 2. et 3. et MS. Th. Bentleji, neglectus, opinor, a librariis propter simile initium antecedentis. certe mirum esset, memoratis exterarum nationum mulieribus

- 110 (καὶ δ' αὐτοὶ τότε γ' ἔστε τί με χορὴ μητέρος αἴνου;) ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε, μηδ' ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτροπᾶσθε ταυσιτύος, ὄφρα ἴδωμεν! καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην· εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοῖστέυσω τε σιδήρου,
- 115 οὐ κέ μοι ἀχρυνμένω τάδε δῶματα πότνια μήτηρ λείποι, ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 * οἴός τ' ἦδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.“

dein statuit secures, primusque arcum experitur; sed clam deterretur ab Ulysse.

* Ἡ, καὶ ἀπ' ὠμοῖν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,

ipsis Ithacae virgines feminasque silentio praeteriri, secus ac fit loco simili, inferius 251., ubi primae nominantur. uncis tamen haec inclusit W.

111—117. E ad 71.: ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε. ἤγουν προφάσεις, ἵνα ἢ μύνη οἰονεῖ τις μονή. μονῆς γὰρ τινας χρεῖα τοῖς προφασίζομένοις. — ἐκ δέ γε τοῦ μονῆ γίνεται Αλολικῶς μύνη κατὰ τε συνήθη βαρύν τόνου κ. τροπήν τοῦ ο, ὁμοίως τῷ ὄνομα ὄνυμα, ἀσούτεροι ἀσούτεροι, κ. τοῖς ὁμοίοις. λέγει δέ, φασί, καὶ Ἀλκαῖος τὸ προφασίζεσθαι μύνεσθαι, οἶον, οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. (v. Alcaei fragmenta, edita a Blomfieldio, 55. ibi vir egregius suspicatur scribendum esse ἄλλα τὸ νόημα, et μυνάμενος pro μυνάμενος dictum putat Aeolice. hoc recte, nisi fallor; sed illud ἄλλα τὸ ν. ex parte tantum probō, malimque: ἄλλων νόημα. sic apparet metrum Alcaicum:

| - - - | - - - | - - - | οὐδέ τι μυνάμενος

| - - - | - - - | Ἄλλων νόημα.

de soluta longa finali in verbo μυνάμενος v. Hermann. Elem. doct. metr. p. 251.) ἔτεροι δέ μύνην φασί τῆν προφασιν, παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα. Ap.: μύνησι, προφάσεις. τῶν ἀπαξ εἰρημένων· ἀλλ' ἄγε — παρέλκετε. ἐτυμολογοῦσι δέ ἀπὸ τοῦ μύσαντας τὰ ὄμματα σκέπτεσθαι, ὅ τι προφασίζονται. οἱ δέ παρὰ τὸ μένειν· καὶ γὰρ οἱ προφασίζομενοι τούτου χάριν προφασίζονται, ἵν' ἐπιμείνωσι. Sch. emend.: μὴ μύνησι. προφάσεις. μὴ μύσαντες τὰ ὄμματα σκέπτεσθε, τί χορὴν δορῶν. τούτου γὰρ προφασίζονται, ἵνα ἐπιμείνωσι. (animadvertit Buttm., hoc spectare ad alteram notationem vocis μύνη, cum ducitur a μονῆ seu μένειν.

ceterum in utroque verbo intelligamus: οἱ μνηστήρης.) οἱ δέ, κατασιωπῶντες, παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα. ,Etym. M.: Μύνη, πρόφασις· ἐπιμονῆς (?) γὰρ χρεῖα τῷ προφασίζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεισθαι κ. μὴ εἰπεῖν τάληθές· ὥστε ἀπὸ τοῦ μονῆ μύνη, ὡς γονῆ γυνή. τὰς προφάσεις δέ μύνας καλοῦσιν οἱ Αλολεῖς... ἀλλ' ἄγε — παρέλκετε, προφάσεις. — “B. rursum E: τὸ δέ παρέλκειν (σ', 281) ταυτὸν τῷ διατρίβειν ἔστιν, οἶον, οὐτι διατρίβω μητροῦς γάμον (v', 341). ἢ δέ ταυυστὺς λέξις μὲν καὶ αὐτῆ ποιητικῆ, γίνεται δέ ἀπὸ τοῦ ταυύειν, κ. κείται ὑπὸ ἀναλογίαν τοῦ οἰζύς, ὄυστακτύς, βρωτύς, ἔδητύς, κ. τῶν ὁμοίων. — ἀποτροπᾶσθε, aversamini, recusate. π', 405. — Sch.: σιδήρου. τῶν πελέκων. — ὅτ' ἐγὼ — λιποίμην, cum ego pone relinquar. v. Matth. §. 521, ann. 2. — οἴός τ' — ἀνελέσθαι, valens jam patris brabea pulcra reportare. haec non cohaerent cum antecedentibus, sed cum versu 114., post quem inserenda sunt: neque enim domi solus relinquetur Telemachus, si par fuerit certaminibus patris, h. e. si secures illas 12 sagitta percusserit, sed manebit tum mater; contra, si relinquetur, consequens est, eum certamina ista non sustinuisse, οὐχ οἶον τε εἶναι ἀνελέσθαι ἀέθλια πατρὸς. Am. 2.: ἀνελέσθαι. ἀναλαβεῖν, μεταχειρίσασθαι. (qui haec scripsit, ἀέθλια intellexit ἐπαθλα, certaminum praemia.) ὑποστῆναι. hoc alius subjecit, qui ἀέθλια interpretaretur ἄθλους. sed praestat altera illa explicatio, quemadmodum II. ψ', 822. dixit: καὶ τότε δὴ ὁ Ἄλαντι περιδδείσαντες ἄγαιοι Πανσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἰσ' ἀνελέσθαι, brabea paria auferre.

118. malim χλαῖναν βάλει, ut ξ',

ὀρθὸς ἀναίξας, ἀπὸ δὲ ξίφος ὄξυ θέρ' ὤμων.

120 πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας
 πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν,
 ἀμφὶ δὲ γαίαν ἔναξε. τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 * ὡς εὐκόσμως στήσε· πάρος δ' οὐ πάποτ' ὀπάπει.
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰῶν, καὶ τόξου πειρητίξε.

125 τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρεῖς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
 καὶ νύ κε δὴ ῥ' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἰέμενόν περ.

502., ubi v. nota. congruit hoc τῷ ἀναίξας.

119—129. ὀρθὸς ἀναίξας, subito exurgens. — E: τάφρος οὐ μόνον ἐπὶ πολλοῦ βάθους ὀρύγματος (ut II. η', 341, 440, et 41, θ', 335, etc.), ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ὀλιγίστου· τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ στάσει τῶν πελέκεων ὀρύγμα τάφρον εἶπεν. ἦν μακρὰν μὲν ὀρύττει ὁ παῖς, ὅτι μὴδὲ ἔδει πλατύς αὐτῇ· ἐπὶ στάθμην δὲ ἰθύνει (v. ε', 245.), ὡς ἂν αἱ στειλειαὶ τῶν πελέκεων κατ' εὐθὺν ἐφεξῆς κείμεναι διοϊστευθῶσιν ἀκαλύτως. τὸ δὲ ἔναξεν ἀντι τοῦ ἐπίλησεν, ἢ πατήσας, ἢ χερσὶ συμπίλησας, ἀπὸ τοῦ νάσσω δὲ ἡ λέξις γίνεται, ὅθεν καὶ ναστὸς ἄρτος ὁ πύκνός· εἰς ὃ φέρεται καὶ χρῆσις (τοῦ) μάξαν νασάμενος, ὃ τινες καὶ μαξάμενος γράφουσιν, ὡς εἶναι ἐτυμολογικὸν τὸ μάξαν μαξ. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου δηλοῦνται, ὅτι ναστὸς ἄρτον πεπιλημένον εἶδος, κ. οὐχὶ ἀγκωμένον. ἦν δὲ, φησὶ, καὶ ναστὸς πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας. (v. Aristoph. Plut. 1138. Am. B.: ἔναξε. ἀντι τοῦ ἐνηξε, ὃ ἔστιν ἐσώρευσε. ibi Buttmet.: „scrib. ἔνησε.“ a νέω, acervo. mire Ap.: ἔναξε. ἔσαξε, κ. συνεπλήρωσε. — imperite Ap.: τάφος ἐπὶ μὲν τῆς καταπλήξεως, τάφος δ' ἔλε πάντας. ἐπὶ δὲ τοῦ περιδείπνου, ἦτοι ὁ τὸν κτείννας δαίνυν τάφρον Ἀργείοισι [γ', 309.] etc., quasi idem sit ὁ τάφος et τὸ τάφος, quod hic dicitur. ceterum cf. ψ', 93, ὦ', 441. — εὐκόσμως, κατὰ κόσμον [v', 181 etc.], rite, ordine.) τὸ δὲ οὐ πάποτ' ὀπάπει οὐκ ἂν εἴη ζηλωτὸν ἐν γραφῇ περὶ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῆς τῶν ἀφώνων ἀηδίας κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. hoc vere dixit, nec adducor, ut ita locutum esse Homerum credam, vitem elegantissimum, sed malim πάρος δ' οὗτοι ποτ' ὀπάπει, ut Aristophanes

Vesp. 1085.: οὗτοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυσήσομαι etc. proclive est permutari inter se τ et π litteras, itemque οἱ et ω. hinc error, in quem facilius etiam inducti fuerint librarii scriptura continua. longe lenius est, et proprietato quadam graeci eloqui blanditur, illud δ', 754.: κακοῦ νεκακωμένον. — στή — ἰῶν. comès de Caylus Tableaux tirés de l'Odyssee p. 255.: — „Ulysse sur les degrés du Palais, doit être éloigné de la première hache au moins de 10 à 12 pieds, et chacune doit laisser entr' elle un intervalle égal que l'on peut estimer aux environs de 2 pieds; ce qui peut produire une totalité de 40 pieds, espace nécessaire pour cet exercice. On ne doit point oublier qu' Homère place ces haches dans la cour depuis les degrés de la salle jusqu'à la porte d'entrée, qui doit être représentée fermée.“ — πελέμιξεν, movit, impulit. II. δ', 535 etc. similiter Maro Georg. 1, 281.: ter sunt conati imponere Pelio Ossam, — Ter pater exstructos disjecit fulmine montes. — E.: καὶ νύ κε δὴ ῥ' ἐτ. νοητέον, ἠσκημένον εἶναι τὸν παῖδα τοξεύειν· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως τοιαῦτα εἶχε ποιεῖν. sane artis sagittariae periti erant heroes, praesertim antiquiores, velut Hercules, cui exprobrans eam Lycus apud Euripidem Hercule fur., 154—159, ubi v. ann. prodit recentius aevum Tragicum, cum ad velites id genus armorum devenisset. v. ann. ad α', 262, II. β', 718—720, γ', 385, δ', 313 etc. B.: „Placuit lectio a Scholiaste Townleiano memorata in collatione Porsonianae haec: καὶ νύ κε δὴ τανύσειε.“ dittographia haud contemnenda, de qua v. II. α', 232, δ', 223, ε', 311. — ἀνένευε, abnutavit. II. γ', 205.: λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆτι δῖος Ἀχιλλεύς, Οὐδ' εἰ ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμα. cf. II. ζ', 311 etc. — ἔσχεθεν —

- 130 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἴς Τηλεμάχοιο·
 „ὦ πόποι, ἣ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι, καὶ ἄκιυς,
 ἢ ἐωότερος εἶμι, καὶ οὐπω χειροὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χάλειπῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ', οἴπερ ἐμεῖο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξον πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.“
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ θῆκε χαμάζε,
 κλίνας κολλητῆσι ἐυξέστῃς στανίδεσσιν,
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνη,
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξειτ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·

jam Antinous procos omnes ordine certamen subire jubet.

„Ὅρυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια, πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεύει!“

quorum primus Leodes vates conatur arcum tendere, sed frustra.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

περ. δ', 284.: κατέρυνε κ. ἔσχεθεν
 ἱεμένω περ, et similiter π', 430. Il. μ',
 184.: οὐδ' ἄρα χάλκειῃ κόρυς ἔσχεθεν,
 ubi Sch.: ἔσχεθεν. ἐπέσχευεν, ἐκάλυ-
 πτε. — μετέειπ'. A. 1., variare ora-
 tionem studens, male: μετέφη ἱερῇ.

131—134. ἔπειτα, postea, ut
 ante, cum puer essem. — ἄκιυς.
 v. ι', 514. — νεώτερος, νέος. Matth.
 §. 457, 3. — καὶ οὐπω — χάλειπ.
 π', 71. — προφερέστεροι, prae-
 stantiores. Il. κ', 352 etc. Ald. 3.:
 πολὺ φέρετεροι. parvi refert, utrum
 legatur. θ', 128: ἄλματι δ' Ἀμφιάλος
 πάντων προφερέστατος ἦεν, Δίσκω δ'
 αὐ πάντων πολὺ φέρετατος ἦεν Ἐλα-
 τρέυς.

137—139. 164—166. κολλητῆσιν.
 Il. ι', 583. E: εὐξέστῃς (Il. σ', 276)
 στανίδας τὰς θύρας λέγει, κορώνην
 δὲ τοῦ τόξου ἄκρον, ἔνθα τὸ καλῇ
 κορώνη ὁμοίαν τί ἐστὶ τῷ χρυσῆῃ
 κορώνη (Il. δ', 111, ubi v. ann.). —
 τινὲς δὲ (inepti illi quidem) καὶ νῦν
 ἐνόησαν τὸ τῆς θύρας ἐπισπάστρον
 (46)· κρηττον δὲ ὅμως τὸ πρῶτον.

141, 142. Sch.: ἐπιδέξια. ἐκ τοῦ
 δεξιῶν μέρους. imo: dextrorsum. v. ann.
 ad sequentem versum et ad Il. β', 353.
 — ἑταῖροι. A. 1.: ἄριστοι. in
 margine eadem manu: γρ. ἑταῖροι.
 — ἀρξάμενοι — οἶνοχοεύει. Il.
 α', 597. de Vulcano: αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλ-
 λουσι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Ὀινοχόει,
 ubi v. ann. E secundum Sch.: εὐλογον
 δὲ, φασίν, εἰσιόντων εἰς τὸν ἀνδρῶνα

ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρατῆρα. Vossius
 Krit. Blätter 1. p. 43.: „Die Wendung
 rechtshin oder rechtsherum, da die be-
 wegte Sache, wie der scheinbare Son-
 nenlauf, von ihrer linken zur rechten
 geht, war dem Griechen heilig und von
 günstiger Vorbedeutung. Rechtshin wand-
 te er sich im Gebet, δεξιὸς ἀθανάτοις
 θεοῖσιν ἐπευχόμενος (Theogn. V. 922
 Brunck.); — rechtshin trug der Herold
 die Loose herum, Il. 7, 184; rechtshin
 ging Odysseus bettelnd zu den Freiern
 im Saal, Odys. 17, 365; und so stan-
 den die Freier nach einander zum Ver-
 suche des Bogens auf 21, 141: Rechts-
 hin nun in der Ordnung erhebt euch,
 alle Genossen, Dort von dem End' an-
 fangend, woher umgehert der Wein-
 schenk“ etc. qui vir eruditissimus quod
 craterem ad laevam introeuntibus in ἀν-
 δρῶνα collocatum fuisse putat, et qui-
 dem in anteriore ejus parte, (l. c. p.
 44.: „Die Scholiasten behaupten, dass
 ἐνδέξια u. ἐπιδέξια von der rechten Sei-
 te sei, und dass Odys. 21; 142 der
 Mischkrug, dem der Vossische Grund-
 riss die linke Vorderecke des Saals
 anweist, dem Eingehenden zur Rechten
 stehe.“) qua ratione ductus ita existima-
 verit, ignoro; et illud quidem in medio
 relinquo; quod autem locum crateri in
 anteriore parte coenaculi assignavit, id
 vix ac ne vix quidem concilies cum ver-
 bis illis 145. παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 Ἴζε μυχοίτατος αἰεὶ, h. e. interprete
 Scholiaste ἐνδότητος: nec per se veri-

- Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυσοκῶος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἴζε μυχότατος αἰεὶ· ἀτασθαλῖαι δὲ οἱ οἶφ
 ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσβιν.
 ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκὺ,
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 150 οὐ δέ μιν ἐντάνυσε· πρὶν γὰρ κάμε χειρᾶς ἀνέλκων
 ἀτρίπτους, ἀπαλὰς, μετὰ δὲ μνηστήρεσβιν ἔειπεν·
 „ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὀμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.

simile videtur, positum fuisse craterem loco eo, quo vinum e penu afferentibus servis per totum ἀνδρῶνα transeundum fuisset, non sine ipsorum et convivarum molestia.

144—160. Οἴνοπος. A. 2. et 3.: ἦροπος. v. Il. ξ', 445. — E: θυσοκῶος ἐστὶν ὁ διὰ τοῦ θυμῶν ἢ ἱερεῦν μαντευόμενος. Θύος μὲν γὰρ τὸ θέμα (θύμα), ἡγουν ἱερεῖον ἢ [τὸ] θυμίαμα· καεῖν δὲ τὸ νοεῖν, ὅθεν καὶ μακκοῶν (ap. Aristoph. Equ.) τὸ μὴ νοεῖν, ἀλλ' ἀνοηταίνειν. Θυσοκῶος οὖν ὁ διὰ θυῶν κοῶν, ἦτοι νοῶν, τὰ μέλλοντα. καὶ ἄλλως δὲ θυσοκῶος ὁ θύτης, ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ε ψιλῶ, ἐξ οὗ μετ' ὀλλῶα (176) καὶ τὸ ἄγε δὴ πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισιν, ὁ ἐστὶ καῦσον, ἀπὸ τοῦ κέων, πλεονασμῶ τοῦ ἰῶτα. — ἔστι γὰρ κέω πρωτότυπον, ἐξ οὗ κατὰ συναίρεσιν κῶ, ἐκ δὲ τούτου τὸ καίω, ὡς γῶ γαίω, μῶ μαίω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Etym. M.: θυσοκῶοι εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ πυρὸς μαντευόμενοι· ἱερεῖς δὲ οἱ ἀπὸ τῶν ἱερῶν [σπλάγγων μαντευόμενοι]. cf. γ', 318, ann. ad Il. α', 221 et Feith. 1, 16, 5. Schol. A ad Il. l. c.: — τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγγνα ἱερά· κοινὸν δὲ ἔστι τὸ μάντις. Villos. ad Ap. h. v.: „θυσοκῶοι, inquit Salmasius, vulgo sunt aruspices. hinc enim dictos fuisse Thuscōs scribit Festus, a sacrificandi studio“ etc. — E: καλόν. καλὸς ὁ τοιοῦτος διὰ τὸ ἐξ ὕλης τιμίας τοὺς κρητῆρας εἶναι. memorantur sane pluribus in locis poetarum (i', 203, ὄ', 103, Il. ψ', 219, Eurip. Iphig. Aul. et Ione, Virg. Aen. 2, 765 etc.) crateres aurei

et argentei, quo pertinent etiam splendidi, φαινοί, ὄ', 121, Il. γ', 247; dixit tamen hic noster etiam Nympharum crateres lapideos ν', 105., nec opus est, τὸ καλὸν intelligere aureum vel argenteum, ut quidem solet bonus vir E. — μυχοίτατος pro μυχότατος, ut παροίτατος (Il. ψ', 459. παροίτεροι ἵπποι), πρωϊαίτερος, προουργαίτερος, καμινιαῖος, μνααῖος et apud Aristotelem μναῖαῖος, φιλαίτερος, μεσαιπόλιος (Il. γ', 361), Πυλαιμένης, (Il. β', 851), τιθαιβάσσειν (ν', 106), quae exempla protulit E. cf. Il. β', 54. — ἀτασθαλίαι. α', 7 etc. — E: τὸ ἔκαμε χειρᾶς ἀτρ., ἀπαλὰς, ἀγυμνάστου ἀνδρός δὴλωσις. διασαφητικὸν δὲ τοῦ ἀτρίπτους τὸ ἀπαλὰς· τὸ γὰρ οὕτως ἀτριπτον καὶ ἀπαλόν, εἶτε λόφος τραχήλου, εἶτε ποδὸς πέλημα, εἶτε χειρὸς θέναρ. — τὸ δὲ κεκαδ. ψυχῆς, ὁ ἐστὶ στερήσει, ἔστι μὲν ἀπρόσιτον ῥῆτορι μὴ μετρικῶ, γίνεται δὲ οὕτως. ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον ἄρῶντον (inusitatum), ἐξ οὗ ῥητὸν (usitatum) παράγωγον χάσω, ὡς φρῶ φρόσω, ῥῶ ῥάσω, ἐξ οὗ ἐφάνη γενέσθαι τὸ τε ῥάσατε (ν', 150) κ. τὸ ἐρῥάδαται (ibid. 354.). τούτου τοῦ χάσω δευτέρως ἀριστος Ἰωνικός χάδω, ὅθεν δευτέρως μέλων χαδῶ, ἐξ οὗ, ἀναγωγῆς γενομένης εἰς ἐνεστώτα κ. τροπῆς Ἰωνικῆς τοῦ ψιλῶ εἰς δασύ (ἴμο τοῦ δασέος εἰς ψιλόν), γίνεται τὸ καθῶ καθήσω, κ. κατὰ ἀναδιπλασιασμόν κεκαδήσω, ἔνα ἢ κεκαδήσειν τὸ ἀναγκάσαι τινα χάσασθαι, τουτέστιν ὑποχωρῆσαι. οὕτως οὖν καὶ τόδε τὸ τόξον πολλοὺς ἀριστῆας κεκαδήσει, τουτέστι ποιῆσει χάσασθαι, τῆς ψυχῆς. cf. Il. λ', 334. — ποτιδέγμενοι. β', 205 etc.

νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσίν, ἤδὲ μενοινᾷ
 γῆμαι Πηλελόπειαν, Ὀδυσσῆος παρακοιτιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πειρήσεται, ἠδὲ ἴδεται,
 160 ἄλλην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶν εὐπέπλων
 μνάσθω, ἔεδνοισιν διζήμενος· ἢ δὲ κ' ἔπειτα
 γῆμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι, καὶ μόνος ἔλθοι.“

quem de male ominatis verbis reprehendit Antinous; tum ignem accendi et seivum efferrī jubet, quo calefacto arcus ungetur.

᾽Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἑο τόξου ἔθηκε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν,
 165 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῆ προσέκλινε κορώνη,
 ἄψ δ' αὐτῆς κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντινοὸς δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

„Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φῦγεν ἔρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ', ἀργαλέον τε (νεμεσσῶμαι δὲ τ' ἀκούων),
 170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξου ἀριστῆης κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταnúσαι!
 οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,

* οἶόν τε ἔυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ οἰστῶν,
 ἀλλ' ἄλλοι ταnúουσι τάχα μνηστῆρες ἄγανοί.“

175 ᾽Ὡς φάτο, καὶ ᾗ ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν·
 „ἄρρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθιδεῦ,
 παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος,
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.“

— μενοινᾷ. β', 34 etc. — πειρήσεται, πειρήσεται. E: ἐν δὲ τῷ πειρήσεται καὶ (sic) ἴδεται τὸ ἴδ. οὐ θείαν δηλοῖ, ἀλλὰ νόησιν, ἐπειδὴ καὶ νοῦς ὄρεᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν. v. ann. ad α', 328. — Ἀχαιῶν εὐπέπλων. II. ε', 424. de πέπλω Ap.: πέπλος ἔνδυμα γυναικείον, περόναις διακατεχόμενον. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔνδυμον ἐν συγκοπῇ περίπελος, (?) ὁ περὶ ὅλην τὴν φοροῦσαν πελόμενος, τουτέστι γινόμενος. duxerim potius hanc vocem a πέλω, πεπέλω, unde πέπελος et vocali media elisa πέπλος, vestis mota seu vibrata inter eundem, qualis erat πέπλος, ut qui non indueretur, sicut tunica, χιτὼν, sed injiceretur, cujusmodi vestimentum nostrates vocant ein fliegendes Kleid. H. Hase Class. Alterthumskunde 1. p. 64. ubi agit de hujusmodi vestimentis mulierum graecarum: „Alle diese Gewänder, wozu man noch das φᾶρος der Kalypso (Od. 5, 230) rechnen darf, waren shawlartige Umwürfe aus wollenem Zeuge, die, ohne eigentlichen Schnitt, nur durch

die Nadelspangen (πορπαί, περόναι) festgehalten wurden, oder durch den Gürtel (ζώνη)“ etc. cf. ann. ad σ', 291.

161, 62. π', 391, 92. Sch.: ἔεδνοισιν διζήμενος. πλήθει ἔδνων ζήτων· βία γὰρ καὶ ῥάμη οὐ λήφεται.

163—66. 136—39.

167. 84.

168, 169. ποῖον—ὀδόντων; τ', 492 etc. — δεινόν τ', ἀργαλέον τε. ε', 175, 367, μ', 119. — νεμεσσῶμαι. δ', 195, σ', 69 etc.

173. alienum est οἶόν τε. scribamus οἶόν γε. ἔυτῆρα βιοῦ, ut ἔυτῆρας οἰστῶν, sagittarios, σ', 261.

174—187. μνηστ. ἄγανοί. β', 87 etc. — ἄρρει. II. ε', 765, Odys. ν', 149 etc. — κείον. v. E ann. ad 145.

— κῶας. π', 47 etc. — E: τροχὸν στέατος (orbem seivī, germ. ein Stück Talg sive Unschlitt), ὥσπερ καὶ τυροῦ, ἀκριβέστερον ἤπερ κύκλον εἰπεῖν· ἐπίπεδον (planum, eine Fläche) γὰρ ὁ κύκλος κ. ἀβαθεῖς, ὁ τοιοῦτος δὲ ὁ τροχός· ὅθεν καὶ οἰκνιότερος, ὥσπερ

spe decidunt omnes proci praeter principes, Antinoum et Eurymachum, qui adhuc cessarunt.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ,
 παρ δὲ φέρον δίφρον θῆκεν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν ἔνδον ἑόντος.
 τῷ ἴα νέοι θάλπουντες ἐπειρῶντ'· οὐ δ' ἐδύναντο
 185 ἔντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοειδῆς,
 ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔβαν ἕξοχ' ἀριστοί.

domo egressos Philoetium et Eumacum convenit Ulysses, voluntatem eorum exploraturus.

Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμον ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 ἀλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν, ἠδὲ καὶ ἀυλῆς,
 φθεργξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μελιχίοισι·
 „Βουκόλε, καὶ σὺ, συφορβε, ἔπος τί κε μυθησάμην!
 * ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνάγει.
 195 ποιοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι

ἐπὶ τυροῦ, καὶ ἐπὶ κηροῦ δὲ τοῦ κατὰ τὰς Σειρήνας (μ', 173), οὕτω καὶ ἐπὶ στέατος. ἀρχαῖον δὲ ἕξος τροχοειδῶς καὶ τὰ στέατα στρογγύλλεσθαι. ἴσως δὲ τῷ στέατι καὶ πιμελῇ νῦν συννοεῖται, ἢ διαφορὰ, ὅτι στέαρ μὲν τὸ τῶν κεραιφύλων, ὃ καὶ θρύπτεται ψυχθὲν (quod et frangi potest refrigeratum), πιμελῆ δὲ ἐπὶ τῶν μὴ ἔχοντων κέρατα. (v. Schn. v. στέαρ, de procleusmatico in hoc genere carminum dixi ann. ad ξ', 103.) τὸ δὲ ἔνεικε προστακτικὸν βοηθεῖ τοῖς μεθ' Ὀμηρον (imo Atticis) εἰς τὴν διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφῆν τοῦ ἔνεγκε. — θάλπουντες τὸ τόξον. — ἐπιχρ. ἀλοιοφῆ. σ', 178. — ἀκάματον πῦρ. υ', 123 etc. — πολλὸν βίης ἐπιδευέες, valde roboris indigē, debillissimi, ut πολλὸν Ὀδυσσεύς δευῆ α', 253. cf. 253, δ', 87 etc. Sch.: δυναμέως ἐνδεεῖς frustra est, cum haec addit: ἦτοι τοῦ τόξου, ἢ τοῦ Ὀδυσσεύς, quemadmodum et E praeter necessitatem: πολλὸν γὰρ βίης ἐπ. ἦσαν, τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσεύα δηλαδὴ, ὡς μετ' ὀλίγα (253. et 54.) δηλοῦται σαφῶς. — Ἀντίνοος — ἀριστοί. cf. δ', 623. et 9., ζ', 244, Η. ι', 643 etc. E emend.: ἐπέειχεν. ἔστι νῦν ἐπέειχεν τὸ ἐν τῷ τῶς ἀργεῖν, κ. μὴ ἐγχειρεῖν ἔργω. ἐν τούτῳ δὲ ὕστερον καὶ οἱ ἐφευκτικοὶ φιλόσοφοι (Sceptici) ἀνομάσθησαν. ἐν μέντοι τῷ δαιμονίῳ, τῇ

μοι ἐπέχεις (τ', 71); ἕτερόν τι σημαίνόμενον ἔστι.

188. βῆσαν. Barn.: ἔβσαν, quod sprevisse putandus est Homerus, cum taedio caesurarum similium οἴκου | ἔβσαν | ὁμαρτήσαντες], tum propterea quia emphasis habet vox οἴκου. magni enim intererat, nunc ipsum pastores domo excedere, quo eos conveniret Ulysses, consiliumque de ulciscendis prociis iniret. v. ann. ad 11. Sch.: τῷ — βῆσαν. εἰς τὸν πρόδομον ἐξῆλθον πιθανῶς, ἐπεὶ μακρῷ πρόσθεν (90) ὁ Ἀντινόος φησι, κλαίειτον ἐξελθόντες, καὶ ἅμα ἴνα τῷ Ὀδυσσεῖ συμβάλωσιν. E: ὅτι ἀσχολουμένων τῶν μνηστήρων εἰς τὴν τοῦ τόξου πείραν καιρὸν ἔσχεν Ὀδ. ἀναγνωρισθῆναι τοῖς δούλοις. οἱ μὲν οὖν, οἷα εἰκὸς, προεξῆλθον, οὕτω δόξαν αὐτοῖς, ἢ διὰ λυπην, ἢ καὶ ἄλλως ὀπωσοῦν. — ὁμαρτ., convenientes, simul profecti. E: ὁμαρτ. ἄμφω. ἀντὶ τοῦ ἅμα ὁρμήσαντες καὶ, ὡς εἰπεῖν, ὁμοῦ ἀρῆστοι ἀλλήλοις. Ap.: ὁμαρτεῖν, συντυχεῖν, quod huc pertinere arbitror. υ', 87 etc.

194. quomodo αὐτὸς, ipse? imo αὐτὸς, sic, ut adhuc celavi. non semel ita erratum est: v. β', 194, κ', 300 etc. — φάσθαι α'. θ', 549, Η. α', 187 etc.

195—198. εἶτε, εἶτε, εἶτε. syncope. Sch. ed. ant.: ποῦ ἂν εἶητε κατὰ τὴν γνώμην; quomodo animati fueritis? —

ᾧδε μάλ' ἔξαπλῆς, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
ἢ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνοι', ἢ Ὀδυσῆϊ;
εἶπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει! "

ambo sincere optant reditum Ulyssis.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
200 „Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐέλδωρ,
ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνήρ, ἀγάροι δέ ἐ δαίμων·
γνοίης χ', οἷη ἐμῇ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.“
Ὡς δ' αὐτως Εὐμαιος ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσι,
νοστήσῃαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
205 αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνων,
ἔξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ulyssis, agnoscendum illis se dantis, oratio.

„Ενδον μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
ἤλυθον εἰκοστῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
γινώσκω δ', ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω

ἐνείκοι, ut II. σ', 147. — Sch. ἐνεί-
και. (sic etiam A. 2. et Harl., item Ap.
v. ἐνείκαι. sed A. 4. et plerique codd.:
ἐνείκη, quod commemoravit Schol. Harl.
A. 3, W, B: ἐνείκοι. E: ἐνέγκοι, more
recentiorum. similiter variant libri l. c.
Iliadis.) ἐνέγκοι, ἀγάροι. si quis illum
deus attulerit? cf. 201. — κραδίη κ.
θυμός. 342, α', 353, δ', 204, II. ν',
784 etc. tautologia emphatica.

202. ν', 237.

205—207. νημερτέα. α', 86 etc. —
κακὰ π. μογ. ζ', 175 etc. „Virg. Aen.
1, 594: coram, quem quaeritis, adsum,
Troïus Aeneas.“ Cl.

208. π', 206, τ', 484, ω', 321. cf. ψ',
102, et Alithersae vaticinium 170—76.

209. Montbel.: „Je reconnais que vous
seuls parmi mes serviteurs avez désiré
mon retour. Knight supprime les 7 vers
suivants de ce discours d'Ulysse, qu'il
trouve mal liés avec ceux qui précèdent
et d'ailleurs exprimant des sentiments peu
conformes aux moeurs des anciens. (pro-
prie Knight.: „210—6. Ejusdem κομ-
ματος esse, hiatus [?] non suo loco, et
sententia a veterum moribus aliena pla-
ne probant.“ dicit autem haec ejusdem
κόματος ac versus 157—62., quos e
solito rhapsodorum studio amplificandi
orationes profectos esse putat; id quod
juncturam satis ostendere.) Je ne vois
pas en quoi les promesses qu' Ulysse
fait aux 2 pasteurs fidèles sont opposées
aux usages des siècles héroïques, au con-
traire, que le vers 214, compris dans

le retranchement, indique un usage des
temps anciens qui me paraît fort remar-
quable. ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους,
je vous donnerai à tous deux des épou-
ses. C'est-à-dire qu'il les affranchira de
l'esclavage, et les admettra à l'honneur
d'avoir une famille.“ Feithius quoque
2, 20, 6., quo capite agit de servis:
„Liberabantur,“ inquit, „nonnunquam
dominorum potestate. quod pollicetur bu-
bulco ac subulco Ulysses, interfectis eor-
um ope prociis, Odysse. 21, 214 seqq. et
Plut. Hellan. Problem. 14. narrat, Tele-
machum Eumaeum ac socios libertate do-
natos civibus inseruisse; unde Coliada-
rum ac Bucoliorum genus in Ithace ce-
lebratum permansit.“ sed non invenio
exemplum manumissionis, quod quidem
certum sit, apud Homerum: neque enim
illam necesse est intelligi in matrimonio
et peculio domoque propria, quae hic
dicuntur. sic Dolii uxor et filii Melan-
theus alique saepius memorantur (ω',
210, 386—88 etc.), non item manumissio,
sed servos tantum Laërtae dicit ω', 207.:
ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, — Ἐν τῷ σιτέσκον-
το καὶ ἴσανον ἠδὲ ἴανον Δμῶες ἀ-
ναγκάστοι. et de ipso Eumaeo et Phi-
loetio E ad 216: τὸ μὴ μόνον ἐτάρους,
ἀλλὰ καὶ κασιγνήτους τῷ Τηλεμάχῳ
τοὺς δοῦλους ἔσεσθαι, κολακεία
καίριος φανερά· πῶς γὰρ ἂν ἔσονται
κασίγνητοι τῷ δεσπότῃ οἱ δοῦλοι;
vereor itaque, ne recentioris aevi morem
Homero affluerint viri docti. ceterum
vulgaris servorum, vel probatissimorum,

- 210 οἷοισι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τεν ἄκουσα
 εὐξαμένον, ἐμέ γ' αὐτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 σφῶϊν δ', ὡς ἔσεται περ, ἀληθείην καταλέξω.
 εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανούς,
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα, καὶ μοι ἔπειτα
 * Τηλεμάχου ἐτάρω τε, κασιγνήτω τε, ἔσεσθον.
 εἰ δ', ἄγε δῆ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐλήν, τὴν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρηγησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἰάσιν Αὐτολύκοιο.“

eorum gaudia flebilis.

- “Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλήs.
 τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὐ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφροσι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε, καὶ ὤμους·
 225 ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
 καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε·

sors describitur verbis illis Eumaei ο', 367.: αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματ' ἐκείνη Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.

211. sic nonnulli apud Cl. vulgo: ἐμὲ αὐτις. — ὑπότροπον. ν', 332, χ', 35 etc.

215, 216. καὶ μοι — ἔσεσθον. quid hoc sibi vult, pastores illos seniores in posterum Telemachi adolescentis sodales fratresque futuros esse, non ipsius Ulyssis aequaevi, et ejus, cui potissimum nunc opitulabuntur? apparet in annotatione Eustathii ad h. l., cujus annotationis partem in superioribus perscripsi, eum Τηλεμάχῳ legisse in suis libris, non Τηλεμάχου, quod quidem nunc habet in verbis poetae p. 1907, 2., sed refectis illis procul dubio ad vulgatam scripturam, more librariorum. Barn. quoque Τηλεμάχῳ se invenisse ait in nonnullis exemplaribus. fallor, an latet aliquid? nam ipsum Τηλεμάχῳ non magis proficit quam Τηλεμάχου, sed viam pandere videtur emendationis. scribamus καὶ μοι ἔπειτα Τηλεμάχῳ ἐτέρῳ τε, κασιγνήτοί τε, ἔσεσθον, et mihi postea et alteri Telemachi, et fratres, eritis. alteros eos sibi Telemachos futuros ait, quemadmodum Cic. alterum Verrem dixit Verr. 5, 33. et Epist. ad Fam. 5,

8.: me sicut alterum parentem diligit, sententia praeclara, qua per climacem patheticam se optimos illos pastores liberorum, imo fratrum, loco habiturum esse Ulysses dicit. quodsi divinavimus, non difficile dictu est, quomodo haec labem traxerint. confundi enim solent αἰ et ε in libris, ipsorumque verborum ἕτερος et ἐταῖρος permixtorum exempla protulerunt Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 560., L. Dindorfius indice Diodori Sic., aliique. ita et h. l. ἐτέρῳ transierit in ἐταῖρω, cujus in locum metri gratia corrector aliquis ἐτάρω suffecisse putandus est; quo facto cum sensu casuum videretur Τηλεμάχῳ, scripserunt Τηλεμάχῳ, vel, quod etiam apertius tritiusque esset, Τηλεμάχου.

217—224. εἰ δ', ἄγε. ἰ', 37. — σῆμα ἀριφραδέs. λ', 125. — οὐλήν, — Αὐτολύκοιο. cf. τ', 465. et 66., totumque illum locum. — ἀποέργαθεν, ἀπέργγε, redudit. II. φ', 599. cf. γ', 296. — ἐφράσσαντο. τ', 485 etc. — ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ — ὤμους. gaudio exsultant servi, idque familiaris, ut π', 15., ρ', 35, χ', 499.

226. π', 220. cf. ψ', 241, II. φ', 154., Virg. Aen. 6, 537.: et fors omne datum traheret per talia tempus, et 11, 201.: — neque avelli possunt, nox humida donec Invertit coelum.“ Cl.

quos fletu abstinere jussos edocet Ulysses, quid faciendum sit.

- „ Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε, μή τις ἴδῃται
 ἐξελθῶν μεγάροιο, ἀτὰρ εἶπησι καὶ εἶσω,
 230 ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμεις. ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν, ἠδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι, εἰπεῖν τε γυναιξὶ
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μήτι θύραζε
 προσβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 σοὶ δὲ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι ἀυλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰήλαι.“

compacto illi redeunt in aedes.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῶ δμῶε ἵτην θείου Ὀδυσῆος.

Eurymachus, postquam et ipse frustra tentavit arcum, miseratur procorum ignaviam.

- 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλλων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων!
 250 οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀγνύμενός περ
 (εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλω Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολιέσσιν),
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἔλεγχείῃ δὲ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.“

230—235. Am. Q.: προμνηστῖνοι (λ', 232). εἶς παρ' εἶς, τὸ λεγόμενον, ἄλλος πρὸ ἄλλου, ὃ ἐστὶ παραμένοντες ἀλλήλους. — σῆμα, signum agendi atque incipiendae μνηστηροφονίας. — ἔασουσιν τρισυλλάβως pronuntiaandum est. v. Il. ε', 256. — ἀνὰ δώματα, per aedes. — εἰπεῖν τε. A. 2. et 3.: εἶπ. δέ.

236—39. cf. 382—85. E: μεγάροιο. τῆς γυναικωνίτιδος. — θύρας πυκ. ἀρ. Il. ι', 475. cf. Il. ξ', 167 etc. — Sch.: ἐν ἔρκεσι. τοῖς τοιχείοις. — προσβλώσκειν (τ', 25). προῖέναι ἔξω. — ἀκὴν ἔμεναι. β', 82 etc.

241. δεσμὸν, ἰμάντα. 46.

245—259. ἐνώμα, tractabat. 393, κ', 32 etc. — σέλα. σ', 353 etc. — E: κυδ. κῆρ. κατὰ ψυχὴν. — εἶπεν, — ὀνόμαζεν. frequens apud Hom. est illud ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν: hic tertium συνώνυμον addit εἶπε propter majorem emphasin. A. tamen 2. et 3. et MS. Thom. Benteleji: εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. — ἄχος ἐστὶ. — αὐτοῦ, ἑαυτοῦ. — πάντων μνηστήρων. — γάμου. genit. causae. — βίης ἐπ. 185. — argutius quam verius, opinor, E: ὄρα τὸ ἀντιθέου Ὀδ. παραρρήφην ἐπὶ θεραπείᾳ τῆς λύπης, ὡς μὴ καινὸν ὄν, εἰ τοιούτου ἀνδρὸς λείπονται. — ἔλεγχείῃ δέ — πυθ. δέ causale. — νοεῖεις — αὐ-

differrī vult Antinous certamen in posterum diem, sub praetextu festi Apollinaris.

- Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπαίδεος υἱός·
 „Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260* κἀτάττε', ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἔλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 ἀλλ' ἄγρε', οἴνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθίλομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 ἤϊωθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,
 αἶγας ἄγειν, αἰ πᾶσι μὲγ' ἔξοχοι αἰπολοῖσιν,
 ὄφρ' ἐπὶ μυρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
 τόξου πειρώμεσθαι, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.“

quod ejus consilium approbantes procos Ulysses petit veniam sagittandi.

- “Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 270 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 275 „Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀρακλειτῆς βασιλείης·
 [ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.]
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα

τὸς, hoc et ipse intelligis. formula modeste reprehendendi. — E: τίς δ' αὖν καὶ τ. τιταίνοιτο; ὡς τῆς ἑορτῆς ἀγνίαν (cissationem cujusvis operis) ἐδιελούσης.

260. κἀτάττε, κατὰττε. τ', 317 etc. — ἀτὰρ — ἐστάμεν. καλῶς ἔχει vel quiddam simile supplet Cl., ut Il. α', 135, φ', 487, Odys. δ', 831. sed nescio quid affectati hic habere mihi videtur istud ἀνανταπόδοτον, et usitatior eo in genere sunt hae formulae, εἰ μὲν —, εἰ δὲ —, vel εἰ δὲ — per se, vel εἰ οὖν. quare malim ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ ἦκ' εἰώμεν ἅπ. ἐστάμεν per hyperbaton pro hoc ἀτὰρ καὶ πελ. γε ἅπ. εἰώμεν ἔστ. ἦκα; etiamque scoures omnes quiete sinamus stare, quod epuniciatum poëta sic simpliciter, nec mutata forma orationis, subjecerit similibus illis, quae antecedunt, ἀλλὰ ἔκηλοι κατὰττε τόξον. πελέκεας ἦκα ἐστάμεν, ut χιτώνας ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ Il. σ', 595. cf. Odys. ρ', 254 etc. de η et ει confusus v. Boissonad. ad Il. δ', 384, nos ad Odys. τ', 327, υ', 85.

263. σ', 417. E: κελεύει τὸν οἴνοχόον ἐπάρξασθαι δεπάεσσιν ἐπὶ σπονδῆ. E: ἐνθα ἕρα καὶ ὡς οἱ περὶ τὸ θεῖον ῥάθυμοι δι' ἀνάγκην ἐπὶ τὸ δύειν ἔρχονται, οὐ δ' ἐν τῇ θυσίᾳ πάντως ἀπαλλαγσόμενοι τοῦ πολυφαγεῖν. — ἑορτὴ δὲ ἦν ἄρτι, ὡς προείρηται (υ', 156), Ἀπόλλωνος ἡλίον διὰ τὴν ἐν τριακάδι σύνοδον. Ἀπόλλωνος γὰρ ἱερά πᾶσα νομμηνία, καθὰ καὶ ἡ τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς ἑβδόμη, ὡς γενέθλιος Ἀπόλλωνος.

267. Ἀπόλλ. κλυτοτόξῳ. ρ', 494 etc.

271—273. γ', 338—342 etc.

275. ρ', 370 etc.

276. versus haud dubie sublectus ρ', 469, vel σ', 350, quo carent iidem scripti illi, quos nominavimus ann. ad 248, editioque Wolfii; nec E habet.

277. versus hypermeter. v. Weichertii Comment. de versu hypermetro poëtarum epicorum, G. P. E. Wagneri ann. ad Virg. Georg. 2, 69, J. P. Krebsii, viri doctissimi, Praktische Metrik pag. 17, etc.

λέσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

- 280 ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἔθελῃσιν.
ἀλλ' ἄγε μοι θότε τόξον ἐὔξουον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ', ἀκομιστήν τε.“

illi vehementer irasci, praesertim Antinous, qui verbis eum castigat,
et supplicium minatur.

- 285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον ἐὔξουον ἐντανύσειεν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
„Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐν τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί!
οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
290 δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις.
μύθων ἡμετέρων, καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
οἶνός σε τρώει μελιθηδῆς, ὅσπερ καὶ ἄλλους

278—284. καὶ τοῦτο, etiam hoc, ut antea illud 176—180. Sch.: ἐπεὶ — ἔειπεν. ὁ Ἀντίνοος. πρὸς γὰρ τὸ δευτέρον τὸ πρότερον. (imo: πρὸς γὰρ τὸ πρότερον τὸ δευτέρον, intell. εἶπεν ἔπος, alterum priori verbo subjecit.) ἐπιτρέψαι δὲ θ. εἶξαι καὶ συγχωρῆσαι τῇ ἔορτῃ. aliter E: ὄρα τὸ ἐπ. θεοῖσι, μίγμα ὃν ἐπαίνου καὶ σκώματος. δῆλον γὰρ, ὡς ἀνέθετο τὰ τοῦ τόξου Ἀντίνοος ἐς τὴν αὖριον, ὡς μὲν αὐτὸς ἂν ἐρεῖ, ἀνατιθεὶς ἀπλῶς θεῶ τὰ τοῦ ἔργου (at vero id non dicit 265—68, sed opem tantum Apollinis κλυτοτόξου ex-petendam esse significat.), ἀληθῶς δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀμχα-νοῦντες προκαλοῦνται τὸ θεῖον εἰς σύναρσιν. (cf. 338.) — πειρήσομαι, π—ωμαι. — ἐνὶ γναμπτοῖσι μελι. λ', 393 etc. — E: ἄλη (σ', 344) τε, ἀκομιστήν τε. ἤγουν ἢ πλάνη, καὶ τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν, δι' ἧς τημελεῖται τὸ σῶμα. de producta penultima verbi ἀκομ. v. II. β', 518 etc.

285. ε', 481.

287. 84.

288—302. ἐνι — ἠβαιαί. II. ε', 141.: ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί. v. ibi ann. — οὐκ ἀγαπᾷς, non satis habes, non eo contentus es. E: τὸ οὐκ ἀγ. (hoc quidem sensu, quem explicui.) ἔπειθε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι τὸ ἀγάπῃν, ὃ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκείνοι συντάσσου-σιν. (v. Schn. v. ἀγαπᾷν.) — ὃ, ἤγουν ὅτι. — Sch.: ὑπερφιάλοισι. νῦν

τοῖς κατ' ἀρετὴν διαφέρουσι. E: ση-μειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὡς ὑπερφιά-λους τοὺς μνηστῆρας ὁ Ἀντίνοος ἐπὶ ἐπαίνῳ φησὶν· οὐ γὰρ δήπου φέρεται τοὺς κατ' αὐτόν. εἰ μὴ ἄρα βαρυνό-μενος λέγει, ὡς ἄξιος κρήνῃ συνενώ-χεῖσθαι ἡμῖν τοῖς, ὡς οἱ πολλοὶ φα-σιν, ὑπερφιάλοισι. hoc tenendum esse ajo, ut ipsa illa appellatione, qua vulgo notabantur proci Penelopae, Anti-nous utens famam publicam contemnat; quemadmodum olim Belgae, ab Hispanis arrogantibus vocati per contemtum mendici marini, id ipsi nomen assumserunt, tanquam honorificum. praeterea hoc verbo Antinous Telemachum videtur irridere, qui similiter β', 310.: Ἀντίνο', οὕτως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν Δαίνυσθαι, cujus hanc dicas παρωδῖαν. cf. ann. ad 91. paulo mo-destiorem se praebet Eurymachus 323. cf. 331—33. ceterum v. II. γ', 106. — δαίνυσαι, — ἀμέρδεαι. χαρα-κτηριστικῶς inculcat rem, quae ipsi et proci summum bonum videtur. — μύ-θων ἡμ., καὶ ῥήσιος, nostrorum sermonum et colloqui. tautologia stolidi atque arrogantis, cui magnum pon-δus habere videtur futile isti sermo-nes procorum. — E: τρώει ἀντὶ τοῦ βλάπτει. (similiter Eurip. Cyclope, 405.: τρώσει νῦν οἶνος. Ennius apud Ful-gentium Exposit. serm. ant. v. friggittire, Poët. scen. Lat. 5, 2. p. 7.: nimirum se flore sauciavit Liberi. Martialis 4, 66, 12.: saucia vena mero etc.) γίνε-ται δὲ ἐκ τοῦ τρώ, τοῦ συγκοπέντος

- βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλη, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
 295 οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
 ἄσ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόιο,
 ἔς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσθεν οἴνω,
 * μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόιο.
 ἤρωας δ' ἄχος εἶλε, διὲκ προθύρου δὲ θύραζε
 300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐάτα νηλεῖ χαλκῷ,
 οἴνας τ', ἀμήσαντες. ὁ δὲ, φρεσὶν ἧσιν ἄσθεῖς
 ἦεν ἢν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

ἐκ τοῦ τείρω (?). ἐκ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον καὶ τὸ τιρώσκω, ὁμοίως τῷ γνῶ γινώσκω, παρῆται, καὶ τὸ τρώμα κ. ἢ τρώμη ἐπὶ βλάβης Ἰωνικῶς etc. v. Schn. v. τιρώω. — μελιηδής. ζ', 90, ll. ζ', 258 etc. — Ap.: χανδὸν ν. πολὺν, παρὰ τὸ κεκνηνὸτα πίνειν ἀθρόως. „Sch.: χανδὸν ἀθρόως κ. κεκνηνός. Nicander Theoric. 341.: χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, ubi Schol. hunc Homeri locum laudat. Theognis 211.: οἶνός τοι πινεῖν πούλῳν κακόν· ἢν δὲ τις αὐτὸν Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.“ E Cl. — αἴσιμα, justa, modica. E: τοῦτο δὲ γνωμικῶς εἰς ψόγον μέθης φησί. — ὄρα δὲ, ὅτι προσφρονῆ (accommodatam) τοῖς παροῦσιν ὁ π. ἱστορίαν παρέδθηκεν. εἰλαπίνῃ γὰρ ἄρτι λαμπρᾷ, ἥδη δὲ καὶ γάμου σκευῆ· τοιαύτη δὲ τις καὶ ἡ κατὰ τοὺς Λαπίθας δαῖς, καθ' ἣν ὁ Εὐρυτίων ἐπαθεν. εἰκὸς δὲ ἦν, τῷ διὰ μέθην ὀνειδιζομένῳ καὶ ἱστορίαν παραχθῆναι ὁμοίαν. — τίνες δὲ οἱ Λαπίθαι, κ. ὡς ἔθνος Θεσσαλικόν καὶ αὐτοὶ, δηλοῖ καὶ ἡ Ἰλιάς (μ', 128—30, 181, 182.), καθ' ἣν περιπίυστος καὶ ὁ Πειριθόος, Λαπίθης ὢν καὶ αὐτός. (de Centauris, item populo Thessaliae antiquissimo, et hac eorum pugna cum Lapithis v. Heyn. Observ. ad Apollod. 2, 5, 4., pag. 146—149.) — τὸ δὲ ἀγακλυτὸν Εὐρ. ἐνδειξίν κείται τοῦ καὶ τοὺς ἀγακλυτοὺς ἀχρειοῦσθαι τῷ οἴνω. (epitheta heroum non ad vivum resecanda esse, sed fere omnium communes dotes vel virtutes significare, non fugit viros doctos. praeterea pertinent ad orbem epicae orationis.) τὸ δὲ ἄσθεν (δ', 503 etc.) ἀντὶ τοῦ ἔβλαψε λέξις μὲν ἐστὶν οὐ κοινῇ, καιριωτάτῃ δὲ ὡς ἐν ποιήσει. διὸ καὶ τοῖς αὐτῇ ἐνταῦθα χρᾶται Ὀμηρος. ἐκ δὲ τούτου τοῦ ὀήματος καὶ ἡ ἄτη κατὰ συναίρεσιν διὰ διχρόνον ἐκτεταμένον. Virg. Georg. 2, 455., annotante Cl.: Bacchus et ad

culpam causas dedit: ille furentes Centauros lecto domuit, Rhoetumque, Pholunque, Et magno Pylaeum Lapithis cratere minantem. Ovid. Met. 12, 219.: nam tibi, saevorum saevissime Centaurorum, Euryte, quam vino pectus; tam virgine visa Ardet, et ebrietas geminata libidine regnat. Eurytum vocat, quem Homerus et alii Eurytionem, ut liberi sunt poetae in hoc genere, metro servientes; quemadmodum ipse caprarium modo Melanthemum, modo Melanthium appellat, et Plautus eosdem Dolum et Dolonem, Tranium et Tranionem. sic etiam Sch. in vulgatis libris: οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν. Εὐρύτω ὄμος μὲν, ἓνα τῶν ἐν τῷ Πειριθῶν γάμῳ Κενταύρων ἀπολομένων τὸν Εὐρυτίωνα λέγει etc.; verum haec corrupta sunt, restituendaque, nisi fallor, in hunc modum: οἶνος καὶ Κέντ. ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα. ὡς μὲν ἓνα etc. — Am. Q.: μαινόμενος κάκ' ἔρεξε. ἦθιλε γὰρ συμμιγῆναι τῇ γυναικὶ τοῦ Πειριθῶν. rectius fuerit ἔρεξε in actione, quae non venit ad finem. cf. 100. haec verba etiam ll. β, 400. confusa sunt, nec ita raro librarii ζ et ξ litteras permiscuerunt; quae de re videsis Bastium Epist. crit. ad Boissonad. p. 13., nos ann. ad Aeschyl. Ag. 385, Soph. Antig. 297, Eurip. Phoen. 1309. — ἄχος, dolor; ira ex dolore. — εἶλε, cepit, invasit. ὦ, 533.: τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλε. cf. ll. γ', 35, ε', 47 etc. — ἀπ' οὐάτα — ἀμήσαντες. cf. σ', 85. ἀμήσαντες, διερίζαντες, quasi dicas, abmāhend. ll. ὦ, 451. E: τὸ οὐάτα ῥήνας τε ἄμ. ἀντὶ τοῦ ἐκτεμόντες κ. ῥῆον ἀποκόψαντες, ὡσεὶ καὶ τι φυτὸν ἀμώμενον. — φρεσὶν ἧσιν ἄσθεῖς, mente sua laesus ebrietate. 296, 97. ὀχέων, ferens, tolerans. α', 297. E: τὸ ἦν ἄτην ὀχ. ἀστέως (?) εἰρηται ἀντὶ τοῦ ὀχῶν κ. βαστάζων τὴν ἑαυτοῦ βλόβην, ὡς οἶά τις ἀχθοφορῶν

- * ξέ οὐ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοβαρείων.
305 ὥς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σαώσεται. ἀλλὰ ἔκκηλος
310 πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.“

hospitibus incommodari vetat Penelope, negatque metuendum esse, ne hospes ille se uxorem ducere cupiat immodeste, etiamsi tendat arcum.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
„Αὐτίνο, οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δῶμαθ' ἴκηται.
ἔλπει, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον
315 ἐντανύσῃ, χερσίν τε βίηφι τε ἤφι πιθήσας,
οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσβιν ἔολεπε,
μηδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
ἐνθάδε δαινύσθῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε.“

respondet Eurymachus, tamen procos famam ignaviae pertimescere, si tendat.

- 320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου πάϊς, ἀντίον ἤνδα·
„κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι οἴομεθ', οὐδὲ ἔοικεν,
ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἥδὲ γυναικῶν,
μή ποτέ τις εἶπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
325 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐϋξοον ἐντανύουσιν,
ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
ρήϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.

Ἰπποκένταυρος etc. — ἀεσίφρονι θυμῷ, dementi animo. v. σ', 469, ll. ν', 183.

303. male cohaeret hic versus, estque procul dubio immittendus post 298, et ἦρωας δὲ intelligendum ἦρ. γὰρ, quemadmodum saepe causam indicat δὲ particula, post θυμῷ autem virgula interpungendum.

305—310. πιφαύσκομαι, dico, praedico, denuntio. β', 32, 44 etc. — Sch.: ἐπητύος μεταιτήσεως. similia habet E, apud quem scribendum est ὡς ἀπὸ τοῦ μεταιτεῖν pro ἐπαιτεῖν, a mendicando. ἔτεροι δὲ ἐπητύν, inquit, τὸν ἐν λόγοις φασὶν ἐπαινοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπήτης (ν', 332) ἢ ἐπητής ὄξυτόνω, ὃ δηλοῖ τὸν φρόνιμον κ. λόγιον. hoc prorsus alienum est; sed ne in altera

quidem illa explicatione acquiescas, sed videtur ἐπητύς intelligenda esse ἐπέλευσις, aditus, accessus, a verbo obsolete ἐπέω, ἔπειμι. — rursum E: ἀντιβολήσῃσι δὲ νῦν τὸ ἐπιτυχεῖν· ἐν ἄλλοις δὲ (velut δ', 547) τὸ συναντῆσαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον· καὶ τὸ ἰκατεῦσαι. — de Echeto v. σ', 84. — σαώσεται. γ', 231 etc. — ἐρίδαινε, contende. β', 206 etc. — κουροτέροισι, junioribus. ll. δ', 316.

312, 13. ν', 294, 95.

314—334. ἔλπει, putasne. ll. σ', 110 etc. — πιθήσας, fretus. ll. δ', 398 etc. — ἀχεύων. β', 23 etc. — ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε. v. δ', 805, ll. ζ', 130. — φάτιν. scil. κακῆν. ἐσθλὴν dixit ζ', 29. cf. ψ', 362. — κακώτερος, κακός, paulo improbior

ὡς ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.“

quem irridens regina arcum dari jubet hospiti robusto, nec ignobili de ipsius verbis, praemiaque promittit homini, si res successerit.

330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

„Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσι
ἄνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
οὗτος δὲ ξείνος μάλα μὲν μέγας ἢ δ' εὐπηγῆς.

335 * πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός.

ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον ἐῦξουν, ὄφρα ἴδωμεν.
ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶή δέ οἳ εὖχος Ἀπόλλων,

* ἔσσω μιν γλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ,

340 δῶσω δ' ὄξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκίῃρα καὶ ἀνδρῶν,
καὶ ξίφος ἄμφηκες· δῶσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
πέμψω δ', ὅππῃ μιν καρδίῃ θυμὸς τε κελεύει.“

contra Telemachus sibi arcus potestatem esse ait, matremque in gynaecum se recipere jubet.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνθα·

„μῆτερ ξυῆ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο

345 κρείσσων, ᾧ κ' ἐθέλω, δομεναί τε, καὶ ἀρνήσασθαι,

οὔθ' ὄσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,

οὔθ' ὄσσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποβότοιο·

τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι

— ἐλέγχεα, probra. Il. λ', 314.: δὴ γὰρ ἐλέγχος ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ. ξ', 40. et saepe alias id dicit ἐλεγχεῖν, ἐλέγχεα vero homines probrosos, praesertim addito κακὰ, velut Il. ε', 787. — εὐκλείας. Il. κ', 281. — οἶκον ἀτ. ἔδουσι. β', 237, α', 250 etc. — ἀριστῆος. ζ', 34 etc. — E: τὸ εὐπηγῆς εὐπαγῆς φασιν οἳ μεθ' Ὀμηρον. Sch.: εὐπηγῆς. εὐπαγῆς. Am. Q.: εὐτραφῆς. Ap. emend.: εὐπηγῆς. εὐθεραμμένος. nostrates id dicunt wohlgebaüt, Francogalli bienfait. idem est εὐπηκτος, in rebus illud usurpari solitum.

335. πατρὸς A. 2. et 3., MS. Th. Bentleji, W, B. ceteri: ἀνδρὸς. E utrumque memorat. nolui auctoritatem defugere virorum doctissimorum; ceterum πατρὸς speciem habet interpretationis, non contra. ἀγαθοῦ γένος, boni quod attinet ad genus, h. e. nobilis, non probi, aut strenui. ita haec explices, quae male habuerunt Ernestium et olim Eustathium, cum alterum

verborum γένος et υἱός sufficere orationi existimarent. nec diffiteor, desiderare me in hisce et facilitatem Homeri, et εὐφωνίαν, suspicorque hoc eum dixisse: ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος ἔμμεν εὐχεται υἱός. forte scripserint γένος, dein metri gratia ἔμμεναι, et vobis trajectis εὐχεται ἔμμεναι, de dicitur sermonis atque homocotelenuto securi, ut solent hoc in genere librarii.

337. τ', 487 etc. τὸ δὲ, τὸ δὴ.

338. δῶή — Ἀπόλλων. v. ann. ad 279. et cf. ζ', 7.

339—342. π', 79—81. malim hic quoque ἔσσω μὲν. — ὄξυν — ἀνδρῶν. ζ', 533.

345. E: ὅτι κῆται καὶ ἐνταῦθα τὸ κρείσσων ἐπὶ ἐγκρατοῦς κ. ἐξουσίαν ἔχοντος. — οὐκοῦν καὶ ἐν Ἰλιάδι (α', 80) τὸ κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χῶσεται, καὶ ἐξῆς, τοιαύτην τινὰ σημασίαν ἔχει.

346. v. α', 247.

347. Ἥλιδος ἱπποβότοιο. v. δ', 635.

* καὶ καθάπαξ ξείνω δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ', ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐπιόχεσθαι. τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήθει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.“

introit Penelope cum ancillis, tandemque ope Palladis obdormit.

Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβάσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνου
 ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

interea subulcus aufert arcum et sagittas, prociis indignantibus.

Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν.
 ᾧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων·

„Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' ἂν σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται,

349. E: τὸ καθάπαξ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ παντελὲς ἅπαξ ἐνταῦθα εἰρησθαι, σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, λέγοντες καὶ ὅτι οὐδὲ κατάληξις εἰς ξ καὶ ἀρχὴ αὐθις ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐτέρασθαι πού ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' ἢ μόνον ἐνταῦθα ἐν τῷ καθάπαξ ξείνω δόμεναι. ut cur, quaeso, tam dure locutus fuerit Homerus, cum posset leniter: καὶ καθάπαξ δόμεναι ξείνω, vel καὶ ξείνω καθ. δόμ. ? sane vel alterutrum horum ponendum arbitror, vel hoc: καὶ καθάπαν ξείνω etc. scripserint καθάπαξείνω, mox, temere geminata littera, ut saepe factum scimus, καθάπαξείνω.

350—358. haec itidem leguntur α', 356—364, nisi quod ibi Telemachus μῦθον dicit pro τόξῳ. praeterea Ald. 3. habet τῷ γὰρ κράτος etc. E: ὅτι προσαγαῶν πάνν ἀναγκαίως ὁ π. τὴν Πηνελόπην τῆς γυναικονίτιδος ἐφ' ὅσον ἐχοῖν, καὶ ἀνύσας δι' αὐτῆς τὴν τοῦ τόξου κατάθειον εὐμεντόσας, εἶτα διαγνοῦς, ὡς οὐκείη χρεῖα ὅπως ταύτης ἐπὶ τοῖς ἐξῆς, συστέλλει (amovet) αὐτὴν τοῦ λοιποῦ δεξιότατα· οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ κοιμίζει βαθῦν, ὡς ἂν, μηδενὸς τῶν γενησομένων ἀλδοθομένη, ὅτε γίνονται, παραδόξως ὕστερον καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀναγνωρίσοι τε ἅμα τὸν ἄνδρα, κ. μάθοι ἐξολωλότας τοὺς κακοῦς. Buttmanus ad 353.: „Post hunc versum in Vindob. 133. (A. 1.) legitur hic: Ὡς φάτο· ὀίγησεν δὲ πε-

ρίφρων Πηνελόπεια, quem ante illud ἢ μὲν ex more Homeri tantum non necessarium esse puto.“ mihi non sic videtur, sed brevitatis poeta studiosus, ubi res urget, intelligendum auditoribus reliquit illud ὡς φάτο, ut alias ἔλεξε, λέγων et similia. v. κ', 429, μ', 207, ν', 374, ο', 44, 530, Schn. v. ἔπω. legerat versificator ille, quisquis fuit, ε', 116.: ὡς φάτο· ὀίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶν, et ibidem 171.: ὡς φάτο· ὀίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, fortasse et illud II. ο', 34. ὡς φάτο· ὀίγησεν δὲ βοῶπις πάτρια Ἥρη, cumque meminisset saepe occurrentis περίφρονος Πηνελοπέϊς, inde novum, si diis placet, versiculum proculdit, non minus explodendum quam istum alius cujusdam librarii Vindobonensis, quem post α', 329. inserere non dubitavit, itidem fucum faciens Buttmanno, sed magis nobismet ipsis, qui nugas istas expolire studuerimus. mecum sentit Montebelius.

359. 60. τόξα κάμπυλα. 362, ι', 156 etc. — φέρε, auferebat. — ὁμόκλειον. 367, ξ', 35 etc.

361. β', 324 etc.

362—365. ἀμέγαρτε συβ. ρ', 219. — Sth.: πλαγκτέ. (μ', 61, ο', 342.) παραπλήξ, τὴν διάνοιαν πεπλανημένε. E: τὸ πλαγκτέ ἀντὶ τοῦ ἐμπληκτε, παραπλήξ, ἢ πλαζόμενε τὴν διάνοιαν, οὐ μὴν σταθιρῆ. — τάχ' ἂν. sic E, nec ferenda est vulgata

οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Ἀπόλλων
365 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.“

quem vitae timentem Telemachus confirmat.

“Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
δεΐσας, οὐνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.

Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγώνει·

„Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα (τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις),
370 μὴ σε, καὶ ὀπλότερός περ ἑὼν, ἀγρόνδε δίωμαι,
βάλλων χειρμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρετός εἰμι.

αἶ γὰρ πάντων τόσδον, ὅσοι κατὰ δῶματ' ἔασι,
μνηστήρων χερσίν τε βίηφι τε φέρετος εἶην,
τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι

375 ἡμέτερου ἐξ οἴκου, ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται.“

tradit Eumaeus domino arcum et sagittas; tum Eurycleam fores gynaecii claudere et mulieres domi continere jubet, quidquid audierint.

“Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν,
μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο

Τηλεμάχῳ. τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα σὺβώτης
ἐν χεῖρεσβ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς,

380 ἐν δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

„Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,

scriptura τάχ' αὖ, aptum vero ἄν, quas voculas librarii haud raro permiscuerunt. v. Porson. indicibus Orestae et Phoenissarum, nos ann. ad Soph. Philoct. 166., et de usu ἄν particulae h. l. α', 316. — ἐφ' ὕεσσι, apud sues, intell.: a nobis interfectum. — κύνες τ. κατέδονται. v. Il. α', 4 etc. — οὓς ἔτρεφες σῦας. hyperbaton, irato aptum. — ἰλήκησι, propitius sit. hoc praeteritum videtur Eustathio; sed Schneidero praesens conjunctivi ab ἰλήκω, cui assentior.

366—377. θῆκε, κατέθηκε, deposuit ipso in loco illo, quem transiturus erat, ut afferret Ulyssi arcum et sagittas. — οὐκ εὖ, κακῶς, tuo periculo. E: τὸ ὁμόκλειν δηλῶν Ὀμηρος ταῦτον εἶναι τῷ ἀπειλεῖν ἔφη πολλοὶ ὁμόκλεον· εἶτα Τηλεμάχου ἀπειλήσαντος (pessime liber: ἀπειλήσας) τὸ οὐκ εὖ πᾶσι πιθ. παροιμιῶδες, κ. ἐπὶ ἀρέσκου, κ. πᾶσιν ἐθέλοντος πάντα πείθεσθαι. — ὀπλότερος, νεώτερος. Il. γ', 108. — E: δίωμαι, διώξω. — τὸ δὲ αἴτιον αὐτοῖς τοῦ γελᾶν, ἐπεὶ οὔτε ὡς δεσπότης ἐπιτάσσειν εἶπε τῷ δούλῳ, ἀλλὰ ὡς βίη φέρετος, καὶ οὐδὲ δούλον προσεῖπε· τὸ γὰρ ἄττα (αἶ, 31 etc.) δεδηλωται ἀδελφικόν (?) εἶνα πρόσφθεγμα.

καὶ ἡ διὰ χειρμάδων δὲ βολῆ παιδικώτερον ἠπειληται. ὠμολόγησε δὲ καὶ τὸ ἔλαττον φέρεσθαι τῶν μνηστήρων. ταῦτα δὲ πάντα, ὡς ἀφελῆ, γλυκίως ἐπιτετηδευμένα εἰς γέλωτα τοῖς μνηστῆραι τὸν χόλον μετέτρεψεν, ὡς δὴ γέλως παρὰ τῷ ποιητῇ λύσις ἐστὶ καὶ αὐτὸς μεγάλων κ. δυσλῦτων περιπετειῶν, ὡς καὶ ἡ Πλιάς (velut α', 599) ἐδήλωσεν. — μεθίεν, μεθίσαν καὶ ἡμέλουν, ut E explicat, comparans haec et multa similia, τράφεν, κόσμηθεν. v. δ', 723, Il. γ', 1.

381. abest hic versus ab A. 2., 3. edd. Flor. et Aldinis, neglectus, nisi fallor, propter homoeoteleuton antecedentis. nam simpliciter hoc fieri jubere Eumaeum, nec jussu domini, nec nomine appellata Euryclea, arrogantis est, et a more Homericō abhorret. accipiunt autem, quibus id placet, infinitivum sensu imperativi. qui quod obijciunt, non Telemachum id jussisse 235., sed Ulysses, non male E: οὐκ ἀληθεύει μὲν ὁ Εὐμαιος, inquit, εἰπῶν, ὡς ὁ Τηλέμαχος οὕτω κελεύει, πλὴν ὡς πεπνυμένος ψευδεται καὶ αὐτός (scil. ut ipse Telemachus, qui fecte loqui videtur Eustathio 369—375). οὐ γὰρ ἔδει πάντως εἰπεῖν, ὅτι Ὀδ. κέλεται σε τὰδε ποιῆσαι· οὐ γὰρ οἶδε τὸν αὐτῆς

κλήϊσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔορῃσι, μήτι θύραζε
 385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.“

efficit jussum Euryclea; simulque clam egressus Philocteus aulam ob-
 serat, foribus rudente religatis.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος,
 κλήϊσσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήϊσσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος ἀύλης.
 390 κείτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ᾧ ὃ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὃ δ' ἦδη τόξον ἐνώμα,
 πάντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.

ἐκείνου ἀναγνωρισμὸν. συνετὸς δὲ καὶ
 ἄλλως Εὐμαιος· ἐκείνος μὲν γὰρ ἐκέ-
 λευσε τῷ Εὐμαιοῖ εἰπεῖν γυναιξὶ
 κληϊσαι μεγάροιο θύρας, ἀορί-
 στως εἰπών· ὃ δὲ διέκριτε δεῖν (h. e.
 θεῖον) εἶναι ἀορισμένως τοῦτο περὶ τῆς
 γυναικονίτιδος τῇ Εὐρυκλείᾳ εἰπεῖν.
 praefecta enim erat illa ceteris mulieribus
 una cum Eurynome. v. α', 429—
 433, ρ', 495 etc.

382—385. 236—39.

386, 87. τ', 29, 30. cf. ρ', 57, χ',
 398.

389—395. εὐερκέος ἀύλης. χ',
 449, II. ι', 472. cf. ἦ', 113 etc. — αἰ-
 θούσῃ. γ', 399. — Am. Q. et Sch.:
 ὄπλον. σχοινίον. E: — ὕρα δεσμὸν
 οὐκέτι δι' ἱμάντων (46), οὐ γὰρ ἦν
 τὰς τηλικαύδας θύρας οὕτω συνδεθῆναι
 (propter magnitudinem forium), ἀλλὰ
 διὰ σχοινίου ταυτικοῦ. — νεὸς ἀμφ.
 ἦ', 252. — βύβλινον δὲ (sic etiam
 A. 1, 2, 3, A. Q. et Sch. v. Billerbeck.
 Flor. class., Schn. v. βύβλος.), οὐ τὸ
 ἐκ βύβλου, ὃ ἐστὶ παπύρου Αἰγυπτίας,
 ἀλλὰ βοτάνης τινὸς ἐμφοροῦς παπύρου.
 οἱ δὲ καννάβινόν φασιν, ἔτεροι δὲ τὸ
 ἐκ φιλύρας (?) ὅτι δὲ, καθὰ καὶ ὁ
 μάλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω
 καὶ ἡ ῥηθιεία βύβλος διαφορεῖται κα-
 τὰ τὸ δίχρονον, (mire τὸ δίχρονον di-
 cit primam syllabam vocabuli βύβλος,
 quam et corripere et producere licet.),
 ἐξόρθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγη-
 τοῦ (in Dionysii Periegetae carmine
 chorographico, quod item commentario
 instruxit E.), δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γρά-
 φας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι βύβλινον

καὶ βίβλινον διχῶς. ἐνταῦθα δὲ ση-
 μείωσαι, ὅτι τε ἡ Εὐβλος ἐπὶ πόλεως
 μὲν (in Phoenicia), τῆς καὶ ἐν τῷ Πε-
 ριηγητῇ, μόνως διὰ τοῦ ν γραφεται,
 ἐπὶ δὲ φυτοῦ ὡς ἐπιπολὺ μὲν κ. μά-
 λιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁμοία ἡ γρα-
 φή etc. Montbel.: „Selon Eustathe,
 par ὄπλον βύβλινον, ou βίβλινον, il ne
 faut point entendre le byblos, c'est-à-
 dire le papyrus d'Egypte, mais une
 plante qui ressemble au papyrus. Selon
 d'autres, il n'est ici question que d'une
 corde de chanvre, ou enfin d'une corde
 faite avec cette pelure légère qui se
 trouve en dessous de l'écorce du tilleul.
 Les relations entre l'Égypte et la Grèce
 pouvaient être alors assez fréquentes
 pour qu'on puisse supposer qu'il soit ici
 question du byblos, qui croissait en
 Egypte. C'était, selon Strabon (17.,
 p. 799.), une plante d'une tige mince,
 au sommet de laquelle s'élevait une
 sorte de chevelure, que l'on employait
 sans doute à faire des cordages. J'ai
 déjà fait observer que Knight trouvait
 dans l'usage de ces cordes, qu'il sup-
 pose venir d'Égypte, une raison d'ad-
 mettre que l'Odyssee est moins ancien-
 ne que l'Iliade.“ — ἐπέδησε, ligavit.
 γ', 269 etc. — ἐνώμα. 245. — ἀνα-
 στρωφῶν, ἀναστρέφων, versans. —
 Ap. emend.: ἴπες. θηρίον τι λυμαν-
 τικὸν τῶν τόξων. τῶν ἀπαξ εἰρημέ-
 νων. ibi Villosus. notavit, vermes istos
 etiam θηρίπας vocari. Plut. lib. de dis-
 crimine adul. et am.: οἱ θηρίπες ἐμφύ-
 ονται μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς κ. γλυκίσσι
 ξύλοις. cf. Ammon. v. θηρίπες et ad

ἄδεδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

varii sermones inter se procorum, postquam Ulysses arcum tractare vident.

„Ἡ τις θηητήρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων!
 „ἢ ἴά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῶ οἴκοθι κεῖται,
 ἢ ὄγ' ἐφορμαῖται ποιησέμεν, ὡς ἐνὶ χειροῖν
 400 νωμῆ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.“
 „Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπεροηροεούντων·
 „αἰ γὰρ δὴ τοβοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
 ὡς οὐτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.“

facile Ulysses tendit arcum, omnesque secures sagitta trajicit, metu trepidantibus precis, Joveque vehementer tonante.

„Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἶδε πάντη,
 ὡς ὅτ' ἀνήρ φορμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφρ' περὶ κόλλοπι χορδῆν,

eum annotata Valkenaerio p. 104. et 5., item B. ad Herodianī Epimerismos p. 58. E: ἰστίον δὲ, ὅτι θηηθίδια οἱ ἴπες κέρασιν ἐμφυόμενα. κ. κατεσθίου-τα, παραπλήσια, φασί (Sch.), κώνωψι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἴπειν, ὅ ἐστι φθείρειν. (sicut θρηψ α τριβεῖν.) [τινὲς δὲ ὑφὲν κεραῖπες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κέρασιν ἴπες, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν φυτοῖς. ἄλλοι δὲ κεραῖδες, ὡς ἀπὸ τοῦ κεραῖζειν.] ἵνα δηλοῖ τὰς τῶν τόξων φθορακίνας. κεράτινον δὲ ἦν, φασίν, ὡς φαίνεται, τὸ τόξον, οὐ μὴν κατὰ τὰ πάλαι Σκυθικὰ ξύλινον. Plin. H. N., 16, 41. secundum Theophrastum Histor. anim. 5, 5.: Teredines, capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. (Theophr. de tερηδόνη: — τῶ μὲν μεγέθει μικρόν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην, κ. ὀδόντας.) haec tantum in mari sentiuntur; (haec saepe Theophrasti sententia est l. c. Plin. tamen 8. sect. 74. et ad terrestres id vocab. transtulit, cum Servii Tullii praetextas dixit teredinum non sensisse injurias, annis 560. et Apsyrto τερηδόνας sunt equorum lumbrici. v. Constant. in lexico. Harduin. Isidorus quoque generatim 12, 5.: teredonas Graeci vocant lignorum vermes, eo quod terendo edant; hos nos tarmites dicimus. Plautus Most. 3, 2, 140.: ambo [postes] ab infimo tarmes secat. videtur hic esse ptinus pertinax Linn., germ. der Holzbohrer.) nec aliam putant teredinem proprie dici. terrestres tineas vocant; culicibus vero similes thripas etc.

396. θ', 328, κ', 37 etc.

397—402. Sch.: θηητήρ. θανμαστικός, ἔμπειρος. ἐπίκλοπος. ἐπιθυμητής, ὀρεκτικός, κλέπτης. κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν, κ. κλέπτης ὁ ἐπιθυμητής τῶν ἀλλοτρίων. (E: ἐστι δὲ, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἶπειν, ὁ νοῦς τοῖς οὔτω εἰποῦσι τοιοῦδε, ὡς ἄρα θανμαστικός τῶν τόξων ὁ ξένος, κ. κλέπτων εἰς νοῦν τὴν αὐτῶν ἐμφέρειαν, ἵνα ἢ ἐξεκίαση αὐτὰ οἷς ἔχει, ἢ ἵνα ποιήση ὅμοια.) ἐφορμαῖται. προτιθύμηται. ἔμπαιος (ν', 379). ἔμπειρος. (τοσοῦτον, οὔτως. ἀντιάσειεν, occurreret lucro seu commodo, h. e. particeps ejus fieret. v. Buttman. Lex. 1. p. 10.) ὀνήσιος. ὠφελείας. ἢ τῆς βρώσεως, ἣν εἰλήφει παρὰ τῶν μνηστῆρων.

405—408. ἐβάστασε, ponderavit. λ', 593. — ἐτάνυσσε, tendere solet. — Ἀρ.: κόλλοπι. τῶν ἀπαξ εἰρημένων· περὶ — ἄψας. λέγει δὲ τῶ κολλάβῳ (germ. Wirbel.), ἀπὸ τῆς κόλλης. (a glutine, germ. Leim.) δεσματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις. Am. Q.: κόλλ. ἔνθα τείνονται αἱ ἐν τῇ λίρῳ χορδαί. E: κόλλοψ ὁ παρὰ τοῖς ὑστερον κολλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί, καὶ οὔτω, φασί, λεγόμενος διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δεσμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῶ τραχίλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ἃ καὶ αὐτὰ κόλλοπες ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττομένων κόλλαν γίνεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσανίας, γράφας, ὅτι ἐκολλόπασε τὸ

ἔψας ἀμφοτέρωθεν ἔυστροφές ἔντερον οἴος,
 ως ἄρ' ἄτερο σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

410 δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβῶν πειρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδῆν.
 μνηστῆροισιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο. Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·

415 ὅτι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
 εἴλετο δ' ὠκὺν οἰστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέξῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσασθαι.
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλῶν, ἔλκεν νευρῆν, γλυφίδας τε,

420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν
 ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων

κόλλη συνήροσεν. — τὸ δὲ ἄψας χορδὴν ἀντὶ τοῦ ἐκδήσας. — ἔυστροφές, bene tortum. κ', 167, Il. σ', 463 etc. Montbel.: „en touchant des deux côtés le boyau préparé d'une brebis.“ Knight remarque encore ici avec raison (?) que, dans l'Illiade, les cordes de la lyre sont en lin, comme au chant 18. (σ', 570), où il est dit, en parlant d'un jeune homme qui s'accompagnait avec la lyre: *Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖδε Δεπταλή φωνῆ.* „La corde de lin résonnait en s'unissant à une douce voix.“ tandis que, dans l'Odyssee, ce passage prouve que l'usage des cordes à boyau était introduit. Knight en conclut que l'Illiade est plus ancienne que l'Odyssee. — haec ratio parum exquisita est. v. ann. ad eum locum Iliadis.

411 — 423. αὐδῆν. male E: χελιδόνι ἄντην, quod sumserit e χ', 241. idem: χελιδόνι, οὐ μὴν ἀηδόνι, κτυπήσασαν εἶκασε τὴν νευρῶν, ἐπεὶ μὴ πρὸς ἡδύτητα ἢ ὁμοίωσιν, ἀλλὰ μόνον πρὸς ποιότητα φωνῆς ἠχοῦσης ὑπότραχον, ὁποῖος δὴ τις καὶ ὁ τῆς χελιδόνος βατταρισμός, ὅτε πρὸς μνήμην Τηρέας κατὰ τὸν μῦθον ῥοιζήσει, οὐ γλυκὺ ἄδουσα, λαλαγοῦσα δὲ ἀπαλλῆς, ὡς οἶα Θρακίσα (uxor Terrei, Thracum regis, Procue) κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ Κωμικός (Ran. 93), οὗς ἐκεῖνος φέγει ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας, χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ, ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους χελιδόνων δίκην. — εἰ δὲ καλὸν ἄεισε καθ' Ὀμηρον ἢ ῥηθῆϊσα νευρῶν, οὐχ ἀπλῶς ἐρῶμένη τοῦτο διὰ τὸ ἡδύ, ἀλλ' ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνήκον (congruum, conveniens) καλὸν τῇ ἀπαθει νευρῶν, κ. μὴ κραυρομένη πρὸς τὸ ξηρόφω-

νον κ. πάντη ἀηδῆς. — πᾶσι — ἐτράπετο. εἰς ἀχρίαν δηλαδή. mutarunt colorem: metu. v. Il. ν', 279 — 284. — ἔκτυπε, crepabat, tonabat. — σήματα — ἀγκυλ. E: ἔστι σήμα μὲν ὡς σημεῖον ἀπλῶς τοῦ μέλλοντος, τέρας δὲ ἢ διὰ τὸ, ὡς εἰδὸς καὶ νῦν, ἀνίφελον τοῦ αἴετος, ἢ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀνωτάτω τόπων, ἐνθα καὶ τὰ τεύχεα (Il. σ', 485), οἷς τὸ τέρας παρῶνται. — (ἀγκυλ. Il. β', 205 etc.) ὅτι γυμνὸν εἰπὼν οἰστόν ἐσημνεύει τὴν λέξιν, ἐπαγαγὼν, οἷ δ' ἄλλοι — πειρήσασθαι, ὡς εἴπερ ἔφη γένεσθαι (98). καὶ ἔστιν οἶον ἐνδύμα οἰστοῦ, τοῦ νῦν γυμνοῦ, ἢ φαρέτρα, καθὰ καὶ τόξον ὁ γωρυτός, ὡς δηλοῖ τὸ εἴλετο τόξον αὐτῶ γωρυτῶ, ὅς οἱ περίκειτο (54)· περιεῖσθαι γὰρ ποτε καὶ ἐπὶ ἐνδύσεως τίθεται, ὅθεν καὶ χλαῖναν φορῶν μὲν τις περίκειται, ἐκδύομενος δὲ ἀποτίθεται. (sic Hercules habet γυμνὸν τόξον λ', 606. — A. 1. et Ald. 3.: πειρήσασθαι.) ἐπὶ πῆχει ἐλῶν, ἀντὶ τοῦ κρατήσας (tenens: v. ann. ad Il. α', 513.) κ. θείς τὸν οἰστόν ἐπὶ τῶ πῆχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῶ κέρατι, ἐνθα ἢ τοῦ τόξου λαβή. κείται δὲ ἢ λέξις καὶ ἐν Ἰλιάδι, οἶον, ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνείλεκε (Il. λ', 375, ubi v. ann.). γλυφίδες δὲ αἱ τοῦ οἰστοῦ (Il. δ', 122), αἷς ἐνίεται ἢ νευρῶν, οὗτω καλουμένη ἀρχαιολογικῶς ὕστερον γὰρ ἐκ δεσμάτων βοός, οὐ μὴν ἐκ νευρῶν, αἱ τῶν τόξων νευραὶ. — τὸ δὲ ἐκ δίφροιο καθήμενον τοξεύειν ἤργησεν (obsolevit) ὕστερον· κάμπτοντες γὰρ ἐν τοιοῦτοις γόνυ οὗτω τοξεύουσι. — ἄντα τιτυσκόμενος, ex adverso collimans. γ. δ',

πρώτης στείλειης, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς. ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπε·

Ulyssis ad filium oratio ambigua.

„Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 425 ἤμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον ταυῶν. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
 οὐχ ὡς με μνηστήρες ἀτιμάζοντες ὄνουνται.
 νῦν δ' ὦρη, καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 μολπῇ, καὶ φόρμιγγι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.“

qua audita Telemachus, ense cinctus, hastaque arrepta, consistit pro-
 patrem.

Ἡ, καὶ ἐπ' ὄφρ' οὐσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὄξυ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

556 etc. — Sch. emend.: πρώτης
 στείλειης. ἀπὸ πρώτης γὰρ ὅπης
 τῶν πελέκων διηνεκῶς ἦλθεν. E:
 στείλειη ὅπῃ πελέκως, εἰς ἣν ἐνεί-
 ρεται, ἦγουν ἐμβάλλεται, στείλεος etc.
 v. ε', 236. non id foramen nunc dici,
 sed aliud ipsarum securium καταρη-
 στικῶς, ostendere studuit comes de
 Caylus, cujus hac de re disputationem
 v. ann. ad τ', 573. quae ratio non car-
 ret quidem difficultate; sed videndum
 est, ne, Eustathio auscultantes, e Scylla
 in Charybdi incidamus, quippe tum eo
 redacti, ut securae intelligendae sint
 manubria securium 120, τ', 573. et 578,
 cum θέμεν σιδῆρον dicat 81, et διο-
 ιστεύειν σιδῆρον 97. aliisque locis.
 — διὰ δ' ἀμπερὲς. tmesis pro δι-
 αμπερὲς δέ. — rursum E: ὄρα δὲ καὶ
 νῦν (ut ε', 410, μ', 254 etc.) τὸ θύ-
 ραζε ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἔξω. — Sch.:
 χαλκοβαρῆς. (Il. ο', 465.) ὁ ἀπὸ
 σιδῆρον ἰσχυρός. α', 262.: ἰὸς χρεῖ-
 σθαι χαλκήρεας.

ξει. Ap. emend.: ἐλέγξῃς. (Il. ι',
 518) ἐλέγχει περιβάλης, ὀνειδὲι περι-
 βάλης. — E: ὄνουνται (ε', 378), μέ-
 φονται, ἐκφραυρίζουσι. v. σ', 361. —
 Sch.: νῦν — δόρπον. παρέλκει (de-
 cipit, deludit) τὴν διάνοιαν αὐτῶν. τὸ
 μὲν οὖν δεῖπνον ἀντὶ τοῦ θανάτου,
 τὸ δὲ ἐψιάσθαι ἀντὶ τοῦ οἰμώ-
 ζειν. E: — δοκεῖ μὲν γὰρ εἰπεῖν Ὀδ.,
 ὅτι καιρὸς τοῖς μνηστῆροι τοῦ δορπῆ-
 σαι κ. παῖξαι· λέγει δὲ ἄλλως δι' ἐμ-
 φάσεως, ὅτι καιρὸς ἐστὶν ἡμῖν τάχιόν
 τε δορπῆσαι ἀνελοῦσι τοὺς μνηστῆρας,
 κ. ἄλλως δὲ τεροφθῆναι. ὃ καὶ γίνεται·
 θανόντων γὰρ τῶν μνηστῆρων λαμπρὰ
 εὐωχία τελεῖται μετὰ τε αἰοιδῆς κ. φι-
 λοπαίγμονος ὄρχηθμοῦο (ψ',
 134. v. totum illum locum.), ὡς καὶ δα-
 κεῖν τοῖς ἐκτοσθεν ἀκούουσι γάμον εἶ-
 ναι ταῦτα τῆς Πηνελόπης. — ἐν φά-
 ει, in luce (Il. ρ', 647), i. e. manifesto,
 publice. hoc quoque εἰρωνικῶς. — Am.
 Q.: ἐψιάσθαι. (ρ', 530) παῖξαι.
 Sch.: τέροσθαι. — μολπῇ — δαι-
 τός. cf. α', 152. — κεκορ. α. χαλ-
 κῷ. Il. δ', 495, ε', 562 etc.

424 — 434. ἐλέγχει. ἀποδοκιμά-

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Χ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Η Σ Χ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

Τὰ περὶ τὴν μνησθηροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς, παρούσης Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἐξῆς τὰς θεραπαίνας διὰ Τηλεμάχου καὶ τῶν οἰκείων κολάζει ἅμα Μελανθίω.

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

ΜΝΗΣΤΗΡΟΦΟΝΙΑ.

Jam, occupato limine cum arcu et sagittis, procos aggreditur Ulysses, primumque Antinoum percutit, ceteris conclamantibus et arma circumspicientibus.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν, ἧδὲ φαρέτρην,
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἴστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 „Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνήρ,
 εἴσομαι, αἶ κ' ἐτύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.“
 Ἢ, καὶ ἐπ' Ἀντινόω ἰθύνητο πικρὸν οἴστον.
 ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε,

Annotationes. Vers. 1—12. ῥακέων, pannorum, h. e. ἱματίου ῥακώδους, pallii laceri, ut mendici, quo pallio post caedem procorum rursus eum indutum esse, ex Euryclae verbis 488. intelligas. οὐ γὰρ δήπου τὸ ὄλον ἐγύμνου σῶμα, inquit E, εἰς πόλεμον παραταττόμενος. idem minus recte: νοητέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι ζωσάμενος Ὀδ. ἐγυμνώθη τὰ σκέλη μόνα, ὡς μηδὲ τὴν ῥηθεῖσαν οὐλήν παραφαίνεσθαι. quasi jam amplius quidquam occultare voluerit Ulysses, qui in eo sit, ut palam se omnibus det agnoscendum: imo tunicatus adstitit. Hesiodus O. et D. 391.: γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοῶταιν, Γυμνὸν δ' ἀμάειν, et similiter Maro Georg. 1, 299.: nudus ara, sere nudus. v. interpp. utroque loco, et, quem laudant, Cuperum Obs. 1, 7. Aristophanes Eccles. 408: παρήλαθε γυμνός, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν, Αὐτός

γε μένοι φάσκεν ἱμάτιον ἔχειν. cf. ejusdem Lys. 1101, Nub. 937 etc. — E: ἄλτο (φ', 388, Π. α', 532 etc.) ἐπὶ οὐδὸν ἀντὶ τοῦ ἤλατο καιρίως ἔφη, ὡς ὑψηλοτέρου τῆς θύρας ὄντος τοῦ οὐδοῦ. — ἴσεται δὲ περὶ τὸν οὐδὸν Ὀδ., ἵνα μὴ ἔχοιεν οἱ μνηστῆρες ἔξω φρεῖν. βλαπτει γὰρ [τοῦτο] τὸν Ὀδυσσεῖα κ. ζημιοὶ τοῦτο μὲν, εἴ τις διαδράσει τὸν φόνον· ἐκεῖνο δὲ, εἴ τοὺς Ἰθακησίους εἰς ἄμυναν προκαλέσονται. — μέγαν, magnum limen, h. e. latum, quippe aedium regiarum. — ἄεθλος ἀάατος. vox Antinoi φ', 91, quam παρῳδεῖ. — εἴσομαι, scibo. E: γνώσομαι (Π. θ', 531, ξ', 8), ἢ πορεύσομαι (Π. φ', 335, ω', 462). — πόρῃ — Ἀπόλλων. v. φ', 279. — ἰθύνητο, dirigebat. ε', 240, 270 etc. — πικρὸν οἴστον. Π. δ', 118 etc. — ἄλεισον, poculum. γ', 50, δ', 591 etc.

- 10 χρῦσειον, ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἔνώμα,
 ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο. τίς κ' οἴοιτο, μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι
 μούνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακόν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
 15 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ·
 ἀντικρός δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνέκρος ἤλυθ' ἀκωκή.
 ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἔκπεσε χερσός,
 βλημένον, αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρουμέοιο, θοῶς δ' ἀπὸ εἶο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε.
 σίτός τε, κρέα τ' ὄπτα φορύνετο. τοὶ δ' ὀμάδησαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεβόντα,
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὄρνιθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδὲ πη ἀσπίς ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος, ἐλέσθαι.
 * νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι·

mortem illi minitantur Ulyssi; quibus ipse respondens palam facit, quis sit, et vindictam denuntiat.

„Ἐῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι! οὐκέτ' ἀέθλων

— Ap.: ἄμφωτον. ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὅσα ἔχοντα. *utrinque ansatum*, ut pocula majora. — hinc natum putant proverbium simile isti Latinorum *Inter os et offam*. Sch.: Διονύσιος ὁ Θραξ ἐν ταῖς Μελέταις φησὶ, τὴν παρ-οιμίαν Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύνικος καὶ χεῖλος ἄκρον (*Multa cadunt inter calicem supremaque labra*) ἀπὸ τούτου διαδεδοσθαι. προστιθέμενος γὰρ Ἀντί-νοος τὸ πῶμα βάλλεται. recte Butt-
 mann.: „Scrib. e Zenobio 5, 71. ἐκπω-
 μα.“ cf. Tzetz. ad Lycophr. 489. et Gell. 13, 17., qui hanc illius verbi origi-
 nem narrant, Ancaeam, Lycurgi vel Neptuni filium, Argonautam, dum in po-
 culum exprimit uvam vineae ab se plan-
 tatae, bibituros, ab apro irruente occi-
 sum esse. v. Hederich. Mythol. Lex. p. 252. et 53. — μέμβλετο, curae aut sollicitudini erat. Il. φ', 516 etc. — δαιτυμόνεσσι. δ', 621 etc.

14—26. τεύξειν, *structurum esse*. δ', 276 etc. — θάνατον — μέλαι-
 ναν. β', 283, Il. φ', 66. φόνον καὶ κ.
 μ. dixit Il. λ', 443., et saepius per se
 κῆρα μέλ., velut inferius 330 etc. de
 κῆρῃ v. Il. α', 44. A. 2 : κῆρα φυ-
 τεῦσαι, quae dittoγραφία memoratur in
 A. 3. et 4. — E: ἐπισχόμενος. κα-
 ταστοχασάμενος, — διὰ τὸ ἐπέχειν τὴν
 χεῖρα κ. ἰστῶν τὸν κατὰ σινοποῦ βάλλ-
 λοντα. (v. Schn. v. ἐπέχω.) οἱ δὲ πα-

λαιοὶ (Sch.) καὶ ἀντὶ τοῦ λαβόμενός
 φασιν etc. idem praeter necessitatem
 has quoque Ulyssis sagittas venenatas
 fuisse arbitratur, ut illas, quae α', 262.
 dicuntur. — ἀντικρός. libri: ἀντικρῶ.
 v. κ', 162, Il. ρ', 49 etc. etiam Il. χ',
 327. malim ἀντικρός. — ἐκλίνθη δ'
 ἔτ. Il. ν', 543. cf. τ', 470. — Sch.:
 αὐλὸς αἵματος. τὸ ἐξακόντισμα, ὃ
 κρούνος τοῦ αἵματος, πᾶν γὰρ τὸ στε-
 νὸν αὐλὸν ἔλεγον, ὅθεν καὶ τοὺς στε-
 νούς ποταμούς ἐναύλους (Il. π', 71).
 E: τοιοῦτον δέ τοι (τι) καὶ οἱ ἀλλῶ-
 νες, ὅθεν τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα,
 κ. διαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ'
 ἣν ὄρνυγες ἢ ἀπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀ-
 γγρεύονται. ἔθνη δὲ λέξις αὕτη γνώ-
 ριμος τοῖς περὶ Σινάπην ἀνατίθω οἰ-
 κούσι πρὸς βορῶν etc. — εἶδατα.
 α', 140. — ἀπὸ — χεῦεν. per tro-
 pum Il. χ', 468. dixit τῆλε δ' ἀπὸ κρη-
 τὸς χεῖ δέσματα. — εἶδατα. α', 140.
 κρέα τ' ὄπτα. Il. δ', 345.: ἔνθα φίλ'
 ὄπταλά κρέα ἔθμεναι. — φορύνετο,
 foedabantur. σ', 335. — ὀμάδησαν.
 α', 365 etc. — παπταίνοντες, cir-
 cumspectantes. λ', 607, Il. δ' 200 etc.
 — εὐδμήτους κ. τ. 126, ν', 302. —
 νείκειον δ' Ὀδ., und sie zankten
 Odysseus, ut loquuntur in Germania me-
 ridiana. cf. σ', 9 etc. — χολωτ. ἐπ.
 225, Il. δ', 241 etc.

26—33. damnat haec P. Knightius,

- ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὅς μὲν ἄριστος
30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.“
Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
ἄνδρα κατακτείνει· τὸ δὲ νῆπιοι οὐκ ἐνόησαν,
ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπτο.
τοὺς δ' ἔο' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
35 „Ὡ κύνες, οὐ μ' εἴ ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἰκέσθαι
δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκίρτετε οἶκον,
δημῶσι δὲ γυναιξὶ παρευνάξεσθε βιαίως,
αὐτοῦ τε ζῶοντος ὑπεμνάσθε γυναικᾶ,
οὔτε θεοὺς δείσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·
νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.“
Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν·
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον·]
Εὐρύμαχος δὲ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

ceteris prociis metuentibus, Antinoi improbitatem excusat Eurymachus, Ulyssis misericordiam implorat, et damnum se sarturos esse promittit.

- 45 „Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰλήλουθας,

judicium secutus veterum Grammaticorum, de quibus E: Ἰστέον, inquit, ὅτι νοθεύεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὸ χωρίον τοῦτο. ἀκαιρον γὰρ, φασὶ, καὶ γελοῖον, πάντας ὁμοῦ ταῦτα λέγειν ὡς ἐκ συνδήματος, οἷά τινα τραγικὸν χορόν. ἔσθος γὰρ, φασὶν, Ομηρῶν ἐν τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω ποιεῖν, ἀλλὰ λέγειν (velut φ', 361), ὃ δὲ δέ τις εἶπεσκεν. ἔστι δ' εἶπεῖν, ὡς ἐσχημάτισεν Ὁμ. νῦν ἄλλως τὸ τοιοῦτον νόημα, ὡς οἷα συγκεχυμένως ὑφ' ἕκαστον τῶν μνηστῆρων λεγόμενον· οὐ γὰρ εἶχεν ἐν τοσοῦτῳ ταραχῶ κοινῶ ἰδίᾳ ἠθοποιεῖν. non miror; hunc deprecatorem minus acceptum fuisse Knightio quam olim bonae feminae Dacieriae. nec tamen haec confodienda sunt, sed emendanda; idque facillime, scribendo *τείκειεν* δ', h. e. *τείκειε* δέ τις, ellipsi usitata. v. II. v', 287, 357. correctionem imperiti sapit *τείκειον*, vel per oscitationem scriptum est librarii, ε et ο litteras non ita dissimiles confundentis. E: ὅρα δ' ἐν τῷ ξεῖνε — τοξ. κ. ἐξῆς τὸ τῶν ἐνοιαῶν κομματικῶν διὰ θυμόν· τρεῖς γὰρ ἐν δυοῖ στίχοις ἐνοιαὶ κενταὶ ἀντοσελεῖς. — οὐκ ἐτ' — ἀντιάσεις, non ad alia deinceps certamina admittéris. v. φ', 402 etc. — B.: „Vocem σῶς in hoc hemistichio, quo et alibi Poëta est usus, egregie illustrat Corayus ad Plut. t. 2., p. 417.“ v. ε', 305. — γῦπες. II. δ', 237. — ἴσκειν, conjectavit. v. τ', 203.

— φάσαν, putabant. 35, λ', 495 etc. — ὀλέθρου πείρατα, h. e. ὄλεθρος. 41, II. η', 402.

35—42. ὃ κύνες. convicium, quod impudentibus facere solebant. v. ann. ad II. α', 159. — οἴκαδ' ἰκέσθαι. A. 1. et Sch.: οἴκαδε νεῖσθαι. — Sch. em.: ὑπεμνάσθε. ὑπεριθίρετε, λεληθότως ἐμνηστεύεσθε. (E: — τὴν ὑπὸ ἀνδρὶ λέγει. ἔστι δὲ τὸ ὑπεμν. ἀντὶ τοῦ ὑπούλωσ, κ. ψευδῶσ, κ. οὐ κατὰ νόμον ἐμνηστεύεσθε.) περι δὲ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Τηλεμάχου οὐκ ἀνείδιζεν, ἴσως ἐπεὶ προεπιβεβουλευμένοι ἠμύνοντο· ἔφη γὰρ (β', 316); περιήσω, ὡς κ' ὑμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. — ἀνθρώπων νέμεσιν. Helena II. ζ', 350: ἀνδρὸς ἐπέειτ' ὄφελον ἀμείνονος εἶναι ἀκοιτις, Ὡς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων. — ἔσεσθαι A. 2., MS. Th. Benteji, Ald. 3., W. B. ceteri cum E: ἔσεσθε, cui Cl. Praetendit illud II. v', 121: ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Ἀδῶ, κ. νέμεσιν. sed recte Sch.: ἔσεσθαι ἀναγναστέον, ἢ ἢ δείσαντες ἔσεσθαι. — τοὺς — εἶλεν. λ', 43.

43. versiculus omissus in A. 1. et 2. et MS. Th. Benteji, nec ab Eustathio commemoratus, quem delevit Knight., W uncinis inclusit. assentior Knightio, ex II. ξ', 507. transscriptum esse.

45—59. Ὀδ. Ἰθακῆσιος, ut β', 246. intell. ἄν. rarius quidem heroës at-

ταῦτα μὲν αἰσίμα εἶπες, ὅσα ῥέξεσκον Ἀχαιοί,
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀπύνοος. οὗτος γὰρ ἐπήλεν τάδε ἔργα,

- 50 οὔτι γάμου τόσβου κεκορημένος, οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων,
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐυκτιμένης βασιλεύου
αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνεις λοχῆσας.
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
55 σῶν. ἀτὰρ ἄμμες ὀπίσθεν, ἀρεσβάμενοι, κατὰ δῆμον,
ὅσσα τοι ἐκπέτοται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι,
τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐικοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκῶν τε, χρυσῶν τ', ἀποδώσομεν, εἰδόκε σὸν κῆρ
ἰανθῆ· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.“

Ulyssis implacabilis responsum.

- 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

que herōinae gentilibus quam patronymicis appellari solent apud Homerum; sic tamen Nestor passim Γερήσιον, nec semel Helena audit Ἀργεῖη, ne dicam praecognitionem Εὐρυβάτην Ἰθακήσιον Il. β', 184. inepte igitur E: περιττὸν τὸ Ἰ-θακ. κ. εἰς οὐδὲν χρήσιμον εἰρηται, οἷα συγκεκριμένου τοῦ Εὐρυμάχου, κ. μὴ φιλοκροῦντος λόγον ἀκριβείαν. imo ceteris consternatis ille solus de statu non dejicitur, sed Ulyssi conciviatō placabiliter respondet. — αἰσίμα, αἰσίμως, juste, vere. — ῥέξεσκον. 209, Il. θ', 249. — κείται, jacet, ut mortuus. cf. β', 102, γ', 109, Eurip. Phoen. 1589 etc. — Ἀρ.: ἐπήλεν. αὐτὸς (sic) γὰρ ἐπήλεν. Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψε. malim εἰσέπεμψε: neque enim notio τοῦ ἐπι, insuper, inest huic verbo. scripturus, ni fallor, per oscillationem librarius ἐπέπεμψε, rursus inspecto autographo, manum repressit et τῷ ἐπ- addidit genuinum εἰσέπεμψε, non deleta menda, more ejus nationis, quae cane pejus et angue vitat lituras, v. de hoc genere mendarum ζ', 60, ξ', 33 etc. — κεκορημένος, οὔτε χατ. synonyma copulata ἐμφατικῶς, uti et 351. — ἄλλα, alia pejora. v. ann. ad η', 200. E: ὅρα δὲ τὸ ἄλλα φρονέων, πολλὴν πάνυ ἔχον διαφορὰν πρὸς τὸ ἄλλο φρονέων, ὃ πρὸ τούτων ἐπὶ τοῦ Ἴφρου (imo de Euryalo victo Il. ψ', 698.) εἰρηται. τοῦτο δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ἐδείχθη πολλῶν, ἐφ' ὧν διαφορὰ τοῦ συνθέτως ἢ διαλελυμένως λαλεῖν. dixit tamen ἄλλοφρονέων eodem sensu atque

hic ἄλλα φρονέων, κ', 374, nisi et ibi ponendum sit. ἄλλα φρονέων, quod habuerunt codd. nonnulli, teste Eustathio. — ἀτὰρ — λοχῆσας. v. δ', 663—672. — ἐν μοίρῃ. Il. τ', 186.: ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίδω καὶ κατέλεξας. ibi Sch.: κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρόπον. quod alias hic noster dicit κατὰ μοῖραν. — πέφαται, occisus est. 217, Il. ο', 140 etc. — ὀπίσθεν, postea. — ἀρεσβάμενοι, postquam te placaverimus. Il. ι', 112. E: ἀρεσ. δὲ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀρέσαντες, φιλοσθέντες, ἀρθμιοὶ γενόμενοι. cf. θ', 396 etc. — κατὰ δῆμον — ἰανθῆ· promittit, se et procos viritim apud populum collecturos esse pretium 20 boum, quo damnum Ulyssis sarciat, praeterea que aeris et auri pondus daturus tantum, quanto ille contentus fuerit. κατὰ δῆμον τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες. similiter Alcinoos ν', 14.: ἡμεῖς δ' αὐτὶς ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ' ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ubi v. ann. — ἀμφὶς; seorsim, ἀνδρακάς, ut ibidem dixit. — E: τὸ δὲ ἐδήδοται τὰ παλαιὰ ὑπομνήματα Ἀττικῶν εἶναι φάσι παρακειμένον ἐκ τοῦ ἐδῶ ἐδοῖς, ὡς ὁμῶ ὁμοῖς, ἵνα γίνωτο οὕτως, ἐδῶ ἐδώσω ἦδοκα, κ. Ἀττικῶς ἐδήδοκα, ἐξ οὗ τὸ ἐδήδομαι ἐδήδοται. ἄλλως μὲντοι ἔγνωσται εἶναι παρακειμένος τοῦ ἐδῶ βαρυντόνου ἦκα κ. Ἀττικῶς ἐδήκα, εἶτα πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς — ἐδήδοκα etc. cf. Matth. 183, 3. — ἰανθῆ, expletum sit. δ', 549 etc. — πρὶν — κεχολ. Il. ι', 523.

„Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε,
ὄσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὡς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 νῦν ὑμῖν παρᾶκειται, ἐναντίον ἢ ἐμάχεσθαι,
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὄλομαι αἰπὺν ὄλεθρον.“

quo audito Eurymachus vim vi propulsari jubet.

Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·

70 „ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τύξον ἐϋξοον, ἠδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσειται, εἰσόκε πάντας
ἄμμε κατακτείνῃ, ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης!

75 φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
ἰῶν ὠκυμόρων, ἐπὶ δ' αὐτῶ πάντες ἔχωμεν
ἀθροοί, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστν, βοῆ δ' ὠκίστα γένοιτο!
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.“

ipse stricto gladio invadit Ulysssem, sed item confoditur.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρούσσατο φάσγανον ὄξν,
80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῶ
σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δ' ἀμαρτῆ, δῖος Ὀδυσσεύς,

61, 62. E: τὸ ἀποδοῖτε κ. τὸ ἐπιθεῖτε συγκοπή ἐστὶ τοῦ δοίητε κ. θείητε, ὡν τρίτα τὸ ἀποδοῖεν κ. ἐπιθεῖεν.

64. ν', 193.

65—67. Sch.: παρᾶκειται. πρόκειται εἰς αἰρεσιν. similiter nostrates: nun steht es bei euch. — ἐναντίον ἢ ἐμάχεσθαι. hyperbaton pro ἢ ἐν. μαχ. — θάνατον κ. κῆρας ἀλ. β', 352, II. φ', 565 etc. — αἰπὺν ὄλεθρον. α', 11 etc.

68. δ', 703, ψ', 205, II. φ', 114 etc.

70—78. οὐ γὰρ — κατακτείνῃ. v. de hoc genere hyperbati α', 337, κ', 174 etc. — σήσει. ἐφέξει, κωλύσει. Ex E. cf. 172. — ἀνὴρ ὅδε ἐτὶ οὐτος ἀνὴρ 73. contemptim dicta videantur, ut β', 74 et 393. cf. inferius 169. χεῖρας ἀάπτους. λ', 501, II. α', 567 etc. — τόξον ἐϋξοον. θ', 215, II. δ', 105 etc. — οὐδοῦ ἀ. ξεστοῦ. σ', 33. — ἀλλὰ μν. χάριμης. II. ο', 477 etc. — σπάσασθε, σπάσασθε, stringite. v. β', 321, κ', 439 etc. Sch.: ἐξιφοφόρου γὰρ οἱ παλαιοί. Ammianus Marcell. 23, 6. de Persis: omnes promiscue vel inter epulas festosque dies gladiis cincti cernuntur; quem Graeco-

rum veterum morem abjecisse primos Athenienses, Thucydides (1, 6.) est auctor amplissimus. plura de hac re v. apud Feith. 4., 7. et scriptores antiquitatum graecarum. cf. et II. α', 190 etc. — E: ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, ἀντι τοῦ προβάλλεσθε ἄντα ἢ ἄντην, κ. ἐξεναντίας τῶν βελῶν ἔχετε δίκην ἀσπίδων. τὸ δὲ τραπ. πιθανῶς ἔχει διὰ τὸ πολλοῦ διεδηλωσθαι (v. α', 133, ρ', 333 etc.), ἐκάστῳ τῶν μνηστῆρων (imo cujusque convivae) παρακεῖσθαι τραπέζαν. — ὠκυμόρων. α', 266, II. ο', 440, α', 417 etc. — ἐπὶ δ' αὐτῶ π. ἔχωμεν ἀθροοί, et illi simul omnes instemus. E: τὸ ἐπὶ — ἔχ. χορήσιμον εἰς τὸ δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις; (τ', 71.) δηλον γὰρ, ὅτι καὶ ἐκεῖνο ταυτὸν ἐστὶ τῷ τί δὴ ποτε κατ' ἐμοῦ ἔχεις; τουτέστιν ὀρχαῖς, ἐλαύνεις. — ἀπώσομεν, ἀπώσομεν. — βοῆ δ' ὠκ. γένοιτο. 133. cf. II. β', 408. — τῷ — τοξάσσαιτο. 134. similiter Achilles II. α', 232.: ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδην, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

80—85. ἀκαχμένον. ε', 235, II. κ', 135 etc. — σμερδ. ἰάχων. II. ε', 302, θ', 320 etc. — ἀμαρτῆ. magna pars

- * Ἴὸν ἀποπροΐεις βάλλε στῆθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θυὸν βέλος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἤκε χαμᾶζε, περιρῶδηδης δὲ τραπέξῃ
 85 κἀππεσεν ἰδνωθεῖς, ἀπὸ δ' εἶδατα γεῦεν ἔραζε,
 καὶ δέπας ἀμφινύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θυρόνῳ ἀμφοτέροισι
 λακτίζων ἐτίναξε, κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.

Amphinomum irruentem Telemachus hasta trajicit.

- Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος ξείσατο κυδαλίμοιο
 90 ἀντίος αἴξας· εἴρυτο δὲ φάσγανον ὄξυ,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ

librorum hic quoque: ὁμαρτῆ, ut Il. ε', 656, ubi v. ann. A. 4.: ἀμάρτει, ceteri Vindobb.: ὁμαρτῆ. Ald. 3.: ὁμάρτει, W et B: ἀμ. — Ἴὸν — μαζόν. minus concinne A. 1: Ἴὸν ἀποπροΐει· βάλε δὲ στῆθος. ibidem in margine, manu prima: γρ. Ἴὸν ἀποπροΐεις βάλε στ. A. 2. et 3.: βάλε δέ. Ald. 3.: — ἀποπροΐεις· βάλε δὲ στ. haud scio an scribendum sit Ἴὸν ἀποπροΐεις βάλε δὴ στ. π. μ. certe sensum aoristi hic habet imperfectum, quae de re v. δ', 452., saepissimeque, ut par est, usurpatus in hoc genere aoristus invenitur apud Homerum et Epicos, non item imperfectum. v. Seberum p. 100. et 101. — Am. Q. et Harl.: περιρῶδηδης. περικλιωής. similiter Ap. h. v.: περιρῶδησόμενος, περικεκλασμένος, et Schol. Apollonii Rhodii 1, 431.: ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρῶδηδης κεράεσσι. τουτέστιν ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὀρμῆς κατενεχθεῖς, ἐπιρῶγαίς εἰς τοῦμπροσθέν, ἢ ἐπενεχθεῖς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ περιρῶδηδης δὲ τραπέξῃ κἀππεσεν ὁ Εὐρύμαχος. minus probabiliter Ap. ibidem: βέλτιον δὲ μεταφορικῶς περιρῶδέοιμος· βάλλεται γὰρ [καὶ] τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ πόσει περιρῶδεῖσθαι πεσόντα. nec placeat Aristarchi interpretatio apud eundem Grammaticum haec: στροβηθεῖς, περιφροῆς ἔπεσε τῇ τραπέξῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν. quanquam postrema ὡς αὐτήν ferenda sunt; sed τὸ στροβηθεῖς accommodatum videtur scripturae κἀππεσεν ἰδνωθεῖς. cui substitui id, quod praebeuit codex frugi A. 1. et ceterorum pars librorum, κἀππεσεν ἰδνωθεῖς, pro quo corrupte A. 4.: κἀππεσε δινωθεῖς. neque enim aptum est δινηθεῖς Eurypido de Capaneo, excusso scallis, quibus ascendebat [muros Thebarum, Phoen. 1110.: ἦδη δ' ὑπερβαίνοντα

γείσα τειχέων Βάλλει κέρανυφ Ζεὺς νιν, — ἐν δὲ κλιμάκων Ἐσφενδο-νᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη, — Χεῖρες δὲ καὶ κάλ' ὡς κύκλωμ' Ἰλίουτος Εἰλίσειετ', εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός. at Eurymachi corpus non rotatur brevi spatio, sed contorquetur incurvaturque dolore vulneris accepti, ut Thersitae Il. β, 266., ubi Sch.: ὁ δ' ἰδνωθεῖ. οὗτος δὲ ἀπὸ τῆς ὀδύνης συνεκάμφθη. huic verbo congruit περιρῶδηδης a περιρῶδάνειν, circumfluere sensu metaphorico, ut defluens et inflexus in mensam prae dolore significetur procus. (E: περιρῶδηδης ὁ ἐρῶαντισμένουσ αἵματι, [?] ὡς ἀπὸ τοῦ ὀάξω, οὗ δευτερος ἀόριστος ἐρῶαδον, ὅθεν ὁ περιρῶδηδης. εὐρηται δὲ καὶ ἀμφιρῶδηδης ἐν ἑπτορικῷ Λεξικῷ, κατ' ὁμοίωτητα τούτου λεχθέν.) bene Villoisonus ad Ap. l. c.: „— vulnere accepto letali περιρῶδηδης τραπέξῃ κἀππεσεν, i. e. pronus in mensam cecidit, qua pro clypeo utebatur; unde fieri debebat, ut cibi et poculum cflunderentur humi. unice hanc interpretationem commendat imitatio Apollonii Rhodii 1, 431., quam ex L. Bosii Observ. crit. notavit ad Hesygium Cl. Alberti“ etc.

86—88. „ὁ δὲ — μετώπῳ. Virg. Aen. 10, 348.: at ille Fronte ferit tertram.“ Cl. cf. 94, 296. — ἀνιάζων, dolens. δ', 460, Il. φ', 270 etc. — λακτίζων, calcitrans. σ', 98. — ἐτίναξε, concussit, impulit. ζ, 43 etc. — κατ' — ἀχλὺς. Il. π', 344.: ἤριπε δ' ἔξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς. cf. Il. ε', 696 etc. Virg. 12, 310., notante Cl.: in aeternam clauduntur lumina noctem.

89—99. Sch.: ξείσατο. (Il. ο', 415.) ὡς ἐπὶ Ὀδυσσεῖα ὄρησεν. — εἴρυτο, strinxit. τ', 481, Il. α', 190 etc. —

Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
ᾧμων μεσσηγυῖς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἔλασσειε
φασγάνῳ ἀΐξας, ἢ προσηρνέϊ τύψῃ.
βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ᾧκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
100 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

„ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε,
καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών, δῶσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.“

- 105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„οἶσε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἰστοί,
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μῦνον ἔοντα.“

armis, a Telemacho allatis, induuntur Ulysses et servi duo.

Ὡς φάτο, Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέιθετο πατρὶ,
βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.

- 110 ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὄκτω,

ᾧμων — πεσὼν. II. ε', 41, λ', 448, seqq., etc. — δολιχόσκιον. τ', 438, γ', 346 etc. — περὶ γὰρ δῖε. tmesis. v. II. ε', 566, ν', 52 etc. cf. II. ρ', 242. — προσηρνέϊ. h. e. χειρὶ προσηρ., ut E interpretatur; ceterum minus bene: τουτέστιν, inquit, καταφρεῖ πλῆγῃν ἐπενεγκῶν. imo προσηρνέϊ, prona manu, h. e., opinor, adversa, non a tergo, quod intelligam in verbis φασγάνῳ ἀΐξας, quo opponantur τῷ προσηρνέϊ. II. γ', 218.: σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω, οὔτε προσηρνῆς ἐνώμα. ibi Sch.: προσηρνῆς. εἰς τοῦμπροσθεν. ἐπέχω tamen: nam idem h. l.: προσηρ. κατὰ στόμα τῷ ξίφει, ὁρθὸς εἰς τοῦμπροσθεν, μὴ ἀνατείνας, ἀλλὰ νύξας ὑπτίως. οἱ μὲν γὰρ νύττοντες πλατὺ ἔχουσι τὸ ξίφος, οἱ δὲ πλῆττοντες πλαγίον. Montbel.: „Je crois que ces mots ἐλάσσει φασγάνῳ . . . ἢ προσηρνέϊ τύψας répondent à ceux-ci de notre langue, qu'il ne frappe d'estoc ou de taille. Les petites scholies (alio scil. loco) expliquent ἐλάσσει. par πλατεῖ τῷ ξίφει πλήξειε, qu'il ne frappe par son épée large; ce qui exprime le tranchant, la taille; et le mot προσηρνέϊ, en sous-entendant χειρὶ, par une main poussée en avant, s'entend de la pointe, de l'estoc.“ similiter Voss.: — denn er fürchtete, dass ein Achaier, Wenn er die Lanz' auszöge, die ragende, ihn mit dem schwer-

te Hergestürzt entweder durchbohrete, oder zerhaute. — τύψῃ A. 2. et 3., et MS. Th. Bentleyi. Harl.: τύψῃ. A. 1.: τύψει, pro eodem. vel fuerit τύψει, scriptura varians, quam memoravit Schol. Harl.; qua recepta scribendum foret, auctore Buttmanno, ἢ προσηρνέϊ τύψει. sed nihil opus. vulgo: τύψας, minus quidem aperte oppositis diversis hinc actionibus, quas dicit, temereque invec-to homoeoteleuto. praeterea fuerunt, qui mallent προσηρνέα, idque superscriptum legitur in Harl. — βῆ δὲ θέειν, ut βῆ δ' ἵμεν ε', 475 et alias.

101 — 115. δύο δοῦρε. μ', 228 etc. — πάγχαλκον A. 2. et 3., W, B. vulgo: εὐχαλκον. — ἐπὶ κροτ. ἀραρυῖαν. II. ν', 188 etc. cf. et similia II. γ', 333, 338 etc. — ἀμφιβαλεῦμαι, ἀμ—οῦμαι, induam. ζ', 178, II. β', 45 etc. simile περιβαλλομένους τεύχεα 148. Ap.: τετευχῆσθαι. καθοπλισθαι. a τευχέω. E: ἀσύνηθες δὲ ῥῆμα φράσει πεξῆ, ποιητικὸν δὲ ὅμως, τὸ τετευχ. — ἄμεινον, ἀγαθόν. v. Matth. §. 457, II. η', 352, Vechneri Hellenodex. 1, 1, 5, nos ann. ad Plaut. Aul. 288 ed. 1. Plautus Most. 5j, 1, 20.: res palam est. nunc te videre meliust, quid agas, Tranio. — οἶσε, offer. 481, γ', 429 etc. — πάρ', πάρα, πάρεσι. — κλυτὰ τεύχεα, arma crepitantia, ni fallor. v. μ', 228. — ἔξελε. 144, II. ω',

καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
αὐτὸς δὲ πρώτιστα περὶ χροῖ δύσεται χαλκόν·
ὡς δ' αὐτως τὸ δμῶε δυνέσθην τεύχεα καλά,
115 ἔσταν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

pergit Ulysses sagittare, donec pharetra exhausta est; tum hastis rem gerit.

Αὐτὰρ ὄγ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ οἴστεύοντα ἄνακτα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἔκλιν' ἐστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον,
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν,
125 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῶ.

portam quandam scalarum Ulysses Eumaeum custodire jubet.

Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδημήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἦν ὁδὸς εἰς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι.
τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει δῖον ὑφορβόν,
130 ἐσταότ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίγνεται ἑφορμή.
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφραύσκων·

229, β', 690 etc. A. 2., 3. et alii: ἐλλε-
το, ut 125 etc. — πίσυρας. ε', 70
etc. — χαλκήρεας. α', 262, II. γ',
316 etc. — ἵπποδασείας. II. γ',
369 etc. notabis homoeoteleuton 4 vo-
cum continuarum, sed diversae quantita-
tis. — πρώτιστα. γ', 57 etc. — πε-
ρὶ χ. δύσεται. mire II. λ', 100.: ἐπεὶ
περίδουσε χιτῶνας, pro ἀφείλετο, ut a-
junt. sed ego incredulus, vixque dubito,
quin ponendum sit περὶ λῦσε. — δαΐ-
φρονα, ποικιλομήτην. γ', 163.

118—122. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι (con-
fertū) ἔπιπτον. ω', 180, 448, II. ρ',
361. — λίπον, defecerunt. — εὐστα-
θέος, firmi, solidi. 127, 257, υ', 258
etc. — ἐνώπια παμφ. δ', 42, II. ϑ',
434. — σάκος τέτραθ. II. ο', 479.,
ubi Sch.: τετρο. τετραπτυχον, τέσσαρας
θέσεις ἔχον ἐπαλλήλους. cf. Ap. vv. τε-
τραθέλυμον et προθελύμους.

123, 24. II. γ', 336, 37, π', 135, 36.

125. II. λ', 43. cf. II. π', 139.

126—133. E: ὅτι ὀρσοθύρη ἐν-
ταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ θύρα τις ἐπί-
σημος, ὑψηλοτέρην πρόσβασιν ἔχουσα,

εἰς ἣν οὐχ οἶόν τε ἦν ἀνελεῖν τινα ἐλ
μῆ (excidit ἐλ in libris propter -α simi-
le, quod antecedit) διὰ κλίμακος ἰσῶς,
ἢ ἄλλως πως ἀνορούσαντα καὶ ἀναθο-
ρόντα εἰς αὐτήν. ὅθεν καὶ ὀρσοθύρη
ἐκαλεῖτο, ἦγον θύρα, εἰς ἣν ὄρνυται
τις θέλων ἰδεῖν ἐκείθεν. ἢ δὲ τοιαύτη
σύνθεσις καὶ τὴν ὀρσοῦσαν παρήγαγεν,
ὅπῃν ἐκείνην, δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ
ὑφοῦ. — ἔφερε δὲ ἡ τοιαύτη ὀρσοθύ-
ρη ἀνελεθόντα εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὰς μετὰ
τὸν πρόδρομον θύρας τῆς αὐλῆς, ἧς
τὰς πύλας δεσμῶ βιβλίῳ Φιλοτίους ἐ-
πέδησε, κ. ἐπὶ λαύραν, τουτέστι δη-
μοσίαν στενωπόν. Hesych.: ὀρσοθύρα,
πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν (li-
men, aditum) πρὸς τῇ γῆ, ἀλλ' ἀπέχου-
σα τοῦ ἰδάφους, οἶον θυρεῖς, ἧ θύρα
εἰς ὑπερῶν ἀνάγουσα paulo aliter Ap-
pollonius, seu potius apud illum Apion:
ὀρσοθύρη, θύρα ὑψηλή, δι' ἧς ἐστὶ κα-
ταβαίνοντα ἢ ἀνιόντα ὀροῦσαι, ὅ ἐστι
πηδῆσαι, (perperam liber: — καταβαί-
νοντος ὄρ., ὅ ἐστιν πηδ., ἢ ἀνιόντος
πηδ. scribendum esse κατ — τα et ἀν —
τα, intellexit Villois.) διὰ τὸ μὴ ἔχειν

„Ω φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη,
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοή δ' ὄκιστα γένοιτο;

τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

„οὐπὼς ἔστ', Ἀγέλαε διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·

καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος εἴη.

ἀλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι

140 ἐκ θαλάμου· ἔνδον γὰρ, οἶομαι, οὐδέ πη ἄλλη
τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·“

βαθμούς. hujusmodi fere sunt scalae illae, quas Germani vocant *Wendellreppen*. Montbel.: Dans l'épaisse (?) muraille était une porte secrète; située près du seuil élevé de la salle superbe, elle donnait une sortie dans la rue, et fut construite de planches solides. (E: ταύτην δὲ τὴν ὀρσοθύρην, — ὡς θύραν, σάνιδες εἶχον ἐν ἀραρυῖαι, ἐπεὶ καὶ πάσαι θύραι ὠσεπιπολὺ σάνιδες ἐν ἀραρυῖαι λέγονται.) Quoiqu'il soit assez difficile de se faire une idée bien nette de la construction intérieure de ce palais d'Ulysse, cependant, d'après l'ensemble du récit, voici ce qu'il est permis de conjecturer. La bataille se livrait dans la grande salle du festin; Ulysse, Télémaque, et les 2 pasteurs, occupaient le seuil de la porte, qui, par sa position, dominait le reste de la salle. En effet, il est dit, au second vers de ce chant, qu'Ul. s'élança sur le grand seuil, ἄλλο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν. Par μέγαν οὐδόν on doit entendre ici le seuil élevé. Près de ce seuil élevé, ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδόν (v. 127), était une porte secrète, ὀρσοθύρην, pratiquée dans l'épaisse muraille, ἐϋδμήτω ἐνὶ τοίχῳ (v. 126), qui donnait une sortie dans la rue, ἣν ὁδὸς ἐς λαύρην (v. 128.). Λαύρη signifie bien ici la rue, on du moins un couloir qui y conduisait, (Sch.: λαύρην. στενὴν ὁδόν, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσι κ. φέρονται, οἷον εἰ ἀμφοδόν. E: λαῦρα στενὴ ὁδός, ἀμφοδός, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν, ἧτοι φέρονται. ὅθεν, φασί, καὶ διάλαυρος ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφοδου οἰκῶν, κ. οἶον ἀντίθυρος. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα ἢ ἀμάρα, κ. [ὅτι] λαῦραι ῥῦμαι, κῶμαι, στενωποὶ ὑπόνομοι [subterranei]. συνθετοῦν δ' ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἣ σποθησιλαῦρα, τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν ταπολλά ἐν ταῖς ὁδοῖς etc.) puisque Agelaüs demande à ses compagnons, s'il n'est personne qui

franchisse la porte secrète; et avertisse les peuples, ὀρσοθύρην ἀναβαίη, καὶ εἴποι λαοῖσι (v. 132). Mais, comme Ulysse a commis la garde de cette porte au pasteur Eumée (v. 129—30), Mélanthius observe que cela n'est pas possible, et que cette étroite issue est trop difficile, ἀργαλέον στόμα λαύρης (v. 137). Outre cette porte secrète, il devait y en avoir une autre; quoique le poète n'en parle pas, qui, par l'escalier de la salle, ἀνὰ ῥώγας μεγάροιο (v. 143), communiquait à la chambre où se trouvaient les armes, puisque Mélanthius ajoute aussitôt, en s'adressant à Agelaüs: „Mais attendez, pour vous protéger, j'apporterai les armes de la chambre,“ ἀλλ' ἄγεθ', — ἐκ θαλάμου (v. 139—40). C'est aussi ce qu'observe Eustathe avec raison. “ sed male fingit alteram ὀρσοθύρην, cum Homerus dicat ῥώγας μεγάροιο, scalas ἀνδρῶνος. sic enim ille: ἐν ταῦτοις δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ καὶ ἑτέραν ὀρσοθύρην εἶναι, δι' ἧς ἀνελθὼν εἰς τὸ ὑπερῶον Μελάνθιος ἀνελίκετο τὰ ὅπλα. — ὁδός; via illa per ὀρσοθύραν. — φράζεσθαι, observare, custodire. — ἐφορμή, aditus, si quis opitulari voluisset prociis. — Ἀγέλαως, pro Ἀγέλαος, ut Ἀκρόνεως et Ἀναβησίνεως θ', 111. et 13. v. Th. gramm. gr. ed. 2. pag. 246. MS. Th. Bentleji, quem librum novissimi editores secuti sunt: Ἀγέλαως μετέειπεν. A. 2. et 3.: ἀγέλαως μετ. Ald. 3. et E: Ἀγέλαος μετ. vulgo, a correctore: Ἀγέλαος εἶπεν, uti et inferius 247. — βοή — τοξάσσαιτο. 77, 78.

136—148. ἄγχι — λαύρης. propé ait esse ὀρσοθύραν aulae portis, quas custodiebat Philoetius, et molestum angiporti os angustum, quod vel unus vir strenuus contra multos ingruentes defendat. E: ἀργ. στόμα λαύρης. ἤγουν ὁ πρὸς τὴν ὀρσοθύρην ἄγων στενωπός. — κατθέσθην, κατεθέσθην. — φαίδιμος υἱός. γ', 189, π', 308,

petit arma Melanthius procis ex horreo Ulyssis, quod claudere oblitus erat Telemachus.

- Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
 ἔνθεν δῶδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
 145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδαθείας·
 βῆ δ' ἴμεναι, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.

Ulysse trepidante, subulcus iterum illuc ascendere videt Melanthium.

- καὶ τότε Ὀδυσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ τε δοῦρα
 μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν, ἢ Μελανθεύς.“
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 „ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τότε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
 155 αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 ἀλλ' ἴθι, δι' Εὐμαιε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
 καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἢ τάδε ῥέξει,
 ἢ υἱὸς Δολιόιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶα.“
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 βῆ δ' αὐτὶς θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσων τεύχεα καλά· νόησε δὲ δῖος ὑφορβὸς,
 αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔοντα·
 „Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνος δ' αὐτ' αἰδήλος ἀνὴρ, ὃν οἴομεθ' αὐτοὶ,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δὲ μοι νημερτὲς ἔνισπε,
 ἢ μιν ἀποκτείνω, αἴ κε κρείστων γε γένωμαι,
 ἢ ἐσοὶ ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὔτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ.“

Il. δ', 505 etc. — Ap., h. l. c.: ῥῶγας. τὰς θυρίδας. Sch.: ῥήγματα, θυρίδας, ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερώας διόδους. E: ῥῶγες μεγάροιο δίοδοι, ῥήγματα, θυρίδες, δηλυνῶς ἀπὸ τοῦ ῥῶξ ῥῶγος, αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω. τινὲς δὲ οὐδετέρως τὸ ῥῶγας ἐνόησαν, ὡς τὸ κῶας. — ἔνθεν — δοῦρα. insimulavit haec Aristarchus, tanquam absurda. E: σημειῶσαι, ὅτι τὸ περὶ τῶν δῶδεκα σακίων κ. τὸ ἐφεξῆς Ἀρίσταρχος ἀθετήσας κελίανεν (χ apposito damnavit), ἀδύνατον εἶναι εἰπὼν τοσαῦτα βαστάσαι ἀνθρώπων. quasi Hom. caprarium ista simul omnia extulisse dicat. imo saepius ivit rediitque, dum sat̄is armorum esset procis: v. 161, 183, 84. intellexerunt hoc Dacieria et Barn. — Ὀδ. λύτο — ἦτορ. δ', 703

etc. — περιβαλλ. τεύχεα. cf. 103.

151—158. ἦ μάλα — κακόν. ordo ἦ μ. δὴ τις γυν. ἐποτρύνει νῶϊν π. κακόν. ἐποτρύνει, concitat. α', 89 etc. — Sch.: ἤμβροτον (ἦ, 292 etc.). ἀντὶ τοῦ ἔπαισα. — E: ἀγκλίνας. (h. e. ἀνακλίνας.) ἀνοίξας. opponitur ἐπίθες 157., ut λ', 524.: ἡμὲν ἀνακλίνας πυκινὸν λόχον, ἢ δ' ἐπιθεῖναι. cf. Il. ε', 751, θ', 394. — σκοπός. δ', 524 etc. — Am. Q.: καὶ φράσαι. τὸ φράσαι οὐ μόνον ἐπὶ ψυχικῆς ἐννοίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὄψεως φησιν ὁ π.

165—173. κείνος δὲ, κ. δὴ. — Am. Q.: αἰδήλος. ὀλέθρον ἄξιος. perniciosus. cf. θ', 309. — ὑπερβασίας, facinora, injurias. γ', 206. — οὔτος. v. ann. ad 70. — ἐμήσατο. γ', 194

quem vinctum Ulysses ex trabe suspendi iubet in horreo, et ita relinqui; quod fit.

- 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανούς
 σήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
 * [ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὀπίσθε,]
 175 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρῆναντε,
 κίου' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεια πάσχη.“
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 βὰν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθῆτην δέ μιν ἔνδον εἶοντα.
 180 ἦτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεῦνα,
 τὰ δ' ἔσταν ἐκάτεροθε· παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.
 εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

etc. — σήσομεν, κατασχήσομεν, καθ-
 ἔξομεν. cf. 70 etc. — μάλα περ
 μεμ., quamvis incitatos. II. γ', 317 etc.
 — χεῖρας ὑπερθεν. 406, δ', 135,
 II. ε', 122 etc. contra Tyrtaeus l. c. ad
 184.: κνήμας τε κάτω.

174. versus spurius et corruptus, quem
 qui fabricatus est, recentioris aevi mo-
 rem Homero obtulit. neque enim σανί-
 δας ἐκδῆσαι est fores occludite, ut pu-
 tant, sed dixisset id poeta hoc vel si-
 mili modo, ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι, ut φ', 241,
 θύρην ἐπιθεῖναι, ut 157. et 201. quod-
 si vel maxime significari verbis illis pos-
 sent fores occlusae, tamen ferendum non
 esset πρωθύστερον, quod hic reperire
 sibi visus est E. οὐ γὰρ, inquit, μετὰ
 τὸ σανίδας ἐκδῆσαι, τουτέστι θύ-
 ρας, κρεμάννυται ὁ Μελάνθιος, ἀλλὰ
 στρεφθεὶς χεῖρας κ. πόδας, κ. σειρᾶ ἐκ-
 δεθεῖς, ἀπαιωρεῖται. — διὸ καὶ πρὸς
 ἐρμήνειαν κ. σαφήνειαν πρόσκειται τὸ
 ὀπίσθε χρονικῶς, — ἦγουν μετὰ τοῦ
 πάντα, ὅσα χρῆ, ἐπὶ Μελάνθιω ποιῆ-
 σαι. eandem cantilenam canit Am. Q.:
 τὸ ὀπίσθε χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ
 ταῦτα τὰς σανίδας, ὅ ἐστι θύρας, δή-
 σαντες, ἐξελθόντες κ. ἐάσαντες (scrib.
 ἐξέλθετε κ. ἐάσατε) αὐτὸν ἐρῶμιμένον.
 εἶτα, ὡς μεταγνοῦς, (!) φησὶ, μᾶλλον
 δὲ μὴ ἐρῶμιμένον ἐάσητε, ἀλλὰ κρεμά-
 σατε. λείπει οὖν τὸ μᾶλλον etc. en cor
 Zenodoti, en jecur Cratetis! certe si ita
 balbutiret hic noster, dudum periisset
 cum tot ipsius explicatoribus. verum ne
 versificator quidem, quicumque est, a
 quo haec profecta sunt, ita scripsisse
 putandus est, sed dederat ille, nisi fal-
 lor, σανίδος δ' ἐκδῆσαι ὀπίσθεν, et ta-
 bulae alligatae illum tergo. novimus hoc

genus poenae, posteriore aevo usitatum,
 de quo jam olim nonnullos hic cogitasse,
 auctor est E: ἰστίον δὲ, ὅτι εὐρόντες
 τινὲς παρὰ Ἡροδότῳ κείμενον τὸ ζῶν-
 τα τὸν δεῖνα πρὸς σανίδα διε-
 παττάλευσαν, ἐβιάσαντο κἀνταῦ-
 θα ὁμοίον τι νοῆσαι etc. recte dixit ἐ-
 βιάσαντο: nam hoc est vim inferre poe-
 tae, cui incognitum fuit illud supplicium;
 quod si hic commemorasset, vestigium
 rei appareret inferius 187—193. qua-
 re uncus impigimus huic versui, quam-
 vis probabiliter (v. φ', 123.) emen-
 dato. nam quis audiat Clarkeum, cui
 haec proprio et simplici verborum or-
 dine, ut ait, intelligenda esse videban-
 tur: scilicet Melanthium retractum in
 θάλαμον, foribus occlusis, ne quis su-
 perveniens impediret, ex trabe suspen-
 sum esse? quis, quaeso, metuendus erat
 Telemacho et Eumaeo, procis pro salute
 pugnantibus, famulis huc illuc trepide
 dilapsis, mulieribusque dudum conclusis
 in gynaeceo? ne dicam, non adeo illos
 ignavos fuisse, ut quenquam extimesce-
 rent, et duo, et inter arma. — ceterum
 A. 1. verbo ὀπίσθεν adscriptum habet
 a manu 1. in margine: ἰμάντι.

175—177. σειρὴν — πειρ. hexa-
 meter meris forte spondeis constans, ut
 φ', 15. repetitur 192. — Sch.: σει-
 ρὴν (192, II. δ', 19 etc.). πλέγμα,
 σχοινίον. πειρ. ἐκδήσαντες. — δο-
 κοῖσιν, trabibus. 193, τ', 38. — δη-
 θὰ, diu. α', 49 etc.

178. γ', 477, II. γ', 379 etc.

180—194. ἐρεῦνα, quaerebat. τ',
 436, II. σ', 321. — μένοντε, exspe-
 ctantes illum. — εὐθ'. A. 2. et 3.:
 εὐθ'. verba etiam alias confusa, velut

- τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺν, γέρον, πεπαλαγμένον ἄξῃ,
 185 Λαίρτεω ἦρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε
 (δὴ τότε γ' ἤδη κείτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων),
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαίξανθ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἶσω
 κουρίζ, ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς, ὡς ἐκέλευσεν
 υἱὸς Λαίρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε,
 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Εὐμαίε συβῶτα·

Eumaei verba, caprarium irridentis.

- 195 „Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὡς σε ἔοικεν,
 οὐδὲ σέγ' ἠριγένεια παρ' ὠκεανοῖο βροάων
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἠνίκ' ἀγνυῖς
 αἴγας μνηστήρεσσι, δόμον ἄτα δαῖτα πένεσθαι.“

advenit Minerva specie Mentoris.

- 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, ταθεῖς ὄλοῦ ἐνὶ δεσμῷ·

γ', 9, ubi itidem Ald. 3., Bergler., Cl. et alii: ἐνθ'. asyndeton ad significandum actionum harum, sibi succedentium, celeritatem. cf. γ', 18, Il. δ', 89 etc. — τρυφάλειαν. Il. γ', 376 etc. — σάκος εὐρὺν, clipeus latus more antiquorum, et postea ὀπλιτῶν seu militum gravis armaturae. v. Köpke Kriegswesen der Gr. p. 263. Tyrtaeus 3., 23.: μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ἄμους, Ἀσπίδος εὐρείης γαστροὶ καλυψάμενος. — γέρον, vetus, ut γέρον πέπλος, λόγος, φόρος, apud Aeschylum, Euripidem, Theocritum. cf. E. — Harl.: πεπαλ. (406, ψ', 43, Il. ζ', 268 etc.) μεμολυσμένον. — Sch.: ἄξῃ. εἴρωτι, ἢ ξηρασίᾳ. — E: κουρίζων, νέος ὢν κούρος. — ῥαφαί, suturae. E: ἐν δὲ τῷ ῥαφαὶ δ' ἐλ. ἱμ. ἐλπίδας ὁ π. ἀγαθὰς ὑποβάλλει τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὡς οὐκέτι λοιπὰ ὄπλα χρῆστὰ ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς χρῆσασθαι αὐτοῖς τοὺς ἐχθροὺς etc. — Ap. em.: κουρίζ. τῶν ἀπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης λαβέσθαι. ἐνιοὶ δὲ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς. E: τὸ κουρίζ τῶν ἀπαξ μὲν παρ' Ὀμήρῳ ῥηθέντων ἐστὶ καὶ αὐτὸ (ut κουρίζων), δηλοῖ δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ νεανικῶς. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κουρίζειν, οὐ μέλλων Δωρικὸς κουρίζω

(κουρίζω), καὶ ἐξ αὐτοῦ κουρίζ τὸ ἀνδρείως κ. ὡς πρέπει κούροις. καὶ οὕτω μὲν φησὶν ὁ Κράτης· Ἀρίσταρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβομένου (ἐπ—βόμενοι) τῆς κόρης (ἴμο κόρης: v. proxime sequentia. saepe μ et ρ confusa.), ἵνα ἦ κατ' αὐτὸν τὸ κουρίζ ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὡς εἴ τις εἴποι ἐκ τῆς κουράς (malim κόρης Dorice.) ἰδιωτικότερον. ὁμοιοῦται δὲ τῷ τόνῳ πρὸς τὸ ἀπρίζ, ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀμφορίζ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀμφορίζειν γέγονε, τοῦ παρηγμένου ἐκ τοῦ ἀμφορέως. recte Crates, quemadmodum etiam adverbia ὀδαξ et ὀκλαξ ducta sunt a futuris Doricis ὀδαξω, ὀκλαξω. nec absimile est τῷ ψ, quod in ordine omisit Schn., habet autem v. ἀπρίζ. — θυμαλγεί. θ', 272, σ', 346, Il. θ', 513 etc. — ἐπικερτομέων, irridens. Il. π', 744.

195—209. μάλα πάγχυ. ξ', 367, ρ', 217 etc. — φυλάξεις, transiges. v. Schn. v. φυλάσσω. similia Chalino servo minatur villicus apud Plautum Casina, 1, 43.: noctu ut condigne te cubes curabitur. CH. Quid facies. OLYMPIO. concludere in festram firmiter. — Quasi mus in pariete medio vorsabere. — ἀγνυῖς, ducis, ducere soles. ξ', 105, Il. α', 784 etc. — δαῖτα πέν. γ', 428 etc. — ἐνὶ δεσμῷ. A. 2. et 3.: ὑπὸ

- τῷ δ' ἔς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθύντε φαινήν,
 βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
 ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἔσθλοί.
 205 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδὴν.
 τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·
 „Μέντορ, ἄμυνον ἀρῆν, μνησθαι δ' ἐτάροιο φίλοιο,
 ὅσσ' ἀγαθὰ ἔξεσσκον· ὀμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ', οὔόμενος λαοσσοῦν ἔμμεν Ἀθήνην·
 μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὀμόκλεον ἐν μεγάροισι.
 πρῶτος τήνγ' ἐνένιπε Δαμαστρορίδης Ἀγέλαος·

cui non agnitae, totique ejus familiae, mortem et ademptionem bonorum minatur Agelaus, si Ulyssi opem tulerit.

- „Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς,
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 ὦδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὄτω·
 ὀπότε κεν τούτους κτέομεν, πατέρω' ἠδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεται, οἷα μενοινᾷς
 ἔρδειν ἐν μεγάροισι, σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῶ,
 220 κτήμαθ', ὀπόσσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθι, καὶ τὰ θύρῃφι,
 τοῖσιν Ὀδυσσεῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύρατρας,
 οὐδ' ἄλοχον κεδνήν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.“

irata dea magis etiam incitat Ulysssem ad fortiter pugnandum.

- Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 225 νείκεσθεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 „Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη ὄτ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένω, εὐπατερεῖη,

δ. — οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, intra aedes seu coenaculum, ἀνδρώνα: proci. — ἔσθλοί, strenui et ipsi. — ἀρῆν, perniciem. β', 59 etc. — ὅσσ' ἀγ. sic Ald. 3. vulgo: ὅς σ' ἀγ. Porsonus Adv. p. 225.: „Hom. Odys. γ', 209.: ὅσσ' ἀγαθὰ ἔξεσσκον, ubi alteram lectionem ὅς σ' ἀγ. imperite probat Jos. Barne-sius. Aristophanes Acharn. 873. (821.): ὅς' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς“ etc. de in-telligendo pronomine v. λ', 143, π', 276, σ', 325 etc. — ὀμηλικὴ, ὀμη-λιξ. γ', 49.

212—223. ἐνένιπε. sic A. 3. A. 1.: ἐνένισπε. v. π', 417. — παραιπεπ., παραπεπίθη. Il. ξ', 208. — κτέομεν. sic Alteri codd., Ald. 3., Steph., h. e. κτέωμεν, quod ipsum recentiores posu-erunt praeter necessitatem. — πεφή-σεαι. 54. — σῶ — τίσεις. idem τ', 92. dixit δ' σῆ κεραλή ἀναμάξεις. —

βίας. λ', 117 etc. — ἀφελώμεθα χαλκῶ, demserimus, amoverimus, ferro seu morte. id similiter nostrates dicunt cinem etwas benchmen, h. e. impedire aliquem ab aliqua re. — τὰ θύρῃφι, ea, quae foris sunt, agros, praedia. — πολεύειν, versari, vitam agere. eod- dem sensu πολεούμενοι dixit ρ', 534. E: ἀπειλοῦνται — μηδὲ τὴν γυναῖκα ἐά-σαι Ἰθ. κ. ἄστῃ πολ., ἀλλ' ἀφορίσαι που εἰς γῆν ἀλλοτρίαν καὶ αὐτήν, ἕως δὲ καὶ τοὺς παῖδας. occidebant quoque relegates in exilium, vel Echeto trade- bant excrucandos. γ', 270. de Aegistho: δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆ- σον ἐρήμην Κάλλιπεν οἰανοῖσιν ἔλωρ καὶ κρύα γενέσθαι. de Echeto rege v. σ', 84 etc.

226—235. μένος ἔμπεδον, robur integrum. τ', 493 etc. — λευκωλένω, εὐπατρ. Il. γ', 121, ζ', 292. „Virg.

- εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμέσ ἀΐει,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 230 σῆ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαγυια.
 πῶς δὴ νῦν, ὅτε σόν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἄντα μνηστήρων, ὀλοφύρεαι, ἄλκιμος εἶναι;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
 ὄφρ' εἰδῆς, οἴός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίειν.

Ἡ ῥα, καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεροαλκία νίκην,
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς περὶήτιζεν,
 ἡμὲν Ὀδυσσεῖος, ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μέγαροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄντην.

Μνηστήρας δ' ὄτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
 Εὐρύνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρειῆ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζων, περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο.
 τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες λοί.

Aen. 8, 387.: niveis — diva lacertis. " Cl. εἰνάετες. γ', 118 etc. — νωλεμέσ π', 191 etc. — πολλοὺς — δηϊοτήτι. λ', 515. — ἦλω. A. 2.: εἴλω pro eodem, ut misceri solent η et ει: nisi fuerit ἔαλω, quo incitarentur numeri paulo tardiores. v. Matth. §. 161., et de α et ι litteris confusus θ', 560, τ', 367, II. ω', 459. solet autem Ulyssis potissimum solertiae tribui expugnatio Trojae. E: φαίνεται δὲ νῦν καὶ πολίπορθος ὁ Ὀδ., οὐπερ βουλῇ τῇ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον ἢ Τροία ἦλω. cf. Sch. ad II. β', 278. — πόλις εὐρύαγυια. δ', 246, II. β', 12 etc. — ἄντα — εἶναι; virgulas adscripti verbis μνηστ. et ὀλοφ., quo appareret, hunc esse ordinem per hyperbaton: πῶς δὴ νῦν ὀλοφύρεαι, ὅτε — ἱκάνεις, (ὥστε) ἄλκ. εἶναι ἄντα μν. Sch.: ὀλοφ. νῦν ἀποδειλιῶς. — E: τὸ δὲ ὀλοφ. ἄλκιμος ε. δεινῶς κ. δοριμέως εἰρηται. ἦν μὲν γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἐθέλεις ἄλκ. ε., ἢ ὄνεις, ἢ τοιόνδε τι' εἰρηται δὲ πρὸς πλείω ἔμφρασιν ὀλοφ. ε. εἶναι, ὥσει καὶ καίς ὄνει-δισθείη ὀλοφύρεσθαι φοιτῶν ἐς διδασκάλου. pertinet autem Minervae convici-um ad verba illa in superioribus, 147., καὶ τὸτ' Ὀδυσσεῖος λῦτο γούνατα, — μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον. comparavit cum hisce Cl. ista Virgiliti Aen. 5, 387 — 392.: hic gravis Entellum dictis castigat Acostés: — Entelle, heroum quondam fortissime frustra, — ubi fama per omnem Trinacriam, et spolia il-

la tuis pendentia tectis? — πέπον. ι', 447. — εὐεργεσίας. cf. 374. — ἀποτίειν, rependere. β', 132 etc.

236—246. ἑτεροαλκῆς νίκη est in alteram partem inclinata victoria, h. e. certa, manifesta, ein entschiedener Sieg. v. II. η', 26. — E: αὐτὴ — ἄντην. ὅτι κατὰ ποιητικὸν ἔθος καὶ νῦν ἐκ τοῦ φαινομένου Μέντωρος ἄλλως μορφωθεῖσα Ἀθηναῖα αἰθαλ. — χελιδόνι ἐκέλη (sic) ἄντην, ἢ κατὰ τὴν πτήσιν, ἢ κατὰ τὸ εἶδος: οὐ γὰρ ὄνει ὁ μῦθος καὶ οὕτω μεταποιεῖν τὰ δαιμόνια. — αἰθ. δὲ μέγαρον μέλαθρον λέγει τὴν ὄροφὴν (ut τ', 544). διὸ ἔρει ἐν τοῖς ἐξῆς (297), δὴ τότε ἀνέσχευ Ἀθηναῖα αἰγίδα ὑψόθεν ἐξ ὄροφῆς, ὡς ταυτὸν εἶναι ὄροφὴν κ. μέλαθρον. καὶ νῦν μὲν ἐντελῶς ἐθροδέθη μέλ. οἴκου: ὅτε δὲ μέλαθρον ὁ οἶκος ἅπας λέγεται (ut v. c. II. β', 414, ubi v. ann.), ἀπὸ μέρους λαλεῖται, ὥπερ καὶ στέγη κ. τέγος ὁ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σκέποντος ὄροφώματος, μέρους καὶ αὐτοῦ ὄντος. αἰθαλόεν δὲ ἢ παρὰ τὸ αἰθῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ μέλαθρον, διὰ τὸ αἰθόμενον δηλαδὴ πῶρ ἐν ταῖς κατὰ τὴν ἐστίαν θυσίαις, ἢ τὸ καταλαμπόμενον κ. πολύφατον, παρὰ τὸ αἰθεῖν, ἦγον λάμπειν, ἀρ' οὐ καὶ αἰθήρ. Am. Q.: μέλαθρον. τὴν ὄροφὴν· πολλὰ δὲ (καὶ) καθύπερθευ (sic) μελαθρόφιν ἐξεκέρυυτο (θ', 279). — ταρφέες, crebri. v. θ', 379, II. ε', 555 etc.

τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·

Agelai prócos exhortantis oratio.

„ὦ φίλοι, ἤδη σχῆσει ἀνὴρ ὄδε χεῖρας ἀάπτους!
καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμματα εἰπών·
250 οἱ δ' οἴοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρὰ,
ἀλλ' ἄγεθ'· οἱ ἔξ πρώτον ἀκοντίσαι', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
δῶῃ Ὀδυσῆα βλῆσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι!
τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.“

sex eorum conjecta in Ulysses jacula aliud alio detorquet Minerva.

255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευεν,
ἴεμενοι. τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη·
τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν,
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

260 αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·

„ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἵπομι καὶ ἄμμιν
μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσαι, οἱ μεμάρσιν
ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέρουσι κακοῖσιν.“

contra Ulysses et Telemachus servique suum quisque virum interficiunt.

265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὄξέα δοῦρα,
ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης.
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
οἱ μὲν ἐπειθ' ἅμα πάντες ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,

270 μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἔξ ἔγχε' ἔλοντο.

continuaturn pugnae pugna simili successu.

Αὐτῆς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὄξέα δοῦρα,
ἴεμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
[τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο

247. 131.

249—253. εὐγμματα, εὐχη, εὐχάς, gloriationes. E em.: κενὰ ε. εἰπών. ἦγον κενουαχῆς, κενὰ κευχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν. — βλήσθαι, βεβλήσθαι, feriri. Il. δ', 115. — κῦδος ἀρέσθαι, gloriam reportare. Il. μ', 407, π', 88 etc. simile ἄγλαον εὐχος ἀρέσθαι Il. η', 203.

255. 273. cf. Il. γ', 368, ρ', 633 etc.

256—58. „ἐτώσια — θύρην. Virg. Aen. 9, 745.: Excepere aurae volnus: Saturnia Juno Detorsit veniens, portaeque infigitur hasta.“ Cl. τῶν

ἄλλος — βεβλήκει. asyndeton epexegeticum. — μελίη χαλκοβάρεια. λ', 531, ζ', 283 etc.

262—270. εἵπομι, dicam, jusserim. v. 133, Schn. v. ἔπω. — ἐξεναρίζαι. λ', 272 etc. — Am. Q.: ἐπὶ προτ. κακοῖσι. σὺν οἷς ἐπραττου πρώην κακοῖς. — βοῶν ἐπ. ἀνὴρ. γ', 422. — ὀδᾶξ — οὐδας. Il. τ', 61, ὦ, 738. — μεγ. μυχόνδε, in recessum domus sive ἀνδρώνος.

274—76. inepte assutus pannus, de quo E: — τινὲς ἀβέλισαν ἐκείνους (τοὺς στίχους), ὡς ταυτολογούντας.

- 275 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέθε χαλκοβάροια.]
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ θινὸν δηλίσσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 280 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραξε.
 τοὶ δ' αὐτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἐκόντισαν ὄξεα δοῦρα.
 ἐνθ' αὐτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ
 βεβλήκει πρὸς στήθεσ, ἐπενχόμενος δὲ προσηΐδα·

Polytheisidi jacenti insultat Philoetius.

„ὦ Πολυθερσεΐδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκὼν ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι
 μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι!

- 290 τοῦτό τοι ἀντι ποδὸς ξινήμιον, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον· κατ' ἀλητεύοντι.“

post varias caedes Minerva sublata aegide procorum animos consternat.
 itaque passim trucidantur.

Ἡ δὲ βοῶν εἰκὼν ἐπιβουκόλος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὐτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·

Montbel.: — „Comme après les vers 255—6 le poète indique les endroits que vont frapper les javelots des prétendants, quelque scholiaste a cru devoir répéter ici la même circonstance; interpolation ridicule, car on conçoit bien que les prétendants puissent lancer deux fois de suite leurs javelots rendus inutiles par la puissance de Minerve, mais on ne peut pas admettre que les javelots frappent deux fois de suite précisément aux mêmes endroits.“ — Knightius quoque haec transverso calamo notavit, uncinis inclusit W., cui facile obtemperavi.

278—280. Sch.: λίγδην. ὥστε ἐπιλίξαι, ὃ ἐστὶν ἐπιφαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. similiter Ap. em. h. v.: ὅσον ἐπιφαῦσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας, κ. οὐ κατὰ βᾶθος. Am. Q.: ξεσικῶς. ἀπαξ δὲ ἐπαύδα; κ. ἀπαξ ἐν Ἰλιάδι (ρ', 599, ubi v. ann.) ἐπιλίγδην. E.: λίγδην, ὃ ἐρμηνεύων ἐπιφέρει, ἄκρην — χαλκός. ἐστὶ γὰρ λίγδην βαλεῖν τὸ ἄκρον τὸ δέσμα δηλίσασθαι, ἵνα ἢ λίγδην τὸ ξεσικῶς, ἐπιπολῆς, κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς καὶ ἐπιφαῦδην, Ὀμηρικῶς δὲ εἰπεῖν ἐπιγράφδην (ll. φ', 166). καὶ συνίσταται (efficitur, probatur) τοῦτο ἐκ τοῦ Κτήσιππος — ἐπέγραψεν, ἐξ οὗ δῆλον, ὡς καὶ ὃ ἐπιλίγδην πληγείς (ll. ρ', l. c.) ἐπιγρά-

βδην ἐπλήρη. γίνεται δὲ τὸ λίγδην ὡς ἀπὸ τοῦ λίξαι, λέξως ὀνοματοπεποιημένης, ὅθεν καὶ λίστρον ἄξυστηρ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ λίστροῖς δ' ἀπεδὸν δόμου ἔξυον (455). — δῆλη δὲ ἡ τοιαύτη ὀνοματοποιία ἐπὶ μαρμαῶσαν λίθων καὶ τινων τοιοῦτων, ὅτι ὑέλφ εἶτε σιδήρω ξύονται etc. — ὑπέρπτατο. ll. ν', 408, ζ', 275.

287—295. φιλοκέρτομε. conviciatorum amans, conviciari solitus. Sch. male: ὃ τὸν φίλον σκόπτων. sed scripsit ille, opinor, ὃ φιλῶν σκόπτειν. — εἰκὼν ἀφραδίης, stultitiae cedens, seu fretus ea, ut βίη κ. κάρτει εἰκων, viribus et robori obsequens, ν', 143, πενήτη εἰκων ξ', 157 etc. — εἰπεῖν. Sch.: μέγ' εἰπέμεν. ἀντι τοῦ κανχίσασθαι. — μῦθον, rem, de qua dicas deliberesque, consilium. δ', 675.: οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἀπυστος Μῦθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόμειον. — E.: ἐπιτρέψαι. τουτέστιν ἀνάθεσ. Eurip. Phoen. 652.: ἀλλ' εἰς θεοὺς χρῆ ταῦτ' ἀνιάρησαντ' ἔχειν. — ὅν ποτ' — Ὀδ.: ν', 299. E.: ἰστίον δὲ, ὅτι τὸ τοῦτό σοι ἀντι ποδὸς ξινημίον εἰς παροιμίαν ὕστερον ἔπεισεν ἐπὶ τῶν ἀντι κανοῦ ἀπολαβόντων κανόν. — ἐλίξων. λ', 288. — οὐτᾶ. v. ll. δ', 525. — αὐτοσχεδόν, cominus. ll. η', 273 etc. Ap.: αὐτοσχεδία (quod

- Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασθεν.
 ἤριπε δὲ πρηγῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑπόθεν ἐξ ὀροφῆς τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
 οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι,
 300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεῖς ἐδόνησεν
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχειλαί,
 ἐξ ὀρέων ἐλθίντες ἐπ' ὀρυίθεσσι θορῶσι
 (ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφει πτώσσουσαι ἔνται.
 305 οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδὲ τις ἀλκῆ
 * γίγνεται, οὐδὲ φυγῆ, χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη),

idem significat). ἀπὸ χειρός, ἐκ τοῦ σύγγενος. (v. ll. σ', 510 etc. — κενεῶνα, τὸν λαγόναν, germ. die Weichen. ll. ε', 234, λ', 381 etc. — ἤριπε δὲ πρηγῆς. ll. ε', 53. cf. ll. δ', 462, Odys. ε', 374 etc.

297—300. φθισίμβροτον. ll. ν', 339. — de aegide ad ll. β', 447. — ἐπτοίηθεν, ἐπτοήθησαν. Sch.: ἐπτοίησθην (sic). ἐν εὐλαβείᾳ κ. φῶβῳ ἐγένοντο. — ἐφέβοντο. ll. ε', 223 etc. — αἰόλος, agilis, pernix. v. ann. ad ll. β', 816. — οἰστρος, asilus, e genere dipterorum. Heyn, ad Virg. Georg. 3, 147.: „Est asilus, notum inter Romanos nomine, graeco οἰστρος dictus, (oestrus bovis Linn., germ. Ochsenbremse, Francogallis taon seu ton, teste Harduin ad Plin. H. N. 11, 16. Both.) est insectum e vesparum genere, sine proboscide, at aculeo seu spiculo in cauda acutissimo, quo ova intracutem armentorum demittit.“ Wilmsen Handbuch der Naturgesch. 2. p. 849.: „Die Ochsenbremse hat die Grösse der grossen blauen Schmeissfliege, ist haarig, und einer kleinen Hummel ähnlich; vorn sind die Haare grau, hinten braungelb, die Spitze des Hinterleibes ist schwarz, die Flügel sind braunbandirt. Sie legt ihre Eier auf die Haut des Rindviehes. — Dieses merkt es sehr wohl, wenn solche Bremse ihm nahe kommt, um ihre Eier anzubringen; es läuft daher mit aufgehobenem Schwanz aus allen Kräften, welches die Landleute bissen, und die Bremse den Bissewurm nennen“ u. s. w. Virg. de asilo l. c.: asper, acerba sonans, quo tota exterrita silvis Diffugiunt armenta, furit mugitibus aether etc. mire Schneiderus ann. ad Aristot. H. A. 1, 1, 7.: „οἰστρος videtur esse e genere culicis Linnaeano.“ B.: „de musca οἰστροφ cf.

not. ad Herodiani Epimerismos.“ ceterum hoc nomine etiam avis quaedam appellatur apud Philosophum 8, 5, 3, quem trochilum marem Linn. esse putant. — ἐδόνησεν, agitare solet. ll. μ', 157, ρ', 55.

301. σ', 366.

302. ll. π', 428. cf. Odys. π', 217.

303—5. ἐπ' ὀ. θορῶσιν, ἐπιθορῶσιν ὀρνί., insiliumt avibus. ll. σ', 581.

— ἐν πεδίῳ. in fruticeto positos cas-

ses memorat inferius 469. — Am. Q.:

νέφει. τὰ λίγα. Hesych. h. γ.: ἤτοι

τὰ συνωνύμως λεγόμενα ταῖς νεφέλαις·

ἡ λίνα θηρατικῶν. spinor, a figura sim-

ili nubium, germ. Stelnetze. — E:

δικτύων, εἶδος, ἃ καὶ ὁ Καμικός (Aristoph. Av. 196, ubi v. ann.) νεφέλας φησὶν

ἐν τῷ μᾶ νεφέλας, μᾶ δίκτυα. —

ἴστων δὲ, ὡς ἔγνωσται μέχρι καὶ νῦν

ἡ τῶν θηρατικῶν νεφελῶν χοῆσις πολ-

λοῖς, παρ' οἷς καὶ νεφελοστάσια ὁ τό-

πος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας

λέγεται. — νέφει πτώσσουσαι,

retia fugientes, ut ll. ν', 426.: οὐδ'

ἄρ' ἐτι δὴν Ἀλλήλους πτώσσοιμεν. —

ὀλέκουσιν, perdunt, dilacerant. κ,

125 etc. — ἐπάλμενοι. ξ', 222 etc.

— ἀλκῆ, auxilium.

306. χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες

ἄγρη. haud vidi magis. quid? viri,

h. e. aucupes, qui retia tetenderunt a-

vibus, ut gaudeant erepta sibi a vultu-

ribus praeda? adeone delirare quen-

quam, ut tam absurda putet ab Home-

ro profecta esse? at audiamus Eusta-

thium. ἐκάζει, inquit, τοὺς μνηστῆρας

ὄρνισιν ἢ παραβολῇ, αἱ λίαν αὐταῖς

ἰστανμένων, ὃ ἐστι δικτύων, εἶτα αἰγυ-

πιῶν ἐπιόντων πτήσασαι ἐπὶ νέφει

ἔνται, ὃ ἐστι δικτύοις ἐμπελάζουσιν,

ὅτε καὶ ἀγρευομένων χαίρουσι τῇ ἄγρῃ

οἱ παρατυχόντες. οὕτω γὰρ καὶ οἱ

μνηστῆρες τῇ ἀνωθεν ἐξ Ἀθηνᾶς ῥοπή

ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
τύπτον ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦε.

Leodes augur Ulyssi supplicat, sed frustra.

- 310 Λειῳδῆς δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων,
καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα:
„Γουνοῦμαι σ', Ὀδυσεῦ! σὺ δέ μ' αἰδέο, καὶ μ' ἐλέησον·
οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
εἰπεῖν, οὐδέ τι θέξαι, ἀτάσθαλον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
- 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε θέξοι.
ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἅπο χειρας ἔχεσθαι:
τῷ καὶ ἀτάσθαλῆσιν ἀεικέα πότιμον ἐπέσπον.
αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἔοργῶς,
κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.“
- 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδαρ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχεται εἶναι,
πολλάκι πῶν μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
τῆλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι·
- 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.“
Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἴλετο χειρὶ παχείῃ

ἐντὸς ἀρκύων πεσόντες πάσχουσι τὰ εἰ-
κότα. spectata perversitatem hominis,
contraria, ac quae dicit, Homero affin-
gentis! nam aves putat, dum vultures
conspicuos fugiunt, in casses incidere,
credo, si diis placet, una cum vulturi-
bus insecutis, itaque sanè praeda gau-
dere aucupes, quos perperam dicit πα-
ρατυχόντας, quasi eos, qui forte, nec
cōsilio, adsint. at Homerus aves con-
spectis cassibus, in campo positis, avo-
lantes a vulturibus corripì ac lacerari
facit, nemine opem ferente, nec fugae
data copia. quid hic est, quod gaude-
ant aucupes? hanc Scyllam Dacieria vi-
tans in Charybdiā incidit, cicures fin-
gens vultures, ab hominibus emissos ad
captandas aves minores, incognito qui-
dem veteribus genere venationis (ne
vultures cum falconibus permixtos di-
cam), nec ratione habita verborum ἐξ
ὄρεων ἐλθόντες, h. e. feri vultures; id
quod animadvertit Cl. Montbel.: „Mde.
Dacier croit qu' Homère a voulu pein-
dre ici la chasse au vol, et s'étonne que
personne ne l'ait remarqué. Peut-être
s'étonnerait-on à plus juste titre de ce
qu'elle a vu si clairement ce qu' Hom.
ne dit point.“ mitto alios, nec miror
titubasse viros doctos, cum corrupta in-
terpretarentur. ponamus id, quod res
latrat, ut ait Lucretius: χηροῦσι δέ τ'
ἀνέρες ἄγρης, et viduantur homines

captura. usurpavit hic noster verba χη-
ροῦν et χηρεύειν, cum proprie, tum
μεταφορικῶς: v. Il. ε', 642, ε', 36.
Odys. ι', 123 de terra Cycloporum:
ἀλλ' ἢ ἄσπαρτος — Ἄνδρῶν χηρεύει,
viris caret. χηροῦσι dixit pro χηρούσι
per contractionem, ut διδοῦσι, γουνοῦ-
μαι et alia ejusmodi. praeterea αι, ε,
η permisceri inter se, non est obscu-
rum. Aeschylī codd. vulgati Ag. 1501.:
μὴ πῆσας μογῆς, trepidante choro in-
terpretum. sed MS. Götting. Pindari ad
Pyth. 2. extrem.: παίσας, Porsonus et
alii recte: πραισας. ἄγρης praebuit A.
3., de quo v., si tanti est, Il. ε', 368,
et φ', 177.

308, 9. ἐπιστροφάδην. ἄλλοτε
εἰς ἄλλον ἐπιστρέφόμενος. Il. κ', 483.
— στόνος ἀεικῆς, gemitus indecens,
h. e. immodicus, seu foedus. Il. φ', 20.
— δάπεδον — θῦε. λ', 419.

312. formula supplicantium pro sa-
lute. cf. 314, Il. φ', 74.

317—325. πότιμον ἐπέσπον. γ',
16, 134 etc. — θυοσκόος. φ', 145.
— ὡς — εὐεργέων. cf. δ', 695. —
νόστοιο τέλος, νόστον. v. υ', 74,
Il. γ', 309. — Sch.: σπέσθαι (δ',
33). ἀκολουθήσαι. — ἐπισπέσθαι legi-
tur Il. ξ', 521. comparavit E. σχέσθαι
δ', 422, πρέσθαι apud Soph. Oed. R.
17. et similia. — θάνατον δυση-
λεγέα. Il. υ', 154.

κείμενον, ὃ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' ἀρχένα μέσθου ἔλασσε,
 φθεγγομένου δ' ἄρα τούγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

contra servatur Phemius, orante pro salute ejus Telemacho.

330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.

ἔστη δ', ἐν χεῖρεσβιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀροσθύρην, δίχα δὲ φρεσὶ μερομήριξεν,
 ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν

335 ἐρκείου ἴζοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης, Ὀδυσσεύς τε, βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηον,
 ἢ γούνων λίσσοιτο προσβαίξας Ὀδυσῆα.

ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

340 ἦτοι ὁ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέδηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῆλου,
 αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσβαίξας λάβε γούνων,
 καὶ μιν λιβδόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Γουνουμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!

345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοιδὸν
 πέφνης, ὅσπερ θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδα.
 αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οὔμας

329. Il. κ', 457. „Virg. Aen. 10, 554.:
 tum caput orantis nequidquam et multa
 parantis Dicere deturbat terrae.“ Cl.

330—337. Τερπιάδης. Ε: ὅτι
 φερωνύμως Τερπιάδης, τουτέστι
 Τερπίου υἱός, ὁ τεροφίθυμος αἰοιδὸς
 Φήμιος, ἐπεὶ, καθὰ καὶ προϊστορήται
 (α', 154), ἤειδε παρὰ μνηστῆρ-
 σιν ἀνάγκη, ἐκφύγει νῦν τὸ συμ-
 πεσεῖν τοῖς κακοῖς. — ἀλύσκανε Α.
 2: et 3., W, B. Barn. et Cl. ex cod.
 Oxon.: ἀλύσκασε. illud etiam in MS.
 Lips. invenit Ernestius, sed rejectis his
 verbis: „ἀλύσκασε. voluit dare ἀλύ-
 σκασε,“ merito antiquam formam ἀλυ-
 σκαῖνω tuente Tollio ann. ad Ap., qui
 et ipse habet; ἀλύσκανε. ἐξέκλινε· Τερ-
 πιάδης — μέλαιναν. ceteri libri
 versu pessumdato: ἀλύσκαζε, Ald. 3.:
 ἀλήσκαζε. — φόρμιγγα λίγειαν. Ε:
 βωμός δὲ ἐρκείου Διὸς ἔξω πον περὶ
 τὴν αὐλὴν αἰθριος εἶναι δοκεῖ, ὅποιοι
 πολλοὶ φαίνονται, ἐν ᾧ ἔθνον Διὶ ἔ-
 φόρην τοῦ ἐρκείου, ὅ ἐστι τοῦ περὶ αὐ-
 λὴν τειχίου· ὡσπερ αὖ πάλιν ἐν τῇ
 κατ' οἶκον ἐστία Διὶ ἐγίνοντο θυεαί,
 ὃν οἱ μὲν ἄλλοι ἐφέστιον, Ἡρόδοτος
 δὲ (1, 44.) Ἴωνικῶς λέγει ἐπίστιον. Eu-
 rip. Troad. 16.: πρὸς δὲ κρηπίδων βά-
 θροισι Πέπρωκε Πρίαμος Ζητὸς ἐρκείου
 θαρῶν. cf. Heynei Excursum 11. ad

Aen. 2, 506.. p. 429. et 30. 4. ed. —
 ἔκηον, pro vulgato ἔκαιον, Harl. et
 alii apud Cl. A. 4.: ἔκηον. A. 1. et
 2.: ἔκηον. Sch.: κῆαν. (legit igitur
 μηρία κῆαν) ἔκανσαν. cf. γ', 9, ς,
 241 etc. Buttmann. ann. ad Sch.: „ao-
 ristum, quem Harlejanus quoque prae-
 bet, unice verum esse, Ernestius de-
 monstravit.“ — προσβαίξας, accurrens.
 342, 365.

338. ε', 204, ς, 92. cf. ζ', 145 etc.

340—360. Am. Q.: ἦτοι ὁ φόρ-
 μιγγα· πιθανῶς ἀντὶ τῆς ἰκετηρίας
 τὴν φόρμιγγα προτείνει, δι' αὐτῆς τὸν
 Ἀπόλλωνα προλοχῶν αὐτὸν, ὡσπερ ὁ
 Χρῦσης (Il. α', 14) διὰ τῶν στεμμάτων.
 putat Scholiasta, cantorem protendisse
 citharam, velut ramum, quo supplica-
 bant; at Homerus simpliciter dicit, eum
 deposuisse citharam inter craterem et
 thronum, in quo sedebat. — θρόνου
 ἀργ. θ', 65 etc. — αὐτοδίδακτος
 δ' εἰμί. vox magni spiritus, quae
 omnes commovit, quamque alii aliter
 imitati sunt. Pindarus Ol. 2, 94. ed.
 Thiersch.: σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φνα·
 Μαθόντες δὲ λάβροι Παγγλωσσία, κῶ-
 ραντες ὡς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς
 ὄρηνα θεῖον. Plato Ione p. 535.: οὐκ
 ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιή-
 ματα, οὐδὲ ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεῶν καὶ
 θεῶν etc. naturae omnem poetarum

παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δὲ τοι παραίδειν,
ὥστε θεῶ· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομῆσαι.

- 350 καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαΐτας,
ἀλλὰ πολὺ πλείονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη·“

qui et Medonti praeconi parcere jubet patrem.

- Ἦος φάτο· τοῦ δ' ἦκουσ' ἱερῇ ἴς Τηλεμάχοιο,
355 αἴψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
„Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῶ!
καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅστε μεν αἰεὶ
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκειτο, παιδὸς ἐόντος,
εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἦε συβώτης,
360 ἦε σοὶ ἀντεβόλησεν, ὄρινομένῳ κατὰ δῶμα.“

- Ἦος φάτο· τοῦ δ' ἦκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
πεπτηῶς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέσμα
ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην,
365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσάϊξας λάβε γούνων,
καὶ μιν λιβδόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- „ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὄδ' εἰμί! σὺ δ' ἴσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
μὴ με περισθενέων δηλήσεται ὄξεί χαλκῶ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.“

- Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὔτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλα,
ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μίγ' ἀμείνων.
375 ἀλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἕξεσθε θύραζε

sapientiam tribuit Lyricus, Philosophus diis; mire Homerus humanum divino miscuit, ut res est; simul αὐτοδίδακτον dicens poetam, et eum, cui deus inspiraret ingenium. — οἴμας, quasi vias canendi, carmina. θ', 481. — λιλαίεο, stude. ι', 451, λ', 222 etc. — Am. Q.: δειροτομῆσαι. (φ', 89.) λαιμοτομῆσαι. — κερῶ, οὐδὲ χατίζων. 50. — πωλεύμην μετὰ δαΐτας, sequebar epulas. β', 55 etc. — κρείσσονες, fortiores, potentiores. II. φ', 485 etc. — ἱερῇ ἴς Τηλ. β', 409 etc. — ἴσχεο, contine te. λ', 250. — κηδέσκειτο, curam agebat. — ὄρινομένῳ, concitato, ruenti. δ', 365 etc.

361 — 377. πεπνυμένα εἰδώς. δ', 696 etc. β', 33.: κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς. — πεπτηῶς, stratus. ξ', 356, 476. cf. 384. — ἀμφὶ — ἔστο. ε', 167. cf. ρ', 203 etc. — νεόδαρτον. δ', 437. — βοὸς.

sic Harl., cujus libri Schol.: γο. θωῶς, et margo: περισσὸν τὸ βοὸς. sic est; verum haud offendor ego pleonasmo βοὸς βοείην, imo praesidium ei paratum esse intelligo in isto ποδανίπτερα ποδῶν τ', 343., quod tum, cum tractabam eum locum; hujus immemor, addubitavi: certe correctionem sapit θωῶς, quod nunc libros occupat, inutile illud quidem, cum praecesserit αἴψα, quod huc pertinet. minus verisimile est, forte permixtas esse β. et θ litteras, ut λαβεῖν et λαθεῖν apud Euripidem Ione. — Am. Q.: περισθενέων. περισσῶς χρώμενος τῷ αὐτοῦ σθένει, Sch.: ἦτοι περισσῶς ἰσχύων. — δηλήσεται, δηλήσεται. θ', 444 etc. — ἐκείρον, attondebant. β', 312 etc. — ἐρύσσατο. A. 1, 3 et 4., item Ald. 3. et E: ἐρύσατο, vereorque ne frustra geminetur sigma, cum ancipites sint bene multis in verbis ι et υ litterae. — „ὡς — ἀμείνων. Theognis 543.: τῆς ευεργ-

ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδος,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χορή.“

igitur illi domo profecti considunt ad aram Jovis.

Ὡς φάτο· τὼ δ' ἕξω βήτην μέγαροιο κίοντες,
ἐξέσθην δ' ἄρα τῶγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Ulysses postquam procos omnes occisos videt, Eurycleam advocari jubet.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἐὼν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίησι
πεπτεῶτας πολλοὺς, ὡς ἰχθύας, οὐσθ' ἀλιῆς
385 κοῖλου ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
δικτύῳ ἐξέρουσαν πολυπωῶ (οἱ δὲ τε πάντες,
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες, ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν).
ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
ὄφρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.“

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέϊθετο πατρὶ,
κινήσας δὲ θυρήν προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 „Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενές, ἦτε γυναικῶν
δμωάων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων!

γεσίης οὐδὲν ἀριώτερον.“ E Cl. — ἐκ φόνου, e caede, h. e. e loco caedis. v. ann. ad Comici Equ. 1275 etc. — E: πολύφημος αἰοῖδος ὁ Φῆμιος ἢ ὡς σοφὸς κ. πολυῖστωρ, κ. οὕτω πολλὰς φήμας εἰδώς, ἢ ὡς πολλοὺς φημιζών, ἢ ὡς ὑπὸ πολλῶν τοῦτο πάσχων etc. — πονήσομαι, π—ωμαι. ι', 250: αὐτὰρ ἐπειθὶ ὁπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα etc.

378—388. κίοντες. sic A. 4., plurali usurpato pro duali, ut II. γ', 210 etc. vulgo: κίοντε, Ἐξέσθην —, in quo displicet hiatus. — ποτιδεγμένω. β', 205 etc. — E: ζωὸς ὑποκλοπέοιτο. ἤγουν ὑποκλέπτοι τὸ ζῆν, ἢ κρύπτοιο. — ὡς ἰχθύας. sic Alterus ex suis, quorum solus A. 1. habet ὡστ' ἰχθ., οὐσθ' ἄλ., bis illata particula praeter necessitatem. — κοῖλον ἐς αἰγ., in cavum littus, sinum maritimum. aliter E: κοῖλος αἰγιαλὸς ἀπλῶς ὁ βαθύς· οὐ γὰρ ἂν ἦν αἰγιαλοῦ ὄφρως, μὴ βάθους ὑποκειμένου τοῦ κατὰ τὸ ὕδαρ. — idem: πολυπωπὸν δὲ δίκτυον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ πολλὰς ἔχον ὄπας, ἐκταθέντος τοῦ ο. βίαιον γὰρ, φασί, πολυπωπὸν εἰπεῖν τὸ πολυόφθαλμον. καὶ τοῦτο μὲν ὀρθόν· εἰ δὲ τις ἐνθυμη-

θεῖη, καὶ τεχνητοὺς εἶναι ὀφθαλμοὺς, ὅποιοι καὶ οἱ κατὰ τὰς τριήρεις (λέγονται γὰρ ὀφθαλμοὶ ῥητορικῶς ἐν ἐκείναις αἰ ὅπαι; ἂν αἰ κῶπαι διεύρονται), οὐκ ἂν ἀπαγορεύοι, πολυπωπὸν εἰρησθαι δίκτυον, οὐ πολλοὶ τεχνικῶς οἱ ὀφθαλμοί. — Sch.: πολ. πολλὰς τρύπας ἔχοντι [τῷ δικτύῳ]. similiter σπόγγος πολυτρήτους dixit inferius 439. τὸ δὲ ἠλίος ἐξ θυμόν δηλοῖ, οὐ τὸν ἀέρα αἴτιον ἀπλῶς οὕτως εἶναι τοῦ θυήσκειν ἰχθύας, ἀλλὰ τὸ θερμόν· οὐ δύνανται γὰρ ἠλίφθ θέρεσθαι, οἷς ὁ βλος αἰεῖ ἐν ὑγρῷ.

392—396. καταθύμιον, κατὰ θυμόν, in animo. II. κ', 333. — E: ὅτι κινήσας θυρήν φησὶ τὸ διασαλεύσαι. ἐπὶ κλήσει τιτὸς τῶν ἐνδον, καὶ ἔστιν ἔξωρον τοῦτο τοῦ κόπαι κ. κρούσαι. desidero aliud exemplum ejus usus τοῦ κινεῖν θυρήν. — ὄρσο. ἦ, 342. — γρηῦ παλαιγενές. II. γ', 386. II. ρ', 560: Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιε παλαιγενές. — σκοπός. improprie dixit. E: — καλεῖ τὴν μαίαν, ἣν καὶ δμωάων σκοπὸν λέγει, ὅ ἐστιν ἐπιμελήτριαν, ἐπίτροπον. ἢ δὲ τοιαύτη καὶ ἐπίσκοπος λέγεται ἂν κατὰ τὸ (θ', 163), ἐπίσκοπος ἦσιν (εἰσιν) ὁ δαίμων.

ἔρχεο· κικλήσκει σε πατήρ ἐμός, ὄφρα τι εἶπῃ.“

quae conspectis procorum cadaveribus exultat.

- “Ὡς ἄρ’ ἐφώνησεν· τῇ δ’ ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 αἶψεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,
 400 βῆ δ’ ἕμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ’ ἠγεμόνευεν.
 εὔρεν ἔπειτ’ Ὀδυσῆα μετὰ καταμένοισι νέκυσσιν,
 αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα,
 ὅς ῥά τε βεβρωκῶς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο
 (πᾶν δ’ ἄρα οἱ στήθός τε, παρηγία τ’ ἀμφοτέρωθεν,
 405 αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ’ εἰς ὧπα ιδέσθαι).
 ὡς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθευ.
 ἦ δ’ ὡς οὖν νέκυσ τε καὶ ἄσπετον εἶσιδεν αἶμα,
 ἴθυσέν ῥ’ ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἶσιδεν ἔργον·
 ἀλλ’ Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ,
 410 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

compescit ejus gaudium Ulysses; cujus illa jussu ancillas probas improbasque indicat.

- „Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ’ ὀλόλυξε·
 οὐχ ὀσίη, καταμένοισιν ἐπ’ ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
 τοῦσδε δὲ μοῖρ’ ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
 οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 415 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο.
 [τῷ καὶ ἀτασθαλίησιν ἀεὶ καὶ πότμον ἐπέσπον.]
 ἀλλ’ ἄγε μοι σὺ γυναικας ἐνὶ μεγάροισι κατάλεξον,
 αἷ τέ μ’ ἀτιμάζουσι, καὶ αἷ νηλιτεῖς εἰσί.“
 Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

398. ρ’, 57 etc.

399—409. *μεγάρων εὐν.* β’, 400 etc. — *καταμ. νέκυσσιν.* sic A. 2. alii codd. scripti, E, Ald. 3., Bergler.: *νέκυσσιν.* Barn., Cl.: *καταμένοις νεκύεσσιν.* cf. ψ’, 45. similia *νέκυσ* κατατεθνηῶς II. π’, 526, *νέκυσ* καταφθίμενοι λ’, 490 etc. — *αἵματι* — *πεπαλ.* II. ζ’, 268. cf. II. λ’, 169, υ’, 503. E: *λύθρον* καὶ *νῦν* ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃν γρηῖ ἀπολούσασθαι· ἀπὸ τοῦ λυθῶ, (?) ἀφ’ οὗ λῦω, ἐξ οὗ καὶ λῦμα τὸ κάθαρμα etc. — E: *ἀγραυλος* (μ’, 253) ὑπόκειται ὃ ὄηθεις βοῦς, ἐπεὶ τοιούτοις ὡς τὰ πολλὰ ἐπιτίθενται λέοντες· κατ’ ἀνάγκην μέντοι ποτὲ καὶ βουτασίαις (in quibus boves stabulantes opponuntur agrestibus) ἐπιβουλεύουσι. *παρηγία* δὲ *νῦν* μὲν αἷ παρηγία (ut α’, 334. et passim). ἐν δὲ Ἰλιάδι κόσμος ἵππων παραγναθίδιος, οἶον (II. δ’, 142), *παρηγίον* ἐμμεναί ἵππων. „Virg. Aen. 10, 723.: *impastus stabula alta leo ceu saepe peragrans, Suadet enim vesana fames, si forte fugacem Conspexit capream, aut surgentem in cornua cervum, Gaudet hians immane,*

comasque arrexit, et haeret Visceribus super incumbens; lavit improba teter Ora cruor.“ Eichh., qui conferri jussit II. γ’, 21, μ’, 299, ρ’, 542, Milton. Parad. 4, 402. — *εἰς ὧπα ἰδ.* ψ’, 107. cf. α’, 411 etc. — ἴθυσεν ὀλολ. *impetum cepit ululandi laetitia*, ut Lucanus 6, 261.: *laetis ululare triumphis.* cf. γ’, 450. — E: — τὸ ἐπὶ θρήνου τάττειν τὸ ὀλολύζειν, νεωτέρων ἐστίν etc. — ἀλλ’ — *ἱεμένην περ.* π’, 430.

412, 13. οὐχ ὀσίη. *λείπει* τὸ δίκη, ἢ τὸ εὐχή etc. imo per se intelligi potest ὀσίη, *jus fasque*, ut εὐδία, θείμη, λέυκη, aliaque nomina, quae proprie sunt feminina adjectivorum. π’, 423.: οὐ δ’ ὀσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν. — *εὐχετάσθαι*, *gloriarī*. „Archilochus ap. Clem. Alex. Strom. 6.: οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κροτομῆιν ἐπ’ ἀνδράσιν.“ E Cl. — τοῦσδε — *ἔργα.* negat gloriandum esse: neque enim se procos ultum esse, sed fatum divinum et ipsorum scelera eos perdidisse.

416. versus haud dubie transcriptus e 317. quare haec separavi a genuinis. 417, 18. cf. τ’, 497, 98, π’, 316, 17.

- 420 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναικες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰρία τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι.
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐ δὲ ἔ μήτηρ
 * σημαίνειν εἶσκεν ἐπὶ δμῳῆσι γυναιξίν.
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σῆ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρε.“
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναιξίν
 ἐλθέμεν, αἶπερ πρόσθεν αἰεκέα μηχανόωντο.“

arcessuntur impiae ad efferendum cadavera, et purgandum aedes;
 cujus laboris in parte sunt etiam viri.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναιξί, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι.

- 435 αὐτὰρ ὁ, Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἔ καλεσδάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἀρχετε νῦν νέκυνς φορέειν, καὶ ἀνωχθε γυναικας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
 δμῳὰς ἔξαγαρόντες εὐσταθέος μεγάροιο,
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος ἀλλῆς,

423—427. εἰρία ξαίνειν, lanam carpere. a praecipua parte omnia servarum et mulierum opera significat. — δουλ. ἀνέχεσθαι, servitutem tolerare, servire. — δώδεκα πᾶσαι. ε', 244. etc. — Sch.: ἀναιδείης ἐπ. ἐπὶ πολὺ τῆς ἀναιδείας ἐπὶ ἡλθον. impudentiam exercuerunt. sensu activo de diis dixit ψ', 13.: καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. Soph. Oed. Col. 168.: εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες, h. e. εὐσεβοῦντες. v. ibi ann. et cf. Philoct. 1381. — νέον, recens, nuper. — ἀέξετο, crescebat, adolescebat.

427. dicunt Graeci σημαίνειν τινί, non ἐπὶ τινί, nec locum habet ἐπισημαίνειν, ne quis scribendum putet σημαίνειν e. ἐπὶ δμ. γιν. itaque vix dubito, quin ponendum sit σημ. εἶσκεν ὑποδομῆσι γ., ut Ποσειδάωνος ὑποδομῶς δ', 386. permiscetur in libris ε, ι et υ litterae, itemque praepositiones ἀπὸ, ἐπὶ, ὑπὸ: v. ann. ad Il. δ', 286, Odys. α', 108, ζ', 185, ι', 292, ξ', 333, Aeschyl. Ag. 1023, Aristoph. Pac. 287, etc. — σημαίνειν, imperare. 450, Il. α', 239, λ', 789 etc. E: οὐδὲ — γυναιξίν. παιδευτικῶς τοῦτο ποιούσα, ὅτι μηδὲ δεῖ τοιαύτην ἡλικίαν ἐφιστῆν γυναιξίν. ἀπολογία δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ παιδός,

ἵνα μὴ μέφοιτο αὐτὸν ὁ πατήρ, ὡς μὴ κωλύοντα τὰς δμῳὰς τοιαῦτα ποιεῖν.

428—436. ὑπερώϊα σιγ. π', 449 etc. — ἐπῶρε, immisit, seu concitavit. ε', 109, η', 271 etc. A. 2. et 3. aliique apud Cl.: ἔχενεν. — εἰς ἔ, εἰς ἑαυτόν. cf. δ', 527, τ', 390 etc.

439—445. σπόγγοισι πολ. 453, α', 111, ubi v. ann. — κατακοσμήσησθε, ordinaraveritis. idem propemodum indicat διεκοσμήσαντο 457., nisi quod διὰ est ἀξητικόν, quasi dicas perpurgaverant. E: διακοσμηθήναι δόμον ἔφη Ὀδ. τὸ διόλου πάντα κόσμον γενέσθαι. — εὐσταθέος. 120. — Am. Q. et Sch.: θόλου (459, 466). κυκλοτεροῦς οἰκῆματος, ἀπὸ τοῦ περιθῆν, (?) εἰς ὃ τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς χρῆσιν πίπτοντα ἀπετίθεντο, οἷον κρατήρας, καὶ ἐκπάματα, καὶ τὰ ὅμοια. cf. Schn. v. θόλος Montbel: „entre le donjon et la forte enceinte de la cour. J'ai rendu par notre mot donjon cette espèce de bâtiment nommé tholus dans le grec. Les petites scholies disent que le tholus était un bâtiment construit en rond, où l'on déposait chaque jour les objets d'un usage habituel, comme les cratères, les coupes, etc. Eustathe don-

- θρινόμεναι ξίφεσιν τανυήμεσιν, εἰσόκα πασέων
 ψυχὰς ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθειντ' ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντο τε λάθρη.⁶
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἤλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 πρῶτα μὲν οὖν νέκρας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δδ' ἄρ' ὑπ' αἰδοῦσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
 αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 * ξυῶν· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῶαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.

quo facto mulieres correptae 12 suspenduntur.

- αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῶας δ' ἐξαγαρόντες εὐσταθέος μεγάρουιο,
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
 460 εἴλεον ἐν στείλει, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι.
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 „Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τάων, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' οὐεῖδα χεῦαν,

ne la même explication. (Voss.: zwischen das küchengewölb' und des hofs untadliche mauer.) Tout ce passage où Ulysse commande à Télémaque d'aller égorger ces misérables femmes, et la suite, où l'on voit Tél. lui-même les pendre inhumainement, ne peut se justifier, si l'on suppose que le poète inventait cela. Il faut donc admettre qu'il ne faisait que raconter une action reconnue pour vraie dans l'esprit de tout le monde; action qui tenait à l'indifférence que l'on avait alors pour la vie des hommes. — τανυήμεσιν, longis. κ', 439 etc. — ἐξαφέλησθε, ἐκλελάθειντο. ἀυξητικὴ praepositio in utroque verbo, ut i', 453. et alias. saepius autem hoc poeta usurpavit, illud semel. — ἀφροδίτης. rem dicit, non deam. quare dedi ἀφροδίτης, ut Ald. 3. et libri vet., quos male deseruerunt recentiores. Ap.: ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ. ἐπὶ μὲν τῆς θεοῦ, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης (θ', 267)· ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἀνδρας συνοσίας, καὶ ἐκλελάθειντ' ἀφροδίτης. cf. ann. ad Eurip. Phoen. 971, Aeschyl. Ag. 379, Suppl. 925. — ὑπὸ μ. ἔχον. tmesis. ὑπέχον μ., praebebant.

446—455. ἀολλέες. γ', 412 etc. — αἶν', αἶνά. κ', 219 etc. — θαλερὸν — χέουσαι. v. δ', 556, κ', 201, II. β', 266 etc. — Am. Q.: ἀλλ. ἐρεί-

δοῦσαι. ἐπερείδουσαι ἀλλήλαις, ὃ ἔστιν ἐπιτιθεῖσαι τοὺς νεκρούς. Sch. quoque: ἐπιτιθεῖσαι. at hoc dictum oportuit ἐρείδησαι. imo ἀλλ. ἐρείδουσαι est ἐρείδ. εἰς ἀλλήλας, altera alteram urgentes, quo citius odioso opere defungerentur, ut quae postea se dimissum iri sperarent, nec mori. v. Sch. v. ἐρείδω. — ἐπισπέρχων. (II. ψ', 430.) ἀναγκάζων. — ταὶ — ἀνάγκη. hyperbaton: ταὶ δὲ καὶ ἐμφ. ἀν. — Sch. em.: λίστροισι. τοῖς ξυστήρσιν, ἀπὸ τοῦ λαινείν. v. Sch. v. λαινείν. Ap. em. h. v.: ξυστήροι. καὶ λίστροῦοντα (ω', 226) ἀντὶ τοῦ περιξύνοντα. Hesych.: λίστρον. ξυστήρ, σκάφιον, πτύον σιδηροῦν, ὀμάλιστρον. ἐνιοι, ἐδαφιστήριον.

456—460. ἐφόρεον. Cl.: „pronuntiabatur ἐφόρουν, vel ἐφόρευν.“ imo hoc, opinor, dixit poeta, ut πιέξουν μ', 174. cf. ο', 533 et ibi annotata. — δμῶας δὲ, δμ. δῆ. — εἴλεον, compellebant, λ', 572. — στείλει, angusto, angustiis. v. II. θ', 475.

462—473. μῆ — τάων, ne ego is sim, qui pura, h. e. simplici, morte has occidat, etc. amolitur hoc ab se, tanquam actionem pravam atque impiam. Am. Q. καθαρῶ θαν. τὸν διὰ ξίφους θάνατον τοῦ ἡγχομισμένου [θαυάτου] ἐνόμιζον καθαρῶτερον. — κατ'

- μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρὰ τε μνηστῆρσιν Ἴανον!
 465 "Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑψόσ' ἔπεντανύσας, μήτις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι ταυνοσίπτεροι, ἢ πέλειαι,
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τόθ' ἐστήκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλιν ἐσιέμεναι, στυγερός δ' ὑπεδέξατο κοῖτος,
 ὡς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν·
 ἦσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυθ' ἀπερ, οὔτι μάλα δῆν.

Melanthii immane supplicium.

- Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν.
 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε, καὶ οὐάτα, νηλεῖ χαλκῷ
 τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὠμὰ δάσσασθαι·
 χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτου, κευοτηότι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε, πόδας τε,
 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
 480 αὐτὰρ ὄγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

sulfur afferrī jubet Ulysses ad lustrandas aedes, et Penelopen cum ancillis bonae frugī ad se accessi.

Οἶσε θείιον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,

ὁ. γεῦαν. β', 12. — παρὰ δὲ μν. ἱ-
 ανον. Π. ἰ, 336.: — ἔχει δ' ἄλοχον
 θυμαρέα. τῇ παριούσῳ Τερπέσθῳ. cf.
 ibidem 325, Odys. ε', 154 etc. — πεῖ-
 σμα, *funct.* ζ', 269, ἰ, 136 etc. cf.
 φ', 390. circumjacent in aedibus ruden-
 tes, utpote apud gentem maritimam. —
 κίχλαι, hodierna Graecorum lingua
 tsicles, turdi. E: κίχλαις δὲ κ. πελειαῖς
 εἰκάξει τὰς ῥηθιείας θυμῶς, τὸ μὲν
 ἴσως διὰ τὸ κηλισμὸν τῶν γελῶτων,
 οὓς ἐγέλων, εὐφροσύνην ἀλλήλαις
 παρεχούσαι (υ', 8), ὅτε καὶ ἡ τοῦ
 Ὀδυσσεὸς ὑλάκει καρδίᾳ, τὸ δὲ διὰ
 τὸ καταφρερές· τοιαῦται γὰρ αἱ περι-
 στεραὶ, ὧν τὸ πᾶντροφον διὰ τὸ ἀεὶ
 μίγνυσθαι. (imo serie tantum et numero
 simili avibus captis comparat mulieres
 suspensas, cf. 471.) ὅτι δὲ τὰς κίχλας
 κηχίλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωρι-
 εῖς, κ. ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς κηλί-
 ξειν (Aristoph. Nub. 954) καὶ κηλι-
 σμὸς ἐπὶ γυναικείου γελῶτός, οὐκ ἀδη-
 λὸν ἔστι, χρῆσις δὲ κηχλῶν οὐ μόνον
 παρὰ τῷ Κωμικῷ (Nub. 333., qui tamen
 et κίχλας dixit Av. 565 et saepe
 alias), ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν
 τῷ τὰς ἐλαιοφιλοφάγους κηχί-
 λας (iambicus tetrameter catal., ni fal-
 lor, sed ἀκέφαλος et mancus: ~ τὰς ἐλ.
 ~ ~ ~ κηχίλας.), ὃ κεῖται παρὰ τῷ Δει-
 πνοσοφιστῇ, ὃς καὶ Συρακουσίαν λέξιν
 τὰς κηχίλας λέγει, ὡς δηλαδὴ καὶ αὐ-
 τῶν δωριζόντων etc. de tribus gene-

HOMER. ODYS. III.

ribus turdorum v. Schn. ann. ad Aristot.
 H. A. 9, 18, 2., p. 120-22.; quos et-
 iam ἰχλάς et ἰχάλας vocari, auctor est
 Hesychius. — ταυνοσίπτεροι, *alatae*.
 ε', 65. — πέλειαι. μ', 62. πελειάδας
 dixit Π. λ', 634. — Sch.: ἔρκει. νῦν
 τῷ δικτύῳ. E: ἔρκος δικτυῶδες τι
 κυρίως μηχανήμα· νῦν δὲ φαίνεται
 σχοῖνός εἶναι μακρὰ τὸ ἔρκος, ἧς βρό-
 χοὶ ἀπηρόρηται πρὸς ἰσότητα σύμμε-
 τρον. — ἐνιπλήξωσι. (Π. μ', 72.)
 ἐγκρούσωσι. — (θάμνῳ. ε', 471 etc.)
 αὐλῆς (Π. ἰ, 232.) ἀπὸ τῆς αὐλῆς
 Αἰολικῶς ἢ κοίτη, κ. ἢ κατασκηνώσις,
 ὅθεν καὶ ἡ ἔπανλις. ἐκ δὲ τοῦ στυ-
 γερός δ' ὑπ. κοῖτος λαβῶν τις τῶν
 μεθ' "Ομηρον ἔφη τὸ ἀτερεπῆα δ'
 αὐλιν ἐκνύσαν. — οἴκτιστα, οἴκτι-
 στας. λ', 411 etc. — ἦσπαιρον, *pal-*
pitabant. θ', 526 etc. — μίνυθ' ἀπερ,
paululum. θ', 315.

475-477. immane supplicium, de quo
 ad σ', 84-86. hinc Theocritus 5, 149.,
 annotante Cl.: γενοίμαν — Μελάνθιος,
fiam Melanthius, h. e. *miserrimus homi-*
num, peream miserrime. — κ. κ. θυμῷ.
 ἰ, 500 etc. „Aen. 6, 494.: *laniatum cor-*
pore toto Deiphobum vidit, lacerum cru-
deliter ora, Ora, manusque ambas, po-
pulataque tempora raptis Auribus, et
truncas inhoneste volnere naves.“ Cl.

481-84. οἶσε — μέγαρον. ὅτι
 πεφρονεμένον ἦδη τῶν ἀξίων θανάτου
 θείιον καὶ πῦρ ζητεῖ Ὀδ. ἐπὶ καθάρσει

ὄφρα θειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηγελόπειαν
ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνωχθὶ σὺν ἀμφοπολοισι γυναιξί·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶς κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
„ναὶ δὴ ταυτὰ γε, τέκνον ἐμόν, κατὰ μοῖραν ξειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἶματ' ἐνείκω,
μηδ' οὔτω θάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη.“

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.“
Ὡς ἔφαθ', οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦναικεν δ' ἄρα πῦρ, καὶ θῆϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείλωσεν μέγαρον, καὶ δῶμα, καὶ αὐλήν.

495 Γρηῦς δ' αὐτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγελεύουσα γυναιξί, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοχέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε, καὶ ὤμους,

500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἴμερος ἤρει
κλαυθμοῦ, καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

τοῦ δώματος. ἐδόκουν γὰρ οἱ Ἕλληνες οὔτω τὰ τοιαῦτα μύση καθαίρεσθαι διοποπούμενα. καὶ ἕτεροι μὲν δηλοῦσι τρόπους καθαρσίαν ἑτέρους, ἃ καὶ ἐξάγοντες τῶν οἴκων μετὰ τὰς ἐθίμους ἐπαοιδὰς προσέῤῥιπτον ἀμφοδοῖς, ἐμπάλιν τὰ πρόσωπα στρέφοντες, κ. ἐπανιόντες ἀμεταστρεπτί· ὁ δὲ γε ποιητικὸς Ὀδ. οὐχ οὔτω ποιεῖ, ἀλλ' ἑτέρως ἀπλοῦστερον. — θῆϊον δὲ (μ', 417, ψ', 50 etc. idem est θῆϊον 493. et vulgare θείον. v. E.) θυμιάματος εἶδος, καθαίρειν δοκοῦντος τοῦς μισμοῦς· διὸ καὶ διαστείλας κακῶν ἄκος αὐτό φησιν ὁ π. — ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ, ἀλλὰ καὶ φυτὰ τινὰ εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν, ἀριστερέων γούν, φυτὸν, κατὰ Πανσανίαν, ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν. καὶ σὺς δὲ εἰς τοιαῦτὰ ἔστιν, οὐ παρελαμβάνετο, ὡς ἐν Πλιάδι φαίνεται. (imo apud Apollon. Rhod. 4, 704., quod miratur Feith. 1, 6, 3.) — οἶσε δὲ μοι πῦρ, Eurip. Hel. 818.: σὺ δ' αὖ κέλειςθον, εἴ τις ἔβλαψεν ποδὶ Στείβαν ἀνοσίφ, δὸς καθαρσίφ φλογί, Κροῦσον δὲ πεύκην, ἵνα διεξέλθω, πυρός. ibi Brodaeus et hunc Homeri locum laudat, et ista Eustathii in ann. ad ll. α', 52.: ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἀγνιστικόν· διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρός ἐγίνοντο. cf. Feith. l. c. — πάσας — κατὰ δῶμα, omnes, quotquot sunt in aedibus.

488—494. πεπυκασμένος, tectus. λ', 319. ll. ξ', 289 etc. — νεμεσσ. — εἶη. ll. γ', 410, ω', 463. — Sch.: θῆϊον. θείον ἄπυρον. Plinius H. N. 35, 15.: vivum sulfur, quod Graeci apyron vocant, nascitur solidum, — translucente et vires. Virg. Georg. 3, 449.: spumas miscent argenti et sulfura viva. efficaciora haec visa fuerint veteribus ad morbum et aptiora sacris, tanquam intemerata; ceterum haud ignorarunt usum sulfuris πεπυρωμένον. — μέγαρον. nunc ἀνδρῶνα sanguine pollutum. cf. 120, 257, α', 365 etc. minus recto E μέγαρον intelligit γυναικωνίτιν, ut φ', 236. — δῶμα, domum reliquam. idem est δῶματα sequente versu.

497. δ', 300, η', 339. cf. ψ', 289—294. faces ardentis manibus gestare solebant servae, cum prodibant e γυναικωνίτιδι, ad varios usus.

498—501. ἀμφοχέοντο, circumfundebantur. π', 214. — ἡσπάζοντο. γ', 35 etc. — καὶ κύνεον — αἰνύμεναι. cf. φ', 223. et ibi notata. Sch.: αἰνύμεναι (ε', 225, ll. λ', 580 etc.). λαμβάνουσαι. τὸν — στοναχῆς. π', 215.: ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἴμερος ὄρωτο γόοιο. — κλαυθμοῦ. δ', 212, ρ', 8 etc. — στοναχῆς. ξ', 39 etc.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ψ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
Τ Η Σ Ψ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

---

*Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τῆς πλά-
νης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσεύως καὶ Τηλεμάχου
μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.*

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ψ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ω Σ Ψ Π Ο Π Η Ν Ε Λ Ο Π Η Σ Α Ν Α Γ Ν Ω Ρ Ι Σ Μ Ο Σ.

Penelopen e somno excitat Euryclea, et Ulyssis adventum victoriam-que nuntiat.

Γρηῦς δ' εἰς ὑπερῶ' ἀνεβήσατο καρχαλόωσα,
 δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
 γούνατα δ' ἐρήώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 „Ἐγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
 ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεται ἤματα πάντα!
 ἦλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὃψέ περ ἔλθῶν·
 μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷθ' ἔδον οἶκον
 κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιώωντό τε παῖδα.“

Annotationes. Vers. 1—4. notavit E, dici γρηῦς et γρηῦς per διάλυσιν, non item et νηῦς et νηῦς, sed illud tantummodo. — καρχαλόωσα, cachin-
 pans. 59, Il. γ', 43, ζ', 514 etc. — ἐρή-
 ώσαντο, ἐκινουῦντο. ω', 69, Il. ψ',
 367, ω', 616. cf. υ', 107, Il. α', 529.
 huic loco aptatum est, quod habet Am.
 Q.: ἐρήωμένως ἐβάδιζον. — ὑπερι-
 κταίνοντο, quasi ὑπερεταχύνοντο,
 nimis accelerabantur, ab ὑπὲρ et ἵταρ,
 quod et prope et cito significat, ut re-
 fert Montbelius, laudatis Schol. Barnes.
 et Thesaurο l. gr. v. ἵταρ. Am. Q.:
 ὑπερικινουῦντο (fort. ὑπερεκινουῦντο),
 καὶ ὑπερεπήδων, ὑπὲρ τὸ δέον ἐβάδι-
 ζον. Aristarchus apud Ap. h. v. ἄγαν
 ἐπάλλοντο, προσθυμουμένης μὲν αὐτῆς
 βαδίζεν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλ-
 λά κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας. male
 Ap.: φαίνεται τοίνυν τὸ πλήρες κατὰ

Ἀριστάρχον ἐρικταίνοντο. imo τὸ
 ὑπὲρ interpretatus ille est ἄγαν, sum-
 sitque verbum ἵταίνειν, πάλλειν seu
 κινεῖν. ceterum Eichh. comparavit illud
 Maronis de Barce, Didonis nutrice, Aen.
 4, 641.: illa gradum studio celerabat
 anili. — στῆ — κεφαλῆς. v. δ', 803.
 7—9. „τὸ καὶ οἶκον ἰκάνεται
 πρὸς σαφήνειαν ἐπῆνται. σύ γὰρ πᾶς
 ὁ ἔλθῶν ἐξ ἀλλοδαπῆς, εἰς πατρίδα
 ἦδη καὶ οἴκαδε αὐτίκα ἐστί· καὶ δηλοῖ
 τοῦτο Ἀγαμέμνων, ἐπιβὰς μὲν τῆς πα-
 τριδος γῆς, τὸν οἶκον δὲ οὐκ ἰδῶν. —
 cf. infra 55.“ Cl. — οἷθ' ἔδον οἶκον.
 sic plerique omnes libri Homericī. A. 1.:
 οἷ τεόν ο., opinor, pro eodem, unde
 ortum videtur κακόφωνον illud apud E:
 οἷτε οἱ οἶκον, quod nescio quomodo
 placuit viris doctissimis. — E: κῆ δε-
 σκόν (Il. ε', 400, ι', 615 etc.), ἔβλα-
 πτον. — βιώωντό τε παῖδα, et vim

quam pro insana habens regina increpat; sed rem pro certo affirmantem illam laeta complectitur, singulaque magni operis exquirat.

- 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἴτε δύνανται
 ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα,
 καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
 * οἳ σέ περ ἔβλαψαν, πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.
 15 τίπτε με λωβεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
 ταῦτα παρῆξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
 ἠδέος, ὅς μ' ἐπέδησε, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
 οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄχετ', ἐποψόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 20 ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἄψ' ἔρχεο μέγαρόνδε.
 εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἷ μοι ἔασι,
 ταῦτ' ἔλθοῦσ' ἠγγεῖλε, καὶ ἐξ ὕπνου ἀνεγείρει,
 τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.“
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 „οὔτι σε λωβεύω, τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτνμόν τοι
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
 ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἦδεεν ἔνδον ἔοντα,
 30 ἀλλὰ σαοφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν,

afferebant filio. λ', 502. E: τὸ δὲ βιάσθαι
 προατοτύπον ἐστὶ τοῦ βιάσθαι.
 δηλον δὲ, ὡς οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ ἐ-
 πὶ γυναικειᾶς πείρας τὴν λέξιν ἐτί-
 θεντο.

11—18. μάργην, insanam. λ', 421.
 — Am. Q.: χαλιφρ. κεχαλασμένης κ.
 παρεμβάνας ἔχοντα τὰς φρένας. v. δ',
 371. — E: τὸ δὲ σαοφρ. ἐπέβη-
 σαν ὅμοιον τῷ ἀναιδείης ἐπέβη-
 σαν, ὃ πρὸ ὀλίγου (λ', 424) εἴρηται,
 καὶ τῷ ὄφρα εὐφροσύνης ἐπιβῆ-
 τον, ὃ μετ' ὀλίγα (52) κείται. — οἳ
 σέ περ ἔβλαψαν, h. e. παρέβλαψαν: dixit
 enim suo more θεὸν pro θεοῖς. hoc
 non acceperim propterea, quod notio
 mali, quae subjecta est praepositioni
 παρὰ, per se intelligitur in verbo βλά-
 πτω: sed videndum est, an ponendum
 sit οἳ σε περιβλαψαν, qui te valde lae-
 serunt, mente captam. saepe confusa
 παρὰ et περί. A. 4.: οἳ καὶ σ' (h. e.
 σέ) ἔβλαψαν, quae est ditτογραφία.
 E: τὸ δὲ παρῆξ βλάψε κατὰ φρένας
 νοεῖται νῦν, ὅθεν ὁ βλαψίφρων
 (Aeschyl. Theb. 689.) σύγκειται. διὸ
 ἐπάγει, πρὶν — ἦσθα etc. Am. Q.:
 φρένας αἰσίμη ἦσθα. ἀπὸ τοῦ
 καθήκοντα φρονούσα, παρὰ τὸ αἶσα.

— λωβεύεις, irrides, ludibrio habes.
 Sch.: χλευάζεις, εἰς λῶβην κ. ὕβριν
 ἄγεις. E: τοῦ δὲ λωβεύειν προατοτύ-
 πον τὸ λωβῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ λωβητῆρ.
 λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τε χλευῆς
 κ. ὕβρεως ὡς τὰ πολλά, κ. ἐπὶ τῆς ἀ-
 πλωῆς δὲ βλάβης, ὡς καὶ ἐν τῷ οἷς
 (οὗς) ἐλωβᾶθ', οἳ ξένοι. (Ari-
 stoph. Equ. extrem.: ἴν' ἰδῶσιν αὐτόν,
 οὗς ἐλωβᾶθ', οἳ ξένοι.) — cf. ann. ad
 II. α', 232. — πολυπενθέα, pertri-
 stem. ξ', 388. — παρῆξ ἐρέουσα,
 falso nuntians. E: ἀγγέλλουσα ἔξω μὲν
 τοῦ ἀληθοῦς, ἐγγὺς δὲ τοῦ ἔφετου (?)
 etc. cf. δ', 348. — ἐπέδησε, devin-
 xit. v. γ', 269 etc. — φίλα βλ. ἀμ-
 φικαλύψας. ε', 493. — τοιόνδε,
 tale, sic, vel τοιόνδε ὕπνον. — κατέ-
 δραθον, dormivi. ε', 471, Matth.
 §. 228 etc.

19. τ', 260, 597.

21—33. E: γυν., αἷ μοι ἔασιν,
 ἀπὸ τοῦ δμαῖδων, αἷ εἰσιν ὑπ' ἔμοι,
 ἢ ὑπὲρ ἐμοῦ (mei gratia, servitii mei
 causa) etc. — στυγερῶς—νέεσθαι.
 φ', 374. — τοῦτό γε, quod ad hoc
 quidem attinet peccatum tuum. id no-
 strates dicere solent für dies Mal. —
 ἦδεεν, noverat. II. β', 409 etc. —
 σαοφροσύνησι πρὸ σαοφροσύνη, ut

ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαστο βίας ὑπερηγορούντων.“

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχραη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θορούσα
γρηῖ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκε,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- 35 „Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
εἰ ἔτεόν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
ὄππως δὲ μνηστῆροσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἔφηκε
μῦθος ἑών, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμον.“

Eurycleae responsum.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

- 40 „οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῶ θαλάμων εὐπήκτων
ἡμεῖθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι,
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς νῖός ἀπὸ μεγάρουιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
45 εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι
ἔσταόθ'· οἳ δὲ μιν ἀμφὶ, κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες,
κειάτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἷματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα.]
νῦν δ' οἳ μὲν δὴ πάντες ἐπ' ἀυλείησι θυρήσιν
50 ἀθροοί· αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῦται περικαλλῆς,
πῦρ μέγα κειάμενος, σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται!
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ,

εὐφροσύνησι ζ', 156, πολυιδρήσι 77, ἀιδρήσι κ', 231, pro εὐφροσύνη, πολυιδρή, αἰδρή etc. — βίας Ε, ut β', 216, λ', 117 etc. vulgo: βίην. — γρηῖ περιπλέχθη, anui circumfusa, anum complexa.

35—47. εἰ δ' ἄγε. formula dicendi, cum urgemus aliquid. v. β', 178. — νημερτὲς ἔν. γ', 101 etc. cf. α', 86. — dedi ὄππως δὲ pro ὄ. δὴ, quod habent libri, errore haud infrequenti, quoniam haec opponuntur superioribus illis εἰ — ἰκάνεται, in quibus μὲν intelligendum est, εἰ — ἰκάνεται μὲν. v. ann. ad ε', 47. ita et carebimus τῷ δὴ tertium illato in eadem sententia. — οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. asyndeton παθητικὸν anus, narrationem rei, quae maximum momentum habet, accelerantis. — ἀτυζόμεναι, consternatae. λ', 605. — σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀρ. χ', 401. Sch.: ἔχον. ἀντὶ τοῦ ἡσφαλισμένοι ἦσαν. — Αρ.: κραταίπεδον (οὐδας). τὸ στερεὸν ἕδαφος κ. λιθόστρωτον. τῶν ἅπασι εἰρημένων. pleo-

nasmus, ut οἰκοφύλαξ δόμων et similia, praesertim apud Tragicos: poterat enim dicere eodem sensu κραταῖον οὐδας. v. Hermann. appendice Vigeri p. 386. — κείατο, ἐκείντο. — ἰάνθης. δ', 549, ζ', 156 etc.

43. versus merito damnatus a Knightio, W. et B., nec dubie ex χ', 402, transcriptus. carent eo A. 2. et ed. Flor., nec vestigium ejus apparet apud E et Scholiastas.

49—53. Ε: ἀυλείας θυράς (σ', 238) λέγει τὰς περὶ τὴν αἴθουσαν, ἡγούν τὰς ἔξω τοῦ προδόμου, πρὸς αὐτῇ τῇ ἀυλῇ, ὅθεν καὶ ἀυλειαὶ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐνδοτέρω θυρῶν. — κειάμενος. ν', 26, π', 2 etc. — ἀμφοτέρω. Harl.: γρ. ἀμφοτέρων. id facile tuearis, ut sit σφῶϊν ἀμφοτέρων ἦτορ, quod concinnitate quadam verborum commendatur. nec tamen male habet ἀμφοτέρω, et amolierim hoc pacto homoeoteleuton ἐπιβῆτον ἀμφοτέρων φίλον. Sch.: ἔνφρ. ἐπ. θυμηδίας ἐπιβήσετε, εὐφρανθῆναι ποιήσετε.

καὶ παῖδ', ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἴπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.“

diffidit adhuc illius verbis Penelope, caedem procorum a deo aliquo
patratam, nec Ulysssem reversum esse, suspicata.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

„μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καρχαλόωσα.

60 οἴσθα γὰρ, ὡς κ' ἀσπαστός ἐνὶ μεγάροισι φανεῖη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε, καὶ νείε', τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις,
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ἕβρωι ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.

65 οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἔσθ' ὄντι, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο.
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῖδος, ᾤλετο δ' αὐτός.“

factum Euryclea convincens narrat de cicatrice Ulyssis, ab se anim-
adversa, nec mori miserrimè recusat, si mentiatur.

Τὴν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

70 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
ἢ πρόσιν ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ οὔποι' ἔφησθα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος!
ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα περιφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
οὐλήν, τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κεῖνος ἔλων ἐπὶ μάστακα χερσίν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι πολυκερδίησι νόοιο.
ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.“

dubitat tamen Penelope, hospitem revera esse Ulysssem; ceterum pro-
cessu occisos visum descendit e gynaeceo.

80 Τὴν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·

59—64. καρχαλόωσα. 1. — ἀ-
σπαστός, exortatus, gratus. ε', 398,
ν', 35 etc. — ἀγασσάμενος, indi-
gnatus. α', 389, β', 67 etc. — θυμαλ-
γέα, acerbam. θ', 272 etc. Voss.:
die seelenkränkende bosheit.

70. τ', 492.

73—83. περιφραδές. ita Sebe-
rus indice Hom. vulgo: ἀριφραδές, quae
verba etiam apud Sophoclem confusa
sunt, Antig. 327. inest autem paulo
molestior hiatus in verbis σῆμα ἀριφρα-
δές. scriptor hymni in Merc. 464.:
Ἐκάεργε περιφραδές. ipse Hom. ξ', 431.
et alias dixit περιφραδέως. — ἀπονί-
ζουσα, ἀπονίπτουσα. τ', 317, II. η',
425 etc. — μάστακα, os. v. ann.

ad II. ι', 324. ceterum cf. τ', 480. —
πολυκερδίησι. sic A. 2. et 3. alii-
que apud Cl., ut ὄ', 167, nisi quod ibi
est πολυκερδείησιν, quam scripturam
examinavimus ann. ad κ', 231. ceteri
codd.: πολυιδρείησι pro πολυιδρίησι,
quod recte legitur β', 346., hic autem
minus acceptum est cum propterea quod
interpretationem sapit, tum quia πολυ-
ιδρην habetur in proximis. — Am. Q. et
Sch.: ἐμέθεν περιδώσομαι αὐ-
τῆς. περὶ ἐμαντῆς συνθήσομαι. „II.
ψ', 485.: δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περι-
δώμεθα, ἢε λήβητος. Aristoph. Equ.
740.: ἐθέλω περὶ σῆς κεφαλῆς περιδώ-
σθαι.“ Cl. — ἐξαπάφω, decipiam.
II. ι', 376, ξ', 160. — οἰκτίστῳ ὀ-

„μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰειγενετῶν
 δῆνεα εἶρουσθαι, μάλα περ πολυῖδριν ἔοῦσαν·
 ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθυηότας, ἧδ' ὃς ἔπεφνεν.“

convenit Ulyssem Penelope, sed absistit, incerta, sitne mendicus ille
 conjux suus, an non.

- 85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἔξερσεῖνοι,
 ἢ παρστιάσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 ἢ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὑπέροβη λάϊνον οὐδὸν,
 90 ἔξετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς ἀγῆ,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακροῦν
 ἦστο κάτω ὀρόων, ποτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 ἢ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανεν·
 ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως εἰδίδεσκεν,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα.

λέθροω, ut οἰκτίστω θανάτω λ', 411.
 et ω', 34. cf. μ', 258 etc. — δῆνεα,
 consilia. κ', 289, ll. δ', 361. — εἶρου-
 σθαι, φυλάξασθαι, cavere, vel im-
 pedire. infra 151. est servare, et simi-
 lem sensum habet γ', 268.; sed nusquam
 γνῶναι sive εἰδέναι significat, ut per-
 suadere volunt E, Ap., Hesych. v. Schn.
 v. εἰρούμαι, et inprimis Buttman.
 Lexil. 18. — mendose Sch.: πολυῖ-
 δριν. πολυπαθῆ, πολλὰ εἰδυῖαν. scri-
 bamus πολυπευθῆ, cui opponitur ὁ ἀ-
 πευθῆς. v. γ', 184. — ἴομεν, ἴομεν.
 — μετὰ παῖδ', εἰς sive πρὸς παῖδα.
 β', 206 etc.

85—96. πολλὰ — ὄρμαινε. cf.
 δ', 120 etc. — ἔξερσεῖνοι, interro-
 garet. κ', 14 etc. — κύσειε — λα-
 βοῦσα. v. γ', 499, 500. — Sch.: ἐν
 πυρὸς ἀγῆ. ἐν τῷ πεφωτισμένῳ
 τόπῳ κ. πεφλογισμένῳ ἀπὸ τοῦ πυρὸς.
 ζ', 305.: ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ, ἐν
 πυρὸς ἀγῆ. — τοίχου τοῦ ἐτέ-
 ρου, ad alterum sive adversum parie-
 tem. v. ll. ι', 219. cum ann., et ibidem
 ω', 598. — κίονα μακροῦν. v. α',
 127, θ', 66 etc. — ἄνεω, tacite. v.
 ann. ad ll. β', 323. — τάφος — ἴ-
 κανεν, ut β', 41.: μάλιστα δ' ἐμ' ἀλ-
 γος ἴκανει etc. idem a consequente si-
 gnicat τὸ τάφος αἰρεῖν τινα, velut φ',
 122.: τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας. —
 ἐνωπαδίως A. 3. et MS. Thom. Bent-
 leji. vulgo: ἐ—πιδίως. E: τὸ δὲ ἐνω-
 πιδίως ἀντὶ τοῦ κατ' ὄψιν, ἵνα λέγῃ,

ὅτι ἄλλοτε μὲν περιεργότερον ἐντρανί-
 ζουσα κ. κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἠγνόει. τὸ δὲ ἐνωπιδίως
 γράφεται μάλιστα ἐνωπαδίως. —
 Sch.: ἀγνώσασκε. ἠγνόει. ibi Butt-
 mannus: „Sic ed. ant., cujus quamvis
 in talibus nulla sit auctoritas, utar ta-
 men hac occasione, ut hanc formam ali-
 quanto magis commendem quam feci in
 Gramm. ampl., nota ult. ad §. 94.
 Quippe e codd. Homeri hae potissimum
 scripturae enotatae sunt, quarum utra-
 que esset ab ἀγνώσσω, quae verbi for-
 ma neque analogia caret, neque aucto-
 ritate: vide Hesych. in v., Etym. M.
 v. ἀγρώσσω, et Simmiam ap. Tzetz.
 Chil. 7, 144. Hujus autem verbi forma
 in εσκε est Imperfectum iterativum, al-
 tera in ασκε, ut ex analogia verborum
 δῖπτασκε, κρύπτασκε demonstravi, aori-
 stum iterativum. Jam ἀγνώσσεσκε esset
 repetita actio durans; ut θαναμάζεσκον
 ἅπαντες τ', 229. (quoties viderent, ad-
 mirabantur), ἐνθα Ζηνὶ ὀξέζεσκον Ἀχαιοὶ
 ll. θ', 249., et similia: hic autem intra
 breve spatium Penelope saepius intue-
 tur Ulyssem; saepius esse illum negat.
 Quare sicut εἰδίδεσκε, ita alterum quo-
 que verbum ab aoristo formasse putan-
 dus est poeta. Recte igitur adhaere-
 maie illi ex antiquitate transmissae for-
 mae in ασκε. Sed si aoristum praetulit,
 non apparet, cur formam verbi al-
 lias semper sibi usitam ἀγνοεῖν, unde
 recte fiebat ἠγνόησα, ἠγνόησασκον, ἀ-
 γνώσασκον, hoc uno loco deseruerit.

Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔν τ' ὀνόμαζες·

perlinaciam matris reprehendit Telemachus.

„Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾶς,
100 [οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὦδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
* ἀνδρὸς ἀφεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·]
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίῃ στερεωτέρῃ ἐστὶ λίθιοι;

respondet Penelope, esse quaedam signa, sibi et Ulyssi solis cognita, quibus hunc agnoscat.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Itaque hodie etiam nos, quorum iudicio relicta semper est in talibus optio inter σ et σσ, non est cur formam legitimam ἀγνώσασκε, vel si nullis libris nitatur, repudiemus, aliam insolentissimam praeferamus. Ita vir sagax, cujus sententiae non dubitavi subscribere. ceterum vulgo in libris Hom. et ap. E legitur ἀγνώσασκε, in A. 2. autem et 3. ἀγνώσσεσκε. — ἐνένιπεν A. 3. ceteri menda inveterata: ἐνένιπτεν. v. π', 417.

97—99. „μῆτερ ἐ. δύσμητερ. Porphyg. Quaest. Hom. 16. sub finem: — ἀλλὰ δὲ εἴωθε συντιθέναι εἰς διαβολὴν τινῶν, ὡς δυσωνύμων, ὡς τὸ Δύσπαρι (Il. γ', 39., ubi v. ann., et ν', 769) καὶ τὸ μῆτερ δύσμητερ. v. Congr. Rittershus. ann. ad Oppian. Cyneg. 1, 260. Cl. — ἀπηνέα, immitem, durum. 230, Il. ο', 94 etc. — νοσφίζεαι, sejungeris, absistis. λ', 73 etc. — ἀνείρεαι ο. μετ. α', 231, η', 243 etc.

100—102. iterum hi versus leguntur inferius post 167., quos neutro loco exhibent scholia brevia et Mediolanensia, E, quo est iudicio, utroque. nam id facile quisque paulo humanior persentiscat, congruere haec Ulyssis personae, abhorreere autem a Telemachi adolescentis, qui neque tam cognitos habet mores mulierum, et modestior cautiore est quam qui rem sibi non exploratam affirmet. ejusmodi autem res est patris vigesimo anno reditus, de quo inaudiverat quidem puer ex matre et familiaribus, certiorque etiam factus erat per ipsum Ulysses π', 206; sed narraverat quoque illi Penelope, patrem ejus esse heroem istum celeberrimum; ta-

men se id certo scire negat α', 215; multo minus in tali causa matrem tam duris verbis temere objurgaverit. neque usquam alias, saepe oblata occasione, serum patris reditum commemorat, sed faciunt id semper seniores, inprimis ipse, ut par est, Ulysses π', 206, τ', 222, 484, φ', 208, ω', 321, tum Alitherses senex β', 175, deinde ipse poeta ς', 327. quid dubitemus, hic quoque, ut tot aliis in locis, similia similibus adscripsisse librariorum imprudentes? quod ut magis credamus ita esse, facit optime cohaerens, abjecto isto panno, oratio. quare haec uncinis inclusi, nec iis immorarer amplius, nisi emendandus esset versus medius hians tertio pede: ἀνδρὸς ἀφ | εσταί | ῆ, ὅς | etc. A. 1. et 4. aliique ap. Cl.: ἀποσταίῃ, idque 169. praeter A. 4. etiam A. 2. habet. ponamus ἀπό sive ἀπο ἰσταίῃ, h. e. ἀποθεν, ut Il. λ', 242., ubi v. ann., σ', 64, τ', 329: ipsum illud ἀφεσταίῃ pro ἀφισταίῃ scriptum videtur per soloecismum, nisi quis audiat Eustathium ita garrientem suo more, cum tuetur vulgata quamvis pessima: τὸ ἀφεσταίῃ καινότερον (!) ἐσχημάτισται. καὶ ἐστὶ μὲν κοινὸν κ. σύνηδες ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίῃ· τὸ μέντοι ἀφεσταίῃ φίλτερον (!) Ὀμήρω, οἷα ποιητικώτερον (!) etc. quod ad metrum attinet, similiter titubatum est φ, 54.

103—110. στερεωτέρῃ λίθιοι, durior lapide, h. e. durissima, sensuque cassa. similiter 172.: ἢ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός. lapide et ferro conjunctis Aeschylus Prom. 240.: σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. item Satyri apud Euripidem Cyclope, 572.: πέτρας τὸ λῆμα κἀδάμαντος ἔξο-

105 „τέκνον ἕμῳν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι,
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ' ἔτερόν δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἧ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων, καὶ λῶϊον· ἔστι γὰρ ἡμῶν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

hoc responso Ulysses contentum esse jubet filium, deliberatque cum illo, quid faciendum sit, tot viris principibus occisis.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρο' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν! τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον·
115 νῦν δ', ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῖ' εἴματα εἶμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὐπω φησὶ τὸν εἶναι.
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ῶ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,

120 φεύγει, πηούς τε προλιπών, καὶ πατρίδα γαῖαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἷ μὲγ' ἄριστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ. τάδε σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

„αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην
125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.“
[ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεσσι.]

μεν. v. ann. ad utrumque locum, et cf. Ovid. Met. 9, 613. et Cl. h. l. Virg. Aen. 6, 469.: *illa solo fixos oculos aversa tenebat, Nec magis incepto volutum sermone movetur Quam si dura silex aut stet Marpesia cautes.* Tibullus 1, 3.: *Ferreus ille fuit, qui, te cum posset habere, Maluerit praedas stultus et arma sequi etc.* — *τέθηπεν*, obstupuit. ζ', 166, 168 etc. — *προσφάσθαι*, προσπειεῖν. — *εἰς ὧπα ἰδέσθαι*, coram intueri. χ', 405, Il. i, 373. — *γνωσ. ἀλλήλων*, ut φ', 35., notante E.: οὐδὲ τραπέξῃ Γνώτην ἀλλήλων. frustra igitur A. 4.: ἀλλήλω, nec multo melius nescio qui apud Cl.: *Γενσόμεθ'*, h. e. *πειράσομεν*, ut υ', 181 etc. — *ἀπ' ἄλλων*, ἀποθεν ἄλλ.

114—122. *τάχα — ἄρειον*. hyperbaton pro hoc: *τάχα δὲ καὶ φρ. ἄρειον*, moxque etiam hoc melius consulet. — *ῥυπόω*, sordeo. ζ', 87, τ', 72. nondum Ulysses habitum mendicis mutare potuerat, ut fieri voluit Euryclea ζ',

487. — *τὸν, τοῦτον, τὸν Ὀδυσσεά*, δεικτικῶς, quasi dicas germanice: *und leugnet noch, dass ich Der sei.* — *ἡμεῖς — γένηται*. υ', 365. cf. ρ', 274, β', 168 etc. — *ἀοσσητῆρες*, auxiliatores. δ', 165. — *Am. Q.*: ὀπίσσω. *χροινικῶς ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα*. Sch.: *μετὰ τὸν τῆς ἀπωλείας χρόνον*. post caedem patratam. — *πηούς*, affines, cognatos. θ', 581. — *ἔρμα πόληος*, columen urbis. v. Il. π', 549. — *τάδε σὲ φρ. ἄνωγα*. ρ', 279. cf. π', 312, υ', 43. sic autem A. 1. (*τάδε σε φ. ἄ.*) et E., quos secuti sunt W et B. alii: *τῷ σε φ. ἄ.* A. 4.: *τό σε φρ. ἄ.*

124, 25. *λεῦσσε*, vide, dispice. — *ἐπ' ἀνθρώπους, ἐν ἀνθρώποις*, ut *ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν* pro *ἐν ἀπείρονα γαίῃ* ρ', 386 etc. — *οὐδέ κέ τίς τοι ἀνθρώπων*. cf. τ', 286, ο', 320, Il. γ', 223 etc.

127, 28. absunt haec ab A. 2. et 3., qui consentire solent codd., nec magis

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 130 „τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 πρῶτα μὲν ἄρ' αὖτις ἰδὲ, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς, ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἡμῖν ἠγείσθω φιλοπαίγμονος ὄρχηθμοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαιή γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἂν' ὁδὸν στεῖχων, ἢ οἱ περὶ ναιετάουσι,
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὸν φόνου κατὰ ἄστῃ γένηται
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἄγρῳ ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσομένθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἔγγυαλίξῃ.“

Ducuntur choreae in aedibus regiis, quo caedes procorum occultetur.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἠδ' ἐπίθοντο.
 πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 ὄπλισθεν δὲ γυναιῖκες· ὁ δ' εἴλετο, θεῖος ἀοιδὸς,
 φόρμιγγα γλαφυρῆν, ἐν δὲ σφίσιν ἕμερον ᾤρσε
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο.
 τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 ᾧδε δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 „Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχεε πολυμνήστην βασιλείαν!
 150 σχετλή, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερῆς, ὄφρ' ἂν ἴκοιτο.“

ego dubito quam W, sublecta esse Π. v, 785; cujus rei etiam hoc indicium est, quod fuerunt, teste Barnesio, qui ista quoque l. c. Iliadis πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζεῖν hisce subicerent. praeterea bis legimus ἡμεῖς δὲ —, ut tertium illato facile careamus.

131—140. χιτῶνας. intell. ἄλλους ἢ πρὶν, νέους, νεοπλύτους, ut οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες Ἐς χορὸν ἔρρασθαι: neque enim nudi erant scilicet. hoc sensu etiam illa accipienda sunt π', 79, ρ', 550, φ', 339.: ἔσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά. — φιλοπαίγμονος, ludicri, delectabilis. Aristoph. Ran. 322.: θρασεὶ δ' ἐγκατακροῶν ποδὶ τὰν ἀνόλαστον φιλοπαίγμονα τιμάν. puellae στωμυλῆν φιλοπαίγμονα dixit Epigrammatarius. A. 4.: πολυπαίγμονος. — ὄρχηθμοῖο. θ', 263, II. v', 637 etc. — κλέος, fama, rumor. α', 283 etc. — κέρδος, emolumentum. — ἔγγυαλίξῃ dictum τροπικῶς, suggesterit, inspiraverit. v. θ', 319 etc.

143, 44. ὄπλισθεν. (β', 20, 289 etc.) ἠτοιμάσθησαν. A. 1.: ὄπλ. — φόρμιγγα γλαφυρῆν. γ', 340.

145. II. v', 637. ἀμύμονος, ἀμωμήτου, praeflari.

146—151. περιστεναχίζετο. κ', 10, 454. — παιζόντων, ludentium, saltantium. ζ', 106, η', 291. — καλλιζώνων. II. ω', 698. cf. γ', 154 etc. — πολυμνήστην. δ', 770. — σχετλή ἐστὶ. v. γ', 160, II. β', 112 etc. — πόσιος κουρ. λ', 429 etc. — εἴρυσθαι. v. 82. — διαμπερῆς. δ', 209 etc. — ὄφρ' ἂν ἴκοιτο. sic libri praeter A. 3. et E, qui habent ἔως ἴκοιτο, ut ἔως ἴκοιτο extremo versu τ', 367., nisi depravata ibi sit vox ἔως, ut nobis visum. praeterea Cl. adscripsit illa ἔως ἴκοντο ὁ; 109.; sed ibi producta sumi potest littera propter augmentum. hoc utut est, non variant codd. utroque illo loco, hic autem plerique omnes habent ὄφρ' ἂν ἴκοιτο, quod cur suspectae scripturae posthabuerint W et B, haud intelligo.

Ulysses lotus splendideque vestitus, et venustate praeditus a Minerva, redit ad uxorem.

- Ὦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν, καὶ χρίσεν ἑλαιῳ,
 155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν, ἥδ' ἑ χιτῶνα,
 αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
 [μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
 οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίως.
 ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 160 ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὡς μὲν τῷ περιχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.]
 ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοίως.
 ἄψ δ' αὐτὶς κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

jam et ipse illam de frigore suo inexpugnabili objurgat.

- „Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες!
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ᾧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 * ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ξεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.“
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „δαιμόνι, οὐ γάρ τι μεγαλίζομαι, οὐδ' ἀθερίζω,

152. δ', 772, ν', 170.

153—55. Ὀδ. μεγαλήτορα. ε', 81. — παθητικῶς dixit ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, sua in domo, a qua tam diu abfuit. — λούσεν — χιτῶνα. cf. γ', 466—68, δ', 49, 50, θ', 454, 55.

157—162. adscripta procul dubio e ξ', 230—235. hic satis habuit poeta dicere πολὺ κάλλος, ut Virg. pulcherrimam Didonem Aen. 1., 496., et δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοίον, quibus quid potuit majus? igitur aliena separavimus a genuinis.

163. γ', 468.

166—172. δαιμονίη. τ', 71, II. α', 561 etc. — περὶ γυν. prae aliis mulieribus. — θηλυτ. λ', 385. — Ε: κῆρ ἀτέραμνον, τὸ ἀτερεῖς, κ. σκληρὸν, κ. μὴ τερέν. ὅθεν καὶ ἀτέραμνα σπέρματα τὰ κερασβόλα, περὶ ὧν λόγος, ὡς, ἐὰν σπέρμα ἐν τῷ καταβρίπτεσθαι εἰς γῆν καιρῷ σπόρον πελάση κέρατι ἀροῦντος βοῶς, σκληρὸν γίνεται κ. δυσέφητον. καὶ λέγει Πλού-

ταρχος ἐν τοῖς αὐτοῦ Συμποσιακοῖς (7, 2., p. 700.) καὶ αἰτίαν τούτου τὴν ἐπιφῶ δοκοῦσαν. (vetus avia, quam ridet Theophrastus de Causis Plantarum lib. 4, 12. extr. ed. Schneider.) — ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι συνδέτως μὲν ἀτέραμνον τὸ μὴ τερέν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀπεσκληρωμένον, οὐ μὴν καὶ τέραμνον ἀσυνδέτως τὸ τερέν κ. ἀπαλόν, ἀλλ' ἢ τοῦ οἴκου στέγη, καθὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Λυκόφρων δηλοῖ. cf. Schn. v. τέρεμος. — τετληότι, patienti et tranquillo. v. δ', 447, 459, ι', 435 etc. — ἀφεσταίη, scribendum esse ἀπό, seu potius ἀπο, ἰσταιή, demonstrare studui ann. ad 101. — στόρεσον. cf. δ', 296—300 etc. — αὐτός, solus. ε', 190, ο', 310. — λέξομαι, λέξομαι. quanquam v. Matth. §. 519. ann. 4.

174—77. δαιμόνιε. par pro pari reddit. v. 166. — οὐ γάρ τι A. 1. Ald. 3.: οὐτ' ὄφρι. bene habet illud, estque anteponendum vulgatae scripturae οὐτ' ἄρ τι, cum pleni sint auctores

- 175 οὔτε λην ἄγαμαι, μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔησθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτιοιο.
 ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐντὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει.
 ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν.

describit Ulysses lectum genialem, quem ipse olim fabricatus erat.

- „Ὡ γύναι, ἣ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες!
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 ῥεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται

sententiarum ejusmodi, in quibus enun-
 ciatum causale priore loco positum est,
 velut inferius 248, α', 337, κ', 174 etc.
 sic II. σ', 180. recte Steph. et recentio-
 res: τίς γάρ σε θεῶν ἔμοι ἄγγελον ἤ-
 με, sed vett. edd. auctore Aristarcho:
 τίς τ' ἄρ σε. v. ibi ann. et cf. 264 et
 σ', 417. — E: μεγαλίξεσθαι δὲ τὸ
 ἐπαίρεσθαι, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (κ', 69),
 μηδὲ μεγαλίξεο θυμῷ. non enim
 me effero, non superbe me gero, aut
 cor durum habeo, quod tu ais. — οὐδ'
 ἀθερίζω. sic A. 1. et 3., Am. Q.
 et plerique omnes libri. solus, quod
 sciam, A. 2.: οὐτ' ἀθ., quod admise-
 runt W et B. ἀθερίζω, contemno.
 θ', 212. — E: τὸ δὲ οὐδὲ λην ἄ-
 γαμαι (ζ', 168) ἀντὶ τοῦ οὐκέτι λην
 ἐκπλήττομαι, ὡς ἦδη ἐκ τῶν φθασάν-
 των πιστουμένη τὰ κατὰ σέ. nihil se
 adhuc definire ait, sitne Ulysses, necne.
 aegre enim se persuaderi faetur inferius
 230. — ἐπὶ — δολιχ. τ', 339. —
 Ap.: πυκινὸν λέχος. τὸ ἐπιμελῶς
 ἡσκευμένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ
 πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντί-
 θεσθαι. exscripsit Apionem Hesych. v.
 πυκινόν. cf. Sch. ad II. ι', 621. E em.:
 — ἔστι λέχος μὲν ἢ κλίνη, πυκινὴ
 οὔσα, ἵνα φέρειν ἔχη στερόδως τὰ ἐπι-
 κείμενα. (?) — εὐνή δὲ τὸ παρ'
 ἡμῶν στρώμα.

178. ἐντὸς. codd. vulgati: ἐκτός:
 sed absurde Euryclea jubetur thalamo
 efferre lectum genialem, nec apparente
 causa, cur id fiat, et ἀουστάτοις ver-
 bis Ulyssis 184.: τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆ-
 κε λέχος; nam si efferendus est lectus
 thalamo, nimirum adhuc ibi collocatus

est. quare confidenter dedl ἐντὸς ἔ. θα-
 λάμου, quod alicubi legit Cl. per do-
 lum Penelope lectum in thalamo poni
 jubet, quasi alio ablatum, ut Ulysses
 tentet, an sciat locum, in quo ipse il-
 lum struxerat. ita ἐκ et ἐν confusa
 sunt in Anthologia Palat. 3., p. 176.
 fortasse etiam τὸ ἐκθεῖσαι librariorum in
 fraudem induxit, ut ἐκτός scriberent de
 industria, quoniam in thalamo constru-
 ctum sciebant lectum illum, quem proba-
 biliter aliorum regina ablatum fingit
 peregre profecto domino, eoque longo
 ex tempore haud utente.

179—83. Schol. A. 1.: ἐκθεῖσαι.
 ἔξω ἀποθήμεναι. h. e. efferentes lectum
 e loco eo, in quo nunc positus est.
 κώεα — σιγ. v. γ', 349 etc. — ὀχ-
 θήσας. δ', 30 etc. — κέδν' εἰ-
 δυῖαν. α', 428 etc. — ἦ — ἔειπες.
 π', 69.

187—190. οὐδὲ μάλ' ἠβῶν. II.
 σ', 565. — μετοχλίσσειε, amolire-
 tur. II. l. c. 567. — ἐπελ — ἀσκητῶ,
 quoniam magnum signum inest in hoc
 lecto affabre facto. id signum nihil aliud
 est quam olea illa, cui, tanquam colu-
 mnae, thalamum Ulysses circumdederat,
 e trunco pedem edolans lecti genialis.
 vide proxima, et inprimis 202. minus
 bene Am. Q.: μέγα σῆμα. μέγα τέ-
 ρας. nec ei tam facile quam E aures
 praebuerim, ita argutanti: ἀκίνητον δὲ
 λέγων εἶναι τὸ λέχος, ἔοικεν αἰνίτεσθαι,
 ὅτι τὴν γαμικὴν κοίτην ἀδιάλλακτον
 εἶναι δεῖ. — E: λέχος δὲ ἀσκητὸν
 τὸ μὴ αὐτοσχέδιον κ. εἰκαῖον, ὅποια
 καὶ τὰ τῶν σκευῶν αὐτοκάρβυλα, ἀλλ'
 ἐπιμεμελημένον κ. πολυδαίδαλον. οὕτω

ἐν λέγει ἀσκητῶ. τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.

190 θάμνος ἔην τανυφύλλου ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,

* ἀκμηνὸς θαλέθων, πάχετος δ' ἦν ἡῦτε κίων:

τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεφα·
κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρούϊας.

195 καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·

δέ που (δ', 134) καὶ νῆμα φθάσας εἶπεν ἀσκητὸν τὸ ἐπιμεληθῆν, ὃ γυνὴ ἀσκήσειεν ἂν ἔριθος, κατὰ τὸ ἡσκεῖν εἴρια καλὰ (Il. γ', 388) etc. — κάμον, fabricatus sum. Il. δ', 187 etc. — E: θάμνος δὲ νῦν οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν εἴρηται. ἡ μὲν γὰρ ἐλαία νῦν παχύκομος ἡῦτε κίων, θάμνοι δὲ κυρίως τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναφύσεως πολυκλάδα κ. πυκνά, παρὰ τὸ θαμόν, ὃ ἔστι πυκνόν, ὅποια ἡ πρὸ τούτων (ε', 477) φυλλία, ἡ ἐν τῇ τῶν Φυαίων νήσῳ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ τανύφυλλον παρατετημένως ἔφη, ὡς τῶν τῆς ἐλαίας φύλλων μεμηκυμένων οὐκ ἀναλόγως τῷ πλάτει. sane folia olivae sunt oblonga, lanzettförmig (Wilmsen). *Handb. der Naturgesch.* 3. p. 384.), vocatque hanc solam arborem Hom. τανύφυλλον. vide tamen ann. ad γ', 372. — ἔην Ap. v. ἀκμηνος. vulgo ἔφην, quod posuisse videatur corrector propter ἦν sequens. sed κακόφωνον est ἔφην τανυφύλλου. — τανυφύλλον, non τανύφυλλος, ut vulgo, habent libri quidam Clarkei, quos nihil nisi alios dicere solet, magno meo taedio. sic autem poeta 195.: κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, item γ', 102. et 346.: τανύφυλλος ἐλαίη. praeterea θάμνος habet proprium epitheton suum θαλέθων, satisque est ὁμοιοτελεύτων ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς, nec eorum augendus sine mercede numerus. quare admissi genitivum.

191. ἀκμηνὸς θαλέθων. sic libri paulo vetustiores; novelli, virgula interposita: ἀκμηνὸς, θαλέθων: omnes ἀκμηνὸς, incertum quo sensu. igitur quantum Am. Q. et Sch.: AKMHNOS ΘΑΛΕΘΩΝ (sic). ὁ ἀκμὴν ἔχων τοῦ θαλέθων. addit Sch.: ἐπὶ μὲν τούτου ἀξυτόνησεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν Ἰλιάδι (τ', 163, 207, 320, 346), δηλοῦντος τὸ νῆστις, ἐβαρυντόνησεν (intell. Ἀρίσταρχος). οἱ δὲ τὰ δύο παραξυτόνησαν. (imo παραπαρῶξ, secundum E. Buttm.) repetit haec E, suppleto nomine Aristarchi; similiterque Ap.: ἀκμηνος (sic). ἐπὶ μὲν τοῦ σίτου, ἀκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι (Il. τ', 163), καὶ, νῆστιας, ἀκμήνοους,

(ibid. 207). ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκμάζοντος, θάμνος ἔην — ἐντὸς, Ἀκμηνος θαλ., quasi hoc sit evidens, nullamque habeat dubitationem. at qui, quaeso, credamus, Homerum tam diversa eodem nomine designasse? aut qua ratione adductum putabimus, ut solus ἀκμηνὸν sive ἀκμηνον contra analogiam appellaret eum, qui ceteris Graecis usitate atque ad regulam diceretur ἀκμαῖος? profecto nullam causam excogitabimus, itaque, si veri sumus nec superstitiosi, fatebimur, haec corrupta esse. scribamus: ἀκμὴν ἐς θαλέθων, h. e. θαλ. ἐς ἀκμὴν, ut γ', 137.: τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορῆν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς, et Il. ο', 59.: Ἐκτορα δ' ὀτρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων. θαλ. ἐς ἀκμὴν pro ἐν ἀκμῇ, flore vigens, quem usum eis praepositionis exemplis declararunt Matth. et Grammatici. Eurip. Alc. 307.: ἦβης ἐν ἀκμῇ etc. superest, ut de permutatis inter sese s et o litteris dicamus, qui minime rarus error est in libris, praesertim scriptura continua; velut *νείκειεν* pro *νείκειον* scriptum est, nisi fallor, γ', 26., et apud Aeschylum Suppl. 332 — φρόνων pro φρεῶν, et contra ἔξην pro ὄξην ibidem 798. quod Porsonus emendavit. cf. indicem Aeschyli, a nobis editi, p. 332., Musgrav. ad Eurip. Suppl. 330 etc.

192—201. E: τὸ δὲ ἀμφιβαλὼν ἀντὶ τοῦ ἔσω περιλαβῶν, περικλείσας. τὸ δὲ ὄφρ' ἐτέλεσσα δις ἐν τούτοις ἔφη, οἷα μηδαμοῦ τὴν κείριον ταυτολογίαν αἰδοῦμενος. τὸ δὲ λιθάδεσσι (ξ', 38) δηλοῖ, ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὑποκοριστικῇ λέξις ἢ λιθάς· οὐ γὰρ ἂν εἴη οὕτω σεμνὸς βασιλικὸς θάλαμος ὃ ἐκ λιθιδίων οἰκοδομηθεῖς, οἷα καὶ τις αἶμασιὰ ἢ προοδηλωμένη (σ', 358). τὸ δὲ κολλ. θύρας νῦν ἐρῶεθη συνηθέστερον· ὅτε γὰρ κολλητὰς ἔλεγε σανίδας (φ', 137, 164, Il. ε', 583), ἀθήτως ἔφραξεν. — κόμη δὲ δένδρον λέγεται τὰ φύλλα τε, καὶ οἱ λεπτοὶ δὲ κλαδίσκοι, διὰ τὸ εἰς κόσμον ἀπαιροῦσθαι καὶ αὐτὰ τοῖς φρυτοῖς, ὁμοίως τῇ κυρίως κόμῃ: οἱ δὲ Τραγικοὶ καὶ φύβην αὐτὴν εἶπον, ὅσον πᾶσαν ἀκλί-

κορμών δ' ἐκ ῥίξης προταμῶν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὔ και ἐπισταμένως, και ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας, τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω,
 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε, και ἀργύρῳ, ἠδ' ἐλέφαντι.
 ἐκ δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βοῶς, φοίνικι φαεινόν.
 οὔτω τοι τόδε σῆμα πιφανύσκομαι· οὔδέ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἠέ τις ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμῆν' ἐλαίης.“

ζων φόβην“ Τλης πεδιάδος (Soph. Ant. 389). τὸ δὲ κορμὸν ἐκ ῥίξης προταμῶν οὐ δηλοῖ κάτωθεν τὸν κορμὸν ἐκμηθῆναι· τοῦτο γὰρ ἀπὸ πυθμῆνος ἐστὶ τμηθῆναι, οὐ μὴν κορμὸν προταμεῖν. διὸ και ἐρῆέθη κατωτέρω τὸ ταμῶν ὑπο πυθμῆν' ἐλαίης, ἵνα ὑποταμεῖν μὲν νοοῖτο τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι τὸ παχὺ τοῦ πυθμῆνος, προταμεῖν δὲ τὸ ἄνωθεν ποθεν ἐκ κορμοῦ· και οὐδὲ ἐξ ἀνάγκης τὸ προταμεῖν τὴν τοῦ ὄλου δηλοῖ ἐκκοπήν, ἀλλὰ μέρος τινός, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ νότου ἀποπροταμῶν, ἐπὶ δὲ Πλεῖτον ἐλέειπτο (Ῥ', 475. videtur E legisse νότου ἀπο προταμῶν, idque probō, quemadmodum et nonnulli ap. Cl.: v. ἀπὸ προτ. ita h. l.: ἐκ ῥίξης προτ.). — ἀπὸ τοῦ κείρω δὲ ὁ κορμός. — ἀμφέξεσα, circumdolavi. cf. ε', 245 etc. περιξοστῆ πέτρην εἰκνῖαν dixit μ', 79., figurate ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν Il. ε', 81. A. 4.: ἀμφέξεσα, opinor, pro ἀμφέξεσα. — ἐκ στάθμην, amussim. v. Il. ο', 410. — ἐρμῖνα, pedem lecti. v. Ῥ', 278. σφηροειδῆ τῆ κατασκευῆ dicit Ar. v. ἐρμῖν'. Sch. em.: ἐρμ. κλινόποδα· ἔρμα (fulcrum) γὰρ τῆς κλίνης. idem est ἐρμῖς atque ἔρμα, ab ἔρω, ἐρείδω, a quo fonte etiam nomen Ἐρμῆς facile derives, neque id uno modo. Sch. emend.: Ἐρμῆς, ὁ Διὸς κ. Μαίας, τῆς Ἀτλαντος, παῖς ἔτι ὢν ἐν ἀνθρώποις τέσσαρα μέγιστα εὔρετο, γράμματα, και μουσικήν, κ. παλαιστραν, κ. γεωμετρίαν. quibus artibus velut fulcitur vita. plura de Mercurio ὄνειροπομπῶ και pedibus lectorum os dei referentibus, ὅπως ἀλεξήτορος ἔχοντες Ἰδέαν (male codd.: ἰδέας) τὰ δειμάτα μὴ φοβοῖντο etc., v. ann. ad ἠ', 137. — τέτρηνα — τερο. cf. ε', 246, 47, Il. γ', 396. — Sch.: ἐκ δὲ τοῦ ἀρχ. τοῦ ποδός. — ἐκ δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα. sic A. 1. ceteri libri: ἐτάνυσσα ἱμάντα, quod displicet propter deteriorem rhythmum et homoeoteleuton. ἱμάντα primam producit, ut ἱμάν-

τεσσι Il. Ῥ', 543. cf. ann. ad Il. Ῥ', 155. Am. Q.: τὸν τόνον λέγει τῆς κλίνης (fulcrum lecti, germ. den Bettstollen, Tragriemen.) ἐξ ἱμάντος εἶναι βολεῖον, φοινικοῦ τῷ φρώματι. — φοίνικι φαεινόν. hoc fere habent libri. nonnulli tamen, in quibus A. 2. et 3. et Harl.: ἱφι καταμένοιο. Schol. Harl.: γο. φοίνικι φαεινῶ. Montbel.: „Il n'est pas aisé de se faire une idée bien juste de ce lit construit par Ulysse. Tous ces détails d'intérieur et d'ameublement sont exprimés par des phrases consacrées, qui n'avaient pas besoin alors d'explications, mais qui dans la suite ont perdu leur sens convenu avec les usages qu'elles exprimaient. Tout ce qu'on peut raisonnablement conclure des paroles du poète, c'est qu'Ulysse, après avoir coupé l'olivier à un pied environ de la racine, forma le lit (rectius vir doctus dixisset le pied du lit: v. 199. comes de Caylus Tableaux tirés de l'Odyssee pag. 266.: „Pour donner une idée de ce lit, — Euryclée les conduiroit, selon moi, à une petite chambre au milieu de la cour; car ce meuble étoit établi sous un gros olivier, qu'Ul. avoit fait scier à une hauteur convenable, et ne l'avoit point fait déraciner; ainsi la souche servoit d'appui.“) avec la partie du tronc qui avoit été détachée, la creusa intérieurement, (Dans les montagnes du Forêt, encore aujourd'hui, les pauvres gens font leurs lits avec des troncs d'arbres. Montbel.) et la réunit ensuite avec de fortes chevilles à la partie qui étoit restée au sol; (C'est ce qu'il faut entendre par ces mots: τέτρηνα πάντα τερέτρω, je trouai le tout avec une tarière, v. 198. Le même.) si bien que, pour déplacer le lit, il aurait fallu couper le pied de l'olivier à fleur de terre. Voilà pourquoi Ulysse à la fin de son discours demande si quelqu'un a transporté le lit ailleurs en coupant l'olivier à sa base, ταμῶν ὑπο πυθμῆν' ἐλαίης, v. 204.“

qua ex descriptione postquam agnovit maritum Penelope, laeta in amplexus ejus ruit, metumque suum, ne a peregrino forte deciperetur, sicut olim Helena, excusat.

- 205 "Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρυσάσα δ' ἔπειτ' ἰθύς δραμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῆ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
 „Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζε', ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 210 ἀνθρώπων πέπνυσο! θεοὶ δ' ὤπαζον οἷζύν,
 οἷ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἦβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 οὔνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ᾧδ' ἀγάπησα!
 215 αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐθόριγει, μήτις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσβιν
 ἔλθων· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῆ,
 220 εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἱεὶς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
 τῆν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ᾤορεν ἔργον ἀεικῆς·
 τῆν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔω ἐγκάτθετο θυμῷ
 λυγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 225 νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ', ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἄκτορις, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,
 ἢ νῶϊν εἴρυτο θύρας πνικινούθι θαλάμοιο,
 230 πείθεις δὴ μεν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.“

flent gaudio conjuges, quorum in gratiam Minerva noctem illam longius producit.

"Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμερον ᾧρσε γόοιο,
 κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμήρεα, κέδν' εἰδυῖαν.

205, 206. ω', 345, 46. cf. δ', 703, σ', 211, τ', 250 etc.

207—210. ἰθύς. α', 119, ω', 101 etc. — σκύζε', irascere. ll. δ', 23, θ', 482 etc. Sch.: ΣΚΤΖΕ. (sic, pro σκύζε', σκύζω.) οργίζου. vulgo: Ὀδυσσεῦ, σκύζε. — πέπνυσο. κ', 495, α', 361 etc.

211—229. ἀγάσαντο, succenserunt. Am. Q.: ἐφθόνησαν. E quoque: τὸ δὲ ἀγάσατο οὐ μακρὰν ἐνταυθὰ ἔστι τοῦ ἐφθόνησεν, ἢ ἐμέμψατο. θεὸν ille cogitat suo more, non θεοῦς. de invidia deorum v. δ', 181. — γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι. ο', 246. — ἀγάπησα, amant; amanter habui. E: ἐφιλοφρονησάμην. η', 33: οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι. cf. π', 17 etc. — κακὰ κέρδεα, malos dolos. v. β', 88. — 218—224. his verbis

commendat prudentiam et curam futuri, de quo haud sollicitam fuisse ait Helenam. — ὃ μιν, ὅτι μιν. — ᾤορεν, impulit. δ', 712 etc. — ἔργον ἀεικῆς. λ', 428. — ἐγκάτθετο. λ', 613, ll. ξ', 219 etc. — ἀριφραδέα. λ', 125, ll. ψ', 240 etc. cf. 73. — ἦν μοι — κιοῦση. quidam ap. Cl.: ἔδωκε, ut δ', 736. ἔτι, praeterea, praeter alia, quae mihi donavit, huc ad te proficiscenti. — εἴρυτο, custodiebat. — ἀπηνέα. 97.

231—239. τῷ — γόοιο. cf. δ', 113, 183. — ἔχων, habens domi, vel tenens, complexus. v. ρ', 515, ll. ξ', 353 etc. — θυμήρεα. vulgo: θυμαρέα. sed A. 4.: θυμῆρα. v. κ', 362. — κέδν' εἰδυῖ-

- ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος γῆ νηχομένοισι φανήη,
 ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 θάισῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ
 (παύροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἀλὸς ἠπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες),
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκῶ.
 καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη.
 νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σκέδεν. Ἥῳ δ' αὐτὴ
 ῥύσατ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσοθρόνον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας.
 [Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οὔτ' Ἥῳ πῶλοι ἄγουσι.]
 καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὀπίσθεν ἀμέτροτος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς, καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι
 (ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἶσω,
 νύστιον ἐταίροισιν διζήμενος, ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ),

α ν, probam, piam. α', 335, 428, τ', 346 etc. — ἀσπασίος, grata, jucunda. ν. ε', 394, δ', 523 etc. — εὐεργέα. θ', 567 etc. — θάισῃ, fregerit. ε', 221 etc. — κύματι πηγῶ, fluctu vasto. ν. ε', 388. — τέτροφεν Eustathio et Hesychio est πέπηγε, concrevit. Soph. Trach. 541.: ἀμφίθρονον αἶμα. ibi Schol.: τὸ πεπηγὸς· θροῦσαι γὰρ τὸ πῆξαι. cf. ι', 246, Matth. §. 494 etc. — ἄλμῃ, salugo. ε', 53 etc. — ἀσπαστὸς. ε', 398 etc. „Virg. Aen. 1, 175.: magno telluris amore Egressi optata potiuntur. Troës arena, Et sale tabentes artus in littore ponunt.“ Cl., Eichh.

241—246. καὶ νύ κ' — Ἥως, similiter π', 220 et φ', 226: καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδν φάος ἡελίοιο. male A. 2. et 3. etiam h. l.: — ἔδν φ. ἦ. — Sch.: ἐν περάτῃ. ἦδη πρὸς τῷ πέρατι κ. τῷ τέλει οὐσαν. δολιχὴν. οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀλλὰ τότε ἔσομένην πρὸς ἀνάκτισιν τοῦ Ὀδυσσεῶς. Am. Q. ἐν πέρατι. (sic) πρὸς τέλει αὐτὴν οὐσαν δολιχὴν ἐπέσχεν, ὑπὲρ τοῦ εἰς πλεον ἀλλήλων ἀπολαῦσαι. ῥύσατ', ἐκώλυσε. D. Montbel.: „Knight retranche ici 6 vers (241—46), parce qu'ils se lient mal avec ce qui précède. (?) Je crois qu'il a raison. Remarquons en outre au vers 243 le féminin περάτῃ, qu' Eustathe dit n'être que cette seule

fois dans Homère. Il faut enfin remarquer les vers 244—46, où l'on trouve une mythologie posthomérique. Jamais notre poète ne donne de chevaux à l'Aurore. Jamais Phaëthon n'est considéré comme un cheval, mais c'est toujours une épithète du soleil. Lampus partout ailleurs est un nom d'homme.“ sane haec ab aliena manu addita videntur; nec tamen deleri possunt; nisi etiam inducas 344—349; quo facto totus hic locus concidit. quare contentus fui notare 246., versum inertem, quem vix dubites ab imprudente explicatore adscriptum esse. apud recentiores quidem Aurora nunc uno equo, nunc biga vel quadriga invenitur. E: — „Ομηρος μὲν οὕτω ξυνοριδα ὑποζεύγνυσι τῇ Ἥῳ, Ἀντιόφρον δὲ καὶ ἔτεροι μονόπωλον τὴν Ἥῳ πλάττοντες Πηγᾶσφ αὐτὴν ἐποχοῦσι, περατῷ ἵππῳ, ὃν ἔσχεν ἐκείνη μεθ' τὸν Βελλεροφόντην αὐτὸς εἰς τὸ ἀλήτιον πεδίον (v. II. §, 201.) ἀπεσείσατο. cf. Voss. mythol. Br. 45, Hederich. mythol. Lex. v. Aurora etc. ceterum A. 2. et 3. pro ἄγουσι habent ἔασιν. A. 3. tamen in margine manu 1.: γρ. ἄγουσιν, quod post nebulo aliquis erasit.

248—262. E: οὐ γάρ πω. Ιστίον, ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ π., ἀρχὴν λόγου θήμενος τὸν γὰρ σύνδεσμον, ἀποδίδωσιν αὐτὸν συνήθως διὰ τὸ ἀλλὰ

- 255 ἄλλ' ἔρχεσθαι, λέκτρον δ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
 ὑπὸ γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „εὐνή μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσεται, ὀππότε θυμῷ
 σὴ ἐθέλῃς, ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποιήσαν ἰκέσθαι
 οἶκον ἐνκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν·
 260 ἄλλ', ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ἐπεὶ καὶ ὀπίσθεν, οἴω,
 πεύσομαι, αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέριον.“

refert Ulysses Tiresiae vaticinium.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 * „δαιμονίη, τί δ' ἄρ' αὐτὸν με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται, οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω, ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἔρετμον,
 εἰδότες τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσι.
 [οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαροήους,
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.]
 σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
 275 φήη, ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνά φαιδίμῳ ὤμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμον,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἄρνεϊόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρου,
 οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱεράς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 πᾶσι μάλ' ἐξελίξ. θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλός αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφυη
 γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὄλβιοι ἔσσονται. τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.“
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 „εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
 ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.“

tandem cessant choreae, omnesque cubitum eunt.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν

etc. cf. 174. — ἴομεν, ἴομεν. — ὄφρα — κοίμ. δ', 294. et 95. — Ε: ἐφράσθης. τουτέστιν ἐνεθυμήθης. Sch.: καὶ — θυμῷ. τὸ εἰπεῖν, ὅτι ποιῆσαι σέ τι καὶ ἕτερον δεῖ. haec itidem leguntur τ', 485. — οὔτι χέριον οὐ h. e. οὐ κακόν. v. ann. ad ε', 284, Il. η', 352 etc. Cl. adscripsit illa ex ε', 176.: οὐ μὲν γὰρ τι χέριον ἐν ὄρη δειπνον ἐλέσθαι.

264. τί τ' ἄρ'. non ita loquitur Hom., aut quisquam, sed ponendum est τί γὰρ, quod frequentissimum. cf. 174.

268—284. v. λ', 120—136.

287—90. ἐλπωρή τοι ἔπειτα. β', 280, ζ', 314, η', 76. — ἔντυον εὐνήν ἐσθῆτος μαλακῆς, instruebant lectum vesti molli. exemplis hunc usum genitivi illustravit Matth. S. 375,

- 290 ἔσθῃτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.
αὐτὰρ ἐπὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἔγκονέουσαι,
γοῆς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει,
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἔροχόμενοισι λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν. οἳ μὲν ἔπειτα
ἄσπᾶσιιο λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο.

2. cf. ε', 72, λ', 91 etc. — δαΐδων ὑπο λαμπ. τ', 48, Η, σ', 492.

291. η', 340.

296. Sch.: ἀσπᾶσιιο λέκτροιο. ἀσπαστῶς κ. ἐπιθυμητικῶς ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου. Ἀριστοφάνης κ. Ἀρίσταρχος πέρας τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦτο ποιοῦνται. verba Ἀριστοφ. — ποιοῦνται leguntur etiam apud Schol. codicis A. 1.; similiterque Am. Q. et Harl.: τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ὀδυσσεΐας φησὶν Ἀρίσταρχος κ. Ἀριστοφάνης. in A. 3. post hunc verum librarius adscripsit: τέλος Ὀδυσσεΐας. Montbel.: „Heureux alors, tous deux retrouvent la place sacrée de l'ancienne couche. „, Il faut remarquer,“ dit Eustathe, „, que, d'après ce que racontent les anciens, Aristarque et Aristophane, les coryphées des grammairiens de leur temps, terminaient l'Odyssee à ce vers, et tenaient pour suspect tout le reste, jusqu'à la fin du poëme. (Eust. p. 1948, l. 47 seqq. Cf. brev. schol. h. l., Alteri ed. p. 354 etc.)“ „Ceux qui combattaient cette opinion disaient qu'en faisant cette suppression on se privait de plusieurs morceaux importants, tels que la récapitulation de tout le poëme (v. 310—41 de ce chant) et la belle reconnaissance d'Ulysse et de Laërte, qui comprend une grande partie du vingt-quatrième chant. (Eusth. l. c.) Mde. Dacier, qui blâme la critique d'Aristarque et d'Aristophane, n'admet pas les raisons données pour la détruire. Elle pense qu'on ne doit considérer la question que sous le rapport du poëme, qui ne serait pas terminé, si on le finissait au vers 296. (Trad. de l'Odys. t. 3, p. 546.) Je n'entrerai pas dans cette discussion, dont les raisons de part et d'autre seront toujours très-vagues et très-arbitraires. Chacun, en ces sortes de matières, juge d'après son goût. Ce n'est que dans les différences de moeurs, d'usages, d'expressions, qu'il faut chercher des preuves un peu solides de cette longue addition. J'en ferai remarquer quel-

ques-unes dans le cours de ces Observations, lorsque l'occasion se présentera. Je les puiserai en grande partie dans une dissertation de Spohn, où cet auteur prouve que toute cette fin de l'Odyssee appartient à un âge plus récent que les temps homériques. (Voilà le titre de cet ouvrage: *Commentatio de extrema Odyssee parte, aevā recentiore orta quam homerico*. Scripsit Frid. Aug. Guil. Spohn. Lipsiae, 1816.)“ Boisson.: „Quae inde sequuntur ad libri hujus finem et librum Q integrum Homero Critici nonnulli abjudicant, inter quos ob argumentorum vim et doctrinam eximiam eminet Spohnius. Non ea tamen esse videtur objectionum necessitas, ut nullo modo, partim certe, confutari possint. Jam fuere plurima a Criticis diversarum partium reposita, quae ipse pro virili firmare ac stabilire conarer, si disputationis id genus angustior hūc locus capax esset. Sed ad alia festinare coactus, dissensum tantummodo meum nunc profiteri palam satis habeo, quem a viro eruditissimo humane latum iri spero.“ Nitzschius *Plan u. Gang der Odyssee* etc. pag. 62., quae disputatio adjecta est Observationum ejus in Odysseam alteri volumini: „Mit dem 296. Verse des 23. Buchs glaubten die Grammatiker Aristophanes und Aristarchos die Odyssee geschlossen, und erklärten den folgenden Theil für spätern Zusatz. Die Gründe dieses Urtheils hat Spohn so auseinander gesetzt, dass es die Zustimmung vieler Einsichtsvollen erhielt. Auch Payne Knight war damit in dem Grade einverstanden, dass er in seiner Ausgabe Homers den genannten Theil der Od. geradezu wegließ. Bernh. Thiersch dagegen suchte das Verdammungsurtheil wiederum, wie früher vorzüglich Schneider, auf Interpolation jenes letzten Theils zurückzuführen, und namentlich die Verse 24, 212—380 als ächt zu erweisen. — Niemand hegt einen Zweifel, dass der erste Theil des 24. Buchs, die zweite Nekyia, wie die Alten sie nen-

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ σὺβώτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικάς,
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκυόεντα.

fata sua invicem narrant Ulysses et Penelope concumbentes.

- 300 Τῶ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότιτος ἔταρπήτην ἔρατεινῆς,
τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
ἢ μὲν, ὅς' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἔσορῶς' αἰθῆλον ὄμιλον,
οἷ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,
305 ἔσφαζον, πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος·
αὐτὰρ ὁ διογενῆς Ὀδυσσεὺς, ὅσα κῆδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς οἴζυσας ἐμόγησε,
πάντ' ἔλεγ'. ἢ δ' ἄρ' ἔτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι, πάρος καταλέξει ἅπαντα.
310 Ἦρξάτο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δῆμας' αὐτὰρ ἔπειτα
ἦλθ' ἐς Λατοφάγων ἀνδρῶν πίεραν ἄρουραν·
ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινήν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὐς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλείπειν·
ἦδ' ὡς Ἀλολον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
315 καὶ πέμπ' οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἦην, ἀλλὰ μιν αὐτὶς ἀναρπάξασα θυέλλα

nen, ein späterer Zusatz ist. Wer ihn einfügte, wollte offenbar (?) die im Gedicht gehaltene (?) Vergleichung zwischen Agamemnon und Odysseus bis dahin durchführen, dass Od. um soviel glücklicher, und ein Attentat, wie es dem Aegisthos eine Zeitlang gefruchtet hatte, um soviel gefährlicher erschienen. — Aristoteles Zeitalter las auch das Zweifelhafte des letzten Theils der Od. als homerisch. Aristot. selbst braucht die Epitome des Apologs (23, 310—330) in seiner Rhetorik 3, 16. 7. als Muster bündiger Uebersicht. — Derselbe führt Eth. Nic. 3, 8, 10. Worte aus 2 Versen, 24, 317 f., an, und in Platons Staat 3., S. 387 A., lesen wir 24, 6—9. Was diese wörtlichen Belege einzelner Stellen bezeugen, das finden wir auch durch den Abriss bestätigt, welchen Aristot. Poët. 17. oder 18. Bipont. von der Handlung der Odyssee giebt: etc. cf. ann. ad ω', 1. et ad Vitam Homeri, 11).

299—305. μέγαρα σκυόεντα. α', 365 etc. — αἰθῆλον. θ', 309, π', 29 etc. — πίθων. β', 340.

310—318. Am. Q. et Sch.: ἦρξάτο δ', ὡς πρῶτον. οὐ καλῶς ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς γ' καὶ λ' (versus hōsc 33, excluso scil. 320.) ὀρχηθμῆν γὰρ πεποίημεν ἀνακεφαλαίωσιν κ.

ἐπιτομῆν τῆς Ὀδυσσεΐας. hinc emendandus est, qui ex eodem fonte hausit, Schol. A. 1.: ὀρχηθμῆν ποιῆται ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὑποθέσεως κ. ἐπιτομῆν τῆς Ὀδυσσεΐας. καλῶς οὖν ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς κ. τριάκοντα. imo: κακῶς. sic Am. B. ad ρ', 176.: οὐ μὲν γὰρ τι χέρειον. ἦτοι οὐ καλόν ἐστι, pro οὐ κακόν. cf. Eurip. Hel. 234, 401. Montbel.: „Parmi les raisons philologiques qui peuvent à bon droit (?) faire soupçonner la fin du 23. chant, Spohn signale les mots suivants, qui ne se trouvent que dans cette partie de l'Odyssee: πολυμηχανίη (321), πολόεις (330), πολυκηδῆς (351), ἔπανλος (358). (fac, id ita esse, num loca omnia, in quibus leguntur ἄπαξ εἰρημένα, damnabimus? praeterea hallucinatus est vir doctus: nam πολόεις κερρονῆς habetur etiam ω', 539, itemque πολυκηδῆς νόστος ι', 37. Both.) Le même Critique, sur les soixante-seize vers qui terminent ce chant, en compte 23 qui sont pris ou imités d'autres endroits des deux poèmes. (Ouvrage cité, p. 157. et suiv., et 215.) Tzetzés, dans son commentaire sur Lycophron, v. 818, donne aussi une récapitulation en prose de toutes les aventures d'Ul.; et Tibulle (4, 1, 54, seqq.) a fait en vers une belle imitation de ce passage.“ — ἦηκ.

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρειν μεγάλα στενάχοντα.
ἦδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
οἱ νῆάς τ' ὄλεσαν, καὶ ἔυκνήμιδας ἑταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέκφυγε νηϊ μελαίνῃ·]

καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον, πολυμηχανίην τε·
ἦδ' ὡς εἰς Ἄιδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
νηϊ πολυκλήϊδι, καὶ εἶσιδε πάντας ἑταίρους,

325 μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ζόντα·

* ἦδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν·

ὡς θ' ἔικετο Πλαγκτὰς πέτρας, δεινὴν τε Χάρυβδι,

τ', 283, II. λ', 808. — Τηλέπυλον Λαιστρ. B, auctore Spohnio: τηλέπυλον. „Urbs dicta fuit,“ inquit, „Λαιστρυγονίη.“ sed inusitatum est adjectivum τηλέπυλος. v. κ', 82.

320. versus spurius, quem omittunt MSS. 4. Viadobonenses, W uncinis inclusit. nec omnes tum periere socii Ulyssis, et importunum est, ipso narrante, nomen Ὀδυσσεὺς, quod animadvertit Rochefortius, interpres Homeri franco-gallicus.

322 — 325. εὐρώεντα. κ', 512. Schol. A. 3.: γρ. ἠερόεντα. — ψυχῇ — Τειρεσίαο. ibidem 492. cf. θ', 81 etc. — νηϊ πολ. υ', 382, II. η', 88 etc. — καὶ — ζόντα. α', 435, λ', 67 etc.

326. quidquid moliantur, nullis machinis labefactari potest notio τοῦ ἀδινός, itaque, ut μνῆαι et μέλισσαι ἀδιναί (II. β', 87, 469) sunt muscae et apes confertae, sic etiam verbis Σειρήνων ἀδινάων nihil aliud significaretur in Homeri quidem carminibus quam numerus seu turba Sirenum. atqui duae sunt apud eum Sirenes: ergo ineptum est ἀδινάων, nec audiendus Buttmanus Lexil. 51., qui postquam dixit, proprie ἀδινόν, cognatum illud τῶ ἀδρός, ut κυδνός τῶ κυδρός, ψυδνός τῶ ψυδρός, esse densum, dicht, ut ἀδινόν κῆρ, cor densum seu compactum, II. π', 481 et Odys. τ', 516, indeque duxit vehementiae copiaeque significationem, sic pergit pag. 208: „Allein unverkennbar ist es, (!) dass ein Sprachgebrauch dies Heftige, Reichliche, sofern es auf Handlungen geht, bloss auf die Begriffe von Stimme (!) fixirt hatte. Wie würde es sonst in solchem Zusammenhange vierzehnmahl, und von andern starken, heftigen, wiederholten, Hand-

lungen nie im Homer vorkommen? Sobald aber Dies war, so musste von selbst erfolgen, dass der Begriff des Lauten, der eigentlich in dem des Heftigen eingeschlossen (!) darin lag, vorherrschend wurde. (!) Ich höre also in dem ἀδινόν μνωόμεναι (Odys. κ', 413), in dem ἀδινός γόος (II. σ', 316 etc.), in dem κλαί' ἀδινά (II. ω', 510), ein lautes, tönendes, Brüllen, Wehklagen, Weinen. Und nur auf diesem Wege erklärt es sich, dass man auch Personen ἀδινὰς nennen konnte; womit wir demnach (!) ganz sicher (!!) bei den helltönenden Sirenen angelangt sind, während die Grammatiker, die sich von ihrem συνεχές nicht trennen können, auf eine nur ihnen begreifliche Art hier συνεχῶς ἀειδούσας finden.“ quis talia legens non exclamet:

Nil his doctius inficitusque!

fuit tamen Buttmanus vir sagacissimus et graece doctissimus. qui postquam allisus est, dum χερσίν τε, ποσίν τε defendere atque explicare conatur ἀδινὰς Σειρήνας, quid dubitamus, imposuisse nobis libentarios, nec genuinam Homeri vocem hic legi in codicibus? sic est, opinor. at quid ponemus, repudiato verbo ἀδινάων? remedium in promptu est: scribamus Σειρήνων ἀλιάων, Sirenum marinarum, h. e. maritimarum, quae in insula habitarent, Phorcique filiae dictae sint a Sophocle, ut autor est Plutarchus Sympos. 9, 14. (v. Heyn. Observ. ad Apollod. 1, 3, 4., pag. 15.); quarum dearum similes sunt mulieres marinae, dñ zwei merwip, in carmine de Nibelungis 6147, 6153, 6365, aliaque id genus apud poetas recentiores. sententia praeclara, emendatioque perfacilis, cum sextenties confusae fuerint in libris δ et λ litterae; quod ut hic quoque accidit, ὁ τυχών pro ἀδιάων sive ἀδιάων dederit, quod certe graecum esset, ἀδινάων.

- Σκύλλην θ', ἣν οὐ πάποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν·
 ἣδ' ὡς Ἑλλίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι·
 330 ἣδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε πολόεντι κεραννώ
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ἀπὸ δ' ἔφθιδεν ἑσθλοὶ ἑταῖροι
 πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν·
 ὡς θ' ἵκετ' Ὀγγυλὴν νῆσον, Νύμφην τε Καλυψῶ,
 ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἣδὲ ἔφασκε
 θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα,
 ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 ἣδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι, θεὸν ὡς, τιμήσαντο,
 340 καὶ πέμψαν ξὺν νηϊ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε, χρυσὸν τε ἄλις, ἑσθιῆτά τε δόντες.
 τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
 λυσιμελῆς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 Ἡ δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 345 ὅπποτε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὄν κατὰ θυμὸν
 εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι, ἣδὲ καὶ ὕπνου,
 αὐτίκ' ἀπ' ὠκεανοῦ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
 ὤρσεν, ἴν' ἀνθρώποισι φῶς φέροι. ὤρτο δ' Ὀδυσσεὺς
 εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

postero mane Ulysses domum mandat uxori, in eaque se contineri
 jubet cum ancillis.

- 350 „ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
 ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 κλαίουσ', αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 νῦν δ', ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυῆρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
 355 κτήματα μὲν, τὰ μοὶ ἔσσι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισι·
 μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 δώσουσ', εἶδοκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

328—343. Sch.: ἀκήριοι (μ', 98).
 χωρὶς κηρὸς, χωρὶς -θανάτου. MS.
 Barn.: ἀκήριοι, ἀσθενεῖς. imo: ἀ-
 σφαλεῖς. saepe θ et φ, itidemque λ et
 ν, sibi invicem offecerunt. — Sch.: πο-
 λόεντι (ω', 539). κεραννώ. ψόλον
 γὰρ τὸ ἄσβολον ποιοῦν. ψόλον neu-
 trum sumsit, ex eoque vocab. ἄσβολος
 ortum dicit. v. Schn. h. v. Ap.: πο-
 λόεντα κεραννόν (ω', 539). ἦτοι
 τὸν τεφρωδῆ. ψόλος γὰρ ἡ αἰθάλη
 etc. — ἀπὸ δ' ἔφθιδεν. imesis. v.
 ε', 133. — Sch.: λυσιμελῆς. ὁ τὰ
 μέλη τοῦ σώματος παρσιεύς. ἡ ἀμέρι-
 μνος. hoc recte: v. υ', 56 et 57.

349—368. ἀλόχῳ — ἔτελλεν.
 γ', 267, μ', 268, II. α', 25 etc. — κε-

κορήμεθα, satiati sumus. figurate, ut
 II. σ', 287.: ἣ οὐπω κεκόρησθε ἐελμέ-
 νοι ἐνδοθι πύργων; — ἰέμενον, huc
 tendentem, cupidum patriae. — πεδά-
 σσκον, alligabant, detinebant. — πο-
 λυῆρατον, desiderabilem, vel mul-
 tum exoptatam. λ', 274, ο', 126 etc. —
 Am. Q.: (κτήματα — ληΐσομαι.)
 — σὺ μὲν ἐν τοῖς οἴκοις ἐπιμελείας
 ἀξίου τὰ κτήματα· ἐγὼ γὰρ (imo δέ.
 v. ann. ad μ', 342, ν', 103.) αὐτὸς λα-
 φουργαγῶσιν τὰ θρέμματα, ἅπερ οἱ
 μνηστῆρες κατέφαγον. — κατέκει-
 ραν. χ, 36. — Ἀχαιοὶ, Achivi, h. e.
 Ithacenses. — E: ἐπαύλους, στα-
 θμούς, αὐλάς, ἐπαύσεις. γράφεται δὲ,
 φασί, καὶ μεσαύλους. fieri quidem

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπειμι,
 360 ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πνικινῶς ἀνάχεται·
 σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῆ περ ξούση.
 αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν,
 εἰς ὑπερῶ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
 365 ἦσθαι, μηδὲ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.“

dein ipse et Telemachus cum duobus pastoribus rus eunt ad Laërtem, omnes armati et nebula involuti a Minerva, ne cognoscantur.

- Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὄμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ,
 ὦρσε δὲ Τηλέμαχον, καὶ βουκόλον, ἠδὲ συβώτην,
 πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
 οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθηνσαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ,
 370 ὦϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
 νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε πόλῃος.

potest, ut π et σ litterae permixtae fuerint h. l., sicut γ', 325., ubi A. 2. ἔπονται habet pro ἔσονται: sed non est quod reformidemus ἀπαξ εἰρημένον, quod etiam in suis libris repertum ita declaravit Ap.: τὰς ἐπαύλεις κ. μάνθρας. A. 2. et 3.: ἐναύλους. v. Schn. h. v. — πνικ. ἀνάχεται. τ', 95, υ',

84. — πινυτῆ περ ξούση, quamvis prudenti, quae non egere videaris meo consilio. — αὐτίκα γὰρ — μεγ. sententia causalis priore loco posita, ut passim. — Am. Q.: προτιόσσεο. προσδέχου. imo προσδέχου. ἦ, 31 etc. — ἔντε' ἀρήϊα. Il. κ', 407. idem est τεύχεα ἀρήϊα π', 284 et alias.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Τὰς τῶν μνηστήρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς ἄδου κατάγει· καὶ ἀναγνω-
ρισμὸς Ὀδυσσεύως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην· καὶ
ταραχὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγεννημένην ἐπὶ τῇ τῶν μνηστήρων ἀναι-
ρέσει Ἀθηναῖα διακωλύει.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ω.

Σ Π Ο Ν Δ Α Ι.

Ad Inferos Mercurius deducit catervatim euntes animas procorum, qui ibi inveniunt Achillem, Ajacem, aliosque heroës Iliacos.

[Ερμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστῆρων. ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ

Annotations. Vers. 1—204. Haec perlegens quivis paulo humanior sentiat frigus imitatoris. quorum alia sunt ab Homero subrepta; alia traditis ab eo contraria; plurima vero putida, ταυτολόγια, atque inutilia, velut narratio illa Agamemnonis de funebribus Achillis, quam cur decimo demum post anno exponat, et quidem tam proluxe, causa nulla est; quemadmodum nec ferendus est Amphimedon, cum languido et fucato sermone caedem procorum, a qua recentes sunt auditores, repetit, in Scyllam incidens, dum vitare vult Charybdiin illam Agamemnoniae orationis. quae autem sequuntur versum 204. usque ad finem hujus libri tam HomERICA sunt quam quae maxime, ut mirer callum Criticorum, qui ea quoque inducenda esse existimaverunt. igitur ista separavimus a genuinis, nec nolimus finiri superiorem librum versu isto *ἄϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς*, hunc vero sic incipi, expunctis alienis:

Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, τοὺς
δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε
πόληος.

οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν etc. certe haec optime cohaerent, nec recisis istis justo brevior fit hic liber, 344 ver-

sum futurus, cum vel breviorē habeamus sextum, nec multo longiorē septimum. quamquam omnis ista divisio, cum sit recentiore aevo facta, leve momentum habet ad iudicandum de Homeri carminibus. ceterum v. ann. ad ψ', 296. E ad 203., p. 1956. extr.: — *χρῆ μνησθῆναι τοῦ λοιποῦ καὶ ἂν εἰς τὴν νεκρίαν ταύτην ἐπεχείρησαν οἱ παλαιοὶ, ἢν οἱ μὲν ἐκμοχλεύοντες τῆς ποιήσεως ταύτης, οἱ δὲ συνιστῶντες, τοιαῦτα εἶπον. Τίς, φασί, χρεία τοῦ δευτέρου τῆς νεκρίας ἐπεισοδίου; ἢ λύσις, ὅτι αἰτίον ἢ τῆς ποιήσεως πολὺφωνος ποιητῆ πολλὰ κείνται ὁμοειδῆ, οἷον μονομαχίαι κατὰ πρόκλησιν κ. σφαγαὶ κατὰ τύχην ὅμοιαι, κ. προσώπων μεγαλαυχίαι ταυτότητα ἔχουσαι. ἐτι πῶς, φασί, χθόνοιον τε κ. ψυχροτόλον ἀσυνήθως καλεῖ τὸν Ἑρμῆν; ἢ λύσις, ὅτι συνωδὰ ταῦτα τοῖς Ἰλιακοῖς, ἐνθα ἐριούνιον αὐτὸν καλεῖ (ll. ν', 72 etc.), καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρό τούτων (θ', 322). ὁ δὲ ἐριούνιος ἐκ τῆς ἔρας παραφανεῖται. (!) καὶ τὸν Ἑρακλῆν δὲ εἰς ἄδου Ἑρμείας πέμπει σὺν Ἀθηνᾶ, ὅτε τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε. (v. Heyn. Obs. ad Apollod. p. 176., ubi laudat Schol. ad Il. θ', 366.) πῶς δὲ, φασί, καὶ πέτρας Λευκάς πρὸς τοῖς τοῦ ἄδου ἀφεγγεῖσι*

καλῆν, χροσειν, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

τόποις; ἢ λύσις, ὅτι πρὸς ἔτι πεπωτισμένους μέρεσι κείσθαι δεῖ νοεῖν αὐτήν. ἔτι γελῶν, φασί, μεθ' οὕτω πολὺν χρόνον ἀχνυσθαι τὴν Ἀγαμέμνονος ψυχὴν, ὡς προσφάτως θανούσαν, κ. τοῖς ἐταίροις συνολοφύρεσθαι. ἢ λύσις, ὅτι πρὸς αὐτῷ τῷ θανάτῳ τοιοῦτος ἂν ὁ Ἄγ. φυλάσσει διὰ τέλους τὸ οὕτω φαινεσθαι· ταῖς γὰρ ψυχαῖς κατὰ τὸν ποιητὴν τὰ ταῦν ἄνω παθημάτων εἰδωλα καὶ κάτω διηρηκῶς ἐμπατάζονται, καθὰ καὶ ἡ πρώτη νεκυία ἐδήλωσεν. ἔτι μέμφονται τὸ τὰς Μούσας αὐτὰς παρῆναι τῷ θρήνῳ τοῦ Ἀχιλλέως· οὐχ Ἑλληνικὸν γὰρ, φασί, τοῦτό γε, ἀλλὰ βαρβαρικόν· διὸ Ἔκτορι μὲν παρακάθηται θρήνων αἰδοῖ, οὐ μὴν καὶ Πατρόκλῳ, τῷ πάνυ κλυομένῳ τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ τὸ λέγειν δὲ περὶ ὄκτα-καϊδεκάτην ἡμέραν πυρκαϊῆ τὸν Ἀχιλλέα δοθῆναι ἀγροῦντος ἔστι, φασί, τὴν Ὀμήρου περὶ ταφᾶς δόξαν, παρ' ᾧ θάπτει με ὅτι τάχιιστα, πύλας Ἄϊδαο περήσω (Il. ψ', 71), φασί Πατρόκλος. πῶς δὲ, φασί, καὶ ἐπιμύθωνται τοῖς νεκροῖς οἱ μνηστήρες, ὅπου Πατρόκλον οὐκ ἔωσι μίγεσθαι ἄταφον ὄντα; καὶ τοιαῦτά τινά παιξάντες οἱ ταῦτα φιλοκρινούντες, κ. ἀπορίας διασπαράξαντες, εἶτα καὶ λύσειν ὄντων συνουλάσαντες, προσέονται ὅμως καὶ τὴν νεκυίαν ταύτην, ἀποδεχόμενοι αὐτῆς καὶ ὅτι τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως διέξεισι, τὸν ἐν Ἰλιάδι σεσιγημένον, κ. ὅτι ἐπαναλαμβάνει ὅποσα τῆς ποιήσεως ταύτης οὐκ ἔφθη ὁ π. ἀνακεφαλαιώσασθαι, τὰ κατὰ τὴν Πηνελόπην δηλαδή, κ. τὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς λαθραίαν ἐπάνοδον. Montbel. : „C'est surtout dans cette première partie du 24. chant que les anciens critiques ont trouvé les plus nombreux motifs de suspecter la fin de l'Odyssee: ils y découvrent plusieurs traces d'un âge plus moderne. Ainsi ils observent que jamais, dans Homère, Mercure n'est appelé Cyllénien, qu'il n'est jamais considéré comme une divinité infernale, et n'a jamais la mission de conduire les âmes. Ils s'étonnent qu'on place la roche Leucade (ce qui signifie la roche blanche) dans un lieu de ténébreux. Ils remarquent en outre que jamais Homère ne donne le nombre des Muses, et enfin qu'il est contre la tradition homérique d'admettre les âmes dans les enfers avant que les corps aient reçu la sépulture. En effet,

au 23. chant de l'Iliade (v. 71 et suiv.), Patrocle demandé à Achille de faire promptement ses funérailles, pour qu'il puisse pénétrer dans les demeures de Pluton. Les réponses à ces diverses objections sont très faibles (v. brev. Sch. in Odys. α', 1, et Eust. p. 1956 et 1957 init.); ce qui n'empêche pas mde. Dacier (Trad. de l'Od., t. 3., p. 601.) de conclure, d'après les petites scholies, que ce livre, par la force de sa versification et par la beauté de sa poésie, montre Homère partout. (Sch.: — εὐκαίρως ἀναπλήροῖ τὰ ἀλλαχοῦ παραλείφθέντα. — καὶ ἄλλως δὲ ἐκ τῆς κατὰ τὴν στιχοποιίαν δεινότητος τὸ ποίημα τὸν Ὀμήρου ὁμολογεῖ. dicit autem alteram νεκυίαν. Both.) Aristarque et les plus grands critiques d'Alexandrie pensaient autrement; tant il est vrai que rien n'est plus arbitraire que nos jugements en matière de goût. “ minus habent pondus, quae hisce subjecit vir doctissimus de nomine Ἐρμῆς. „Il faut remarquer aussi que dans Hom. Mercure est toujours (? v. ε', 54, θ', 334, ξ', 437, ubi nunc nihil mutari velim, Il. ν', 72. Both.) nommé Ἐρμείας, et non pas Ἐρμῆς, selon la juste observation de Knight (Voy. les obs. sur les v. 54. du 5. et 466 du 16. chant de l'Od.). Ainsi le mot Ἐρμῆς, qui commence le chant, est un nouveau témoignage contre l'antiquité de ce morceau. Si au vers 10. on trouve Ἐρμείας ἀνάκητα, c'est que cet hémistiche est tiré d'un vers de l'Iliade (π', 185. at similiter Ἐρμῆν legitur θ', 334. et versu proximo Ἐρμεία. v. ann. ad ξ', 437. Both.); et même une telle variation dans l'orthographe d'un nom propre est encore une preuve (?) que toute (?) la fin du poëme a été composée après coup, dans un temps où la contraction Ἐρμῆς s'était introduite dans le langage commun, et où la prononciation Ἐρμείας n'était plus considérée que comme une forme poétique. — Vers. 1—10. E: — ὅτι δὲ ὁ Ἐρμῆς ἀπὸ κρᾶσεως ἔχει τὸ περισπᾶσθαι, δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς παραδούς, ὅτι ὡς Ἀπελλέας Ἀπελλῆς, Θαλέας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, Ποδέας Ποδῆς ὁ παρ' Ὀμήρῳ (Il. ς', 590.), οὕτω καὶ Ἐρμείας Ἐρμῆς. Κυλλήνιος δὲ Ἐρμῆς μυθικῶς μὲν ἀπὸ Κυλλήνης, ἦτις ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας (Il. β', 603, hymn. in Mercur. 2, Callim. hymno in

ὦν ἐθέλη, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 5 τῇ δ' ἄγε κινήσας, ταὶ δὲ τρίξουσαι ἔποντο.
 ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἄντρον θεσπεσίω
 τρίξουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσι

Delum 272.) σταδίων ἐννεα Ὀλυμπιακῶν παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, καθά φασιν ἱστορεῖν Ἀπολλῶδωρον, ὀνομασθῆν ἀπὸ Κυλλήνης, ἠρωίδος τίνος. περιγράφεται δὲ διαφερόντως ἐν τοῖς περὶ τὸ τοιοῦτον ὄρος τιμᾶσθαι τὸν Ἐρμῆν. (alio pertinere dicitur Oti epitheton Κυλλήνιος II. ο', 518.) — ἐξέκαλλεῖτο (nonnulli apud Cl.: ἐξέκαλεσεν.) ζουτέστιν ἐξω τοῦ δώματος ἔφερε, (?) πρόνοούμενος, φασί, τὰ Ὀδυσσεῶς, οἷα πρόγονος ἐκείνου, εἴπερ Ἐρμοῦ μὲν Ἀρκείσιος, (alii aliter: v. Hygin. fab. 189., Ovid. Met. 13, 145 etc) αὐτοῦ δὲ Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσσεῶς πατὴρ, κ. διατῶντο τὰς φίλοσωμάτων ψυχὰς ἐκφέρων. (? vix fieri potest, ut ita explicuerit E τὸ ἐξεκαλεῖτο, sed ἐξεκελεῖτο ab ἐκκελεῖν vel quiddam simile legisse videtur in suis libris. v. Schn. v. κέλλω. adstruas hanc conjecturam συναννύμοις istis ἄγε κινήσας versu. 5.) κ. τῆς ἐξ ἐκείνων μῆτιδος ἐκκαθαίρων τὸν τοῦ ἀπογόνου οἶκον. — Ἰστέον δὲ, ὡς ἐκ τοῦ Ἐρμῆς δὲ ψ. ἐξέκ. τὸν ψυχοπομπὸν συντιθέντες τινὲς ἐπίθετον αὐτὸ εἶπον Ἐρμοῦ ἔτα. — ἔχε — ἐγείρει. cf. ε', 47, π', 172. — ἐθέλη MS. Thom. Bentleji. vulgo: ἐθέλει. v. τ, 329. idem codex post 4. habet haec: τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀρφεϊφόντης ex ε', 49. „Mercurium ψυχοπομπὸν ab Aegyptiis accepisse Graecos, narrat Diodorus 1, 96., auctoribus Aegyptiorum sacerdotibus. cf. Phurnut. de Nat. deorum, cap. 16. Horat. Od. 1, 10: Mercuri, — tu pias laetis animas reponis Sedibus, virgaque levem coërces Aurea turbam. Virg. Aen. 4, 242.: tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit; Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat.“ E Cl. — E: τρίξουσαι. ὅτι φωνὴν τινα ταῖς προπεμπομέναις εἰς ἄδην ψυχαῖς τῶν μνηστῆρων πλάττων ὁ ποιητὴς τρίξειν αὐτάς φησι κατὰ τινα ὀνοματοποιίαν, τῷ μῦθῳ ἀρέσκουσαν, ὡς εἶναι αὐταῖς τοῦτο οἷα τινα κλαυθμυρισμόν. καὶ μὴ αἰδισθεῖς τὸ πλάσμα τῆς τοιαύτης ὀνοματοποιίας στερεοῦ αὐτὸ καὶ διὰ παραβολῆς. — τὸ δὲ τρίξειν ἐπὶ ψυχῶν εἰπῶν, κυριολεκτούμενον

ἐπὶ νυκτερίδων, παρεμυθήσατο τὴν τροπὴν διὰ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς· διὸ ἐπλεόνασε τῇ λέξει, τρεῖς αὐτῆν ἔναυθα εἰπῶν διὰ τὸ καιρίον. Ἰστέον δὲ, ὅτι τρύξειν μὲν διὰ τοῦ ψιλοῦ ἐπὶ τρυγόνων, αἶ καὶ ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου γίνονται ῥήματος; τρύξειν δὲ κυρίως ἐπὶ νυκτερίδων· ἂν καὶ ἴδιον δοκεῖ. ὁ π. λέγειν (minime: natu et grues aliaeq̄e aves migrantes ita solent, quo tutius proficiscantur.) τὸ ἀλλήλαις συνέχεσθαι, ὃ καὶ ἴδιον ὄρμαθόν, κ. τὸ τὰς αποπεσούσας ἀνωθεν ἐκ πέτρας, ἐφ' ἧς εἶσι, τρισμὸν ἀποτελεῖν, ὡς δὴ καὶ ἐπὶ μῶν λέγεται· ὁμοίως δὲ τρίξειν καὶ ἐπὶ χιόνος, ὅθεν καὶ χιών τετριγνῖα. Ἰστέον δὲ, ὅτι τε μυθικῶς ταῖς ψυχαῖς ἐπελέχθη τρισμὸς, οἷα λόγου μὲν ἐνάρθρον ἐστερημέναις, ἄλλως δὲ θρομβουσαι, καὶ ὅτι τὰς εἰς νυκτερον τόπον ἀπιούσας προσφῶν ὁ ποιητικὸς λῆρος (dictum hoc ad similitudinem τραγικοῦ λῆρου, quem Aeschylō attribuit Aristoph. Ran. 944.) νυκτερίσι παραβαλεῖν, καὶ ὅτι τὸ τῆς νυκτερίδος ἄγροννον παρασίτῳ ἐπεσκόφθη, ἐρηγοροῦτι κολακικῶς. παράσιτος γὰρ ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ ἑαυτὸν σεμνύνων ἄλλα τέ τινα γλυκέως λέγει περὶ ἑαυτοῦ κατὰ εἰασμὸν ἀστειον, καὶ ὅτι ἀναβῆναι πρὸς κλιμακίον Καπανεύς εἶμι, ὑπομείνειν πληγὰς ἄκμων, ὕδωρ δὲ πίνειν βάρβαρος, ἀπολαῦσαι θύμων λαχάνων τε κάμπη, πρὸς τὸ μὴ λούεσθαι, ἤγουν μὴ λούεσθαι, ῥύπος, ὑπαίθριος χρεμῶνα διάγειν κόψιχος, ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, πνίγος ὑπομείναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ, εἰλαῖω μὴ χρῆσθαι κονιορτός, ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν γέρανος, καθεύδειν μὴ δὲ μικρὸν νυκτερίσ. εἰς τοῦτο δὲ χρῆσιμον καὶ λαγῶς. τούτοις προσθετὸν ἐκείθεν καὶ τὸ τύπτεσθαι μύδρος εἶμι, τύπτειν κεραυνός, τυφλοῦν τινα ἀστραπῇ, φέρειν τιν' ἄραντ' ἄνεμος, ἀποπνίξαι βρόχος, θύρας μοχλεύειν σεϊσμός, εἰσπηδᾶν ἀκρίς, δειπνεῖν ἀκλήτως μυῖα, μὴ ἐξελεθεῖν φρέαρ. καὶ οὕτω μὲν ἠδέος ἀστεισμοῦ ἢ νυκτερίσ ἀφορμῆ. senarios, illos ne-

ὄρμαθού ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὡς αἱ τετριγυῖαι ἀμ' ἦσαν ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἐρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 πῶρ δ' ἔσαν ὠκεανού τε ῥοάς, καὶ Λευκάδα πέτρην,
 ἧδὲ παρ' Ἑελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνειρῶν

scio cujus Comici plerosque facile restitutas; quorum haec sunt initia: ὅτι (nisi hoc Eustathio relinquendum est), Καπαρευς, ὕδαρ, λαχάνων, ὑπαῖθριος, πῦγος, τέττιξ, κονιορτός, γέφανος, τύπτειν, φέρειν, δύρας, δειπνεῖν. insunt autem aliquot versus manci, vel corrupti, quibus subveniri potest ita scribendo:

ὅτι ἀναβῆναι πρὸς γε κλιμάκιον,
 ἐγὼ
 Καπαρευς μὲν εἰμι, καὶ τὸ τύ-
 πτεσθαι μύθος,
 τύπτειν κεραννός, τὸ δὲ τυφλοῦν
 τιν' ἀστραπή,
 δειπνεῖν — μὴ ἔξειθεῖν φρέαρ,
 τέττιξ, ἐλαίῳ μῆτι χρῆσθαι παν-
 τελῶς
 κονιορτός etc.

verba ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων adscripta videntur e loco simili, ut quae minus congruant illis τύπτειν κεραννός. quare ascitis istis καὶ τὸ τύπτεσθαι μύθος totum locum probabiliter digessimus. jamque recipiamus nos ad ipsum hunc, quisquis est, scriptorem alterius, quae dicitur, νεκρίας. apud quem θεσπέσιον ἀντρον, antrum divinum, sonat magnum, ut saepe alias; verborum autem ἐπεὶ κέ τις πέτρης ordo hic est: ἐπεὶ κέ τις ὄρμαθού ἀπόπ. ἐκ πέτρης, si quando aliqua de serie excidit ex petra, h. e. in lege profecta est informi volatu, ita ut cadere potius quam volare videatur. dicit autem primum vespertilionem, quem ceteri evolantes catenata serie sequuntur, tanquam ducem, cum stridore maximo, ut solent, perperam Q. Am. verbum ἀπόπ. retulit ad ὄρμ.: ἀπ. ὄρμ. ἐπειδὸν μία αὐτῶν τῆς συνεδρίας ἐκπέση. putidius etiam Sch.: ὄρμ. ἐκ πέτρης. τῆς ἐπαλλήλου πετρώδους (!) ἐπισυνθέσεως etc. ceterum Am. ille recte: ὄρμαθός δὲ τὸ ἐξ εἰρομῶ ἀθροίσμα. Montbel.: „Platon (Reip. 3., t. 6, 262 Bipont.) blâme cette comparaison des ombres avec des chauvesouris. Je le remarque seulement pour montrer que Platon attribuait ce 24. chant à Homère. Platon vivait environ un siècle et demi après Pisistrate, et c'est sans doute (?) dans cet espace de temps que fut composée cette fin de l'Odyssee; car je ne crois pas qu'elle appartienne

aux rhapsodies qui sous Pisistrate furent réunies en un seul corps d'ouvrage. Quelques copistes adoptèrent cette addition, d'où il résulta 2 sortes d'exemplaires, les uns qui portaient cette addition, et les autres où elle ne se trouvait pas; mais ceux-ci étaient les plus anciens. Voilà ce qui probablement déterminait le jugement d'Aristophane et d'Aristarque. Platon, au contraire, qui ne s'appliquait point à un travail de critique, et qui n'avait point à sa disposition les ressources des Alexandrins (Voyez l'Hist. des poésies homériques, p. 88 et suiv.), adoptait les copies où se trouvait l'addition, les considérant comme plus complètes.“ — Ἐρμείας ἀκάκητα. v. ann. ad II. π', 185. — εὐρώεντα κέλευθα, situ obsitas vias, h. e. squalidas, quae ad Inferos ducunt. Ἄιδεω δόμον εὐρώεντα dixit κ', 512, ubi v. ann.

11—14. Sch.: Λευκάδα πέτρην. πρὸς τοῖς καταχθονίοις μέρεσι. non scilicet promontorium Epirii Λευκάδα seu Λευκατήν, e quo Sappho se praecipitasse dicitur. quanquam haec permiscetur: v. G. Ch. Crusii mythol. hist. u. geogr. Wörterb. p. 385. E: Λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἄδη πλαττει, ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος, (!) ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκός τὸν ἥλιον ἐπι διαλευκαίνειν θυόμενον. ὅτι δὲ κατ' ἱστορίαν Λευκάς τόπος Ἠπειρωτικός, ἧς οἱ ἐγχώριοι Λευκάδιοι, δῆλόν ἐστι. — πύλας δὲ Ἥλιου λέγει τὰς οἶον συγκλειούσας ἐκεῖνον κρύψεις, γενόμενον πρὸς δυσμαῖς, ὡς δὴ πύλας εἰσδύμενος, ὡς ὑπὸ κενθμοῦνάς τινας, γίνεται ἀφανής. τὸ δὲ δῆμον Ὀνειρῶν ὡς ἐπὶ ἐμφύχων κ. σωματωιδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτῶντων. — ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πιθανεύεται ὁ μῦθος, Ὀνειρῶν τόπον εἶναι περὶ πον τὰ κατὰ τὸν ἄδην, οὗ οἱ τεθνεώτες, ἐπεὶ καὶ ἀδελφοὶ θάνατος κ. ὕπνος εἶναι λέγονται. Am. Q.: δῆμον ὄν. τὴν νύκτα· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ ὄνειροι. „similiter Sch. personatus Orpheus Argon. 1140.: ἀρῶηκοι αἰδαὶ πύλαι, κ. δῆμος Ὀνειρῶν. v. et Lucian. Ver. Hist. lib. 2.“ E Cl. cf. Heyn.

ἦσαν· αἴψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων.

- 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος,
καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Ἄλαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε, δέμας τε,
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὀμίλειον· ἀρχιμολον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπι ψυχὴν Ἀχαμέμονος Ἀτρεΐδαο
ἀχρυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθειο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεε Πηλείωνος·

Agamemnonem Achilles allocutus miseratur infelicem ejus interitum.

- „Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἠρώων φίλον ἔμμεναι ἡμάτα πάντα,
οὔνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί·
* ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ προῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε
Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
30 ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσες,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἠδέ κε καὶ σῶ παιδί μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι.“

contra Agamemnon beatam Achillis sortem praedicat, splendideque illi persoluta apud Trojam justa funebria enarrat.

- 35 Τὸν δ' αὐτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
„ὄλβιε Πηλέος νῆε, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὅς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος! ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νῆες ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στοφάλιγγι κούρης
40 κεῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμαρ εἴμαρναμεθ', οὐδέ κε πάμπαν

ann. ad Aen. 6, 273—287., Gierig. ad Ovid. Met. 11, 592. — ἀσφοδ. λειμῶνα. λ', 538. — ἐνθα — καμόντων. cf. λ', 474, 75, II. ψ', 72.

17, 18. cf. λ', 549, 50, II. ρ', 279, 80.

20—22. λ', 386—88.

27. γ', 220.

28. alienum προῶτα, nec dubie ortum e προῶτα, h. e. προῶτα. Pseudodidymi ed. vetus Argentinensis, referente Buttmanno: ΠΡΩΙΤΤΙ, quod ille legebat προῶτι, librarios olim τι inseruisse arbitratus per oscitationem plane barbaram. sed ΤΙ istud nihil aliud est quam Α littera uncialis, forma similis τῷ λάμβδα, descripta illa negligentius, vel depravata. προῶτιον sensu adverbii habes II. ο', 470. sic etiam προῶτα seu προῶτα est προῶτι,

quod Photius interpretatur ταχέως, πρό ὄρας, et similiter Hesychius: πρό τοῦ δέοντος καιροῦ, uti et Sch. h. l. προῶτα per contractionem, ut ἦρω θ', 483 et II. η', 453. Aristoph. Pace 943.: σινῶν προῶτων, et ibidem 1096.: φῖτυ προῶτων.

30, 31. Sch.: ἀπονήμενος (λ', 323, π', 120 etc.) ὄνησιν κ. ἀφέλειαν λαβόν. — τιμῆς, ἥσπερ ἄνασσεσς, ut Τρώεσσι ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου II. υ', 180. cf. Schn. v. ἀνάσσω. alioqui haud inepte ἥσπερ dictum videretur pro ἦπερ per attractionem; quod quidem habet A. 4., sed perperam. — θάνατον — ἐπισπεῖν. δ', 562 etc. 32, 33. α', 239, 40, ξ', 369, 70.

33. cf. ε', 312.

39—51. σὺ δ' ἐν — ἱπποσ. cf. II.

παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροά καλὸν

45 ὕδατι τε λιαρῷ, καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θεοῦ Δαναοῖ, κείροντό τε χαιτάς.
μήτηρ δ' ἔξ ἄλως ἤλθε σὺν ἀθανάτης ἄλιῃσιν,
ἀγγελίης ἄλουσα· βοῆ δ' ἐπὶ πόντον ὄρωρει
θεσπεσίη, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς.

50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε, πολλὰ τε, εἰδῶς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

„„ Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κούροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἔξ ἄλως ἤδε σὺν ἀθανάτης ἄλιῃσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηὸτος ἀντιόωσα.““

„Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου, μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κούραι ἄλλιοι γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσβαν·
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπλι καλῇ,
θρήνεον. ἐνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπῴρωρε μοῦσα λίγεια.

π', 776, σ', 26. — λαίλαπι. ἰ', 68 etc. — ἐν λεχέεσσι, in lecto funebri. — χροά καλόν. β', 376, ν', 398 etc. ὕδατι λιαρῷ. Π. λ', 830, χ', 149 etc. — ἀλείφατι. 67, γ', 408 etc. — ἀμφί. sic A. 2. et 3, W, B. vulgo: ἀμφίς, ut ἀμφίς ἔκαστον. Π. λ', 634, 748. iidem MSS. 65.: πολλὰ δ' ἐπ' αὐτῷ, ut Ald. 3., sed in margine: γρ. πολλὰ δέ σ' ἀμφίς. — κείροντό τε χαιτάς. δ', 198, Π. ψ', 135, 141—153. — ἀθαν. ἄλιῃσιν. 55, Π. σ', 86, 432. — ἀναΐξαντες ἔβαν, impetum facto abiissent, aufugissent, Nereidum adspectu perterriti. Am. Q.: ἔβαν κοίλας (γ', 344 etc.) ἐπὶ νῆας. ἀπὸ τοῦ ναυστάθμον τῶν Μυρμιδόνων ἐφοίτων ἐπὶ τὰς ἰδίας ναῦς. — παλαιά τε — εἰδῶς. β', 188, η', 157. 53. 453, β', 160 etc.

54—60. Ἰσχεσθ', — Ἀχαιῶν. Π. γ', 82.: Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι! μὴ βάλλετε, κούροι Ἀχαιῶν. — ἀντιόωσα. α', 25, Π. α', 31 etc. — Μοῦσαι δ' ἐννέα. fama Hesiodica: v. Hesiod. Theog. 52—63. Montbel.: „C'est avec raison que l'on a regardé cette désignation du nombre des Muses comme un motif de retranchement. Homère ne donne ni le nombre des Muses, ni celui des Graces. (Voy. les obs. sur le v. 484 du second, et 37 du 18 ch. de l'Iliade.) Tout cela n'empêche pas que Diodore (t. 1. p.

252 ed. Wesseling.), contemporain de César et d'Auguste, ne cite ce vers comme appartenant à Homère. Mais on peut appliquer à Diodore l'observation faite sur Platon. (Voy. la note précédente sur les vers 6 et 7.) D'ailleurs il paraît que, malgré l'autorité des princes de la critique, la fin du poème fut consacrée, et introduite dans toutes les éditions subséquentes, même celles d'Aristarque, qui se contenta, je crois, de consigner son opinion dans ses commentaires sur Homère. Voyez l'Hist. des poésies homériques, p. 101. — πᾶσαι. v. ε', 244 etc. — ἀμειβ. ὅπλι καλῇ. Π. α', 604. „Achillis epitaphium in Πέπλω, citante Barnesio: Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθνηται Τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.“ Cl. v. Anthol. Palat. 2. p. 753.

62—69. τοῖον ὑπῴρωρε, tale quiddam excitavit, scil. luctum, ut Π. ψ', 108.: τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόιοι. Am. Q.: τοῖον γὰρ ὑπ. λέειπει τὸ πένθος. vel: sic commovit eos. v. α', 209 etc. — dedi μοῦσα λίγεια, h. e. αἰοιῆ, ut μ', 44.: ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιῆ. recentiores libri: Μοῦσα λίγεια, quasi una canente Musa, cum omnes adfuisse dixerit. Aeschylus Eum. 292.: ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκε. cf. Eu-

- ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε, καὶ ἡμαρ,
 κλαίμεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
- 65 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πύονα, καὶ ἔλικας βουῖς.
 καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῶ,
 καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἦρωες Ἀχαιοὶ
 τεύχεσιν ἐρῴωσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
- 70 πεσσοὶ δ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαρδὸς ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἔπει δὴ σε φλόξ ἦνυσεν Ἡφαιστόιο,
 ἠῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
 οἴνω ἐν ἀκρότη, καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ
 χροῦσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
- 75 φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαιστόιο.
 ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔξοχα τίς ἀπάντων
 [τῶν ἄλλων ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
- 80 ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεῖραμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῆ ἐπι προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
 ὣς πεν τηλεφανῆς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάσι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔβονται.
- 85 μήτηρ δ', αἰτήσασα θεοῦς, περικαλλέ' ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀργῶνι ἀριστήεσβιν Ἀχαιῶν.
 ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα

rip. indice et Schn. lex. v. μουσα. — „πολλὰ — βουῖς. Aen. 5, 96.: caedit quas de more bidentes, Totque sues, totidem nigrantes terga juvencos. cf. Aen. 11, 197—99.“ Cl. — E: ἐσθῆτα θεῶν λέγει τὰ μυθικῶς ἀμβροτα εἴματα, τὰ ἀνωτέρω (59) ῥηθέντα. — ἀλείφατι πι, καὶ μέλιτι γλ. cf. II. ψ', 170 et totum illum locum, cujus hic velut umbra est. — ἐρῴωσαντο. ψ', 3. „Aen. 11, 188.: ter circum accensos cincti fulgentibus armis Decurrere, rogos, in moestum funeris ignem Lustrare in equis, ululatusque ore dederunt.“ Cl.

70. II. β', 810, θ', 59.

71—83, ἦνυσεν, consumsit. ε', 243 etc. — ἠῶθεν — ἀμφιφορῆα. II. ψ', 250—54, Virg. Aen. 6, 226, 11, 210 et seqq. — Am. Q. emend.: Διωνύσοιο δὲ δῶρον. ἦντινα δέδωκεν αὐτῇ ὁ Διόνυσος, ὅτε παρὰ τοῦ Λυκόργου διακόμενος κατέφυγεν εἰς αὐτήν. τοῦτο δὲ εὐρήσεις ἐν τῇ Ἰλιάδι (ζ', 130 seqq.) πλατύτερον. — περικλυτοῦ. Schol. Harl.: γο. περικλυτον (sic). v. θ', 286, 287, II. α', 607 etc. dixit tamen et περικλυτὰ ἔργα II.

ζ', 324. quidni enim? igitur standum est a pluribus libris. — φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. v. amantis est saepius interponere nomen ejus, quicum colloquimur. minus bene E: τὸ δὲ Ἀχιλλεῦ τοῖς ῥηθὲν ἐν τέλει στίχων ἢ πρὸς θανάμ (!), κεῖται ἢ πρὸς στίχων ἀπλῶς ἀναπλήρωσιν. μίγδα — θανόντος. petierat hoc ab Achille Patrocli anima, II. ψ', 82. — ἱερὸς, δῖος, magnus, vel insignis. v. anñ. ad II. π', 407. — ἀκτῆ ἐπι προῦχ., ut ἠϊόνας προῦχούσας ζ', 138, ἀκταὶ προβλήτες κ', 89. — ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπ. II. η', 86 etc. — Ap: τηλεφανῆς. τηλόθεν φαινόμενος.

87—97. ἀντεβόλησα, ἐτεθήπεα. vetus scriptura, praesertim primi verbi: nam pro ἐτεθήπεα A. 2. et 3., editionesque Flor., Ald. 3. et aliae, in quibus Bergleri, habent θηθήπεα. pravum atque ineptum est, quod hodie legitur, commemoratum illud ab Eustathio, ἀντεβόλησας, quodque ei accommodarunt, ἐτεθήπεας, cum quia scire non poterat Agamemnon, quid vidisset, quidve non vidisset, dum viveret, Achilles, tum quod funeris sui spectator ipse heros cogitatur, velut Carolus olim quintus, impera-

- ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένον βασιλῆος
 ζώννυνται τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα,
 90 ἀλλὰ γε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ,
 οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὄλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσειται ἐσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο·"

Amphimedontem hospitem agnoscit Agamemnon.

- Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 ἀρχιμολοῦν δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Ὀδυσῆϊ δαμέντων.
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθύς κλον, ὡς ἐσίδεσθην,
 ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, Ἰθάκη ἔνι οἰκίᾳ ναίων.
 105 τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο·
 „Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδντε,
 πάντες κεκοιμένοι, καὶ ὀμήλιες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 ἦ ὕμ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 ἦ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμνομένους ἠδ' οἰῶν πῶεα καλά,
 * ἦε περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὐχόμεαι εἶναι.
 115 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,

tor, sed superstes, cum Achilles diem supremum obiisset. miror itaque, haec placuisse viris eruditissimis, quamvis ἐτεθήπεας ab ipso metro abhorreret, similiterque ζ, 166. legeretur ὡς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ. — E: τὸ ζώννυνται ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ πλείονος εἰληπται· ἠνίοχοι μὲν γὰρ, καὶ τοξόται, καὶ ἀκοντισταί, κ. διακοβόλοι, ζώννυνται, δρομεῖς δὲ κ. παλαισταί γυμνοὶ ἀθλοῦσι. similiter Am. Q. Sch.: ζῶνν. ἐν περιζώμασιν ἀγωνίζονται. — ἐπεντύνονται, instruant, ineant. H. S., 373.: ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῶν ἐπέντυε μώνυχας ἴππους. — ἀλλὰ γὰρ sic E. vulgo: ἀλλὰ κε, quod congruit insulso ἐτεθήπεας. — ὄνομα, nomen, gloriam, κλέος, quod dicit in proximis. v. Schol. ad ὕ, 372 etc. „Ovid. Met. 15, 876.: nomenque erit indelebile nostrum.“ E Cl. — αὐτὰρ — ἦδος; at mihi quid hic (vel sic)

voluptatis est? quid me juvare hic potest? v. α', 76, ρ', 524, Voss. Krit. Bl. 1. p. 64. — ἐπεὶ π. τολ. α', 238, ζ', 370 etc. — οὐλομένης ἄλ. δ', 92.

99—110. διάκτορος Ἀργ. α', 84 etc. — τῷ δέ. Agamemnon et ceteri heroes, quos dixit in superioribus, 15—20. — ἰθύς. ψ', 207 etc. — τί παθόντες. v. H. λ', 313. — ἐρεμνὴν γαῖαν, obscuram terram, h. e. profunda tenebrosa terrae, Inferos. γαῖαν στυγερὴν eodem sensu dixit ὕ, 81. — κεκοιμένοι, delecti principesque. π', 248. — κρινάμενός τις. — ἦ ὕμ' ἐν νῆεσσι — γυναικῶν; cf. λ', 398—402., quo loco significavimus, scribendum videri ἦε περὶ πτόλιός γε μαχεύμενοι. — ἐδάμασσεν. domuit, vita privavit. — κύματα μακρὰ. ε', 109 etc.

115—17. ἦ οὐ μέμνη. crasis. v. ο', 18, τ', 314, ὕ', 227. — κατήλυθον,

ὄτρυνέαν Ὀδυσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔπεσθαι ἐϋσέλιμων ἐπὶ νηῶν;

* μηνὶ δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον,
σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πολίπορθον.“

cui sciscitatio Amphimedon exponit vicem suam et procorum.

- 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
[Ἄτρειδῆ κύνιδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.]
„Μέμνημαι τάδε πάντα, διοτρεφεῖς, ὡς ἀγορεύεις·
σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
- 125 μνώμεθ' Ὀδυσσεῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
ἢ δ' οὔτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτε τελεύτα,
ἡμῶν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
ἀλλὰ δόλου τόνδ' ἄλλου ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίοις·
στησαμένη μέγαν ἰσθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινευ,
- 130 λεπτόν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῶν μετέειπε·
κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
μίμνεν' ἐπειρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰδούκε φᾶρος
ἐκτελέσω, μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται,
Λαέρτη ἠρωῖ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 135 Μοῖρ' ὄλοῃ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιιάδων νεμεσθήσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
ὡς ἔφαθ'· ἡμῶν δ' αὖτ' ἐπεπέλιθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
* ἔνθα καὶ ἡματιῇ μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰσθόν,

deveni. α', 182, β', 407 etc. — ἐϋ σ. ἐπὶ νηῶν. δ', 500 etc. male verba Ἴλιον — νηῶν omisit A. 3.

118. Berglerus: mense autem toto omnem transivimus latum pontum, et similiter alii interpretes. at hoc quid refert dici, mensem isti itineri insumtum esse? imo illud nunc dicendum est; quanto tempore opus fuerit Atridis ad persuadendum Ulysses, ut simul proficisceretur, et quamdiu igitur Agamemnon manserit apud Melaneum in hospitio. idque dicit poeta, quisquis est, si veterem maculam, qua affectus est ejus sermo, eluerimus. scribamus: μηνὶ δ' ἄρ' ἄλλω etc. altero, h. e. proximo, mense, eos solvisse dicit, postquam primum mensem suadendo Ulysses transegerant, itaque idem tempus huic negotio atque ipsi expeditioni maxime (πάντα εὐρέα πόντου) impenderant. sic ἄλλος usurpari solet. Xenophon Anab. 3, 4, 1.: μείναντες δὲ ταύτην τὴν ἡμέραν, τῇ ἄλλῃ ἐπορεύοντο, h. e. postridie etc. exemplum memorabile α et ου confusorum. ex quo autem scriptum fuit οὐλῶ, pugnasse se ratus est corrector, qui poneret, quod certe graecum nec

prorsus ineptum esset. οὐλῶ. de ista profectioe Atridarum in Ithacam, comite Palamede; ut alii tradunt, v. Soph. Philoct. 981. et 82, Hygin. fab. 95 etc. male E verba μηνὶ οὐλῶ retulit ad παρπεπιθόντες: μηνὶ οὐλῶ, τουτέστιν ὄλω; τὸν Ὀδυσσεῖα πείσαντες, φησὶν, ἐπειρήσαμεν πόντον.

119. σπουδῇ (γ', 297 etc.). μόλις ἤθελε δὲ κρύπτει ἑαυτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, μὴ βουλούμενος στρατεύεσθαι, οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλ', ὡς συνετὸς ἀνὴρ, ὁρῶν τὸ μέγεθος τοῦ πολέμου. ὅθεν εἰκὸς τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῷ Ἀμφιμέδοντι μένειν, κ. οὐ παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ.

121. versiculus omissus in Ald. 3. et apud W, quem versum nec E legit in suis libris. v. E p. 1954, 61. est autem sublectus 2, 396. locisque similibus utriusque carminis. expeditius etiam A. 4.: μέμνημαι τάδε πάντα, κ. ἀτρ. καταλέξω. sed opus est utcumque appellari Agamemnonem, more Homericō, a quo nec hujas simii abhorret.

128—146. β', 93—110. cf. τ', 139—156. hic quoque ponendum censeo ἡματιῇ pro καὶ ἡματιῇ, nec magis quam

- 140* νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
ὡς τριετες μὲν ἔληθε δόλω, καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπὴλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πόλλ' ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἢ σάφα ἦδη,
- 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰστόν.
ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
εὐθ' ἢ φάρος ἐδειξεν, ὑφήνασα μέγαν ἰστόν,
πλύνασ', ἠελίῳ ἐναλίγκιον, ἢ σελήνῃ·
καὶ τότε δὴ ὁ Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
- 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆν, ὅθι δῶματα ναῖε συβάτης,
εὐθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰῶν ξὺν νῆϊ μελαίνῃ·
τῷ δὲ μνηστήροισιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε
ἴκοντο προτὶ ἄστν περικλυτόν, ἦτοι Ὀδυσσεύς
- 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευε.
τὸν δὲ συβάτης ἤγε, κακὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα,
πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
[σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἶματα ἔστο.]
οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἔοντα,
- 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
ἀλλ' ἔπεσιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῆσιν.
αὐτὰρ ὁ τῆος μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισι
βαλλόμενος, καὶ ἐνισσόμενος, τετληῶτι θυμῷ·
ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
- 165 ξὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας
ἔς θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδίῃσιν ἄνωγε
τόξον μνηστήροισι θέμεν, πολιὸν τε σίδηρον,
ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
- 170 οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
νευρῆν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἤμεν·
ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἴκανεν Ὀδυσσεύος μέγα τόξον,
εὐθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι,

H. Steph. et W probo versum 143., quo carent A. 2. et 3. et Ald. 3. irrepsit autem procul dubio ex τ', 153. — versu 140. et similiter β', 105. et τ', 150. haud nolim νυκτός, noctu, ut ν', 278.: minus enim placet νύκτας sequente simili δαΐδας.

148—156. ἠελίῳ — σελήνῃ. δ', 45.: ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἢ σελήνης, Δῶμα καθ' ὑπερφῆς Μενελάου κυδαλίμοιο. — ἀγροῦ — συβάτης. cf. δ', 517. — Πύλου ἡμαθ. α', 93 etc. — νῆϊ μελαίνῃ. γ', 61 etc. — ἀρτύναντε. α', 277, λ', 365 etc. — ἄστν περικλυτόν. δ', 9 etc. — κακὰ — ἔχοντα. ψ', 95 etc.

157. π', 273, ρ', 202 etc.

158. versus merito notatus a Wolfio, quippe ταυτολόγος et ex ρ', 203. temere transcriptus.

159, 160. τὸν ἔοντα. h. e. ἐκείνον, τὸν Ὀδυσσεά. — προγενέστεροι. β', 29 etc.

162—184. ἐτόλμα, sustinuit. υ', 20 etc. — „ἀλλ' ὅτε — αἰγιόχοιο. Aen. 11, 725—27.: hominum sator atque deorum — Tarchontem in proelia sacra suscitavit, et stimulis haud mollibus incitat iras. cf. 9, 717. et 18, 4. Cl. — ὀχῆας. φ', 47 etc. — αὐτὰρ — ἀρχήν. aliter Homerus φ', 1—4. cf. tamen τ', 584. — ἡμῖν αἰν. ι', 53. cf. II. χ', 481. — νευρῆν — ἡμεν. τ',

- τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι,
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν οἶος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιδὸν, διὰ δ' ἦκε σιδήρου·
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰῶν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἴστους,
 180 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
 γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάρῳθος ἦεν·
 αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀείκης,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δῶμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ', ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“

Ulyssis virtutem, prudentiamque et fidem Penelopae laudibus ornat Agamemnon, Clytaemnestrae autem pessimam futuram apud posteros famam praedicit.

- Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 „ὄλβιε Λαέρταο πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν!
 ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρη Ἰκαρίου! ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου! τῷ οἱ κλέος οὐποτ' ὀλεῖται
 ἧς ἀρετῆς, τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδῆν
 * ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ,

587, φ', 185, 253. — ἐκέλευσεν. scil. ἐτανύειν, quod intelligas ἀπὸ κοινουῦ e vicinis. — στῆ — οἴστους. cf. χ', 2, 3. — δεινὸν παπταίνων. λ', 607. cf. ρ', 330 etc. — βέλεα στονόεντα. φ', 159 etc. — Sch.: βέλεμνα. βέλη. legitur igitur στον. βέλεμνα. — τιτυσκόμενος· — ἔπιπτον. χ', 118. cf. inferius 449. — γνωτὸν, facile intelligendum, manifestum. Π. η', 401.: γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιος ἔστιν, Ὡς ἦδη Τρώεσσι δλέθρου πείρατ' ἐφήπται. — ὃ ῥα, ὅτι ἄρα. — ἐπιτάρῳθος, auxiliator. Π. ε', 808 etc. — ἐπισπόμενοι μένει σφῶν. ξ', 264, ρ', 431. — κτεῖναν — θύεν. χ', 308, et 9.

187—190. ἀκηδέα, incurata, insepulta. ξ', 26. — βρότον, tabum. Π. η', 425, ξ', 7 etc. — κατθέμενοι. quod ἐν λεχέσσι θέντες dixit Π. σ', 352. cf. Bos. Antiqu. gr. descr. brev. 8, 19, 8. — γοάοιεν. onomatopoeia.

cf. Π. ω', 664, Odys. φ', 92. — ὃ γὰρ — θανόντων. 296, Π. π', 457, 675.

197—204. ἀοιδῆν — χαρίεσσαν ἐχ. Πηνελοπείῃ. Berglerus: facient autem terrestribus cantilenam immortales gratam prudenti Penelopae. sed vereor ut Graeci χαρίεν τί τιμὴ dixerint id, quod alicui gratum est. certe non dixit Homerus, cujus phrasin anxie observat imitator, simpliciterque ἀοιδῆ χαρίεσσα proponitur συγγεῆ 200. quod Cl., opinor, sentiens pro gratam dedit amabilem, sed oblitus est dicere, quid sibi vellet cantilena amabilis prudenti Penelopae. saltem dixisset Penelopa, intelligi hic posset dativus causae, per Penelopen, vel virtute Penelopae. verum sic quoque horridum quiddam sonat haec oratio et inusitatum. quare videamus, an ponendum sit, sensu optimo minimaque mutatione verborum: τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδῆν Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέ-

οὐχ ὡς Τυνδαρέου κόρη κακὰ μήσατο ἔργα,
 200* κουριδίον κτείναςα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῆ
 ἔσσειε' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἢ κ' εὐεργὸς ἔησιν.“

Interea Ulysses advenit ad agrum, in quo se continebat Laërtes cum servis et annu Sicula.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἔσταότ' εἰν Ἄλδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἴκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ᾗ ποτ' αὐτὸς;
 * Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν.
 * ἔνθα οἱ οἶκος ἔην· περὶ δὲ κλίσιον θεέ πάντη,

φρονα Πηνελόπειην. facient hominibus dii jucundum carmen prudentem Penelopam. hoc dixit, nisi fallor, ut Horat. Epist. 1, 13, 9. *fabula fias*, h. e. materia fabulae, etc. de α et ι, itemque ν finali et ι adscripto, inter se commutatis v. θ', 560, ξ', 280 etc. — *στυγ. δέ τ' αἰοιδῆ*. sic quidem A. 2. et 3., Ald. 3., W et B.; sed malim tamen *στ. δέ γ' αἰοιδῆ*, quia subsequitur δέ τε. haec particulae saepe sibi fraudi fuerunt in libris propter similitudinem: v. Aeschyl. Sept. 56, Eurip. El. 212, Porson. indicibus Adversariorum et fabularum, quas edidit, Euripidis, etc. Xenoph. Anab. 3, 3, 17.: οἱ δέ γε Πόδιοι, et ibidem 5, 5, 18.: Μάκρωνας δέ γε, etc. — εἰν Ἄλδαο — γαίης. Il. γ', 482.: νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄλδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἔρχεται. idem κεύθος τῷ κεύθμων, de quo ad κ', 283. cf. E. Sch.: κεύθ. γαίης. κρυπτοῖς τόποις. λέγει δὲ τοῖς ὑπὸ γῆν.

205 — 207. τάχα δὲ, τάχα δή. — *τετυγμένον*, instructum, cultum. v. δ', 615, Il. ξ', 9 etc. — *κτεάτισσεν*. β', 102 etc. — *ἐπεὶ* — *ἐμόγησεν*. haec si genuina sunt, multo cum labore agrum eum acquisivisse ait Laërten, cum nollet vendere, opinor, vetus colonus avitam possessionem, quemadmodum nostra memoria molitor quidam Friderico magno, multum licitanti, negavit fundum suum. sed friget ista sententia, nec ferri posse videtur *κτεάτισσεν*. Sch.: *κτεάτισσεν*. *ἐκτίσεν*. quis dubitet, lemma mutatum esse a librariis, qui vulgatam scripturam inculcare solent? scribamus confidenter *ἐκτίσεν*, excoluit. id ille interpretatus est *ἐκτίσεν*, idemque legerit necesse est Am. Q., qui haec ita explicet: *ἐκακοπάθησεν οἰκοδομήσας, φυτεύσας*. sic λ', 262.: οἱ πρῶτοι Θή-

βης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο etc. cf. inferius 226, 244—47. at unde ineptum istud *κτεάτισσεν*? inquit quispiam. ex metu, ni fallor, librarii, qui cum id scripsisset pro oscitantem pro *ἐκτίσεν*, litura foedare noluit codicem, ne aut minoris eum venderet, aut vapularet ab abbate suo.

208. malim suaviore sono, nec deperato pronomine: *ἐνθ' οἱ οἶκος ἔην*. potest autem, ut -α ortum sit ex οἶ, sicut haec saepe permixta esse novimus. Am. Q.: *κλίσιον*. περιφραγμα. Sch.: *ἅπαξ εἴρηται*. σημαίνει δὲ *ἐξέδραν τινὰ σιγματοσειδῆ* (h. e. hujus figurae C), *ἐν ἣ ἔκειντο οἱ κλισμοί*. ἢ *κηρίδιωμα*, ἐφ' οὗ ἑκαθέζοντο, ἢ *ἐκοιμῶντο*. E: *κλίσιον οἰκητικὸς οἶκος ἐστὶν εὐτελής*, καὶ οἶόν τις κλισία, περὶ ἣν δμῶες ἴανον. (recte.) *παρὰ μέντοι Ἀττικοῖς τὸ κλίσιον ἀμαξῶν κ. ζευγῶν ἐστὶ δευτικόν, ὃ λέγεται* (velut ap. Schol. A. 2.) *τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὴν στάσιον σταῦλον καλεῖν*. (σταῦλον, στάβλον, stabulum, quod a stando dictum est, sicut κλίσιον a κλίνειν, et Latinorum vox similis potestatis *tugurium* a tendo, auctore Isidoro Orig. 15, 12. Virg. Aen. 7, 512.: *ardua tecta petit stabuli*, h. e. tugurii pastorum, cujus vicem Eumaeo implevit rupes cava ξ', 532. et 33. Virgilio l. c. adhibere jubemur Bonstettenii *Voyage sur la scène des 6 derniers livres de l'Enéide* p. 102. et seqq., ubi stabula ejusmodi descripsit vir clarissimus. idem poeta Eclog. 1, 68: *pauperis et tuguri congestum cespitem culmen*. ibi Voss. p. 31. 2. ed.: „Die ländliche Hütte des Meliboeus (*casa* im Allgemeinen genannt) war eigentlich ein *tugurium*, oder Schoppen, dessen Dach von Stroh, Rohr, Gesträuch oder Rasen, ohne eine Wand, auf die Erde reichte.

ἐν τῷ σιτέσκοντο, καὶ ἴζανον, ἡδὲ ἴανον,

Isidor nennt so die kleinen Rohrhütten für die Hüter der Weinberge, u. in den Digesten 8, 3, 6. ist *tugurium* ein Schoppen im Felde, worunter der Hirt gegen Unwetter sich schützt. Die Alten, sagt Vitruv 2, 1., deckten mit Rohr und Sprossen, dann mit abhängigen Dächern, von Leim überzogen: so findet man noch Gebäude bei Auswärtigen, wie in Gallien, Hispanien, Lusitanien, Aquitanien, mit eichenen Schindeln oder Stroh.“) Δίωμι μέντοι τῷ καλῷ τῆν γλώσσαν δοκεῖ κλίσιον εἶναι τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων, ὅποια ἡ κοινῶς λεγομένη σκεπαστή. ἐν δὲ ἠητορικοῖς λεξικοῖς, παρ’ οἷς καὶ διὰ διφθόγγου, κ. διὰ μόνου δὲ διχρόνου (vocalis ancipitis) ἡ τῆς λέξεως ἀρχουσα εὐρεται, κείνται καὶ ταῦτα. κλεισιον, θυρωῶν (ἴμο θυρωῶν), ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἴσταται. καὶ κλεισίαι, αὐλαιοι πυλώνες, πλατεῖαι θύραι (Hofthore, Thorwege), δι’ ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχεται. Ἄλλιος δὲ Διονύσιος κλεισιον, φησίν, ὡς κλειδίων, καὶ ὅτι θυρωῶν τοῦτο μέγας, καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖαι κ. εἰς τὸ ἐκτὸς ἀναιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλίσιον Ἀμερίας τὸ πρόσθρον ἴσως παρὰ Ἰωσῶν, ὡς καὶ Ὀμηρος, περὶ δὲ κλεισιον (sic) θῆε πάντη. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισιον ὁ μέγας θυρωῶν, καὶ μὴ ποτε, φησὶ, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται κ. παροξύνεται, ἐκείνο δὲ (vocab. κλίσιον) συστέλλεται κ. προπαροξύνεται. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῶν ὑστερον. Ὀμ. δὲ δουρικὸν σαφῶς οἶκον ἐμφαίνει τὸ παρ’ αὐτῷ κλεισιον (sic), ἐρημνεύον οὕτως. ἐν τῷ σιτέσκοντο, κ. ἐξῆς. Ap. v. κλίσιον: — ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλω καὶ ἔξω καταλύσεις (stabula, germ. Herbergen, Schlafstätten) εἰρηγεν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, κυκλόθεν τοῦ οἴκου (circumcirca in aedibus) οἶον ἐν σιβάδων ᾠκοδομημένον, πρὸς οὗ καὶ οἱ θρόνοι ἐκείντο, ὥστε οὖν (fort. ἂν) ἐπ’ αὐτῷ καθιζομένους δεῖπναι, κ. ἐγχοιμαῖσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησίν οὕτως· κλίσιον, ἡ βᾶσις, ἐφ’ ἧς κείται ὁ θρόνος· περὶ δὲ κλ. θ. πάντη, ὁ ἔστι, δι’ ὅλου τοῦ οἴκου. Aristarchi sententiam apertius explicat Porphyrius ap. Valck. Diss. de Scholl. in Hom. ined. p. 100., referente Villosi. ann. ad Ap. l. c.: Ἀρίσταρχος δὲ . . . ὡς κύκλω τοῦ οἴκου σιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημέναι, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἐκείντο, ὥστε ἐπ’ αὐτοὺς καθεζομένους δεῖπναι, ἐπὶ δὲ τῶν σι-

βάδων κοιμαῖσθαι· ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ἢ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ’ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρηθεῖαι ἐν κύκλω οἰκοδομίαν τῶν σιβάδων, κ. θέσειν τῶν θρόνων. *quet homines, tot sententiae, ut ait Comicus. Aristarcho quidem quo minus auscultemus, obstat usus Homeri, qui nusquam alias in describendis aedibus heroum memoravit τὸ κλίσιον. fuit igitur extra illud aedificium et in solis, opinor, agris, id quod significans Dio Chrysostomus emendatus orat. 40., p. 162., laudante B.: οὐκ ἀσχρὰ κ. καταγέλαστα ἐρείπια, inquit, πολὺ ταπεινότερα τῶν κλισίων, οἷς ὑποδύεσθαι τὰ πρόβατα. Montbel.: „tout autour régnait une galerie. Le mot κλίσιον de ce vers a donné lieu à beaucoup de conjectures, ce qui prouve que le sens en est obscur. — Héliodore entendait par ce mot une suite de constructions faites autour de l’habitation principale. Aristarque disait que ce mot signifiait une sorte de berceau qui régnaît autour de la maison, et construit avec des branches d’arbres, où ceux qui étoient assis pouvoient également prendre le repas, et se livrer au sommeil. Mde Dacier croit qu’il est ici question d’un bâtiment circulaire placé au milieu de la cour, et où logeaient les serviteurs de Laërte. La préposition περὶ ne permet pas d’admettre cette explication. D’autres disent qu’il est ici question d’une salle où l’on mettoit les lits, destinée aussi à recevoir les instruments du labourage. D’autres supposent que ce sont simplement les bâtiments pour les troupeaux et les valets de ferme. D’autres enfin entendent par là une sorte de vestibule, de portique, de galerie, dont la maison étoit comme entourée; ce qui répond parfaitement à l’expression grecque περὶ θῆε πάντη. (Pour toutes ces explications voy. sch. Venet. in Il. i., 90, brev. sch. h. l., Alteri ed. p. 858, E p. 1957, l. 51 seqq. et 1958, l. 2 seqq., Apoll. lex. in voc. κλίσιον.) On voit au 4. chant de l’Odyssée 302. que Pisistrate et Télémaque couchèrent sous le portique de la maison de Ménélas. Cela se conçoit dans les pays chauds. D’ailleurs certaines parties de ces galeries pouvoient être fermées.“ Voss.: dort war jenem ein haus, umringt von gebäuden der wirthschaft, quae minus congruunt descriptioni τοῦ*

- 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 ἐν δὲ γυνῇ Σικελῇ γοηῦς πέλεν, ἣ ἴα γέροντα
 ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλῃος.
 ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεῖ μῦθον ἔειπεν·

Telemacho et pastoribus epulas intus domum parantibus, Ulysses patrem convenit, seorsim ab aliis fodientem in arbusto.

- „Τμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐυκτιμένον δόμον εἶσω,
 215 δεῖπνον δ' αἰψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσειται ὀφθαλμοῖσιν,
 ἦέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔοντα.“
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσσον ἔεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητιζῶν.
 οὐδ' εὔρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἔοκος,
 225 ὦχοντ', αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἠγρεμόνευε.
 τὸν δ' οἶον, πατέρ', εὔρεν ἐυκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, αἰκέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημιῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων·
 230 χειριδᾶς τ' ἐπὶ χερσὶ, βράτων ἔνεκ'· αὐτὰρ ὑπερθεν

κλισίον 209. Bergler. et Cl.: credra. Schn. v. κλίσιον: cella. cf. Spohn l. c.

210—12. Am. Q.: δμῶες ἀναγκαῖοι. οἱ ἀργυρώνητοι· οὔτοι γὰρ ἀνάγκη δουλεύουσι. his nescio quis alius adscripsit χρεῖωδες, utiles, necessarii, quod alienum est. nec tamen δμῶες ἀν. omnino omnes ἀργυρώνητοι, sed etiam bello capti, quibus opponuntur θῆτες, mercenarii. cf. inferius 499. — Σικελῇ. v. 306, v', 383. — ἐνδυκέως κομέεσκεν, sedulo curabat. 390. cf. ζ', 207, η', 256 etc.

215—218. δεῖπνον συῶν. h. e. ἐκ συῶν. v. ε', 72 etc. — φράσσειται, φρ—ηται, conjiciat, me esse filium Ulysssem. — Am. Q.: ἀμφὶς (α', 54 etc.). χερσὶς.

219—234. ὣς — ἔδωκεν. inermis heros intrat arboretum, ne ad aspectu armorum patrem seniore perterrefaciat. — ἀρήϊα τεύχεα. π', 284, II. ζ', 340. — πολυκάρπου ἀλωῆς. η', 122. — ὄρχατον. 245, η', 112, II. ξ', 123 etc. — υἱῶν. filios Dolii et servorum dicit. — αἰμασιὰς λέξαντες. σ', 358. — ὦχοντ', abierant. γέρων, Dolius. — ἐυκτιμένην. 336, II. φ, 77. — Am. Q.: λιστρεύοντα. περιξύν-

οντα, κ. περισκάπτοντα. E: λιστρεύειν τὸ περιξύνειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ ἐστι ξύστρον, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ προηγέγραπται (ζ', 455). αὐτὰ δὲ τὸ λιστρεύειν φυτὸν ὁμοίον ἐστι τῷ φυτὸν ἀμφιλαχαίνειν (242)· καὶ γὰρ ὁ λιστρεύων φυτὸν ὀρύττει, κ. ὁ λαχαίνων φυτὸν, ἐπεὶ λαχαίνειν ταυτὸν ἐστι τῷ διασκάπτειν, ἀφ' οὗ καὶ λάχανον etc. — ῥυπόωντα. v', 435. — ῥαπτὸν, consutum, nec fibulatum, more beatorum, velut Ulyssis τ', 256. — ῥαπτὰς, quibus oppositae sunt ex metallo fabricatae ocreae bellatorum. v. II. α', 17. — Sch.: γραπτῦς. (dictum pro γραπτῦσας per synaeresin.) τὰς τῶν ἀκανθῶδων φυτῶν καταπεριξύσεις κ. ἀμυχὰς. a γράφω, ξέω. v. E. Ap. v. γραπτῦς, ubi praeter haec laudavit II. δ', 139, λ', 388, et ζ', 169, hunc quidem versiculum interpretatus: οἶον ἐγχαράξας, inquit, σημεία πολλά. — E: ἰστίον δὲ καὶ, ὅτι τὰς μὲν τῶν κνημῶν γραπτῦς αἱ κνημιῖδες κωλύουσι, τὰς δὲ τῶν χειρῶν αἱ χειριδῆς, (scr. χειριδῆς, ut χειριδᾶς apud ipsum poëtam, certe Bergleri ed.: nam ceterae: χειριδᾶς, Ald. 3. etiam κνημιῖδας. ut inconstantes sunt in hoc genere libra-

αίγειν κυνέην κεφαλή ἔχε, πένθος ἀέξων.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γῆραι τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στας ἄρ' ὑπὸ βλωθρῆν ὄγχυην κατὰ δάκρουον εἶβεν.

235 μεμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρ', ἥδ' ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρηθῆαιτο.
 ὣδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,

240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς.
 ἦτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλήν φυτὸν ἀμφελάχαινε,
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαιδίμοις υἱός·

Ulyssis ficta oratio ad eum, velut senem ignotum, qua oratione primum quaerit, quis sit, et an revera ista sit Ithaca insula; tum narrat, se olim Laërtæ cujusdam filium Ithacensem hospitio excepisse.

ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

iii.) ἦγον τὰ τῶν χειρῶν καλύμματα, ἐκ δευμάτων δηλαδὴ καὶ αὐτὰ ὄντα. ὦν ἢ παραγωγή (derivatio), ὡσπερ κνήμη κνήμης, οὕτω καὶ χεῖρ χειρῶν, ἐξ ἧς καὶ ἐγχειρίδιον, οὐ μόνον τὸ ξιφίδιον κ. τὸ μαχαίριον, κ. τὸ βιβλίδιον, ὡς τὸ Ἐπιπέτου ἐγχειρίδιον, ἀλλ', ὡς ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ, καὶ τὸ τῆς θαλασσίας κώπης κράτημα (manubrium, a κρατεῖν, tenere. diluenda dubitatio Schneideri lexicō, h. v.), ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον κατὰ ἀκανθῶν χειρίδες ἐπινευόηται, ἀλλὰ κ. ἐπὶ ἔργων εὐχερεία. κ. τοξεύοντες γοῦν τινες χειρῖσι (χειρῖσι) χρώνται, εἰ καὶ μὴ δακτυλωταῖς, κ. πλύροντες δὲ, κ. ζυμοῦντες. παρὰ γοῦν τῷ Δεινοσοφιστῇ εὐρήται τὸ σιτοποιός, χειρίδας ἔχων, καὶ περὶ τῷ στόματι κημόν, ἔτριβε τὸ σταῖς, (fuit cum nescio cujus poetæ hexametrum et dimidium sequentis partem agnoscere mihi viderer, ut haec ita scriberentur: σιτοποιός, χειρίδας ἔχων, περὶ τε στόμα κημόν, ἔτριβεν τὸ σταῖς.) ἵνα μήτε ἰδρῶς ἐπιθρόσει, μήτε τοῖς φρυγάσιον ὁ τρίβων ξυπαῖοι, ἢ ἐμπίπτοι etc. — αἰγείην, caprinam; vi-liorem illam quidem galea e tauri corio vel ex metallo facta, quam dicit κ', 206, Il. ε', 744, κ', 258 et alias. — πένθος ἀέξων, dolorem augens, h. e. dolens, nihil amplius. sic Il. ε', 138.: Ἀτρεΐδης δ' ἔτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Ἐσθήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων, h. e. interprete Scholiaste: μεγάλως λυπούμενος. cf. 233. — Sch.: βλω-

θρῆν (Il. ν', 390). τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν. — ὄγχυην. ἦ, 115 etc.

235. Il. ε', 671.

236. κύσσαι. ε', 463, π', 15 etc. — περιφῦναι. 320, π', 21, τ', 416.

239. ε', 474 etc.

240 — 242. πρῶτον — πειρηθῆναι. mireris, cur non dixerit περτο. περτο. ἐπέεσσι, vitato spondeo sede 5. hexametri; sed solet extremo versu collocare sine emphasi tempora quadrisyllaba verbi πειρασθαι. v. 238, θ', 100 etc. rarius est, quod habetur Il. κ', 444.: ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἔμεῖο. Am. Q.: κερτ. ἐπ. ἀπατητικοῖς, δολίοις, ἵνα μὴ τῇ αἰφνιδίῳ χαρᾷ ἀποψύξει (imo: ἀ — οἱ) ὁ γέρον. lepide addit: ὡσπερ καὶ ὁ κύων ἀπώλετο (ρ', 326, 27). Cl. adscriptis Il. ὦ, 649. — κατέχων. sic Ald. 3., W, B, h. e. κάτω ἔχων, ut interpretantur Sch. et E; quemadmodum ἐκ pro ἔξω dixit λ', 133, ubi v. ann. male Berglerus et alii: κάτ' ἔχων. — Ap., h. l. c.: ἀμφελάχαινε. περιέσκαπτε, περιώρυσσε. καὶ τὸ λάχανον ἀπὸ τούτου· περιέσκαπτε (Villois.: περιέσκαπτε. intellexisse videtur τις, quod malim addi post γάρ. facile autem exciderit.) γάρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, κ. κούφη γίνεται πρὸς αὐξήσειν τοῦ φρυομένου. cf. E ad 227.

244 — 246. ἀδαημοσύνη. vulgo: ἀδαημονίη. sed Porsonus: „in marg. codicis Harl.: γρ. ἀδαημοσύνης cum ex-

- 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδέ τι πάμπαν,
οὐ φυτόν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
* οὐκ ὄγγη, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλου ἔνθεο θυμῷ·
αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
- 250 λυγρόν ἔχεις, ἀνχμῆς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἔνεκ' οὐ σε κομίζει,
οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρόπει εἰσοράσθαι,
[εἶδος, καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.]
τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιο, φάγοι τε,
- 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτροκέως κατάλεξον,
τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
εἰ ἔτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
- 260 οὗτος ἀνήρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἴοντι,
οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα

plicatione ἀνεπιστημοσύνης.“ item Ap.
v. ἀδαήμενος. — ἀδαημοσύνη, ἢ
ἀπειρία· ᾧ γέρον — ὄρχατον. hoc
recepimus auctore Buttmanno Lexil.
2. p. 136., quippe altero isto ἀναλογι-
κώτερον. cf. Ruhken. ann. ad Xenoph.
Mem. Socr. 3, 9, 6. — ἄδ. σ' ἔχει,
ut ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἔχησιν ἄ, 95
etc. — ἀμφιπολεύειν, curare, col-
lere. 257, σ', 253, ν', 78. — οὐ μὲν,
οὐ μὴν.

247. ὄγγη, οὐ. crasis durissima,
nec comparanda illi, qua deproperatur
monosyllabum aut minoris vox ponderis
quam substantivum. v. 115, δ', 165, Il.
ν', 777 etc. quare suspicor, ponendum
esse οὐκ ὄγγη, πρασίη, τῷ οὐ deleteo,
quod inculcaverit imperitus, cum huc
pertineat particula negandi ex superio-
ribus, ellipsi ante dictorum haud inusi-
tata. v. ann. ad ἄ, 349 etc. A. 3. et
4., Ald. 3. et Etym.: ὄγγη, quō Barn.
arrepto expedire sibi visus est metrum,
quasi vel ὄγγη legeretur apud Homerum,
vel usus ejus permetteret, ut hujus vocis
prior corripereetur, more Atticorum.

248—252. ἔνθεο θυμῷ. cf. λ',
101, ἄ, 361 etc. — E: τὸ δὲ οὐκ
ἀγαθὴ σε (ἀγαθὴ σε) κομιδὴ ἔχει
ἀστεῖον ἐστὶ ῥητορικὸν ἀντίθετον· λέ-
γει γὰρ, ὡς ὁ μὲν κῆπος ἔχει κομιδὴν
ὑπὸ σοῦ, οὐ δὲ οὐκ ἔχεις τὴν θεούσαν
κομιδὴν. — τὸ δὲ ἀνχμῆς (squales)
κακῶς ἐχρησίμευσεν καὶ τῷ Κωμικῷ
εἰς σκῶμμα ἐν ταῖς Νεφέλαις. (Stre-
psades Nub. 433.: νῦν οὖν χρῆσθαι
ὅ τι βούλονται· Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ'

αὐτοῖσιν Παρέγω τύπτειν, πεινῆν, δι-
ψῆν, Ἀνχμῆν, ῥιγοῦν, ἀσπὸν δαίρειν.)
ἀνχμῆ δὲ κακῶς ὁ καὶ ὄυπον ἔχων
κατὰ τὸν Λαέρτην, καὶ ἀλουτῶν. γί-
νεται δὲ τὸ ἀνχμῆν, ὡς περ καὶ ὁ ἀν-
χμὸς, παρὰ τὸ αὐτὸ τὸ ξηραίνω, πλεο-
νασμῷ δασέος, ὡς καὶ ἐν τῷ βρυχη-
θμῷ γίνεται κ. τοῖς ὁμοίαις etc. —
ἐπιπρόπει, conspicuum est, apparet.

253. versus e 374. hujus libri, Il. ν',
170. et similibus locis conflatus, ταν-
τολόγος, nec cohaerens cum iis, quae
sequuntur, ut in quibus senes tantum
paulo beatiores dicantur, non rex. scilicet
verbis οὐδέ τί τοι — εἰσοράσθαι
nescio quis explicandi gratia adscriptit
εἶδος καὶ μέγεθος, mox alius parvo
dispendio complevit versum, cujus rei
perquam cupidi sunt librarii.

254—261. τοιούτῳ — εὐδέμε-
ναι μαλακῶς. notus dicendi modus;
h. e. τοιούτος εἶ, ὅλος λούεσθαι, κ.
μετὰ τὸ ἐμφαγεῖν κοιμᾶσθαι, οὐ μὴν
καὶ ἔργοις ἐπιπρόπεις ἀνδρικοῖς (fort.
ἀγροίκοις), ut E exponit. v. β', 60 etc.
— idem E: τὸ δὲ ἢ γὰρ — γερόν-
των ἀπόφανός ἐστι σεμνὴ γνωμικὴ
κατὰ τὸ τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θαν-
νόντων (296, Il. π', 457), καὶ αὐ-
τῇ τοι δίκη ἐστὶ θεοῦ (sic, τ',
43), καὶ ὅσα τοιαῦτα. — οὗτος ἀ-
νήρ, iste vir, contentim dixit, ut τού-
τους β', 74., τούτων ὄ, 393. minus
recte Am. Q.: οὗτος ἀνήρ. δεικτι-
κῶς, ὁ σχεδὸν ὑπ' ὄψιν φαινόμενος.
E.: τὸ δὲ οὗτος — ἀρτίφρων κ.
ἐξῆς ψόγος ἐστὶ τοῦ μὴ ἐντελῶς δια-

εἰπεῖν, ἥδ' ἐπακοῦσαι ἕμῳν ἔπος, ὡς ἐρῶεινον
ἀμφὶ ξείνῳ ἕμῳ, εἴ που ζῶει τε, καὶ ἔστιν,
ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν.

265 ἐκ γὰρ τοι ἐρῶ, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρὶδι γαίῃ,
ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα, καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος
ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἕμῳν ἵκετο δῶμα.

270 εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκειδιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῶ.
τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
ἐνδυκῆως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων,
καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·

* χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσβους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
χωρὶς δ' αὐτε γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἠθέλεν αὐτὸς ἐλέσθαι.“

respondet simulato hospiti Laertes, non esse, quod dubitet, se in Ithacam insulam pervenisse; aperitque se patrem infortunati illius Ithacensis.

280 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἴβων·
„ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἦν ἐρῶεινεις,
ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι.
δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ' ὀπάζων.
εἰ γὰρ μιν ζῶόν γε κίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

τεθέντος ἐφ' ᾧ ἠρώτηται. ἀναφορικὸν δὲ (relativum, referendum ad sequentia.) ἐνταῦθα τὸ οὐτος ἀνήρ· οὐ γὰρ πάρεστιν ἐκεῖνος, ὡς καὶ δείκνυσθαι. ἀρτίφρων, sanus mentis, ut ἀρτίπος, ὑγίης τοὺς πόδας, θ', 310, ἀρτιεπής, eloquens, II. γ', 281, ubi v. ann. — ἐτόλμησεν. ἐκαρτέρησεν. Ex E, qui conferri iussit 162.

264. δ', 834. cf. υ', 208.

265. σ', 318. cf. π', 259, σ', 128.

268. τ', 351.

271, 72. τ', 194, 95.

274, 75. ι', 202, 3. malim: ἔδωκ'.

— Sch.: ἀνθεμόεντα. ἀνθοῦντα.

Am. Q.: λαμπρόν κ. καινόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. v. γ', 440.

276, 77. II. ω', 230, 31.

278, 79. ἀμύμονα ἔργ' εἰδ. II. ι', 128, τ', 245 etc. — E: εἰδαλίμας δὲ ἢ τὰς εὐειδεῖς λέγει, ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμονας παρὰ τὸ εἰδέναι, ἵνα εἴη ταυτὸν τῷ ἔργῳ εἰδ. καὶ τὸ εἰδαλίμας. Sch. quidem: εὐεργεῖς, ἢ ἐπιστήμονας, quod nolim tueri quoniam verbis illis α', 299. πατροφονῆα, — ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα et simi-

libus nonnullis, in quibus vocem paulo insolentiozem sequitur ejus interpretatio, II. ι', 124. et ibidem θ', 527., qui tamen versus merito suspectus est. bene habet Eustathii prior explicatio hujus adjectivi. Hesychius quoque: εἰδαλίμας. καλὰς, εὐόψεις. cf. Schn. h. v. ceterum Montbel.: „Quoique les femmes fussent quelquelfois données comme prix dans les jeux (voy. les obs. sur le v. 222. du 17. ch. de l'Od.); quoiqu'il soit dit qu' Agamemnon en donna 7 à Achille en réparation de son injure (II. τ', 245—6. cf. II. ι', 128.); on ne voit nulle part qu'elles soient offertes à un hôte comme présent d'hospitalité.“ hoc vere quidem dixit vir praestans; sed fieri tamen potuit, ut quis hospitum prae aliis carum, qualis hic fingitur 267. et 68., honore insolito mactaret.

282—286. ὑβρισταί. ζ', 120 etc. — ἀτάσθαλοι ἄνδρες. procos dicit. cf. inferius 352, γ', 207 etc. — ἐτώσια, irrita. γ', 256 etc. — εἰ γὰρ optantis est, ut σ', 366. — ζῶόν γε κίχεις. sic Ald. 3., quam scripturam cur praetulerim vulgatae ζῶόν γ' ἐκίχεις, dixi ann. ad σ', 36. — Sch.

- 285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει·
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
πόστον δὴ ἔτος ἔστιν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἔμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον; ὃν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
θηρῶσι καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ', οὐδέ εἰ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ δ', οἳ μιν τεκόμεσθα,
οὐδ' ἄλογος πολύδαρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς' ἐν λεχέεσσιν ἐὸν πόσιν, ὡς ἐπέωκει,
ὀφθαλμούς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆς;
* ποῦ δὲ νηῦς ἔσθηκε θοῆ, ἢ σ' ἠγάγε δεῦρο,
300 ἀντιθέους δ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
* νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;“

ὑπάρξει. προκατάρξεται. E em.: ὅρα τὸ ὑπάρξει (sic) ἀντὶ τοῦ προκατάρξει οὕτω καλῶς κ. πρωτοθέτως λεγόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, ὅπερ αἱ μετ' Ὀμηρον καὶ κατάρχειν φασίν· ἀφ' ὧν καὶ ἡ καταρχὴ τῶν ἔργων [καὶ ἡ] ὑπαρχῆ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐξ ὑπαρχῆς. λέγει δὲ ἡ ἠηθεῖσα γνάμη, ὅτι θέμις, τουτέστι δίκαιον, ἀντιξενίζειν τὸν ὑπάρξαντα, κατὰ τὸ δόμεν, ἠγούνη δὸς, ὅς κεν δῶ, τὸ Ἡσιόδειον (O. et D. 354), καὶ ἴνα καὶ χάρις γάριον εἴη τίκτουσα, κατὰ τὸ ἐν ἄλλοις (Soph. Ajace, 493) ἠηθὲν τῶν χαρίτων ἴδιον. Pind. Pyth. 5, 58., notante Cl.: ἐκόντι τοῖνυν πρέπει Νῶφ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιᾶσαι.

287. α', 169 etc.

289—296. εἴ ποτ' ἔην γε. v. ann. ad Il. γ', 180. — ἠέ που — ἰχθύες. ξ', 137. — κλαῦσε. γ', 261 etc. — de verbo περιστείλασα E: καιριωτάτη λέξις ἐστίν, εὐκοσμίαν δηλοῦσα νῦν μὲν ἐπὶ νεκροῦ, παρ' ἄλλοις δὲ καὶ ἐπὶ ζώντων. ita Soph. Ajace 1096.: τάπον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. idemque Phil. 422.: οὐδέπω κακὸν γ' ἀπόλετο, Ἄλλ' εὖ περιστέλλουσαι αὐτὸ δαίμονες etc. — Am. Q.: πολὺ δῶρος (Il. ζ', 394, ubi v. ann., γ', 88 etc.). ἢ πολλοῖς δώροις εἰς γάμον ἐλθοῦσα. — ἐχέφρων. δ', 111 etc. — κώκυς' ἐν λεχ. Il. ζ', 86.: οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε Κλαῦσομαι ἐν λεχέεσσι. cf. 44, β', 361 etc. — ἐπέωκει A. 2. et 3. et E. vulgo: ἐποίκειν. — E: καθελεῖν δὲ ὀφθαλμούς τὸ

νεκρικῶς καλύψαι, ὡς ἀπὸ παρακολουθούντος· παρέπεται γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις καθαιρεῖν ἐπὶ συμμύσει τὰ βλέφαρα. — τὸ — θανόντων. 190. „Aen. 10, 559.: aut gurgite mersum Unda feret, piscesque impasti vulnera lambent. ibidem 9, 485.: heu, terra ignota canibus date praeda latinis Alii-tibusque jaces, nec te tua funera (recte Bembus et alii: funere) mater Produxi, pressive oculos.“ Cl.

297, 8. α', 170, 174 etc.

299. ποῦ δέ. sic etiam E nova ed. Weigellii, sed a correctione: nam vetusta ejus exemplaria habent δαί. id temere quidem commendat Berglerus praef. ed. Iliadis Weisteni. pag. 3., usus Homericus oblitus, nec omnino multum scripturae illi tribuendum est, cum ε et αι permisceri soleant in codicibus; sed potest tamen, ut δαῦ abierit in δαί, idque porro in δέ. certe ponendum est ποῦ δ' αὔ, nec committendum, ut claudicet Homeri versus per oscitationem librarii, metrum negligentis. idem poetæ valent δέ, δ' αὔ, δ' αὔτε, quibus libere utitur pro ratione versus.

300. ἀντιθέους. δ', 571 etc. — ἔμπορος. β', 319.

301. ἐκβήσαντες ἔβησαν. parum placet bis illatum verbum sensu diverso; sed quid faciendum? fuit cum tentarem ἔλυσαν, scil. ἠῆα, quemadmodum Eurip. Hecub. 514. dixit λῦσαι πρύμνας, ipso autem Hom. passim προμνησί' ἔλυσαν et

pergit Ulysses dicere de illo, quantum agi annum, ex quo ad se deverterit, avibusque secundis se reliquisse.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναίω,
 305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος,
 αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δευρὸ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
 αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
 310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
 δύσμορος. ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
 δεξιοὶ, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον,
 χαῖρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
 μιξεσθαι ξενίῃ, ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.“

similia. cui conjecturae adstruendae facit illud quod permutatae nonnunquam sunt in scriptis litterae β', λ sive λλ, itemque η et υ, qua de re v. Elmslejum ann. ad Eurip. Iph. 199, nos ad Aeschyl. Suppl. 328.

304—307. Am. Q.: Ἀλύβας πόλις Θεσσαλίας, ἢ νῦν Μεταστάτις (sic) καλουμένη. Ἀλύβην δὲ αὐτὴν ἐν τῷ καταλόγῳ (Il. β', 857.) φησί. Schol.: Ἀλύβας πόλις Ἰταλίας, τὸ Μεταπόντιον etc. E: ἰστίον δὲ οὗτι Ἀλύβη μὲν ἢ Ἀλύβας πόλις Ἰταλίας, ἢ κληθεῖσα ὕστερον, φασὶ, Μεταπόντιον· ἔτεροι δὲ πόλιν Θρακίαν ταύτην εἶπον etc. Ap. v. Ἀλύβαντος. πόλιος ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας· εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλ. etc. ex quo et codice Lips. restitutum est a doctis μὲν, cujus locum γὰρ occupavit in ceteris libris, quod ex superiore versu huc irrepsisse videtur Villoisono. Montbel.: „On ne sait point quelle est cette ville d'Alybante: les uns la placent en Thessalie, d'autres dans la Thrace. Les petites scholies croient que c'est la ville de Métaponte en Italie, ou bien une ville du Pont, la même qui est nommée Alybe au vers 857 du Catalogue. D'autres enfin ne voyaient ici que des noms allégoriques. Ainsi Ulysse dit qu'il est né à Alybante, de ἄλλῃ, l'action d'errer; que son père se nommait Apheidas, qui n'épargne rien, pour signifier la générosité de Laërte; que celui-ci était de la race des Polyphémonides, qui a souffert beaucoup, pour exprimer tous les chagrins du vieux Laërte; qu' enfin le héros lui-

même se nomme *Épérite*, sujet de troubles, de contestation. (Eust. p. 1961, l. 62 seqq.) S'il était prouvé que toutes ces subtilités ont été dans l'intention du poète, rien ne démontrerait mieux que 24. chant est d'une époque beaucoup plus moderne que le reste.“ haec postrema morosius quam verius dixisse mihi videtur vic praestans, cum seriis jocosque aequae aptus sit Homerus, neque ab ullo genere dicendi abhorreat. ita hic ἀλληγοῖζει, ut τ', 564.—67., nec fortasse ipsum quoque nomen Ἀλύβαντος alio sensu intulit quam ferri, ab Alyba, terra Chalybium, ut ferreum sive audacem atque imperterritum Ulyssis animum significaret. cf. inferius 465.—πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης. ἐκεῖθεν δηλαδὴ ἐρχόμενον, inquit E. imo: illuc navigantem, mercandī fortasse causa. v. v, 383. Sch.: Σικανίης. Σικελίας. ᾤκησαν γὰρ αὐτὴν Ἰβήρης, ἐλθόντες ἀπὸ Σικανοῦ ποταμοῦ. cf. E, Cellar. 1. p. 970, etc.

308. α', 185.

314. Montbel.: „Il faut remarquer que cette expression μιξεσθαι ξενίῃ, se réunir, se mêler par l'hospitalité, ne se trouve que cette seule fois dans Homère, et remarquer aussi que le mot ξενίῃ n'est pris substantivement que dans ce dernier chant de l'Odyssée (cf. 286); partout ailleurs (Odyss. ξ', 158, ρ', 155, υ', 230) ce mot est pris comme adjectif.“ at facile suppleas τραπέση. v. Schn. v. ξενία, Viger. p. 48.

314. διδώσειν, ut διδώσομεν v', 358, ubi v. ann.

his auditis flet senex, et pulvere caput conspergit; quem jam complexus se agnoscendum dat Ulysses.

- 315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἑλῶν κόριν ἀιθαλόεσσαν
χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δὲ οἱ ἦδη
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορώωντι.
- 320 κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηΐδα·
„Κεῖνος μὲν τοι ὄδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλῆς,
ἦλυθον εἰκοστῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν!
- * ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος·
ἐκ γάρ τοι ἔρέω (μάλα δὲ χρῆ σπενδόμεν ἔμπης),
- 325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
λάβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.“
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
„εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἶπέ ἀριφραδῆς, ὄφρα πεποιθῶ.“
- 330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„οὐλήν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι,
τὴν ἐν Παρνησῶ μ' ἔλασεν σὺς λευκῶ ὀδόντι
οἰχόμενον (σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ)
ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἐλοίμην
- 335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.

315—17. Π. σ', 22—24. cf. ibidem σ', 591. — ἀδινὰ στεν. α', 243, η', 274 etc.

318—335. τοῦ δ' ὠρ. θυμὸς. ὦ, 9. cf. σ', 74. Π. ι', 595. — προὔ-
τυψε. h. e. προσέπεσε, προσέσεισεν, Heliodoro interprete apud Ap. v. πρό-
τυψαν (προὔτυψαν, Π. ν', 136), προ-
ερέσεισαν. similiter Sch.: — ὅτι ἐμελ-
λε δακρῦειν, προεμπίπτει (putide liber:
προεμπίπτει, per oscitationem libra-
rii) ταῖς ῥίσι δριμύτης τις. cf. E.
Montbel.: „une vive émotion saisit ses
narines. Les petites scholies entendent
par-là cette sorte de sensation qu'on
éprouve dans les narines, quand on est
sur le point de pleurer. (Sch. ed. a
Buttm. in h. l. cf. Eust. p. 1962, 36
seqq.) Je crois que c'est là le véritable
sens de la phrase, et qu'on ne doit pas
dire, avec Casaubon (Theocrit. Lectio-
num libellus, c. 1. init.) et mde. Dacier
(Trad. de l'Od., t. 3., p. 621 et suiv.),
qu'il s'agit ici d'une de ces sensations
violentes qui dilatent les narines dans
les grandes passions, et surtout dans
la colère; (Theocr. 1, 18., notante. Cl.:
καὶ οἱ αἰεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥίγι κάθ-

ηται. cf. Casaub. l. c. Both.) car le
poète nous représente Ulysse comme un
homme attendri, ému, prêt à pleurer
en voyant son père, et non point com-
me un homme agité par un mouvement
impétueux. C'est donc à tort aussi qu'
Aristote (de Moribus l. 3, c. 11, t. 2.,
p. 33 ed. Duv.) cite cet endroit, com-
me un de ceux où Hom. a voulu pein-
dre la colère qui fait affronter le dan-
ger.“ — ἐπιάλμενος. Π. η', 15. cf.
Odys. γ', 2. — ἴσχεο. malim, expe-
ditis numeris, ἴσχευ, et similiter ἦτευν
337. ut ἔλεν, ἔπεν, πιέξεν et alia
hujusmodi 394, 398, δ', 252, μ', 174,
σ', 533, Π. κ', 146, ν', 294, 381 etc. —
κλαυθμοῖο, — δακρυόεντος. δ',
801 etc. — ἔμπης, prorsus. β', 199.
— κατέπεφνον. ε', 124 etc. — λά-
βην θυμαλγέα. Π. ι', 387. — τι-
νύμενος. Π. γ', 279, τ', 260. — σῆ-
μα ἀριφραδέος. κ', 125 etc. —
οἰχόμενον (σὺ δέ με — μήτηρ) ἐς etc.
ita haec distinxit B, duce Caecilio Me-
tello. Ald. 3.: οἰχόμενον. σὺ δέ με
προΐεις καὶ πότνια μήτηρ, ἐς etc. vul-
go: οἰχ. σὺ — μήτηρ ἐς etc. de vena-
tione illa v. τ', 393. — ὑπέσχετο κ.
κατένευσεν. δ', 6, ν', 133.

εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρα' εὐκτιμένην κατ' ἀλώην
 * εἶπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
 παιδνός ἐών, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
 ἱκευόμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.

340 ὄρχνας μοι δῶκας τρισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
 συκέας τεσθαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ᾧδ' ὀνόμηνας
 δάσειν πεντήκοντα, (διατρύγιος δὲ ἕκαστος

* ἦην, ἔνθα δ' ἀνά σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν.)

* ὁππότε δὴ Διὸς ᾠραὶ ἐπιβροίσειαν ὑπερθευ·

345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.

ἄμφι δὲ παιδί φίλω βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἴ
 εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροθη,

336—344. εἰ δ', ἄγε. β', 178. — ἦτερον. v. ann. ad 323. — παιδνός. φ', 21. — ἐπισπόμενος, ἐφεπόμενος. γ', 215, π', 426 etc. — ὠνόμασας, ὀνόμηνας, nuncupasti. — μηλέας, συκέας. vocabula δισυλλάβως efferenda per crasin, metri gratia. — Am. Q.: ὄρχους (v. ann. ad ἦ, 112.). στήχους ἀμπελων. — ᾧδε, sic, ea conditione temporis, h. e. tum, ὁππότε — ὑπερθευ, quando demum Jovis horae seu tempestates incubuissent desuper, ordinesque vitium pondere suo velut degravassent, h. e. quando uvae istarum vitium maturuissent. tum eas uvae donaturus erat filio Laërtes. edd. prava interpunctione: πεντήκοντα, (Ald. 3.: πεντ.) διατρ. δὲ ἕκαστος ἦην· ἔνθα — ἔασιν, ὁππότε etc., siquidem παρενθέτως dicta sunt illa διατρύγιος — ἔασιν, quibus praestantiam illarum vitium praedicat Ulysses. ait enim, fuisse διατρύγιος, h. e. velut perpetuo vindemiantas. E: τὸ διατρύγιος ἀπαξ μὲν καὶ αὐτὸ εἴρηται τῷ ποιητῇ, σημαίνει δὲ ἀμπελον, ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαινούνται· διὸ καὶ ἔφη, ἔνθα σταφυλαὶ παντοῖαι. hoc tenendum, explicuitque his verbis poeta τὸ διατρύγιος: sed scribendum est ᾠρα pro ἀνά, ut II. σ', 562., si divinavimus. erant igitur vites istae ejusmodi, ut earum uvae diversis temporibus, alteraeque post alteras maturescerent, quo nihil jucundius accidere vinitori potest. similiter ἦ, 117.: τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χερίματος, οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος, — Ὀρχνη ἐπ' ὄρχην γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκον. aliena est nonnullorum apud Eustathium explicatio, δια-

τρύγιος ὄρχους intelligentium οὐ μόνον οἰκίους, ἀλλὰ καὶ δενδροκίους τοὺς μὴ πάνυ πικνοὺς, ἀλλὰ τοιούτους, ὡς μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ φυτὰ στοιχῶν παρεσπάρθαι τι τῶν σοφοῖμων, κ. οἶον τρυγᾶσθαι. — E: ἐπιβροίσειαν. ἀντὶ τοῦ ἐπιβαρῆσειαν τοὺς καρποὺς (sic itidem Am. Q.), ὡς ἦδη πεπληρωμένους, κ. οὕτω βάρος ἔχοντας. A. 2. et 3.: ἐπιβρ. ἀέλλαι, dittographia memorabili, nec sane inellegantī, modo ᾠρας ἀέλλας intelligas ἀελλῶδεις, quemadmodum substantiva sensu adjectivorum usurpari solent, Aeschylusque πνοᾶς βροτῶν ἄλας pro ἀλᾶσθαι ποιούσας dixit Agam. 176. v. Matth. §. 429. eum usum qui ignorerent, insulso ipsis viso ἄελλαι substituerint ὑπερθευ. bene autem ᾠρας ἀέλλας dicit autumnum frequentem turbiniibus pluvisque. ἦ, 118: μάλ' αἰεὶ Ζεφυροῖη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. igitur haud inepte Vindobonensis editor accessivit τὸ ἀέλλαι.

347—349. ποτὶ οἴεἰλεν, προσεἶλέν οἱ, h. e. ἐναυτῷ, cepit et. ad se traxit; complexus est, tenuitque, ne cederet, animo deficientem. nescio quis ap. Cl.: εἶλεν. — E: ἀποψύχειν δὲ τὸ ἀποψυχῆς γίνεσθαι, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν ἀποπνεῖν, οὐ τὸ ἀνάπαλιν ἀμπνυσθαι κ. ἀναπνεῖν, ἦγουν ἐπαυέρεσθαι εἰς πνοήν. Ἡσίοδος μέντοι ἐπὶ τίνος τὸ ἐναποψύχειν σεμνῶς τίθησι, (O. et D. 758.: μηδ' ἐπὶ κρηνῶων οὐρεῖν, — Μηδ' ἐναποψύχειν.) δῆλόν ἐστιν. alio sensu II. φ', 561. dixit ἰδρῶ ἀποψυχθῆναι. — ἄμπνυτο. ε', 458, II. λ', 359 etc. — ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροθη. h. e. ἐς τὸ προ-

350 ἐξαυτίς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·

gratias diis agit Laërtes de prociis punitis; sed eorum cognatos metuit.

„Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥα ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
εἰ ἔτεόν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν.

νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ

355 πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι.“

quem bonum animum Ulysses habere jubet, secumque introire epulatum.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων,
ἀλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται·

360 ἐνθα δὲ Τηλέμαχον, καὶ βουκόλον, ἠδὲ συβάτην,
προὔπεμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.“

Ἦς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.

οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετόντας,
εὔρον Τηλέμαχον, καὶ βουκόλον, ἠδὲ συβάτην,
ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἶθροπα οἶνον.

Ioto seni et bene vestito decus addit Minerva superveniens; quod admirato Ulysse Laërtes virtutis olim suae bellicae reminiscitur.

365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ

ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν, καὶ χροῖσεν ἐλαίῳ·

ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη

ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,

370 μείζονα δ', ἧὲ πάρος, καὶ πάσσονα θῆκεν ιδέσθαι.

ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην,

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„ὦ πάτερ, ἧ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
εἶδος τε, μέγεθός τε, ἀμύμονα θῆκεν ιδέσθαι.“

νεῖν, ita ut sui compos esset senex, ut antea. ὃ δὴ θυμηγεροῦν ἀλλαχοῦ (ἧ, 283) πέφρασαι, inquit E.

351—355. „ἧ ῥα ἔτ' ἔστ' ἔστε θεοί. sic Eurip. Suppl. 715.: νῦν, τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ', ἐγὼ Θεοῦς νομίζω. et Livius 3, 56.: pro se quisque, deos tandem esse, et non negligere humana, fremunt. Torquatus apud eundem 8, 6.: est coeleste numen! es, magne Jupiter! contra Lucanus 7, 445.: sunt nobis nulla profecto Numina, cum coeco rapiantur secula casu. Mentimur, regnare Jovem.“ E Cl. — δεῖδοικα. 37, 230 etc. — ἐποτρύνωσι, accellerent, cito mittant. 405, α', 89 etc. — Κεφαλλήνων. II. β', 631.

357. ν, 362, π', 436, II. σ', 463, cf. II. τ', 29.

358—60. ἴομεν, ἴομεν. — ἐφοπλίσσωσι. β', 295, II. ψ', 55 etc.

364—374. κερῶντας. σ', 500 etc. — ἀμφίπολος — ἄντην. cf. loca similia ψ', 154—163, 172—79, ζ', 229—35, σ', 68, 69, ubi item leguntur verba αὐτὰρ — λαῶν. — ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ. sic A. 2. et 3., et Ald. 3., asyndeto minime inerti. vulgo: ἐκ δ' ἄσ. βῆ. — ἀμύμονα restitui ex libris Vindob. et vulgatis edd., prae quo friget, quod nuper eruerunt ex Eustathio et Ald. 3., ἀμείνονα. imo ne loquitur quidem sic Homerus, cum speciem hominis describit; sed nescio quis nasutus emendare illum sibi visus fuerit dicendo ἀμείνονα, ut μείζονα καὶ πάσσονα, quae legerat in superioribus. at Ulysses patrem, cujus ante habitum vi-

- 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίου ἡῦδα·
 „αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ, Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλοῦ,
 οἷος Νήριον εἶλον, ἐυκτίμενον προλιέθρον,
 ἀκτὴν ἠπίροιο, Κεφαλλήνεσβιν ἀνάσβων,
 * τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
 380 τεύχε' ἔχων ἄμοισιν, ἐφεστάμεναι, καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας! τῶ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.“

cibus appositis accedunt ad illos Dolius servus Laertae senex cum filiis, quos mater ex agro advocavit.

- “Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 385 ἔξειψ' ἔξοντο κατὰ κλιμούς τε, θρόνους τε.
 ἔνθ' οἱ μὲν δεῖπνον ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, ξύν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσε
 μήτηρ, γοηῦς Σικελή, ἣ σφεας τρέφε, καὶ ὅα γέροντα
 390 ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
 οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τετηπότες. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μελιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν·
 „Ὡ γέρον, ἴς' ἐπὶ δεῖπνον, ἀκεκλεάθεσθε δὲ θάμβευς·
 395 δηρὸν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
 μίνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.“

gaudia Dolii et suorum, Ulysses agnoscentium.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας

tuperaverat 249. et 250., nunc eo nomine collaudat, ἀμύμονα vocans, h. e. ἀμώμητον. v. γ', 111, η', 303, ll. π', 152 etc. haec vocabula etiam ll. ι', 104. confusa sunt, similiterque ἄμεινον et ἄμωμον apud epigrammaticum, si bene coniecit Heyneus. v. Jacobs. Anthol. Palat. 3., p. 43.

376. δ', 341 etc. „O mihi praeteritos referat si Jupiter annos, Qualis eram, cum primam aetatem Praeneste sub ipsa Stravi!“ Cl.

377. Am. Q.: Νήριον. τὴν νῦν Λευκάδα καλουμένην. Strabo 1., 3., pag. 93. ed. Tauchnitz.: ἡ Λευκάς, Κορινθίων τὸν ἰσθμὸν διακοφάντων, νῆσος γέγονεν, ἀκτὴ πρότερον οὔσα. περὶ ταύτης γὰρ φησι (φασί) λέγειν τὸν Λαέρτην, οἷος Νήριον — ἠπίροιο. cf. Cellar. 1. p. 1106.

379. ἐὼν. quidquid dicit E, opus est tempore finito: ergo scribamus ἔην. ἐὼν ex margine in versum immigraverit, cum quis similia ista adscripsisset, quae ha-

bentur δ', 341., αἶ γὰρ, Ζεῦ τε π., κ. Ἀθ., καὶ Ἀπ., Τοῖος ἐὼν. at sequitur ibi: τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμίλησειεν Ὀδυσσεὺς. mēnda contraria γὰρ ἐν προγαλεῶν legitur Batrachomyomachia, 128.

382. ἰάνθης. δ', 549, ζ', 156 etc. interpretis est ἐγήθεις in A. 2.

384. π', 478.

385. α', 145, γ', 389.

388—402. ἐξ ἔργων μογέοντες, opere faciendo lassī. cf. β', 343, ll. λ', 636, μ', 29. — προμολοῦσα, progressa, profecta ad illos. δ', 22 etc. γέροντα. Dolium. — ἐν δ. κομέεσκεν. 212. — κατὰ γῆρας ἔμαρψεν. tmesis. v. ll. ε', 65, Odys. v, 56 etc. — φράσσαντο, agnoscerunt. — τετηπότες, attoniti. ζ', 168 etc. — καθαπτόμενος. β', 39, κ', 70 etc. — ἀκεκλεάθεσθε, prorsus obliviscimini. αὐξητική est utraque praepositio verbalis. Ὀδυσσεὺς. h. e. Ὀδυσσεός, quod aegre intret versum hexametrum. Ὀδυσσεός quoque et Ὀδυσσεά semel

ἀμφοτέρας; Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

400 „ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἔλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὐλέ τε, καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν!
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χοῖ ταῦτα πένεσθαι;“

„Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξει' ἐυξέστου ἐπὶ δίφρου.
ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
410 δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο,
ἔξείης δ' ἔζοντο παραὶ Δολίου, πατέρα σφόν.
ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.

sparsa rumore de procis interfectis cognati eorum appropierant, cives-
que humari, peregrinorum autem cadavera domum avehi curant.

Ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιον ὄχετο πάντη,
μνηστήρων στυγερόν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα.

415 οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε, στοναχῇ τε, δόμων προπάροισι Ὀδυσῆος,

tantum dixit Il. δ', 491 et Odys. ρ', 301 (nisi etiam isto loco Ὀδυσῆ' scribendum est, ut ζ', 212), uti consuetus formis Ionicis Ὀδυσῆος sive Ὀδυσῆος, Ὀδυσῆϊ etc. de contracto nomine Ὀδυσσεὺς v. 323. — κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. qua parte etiam apprehendere manum solent. v. σ', 257, Il. σ', 594 etc. — E: τὸ οὐλέ καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, τουτέστιν ὄλος κ. ὑγίης ἔσο. ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου ὀήματος καὶ ἡ τοῦ τραύματος οὐλή, ὀλότης οὐσα καὶ αὐτῇ σώματος. semel dixit. cf. τ', 391. „Strabo 14, 1., pag. 166. ed. Tauchnitz: Οὐλίον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσιν τινα καὶ Μιλήσιοι, καὶ Ἀήλιοι, οἷον ὑγιαστικὸν κ. παιωνικόν. τὸ γὰρ οὐλεῖν ὑγίαιεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλή, καὶ τὸ οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε. (μέγα etiam Lucianus Pro lapsu inter salutand., t. 1., p. 732. ed. Hemsterhus., ut Montbel. annotavit; saepiusque haec vocabula confusa sunt: v. Heyn. ad Il. ρ', 629. Both.) Macrob. Sat. 1, 17.: eundem deum (Apollinem) praestantem salubribus causis Οὐλίον appellanti, id est sanitatis auctorem, ut ait Homerus οὐλέ τε, κ. μάλα χαῖρε.“ E Cl.

403. α', 174 etc.

405—410. ἄγγελον ὀτρύνωμεν. 354, 55. — τί — πένεσθαι; quid opus, te haec curare? v. π', 319, Il. τ',

200 etc. — δεικ. ἐπέεσσι. σ', 111. — ἐν χεῖρεσσι φύοντο. cf. θ', 291 etc.

413—419. Ἄρ' ἄγγελος ἐνέπουσα. Il. β', 93.: μετὰ δὲ σφίσιν Ὀσσα δεδῆει, Ὀτρύνουσι ἴεναι, Διὸς ἄγγελος. „Aen. 4, 173.: Extemplo Libyae magnas it Fama per urbes, Fama, malum, quo non aliud velocius ullum. Statius Theb. 9, 33.: Fama — Spargitur in turmas, solito perniciter index, Cum ligenda refert.“ Cl. Φήμεν vocat Hesiodus O. et D. 761.: Φήμεν γὰρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν αἰεῖται Ρεῖα μάλ', ἀργαλή δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι. — θεὸς νύ τις ἔστι καὶ αὐτῇ. coluerunt hanc deam Athenienses. Paus. 1, 17, 1.: καὶ γὰρ Αἰδοῦς σφίσι βωμός ἐστι, καὶ Φήμεν, καὶ Ὀρμῆς. luculentus de Fama locus est apud Ovidium Met. 12, 39—63, ubi restituenda procul dubio est olim vulgata scriptura haec: nocte dieque patet; tota est ex aere sonanti. aere habet etiam Berolinensis codex, quem evolvi. — E: μυχμῶν δὲ λέγει τὸ διὰ τῶν μυκτῆρων ἀσθμα, καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἦχον, παρὰ τὸ μύζειν, ἔξ οὗ καὶ ὁ μυκτῆρ κ. τὸ μυκθίζειν παρὰ Αἰσχύλω. v. ann. ad Aeschyl. Eum. 117. idem capistrorum μυκτῆροκομπα πνεύματα dixit Theb. 431. mire scriptor

ἐκ δὲ νέκυσ οἴκων φορεον, καὶ θάπτον ἕκαστοι·
 τοὺς δ' ἐξ ἀλλήων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
 πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
 420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχρῦμενοι κῆρ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο, καὶ μετέειπε·
 παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
 Ἄντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 425 τοῦ ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Eupithae, patris Antinoi, oratio seditiosa.

„Ω φίλοι, ἣ μέγα ἔργον ἀνῆρ ὄδε μήσατ' Ἀχαιοὺς·
 τοὺς μὲν ξὺν νήεσσιν ἄγων, πολέας τε, καὶ ἐσθλοὺς,
 ὄλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὄλεσε λαούς·
 τοὺς δ' ἐλθῶν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.
 430 ἀλλ' ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὄκα ἱκέσθαι,
 ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,
 ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσόμεθ' αἰεὶ!
 λάβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνθῆσθαι,
 εἰ δὴ μὴ παίδων τε, κασιγνήτων τε, φονῆας
 435 τισόμεθ'. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἠδὺ γένοιτο
 ζώμεν, ἀλλὰ τάχιστα θανῶν φθιμένοισι μετήην.
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθῆωσι περαιοθέντες ἐκείνοι!“
 Ὡς φάτο δακρυχέων· οἶκος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀρχίμολον δέ σφ' ἤλθε Μῆδων, καὶ θεῖος ἀοιδὸς,
 440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφεας ὕπνος ἀνῆκεν,

Rhesi 749.: κλύω — μυχθισμὸν νε-
 κρῶν, nisi dedit μυχθισμῶν ἀκρῶν. —
 ἐκ δὲ νέκυσ οἴκων φόρεον. unde
 ἐκφορὰ dicta est κατ' ἐξοχὴν. v. E. —
 ἀλιεῦσι, piscatoribus, qui et portito-
 rum munere fungebantur. v. Am. Q, E,
 nos ad π', 349., quo loco ἐρέτας ἀλιῆας
 dixit.

421. β', 9. ἤγερθεν. semel ita Co-
 micus dixit κατένασθεν Vesp. 632, Ae-
 schylus et Eurip., ille ἔταφεν, hic ἔκρυ-
 φθεν. v. Matth., §. 199, 5.

423—37. ἄλαστον πένθος, dolor
 haud obliuiscendus. α', 342 etc. — τοῦ
 genit. causae. quem propter. — ἀνῆρ
 ὅδε μῆσατ' Ἀχαιοὺς. A. 2. et 3.,
 qui codd. fere ex eodem fonte derivati
 sunt: α. ὅδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοὺς (A. 3.:
 Ἀ-οῖς), corruptis quidem numeris pul-
 cherrimis atque usitatissimis. placuit ta-
 meo nescio quo modo scriptura ista vi-
 ris eruditissimis, qui similiter etiam 444.
 hujus libri, auctore nullo, quod sciam,
 ediderunt τὰδ' ἐμήσατο ἔργα. μῆσατο
 Ἀχαιοὺς, ut II. κ', 52.: τόσα γὰρ κα-
 κά μῆσατ' Ἀχαιοὺς. poterat et dicere Ἀ-

χαιοῖς, ut 96.: ἐν νόστῳ γὰρ μοι Ζεὺς
 μῆσατο λυγρὸν ὄλεθρον. v. ann. ad Ili-
 dis locum illum, quem indicavi. — τοῦς
 μὲν —, τοὺς δὲ —, alios quidem —,
 alios autem. Matth. §. 288. — σὺν νή-
 εσσιν, ut θάρηξεν σὺν τεύχεσιν II.
 π', 156, ubi v. ann. cf. δ', 487. E ex
 interpretatione: ἐν νήεσσιν. — ἐλ-
 θῶν, veniens, h. e. reversus. v. δ', l.
 c. — ὄχ' ἀρίστους. θ', 123, II. α',
 69 etc. — ἢ καὶ — Ἐπειοί. ν', 275,
 II. β', 615, ann., etc. — κατηφέες,
 abjecti, ignominiosi, quos κατηφῶνας di-
 cit II. ω, 253. cf. ann. ad II. π', 498.
 — λάβῃ — πνθῆσθαι. εἰ δὴ —
 τισόμεθ', οὐκ ἂν — ζώμεν, ἀλ-
 λά etc. sic libri, mala interpunctione,
 quam emendavimus. καὶ ἐσσ. πνθῆ-
 σθαι. λ', 76 etc. μετὰ φρεσὶν, ἐν
 φρ. ρ', 470 etc. — φθιμένοισι μετ-
 εἶην. cf. κ', 52. — φθῆωσι, φθῶ-
 σιν, occupent, praeveniant. π', 383. —
 περαιοθέντες, trajecti, transfretati,
 a περαιο, περῶ. ε', 174 etc.

440—452. ἐπεὶ — ἀνῆκεν. ἦ,
 289, II. β', 71. — τὰφος — ἐκα-

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·

contra Medon praeco placare studet Ithacenses, ope personati alicujus
dei caedem patratam esse asseverans.

- „Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἴθακήσιοι! οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα,
445 αὐτὸς ἐγῶν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ
ἐγγύθεν ἐστήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.
ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν προπάρουθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.“
450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα παντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἤρωσ Ἀλιθέροσσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπε·

eosdem castigat Alitherses, quod filios non abstinuerint ab injuria Ulyssi
inferenda, jamque quiescere, nec malum malo accumulare jubet.

- „Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἴθακήσιοι, ὅτι κεν εἶπω!
455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέροντο.
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπανάμεν ἀφροσυνάων,
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῆσι,
κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστιῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
καὶ νῦν ᾧδε γέροντο! πίθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὖρη.“

vincit tamen Eupithes, quo duce Ithacenses armati pro urbe congregantur.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
ἡμίσεων πλείους, τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μίμνον.
465 οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Εὐπείθει
πεῖθοντ', αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νόροπα χαλκόν,
ἀθρόοι ἠγρεέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἠγήσατο νηπιέησι·
470 φῆ δ' ὄγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν

στον. φ', 122. — θῦνε, ἔβμανῶς
ᾧσμα, bacchabatur, ruebat. ll. ε', 87,
λ', 342 etc. — τοὶ δ' ἀγχ. ἐπιπτον.
181. — τοὺς δ' — ἤρει. 533, λ', 43,
ll. η', 479 etc. — Μαστορίδης. β',
158. — ὁ γὰρ — ὀπίσσω. descriptio
viri prudentis. v. ll. α', 343, γ', 109.
453. 53.

458, 59. μέγα ἔργον. h. e. δεινόν,
ut λ', 271. — κείροντες. α', 378.

462—71. ἐπίσπαστον κακόν. δ',
72. — μεγάλῳ ἀλαλητῷ, magno
strepitu abeuntes. ll. μ', 138, β', 149
etc. — τοὶ δὲ, alii vero, h. e. ceteri
iratiores. — Ε: τὸ δὲ Εὐπείθει
πεῖθοντο φανερώς παρηγεῖ. cf. γ',
242 et annotata superius ad 304. —
νόροπα χαλκόν. 500, ll. β', 578. —
εὐρυχόροιο, εὐρείας. δ', 635, ll. β',
498 etc. — νηπιέησι, stultitia. v.

ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα·

consulit Minerva Jovem, quid porro faciendum sit; qui rem ipsi committit, suadet tamen foedus et amnestiam.

- „ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
475 ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακόν, καὶ φύλοπιν αἰνήν,
τευξείς, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;“
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
„τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διείργει, ἧδὲ μεταλλάξ;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῆ,
480 ὡς ἦνοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἔλθῶν;
ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεύς,
ὄρκια πιστὰ ταμόντες ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε, κασιγνήτων τε, φόνοιο
485 ἔκκλησιν θέομεν, τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων,
ὡς τὸ πάρος, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἄλις ἔστω.“
Ὡς εἰπὼν ᾠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρήνων ἀΐξασα.

speculatus Dolii filius nuntiat, adventare Ithacenses.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ann. ad α', 297. — E: πότμον ἐφέ-
ψειν. ὃ ἐστι καταλαβεῖν, ἀπὸ τοῦ ἔπω
ἔπω etc. v. II. φ', 588.

473. α', 45.

475—78. προτέρω, porro, ulterius.
δ', 667. — διείργει, ἧδὲ μετ. II.
α', 550. cf. Odys. δ', 492 etc.

479, 80. ε', 23, 24.

482—86. ἐπειδὴ, postquam. ἐπειδὴ
primo versu, ut ε', 241 et II. ψ', 2, ubi
v. anu. — ὄρκια π. ταμ. β', 124, γ',
73. — ἔκκλησις, ἀμνηστία, ἀμνησικα-
σία. E: ἔκκλησις ἢ ἄγαν λήθη, κατ'
ἐπίτασιν προθέσεως, κατὰ καὶ ἐκσίγη-
σις Πυθαγορικῶς ἢ ἄρκα (? fort. ἄ-
ρκα.) σιγή. — θέομεν A. 4. et Ald.
3.; cuius verbi explicatio est vulgatum
θέωμεν. sic ἴομεν pro ἴωμεν 462 etc.
cf. E. eriguntur autem τῶ θέομεν ver-
sus numeri in re laeta, cui vix, et ne
vix quidem, congruunt spondei 4 conti-
nui. — ἄλις, abunde. π', 389 etc.
Theognis 881., notante Cl.: εἰρήνη η.
πλοῦτος ἔχει πόλιν. Horatius Carm. sec.
57.: Jam Fides, et Pax, et Honos, Pu-
dorque Priscus, et neglecta redire Vir-
tus Audet, apparetque beata pleno Co-
pia cornu. — versus 486. forte omissus

est in A. 2. propter initium simile se-
quentis.

487, 88. II. δ', 73, 74, γ', 186, 87.
cf. II. τ', 349.

489—496. σίτοιο μελίφρονος,
cibi dulcis; ut μελίφρονα πυρόν. II. θ',
188. ὕπνον μελίφρονα dixit II. β', 34;
reliquis autem 8 locis, in quibus legitur
haec vox, vini est epitheton; quapro-
pter Flaccus Epist. 1, 19, 6.: laudibus
arguitur vini vinosus Homerus. μηλιη-
δέα πυρόν habes II. κ', 569., equorum
ibi quoque pabulum, ut II. θ', l. c., nec
nisi uno loco, II. λ', 89., consimile, σῖ-
τον γλυκερόν. nec tamen propterea ho-
nore suo fraudatur cibus apud hunc no-
strum, qui haec loqui faciat Diomedem,
heroem celeberrimum, II. ι', 703.: ἀλλ'
ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθόμεθα
πάντες. Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρ-
πόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ
οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ κ. ἀλ-
κῆ, plane ut Bürgerus nostras: Speis'
und Trank erhalten mich in dem rech-
ten Gleise. sed idem: Alles, meinen
Wein nur nicht, Lass' ich frohen Er-
ben, tanquam is, qui, si alterutro caren-
dum sit, cibo potius carere velit quam

„Εξελθῶν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὧσι κίοντες.“

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευε,
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἶσιδε πάντας,
αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 „Ὀἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον!“

obviam illis pariter cum armis eunt Laërtes et Ulysses, uterque stipatus suis; quibus Minerva specie Mentoris sociam se adjungit.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὄρουντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

* τέσσαρες ἄμφ' Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολιοὶ περ ἔοντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 αὐτὰρ ἐπεὶ ὁ' ἔσσαντο περὶ χοροῦ νόροπα χαλκῶν,
αἰξάν ῥα θυράς, ἐκ δ' ἦϊον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγκίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδὴν.

τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·

505 αἴψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὄν φίλου υἱόν·

Telemachum per se alacrem Ulysses adhortatur ad strenue dimicandum.

„Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τόδε γ' εἶσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρουαμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
μήτι κατασχῦναι πατέρων γένος, οἷ τὸ πάρος περ
ἀλκῆ τ', ἠγορέη τε, κενάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.“

vino. homines nativi, quos magis probo quam Byronios, frustulo panis, aqua Serica imbuti, vitam sustentantes, velut ambrosia, cum sint mortales. — ἐξελθῶν — κίοντες. — Ὀἶδε — θᾶσσον. apta brevis periculo. hic agnoscas Homerum. — quod male habuit Clarkeum, nomen Ὀδυσσεῖα, ultimam brevem producit in caesura, ut Ἡρακλήϊ δ', 224, ἐπίστατο ibidem 240 etc. — καὶ — δύνοντο, ut δυέσθην τεύχεα καλὰ γ', 114. cf. Il. ο', 345.

497. οἱ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο. sic Alterus, haud dubie ex A. 2., W, B; sed ceteri codd.: οἱ δ' υἱεῖς Δολίοιο. sapit scriptura illa ἔμμετρος correctionem Critici recentis ab Atticis scriptoribus. (Matth. §. 276.) quare malim: οἱ δ' αὖ υἱεῖς Δολίοιο. non semel δὲ pro δ' αὖ intulerunt librarii oscitantes: v. ann. ad 299. hic etiam similitudine litterarum decepti esse videntur, ut scriptum legentes in autographo ΕΞΑΤΤΙΕΙC τὸ A negligenter propter Δ, quod antecedit, et P propter T sequens.

498, 99. ἐν, inter illos, vel praeterea, πρὸς τούτοις, ut explicat Hesych. cf. Soph. Oed. R. 27, Ajace 627, Antig. 390, Ruhnken. Epist. crit. p. 236. — E: ἀναγκαῖοι πολ. κατ' ἀνάγκην

μαχηταί. bellatores necessitate, non aetate, nec voluntate. aliam servorum necessitatem dixit in superioribus, 210.

502—4. γ', 205—7. cf. 548.

506—9. εἶσαι μῆτι κατασχῦναι πατέρων γένος, scies haud decorare avitum genus, h. e. poteris, sustinebis. similiter Aeschylus Eum. 85.: Ἄναξ Ἀπολλων, οἶσθα μὲν τὸ μὴ δίκειν· Ἐπεὶ δ' ἐπίστα, καὶ τὸ μὴ μελεῖν μάθε. Herodotus 7, 135.: ἐπίσταται ἄνδρας ἀγαθούς τιμῶν. cf. Soph. El. 590, Trach. 512, Antig. 450. dedi κατασχῦναι secundum A. 3., qui habet κατ—ῖην, de quo v. γ', 306. vulgo: κατ—ειν. cf. Thuc. l. c. ad 509. — E: ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι. τουτέστιν ἐνθά διακρίνονται οἱ ἀριστεῖς. — ἠγορέη, germ. Mannhaftigkeit. cf. Il. θ', 225, λ', 9, ρ', 329. — Am. Q.: κενάσμεθα (δ', 725, η', 157 etc.) παρευδοκίμομεν. „Il. ζ', 209.: μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Virg. Aen. 3, 342.: in antiquam virtutem animosque viriles Et pater Aeneas et avunculus excitat Hector, cf. Aen. 12, 430. Thucyd. 4, 92.: ὦν χορὴ μνησθέντας ἡμᾶς τοὺς τε πρεσβυτέρους ὁμοιωθῆναι τοῖς πρὶν ἔργοις, τοὺς τε νεωτέ-

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 „ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ
 οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.“

gaudet Laërtes eorum certamine virtutis.

„Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε·
 „τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
 515 υἱὸς θ', υἱωνός τ', ἀρετῆς πέρι δῆρην ἔχουσι.“

quem primum Minerva jubet hastam conjicere.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλανκῶπις Ἀθήνη·
 „ὦ Ἀρκεισιάδη, πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταίρων,
 εὐξάμενος κούρη γλανκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
 αἴψα μάλ' ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος!“

obediens Laërtes deae trajicit Eupithen; alios Ulysses et Telemachus interficiunt; fuissetque internecio Ithacensium, nisi eos bello absistere jus-
 sisset Minerva.

520 „Ὡς φάτο, καὶ ὁ ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη·
 εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 αἴψα μάλ' ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρουθος διὰ χαλκοπαρήου·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἶσατο χαλκός,

525 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς·
 τύπτου δὲ ξίφεσίν τε, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
 καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν, καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
 εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ἦῤυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
 „Ἰσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
 ὧς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα!“

ρους, πατέρων τῶν τότε ἀγαθῶν γενο-
 μένων παῖδας, πειρᾶσθαι μὴ αἰσχύναι
 τὰς προσηκούσας ἀρετὰς.“ Ε Cl.

511—524. τῶ δ' ἐπὶ θυμῷ, hoc
 animo, ut animatus sum. sic ἐπὶ εἰδεῖ
 τῶδε, ista forma, ῥ', 308. — τίς ἡμέ-
 ρη, quis dies, quam felix, ut, notante
 Cl., Cic. orat. in Pisonem, citatus a
 Quintiliano 9, 4.: proh dii immortales,
 quis hic illuxit dies? — δῆρην, cer-
 tamen. Il. ῥ', 153. cf. Odys. θ', 78
 etc. — κοῦρη ex. h. e. κούρη Διὸς, quod
 intelligas ex sequentibus Διὶ πατρὶ. cf.
 521. — ἀμπεπαλών. 522, cf. Il. γ', 355
 etc. — χαλκοπαρήου, χαλκήρεος,
 quod usurpavit Il. σ', 535. Il. μ', 183.:
 δούρῃ βάλεν Δάμανον κυνέης διὰ χαλ-
 ποπαρήου, ubi v. ann., et cf. Il. ῥ',
 294, ῥ', 397. — διαπρὸ δ' εἶσα-
 το. h. e. διῆλθε δέ. vulgo: δ. δὲ εἶσα-

το. v. ann. ad Il. δ', 138. similiter Io-
 laus senex apud Euripidem Heraclidis,
 324., ἠράσαθ' Ἡβη, Ζητὶ θ', ἡμέραν
 μίαν Νέος γενέσθαι, κάποτίσασθαι δί-
 κην Ἐχθρῶς. — ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσ-
 αιθρίου νέων Βραχιόνων ἔδειξεν ἠβη-
 τήν τύπον, Αἰρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἴόλεως
 Εὐρουσθέως Τέτραρον ἄρμα πρὸς πέ-
 τραις Σκεριωνίαιν.

525. Il. δ', 504, ε', 42 etc. cf. χ', 94.

527—34. ἔγχεσιν ἀμφ. π', 474
 etc. — Sch.: ἀνόστους. ἐπανόδου μὴ
 τυγχάνοντας. δ', 181.: ἀλλὰ τὰ μὲν
 πον μέλλεν ἀγᾶσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, Ὡς
 κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθη-
 κεν. utroque vocabulo etiam Eurip. usus
 est Iphigenia Taurica 699 et Hercules
 fur. 400. — διακρινθεῖτε. dirima-
 mini. cf. σ', 148, Il. γ', 102 etc. — ἐκ

cujus voce perterriti omnes armis projectis aufugiunt, acriter persequente Ulysse; sed Jovis fulmine verbisque Minervae admonitus etiam ipse desinit pugnare; itaque foedus componitur.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλαυρὸν δέος εἶλε,
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπατο τεύχεα,
535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεῆς ὅπα φωνησάσης,
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λικαιόμενοι βιότιοι.
σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οἴμῃσεν δὲ ἄλεις, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.

καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν,
540 καὶ δδ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.“

545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
ὄρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη, ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.

— τεύχεα, ut μ', 203: τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χ. ἔπατα' ἐρετμᾶ. notavit E. cf. II. ν', 592 etc.

536—44. τρωπῶντο, ἐτρέποντο. τ', 521, II. π', 95. cf. II. λ', 568. — λικαιόμενοι. α', 15, II. γ', 133 etc. — οἴμῃσεν, ἄρημσεν. II. ζ', 140 etc. — ἄλεις, συσταλεις. v. II. π', 403, Schn. v. ἄλημι. legitur hic versus etiam II. ζ', 308. — ψολ. κεραυνόν. 330. comparavit E. locum similem, qui est II. θ', 131—144. ridicule imitatur scriptor

Batrachomyomachiae 271—290. — ὀβριμοπάτρης. γ', 135, II. ε', 747. — ὁμοίου πολ. II. ι', 440, ν', 358 etc. — κεχολώσεται, κεχ—ηται.

545. A. 2.: ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο; omissis intermediis propter homoeoteleuton, ut Alterus animadvertit.

546. E: ἔστι ταντὸν ὄρκια θεῖναι κ. ὁ πιστὰ τὰ μείν (483), τουτέστι θῦσαι. — κατόπισθε, postea. ζ', 40.

BATRACHOMYOMACHIA.

ARGUMENTUM BATRACHOMYOMACHIAE.

Mus cum insequentem mustelam effugisset, et ad paludem sitis levandae causa cucurrisset, colloquio orto inter eum et ranam de utriusque vitae genere, mus invitatus a rana conscendit eius tergum, ut per aquam vectus cognoscat bona ranarum (1-82). Natantibus apparet hydrus; cuius aspectu rana perterrita, oblita hospitis, mergitur in profundum, excusso mure, qui sic perit (83-98.). Ejus casus spectator mus alius rem defert ad mures, et pater suffocati suadet bellum adversus ranas. Ita heroës ranarum, primum rumore, tum denuntiatione belli provocati, pariter se ad proelium comparant (99-167.). Consultatur gravis res in conventu deorum coelestium; dein, pugnae signo dato, acriter concurrunt exercitus (168-204), multi utrimque cadunt, tandem ad mures inclinat victoria (205-270). Quos ad internecionem ranarum pugnantes Iupiter fulmine deterrere tentat; sed muribus eo haud deterritis, mittit cancos, a quibus illi mutilati fugiunt et pugnandi finem faciunt (271-305).

BATRACHOMYOMACHIA.

Ἀρχόμενος πρώτως Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπέυχομαι εἶνεκ' αἰοιδῆς,

Annotationes. Carmen hoc ludicrum quis scripserit, incertum est; certum vero, nihil pertinere ad Homerum, cui male id tribuit Pseudoherodotus vita poëtae, nimis patientem aurem praebentibus Statio (Epist. ad Stellam), Martiali (14. 183.), Tzetze (v. Kuster. Suid. t. 2., p. 683., not.) et inprimis bono viro Barnesio. v. G. F. D. Goessii libellum de Batrachomyomachia, Homero vulgo adscripta, quem librum edidit vir doctissimus a. 1789. Erlangae. requirit Montbelius in Batrachomyomachia mores aevi heroïci, culturam, mythologiam, stilum, et nativam illam gratiam, qua tantopere placent carmina Homerica. („Evidemment ici ce ne sont plus ni les moeurs, ni les usages, ni le style, ni même la langue des siècles héroïques; c'est une civilisation, un ordre d'idées tout différents, et la naïveté homérique a tout-à-fait disparu. Dès le premier vers, on reconnaît une autre mythologie; car Homère ne suppose point que les Muses habitent l'Hélicon“ etc.) Wolfius Proleg. p. 89.: „Vocabulum δέλτος (Batr. 3.),“ inquit, „non est antiquius Aeschilo et auctore Batrachomyomachiae, temporibus Aeschyli, id quod etiam nonnulli ex veteribus viderunt, aequali.“ cui ad stipulatur Vossius *Krit. Bl.* 1. p. 292., secutus ille, sicut Wolfius, sententiam

Suidae v. Πίγρης et Plutarchi libro de malign. Homeri circa finem, qui auctorem hujus parodiae prodiderunt Pigrettem, Artemisiae, Halicarnassensium reginae, fratrem, ut persuadere volunt, si quae autem Herodoto fides est 7,89., Seldomi filium, Carumque ducem sub Xerxe. a quibus dissentientes Goessius l. c., §. 4., et Montbelius bonum virum, quisquis fuit, Alexandrinum putant, et ad primorum Lagidarum tempora detrudendum, cum magnus Alexandriae mercatus librorum alliceret falsarios ad supponendum claris nominibus scripta recentiorum, quemadmodum hic liber fere Ὀμήρου Βατραχομουμαχία inscripta est in codicibus. Quem librum haud infectum primus typis mandavit Demetrius Chalcondylas Florentiae, a. 1488., deinde excuderunt Aldi, Juntae, aliique multi, quos inter eminet Leonhardus Lycius, cujus editio impressa est Lipsiae 1566.; de quo Camerarius carmine gratulatorio, quod praefixum est libro: ὃς νῦν ἐξεπώνησεν, ὡς πολὺ πάντ' ἄρ' ἔχειν βέλτιον ἢ πρότερον. „Ac profecto in hoc contextu,“ inquit Ernestius, „adeo melius omnia cohaerent, ut facile appareat, librum, unde ductus est, antiquiorem et meliorem eo fuisse, e quo Chalcondylas sumsit.“ id igitur exemplum hujus carminis ipse vir clarissimus de-

- ἦν νέον ἐν δέλτοισιν ἑμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
 5 δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
 πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
 Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γιγάντων,
 ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
 Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνου ἀλύξας,
 10 πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
 ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ κατεῖδε
 λιμνοχαρῆς πολύφημος, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαξε·
 „Ἐἶνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡῶνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
 πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενον σε νοήσω.
 15 εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
 δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

scribi jussit, Ernestiique rursus Jo. Adamus Schier Lipsiae 1765.; quas edd. secutae sunt aliae, in quibus Alteri Viennae 1794., Ilgenii Halis Sax. 1796., Matthiae Lips. 1805. excusae, tandemque Wolfii, cujus ipse pressi vestigia, sed ita, ut soleo, h. e. ea lege, ut ne talis quidem magistri in verba jurarem. Jamque age ad ipsos Caris illius vel Alexandrini jocos explicandos perpurgandosque accedamus: neque enim vacat referre doctas nugae Hermanni von der Hardt, qui ranarum, murium et cancrorum res gestas ad historiam graecam revocavit libro paginarum 216., qui sic inscriptus est: Jubilaeum Graeciae a. MDCCXVII. nitidissimo mellitissimoque Homeri carmine Βατραχομυομαχία, ranarum, murium et cancrorum pugna, Trachiniorum, Myonensium et Acarnanum, graecarum gentium, bello, curate illustrato, argutis poetae figuris et symbolicis atque aenigmaticis characteribus ex geographiae et historiae veteris fundo detectis et enodatis, in honorem Thesei, Athenarum conditoris, ab Homero laudati etc. notior est quam de qua pluribus dicam germanica hujus carminis imitatio der Froschmaüsler, quam scripsit Rollenbagenius, rector Scholae Magdeburgensis, qui diem obiit 1609. Γαλεομυομαχίαν, similis argumenti tragicocomoediam, a Theodoro Prodomo, Neograeco, senariis, quos vocant, politicis, numero 382, conscriptam, et ipsius Βατραχομυομαχίαι metaphrasin graeco-barbaram Demetrii Zeni, versibus 468 constantem, una cum his, Homeri olim nomine inscriptis, carminibus brevioribus recudi jussit Ilgen. — numeri adjecti variantibus. scripturis designant codd.

Vindobonenses, quos Alterus usurpavit. — Vers. 1 — 12. πρώτως. 289. vulgo: πρώτον. — ἦν νέον — θῆκα. Schol. vetus apud Lycium: ἦν ἐν ταῖς βίβλοις ἐγγράφων καὶ χαράττου δηλονότι ἔθῆκα ἐν τοῖς ἑμοῖς γούνασι. Ex Ern. Boisson.: „Veterum Graecorum fuit ille mos, ut super genua scriberent. Pseudo-Hippocrates Epist. 8., quae est ad Damagetum, p. 27. Lubiniana, de Democrito: ὁ δ' εἶχεν ἐν εὐκοσμῇ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γούνατων βιβλίον . . . ὁ δὲ ὅτε μὲν συντόμως ἔγραψεν ἐγκείμενος — nec aliter hodie Turcae librarii se ad scribendum componunt, teste Castellano Epist. de Moraea 2., p. 139. cf. Vignolli Misc. t. 1., p. 209.“ — ἐν — ἔβησαν. tmesis, ἐνέβησαν, insultaverunt. Aeschylus Pers. 844.: ὡς ὁμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περγῶν γενεῶ. — γαλέης κίνδυνον. h. e. ἐκ vel ἀπὸ γαλ. Barnesius ad 51. frustra obloquitur Perizonio ad Aeliani Var. Hist. 14, 4. mustelam intelligenti, non felem. in agris mures non timent feles, sed mustelas. sic pridem accipere Thilonius Cunradus, poeta laureatus, ed. anni 1515, et Lycius, quemque hic auctorem laudavit, Niol. Perrottus. Ex Ern. — λιμνοχαρῆς πολ. h. e. rana quaedam: neque enim nomen ejus proprium est Limnochares, sed Physignathus. Ald. 3.: λιμόχαρις, quod improbans tamen retinuit Ern. — ἔπος — ὀνόμαξε. ita codd. Vindob. 241, Lycii et Lips., quos recte secutus est Frid. Franke ed. Teubneriana a. 1828., mirum esse dicens, si poeta, Homericæ dictionis imitator, tritissimam Homeri locutionem spreverit. vulgo: ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον, quae est interpretatio formulae illius Homericæ.

- εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἡμᾶτα πάντα
καὶ με πατήρ Πηλεύς ποτε γείνατο, Ἵδρωμεδούσῃ
20 μυχθεῖς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας Ἴριδανοῖο.
καὶ σὲ δ' ὄρω καλόν τε, καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων,
σκηπτουῶχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε, θάσσω ἐὴν γενεὴν ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
25 „τίπτε γένος τοῦμόν ζητεῖς, φίλε; δῆλον ἅπασιν
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανόις πετεινοῖς.
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κούρης
Τρωξάστιαο πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δὲ τυ μήτηρ
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτεροτροάκτου βασιλῆος.
30 γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
σῦκοις, καὶ καρνοῖς, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε,
ὄσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος, οὐδέ με λήθει
35 ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολὺ σησάμοτυρον,
οὐ τόμος ἐκ πτέρυγης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
40 οὐδ' ὄσα πρὸς θοῖνας μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
οὐ τρώγω ἑσφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,
οὐδὲ πράσοις χλοεροῖς ἐπιβύσκομαι, οὐδὲ σελίνους·

23—40. ἐὴν pro τεὴν, de quo v. Ern. ad Odys. v', 320, Voss. ad hymn. in Cer. p. 48. seqq. etc. — Ψιχάρπαξ, micarum fur. „Remarquons, une fois pour toutes, que cette réponse du rat est une imitation de la fameuse réponse de Glaucus à Diomède, au 6. chant de l'Iliade, v. 145. S'il fallait signaler toutes les intentions de parodies qui se trouvent dans ce petit poème, il faudrait une note pour chaque vers. Remarquons aussi que dans ce vers 25 le mot τοῦμόν est une contraction moderne, et que le mot ζητῶ, qui n'est employé qu'une seule fois par Homère (Il. ξ', 258), n'a pas dans l'Iliade le sens de s'informer, de demander, comme ici, mais celui de rechercher quelqu'un. C'est encore une observation que je ne répéterai pas: il y a une foule d'expressions dans la Batr. qui n'appartiennent pas aux temps héroïques. C'est peut-être un point de critique trop négligé par Goess.“ E. Montbel. — ἐν καλύβῃ, in tugurio. — ἄρτος τρισκ. panis ter pistus, h. e. delicatior, e fa-

rina tenuissima vel exquisitiore artificio factus. E Lycio et Ern. — πλακοῦς τανύπεπλος est placenta lata, nihil amplius. — „ἥπατα λευκ. jecinora ad verbum albam tunicam habentia, ut vulgo vertunt, utque cepit Lycius, intellecto peritonaeo sive ἐπίπλω, quo involvi solita esse jecinora, cum assarentur vel coquerentur, tradit Athen. 3, 24: ἔθος τῷ ἐπίπλω περιεκάλυπτεσθαι ἥπατα. unde jocus meretriculae, reperto pulmone pro jecinore exclamantis: ἀπόλωλα πέπλον μ' ὄλεσαν περιπτωχαί (scrib.: ἀπόλωλα πέπλον μ' ὄ. π.); itemque Creobylī Comici ratio, ἀσχυνόμενον, verecundum vocantis tale jecur.“ Ex Ern. — θοῖνας. θοῖνην Flor., Ald., Cephall. sed Lycius e MS., itemque codd. Oxon. 2. et 293: θοῖνας, quod receperunt Barn., Ern., B. „numerus pluralis, ut in poeta, placebat magis.“ B.

42—44. ita B. secundum cod. Flor., quo pacto haec cohaerent, quae male post 55. leguntur in vulgatis. negligenter haec minora carmina descripta sunt,

- ταῦτα γὰρ ὑμέτερό ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
 45 οὐδέ ποτε πτολέμοιο κακὴν ἀπέφευγον αὐτὴν,
 ἀλλ' ἰθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 οὐ δέδι' ἀνθρώπων, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα,
 ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον,
 * καὶ πτέρυγος λαβόμεν, καὶ οὐ πόνος ἄνδρα ἴκανε,
 50 * νῆδυμος οὐκ ἀπέφευγεν ὕπνος δάκνοντος ἐμεῖο.
 ἀλλὰ δὴ πάντων περιδείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 κίρκον, καὶ γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,
 καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολοεὶς πέλε πότμος.
 * πλείστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἣτις ἀρίστη,
 55 ἢ καὶ τραγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἔροεινει.“

- Πρὸς τὰδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ἠΰδα·
 „ξεῖνε, λίην ἀνχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἐστὶ καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῆν βατράχοισι Κρονίων,
 60 στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναίειν,
 σκιροτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα θαῆμεναι, εὐχερὲς ἐστίν.
 βιαῖνέ μοι ἐν νώτοισι, κράτει δέ με, μήποτ' ὄλῃαι,
 ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.“
 65 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα,
 χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' ἀχένας, ἄλματι κούφῳ.

- Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄσμους,
 νῆξι τερόμενος Φυσίγνάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 κύμασι πορφυροῖς ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων
 70 ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαιτας,
 καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος, ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλεθ' ἰκέσθαι,
 δεινὰ δ' ἐπεστενάχιζε φόβου κρυόεντος ἀνάγκη.
 ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 75 ἀμφοτέροις, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
 τοῦτον ἰδὼν κατέδυσσε Φυσίγναθος, οὔτι νοήσας,
 οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην,

aliis omissis, aliis transpositis, ut solet fieri, cum properatur.

45. alia dissimilitudo murium et ranarum ignaviorum, ut quae quovis strepitu perterritae resilire soleant in aquas.

49, 50. quid? homo non dolebit, digitum aut calcem admordente mure? nugae. scribamus: καὶ ὅπου πόνος ἄνδρα ἰκάνει, νῆδυμος ἂν ἀπέφ. etc. quacunq; parte corporis hominem admordet, eum subito ex somno excitari dicitur, quippe haud mediocri dolore affectum; quo fortitudinem suam praedicat.

54. malim: πλ. δέ. Metricus imperitus intulerit δῆ.

59—61. ἀμφίβιον νομῆν, dotem ancipitis naturae, a νέμειν. Ex Ilgenio. — versiculus 60., qui vulgo post sequentem legitur, temere omissus est in Flor., Ald. et aliis edd., quae inde fluxerunt. uncinis includere Ern. et W, suo loco reposuerunt Barn., veterem ille secutus codicem Paulinum, B. et Franke.

63. κράτει, tene, prehende. usus recentior huius verbi. — ὄλῃαι, ἀφίκηαι. versus ὁμοιοτέλευτοι, more etiam Homeri, similis, sed alius generis, est 153.

77, 78. οἷον, ὡς. — ἀπολλ. κατὰ λίμνην. sic Ald. 3., quae habetur optima Aldinarum Homeri edd. (v. De-

- δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 κῆνος δ', ὡς ἀφῆθη, πέσεν ὑπτιος εὐθύς ἐς ὕδαρ,
 80 χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζεν.
 οὐρὴν προῶθ' ἤπλωσεν ἐφ' ὕδασι, ἥντε κώπην
 σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι
 κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἐβῶστροι,
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματός τ' ἀγόρευσεν·
 85 „Οὐχ οὕτω νῶτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἤγ' ἐπὶ Κρήτην,
 ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἤγεν ἐς οἶκον
 βάτραχος, ἀμπετάσας ὄχρον δέμας ὕδατι λευκῷ.“
 Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ὑφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 90 λακίζων ἀνέδυνε, μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι·
 δεινόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἶλκον ἐπ' αὐτῷ.
 ὕστατα δ' ὀλλύμενος τοίους ἐφθέρξατο μύθους·
 „Οὐ λήσεις δολίως, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸν εἴψας ἀπὸ σώματος, ὡς ἀπὸ πέτρης.
 95 οὐκ ἂν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,
 παγκρατίῳ τε, πάλλῃ τε, καὶ ἐς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδαρ μ' ἐρῶψας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα·
 ποιήνῃ αὖ τίσεις σὺ μυνῶν στρατῶ, οὐδ' ὑπαλύξεις.“
 Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατεῖδε
 100 Λειχοπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι,
 δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
 Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδν χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
 καὶ τότε κηρύκεσσι εἰς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δῶματα Τρωξάρταο,
 105 πατρὸς δυστήνου Ψυχάρπατος, ὅς κατὰ λίμνην
 ὑπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἤδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντῳ.
 ὡς δ' ἤλθον σπεύδοντες ἅμ' ἡοί, πρῶτος ἀνέστη
 Τρωξάρτης, ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον·
 110 „ὦ φίλοι, εἰ καὶ μόνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα,
 ἐκ βατράχων δ' ἢ πείρα κακῆ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δὲ νῦν ἔλεεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα.

bure ed. a. 1765, nr. 2495.), Bergler.,
 Basil. vulgo: ἀπολλύμενον καταλείπειν,
 homoeoteleuto ne hic quidem tolerabili.
 — βάθος λίμνης. defungi poterat
 dicendo βάθος, et omisit 241. vocem
 λίμνης: poterat quoque pronomem usur-
 pare; nunc simplicitate Homericā, sed
 affectata, repetiit nomen ipsum.

81 — 89. haec male posita sunt in
 vulgatis post 73. ἤπλωσεν, expandit.
 v. Matth. ad h. l. — ἀμπετάσας,
 extendens mortuum. sic fere scripti, item
 edd. Lycii et Ernestii. aliae: ὑψώσας.
 cf. 106. — ὄχρον, pallidum morte. —

ὑφ' ὕδατι. codd. menda tralaticia:
 ἐφ' ὕδ.

110. oratio non absimilis Eupithae,
 patris Antinoi, Odys. ω', 426.

111. codd. Oxon. 3 et 293: ἐκ βατρ.
 ἢ πείρα. vulgo: — πέπονθα ἐκ βατράχων,
 ἢ μοῖρα etc., confusis μ et π litteris,
 ut II. γ', 237 et alias. emendavi inter-
 punctionem, copulamque addidi, quae
 saepe excidit in libris. hoc enim dicit
 Troxartes, se quidem solum multa va-
 riarum mala expertum esse, sed hunc
 ranarum raptum pessimum omnibus mu-
 ribus imminere.

- νίεα μοι πρώτον δορπήσατό τις μύφορφοβος
 θῆρ μεγάλη, πτέρνας διάλου κλονέοντα τυχοῦσα·
 115 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἤξαν
 καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξενρόντες,
 ἦν παρίδα καλέουσι, μυνῶν ὀλέτειραν εἰοῦσαν·
 ὁ τρίτος ἦν ἀραπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
 τοῦτον ἀπέπνιξεν βάτραχος κακός, ἐς βυθὸν ἄξας.
 120 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς,
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.

- [καὶ τοὺς μὲν ὁ' ἐκόρουσεν Ἄρης, πολέμοιο μεμηλώς·]
 κνημίδας μὲν πρώτα περὶ κνήμησιν ἔθεντο,
 125 ῥήξαντες κνάμους χλοερούς, εὐ τ' ἀσκήσαντες,
 οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτροξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστρεφῶν ἀπὸ βυρσῶν,
 * οὓς, γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐπόνησαν.
 ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχη
 130 εὐμήκης βελόνη, παγγάλκεον ἔργον Ἄρης·
 ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις καρούιο.
 Οὕτω μὲν μύες ἔσταν ἐν ὅπλοις. ὥς δ' ἐνόησαν
 βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἓνα χῶρον
 ἐλθόντες βουλήν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
 135 σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ στάσις, ἢ τίς ὁ θρούλλος,
 κήρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χειρὶ,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχυτρος,
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε τοῖα·

113, 14. vulgo: καὶ τὸν μὲν πρώτον
 γε κατέκτανεν ἀρπάξασα Ἐχθίστη γα-
 λέην, τρώγλης ἔκτοσθεν ἐλοῦσα: sed li-
 ber Oxon. B.: νίεα μοι πρώτον μύ-
 φορφοβος δορπήσατο θῆρ μεγ., κλον. πτ.
 σιάλοιο τυχ., quae in numeros restituit
 Thomas Hearneus, Barnesii collator, ad-
 dito τῖς, cui verisimile est fraudi fuisse
 - το simile, quod antecedit. Ilgen. ma-
 luit: καὶ τὸν μὲν πρώτον δορπ. etc.,
 B: νίεα μοι πρ. δορπήσατο ἢ μύφ.
 horum utra utris adscripta sint interpre-
 tandi gratia, non est obscurum.

124. βάτραχος κακός. sic 289.
 contentim dictum, cuius interpretatio
 est, quod vulgati codd. obtrudunt, Φυ-
 σίγναθος. sentit nobiscum. B.

123. versus iners, quo carent plerique
 MSS.

124. ἔθεντο Oxon. B et codex
 Bachmanni. alii minus recte: ἔθησαν.

125, 26. ἀσκήσαντες, claborantes.
 — ἐπιστάντες, adstantes, consi-
 stentes in armis, nec cubitum euntes. —
 καλαμοστρεφῶν βυρσῶν. ita B,

h. e. pellium calamis tortilibus circa
 corpus adstrictarum. libri fere: καλαμο-
 στρεφῶν. 289.: καλλῶν ἐντροσφῶν ἀπὸ
 βυρσῶν.

128. ponamus ἄς (βύρσας) γαλεῶν
 δείραντες ἐπιστ. ἐπόνησαν. saepe con-
 fusus α et ου: η et ω cum alias, tum
 Odys. ω', 379: ἐπόνησαν Barn., libri
 ἐποίησαν.

131. καρούιο. edd.: καρούου, quod
 Barn. emendavit. codd. 3 Oxon., 2 Vin-
 dobb. et MS. Lips.: ἐρεβίνθου. sed bene
 Ilgen.: „aptiores ad galeas murium ju-
 glandes quam cicera. ἐρεβ. a correctore
 est, qui nesciebat, qua ratione metro
 in κροτ. καρούου succurreret.“ ordo:
 ἡ δὲ κόρυς ἐν κροτ. τὸ λέπ. καρ.

135 — 57. θρούλλος. vox novitia,
 quam habent Flor. et Ald. vulgoque edd.
 Lycius: τῖς ὄμιλος, ut cod. Paul. apud
 Barn.; alii scriptorum: τῖς ὁ μῦθος:
 quae sunt eorum, qui τὸ θρούλλος aut
 non intelligerent, aut non ferrent in
 carmine, quod Homero tribueretur. —
 τοῖα 5 MSS. vulgo: μῦθον. — γε-

140 „Ω βάρφαχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν,
εἶπειν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε, μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδαρ Ψιχάρπαγα, ὄνπερ ἔπεφνε
ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
οἴτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάσθε!“

145 „Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·

150 „Ὡ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατειίδον
ὀλλύμενον, πάντως δ' ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
νῆξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται, τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε, βουλήν
ζητήσωμεν, ὅπως δολλοὺς μύας ἐξολέσωμεν.
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

155 σώματα κοσμήσαντες ἐν ὄπλοις στῶμεν ἅπαντες
ἄκροισ παρὰ τείχεσσι, ὅπου κατάκοημος ὁ χῶρος·

160 ἠνίκα δ' ὀρηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,
ἐς λίμνην αὐτοῖσι σὺν ἔντεσιν εὐθύ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους
στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ᾧδε τροπαιου.“

165 „Ὡς ἄρα φωνήσας ὄπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν,
θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
ἔγχος δ' ὀξύσχοινοσ ἐκάστω μακρὸσ ἀρήρει,

170 καὶ κέρα κοχλιδίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῆσι,
σειόντες λόγγας, θυμοῦ δ' ἐμπληντο ἐκάστος.

175 Ζεὺσ δὲ θεοὺσ καλέσας εἰσ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατεροὺσ τε μαχητὰσ
πολλοὺσ, καὶ μεγάλουσ, ἧδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντασ,
οἶοσ Κενταύρων στρατὸσ ἔρχεται, ἧὲ Γιγάντων,
ἧδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνεσ βατράχοισιν ἀρωγοὶ

γάσθε. codd. versu claudicante: γε-
γάατε. — ἀπέφηνε, rem exposuit. —
τείχεσσι. 241 et 293.: τείχεσι.
vulgo: χεῖλεσσι. recte B.: „varietas
τείχεσιν plus habere leporis visa est.“ —
αὐτοῖσι σὺν ἔντεσιν. ita Barni,
Ilgen., B, Franke, secundum Flor., Ald.,
Bergler. aliasque edd., in quibus habe-
tur αὐτοὺσ σὺν ἔντ. id ἄμετρον corri-
gentes alii scripserunt σὺν ἐκείνω (Phy-
signátho), alii σὺν ἐκείναισ, quod legi-
tur apud Lycium, Ern., W. — „εὐθύ,
recta, non statim: wir wollen sie gera-
des Weges ins Wasser schmeissen. de
εὐθύ et ejus constructione dixere Hem-

sterhus. ad Lucianum t. 1. p. 437. et
Valck. ad Ammon. p. 90, 91. Ex Ern.

161—179. εἰς si genuinum est, μο-
νοσυλλάβωσ pronuntiandum est metri
gratia, ut ἔῶν aliquot in locis apud Ho-
merum. — plerique scripti et editi: καὶ
κέρα κοχλιῶν, versu claudicante.
igitur Barn.: κοχλιέων, soloece quidem.
Ilgen.: δέρα κοχλιδίων λ. κῶατ' ἀμφ-
εκάλυπτον, δέρα κ., tergora cochlea-
rum, sed lepidiora sunt cornua cochlea-
rum; h. e. capita earum cornuta. Flor.,
Ald., Bergler., Ern.: καὶ κόρυθισ κο-
χλιῶν λ. κῶατ' ἀμφεκάλυπτον. — Ald.

- ἢ μυσὶν ἀθανάτων, καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν·
 „ὦ θυγάτηρ, μυσὶν ἦ ὅ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
 175 καὶ γὰρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 κνίσσῃ τερόπομενοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιῶν.“
 „ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 „ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πῶ ποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 180 ἐλθοίην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν,
 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἶνεκ' ἐλαίου.
 τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷά μ' ἔρεξαν·
 πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμουσα
 ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 τρώγλας τ' ἐμποίησαν. ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη·
 185 χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι,
 ὡς πολὺ με πρᾶσσει. τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω·
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶην
 ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
 190 ὕπνου δευομένην, οὐκ εἶσαν θορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι· ἐγὼ δ' αὔπνος κατεκείμην,
 τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε, παυσώμεσθα, θεοὶ, τούτοισιν ἀρήγειν,
 [μὴ κέ τις ἡμείων τρωθῆ· βέλει ὄξυόεντι.]
 195 μῆτις καὶ λόγῃφι τυπῆ δέμας, ἢ μαχαίρῃ
 (εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι).
 πάντες δ' οὐρανόθεν τερωτάμεθα δῆριον ὀρῶντες·“
 „ὦς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὐτ' ἐπεπεϊθόντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες, ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
 200 κἀδδ' ἦλθον κήρυκε, πέρας πολέμοιο φέροντε·

3., Bergler., Ern., Alter.: ἀθανάτων. alii: τειρομένοις, opinor, ex 178. — ἐλθοίην. emendatio proposita a Frankeo. libri ἐλθοίμην, Datismo vix ferendo in hoc poeta, ut Comicus Pace 291.: ὡς ἴδομαι, καὶ χαίρομαι, κενύφραϊνομαι. v., quos Frankeus laudavit, Buttmann. gr. gr. t. 1. p. 362., Göttling. ad Aristot. Polit. p. 360 sequ. W ex conjectura: ἐρχοίμην.

184—86. ita hi versus ordinati sunt in codice Vratislaviensi. ceterum is quoque 86. habet καὶ πρᾶσσει με τόκους, ut Flor. et Ald. alii libri vet.: καὶ πρ. με τόκον, omnes καὶ, cum longe aptius ad sententiam sit ὡς, pro ὥστε dictum, quae particulae saepe confusae sunt. praeterea Flor. et Ald.: —τόκους· τούτου χάριν ἐξώργισμαι, quae quis non intelligat procusa esse a Metrico, qui invenisset verba καὶ, vel ὡς, πρᾶσσει με τόκους, versumque completeret? in-

terpretatus autem est nescio quis verbis istis lectiona καὶ πολὺ με πρᾶσσει, et multum instat mihi, quae leguntur in codd. Flor. et Lips.; sed male rem gessit, neque est quod τόκον, usuram, exigat a Minerva sartor, vel textor, sed reposcit ille licia, quae mutuata erat dea.

191. αὔπνος media correpta contra morem Homericum.

194. versus ab inepto aliquo fabricatus, ut omne genus armorum memoraretur, recte haec a genuinis separavit Matthiae, notato etiam soloeicismo: „nam μῆ, ne,“ inquit, „non solet κὲ adjunctum habere.“ perperam libri aliquot scripti et vetustissimae edd. omiserunt sequentem versum, qui adstruitur verbis εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι· Ern. uncinis inclusit.

200. πέρας πολέμοιο. h. e. τέ-

καὶ τότε κώνωπες, μεγάλας δάλπιγγας ἔχοντες,
δεινὸν ἐσάλπιγγαν πολέμον κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχήνορα οὐτάσε δουρὶ,
205 ἔσταότ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἦπαρ·
κάδδ' ἔπεσε πρηνῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισσεν ἐθείρας.
[δουπήσεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεῖχε' ἐπ' αὐτῶ.]

Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα,
πῆξεν δ' ἐν στέρῳ στιβαρὸν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα
210 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη.

Σευτλαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρος·
Ῥακμιδίην δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν ὀξεί σχοίνῳ.

* Ἄρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
ἦριπα δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπη.

215 Λιμνοχάρης δ', ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρωῶσεν ἐπιφθὰς
ἀνθένα παρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηξήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινωῶ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἦπατος. ὡς δ' ἐνόησε

220 Κραμβοφάγος, ὄχθησι βαθείης ἔμπεσε φεύγων·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν.
κάππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊόν' ἐξετανύσθη.

Τυροφάγον δ' ὄχθης Λιμνήσιος ἐξενάρηξε,
225 χορδῆσιν λιπαρῆσί τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσι.
Πτερογλύφον δ' ἐσιδὼν Καλαμίνδιος ἐς φόβον ἦλθεν,
ἦλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.

Φιλτραῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε ἀμύμων Βορβοροκοίτης,
[Ἰθροχάρης δὲ τ' ἔπεφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,]

230 χειρμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ

λος, consummationem belli, ipsumque bellum; quemadmodum ἄκους πέρας dixit Aeschylus Pers. 601. etc. male libri: τέρας, quae vox inepta movit viros doctos ut haec deletum irent. — φέροντες, denuntiantes. v. Lobeck. ann. ad Soph. Ajaxem 798.

202. sic fere codd. et ed. Frankei. vulgo: ἐσάλπιζον.

207. versus ταυτολόγος, quo caret pars scriptorum et editorum codd.

212. ἄχος, dolor ex morte amici Embasichytri.

213. suspecta propter alteram productam in nomine Πολύφωνον. dedit haud dubie scriptor Ἄρτ. Πολύφωνον per asyndeton, quibus fortasse haec subjecerat ὁμοῦ κατὰ γ. τ. offecerit

verbo ὁμοῦ pars extrema antecedentis -ωνον propter similitudinem.

218. Δηξήνωρ, qui viros mordet. cf. 48. ita B. libri: Λειχήνωρ, sed ille jam 207. occisus est.

219. codd. versu hiant: ἦπαρ. cf. 231.

224. male hic versus post sequentem collocatus est in libris. occidit rana murem, corporique ejus insilit, intestinorum pinguium avida. ὄχθης, ἐπ' ὄχθαις, quod habent aliquot libri ex interpretatione.

229. versus tali artifice dignus, quem eundem et 293 proculdisse arbitror, qui pariter caret caesura. hujusmodi multa adjecta sunt huic carmini a versificatoribus ineptis, quae sciens praetero.

- ἐκ ῥινῶν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀνύμονα Βορβοροκοίτην,
 ἔγχευε παύλας· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,
 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 235 Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν ποδὸς ἔλκυσε Κνισσοδιώατην,
 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνυξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.
 * Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων πέρι τεθνηῶτων,
 * καὶ βάλε Πηλοῦσιον μήπω γαίης ἐπιβάντα·
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' αἰδόςδε βεβήκει.
 240 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν πηλοῦ δρακά ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἔξετύφλου παρὰ μικρὸν.
 θυμώθη δ' ἄρα κείνος, ἔλῶν δὲ τε χειρὶ παχείῃ
 κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
 τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 245 κνήμη δεξιτερῇ, πέσε δ' ὑπίτιος ἐν κονίησι.
 Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὐτὶς βαῖνεν ἐπ' αὐτὸν,
 τύψε δὲ οἱ μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δὲ νῦ εἶσω
 ὀξύσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
 250 Σιτοφάγος δ', ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο (τείρετο δ' αἰνῶς),
 ἤλατο δ' ἐς τάφρον, ὄππως φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.
 [ᾧκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἤλατο φεύγων.]
 255 Πρασσαῖος δ', ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνουν προπεσόντα,
 ἤλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ·
 οὐδ' ἔρῶξε σάκος, σῆτεο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀνύμονα καὶ τετραχαίτην
 δίος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτὸν Ἄρηα,

237. Ψυχάρπαξ: at ille dudum occidit: v. 99. ergo ponamus Ψυχάρπαξ, animae seu vitae raptor. omni facetiarum generi studens poeta joci causa hic intulit nomen simile Ψυχάρπακος.

238. Πηλοῦσιον Flor. et Ald. pro Πηλοῦργον, nisi fallor. minus bene alii: Πρασσοφάγον, quem modo in stagno esse dixit, vel Πρασσαῖον, qui infra 255. superstes est. μήπω. soloecismus pro οὐπω. sed fortasse hic noster scripserat μηρῶ, vel ridicule μῆλω, ut Virg.: malo me Galatea petit. similiter Pelobates jactit pugillum luti 240. has litteras permisceri solere, notum est.

247. τύψε δὲ οἱ. sic MSS. tantum non omnes. editi fere: τύψε μέσσην αὐτὸν κατὰ γ., quod est minus elegans. W et Franke: τύψε δὲ μιν μέσσην etc. dein libri, putide repetito pronomine: πᾶς δὲ οἱ εἶσω. 241: τύψε δὲ οἱ μέσσην

pro τ. δὲ νῦ, sicut v et oi permisceri solent. aberravit autem τὸ νῦ e loco suo, quo reposui.

254. versus ἀσύστατος: nam si rana insiluit in stagnum, quomodo potuit eum aggredi mus? vidit hoc Ern., sed leporem, qui inest in verbo ἠμίπνουν, non percepit. „non video,“ inquit, „quomodo ἠμίπνους sit, qui tantum in pede extremo percussus sit.“ at ea est Physignathi debilitas atque ignavia, ut vel levi vulnere affligatur. aequo strenuus describitur Origanion 261., et omnino superiores ranis sunt mures in hoc carmine.

258. τετραχαίτην, 4 cristis e selis equinis instructam galeam, ut Hom. dixit λόφον ἰππιόχαίτην Il. ζ', 469. et κόρυθα ἰπποδάσειαν Il. γ', 369. libri corrupte: τετράχητον, τετράχυτρον τετράχηλον. emendavit Ilgen.

- 260 ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὄμιλον.
ἄρμησαν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὁ δ', ὡς ἴδεν, οὐχ ὑπέμεινεν
ἤρωας κρατεροῦς, κατέδυν δ' ὑπὸ βένθεσι λίμνης.
Ἦν δέ τις εἰνὶ μύεσσι νέος πάϊς, ἔξοχος ἄλλων,
ἀρχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀνύμονος Ἀρτεπιβούλου,
- 265 ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρην φαίνων, κρατερός Μεριδάραπαξ,
ὃς μόνος εἰνὶ μύεσσι ἀριστεύεσκε μάχεσθαι,
καί, ῥήξας καρύοιο μέσσην ῥάφιν εἰς δύο μοῖρας,
φράγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χειρᾶς ἔθηκεν.
οἱ δὲ ταχέως δείσαντες ἔβαν πάντες κατὰ λίμνην·
- 270 στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος, οἷος ἀπ' ἄλλων,
στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχηγιάων.
καί νύ κεν ἐξετέλεσσε, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε.
καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ὦκτιρε Κρονίων,
- 275 κινήσας δὲ κάρη τοιγύδ' ἐφθέγγετο φωνήν·
„ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶμαι·
οὐ μικρόν μ' ἐκπλήξε κατὰ λίμνην Μεριδάραπαξ
ἐνναίρειν βατράχους βλεμαίντων· ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἥε καὶ Ἄρην,
- 280 οἳ μιν ἀποσχίσουσι μάχης, κρατερόν περ ἴοντα.“
„Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
„οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος, οὔτε γ' Ἄρης
ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
ἀλλ' ἄγε, πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἦ τὸ σὸν ὄπλον
- 285 * κινεῖσθω μέγα, Τιτανοκτόνον, ὄβριμοεργόν,
ὃ Τिताνας ἔπεφνες, ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
ὃ ποτὲ καὶ Καπανῆα κατέκτανες, ὄβριμον ἄνδρα,
Ἐργελάδον τ' ἐπέδησας ἰδ' ἄργια φύλα Γιγάντων!
κινεῖσθω· οὕτω γὰρ ἀλώσεται, ὅστις ἀριστος.“
- 290 „Ὡς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε πολόεντα κεραυνόν.
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον,
* αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, δειμαλέον Διὸς ὄπλου,
ἦμ' ἐπιδιησας· ὁ δ' ἄρ' ἔπατο χειρὸς ἄτακτος.
πάντας μὲν ὃ ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε, μύας τε·
- 295 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέλγη μυσῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
ἔτεο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχηγιάων,
εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ὦκτιρε Κρονίων,
ὃς ἴα τότε βατράχοισιν ἀρωγούς εὐθύς ἔπαυθεν.
Ἦλθον δ' ἔξαπίνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,

277. libri deterioribus numeris: οὐ μ.
μ' ἐπλ. Μεριδάραπαξ κ. λίμνην.

285. versus κακόμετρος, quem habent
Flor. et Ald., damnavit Ern., W alique
uncinis incluserunt. quibus quo minus
adstipuler, facit ipsum illud verbum,
quod incurrit in reprehensionem, Τιτα-
νοκτόνον, lectius illud quam quod ab
interpolatoribus esse videatur, et explica-
tum illis ὃ Τिताνας ἔπεφνες, more Ho-

merico. v. Il. ε', 124. quare emendan-
dum potius quam delendum putō hunc
versiculum, scribamque sine offensione:
κινεῖσθω Τιτανοφόνον, μέγα, ὄβριμο-
εργόν. adscriptum in margine Τιτανο-
κτόνον genuinam vocem ἔμμετρον expu-
lerit.

292. versus pariter caesura destitutus,
nisi quis ponat ἀδειμαλέον. facile autem
potuit, ut A excideret Δ simili sequente.

- 300 λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὄστρακόδεσμοι,
 ὄστοφυεῖς, πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ᾧμοις,
 βλαισοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ στένων ὀρώοντες,
 ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρῆες (οἱ δὲ καλεῦνται
 καρκίνοι) οἳ ἴα μυῶν οὐράς στομάτεσσιν ἔκοπον,
 305 ἠδὲ πόδας, καὶ χεῖρας, ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχοι.
 τοὺς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
 ἔς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύσετο δ' ἥλιος ἠδῆ,
 καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

302. ὀρώοντες. ita 289, recte pro-
 bante Frankeo. vulgo: ἔσορῶντες, quod
 minus aptum.

308. μονοήμερος, non decennis,
 ut belli Trojani.

H Y M N I H O M E R I C I .

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΔΗΛΙΟΝ.

A R G U M E N T U M.

Natum Apollinis poëta celebraturus Latonam per multas terras frustra quaesivisse narrat locum, ubi filium pareret, magna futurum potentia et superbia (vers. 47. et 66 seqq.); quas omnes timerent; tandem in Delum pervenisse, quae et ipsa metuens ne ab Apolline, cum in lucem editus esset, propter soli asperitatem ac sterilitatem contenta desereretur, non permiserit Latonae partum edere ante quam jurejurando affirmasset, primum et celeberrimum Apollinis templum in ea insula exstructum iri (49—88). tum describitur natus dei, laudibusque ludorum Deliacorum, qui in honorem ejus celebrari solebant, hymnus concluditur. *E Frankeo.*

*Μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι, Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,
ὄντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἴοντα,*

Annotationes. Vocabulum ὕμνος, quod ab ὕω, ὕδω, cano, celebro, ducunt viri docti, Homerus in neutro majorum carminum usurpavit, si vera sunt, quae disputavimus ann. ad Odys. θ', 429, ubi vulgo legitur αἰοιδῆς ὕμνον, sed pro eo utitur voce παιήων (v. Ilgen. ann. ad nomen Ἰηπαιήου hymn. 2, 95.): velut Il. α', 472., postquam sacrum Apollini factum, idque consecutas ex more epulas, memoravit, ita pergit: οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεῶν ἰλάσκοντο, Καλὸν αἰείδοντες παιήωνα, κοῦροι Ἀχαιῶν, Μέλποντες Ἐκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων. ibi vox παιήων, h. e. recentiorum Graecorum lingua παιάν, primo et proprio sensu significat carmen, quo deorum pacem expetebant, quippe subjecta huic voci est notio medicandi, et videban-

tur sibi homines medicari cantibus irae deorum, vel jam ortae, vel metuendae ne oriretur. continebant autem carmina illa non solum preces, sed etiam res gestas deorum, quas cantando demulcere sperabant aures divinas, sicut heroes epulantes delectabantur citharodorum carminibus de suis aliorumque virorum strenuorum factis. sic etiam in festo alicujus dei non is solus cantu celebrabatur, sed excipiebant illius laudes aliorum numinum, seu cognatorum, sive similibum et amicorum; ex quo explicandae sunt formulae istae in his hymnis σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομαι αἰοιδῆς. scilicet diem, certe majori ex parte, canendo traducebant, πανημέριοι, et variata materie alliciendi erant animi

- καὶ ἅ τ' ἀναΐσθουσιν ἐπισχεδὸν ἔρχομένοιο
 πάντες ἄφ' ἑδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει·
 5 Ἀητῶ δ' οἴη μίμνε παραὶ Διὶ τερπικεραύνῳ,
 ἧ ἅ βιὸν τ' ἐχάλασσε, καὶ ἐκλήϊσσε φαρέτρην,
 καὶ οἱ ἅπ' ἰφθίμων ἄμων χεῖρεσβιν ἑλουῖα
 τόξου, ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο
 πασσάλου ἐκ χρυσεύου, τὸν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγουσα.
 10 τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατῆρ, δέπαί χρυσεῖω
 δεικνύμενος φίλον υἷον· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι
 ἔνθα καθίζουσιν· χαίρει δέ τε πότνια Ἀητῶ,
 οὔνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερόν υἷον ἔτικτε.

Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Ἀητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,
 15 Ἀπόλλωνά τ' ἄνακτα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,

auditorum. v. hymnum in Apoll. Delium 157—161. fuerunt igitur hymni pro re nata nunc longiores, nunc breviores; sed omnino brevius fuisse consentaneum est illud genus, quod vocabant *προοίμια* seu *προσόδια* propterea quia in pompis, ἐν προσόδοις, ad templum accedentibus canebatur; contra longiores erant hymni, quos canebat chorus circum aram consistens, aut incedens, ac tripudians. utriusque descriptionis carmina habet hic liber, nec ad alterutram omnia referenda sunt. utrumque vero genus temporibus illis priscis, h. e. Homeri et Homeri proximis, versu hexametro compositum fuit; quod genus post inprimis Callimachus, ut studebat antiquitati, suo modo imitatus est. (Ilgenius ann. ad h. in Apoll. Del., p. 188.: „Omnia, quae epicam poësin ab aliis carminum generibus distinguunt, in Homericis hymnis deprehendas: fabulam; unitatem actionis; morum notationem; diversitatem personarum; in uno etiam, qui adhuc extat, in Mercurium nodum nexum et solutum; externam denique, quam heroum laudes sibi vindicant, formam. quare equidem non video, cur hymnos, qui sub Homeri nomine circumferuntur, *epicos* dicere dubitemus. — habent actionem, eamque pertractant; Callimachei actione carent, et facta tantum memorabilia commemorant. in Homericis temporis et successionis habita ratio est; in Callimacheis nec temporum ordo servatur, nec, ut cohaereant facta, cura est. in Homericis personae moribus distinctae comparent; in Callimacheis nullae. itaque Callimachi hymni non magis epicorum nomine insigniri poterunt quam Procli Lycii, vel qui Orpheo tribuuntur; et miror, Snedorfium (de Hy-

mnis veterum Graecorum. Hafniae et Lipsiae, 1786., p. 44.) id non observasse, et Callimacheos in epicorum classem coniecisse, quippe qui *encomiastici* vel *laudatorii* rectius appellandi videantur.“) dein, repertis paulatim atque usu receptis metris lyricis, hisce conscripta carmina cantari ac saltari coeperunt, et hoc quidem majore quam olim arte studioque: quamobrem et *ὑπορχήματα* (v. ann. ad h. in Apoll. Del. 162.) vocata sunt, quasi a potiore parte saltationis; qualia supersunt cum aliis, tum in Pindari reliquiis. quae hic non aguntur, sed Homeri seu potius Homeridarum hymni isti antiquiores. (v. ann. ad h. in Apoll. Del. 147, Ap. Pyth. 337, Merc. init.) quos inter sunt, qui Homero haud indigni videantur, velut hymnus in Venerem; alii recentius quidem prodant aevum, nec tamen ab imperitis fabricatos esse intelligas; omnes autem, ut quos negligerent critici, praesertim Alexandrini, maculis omnis generis adpersi sunt corruptionis, quas pro virili parte eluere et nos, tot clarissimorum virorum vestigia persequentes, conabimur.

1. *Hymnus in Apollinem Delium* non separatur in codd. ab hymno in Apollinem Pythium, quamvis diversum sit utriusque carminis argumentum. primus eos discrevit Ilgenius, auctore Ruhnkenio Epist. crit. p. 7. editionis, quae Lugduni Batavorum excusa est a. 1782., eumque alii secuti sunt praeter Hermannum, W et B. de auctore hujus hymni v. ann. ad 172.

Vers. 1—13. verba cantoris, cui respondet chorus 14—18. breviores horum hymnorum fere pro chori cantibus habendi sunt, sicut illi, qui Orphici dicuntur, verbis *ἀμοιβαίως* citha-

τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῆ ἐνὶ Δήλῳ,
κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον,
ἀρχοτάτω φοίνικος, ἐπ' Ἴνώποιο ῥεῖθροισ.

- Πῶς γὰρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὖνυμον ζόντα;
20 πάντη γὰρ τοι, Φοῖβε, νόμοι βεβλήατ' αἰοιδῆς,
ἡμὲν ἀν' ἠπειρον πορτιτρόφον, ἡδ' ἀνὰ νήσους.
πᾶσαι δὲ σκοπιαὶ τοι ἄδον, καὶ πρῶνες ἄκροι
ὑψηλῶν ὄρεων, ποταμοὶ δ' ἄλαδε προρέοντες,
ἄκται τ' εἰς ἄλα κεκλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.
25 ἢ ὡς σε πρῶτον Αἰτῶ τέκε, χάριμα βροτοῖσι,
κλιθεῖσα πρὸς Κύνθον ὄρος κραναῆ ἐνὶ νήσῳ,
Δήλῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ; ἐκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν
ἔξῃει χέρσονδε λιγυπνοῖσις ἀνέμοισιν.
ἔνθεν ἀπορρύνεμος πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις.
- 30 Ὅσους δ' ἐντὸς ἔχει Κρήτη, καὶ δῆμος Ἀθηναῶν,
νῆσός τ' Αἰγίνη, ναυκυκλείτη τ' Εὐβοία,
* Αἰγαί τ', Εἰρεσίαι τε, καὶ ἀρχιᾶλη Πεπαρήθος,
Θρηῆκιός τ' Ἀθόως, καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
Θρηῆκίη τε Σάμος, Ἴδης τ' ὄρεα σμιόεντα,

roedi deperditis. temere haec addubitarunt viri docti. — μίμνε, manere solet, quo sensu consuetudinis etiam ceteri h. l. aoristi intelligendi sunt, quamquam paulo durius. v. Ilg., Matth. et grammaticos.

16. accivit hunc v. Orpheus personatus hymno 34. — Ὀρτυγίῃ, parte Syracusarum, quae etiam insula appellata est κατ' ἐξοχήν. v. Ilgen. h. l., nos ann. ad Odys. ο', 404., quemque ibi auctorem citavimus, Voss. *Alte Weltk.* p. 294. — κραναῆ ἐνὶ Δήλῳ. Strabo 10, 5., p. 386 ed. Tauchniz.: ἡ μὲν οὖν Δήλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν, κ. τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, κ. τὸ Αἰτῶν. ὑπέρεκται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλόν, ὃ Κύνθος, κ. τραχὺ. ποταμὸς δὲ διαρρέει τὴν νήσον Ἴνώποος, οὐ μέγας· καὶ γὰρ ἡ νῆσός μικρά etc.

18. φοίνικος. v. ann. ad Odys. ζ', 163.

19—28. πῶς γὰρ. sic codd. MSS. et plerique editorum. perperam emendatores: πῶς τ' ἄρ', vel πῶς δ' ἄρ', ut solent. — νόμοι αἰοιδῆς, leges seu modi cantus, ars musica. — „βεβλήαται, ceciderunt, sive evenerunt, tibi in sortitione deorum post victos Titanes. Hesiod. Theog. 881“ etc. *Ex Ernest. et Ilgen.*, qui dedit βεβλήατ' αἰοιδῆς.

prior W reposuerat νόμοι. libri: νόμος βεβλήαται ᾠδῆς, quorum νόμος soleum est, ᾠδῆς autem vocis antiquae interpretatio, quae praeterea in hisce carminibus haud occurrit. — πᾶσαι — θαλάσσης. significatur Apollo νόμιος, dubitatque poeta, utrum illum canat, an musicae artis praesidem, vel etiam natales ejus, quos ipsi maris fluctus celebrabant, littora flatu ventorum superantes prae gaudio, et pedes Jovialis pueri alluentes. cf. 118.

30—38. jam Latona narrat olim errores, antequam peperisset filium. Ὅσους — Κρήτη. vulgo: Ὁ Κρήτη ἐντὸς ἔ. addidi copulam, quae saepe oblitterata est, numerosque transpositione verborum emendavi. „Αἰγαί. Euboeae oppidum in sinu Opuntio, clarum Neptuni templo, a quo oppido mare Aegaeum appellatum est. — Εἰρεσίαι. Iresias, Thessaliae urbem, memorat Livius 32, 13.; sed aptior huic loco est Irrhesia insula in sinu Thermaico ap. Plin. H. N. 4, 12, quod nominis aliqua est diversitas, id neminem offendet, qui noverit, quam varie nomina locorum scribi soleant; velut Πειρεσίαι, quod suadet Ruhnken. *Eph. crit.* p. 8., apud Steph. est Πειρεσία“ etc. *Ex Ilgen.* sane apud Plinium malim Iresia, et hoc ipso loco Εἰρεσίη, qui α, αι, η, passim

- 35 Σκῦρος, καὶ Φώκαια, καὶ αὐτὸ Κάνης ὄρος αἰπύ,
 "Ιμβρος εὐκτιμένη, καὶ Ἀήμιος ἀμιχθαλόεσσα,
 Λέσβος τ' ἠγαθή, Μάκαρος ἔδος Αἰολίωνος,
 καὶ Χίος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἄλλῃ κεῖται,
 παιπαλοῖς τε Μίμας, καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,
 40 καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ,
 καὶ Σάμος ὑδρογλή, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων,
 καὶ Κνίδος αἰπεινή, καὶ Κάραθος ἡνεμόεσσα,
 Νάξος τ', ἥδ' ἔτι Πάρος, Ῥηναῖά τε πετριέσσα,
 45 τόσσον ἔπ' ὠδίνουσα Ἐκηβόλου ἵκετο Λητώ,
 εἴ τις οἱ γαίτων νειῖ θέλοι οἰκία θέσθαι.
 αἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον, καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιότερη περ εὐῶσα,
 πρὶν γ' ὅτε δῆ ὅ' ἐπὶ Δήλου ἐβήγατο πότνια Λητώ,
 50 καὶ μιν ἀνειρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Δῆλ', εἰ γὰρ κ' ἐθέλοις ἔδος ἔμμεναι νῆος ἔμοιο,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πτόνα νηόν·
 ἄλλως δ' οὔτις σεῖό ποθ' ἄψεται, οὐδέ σε δίσσει,
 οὐδ' εὐβουν σε ἔσεσθαι ὄϊομαι, οὔτ' εὐμηλον,
 55 οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ' φυτὰ μυρία φύσεις.
 αἱ δὲ κ' Ἀπόλλωνος ἐκαέργου νηὸν ἔχρησθα,
 ἄνθρωποι τοι πάντες ἀγνήσους' ἐκατόμβας,
 * ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, κνίσσῃ δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ
 * δηρὸν, ἀναξ, εἰ βόσκοις, θεοὶ κέ σ' ἔχωσι

permixta sciam in codd. — Φώκαια, urbs nota Aeoliae, cujus Κάνη seu Κάναι (Strab. 13, p. 586.) est promontorium. male codd. uno verbo Αὐτοκάνης. de αὐτὸς emphatico v. Odys. i, 393. — "Ιμβρος εὐκτ. sic Herm. et Frankeus, more Homeri, qui nusquam dixit εὐκτιμενος, quamvis apud eum εὐδητος, εὐπρηστος et quaedam similia legantur. — ἀμιχθαλ., ut Il. σ', 753. — „Μάκαρος Il. ω', 544. : ὄσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει.“ Ex Ilg. — λιπαρωτάτη, pinguis, beatissima. v. Aristoph. Equ. 499, Schäfer. Melet. cr. p. 52.

39—51. Μίμας. Odys. γ', 172. — Κωρύκου, Ioniae promontorii altissimi. — Κλάρος, Colophoniorum urbs, quam vocat αἰγλήεσαν, h. e., ni fallor, fulgentem donariis suspensis ibi in templo Apollinis. cf. hymn. 8, 5. — Αἰσαγέης. mons Asiae Αἰσαγέης commemoratur ap. Nicandrum Theriac. 218, ubi quidam codd. pariter habent Αἰσαγέης. cf. Ilg. — Μυκάλης τ' αἰπ. κάρ. Il. β', 869. — Μερόπων. Steph. Byz.: Μέροψ Τριόπα παῖς, ἀρ' οὐ

Μέροπες οἱ Κῶοι, καὶ ἡ νῆσος Μερόπις. — Κάραθος, insula Homero Il. β', 676. dicta Κράραθος, Cretam inter et Rhodum, hodie Scarpanto. — Ῥηναῖα, Ῥήνια, Cyclas Delo vicina. v. Crusii mythol. Wörterb. h. v. et Boissonadeo laudatum de antiquitatibus ejus insulae Dorvillium Exercitationis Deliacae cap. 15. — ἐδείδισαν — εὐῶσα. metuebant istae insulae et regiones, ne sterile solum suum displiceret Latonae, matri Apollinis, dei maximi. v. Frank. — εἰ γὰρ κ' ἐθέλοις, utinam velis. dudum correxerunt mendosum ἐθέλεις, quod occupavit codd.

53. ἄλλως, aliter, alia conditione. perperam libri ἄλλος, quemadmodum et Odys. ω', 107. Berglerus et alii nonnulli: οὐδέ κεν ἄλλος Κρινάμενος λέγαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρας ἀρίστους, sed vett. libri recte: ἄλλως. legitur quoque in codd. mendose: λίσσει, permutatis inter se Δ et Α litteris, ut saepe factum. male Ruhnken. alii que τίσει. imo δίσσει, a δίξω, quaeret, curabit.

58, 59. affecta. ita scribamus:

— — κνίσσῃ δέ τε ἄσπετος αἰεὶ

60 χειρὸς ἀπ' ἄλλοτρίης, ἐπεὶ οὐ τοι πῖαρ ὑπ' οὐδας.“

Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσηύδα·

„Αἰτοῖ, κυδίστη θυγάτηρ μεγάλου Κοίοιο,
ἀσπαβίη κεν ἔρωγε γονὴν ἐκάτοιο ἄνακτος

* δεξαίμην· αἰνώσ γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχῆς
65 ἀνδράσιν· ᾧδε δὲ κεν περιτιμήσσω γενοίμην.

ἀλλὰ τόδε τρομέω, Αἰτοῖ, ἔπος, οὐδέ σε κεύσω·
λίην γὰρ τινά φαβιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα
ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.

70 τῷ ῥ' αἰνώσ δειδοῖκα κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν,
μῆ, ὅπότεν τὸ πρῶτον ἴδη φάος ἠελίοιο,
νῆσον ἀτιμήσας, ἐπειὴ κραναήπεδός εἰμι,
ποσσι καταστρέψας ὥση ἄλός ἐν πελάγεσσι.

ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῆμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ

75 κλύσσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται, ἢ κεν ἄδη οἶ,
τεύξασθαι νηὸν τε, καὶ ἄλσεια δειδρῆεντα·
πολύποδες δ' ἐν ἕμοι θαλάμας, φῶκαί τε μέλαιναι
οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χῆτεϊ λαῶν.

ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,

80 ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπειὴ πολυώνυμος ἔσται.“

Ὡς ἄρ' ἔφη, Αἰτῶ δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ὀμόσσει·

„Ἰστω νῦν τάδε Γαῖα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,

85 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
ἢ μὴν Φοίβου τῆδε θυώδης ἔσσειται αἰεὶ
βωμὸς, καὶ τέμενος, τίθει δὲ σέγ' ἔξοχα πάντων.“

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὀμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,

δεῦρ' ἄν, ἄνακτ' εἰ βοσκῆσσι, θυ-
σίαι τέ σ' ἔχωσι

χειρὸς etc.

bene Steph.: ἄνακτ'. id forte mutatum fuerit in ἄνακσ, ἄναξ. ἄνακτα, deum. verba θεοῖ et θυσίαι etiam alias confusa sunt: v. Anthol. Palat. 3., p. 41. κνίσση θυσίαι τέ σ' ἔχωσιν, ut αἰεὶ δ' ὕμβρος ἔχει, τεθαλυῖα τ' ἔέρση Odys. v., 245 etc.

60. ὑπ', ὕπεστι.

62—82. μεγάλου Κοίοιο. sic Barn., et ab illo editores. libri vet. μεγάλοιο Κρόνοιο. — αἰνώσ, ἐτήτυμον, h. e. ἐτήτυμος. non placent haec duo composita. quare malim αἰνώσ δυσηχῆς, sermo malus sive ignominiosus, h. e. materia sermonis, ut ille: fabula fias. — B.: „Non facio cum iis, qui ποσσι capiunt de Deli radicibus, cum facilius et nitidius de Apolline in-

telligas, qui injurioso pede stantem pruruet insulam.“ — πρυτανευέμεν. verbum recentius pro ἐμβασιλευσέμεν. v. Ilg. Πούτανις, nomen Trojani, legitur Il. ε', 678. — ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε. intell. καλῶς ἔχει. v. ann. ad Il. α', 135 etc. — αὐτὰρ ἔπειτα. rependum ἀπὸ κοινοῦ τεύξειν νηὸς, h. e. ἄλλους νηὸς. — πάντας ἐπ' ἀνθρ., apud omnes homines, ap. ceteros mortales. Odys. ψ', 124.: σὴν γὰρ ἀρίστην Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι. cf. Il. κ', 213., quem locum Ilg. adscripsit. — πολυώνυμος, multis nominibus appellatus, a consequente ejus, quod coletur multis in locis, velut cognominatus est Delius, Pythius, Clarius etc. — ἔσται cod. Mosc., quem etiam Frankeus expressit. vulgo: ἔστιν.

84—86. Il. ο', 36, Odys. ε', 184.

- 90 Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνῳ ἐκάτοιο ἄνακτος·
 Διτῷ δ' ἐννημάρ τε, καὶ ἐννέα νύκτας, ἀέλιπτοις
 ὠδίνεσσι πέπαρτο. θεαὶ δ' ἔσαν ἐνδοθι πᾶσαι,
 ὄσσαι ἄρισταί ἔασι, Διώνη τε, Ῥεῖη τε,
 Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη,
 95 ἄλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης·
 ἦστο γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.
 μούνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοστόκος Εἰλείθυια·
 ἦστο γὰρ ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσείοισι νέφεσβιν,
 Ἥρης φραδμοσύνη λευκωλένου, ἣ μιν ἔρourke
 100 ζηλοσύνη, ὅτ' ἄρ' εἶδον ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε,
 Διτῷ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότε ἔμελλεν.
 Αἰ δ' Ἴριν προὔπειψαν ἔκτιμένης ἀπὸ νήσου,
 ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρμον,
 χρυσείοισι λίνοισιν ἔεργέμεν, ἐννεάπηχυν·
 105 νόσφιν δ' ἠνώγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης,
 μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσβιν ἀποστρέψειεν ἰούσαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις,
 βῆ ἣα θέειν, ταχέως δὲ διήνευσε πᾶν τὸ μεσηγνύ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἣ ἴκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 110 αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ὑπέκ μεγάροιο θύραζε
 ἐκπροκαλεσσαμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 πάντα μάλ', ὡς ἐπέτελλον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
 τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
 βᾶν δὲ ποσὶ, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοίαι.
 115 εὐτ' ἐπὶ Δῆλου ἔβαινε μογοστόκος Εἰλείθυια,
 τὴν τότε δὴ τόκος εἶλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι.
 ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχχεε, γούνα δ' ἔρεισε
 λιμῶνι μαλακῷ· μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένεσθεν.
 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φώωσδε· θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.
 120 Ἔνθα σε, ἦϊε Φοῖβε, θεαὶ λόον ὕδατι καλῷ
 ἀγνώως, καὶ καθαρῶς, σπάρξαν δ' ἐν φάρσῃ λευκῷ,
 * λεπτῷ, νηγατέῳ· πέρι δὲ χρύσειον στρόφον ἦκαν.

92 — 104. *ἔνδοθι*, *intus* apud Latonam. v., si tanti est, Il. ζ', 498, Odys. δ', 678 etc. temere nonnulli: *αὐτόθι*, vel *ἐνθάδε*. — *ἔασι* Ilg. et alii, recte. libri: *ἔσαν*, ut superiore versu. — „*Ἰχναίη Θέμις*, ab Ichnis, urbe Thessaliae, ubi colebatur. Strab. 9; p. 416. Basil. Steph. Byz.: „*Ἰχναί, πόλις Μακεδονίας. Ἰχναίη Θέμις. διακομένη γὰρ ὑπὸ Διὸς κατελείφθη ἐν τοῖς τῶν Ἰχναίων τόποις, καὶ ἀπὸ τοῦ διαχθῆναι κατ' ἴχρος ἀνομάσθη.*“ Ex Ilg. aliena sunt verba καὶ ἀπὸ — ὦν. — *ἀγάστονος Ἀμφ.* Odys. μ', 97. — *μογοστόκος*. Il. π', 187 etc. — *φραδμοσύνη, consilio*, a *φράδμων*, quod habes Il. π', 638. — *ἔεργέμενον*, ut Odys. σ', 296. cf. Odys. ο', 460.

sic primus Barn. libri vett.: *ἔεργέμενον*.

110. scripsi conjuncte *ὑπέκ* pro *ἀπ' ἐκ*, quod habent codd. duplici menda. v. Il. δ', 465, σ', 232, aliosque locos, in quibus itidem ponendum est *ὑπέκ*, ut dicit Il. ο', 124 et alias. τὸ ὑπὸ clam Junone id factum esse indicat, ut facere jussa erat Iris. *ἀπέκ* nihili vox est et ταυτολόγος. saepe confusa ἀπὸ et ὑπό.

114. v. Il. ε'; 778.

120 — 129. *ἦϊε Φοῖβε*. v. Il. ο', 365, υ', 152. — *σπάρξαν*, a *σπάργω*, *σπαργανάω*, fascio, amicio. — *νηγατέῳ*. Il. β', 43 etc. — *χρῦσειον*. hic quoque, homoeoteleuti vitandi gratia, malim *χρῦσεῦ*, ut Odys. λ', 91 et

- οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ,
 ἀλλὰ Θέμις νίκταρ τε, καὶ ἄμβροσίνην ἑρατεινήν,
 125* ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρατο· χαῖρε δὲ Δητῶ,
 οὐνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερόν υἷον ἔτικτεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέβρωσ' ἄμβροτον εἶδαρ,
 οὐ σέγ' ἐπειτ' Ἴσχον χρύσειοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
 οὐδ' ἔτι δεσμά σ' ἔρουκε, λύνοντο δὲ πείρατα πάντα,
 130 αὐτίκα δ' ἀθανάτησι μετῆδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 „Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη, καὶ καμπύλα τόξα,
 χρῆσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημεροτέρα βουλήν.“
 Ὡς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἐπὶ χθονὸς εὐρουοδείης
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 135 θάμβεον ἀθάναται. χρυσῶ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
 ἦνθησ', ὡς ὅτε τε οἶον οὐρεος ἀνθεσιν ὕλης
 βεβροῖθαι, καθορῶσα Διὸς Δητοῦς τε γενέθλην,
 γηθοσύνη, ὅτι μιν θεὸς εἴλετο οἰκία θέσθαι
 νήσων, ἠπίερον τε, φίλησε δὲ κηρόδι μᾶλλον.
 140 Αὐτὸς δ', ἀργυρότοξε ἄναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαιο παιπαλόεντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε, καὶ ἀνέρας, ἠλάσκαζις.
 πολλοὶ τοι νηοὶ τε, καὶ ἄλσεα δενδρήεντα·
 [πᾶσαι δὲ σκοπιαὶ τε φίλαι, καὶ πρῶονες ἄκροι
 145 ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἄλαδε προρέοντες.]
 ἀλλὰ σὺ Δῆλῳ, Φοῖβε, μάλιστα' ἐπιτέρπειαι ἦτορ,
 ἔνθα τοι ἐλκεκίτωνες Ἰάονες ἠγρεθόνται

τ', 34. — χρυσάορα, χρυσοφάγα-
 von, ἢ χρυσοκίθαριν, ut ait Suidas. v.
 infra 218, II. ε', 509. — θήσατο
 ἐθήλασεν, ut Apollonius interpretatur.
 v. II. ω', 58. „θήσθαι, quod ap. Ho-
 merum de infantibus lactentibus dicitur,
 h. l. de lactante matre usurpatum non
 debet adeo offensioni esse Igenio, ut
 hunc versum pro spurio haberet. con-
 fundi enim inter se et commutari solent
 verba hujusmodi, lactere et lactare,
 saugen et saugen. sic θηλάζειν, quod
 proprie est lactare (Lobeck. Phryn. p.
 468.), ap. Theocr. 2, 16. de lactente
 dicitur: ἦ ἴα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαξεν.“
 E Frank. — ἀθ. χερσίν. elegantius es-
 set ἀθανάτης ἐν χ. — πείρατα, vin-
 cula, ligamenta. v. II. μ', 51.

133. ἐπὶ primus dedit Matth. pro
 ἀπό, quod habent libri, errore haud in-
 solito. v. ann. ad Odyss. η', 117. in-
 cessisse statim per terram, nemine ad-
 juvante, dicitur Apollo recens natus, vi
 divina ingenita.

135. χρυσῶ — ἦνθησε. Pinda-
 rus de insula beatōrum Ol. 2, 126.: ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει.

136. male versiculus hic insertus le-

gitur in libris post 139.; quem loco nos
 suo reponentes totam sententiam illustra-
 vimus; verbo ἦνθησε aperte respon-
 dente ἀνθεσιν ὕλης, rursusque ad haec
 relato verbo βεβροῖθαι.

137—39. versus forte omissi in 3
 codd. Paris. et Mosc., cum sententia
 sine illis constare videretur, librariis in
 verbis ἀνθεσιν ὕλης intelligentibus ἀν-
 θεῖ ex ἦνθησε.

142. νήσους τε, καὶ ἀνέρας,
 insulas et viros, h. e. insulanos et alios
 homines, qui continentem incolunt.

144, 45. inepte repetita ex 22, 23.:
 nam hic ista non aguntur, sed praestan-
 tia templi lucique Deliaci aliarum insu-
 larum ac regionum opponitur.

147. conventum Ionum dicit et ludos
 sacros, quinto quoque anno in Delo in-
 sula celebratos. v. H. Hasei *griech.
 Alterthumskunde*, 1., p. 107—109.
 D. Montbel.: „Comme il est ici que-
 stion des Ioniens, ces hymnes ont dû
 être composés long-temps (?) après
 que les colonies grecques vinrent s'éta-
 blir en Asie; car j'ai déjà dit (voy. les
 obs. sur le v. 685 du 13. chant de
 l'Illiade.) que c'est de là qu' est venu le

- σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι, καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν·
οἱ δὲ σε πυγμαχίῃ τε, καὶ ὄρχηθμῶ, καὶ ἀοιδῇ,
150 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσανται ἀγῶνα.
φαιή κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι αἰεὶ,
ὅς τὸτ' ἐπαυτιάσει, ὅτ' Ἴάονες ἀθροοὶ εἶεν·
πάντων γὰρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
ἀνδρας τ' εἰσορόων, καλλιζώνους τε γυναῖκας,
155 νῆας τ' ὠκείας, ἡδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
* πρὸς δὲ τόδε μέγα θαῦμα, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
κοῦραι Δηλιάδες, Ἐκατηβελέταιο θεράπναι,
αἰτ' ἐπεὶ ἄρ' πρῶτον μὲν Ἀπόλλων ὑμνήσωσιν,
αὐτὶς δ' αὖ Διτῶ τε, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
160 μνησάμεναι, ἀνδρῶν τε παλαιῶν, ἡδὲ γυναικῶν,
ὑμνου αἰείδουσιν, θέλγουσι δὲ φύλ' ἀνθρώπων.
πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστῶν
μιμῆσθ' ἴσασιν, φαιή δὲ κεν αὐτὸς ἕκαστος
φθέργεσθ'· οὕτω σφιν καλῆ συνάρησεν ἀοιδῆ.
- 165 Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
χαίρετε δ' ὑμεῖς πάσαι, ἔμειο δὲ καὶ μετόπισθε,
μνησασθ', ὅπποτε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἐνθάδ' ἀνεῖρηται ξεῖνος ταλαπεῖριος ἔλθῶν·

nom d'Ioniens. Selon Knight, l'Iliade remonte au temps de cette migration, c'est-à-dire environ à l'an 1050 avant J. C. (Proleg. in Hom. §. 66.) Comme il s'est écoulé à peu près 5 cents ans de là jusqu'à Pisistrate, c'est dans ce long intervalle qu'ont paru les hymnes qui nous occupent. — ἐλικεχί-
τωνες. v. Il. v', 685.

148. Thucyd. 3, 104., ubi versus 146—150 laudavit, sed, opinor, memoriter: σὺν σφ. τεκέεσσι, γυναῖξί τε, σὴν ἐς ἀγνιάν. libri Homeric: αὐτοῖς σὺν παιδεσσι καὶ αἰδ. ἀλ. reliqui σὺν, συνάρησεν et similia in his carminibus, quamvis verius putem ξύν, certe in antiquioribus, ut ap. Homerum; quemadmodum revera Ἀρτέμιδι ξύν legitur 165. hujus hymni, et ξύναγον in Batrach., 133.

150. Thuc. l. c.: ὅταν κἀθέσωσιν ἀγῶνα.

155. Deli mercatum maximum dicit. Plinius H. N. 34, 2.: antiquissima aëris gloria Deliaci fuit, mercatus in De-lo concēlebrante toto orbe. cf. Cellar. 1., p. 1287.

156. scribamus: πρὸς δὲ τὸ δὴ μέγα θαῦμα etc., h. e. πρὸς δὲ τούτοις εἶσιν αὐτοῦ κοῦραι Δηλ., ὃ δὴ μέγα θαῦμά ἐστι. passim confusa δὲ et δὴ. τὸ δὲ rem præsentem significaret, ut

Il. v', 99.: ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὁρώμαι.

157. θεράπναι Ald. 3., ne quis ab Ernestio profectum putet. Berglerus et alii pessusdamto metro: θεράπναι.

162. κρεμβαλιαστῶν. vulgo verunt strepitum; sed quis intelligat? Ernestius reddidit modulationes. male. Athenæus κρέμβαλα ad instrumenta refert ψόφον μόνον παρασκευαστικά, quorum usus erat in saltatione. v. Athen. 14., p. 636, Spanhem. ad Callim. hymn. in Dian. 247. respondent ei instrumentorum generi, quod castagnette Itali et Hispani vocant, veteribus Hebraeis maxime usitato, de quo v. Pfeifer. von der Musik der alten Hebräer, p. 53. Ilg., τὰ κρέμβαλα sont des espèces de castagnettes qui marquaient la mesure du danseur. Hésychius explique le verbe κρεμβαλιάζειν par un son qu'écoulaient les danseurs en frappant l'un contre l'autre des morceaux d'os ou de coquilles. Il semblerait, d'après Athénée (14, p. 636, D.), que ce verbe a été employé la première fois par Hermippe. Aristophane (Ran. 1340, vel 1305 ed. Brunck., et Schol.) fait allusion à cet usage, et dit que pour accompagner les vers d'Euripide, il n'est pas besoin de lyre, mais de la joueuse de castagnettes. E Montbelio. Franke: „Loquitur

- „ὦ κοῦραι, τίς δ' ὑμῖν ἀνὴρ ἠδιστος ἀοιδῶν
 170 ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέω τέρπεσθε μάλιστα;
 ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως·
 τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκῆ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσση,
 * τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.“
 ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὄσσον ἐπ' αἶαν
 175 ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὐναιεταῶσας·
 οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.
 ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην, καὶ Μηουίην ἑρατεινὴν,
 καὶ Μίλητον ἔχεις, ἐναλον πόλιν ἱμερόεσσαν,
 αὐτὸς δ' αὖ Δῆλιοι περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις·
 180 αὐτὰρ ἐγῶν οὐ λήξω ἐκηβόλου Ἀπόλλωνα
 ὑμνῶν ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Διτῶ.

poëta de *hyporchematis*, quo nomine appellabantur carmina a choro circum aram consistente, aut tripudiante simul cum mimica imitatione earum rerum, quas deus gessisse dicebatur, recitata. cf. Müller. Dor. 1., p. 351 sequ., Boeckh. Pind. fragm. p. 597, Heracl. Pontic. ap. Plut. de Mus. 3. in Deliacis sacris mos fuisse videtur, ut chorus, cum Latonae errores canebat, diversarum gentium, ad quas illa praegnans venisset, dialectos atque alia, quae iis peculiaria essent, proprio genere saltationis imitarentur.“ cf. Hase l. c. ad 147.

165—168. ἰλήκοι, propitius sit. Odys. φ', 365. — ταλαπερίοις, audens facere itinera, itinerum studiosus, germ. *reisclustig*. v. ann. ad Odys. ζ', 193.

172, 73. ex hisce nihil aliud efficias quam Chium fuisse auctorem hujus hymni. abusi tamen iis sunt ad assignandum Homero patriam Chion insulam, quasi certum sit, Homeri hoc esse carmen. v. ann. 2. ad Homeri vitam, pag. 1. — τοῦ — ἀοιδαί. male Berglerus, permixto tempore praesente et futuro: *cujus omnes in pretio postea sunt cantiones*. caute Matth.: *cujus carmina omnia in posterum maximo honore erunt*, quasi legeretur ἀριστεύουσιν. enimvero id quoque ineptum est: nam si post deum clara erunt haec carmina, qui fit, ut jam nunc puellae Deliacae maxime illis delectari dicantur? quid multa? cor-

ruptum est μετόπισθεν, pro eoque reponendum μερόπεσιν, hominibus. apud homines. similia sunt ΜΕΡΟΠΕCCIN et ΜΕΤΟΠΙCCΘΕΝ, nec rarum, ε et ι litteras confundi, itemque ρ et τ, velut apud Aristot. l. c. ann. ad Odys. ζ', 53. Θ quidem et C permixtorum exemplum non habeo in promptu, sed neque eo opus est, siquidem ex quo semel scriptum fuit ΜΕΤΟΠΙCCIN, velut compulsi sunt librariis ad inferendum μετόπισθεν, quamvis insulsum. — ἀριστεύουσιν ἀοιδαί, vincunt cantiones, ut Aeschylus Prom. 866.: ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ etc.

176. ἐπὶ δὴ πείσονται. tmesis pro ἐπιπείσονται δὴ. Il. α', 218 etc. — ἐτήτυμον, τὸ ὑμέτερον κλέος.

177—181. clausula rhapsodi, qua se auctori carminis opponit, leguntur autem in codd. versus 180 et 181 post 176, ab iisque discreti, tanquam ad sequentem hynnium pertinentes, 177—179, quos superioribus adjungendos esse, Ioninae et Deli commemoratio indicat. eos, forte trajectos, reposuisse mihi videor suo loco, ut hoc dicat rhapsodus, magnificam carminis materiam esse praesidem Lyciae, Maconiae, Miletī, et imprimis Deli: itaque se nunquam non praedicaturum esse Apollinem, in Delo natum. v. similes clausulas hymnorum 5. et 9.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

A R G U M E N T U M.

Auctor hymni in Apollinem Pythium sive Delphicum cum proposuisset Apollinem celebrare primi oraculi conditorem, exordium carminis petiit ab eo, quod Apollo cithara canens Pytho itare, indeque reversus in Olympum deos arte musica sua exhilarare esset solitus.

Finito prooemio, transituque ad ipsam fabulam narrandam ita facto, ut, qua potissimum laude celebrandus Apollo sit, ambigere se simulet (30—38), deum inducit complures per terras locum oraculi quaerentem. tandem pervenit ad Tilphussam fontem Boeotiae, ibique apto loco primajecit templi fundamenta, cum nympba Tilphussa, de celebritate sua solicita, callide persuadet deo, ut absistat a proposito, et potius Crissae in Phocide oraculum instituat (38—97). cui obsecutus Apollo sub Parnasso templum condidit in vicinia fontis, ad quem brevi post inventam serpentem, terroris damnique multi auctorem incolis, sagittis suis occidit (98—127). interponit h. l. poeta episodium de Typhone, cujus illa serpens nutritrix fuerat (128—178); dein caedem bestiae paulo accuratius describit (179—197). qua infestatum locum quia per fraudem commendaverat Tilphussa, illam, reversus ad ejus fontem, Apollo ulciscitur (198—210). postremo, quoniam, exstructo templo, opus erat sacerdotibus, qui id curarent, adjecta fabula est de mercatoribus Cretensibus, quos Pylum navigantes Apollo specie delphini a cursu deflexisse et in sinum Crissaeum perductos sacrorum suorum antistites constituisse credebatur. *E Frankeo.*

Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λίγ' αἶδει,
ὄχθη ἐπιθρώσκων ποταμὸν παρὰ δινήεντα
Πηγειὸν· σὲ δ' αἰοῖδος, ἔχων φόρμιγγα λίγριαν,
Ἴδουεπῆς πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον αἶεν αἶδει.

2. *Hymnus in Apollinem Pythium.*
Vers. 1—4. Sagaci conjectura reperit Ilgenius, huc pertinere versus, qui separatim leguntur in libris hymno seu potius prooemio 21.; quemadmodum et majorum hymnorum in Mercurium et Ce-

rerem exordia vel rhapsodi delecta recitasse pro integris hymnis, vel potius librarii separatim descripsisse videntur, cum totorum istorum carminum longitudinis pertaesum esset. cujus quidem suspicionis suae post poenituit virum eru-

- 5 Εἶσι δὲ φορμίζων Ἀητοῦς ἔρικυνδέος υἱὸς
 φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθῶ πετρῆεσσαν,
 ἄμβροτα εἶματ' ἔχων, τεθνωμένα· τοιοῦ δὲ φόρμιγγ
 χροσίου ὑπὸ πλῆκτρου καναγῆν χέει ἱμερόεσσαν.
 ἔνθεν δὲ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονός, ὥστε νόημα,
- 10 εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὀμῆγγυρι ἄλλων·
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις, καὶ αἰοιδῆ.
 Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πάσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῆ,
 ὑμνεῦσιν ὅα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἤδ' ἀνθρώπων
 τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
- 15 ζῶουσ' ἀφραδέες, καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
 εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκος, καὶ γήρας ἄλλαρ.
 αὐτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες, καὶ εὐφρονες Ὠραι,
 Ἀρμονίη θ', Ἥβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη,
 ὄρχευντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχουσαι·
- 20 τῆσι μὲν οὐτ' αἰσχρῇ μεταμέλεται, οὐτ' ἐλάχεια,
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν, καὶ εἶδος ἀγῆτη,
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, ὀμότροφος Ἀπόλλωνι.
 ἐν δ' αὖ τῆσιν Ἄρης, καὶ εὐσκοπος Ἀργειφόντης,
 παίζουσ'· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει,
- 25 καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· αἴγλη δὲ μιν ἀμφιφαίνει,
 μαρμαρυγὰ τε ποδῶν, καὶ εὐκλώστοιο χιτῶνος.
 οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγα, εἰσορῶντες,
 Ἀητῶ τε χροσίοπλόκαμος, καὶ μητίετα Ζεὺς,
 υἷα φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
- 30 Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὐνυμον ἔοντα;
 ἤέ σ' ἐπὶ μνηστῆσιν ἀεῖδω, καὶ φιλότῃτι,
 * ὀππὸτ' ἀνιέμενος ἔκεις Ἀζαντίδα κούρην

ditissimum; nec tamen propterea facien-
 dum duxi, ut denuo ἀκέφαλον profer-
 rem hunc hymnum, demto exordio: ven-
 niebat enim in mentem verbi illius, quod
 Medeae tribuit Ovidius: *vidco meliora*
proboque, deteriora sequor, experientia-
 que edoctus non semper meliores nove-
 ram esse posteriores curas cogitationes-
 que, sed praestare illis nonnunquam prio-
 res, quae velut divinae quaedam scintil-
 lae nobis incidunt. ceterum adjectus in
 hymno 21. hisce versibus est 30., ex
 quo intelligas, quomodo truncare soliti
 sint longiora horum carminum, omissis
 intermediis, quae describere non va-
 caret.

8, 9. χέει. ita Wakefield. ann. ad
 Luret. 1, 40., ut Hesiodus Scut. Herc.
 393.: τέτιξ — χέει αὐδῆν, cui respon-
 det Homericum ῥέεν αὐδῆ Il. α', 249
 etc. ineleganter codd.: ἔχει. de confu-
 sis verbis ἔχειν et χέειν v. Jacobs. Ad-
 dit. ad Athen. p. 330. et Anthol. Pal.

3., p. 652. — ὥστε νόημα. cf. 271,
 Odyss. ἦ, 36.

26. μαρμαρυγὰι, *vibramina*.
 Odyss. θ', 265. — εὐκλώστοιο, εὐ-
 νήτου, bene texti.

27. οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυ-
 μὸν μέγα, ut μέγα κεν κεχαροῖατο
 θυμῷ Il. α', 256 etc. perperam libri:
 οἱ δ' ἐπ. θυμὸν μέγαν. eandem medi-
 cinam fecimus versui 37. hymni in Cere-
 rem.

30. πῶς γάρ σ' ὑμνήσω. vulgo,
 menda tralatitica: πῶς τ' ἄρ σ' ὕμν.
 cf. hymn. in Apoll. Del. 19.

31. codd.: ἐνὶ μνηστ., sicut etiam
 Odyss. π', 99. fere habent ἐνὶ θυμῷ
 pro ἐπὶ θ. ἐπὶ μνηστῆσι καὶ φι-
 λότῃτι, de sponsis tuis et amoribus.
 pessime recentiores: μνηστῆσιν.

32. Mosc.: ὀππὸταν ἱέμενος. ceteri
 libri vett. ὀππὸσ' ἀνωόμενος. recentio-
 res: ὡς ποτε μνωόμενος, metro impedi-
 to, vel ὕπνωσ. μνωόμενος, Hermannus

- "Ισχυ' ἄμ' ἀντιθέω, Ἐλατιονίδη εὐίππω,
 * ἢ ἄμα Φόρβαντι Τριόπεω γένος, ἢ ἄμ' ἔρευθεῖ
 35 * ἢ ἄμα Λευκίππω καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι
 * πεξός, ὃ δ' ἵπποισιν, οὐ μὴν Τριόπας γ' ἐνέλειπεν;
 ἢ ὡς τὸ πρῶτον χρηστήριον ἀνθρώποισι
 ζητεύων κατὰ γαῖαν ἔβης, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων;
 Περιήν μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλθες,
 40 * Λέκτον τ' ἡμαθίοντα παρέστιγες, ἢ δ' Ἐνιήνας,
 καὶ διὰ Περόφαιβους, τάχα δ' εἰς Ἰαωλικὸν ἴκानες,
 Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικληϊτῆς Εὐβόλης,
 στῆς δ' ἐπὶ Ἀηλάντῳ πεδίῳ, τό τοι οὐχ ἄδε θυμῶ
 τεύξασθαι νηὸν τε, καὶ ἄλσεα δευδρήντα.
 45 ἔνθεν δ' Εὐριπον διαβάς, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 βῆς ἀν' ὄρος ζάθειον, χλωρόν· τάχα δ' ἴξες ἀπ' αὐτοῦ,
 εἰς Μυκαλησὸν ἰών καὶ Τευμησὸν λεχεποίην,
 Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἔδος κατακειμένον ὕλη·
 οὐ γὰρ πῶ τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,
 50 οὐδ' ἄρα πῶ τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ, οὐδὲ κέλευθοι,
 Θήβης ἀμπεδίον πυρηφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλη.

ann.: ὀππότ' ἀγαίόμενος, quia indignatus Coronidi fuerit Apollo. bene habet ἀνιέμενος, incitatus amore, ut οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείης, ubi v. ann. — Ἀζαντίδα. Mosc.: Ἀτλαντίδα. tentarunt Ἀζαντίδα: sed agitur Thessalis, Phlegyae filia, Coronis. igitur ponamus Ἀζωρίδα, ab Azoro, urbe nobili Thessaliae. v. Cellar. 1., p. 1061. et 62. haec similia esse in plerisque libris, sciunt gnari palaeographiae.

34—36. libri vett. ἢ Τριόπω γένος. rectum videtur, quod suffecerunt Τριόπεω, sed γένος servaverim, Τριόπεω γένος intelligens Triopae filiam, quam Apollo amavisse dicatur. quod nec Ilgenio displicuit. corruptiora sunt, quae sequuntur; id tamen apparet, non amplius amores agi Apollinis, sed certamen quoddam, quod deus iniit cum Leucippo. quibus in verbis ἔρευθεῖ habent Ald. 3. et libri vett. praeter cod. Mosc., in quo repertum est Barnesii Ἐρεχθεῖ, cupidius illud accitum a viris doctis. Steph. quoque, Bergleri et mediae aetatis edd.: ἔρευθεῖ. scribamus, sententia praeclara:

— — ἢ ἄμ' ἐρεῖσθης

εὖ μάλα Λευκίππῳ, καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι,

πεξός, ὃ δ' ἵπποισιν, τοῦ μὲν Τριόπας γ' ἐνέλειπεν;

ἐρεῖσθης, certasti, ut Il. φ', 735. τοῦ μὲν (pro eo scriptum οὐ μὲν,

quae est explicatio, porro degeneravit) Τριόπας γ' ἐνέλειπεν, quo quidem inferior fuit Triopas. antevertit igitur Triopae Leucippus, non item Apollini, quamvis pediti, cum ipse curru inveheretur cum uxore. ignotae fabulae notae personae. v. Ilgen. et mythologi.

39—43. Περιήν. Odys. ε', 50. — Λέκτον. alienum est ab hoc itinere, quo; ex Pieria profectus, Iolcum Apollo petiit, Lectum, Trojae promontorium. probabiliter Ilg.: Λεῦκον, qui fluvius est Macedoniae in Pieria. sed idem alique praeter necessitatem ediderunt Ἠμαθίην τε, ut Il. ζ', 225. Περιήν δ' ἐπιβάσα, καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν: neque enim res inaudita aut insolita est fluvius arenosus. optime autem Ilg.: ἢ δ' Ἐνιήνας pro ἢ μαγνητίας, quod habent plerique codd., cum in Mosc. invenisset ἢ ἀγνήνας. quod ortum procul dubio ex ΗΛΑΙΝΙΗΝΑC, ΗΑΙΝΙΗΝΑC, quemadmodum Αἰνιήνες dicuntur ap. Eurip. Iph. Aul. 233. et Strabonem 9, p. 411. ed. Basil. — Ἀηλάντῳ πεδίῳ, ad fluvium cognominem, prope Eretriam in insula Euboea.

46, 47. ὄρος. Messapius mons, vel Mycalessus, cujus ad radices sita fuit urbs cognominis in Boeotia. v. Il. β', 498, Ilgen., Herm. — Τευμησὸν, vicum Boeotiae, de quo B evolvi jussit Schellenbergium animadv. ad Antimachum p. 53. — λεχεποίην, herbosam, ab usu. v. hymn. 3, 88.

- Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκεις, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 Ὀρχηῆστον δ' ἴξες Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος.
 ἔνθα νεοδμῆς πᾶλος ἀναπνέει, ἀχθόμενος κῆρ,
 55 ἔλκων ἄρματα καλά, χαμαὶ δ' ἑλατῆρ ἀγαθός περ,
 ἐκ δίφροιο θορῶν, ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν
 κείν' ὄγεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.
 εἰ δὲ κεν ἄρματ' ἄγωσιν ἐν ἄλσει δεινδρήνenti,
 ἵππους μὲν κομέουσι, τα δὲ κλίναντες ἑῶσιν·
 60 ὥς γὰρ τὰ πρῶτισθ' ὀσίη γένεθ'. οἱ δὲ ἀνακτι
 εὐχονται· δίφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκεις, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κηχῆσαι καλλιόρεθρον,
 ὅστε Λιλαίηθεν προχέει καλλιόροον ὕδωρ.
 65 τὸν διαβάς, Ἐκάεργε, καὶ Ὠκαλήην πολύπυρον,
 ἔνθεν ἄρ' εἰς Ἀλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα,
 βῆς δ' ἐπὶ Τιλφούσσης. τόθι τοι ἄδε χῶρος ἀπήμων

53. Ὀρχηστον. v. Il. β', 506.

54—61. Videtur significari solemnitas quaedam, in honorem Neptuni equestris celebrata, quae cum Romanorum Consualibus comparari possit. memorat Paus. 9, 37. festum Neptuni Onchestii, quo festo Thebani Clymenum, regem Orchomeni, occiderint. ad idem haud dubie festum poeta hic noster respicit, ex quo quidem discimus, legem fuisse horum ludorum, ut aurigae, ubi ad nemus Neptuni egissent currus, desilirent, equisque currum permitterent; quem si salvum illi traxissent in nemus (ἄλσος), deo fuisse consecrandum, et equos alendos. quo damno ne plecterentur, vota fecisse aurigas deo, quibus placatus alio equos avertisset. pertinere haec videbantur Ilgenio ad Neptunum ταραξίπυρον, quod fuit cognomen Neptuni equestris, Ποσειδῶνος τοῦ Ἰππίου, teste Paus. 6, 20. sed falsus est vir optimus, recteque Böttigerus, cujus hac de re disputationem animadversionibus suis inseruit Matth., credibile esse ait, Onchestii Consualia quaedam fuisse in Neptuni equestris honorem instituta, in quibus e cursu equorum, qui curru juncti in lucum Neptunium agerentur, auspicia capta fuerint fausta, si equi, cum auriga desilisset, impetu ruentes in lucum tenderent, salvo curru; infausta vero, si currum frangerent, et devii circumvagarentur. cf. Heyn. ann. ad Il. β', 506. — πᾶλος νεοδμῆς. praestantiam equi indicat his verbis, siquidem maxime animosi sunt equi recens domiti. — ἀναπνέει, vehementer spirat, germ. schraubt. — ἀχθόμενος κῆρ.

ita primus Ilg., ut ἤχθετο γὰρ κῆρ Il. α', 274 etc., qui annotavit, verbum ἄχθεσθαι semper ad animum referri apud Homerum. libri: ἀχθόμενος περ, et similiter χρομένη περ 154, quod Barn. emendavit. de κ et π litteris confusis v. Il. γ', 406. — ἀνακτορίην, imperium. — ἄγωσιν. sic primus Barn. perperam libri ἄγησιν, ab ἄγω, frango: nam qui usus fuisset curruum fractorum? imo salvos eos in nemore reclinatos deo consecrabant aurigae, eisdemque alendos equos curabant. — ὀσίη, jus, lex. Odys. π', 423, χ', 412, h. in Merc. 130. — οἱ δὲ, aurigae. — θεοῦ μοῖρα, dei providentia seu numen, ut Odys. χ', 413.: τοῦσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, quemadmodum αἴσα Διὸς dicitur 256, et θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ h. in Ven. 166., ut Ilg. annotavit.

62—67. assentior Ilgenio, iter hoc Apollinis non ad geographicam ἀκρίβειαν exigendum esse autumanti, sed deum, ut quis primus se ejus oculis obtulerit locus, seu fertilitate sive amoenitate commendabilis, eum adiisse. sic solent poetae. — Κηφισὸν, Phocidis fluvium, cujus fons erat prope Lilaeam oppidum. Il. β', 523. — versus 64. sub Hesiodi nomine laudatur Eustathio et Pseudodidymo ad Il. β', 521., legiturque in Hesiodi fragmentis. — Ὠκαλήην. Il. β', 501. — πολύπυρον Barn., W et recentiores. coll. πολύπυρον. v. Il. λ', 756 etc. — Ἀλίαρτον. Il. β', 503. — Τιλφούσσης. fontis Boeotiae, a τίλφη, h. e. σίλφη, blatta, appellati. perperam libri: Δελ-

- τεύξασθαι νηόν τε, καὶ ἄλσεια δειδρῆντα,
 στῆς δὲ μάλ' ἄγκ' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπες·
 70 „Τιλφοῦσ' ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν
 ἀνθρώπων τεῦξαι χρηστήριον, οἶτε μοι αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 ἡμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πείραρον ἔχουσιν,
 ἢ δ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρῦτας κατὰ νήσους,
 75 χρησόμενοι· τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλήν
 πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πῖονι νηῶ.
 Ὡς εἰπὼν διέειπε θεμέλια Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εὐρέα, καὶ μάλα μακρὰ διηνεκῆς· ἢ δ' ἔσιδοῦσα
 Τιλφοῦσσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπέ τε μῦθον·
 80 „Φοῖβε ἀναξ ἑκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω,
 ἐνθάδ' ἐπεὶ φρονέεις τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,
 ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἶτε τοι αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 85 πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκείων,
 ἀρδόμενοι τ' οὐρῆες ἔμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων.
 ἐνθα τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰσοράσθαι
 ἄρματά τ' εὐποίητα, καὶ ὠκνπόδων κτύπον ἵππων,
 ἢ νηὸν τε μέγαν, καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεόντα.
 90 ἀλλ' εἰ δὴ τι πίθοιο (σὺ δὲ κρείστων καὶ ἀρείων
 ἔσσι, ἀναξ, ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἔστι μέγιστον),
 ἐν Κρίση ποιήσαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο.
 ἐνθ' οὐθ' ἄρματά καλά δονήσεται, οὔτε τοι ἵππων
 ὠκνπόδων κτύπος ἔσται ἔυδμητον περὶ βωμόν·
 95 ἀλλὰ καὶ ὡς προσάγοιεν Ἰηπαιήοι δῶρα
 ἀνθρώπων κλυτὰ φῦλα, σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθῶς

φούσης et in sequentibus Τελφοῦσα
 etc. v. Ilg., Heyn. ad Apollod. 3, 7, 3.,
 aliosque. — ἀπήμων, innocuus, nec
 bestiis infestatus, ut Farnassi fons ille,
 quem dicit 123.

73, 74. Peloponnesum reliquae Eu-
 ropae et insulis ejus opponit, tanquam
 partem praecipuam, ut in qua, notante
 Frankeo, celeberrimus esset cultus Apol-
 linis Pythii. Homericæ aevi ignota fuis-
 se Europae atque Asiae nomina, diserte
 dicit Strabo 12, p. 531. ed. Basil. v.
 Ilg. et nos ad Il. β', 461., collatis ta-
 men iis, quae Herm. annotavit ad h. l.,
 haud inepta illa quidem, sed controver-
 sa; item Schwenk. *etym. Andeutungen*
 p. 100.

76—95. θεμιστεύοιμι, edicam,
 h. e. vaticinabor. Odys. ι', 114. cf. in-
 ferius 217. — χρέων, χρησμολογῶν.
 Odys. θ', 79. — ἢ δ' ἔσιδοῦσα,
 ut ὡς εἰσίδεσθην Odys. ω', 101. non

male Herm. et Frank.: ἢ δὲ ἰδοῦσα,
 quod inferius 164. habet Mosc. variare
 solent libri in hoc genere, ita ut fere
 per editorem stet, quid ponat. — εἰ-
 σοράσθαι κτύπον. zeugma. — ἢ
 νηὸν, μᾶλλον ἢ v. Il. ψ', 445 etc. —
 „καὶ ὡς, etiam sic, quamvis tranquil-
 lus sit iste locus: neque enim propterea
 desertus est aut verendum, ne nulla tibi
 afferantur dona.“ E Frank. Ἰηπαιή-
 ονι. 323, 340. Apoll. Rhod. 2, 701.:
 καλὸν Ἰηπαιήον, Ἰηπαιήονα Φοῖβον
 Μελπόμεναι. idem est Παιήων, h. e.
 nutritor, auxiliator, a πάω, παῖω, unde
 πατήρ, παῖς, Latinorum pasco etc. v.
 Ilg., qui annotavit. Ἰηπαιήονα proprie
 dici patrem juvantem, cui ἰῆ, ἰῆ, laeta
 faustaue voce, acclamandum sit. non
 usurpavit Hom. hoc nomen dei, παιή-
 ονα vero hymnum dixit Il. α', 473; ut
 ἰηπαιήονα hic noster inferius 323. et
 340. παιήονας autem et ipse hymnos
 341.

δέξαι' ἱερά καλά περικτιόνων ἀνθρώπων.“

“Ὡς εἰποῦς Ἐκάτου πέπιθε φρένας, ὄφρα οἱ αὐτῇ
Τιλοφούσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονὶ, μηδ' Ἐκάτοιο.

100 Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκεις, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
ἴξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων,
οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάσκου
ἐν καλῇ βήσῃ, Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης.

ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δευράδα θύων,
105 ἴκειο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόνετα,
κνημὸν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὕπερθεν
πέτρῃ ἐπικρέμαται, κοίλῃ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα,
τροχηῖ'. ἔνθα ἀναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων
νῆον ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον·

110 „Ἐνθάδε δὴ φρονέω τεύξειν περικαλλέα νῆον,
ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἵτε μοι αἰεὶ
ἐνθάδ' ἀγνῆσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.“

[ἤμην ὅσοι Πελοπόννησον πείραρον ἔχουδιν,
ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρῦτας κατὰ νῆσους,
115 χρῆσόμενοι· τοῖσιν δ' ἄρ' ἐγὼ νημερτέα βουλήν
πάσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηῶ.]

“Ὡς εἰπὼν διέθηκε θεμελίια Φοῖβος Ἀπόλλων,
εὐρέα, καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
λαῖνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος, ἠδ' Ἀγαμήδης,

120 υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
ἀμφὶ δὲ νῆον ἔνασσαν ἀθέσφατα φύλ' ἀνθρώπων
ξεστοῖσιν λάεσσιν, αἰοίδιμον ἔμμεναι αἰεὶ.

ἀρχοῦ δὲ κρήνη καλλιῤῥόος, ἔνθα δρᾶκαιναν

101—106. Φλεγύων. Boeotios hic intelligit Phlegyas, non Thessaliae populum, quem dicit Hom. II. ν', 302. v. ibi ann. Κηφισίς λίμνη est palus Copais in Boeotia. v. II. β', 502. — θύων, ἐνθουσιωδῶς ὁρῶν (II. φ', 234 etc.). pius ex impidrum terra Phleggyarum proripit se Apollo, et ad Crissam tendit. Herm.: θείων, ut βῆ δὲ θέων Odys. χ', 99., correctione facili quidem, sed minime necessaria; id quod sensit D. Montbel. obtemperarunt tamen Hermanno B et Frank. — κνημὸν, πρόβασιν τῶν ὁρῶν. II. β', 821 etc.

113—16. versus frustra repetiti ex 73.

119—128. „λαῖνον — Ἀγαμήδης. Paus. 10, 5. de templo Delphico: τέταρτος δὲ (ναός) ὑπὸ Τροφωνίου αὐτὴν εἰργάσθη καὶ Ἀγαμήδους, λίθου δὲ αὐτὸν ποιηθῆναι μνημονεύουσι. λαῖνος οὐδ' ὅς etiam II. ι', 404. commemoratur. h. l. discernitur a ναῶ, aede ipsa. οὐδὸν ex lapide struxerunt Trophonius et Agamedes, ναὸν vero ἀθέσφατα φύλ' ἀνθρώπων. οὐδ' ὅς

est adytum (266). Steph. περὶ Πολέων: Δελφοί, πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσῶ, πρὸς τῇ Φωκίδι, ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐκ πέντε λίθων κατεσκευάσται, ἔργον Ἀγαμήδους κ. Τροφωνίου. — Ἐργίνου. Erginus rex fuit Orchomeni, fil. Clymeni. v. Paus. 9, 37. — Cum pro mercede, quod adytum tanta arte aedificarent, peterent a deo, quod esset optimum, respondit Phoebus, die septimo se daturum; quo die mortui reperti sunt, ut narrant Cic. Tuscul. 1, 47. et alii. praeter hoc Apollinis templum aliud Neptuni extruxerunt Mantineae in Arcadia. quod autem furtum fecisse dicuntur (Apollod. 3, 10, 1, etc.) in Hyriei aerario, ex Aegyptiorum fabulis de Rhampsinito rege (Herod. 2, 121 etc.) petitum est. — ἔνασσαν. Hesych.: νάσαι, σκενάσαι, οἰκίσαι, κτίσαι. circumdederunt seu circumvallarunt sedem dei innumerat hominum gentes lapidibus caesis. — κρήνη. fons Castalius. Paus. 10, 8. draconem illum Apoll. Rhod. 2, 706. et Dionys. Perieg. 442.

- κτείνεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, ἀπὸ κρατεροῦ βιοῦ,
 125 ζατρεφία, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἢ κακὰ πολλὰ
 ἀνθρώπους ἐρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτοῦς,
 πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ', ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφροινόν.
 καὶ ποτε δεξάμενη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
 130 δεινόν τ', ἀργαλέον τε, Τυφάουνα, πῆμα βροτοῖσιν,
 ὄν ποτ' ἄρ' Ἥρη τίκτε, χολωσαμένη Διὶ πατρὶ,
 ἠνίκ' ἄρα Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
 ἐκ κορυφῆς. ἢ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
 ἠδὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπε·
 „Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαιαι,
 135 ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
 πρῶτος, ἐπεὶ μ' ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν,
 καὶ νῦν νόσφιν ἐμῆιο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἢ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἠπεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσι,
 140 πᾶϊς ἕμὸς Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκος αὐτῇ
 ῥίψ' ἀνά χερσὶν ἐλουῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέει πόντῳ,
 ἀλλὰ ἔ Νηρηῖος θυγάτηρ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 δέξατο, καὶ μετὰ ἧσι καθιγνήτησι κόμισσεν.
 ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι!
 145 σχέτλιε, ποικιλομήτα, τί νῦν ἔτι μήσειαι ἄλλο;
 πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην;
 οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην, καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
 ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν, οἳ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσι,
 οὔτε σὸν αἰσχύνασ' ἱερὸν λέγος, οὔτ' ἔμὸν αὐτῆς;

vocant *Δελφίην*. cf. Heyn. ad Apollod. 1, 6, 3. — ἀπὸ κρατ. βιοῦ, ut: τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυροῦ βιοῦ, II. ω', 605. — ταναύποδα, pro ταναόποδα, ut ταλαύρινος II. ε', 289 et alias, a ταλαός. — δαφροινόν, sanguinolentum, ut Hesiod. Scut. H. 250, Aeschyl. Prom. 997, Choëph. 566; non sanguinei coloris, ut II. β', 308, λ', 474. — δεξάμενη Ἥρης pro παρὰ Ἥρης, ut δεξάμενοι Πείρης II. ξ', 203. de Typhone v. Hesiod. Theog. 820, Apollod. 1, 6, 3 etc. "Ex Hg.

130. libri deterioribus numeris: Ἥρη ἔτικτε.

131. ita Mosc. vulgo: εὔτ' ἄρα δὴ Κρον. malim: ἠνίκα δὴ Κρον. irrepissime videtur ἄρα ex altera scriptura.

132. sic primus Barn. libri: ἐν κορυφῇ. cf. h. in Minerv. 4, 5.

134. II. θ', 5 etc.

139, 140. ἠπεδανὸς, debilis. II. θ', 104, Odys. θ', 311. — ῥικνὸς, ἀσθενής, v. Schn. h. v. — ὃν τέκος,

τέκος ὄντα. hoc monstrat mendosa Aldinae 3. scriptura ὃς τέκον. abrupte B: — πόδας. ὃν τέκον αὐτῇ 'Ρίψ' etc. saepe permutatae inter se ν et σ litterae finales.

144. ὡς ὄφελε. intell. Ζεὺς. alia re quam partu Minervae Jovi gratiam ineundam fuisse ait a diis, h. e. se ipsa.

145. ἄλλο, aliud, pejus. v. ann. ad Odys. η', 200.

148. hunc versum loco suo reposui: vulgo enim legitur post 150. dicitur autem Minerva, non Juno, ut putant editores, cum ab Hermanno discesseris, qui recte annotavit, κεκλημένην τινὸς dici filium alicujus. „ἦν tertia persona est,“ inquit: „etiam si ego Minervam peperissem, tamen ea tua dicta esset filia.“ jam vide, quam his bene congruant verba οὔτε — αὐτῆς, ut quibus significet Juno, ita futurum fuisse, ut sine Jovis aut suo dedecore, legitimo scil. connubio, nasceretur Minerva. quae verba si monstrosus istum Typhonem spectarent, non essent ferenda.

- 150 καὶ νῦν μέντοι ἐγὼ τεχνήσομαι, ὡς κε γένηται
παῖς ἔμοι, ὃς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν·
οὐδέ τοι εἰς εὐνήν παυλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σείο
τηλόθεν οὐσα θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.“
„Ὡς εἰποῦσ' ἀπονόσφι θεῶν κίε χωρομένη κῆρ.
155 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
χειρὶ καταπρηνεὶ δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον·
„Κέκλυτε νῦν μοι, Γαῖα, καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε, θεοὶ τε·
160 αὐτοὶ νῦν μεν πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
νόσφι Διὸς, μηδέν τι βίης ἐπιδευέα κείνου,
ἀλλ' ὄγε φέρεττος εἴη, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεὺς!“
„Ὡς ἄρα φωνήσαθ' ἴμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ·
κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος. ἦ δ' ἐσιδοῦσα
165 τέρετο ὄν κατὰ θυμόν· ὄτετο γὰρ τελέεσθαι.
ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα τελεσφόρον εἰς ἐμιαυτὸν
οὔτε ποτ' εἰς εὐνήν Διὸς ἤλυθε μητιόεντος,
οὔτε ποτ' ἐς θῶκον πολυδαίδαλου, ὡς τὸ πάρος περ
αὐτῷ ἐφεξομένη πυκινὰς φραξέσκετο βουλάς,
170 ἀλλ' ἦγ' ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι μένουσα
τέρετο οἷς ἱεροῖσι, βοῶπις πότνια Ἥρη.
ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι, ἐξετελεῦντο,
ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
ἦ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον, οὔτε βροτοῖσι,
175 δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, Τυφάονα, πῆμα θεοῖσιν.
αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ἥρη
δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῶ κακόν· ἦ δ' ὑπέδεκτο,
ὡς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἀρακλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων.
ὃς τῆγ' ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν αἰδιμον ἦμαρ,
180 πρίν γέ οἱ ἰὸν ἐφήκεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
καρτερόν· ἦ δ' ὀδύνησιν ἐρεχθομένη χαλεπήσῃ
κεῖτο, μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χῶρον.

150. ἔμοι Ilg., nec tolerabile est, quod legitur in libris, ἔμοδς, quasi Vulcanus diceretur.

154—168. χωρομ. κῆρ. v. ann. ad 54. — χειρὶ κατ., manu prona. Il. π', 792. — ἔλασε, repulit, percussit. Odys. ν', 164. — ναιετάοντες: intell. ἐστέ. v. Matth. et Herm. ann. ad Viger. 227. — βίης ἐπιδευέα. sic Ilg., ut Odys. φ', 185, 253 etc. libri: βίην ἐπ., quod non caret ambiguo. — θῶκον, sedile, thronum. Odys. β', 14. — πολυλλίστοισι. Odys. ε', 445.

175. ordo: Τυφ., πῆμα δεινὸν τ' ἀργ. τε θεοῖσιν. θεοῖσιν codex Mosc., Ilg. ceteri: βροτοῖσιν.

176, 77. celeritas actionis amphibra-

chis, dactylis et trochaeis frequentioribus expressa.

178. ὡς, sicut, scripsimus pro ὅς, quod praebent libri, ineptum illud quidem in serpente femina. Ilg. et B, oratione minus concinna: — ὑπέδεκτο. ὡς κακὰ etc. dedi quoque ἔρδεσκεν ἀρακλυτὰ pro eo, quod obtrudunt codd., ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ, quomodo qui locutus sit, novi neminem, sed permixta sunt κ et ν, itemque γ et τ, ut passim. simile περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων inferioris 360.

179—192. φέρεσκε, auferebat. — αἶσα. ἦμαρ, αἶσα, fatum, mors. — ἐρεχθομένη, σαλευομένη. Il. ψ', 317.: νῆα —, ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Odys. ε', 83.: δάκρυσι, κ. στοναχῆσι,

θεσπεσίη δ' ἐνοπή γένηετ' ἄσπετος· ἦ δὲ καθ' ὕλην
 πυκνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσετο, λείπε δὲ θυμὸν
 185 φοινὸν ἀποπνεύουσ'. ὁ δ' ἐπεύξατο, Φοῖβος Ἀπόλλων·

„Ἐνταυθοῖ νῦν πύθει ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ!

οὐδὲ σὺγε ζωοῖσα κακὸν δῆλημα βροτοῖσιν
 ἔσσειαι, οἱ γαίης πολυφόρῳβρον καρπὸν ἔδοντες
 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἐκατόμβας·

190 οὐδέ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεύς
 ἀρκέσει, οὔτε Χίμαιρα δυσώνυμος, ἀλλὰ σέγ' αὐτοῦ
 πῦσαι γαῖα μέλαινα, καὶ ἠλέκτωρ Ὑπερίων.“

“Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος· τὴν δὲ σκότος ὄσθ' ἐκάλυψε.

τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος ἠελίοιο,

195 ἔξ οὔ νῦν Πυθῶ κικλήσκειται· οἱ δὲ ἄνακτα

* Πύθειον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὐνεκα κείθι

αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο.

καὶ τότε ἄρ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 οὐνεκά μιν κρήνη καλλιρρόοος ἐξαπάφησε·

200 βῆ δ' ἐπὶ Τιλφούσσης κεχολωμένος, αἶψα δ' ἴκανε,
 στήν δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

„Τιλφούσθ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἔμὸν νόον ἐξαπάφουσα,

χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν, προχέειν καλλιρρόοον ὕδωρ·

ἐνθάδε δὴ καὶ ἔμὸν κλέος ἔσβεται, οὐδὲ σὸν οἴης.“

205 Ἡ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὣσεν ἄναξ ἐνάεργος Ἀπόλλων

πετραίης προχόρῃσιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα,

καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐν ἄλσει δενδρήεντι,

ἄγχι μάλ᾽ κρήνης καλλιρρόου· ἐνθα δ' ἄνακτι

κ. ἄλγει θυμὸν ἐρέχθων. — ἐνοπή, sibila serpentis. — φοινὸν, rubrum, cruentum. „Virg. Aen. 9, 349.: purpuream vomit ille animam.“ Ex Ilg. — ζωοῖσι βροτοῖσι dictum est ἔμφρατικῶς, ut nostrates: du sollst keiner lebendigen Seele schaden. v. Il. σ', 539, Odys. ψ', 187. praeter necessitatem Ilg. et ab illo editores: ζώουσα. — θάνατον δυσηλεγέα. Odys. ζ', 325. — Χίμαιρα, Typhoei et Echidnae filia, patris nutrici opitulatura. v. Ilg. — ἠλέκτωρ, ἄλεκτος, haud cubans, indefessus sol. v. ann. ad Il. ζ', 513.

196. Πύθειον. non desunt exempla hexametrorum, qui trochaicum pro dactylo habent, praesertim sede prima, velut Il. α', 193. quia tamen dubium est, an hic poëta in brevi carmine eandem sibi licentiam sumserit, malim Πύθειον οὐν καλ. facile exciderit οὐν propter -ον simile, quod antecedit. Hermanno placuit ἀγκαλέουσιν, quo verbo saepius utitur Apoll. Rhodius, non item Hom., cujus sermonem hi poëtae imi-

tantur. κείθι αὐτοῦ, eo ipso in loco. „particularum κείθι et αὐτοῦ conjunctio quam addere solet sententiae gravitatem, etiam h. l. addit: ibidem, germ. eben dort. v. Matth. nott. ad h. Merc. 169, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 873, Eustath. ad Il. θ', 207, Hom. epigr. 3, 5. sententiarum autem nexus ne cui perturbatus videatur, sic se habet: serpens illa, cum solis calor eam putrefecisset, Pytho appellata est, Apollo autem Pythii cognomen ex eo traxit, quod illo ipso loco, quo colebatur, occisa ab eo serpens putruit.“ Frank.

202. „ἔμελλες, in fatis erat, ut etc.“ ita Frank., laudato Nitzsch, ann. ad Odys. 1, 232 — 37. cf. Il. α', 564 etc.

205. montis cacumine, quod fonti objecit, eum abscondidit Apollo, ne amplius conspectum admirati homines praedicarent. bene Ilg., secundum Ruhkenium: πετραίης. libri: πέτρασι, quod ortum e πετροίησι, scripto illo pro πετραίησι, αι et η permutatis inter se, ut saepe alias.

πάντες ἐπίκλησιν Τιλφουσίῳ εὐχετόωνται,
210 οὐνεκα Τιλφούσεως ἱερῆς ἤσχυνε ῥέεθρα.

Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
οὔστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο,
οἷ θεραπεύονται Πυθοῖ ἐνι πετροῦέσση.

Ταῦτ' ἄρα ὀρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
215 νῆα θοῆν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἔσθλοί,
Κροῆτες ἀπὸ Κνωσοῦ Μινωῖου, οἳ ῥά τ' ἀνακτι
ἱερά τε ῥέξουσιν, καὶ ἀγγελέουσιν θέμιστας
Φοῖβου Ἀπόλλωνος χουσαόρου, ὅτι κεν εἴπη,
χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο.

220 οἳ μὲν ἐπὶ προῆξιν καὶ χοήματα νηὶ μελαίνῃ
ἔς Πύλον ἤμαθόεντα, Πυλογενέας τ' ἀνθρώπους,
ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντητο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφῖνι εἰκῶς,
νηὶ θοῆ, καὶ κείτο πέλωρ μέγα τε, δεινὸν τε·

225 τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι.
πάντος ἀνασσειασκε, τίναςβε δὲ νηῖα δοῦρα·

οἳ δ' ἀκέων ἐνὶ νηὶ καθείατο δειμαίνοντες,
οὐδ' οἳ γ' ὄπλ' ἔλνον κοίλῃν, ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
* οὐδ' ἔλνον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο,

230 ἀλλ' ὡς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
ὡς ἔπλεον· κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔπειγε
νῆα θοῆν. πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν,
πάρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
Ἴξον, καὶ χῶρον τερψιμβρότου Ἡελίοιο,

235 Ταίναρον, ἐνθα τε μῆλα βαθύτροιχα βόσκεται αἰεὶ

212—217. „ὀργίονας, sacerdotes, ab ὄργῳ, ἔργῳ, ῥέξω, sacra facio, unde et ὄργια h. in Cer. 474. ὀργίων legitur in Hermesianactis elegia, v. 19.“
Ex Ilg. — θεραπεύονται, ῥέξουσιν, ἀγγελέουσιν. futura usurpata in causa hypothetica loco subjunctivi, vivido modo loquendi. idem dixisset οἴους θεραπεύσειν, οἳ ἱερά ῥέξειν etc. v. Odys. τ', 329, ω', 4, Herm. ann. ad Viger. p. 927. — θέμιστας, edicta, oracula. cf. 76, Odys. π', 403.

218—223. χουσαόρου. v. h. 1, 123. — Πυλογενέας. v. Il. β', 54. — ἐπόρουσε νηῖ, insiluit in navem.

229. nec ἔλνον placet, repetitum sine emphasi, nec Ilgenii: οὐδ' εἶλον, h. e. nec convolvebant seu contrahebant velum. quidni ponamus eodem sensu οὐδ' ἔρπον λαῖφος, h. e. κατέρπον? contrario sensu dicit Odys. μ', 401: ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν (scil. νῆα) εὐρεῖ πόντῳ, Ἰστών στηθάμενοι, ἀνὰ θ' Ἰστιά λεύκ' ἔρῦ-

σαντες. haud raro permixta λ et ρ. v. Odys. ι', 276 etc. Ilg.: „ὄπλα sunt omnis generis armamenta navis, inprimis funes nautici. Odys. ζ', 268, et ibi Eust., Pollux 1, 9, sect. 93. λύειν ὄπλα est laxare funes, quibus vela expansa sunt“ etc. id volebant Cretenses, et contrahere vela, atque appellere, si possent, vel certe ancoram jaccere, quoniam incumbens navi delphinus usum remorum et armamentorum impediabat. cf. 280.

230—240. κατεστ. βοεῦσιν, [instituerant] loris, h. e. vinxerant. v. Odys. β', 426. — ἔπειγες· Ruhnk. et alii. codd.: ἔγειρες. — πάρ δέ. h. e. παρημείβοντο δέ: v. ann. ad Il. ε', 86, Odys. θ', 115 etc. — Ἔλος τ', ἔφ. πτολ. Ilgenii et Matthiae emendatio, secundum β', 584. libri menda e scriptura continua: ἀλιστέφανον πτολ. — „καὶ χῶρον τερψιμβρότου (Odys. μ', 269.) Ἡελίοιο. pascua dicit ovium Solli sacrarum, quales variis in locis vide-

- Ἡελίοιο ἄνακτος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον.
οἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἔθειλον νῆα σχεῖν, ἢ δ' ἀποβάντες
φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὄφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς θαπέδοισι πέλωρον,
240 ἢ εἰς οἶδμ' ἄλιον πολυῖχθνον ἀμφὶς ὀρούσει.
ἀλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπίειτο νηὺς εὐεργῆς,
ἀλλὰ παρὲν Πελοπόννησον πείρασαν ἔχουσα
ἦ' ὁδόν· πνοιῇ δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ὀηΐδιως ἴθην'. ἢ δὲ πρήσσουσα κέλευθον
245 Ἀρήνην ἴκανε, καὶ Ἀργυφῆν ἔρατεινήν,
καὶ Θρόνον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔυκτιον Αἶπυ,
καὶ Πύλον ἡμαθόεντα, Πυλογενέας τ' ἀνθρώπους,
βῆ δὲ παρὰ Κροννοῦς, καὶ Χαλκίδα, καὶ παρὰ Δύμην,
ἦ δὲ παρ' Ἡλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί·
250 εὖτε Φεᾶς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὔρω,
καὶ σφιν ὑπέκ νεφείων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπύ πέφαντο,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρεισσετο πᾶσαν,
καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσης κατεφαίνετο κόλπος ἀπείρων,
255 ὅστε διὲν Πελοπόννησον πείρασαν ἔεργει,
ἦλθ' ἄνεμος Ζέφυρος μέγας, αἰθριος, ἐκ Διὸς αἴσης,
λάβρος ἐπαιρίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλυμρὸν ὕδωρ.
ἄφορδοὶ δὴ ἔπειτα πρὸς ἠῶ τ', ἠελίον τε,
260 ἔπλεον· ἠγεμόνευε δ' ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
ἴξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν,
ἐς λιμέν'. ἢ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς.
Ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων,
ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἡματι (τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰ

tur habuisse, sicut boum greges in Thri-
nacia, teste Homero Odys. libro 12.
ovium greges ei sacros Apolloniae Epiri
memorat Herod. 9, 91. cf. Heyn. Obs.
ad Apollod. p. 86. Taenarus Neptuno sacer
fuit: v. Paus. 3, 25, Corn. Nep. Paus. 4.,
Mela 2, 3. Ex Ilg. — „ἔχει Ἡλιος.“
Frank. — σχεῖν, appellere. Odys. κ',
91, λ', 70. — θαπέδοισι, in tabulatis.
— ἀμφ. ὀρούσει, ἐξορούσει. v. Il. ν',
706, Odys. τ', 46. recentiores praeter
B, auctore Piersono Veris. p. 19.: ἀν-
θις, vel αὐτις.

245. Ἀρήνην, oppidum Nestori
subjectum: Il. β', 591. — Ἀργυφῆν.
nomen ignotum. edidit Ilg. Ἀμφιγενεῖαν
ἐρανην, quae inter Nestoris urbes no-
minatur Il. β', 593.

246. Il. β', 592. cf. Il. λ', 710.

247. προῦστερον, siquidem Nesto-
rea, quae hic dicitur, Pylus ante quam
Arena praeternaviganda erat; verum sic
ipse Hom. Odys. α', 93.: πέμψω δ'

ἐς Σπάρτην τε, καὶ ἐς Πύλον ἡμαθό-
εντα, idemque 284. ejusdem libri: πρῶ-
τα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ, — κείθεν δὲ
Σπάρτηνδε etc. Ex Ilg.

248. Κροννοῦς, Χαλκίδα: v.
Odys. σ', 295. — Δύμην, oppidum
Achajae, in confiniis Elidis, Livio 27,
31. appellatum Dymas.

249. Odys. σ', 298.

250. dedi Φεᾶς pro Φεράς, auctore
Strab., ut Odys. σ', 297, ubi v. ann.
— „ἐπέβαλλεν, cursum direxit. v.
Odys. l. c.“ Frank.

252. Odys. ι', 24.

254. ἐπὶ Κρίσης, prope Crissam.
ita Ilg.; nam libri: ἐπεὶ Κρ. v. Il. β',
523, Odys. γ', 171.

256, 57. Odys. σ', 293.

262—270. ἀμάθοισιν. ψαμάθοις,
ut ait 330. cf. Il. α', 486 etc. — ἐ-
χρίμψατο, ἐπέλασε. Odys. κ', 516.:
χεριμψθεὶς πέλας. — ἀστέρι — ἡμα-
τι, h. e. meteoro diurno igneo, ut Il.

- 265 σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκεν),
 ἔς δ' ἄδυτον κατέδυε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
 ἐν δ' ἄρ' ὄγε φλόγα δαΐε, πηφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα,
 πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας. αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Κρῖσάων ἄλοχοι, καλλίζωνοί τε θύγατρες,
 270 Φοίβου ὑπὸ ὀπιῆς· μέγα γὰρ δέος εἶλεν ἕκαστον.
 ἔνθεν δ' αὐτ' ἐπὶ νῆα, νόημ' ὡς, ἄλτο πέτεσθαι,
 ἀνέρι εἰδόμενος ἀζηῶ τε, κρατεροῶ τε,
 πρωθήβη, χάρτης εἰλυμένος εὐρέας ὤμους,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 275 „ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλειθ' ὑγρά κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ προῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἶά τε ληϊστήρες, ὑπεῖρ ἄλα, τοίτ' ἀλόωνται
 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;
 τίφθ' οὕτως ἦσθον τετιηότες, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
 280 ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὄπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
 αὕτη μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστῶν,
 ὀππότεν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηῖ μελαίνῃ
 ἔλθωσιν, καμᾶτω ἀδηκότες· αὐτίκα δὲ σφεας
 σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἴμερος αἰρεῖ.“
 285 „ὦς φάτο, καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
 τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΰδα·
 * „Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γὰρ τι καταδυνητοῖσιν ἔοικας,
 οὐδέμας, οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν!
 290 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 τίς δῆμος, τίς γαῖα; τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
 ἄλλη γὰρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα,
 ἔς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἐνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
 νῦν δ' ᾧδε ξὺν νηῖ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
 295 νόστου ἴμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα·
 ἀλλὰ τίς ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.“
 Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 „ξεῖνοι, τοὶ Κνωσὸν πολυδένδρον ἀμφινέμεσθε
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν οὐκέθ' ὑπότροποι αὐτίς ἔσεσθε
 300 ἔς τε πόλιν ἑρατὴν, καὶ δώματα καλὰ, ἕκαστος,
 ἔς τε φίλας ἀλόχους, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν

δ', 75. — σπινθαρίδες, σπινθήρες.
 — ἄδυτον. λαῖνον οὐδὸν dixit 119.,
 δάπεδον inferius 346. — διὰ τριπό-
 δων, per tripodas dedicatos, qui erant
 in adyto. v. Schn. v. τρίπους. Aristoph.
 Equ. 938., notante Ilg.: ἔαγεν ἐξ ἀδυ-
 τοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων. — πι-
 φασκόμενος, φαίνων. apparatus
 fecit Apollo Crissaeis tela sua fulgentia.
 — ὀπιῆς, impetus irruentis dei.

275—78. Odys. γ', 71.

279—284. τετιηότες, attoniti. Il.
 I, 13 etc. — καμ. ἀδηκότες. Il. κ',

98. — περὶ, circum, undique. Odys.
 β', 391 etc.

287. ἐπεὶ οὐ μὲν γὰρ τι. soloe-
 ca oratio. hoc sufficiamus suadeo: ἐπεὶ
 οὐ μὲντ' ἄρτι. ἄρτι, jam, nunc. su-
 spicatur Cres, adolescentem eundem esse
 ac delphinum. Odys. ν', 166.: ξεῖν',
 ἦ ἄρτι σὲ μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
 — ὡς τὸ πάρος περ;

289. Odys. ω', 401.

290, 91. Odys. ν', 232, 33.

292—98. μέγα λαῖτμα. 304, Il.
 τ', 267 etc. — Κνωσὸν. Il. β', 646.

- ἔξετ' ἔμὸν, πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων δ' εὖχομαι εἶναι.
 305 ὑμέας δ' ἤραγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης;
 οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
 ἔξετ' ἔμὸν, πᾶσιν μάλα τίμιοι ἀνθρώποισιν,
 βουλὰς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
 αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πείθεσθε τάχιστα!
- 310 ἰστία μὲν πρῶτον κάθητον, λύσαντε βοείας·
 * νῆα δ' ἔπειτα θοὴν ἐπὶ ἠπείρου ἐρύσασθε,
 ἐκ δὲ κτήμαθ' ἔλεσθε, καὶ ἔντεα νηὸς εἴσῃς,
 καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγυῖνι θαλάσσης·
 πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
 315 εὐχέσθαι δὴ ἔπειτα, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
 ὡς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
 εἰδόμενος δελφῖνι, θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα,
 ὡς ἐμοὶ εὐχέσθαι Δελφινίῳ (αὐτὰρ ὁ βωμὸς
 αὐτὸς Δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσειται αἰεὶ).
- 320 δειπνῆσαι τ' ἄρ' ἔπειτα θοῆ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 καὶ σπείσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἦσθε,
 ἔρχεσθαι θ' ἅμ' ἐμοὶ, καὶ ἰηπαιήον' ἀείδειν,
 εἰσόκε χῶρον ἱκησθον, ἵν' ἔξετε πίονα νηόν.“
- 325 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο.
 ἰστία μὲν πρῶτον κάθησαν, λύσαν δὲ βοείας·
 ἰστὸν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆσαν ἐπὶ ῥηγυῖνι θαλάσσης.
 ἐκ δ' ἀλὸς ἠπειρόνδε θοὴν ἀνά νῆ' ἐρύσαντο
- 330 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, παρὰ δ' ἔροατα μακρὰ τάνυσσαν,
 καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγυῖνι θαλάσσης·
 πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
 εὐχονθ', ὡς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
 δόροπον ἔπειθ' εἴλοντο θοῆ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
- 335 καὶ σπείσαν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 βᾶν ῥ' ἵμεν ἦρχε δ' ἔρα σφιν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων,

302. *τετιμένοι*. libri: *τετιμένον*. emendavit Herm., neque hoc verbum aliter quam in personis usurpatur apud Homerum. cf. 345. eadem opera vulgatum *τίμιον* emendavimus 306., qui *παρ-άλληλος* locus est. Odys. κ', 38.: ὦ πόποι, ὡς ὄδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν Ἀνθρώποις.

310. *haud male* Buttmannus ap. Frank.: *βοῆας*, ut *βοεῦσιν* 230.; quod item 326. reposuerim.

311. *ἐπὶ ἠπείρου*. hiatus intolerabilis. scribamus: *θοῆν μὲν ἐπ' ἠπ.*

319. *Δέλφειος καὶ ἐπόψιος*.

mirati sunt haec copulata; verum significari videtur τῷ Δέλφειος vox δηλος, cui respondet ἐπόψιος. Macrob. Sat. 1, 17. extr.: Ἀπόλλωνα Δέλφιον vocant, quod, quae obscura sunt, claritudine lucis ostendit, ἀπὸ τοῦ δηλοῦν ἀφανῆ.

323. *ἰηπαιήονα*. v. 95.

327—330. ll. α', 434, 437, 485, 86.

βῆσαν Mosc. vulgo: *βαῖνον*.

336. ll. α', 469 etc.

337—341. *βᾶν ῥ' ἵμεν*. Odys. ε', 475 etc. — „ἦρχε δ' — Ἀπόλλων, le fils de Jupiter, Apollon les conduisit. Athénée (Deipn. epit. 1., c. 19, p. 22,

- φόρουγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν καθαρίζων,
καλὰ καὶ ὕψι βιβιάς· οἱ δὲ δῆσσοντες ἔποντο
340 Κρηῆτες πρὸς Πυθῶ, καὶ Ἰηπαιήων' αἶειδον,
οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσίτε Μοῦσα
ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρον αἰοιδήν.
ἄκμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσὶν, αἰψα δ' ἴκοντο
Παρηγηδόν, καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἐνθ' ἄρ' ἔμελλον
345 οἰκήσειν πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισι.
δεῖξε δ' ἄγων αὐτοῦ δάπεδον, καὶ πλονα νηόν·
τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
τὸν καὶ ἀνειρόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΰδα·
„ὦ ἄν', ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
350 ἤγαγες (οὔτω που τῷ σῶ φίλον ἔπλετο θυμῷ),
πῶς καὶ νῦν βεόμεσθα; τό σε φράζεσθαι ἀναγμεν.
οὔτε τρογγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων,
ὥστ' ἀπὸ τ' εὖ ζῶειν, καὶ ἄμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν.“
Τοὺς δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
355 „νηπιοὶ ἀνθρώποι, δυστλήμονες, οἱ μελεδῶνας
βούλεσθ', ἀργαλέους τε πόνοους, καὶ στείνεα θυμῷ,
θῆιδιον ἔπος ὑμῦ ἔρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
σφάζειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται,
360 ὅσσα ἐμοί κ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
νηὸν δὲ προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων
ἐνθάδ' ἀγειρομένων, κατ' ἐμὴν ἰθύν γε μάλιστα·
εἰ δέ τι τηῦσιον ἔπος ἔσσειται, ἢ τι ἔργον,
ὑβρις θ', ἢ θέμις ἐστὶ καταθνήτων ἀνθρώπων,
365 ἄλλοι ἔπειθ' ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
τῶν ἐπ' ἀναγκαίῃ δεδμησέσθ' ἤματα πάντα.

B.) cite ce passage des hymnes à Apollon, qu'il attribue à Homère ou à l'un des Homérides (Ὁμηρος δὲ, ἢ τῶν Ὀμηριδῶν τις, ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις etc.); ce qui prouve que dès lors on ne regardait pas comme certain qu'Homère fût l'auteur de ces hymnes.“ D. Montbel. — ῥήσσοντες. h. e. σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες, ut interpretatur Eustath. ad Il. σ', 571. — παιήονες. 95.

341. οἷσίτε — αἰοιδήν. Creteneses clari fuerunt musca; qui pedem creticum invenerunt (Cic. Orat. 64., de Orat. 3, 47., Quintil. Orat. 9, 4.), et praecincte cithara proelia ingrediebantur, ut ait Gellius N. A. 1, 1. primus cantu vicit in ludis Pythicis Cres Chrysothemis; cecinit autem hymnum in Apollinem. v. Paus. 10, 7. Ex Ilg.

344—353. ἐπήρατον, editum, excelsum. cf. 352. et ann. ad Odys. δ', 606. — ἔμελλον — τετιμένοι. ita Pierson. Veris. p. 155., Ilg. et edi-

tores, uno excepto B, qui servavit codicum scripturam ἔμελλον — τετιμένος. at cf. locum geminum 302. — δάπεδον. v. ann. ad 266. — ὠρίνετο θυμὸς, animus commotus est cura et dolore ex aspectu loci montuosi, nec fertilis. — βεόμεσθα, vivemus. ita W et B. vulgo: βιόμεσθα. v. ann. ad Il. σ', 194.; sed etiam Buttmann. gr. gr. t. 2., p. 89. — ὀπηδεῖν, obsequi, sive operam dare, hominibus deum consulentibus. v. Frank., quemque locum contendit jussit, 3, 209., item Il. β', 184, ω', 368, Odys. η', 165 etc.

355, 56. δυστλήμονες, impatientes. — στείνεα, στενή, angustias dixit τροπικῶς angores. v. ll. μ', 66 etc.

358—366. μάχαιραν, cultrum. isiciarius apud Comicum Equ. 455.: τὰς κοιλίας Καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι etc. — κατ' ἐμὴν ἰθύν γε. ita Matth., Herm., Frank. mendose libri: καὶ ἐμ. ἰθύν τε. εἰ δέ τι pro ἢ τι, quod iidem habent, ponendum

εἴρηται τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι φύλαξαι.“

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Διητοῦς υἱέ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

esse, primus animadvertit Reizius, quem recte Frank. secutus est: κατ' ἐμὴν ἰθὺν γε est meo quidem jussu, sub meo imperio. Hesychius: ἰθὺν, φρόνησιν, τρόπον, βούλησιν, διάνοιαν, quae interpretatio pertinere videtur ad γυναικῶν ἰθὺν Odyss. π', 304. sibi parere Cretenses jubet deus; sin temere quid dixerint, vel fecerint, superbi- rintque more hominum, fore ait, ut alios, nec deos, sed mortales (ἄλλοι ἄνδρες, h. e. ἄλλοι, ὄντες ἄνδρες), dominos nanciscantur. „haud dubie hi versus ad bellum Amphictionicum spectant, quo, Crissaeis, quia se impie

gessissent, in servitutem redactis, ad Delphos cura oraculi Pythici translata esse dicitur Olymp. 47. v. Aeschin. p. 498 seqq. ed. Reisk. etenim Crissaei antiquo tempore Pythicum oraculum tenebant; apud quos cum sacerdotes videantur ex ea gente electi fuisse, quam rumor erat e Creta oriundam esse, recte Apollo Cretensibus illis, qui sacerdotes sui futuri essent, ea mala minatur, quibus sacerdotum maxime culpa Crissaeorum civitas afflicta est. in verbis ση- μάντορες (Il. θ', 127 etc.) et ὑπ' ἀναγκάϊη facillime dominos servorum intelliguntur.“ E Frank.

I.

E I Σ E P M H N.

ARGUMENTUM.

Poëta, initio facto, ut solent hymnographi, a generalibus dei celebrandi laudibus, postquam Majae, matris ejus, amores paucis attigit, progreditur ad enarrandum natum, statimque a natu, ad adipiscendum honorem apud homines, callide atque astute facta, Mercurii: inprimis furtum boum Apollinis in Pieria, et inventionem lyrae, cujus cantu spes erat iram Apollinis lenitum iri. (22—181.) qui quidem, frustra quaesitis bobus, furtum negantis pueri verbis callidis nequaquam falsus, arreptum e cunis abstulit, mox autem, inhonestiore ejus artificio delusus, humum projecit, et praecire jussit. itaque Jovem adeunt, cujus jussu Mercurius Apollini reddit quidem boves, sed abducentem eas nova fraude aggreditur, vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere faciens. qua re attonitum atque indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam ille possidere cupiens 50 pro ea boves offert, plura et praeclara dona promittit Mercurio (182—452). eam hic conditionem accipit, lyrae utendae rationem docet, contraque Apollinis artem divinandi, quam ipse discere studebat, multis verbis praedicat. igitur, accepta lyra, boum curam Apollo mandat Mercurio, quibus ad prata compulsis ambo in Olympum redeunt, ubi Mercurius, postquam juravit, se neque lyram neque aliud quidquam suffuraturum esse Apollini, virga aurea ab eo donatur, qui praeterea illum ad Thias proficisci jubet, ut artem vaticinandi per lapillos edoceatur. his expositis poëta solenni clausula finit carmen.

*E*ρμῆν ὕμνει, Μοῦσα, Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα, καὶ Ἀρκαδῆς πολυμήλου,

Annotationes. Auctor hymni Hom. in Mercurium quis fuerit, ignoratur. *Vossius Mythol. Br. 16., p. 103. 2. edit.:* „Die homerischen Hymnen hielt man grösstentheils für Arbeiten der Homerischen. *HOMER. ODYS. III.*

den, unter welchen zu Aeschylus Zeit Cynäthos durch Vortragung homerischer u. eigener Gedichte in Syrakus am berühmtesten ward. (Schol. Pind. Nem. 2, 1.)“ Cynaetho igitur hunc hymnum

ἄγγελον ἀθανάτων ἑριούμιον, ὃν τέκε Μαῖα,
 Νύμφη εὐπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα,
 5 αἰδοίη μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὄμιλον,
 ἄντρον ἔσω ναίουσα παλισκίου, ἔνθα Κρονίων
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῶ,
 ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκόλενον Ἥρην,
 λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητοὺς τ' ἀνθρώπους.
 10 ἀλλ' ὅτε δὴ μέγαλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,
 τῇ δ' ἤδη δέκατος μείσι οὐρανῶ ἐστήρικτο,
 [ἔς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσμημά τε ἔργα τέτυκτο]
 καὶ τότε ἔγειναιτο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην,
 [λήιστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,]

tribuit vir eruditissimus, hymnum in Apollinem pridem tribuebant. Schol. Pindari l. c.: *Κύναιθος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι.* cui assentiens Ilgenius p. 356. hymnum in Ap. Pythium dici arbitratur; verum de hymno in Mercurium non convenit illi cum Vossio, ut qui haec inter carmina nimium orationis, compositionis artisque discrimen deprehendere sibi videatur. ceterum de fabula, quae materiem hujus carminis praebuit, Ilg. evolvi jussit Apollodorum 3, 10, 2., Ovid. Met. 2, 679—703, Anton. Lib. cap. 23., Lucian. Dial. deorum 7., et ex recentioribus Groddeckium, qui de argumento agit copiosius libro *de hymnorum Hom. reliquiis*, p. 35. de aetate hujus hymni v. etiam Böttigerus Museo Attico, 1. vol., part. 2., 1796., quo loco Musas tibicinas (452) pro indicio aevi recentioris habet, auctore scholiaste antiquo ad Il. κ', 13., qui *αὐλοὺς* et *σύριγγας* barbaris tantum nota instrumenta musica fuisse dicit tempore Homérico. cui sententiae ne quis opponat juvenum saltationem ad tibiam in pompa nuptiarum Il. σ', 495., Böttigerus negat, Ionios ibi tibicinas intelligendos esse, sed Lydos, quos arcessere pro re nata soliti sint Iones, sicut Romani Etruscos. sed haec hactenus: neque enim excutiam ea, quae Hermannus disputavit de pluribus et huius et aliorum hymnorum recensionibus editionibusque, quas, temporibus diversis a diversis factas, post miro, ne dicam incredibili, modo coaluisse putat, sagaciter quidem multa, ut solet, singula observans, sed in ponendo toto infelicior. cujus tamen auctoritate ductus, ni fallor, Montbellius, paulo durius de hoc hymno iudicat his verbis: „Je suis fort surpris que

cet hymne ait pris sa place parmi les oeuvres homériques. Rien de plus intelligible et de plus entortillé que ce petit poème, non seulement sous le rapport des idées en général et de leur liaison, mais aussi sous le rapport de la construction grammaticale. Dans plusieurs passages, on ne sait s'il s'agit d'un éloge ou d'une satire, (?) et, pour la plupart, ils tiennent plus du génie de Lucien (?), que du génie d'Homère“ etc. — Vers. 1—3. *Μαριάδος νιόν.* Odys. ξ', 437, Apollod. 3, 10, 2 etc. — *Κυλλήνης.* Il. β', 603. — *ἐριούμιος.* v. ann. ad Il. υ', 34.

6. codd. soloecae: *ἄντρον — παλισκίου.* non prorsus eadem ratione dictum est *σπάρταν ἔσω κατέδυνε* 237., diversa *δέετρον ἔσω δύνοντες* Odys. λ', 578, quae Herm. excusavit; nec ad rem facit illud Odys. ω', 303. *κλυτὰ δώματα ναίω* etc. de confusis *v* et *υ* litteris v. Odys. λ', 91, ρ', 4, Porson. ann. ad Eurip.

7—11. *νυκτὸς ἀμολγῶ.* Il. λ', 173. — „ἀλλ' — ἐστήρικτο. h. e.: *cum ex summi Jovis voluntate jam decimus mensis coelo procedebat. μείσι,* forma Aeolica, ut Il. τ', 117.“ *Ex Ilg. ἐστήρ.* Aratus principio carminis: *αὐτὸς γὰρ τότε σήματ' ἐν οὐρανῶ ἐστήριξεν* (statuit), *ἄστρα διακρίνας.* sic mensis dicitur οὐρ. *ἐστηρίχθαι*, quod clarissima mundi lumina labentem coelo annum ducunt. (Virg. Georg. princ.) annotavit Herm.

12. versus male cohaerens, nec dubie suppositus. idem dicendum est. de 14, 17—19, 25, 77, 78, 80, 111, 455, 476, 507—512, denique de 577. et 578, quibus non operae est immorari.

13—15. *καὶ τότε.* Odys. ε', 391 etc. — *πολύτροπον.* Odys. α', 1.—

- 15 νυκτὸς ὄπωπητῆρα πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
[ἡῶς γεγωνῶς, μέσῳ ἡματι ἐγκυθάρειεν,
ἑσπέριος βοῦς κλέψεν ἐκῆβόλου Ἀπόλλωνος,
τετραδί τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.]
- 20 ὃς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυῖων,
οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο, μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκῳ,
ἀλλ' ὄγ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφείος ἄντροιο.
ἔνθα χέλυν εὐρώων ἐκτῆσατο μυρίον ὄλβον,
- 25 [Ἐρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τεκτῆνατ' αἰοιδόν.]
ἢ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείησι θύρῃσι,
βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθιγλέα ποιῆν,
σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Διὸς δ' ἔριονύσιος υἱὸς
ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·
- 30 „Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
χαίρε, φυῆν ἐρόεσσα, χοροῖτύπε, δαιτὸς ἐταίρη,
ἀσπασίη προφανείσα! πόθεν τόδε, καλὸν ἄθυρμα,
αἰόλον ὄστρακον, ἔσσι, χέλυσ ὄρεσι ζώουσα;
ἀλλ' οἶσω σ' ἐς δῶμα λαβών. ὄφελός τί μοι ἔσση,
- 35 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.
[οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν.]
ἢ γὰρ ἐπηλυδίας πολυπήμονος ἔσσει ἔχμα

ὄπωπητῆρα, speculatorem, ab ὄωπα, ὄωπέω. — πυληδόκον, qui fores observat, noctu egredientes spoliaturus. cf. 66, 67, 282—85. serio Berglerus: janitorem, cum janitoris munus a praesidis furum sit alienissimum.

21—28. ἐνὶ λίκῳ, in corbi, seu vannō, pro cunis adhibita. — σαῦλα, lente. v. interpp. Hesychii h. v. et Fischer. ad Anacr. p. 416.

30—33. σύμβολον Ilg. et Matth. κῆρυμα sive ἔρμαιον intelligunt, rectius autem Frank. omen, quemadmodum Aeschylus Agam. 136. dixit τερονὰ σύμβολα, laeta omnia sive ostenta. — οὐκ ὀν· ὄν, non rejicio, accipio omen. — ἐρόεσσα, amabilis, propter usum testudinis ad cantum. — B: „nunc edunt vulgo χοροῖτύπε, cum codd. et vett. edd. habeant χοροῖτύπε, quod cur repudiarer, nullam esse rationem intelligebam. χοροῖτύπος activo sensu est, quae chori saltationem et cantum pulsas, pulsu chordarum dirigis; verbis Pindari: τὰς ἀκούει βάσις, πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν, ἀγχιχώρων ὀπότεν τῶν φροῖμίων ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.“ similiter Ilg., qui laudavit illa ex Apoll. Rhod. 1, 536.: ὡστ' ἠΐθεοι, Φοίβω χορόν — Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπά

περὶ βαμὸν ὀμαρτῆ Ἐρμελέως κραιπνοῖσι πέδον ἐήσσωσι πόδεσσιν, praetereaue Horat. Od. 1, 37, 1, 2., et 1, 4, 10. idem: „δαιτὸς ἐταίρη. Odys. θ', 99.: φόρμιγγος θ', ἢ δαιτὶ συνήροός ἐστι θαλίη. cf. Odys. ε', 270, Plut. Sympos. 7, 3, Pind. Ol. 1, 22 seqq., Horat. Od. 3, 11, 16; 1, 32, 13., Athen. 14, 6., p. 627.“ πόθεν τὸ δε ἐσσι, quomodo hic es, h. e. huc venisti? v. Ilg. — „αἰόλον ὄστρακον, variegata testa.“ Bergler.

36. Hesiodi versus O. et D. 365., quem merito repudiarunt Groddeck, Herm., W.

37, 38. ἔχμα, quod in codd. est αἶχμα vel αἶχμα, recte scripsit Ruhnken. ann. ad h. in Cer. 228; sed nescio, qua auctoritate reddiderit munimen, quasi legisset ἔρομα. imo verba ἐπηλυδίας (h. 5, 228.) ἔχμα, incantationis impedimentum, significare videntur id, quo magi aliquid impediunt, amorem, sanitatem aegroti etc. Apollon. Soph., laudato Il. φ', 259.: ἔχματα, κολύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν. magicum usum habere credebantur testudines, idque, opinor, in utramque partem, quanquam bonam tantummodo sumens Plinius H. N. 32, 4.: terrestrium (testudinum), inquit, car-

ζώουσ' ἦν δὲ θάνης, τότε γ' ἂν μάλα καλὸν αἰείδοις.“

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρησιν αἰείρας
40 ἄψ εἶσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.

* ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνα πολιοῖο σιδήρου
αἰῶν' ἐξετόρησεν ὄρεσκῶοιο χελώνης.

ὡς δ' ὁπότε ἄκνυ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ
ἀνέρος, ὅντε θαμειαὶ ἐπιστροφῶσι μέριμναι,
45 ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,

ὡς ἅμ' ἔπος τε, καὶ ἔργον, ἐμῆδετο κύνδιμος Ἐρμῆς.
πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορῶοιο χελώνης,

ἀμφὶ δὲ δέσμα τάνυσσε βοὸς προαπίδεσσιν ἐῆσι,
50 καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἦραρεν ἀμφοῖν,

ἐπτά δὲ συμφώνους ὄτων ἐταιύσσατο χορδάς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα
πλήκτρον ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος. ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς
σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αἰείδεν,

55 ἐξ αὐτοσχεδίνης πειρώμενος (ἦν τε κοῦροι
ἠβηταὶ θαλίησι παραιβόλα κερτομέουσιν),

nes sufflitionibus propriae, magicisque artibus refutandis, et contra venena salutare produntur. similiter Palladius de Re rust. 1, 35.: grandini creditur obviare, — si quis palustrem testudinem dextra manu supinam ferens vineas perambulet etc. — τότε γ' ἂν Barn. ann. et Ilg. libri: τότε ἂν, τότε αὐ, Herm. et alii: τότε κεν.

41. inepte Barn.: ἀναπηδήσας, „alacriter resiliens, fortasse ad fenestram, ut accuratius exsculperet carnes et ossa testudinis.“ malim: ἀνάπη δήσας, h. e. ἀναδήσας πη, aliquo modo alligata testudine, vel potius ἐνθα ὀάπι δήσας, ut vimine illam ligasse intelligatur. tale quiddam res postulat, facilisque est mutatio, cum ἀνά et ἄρα, itemque Δ et Δ litterae, permutari inter se soleant, nec, qui joticismo utuntur, Neograeci πὶ et πη pronuntiatione distinguant. longum est aliorum conjecturas ferri nequit, cum et inusitatum sit verbum ἀναπηλεῖν, et si vel maxime usitatum esset sensu τοῦ ἀναπάλλειν, non sic quidem eo proficeretur, quia id nusquam significat, ut persuadere volunt, in tergum conijcere.

42—50. αἰῶν' ὁ νοτιαῖος μυελός. cf. 119. — περήσῃ Wakef. ad Lucret. 2, 1046, p. 362. vulgo: περήσει. sed futuri in comparatione usus nullus est. ὡς ὁπότε cum conjunct. illustravit Thiersch. gr. gr.

§. 323, 3. cf. Frank. — ἐπιστροφῶσι, versant. — „ἀμαρυγαί, vibrationes oculorum, ut Apoll. Rhod. 3, 1018.: τῆς δ' ἀμαρυγᾶς Ὀφθαλμῶν ἤρασεν. Eurip. Or. 810.: δρομάσι δινεύων βλεφάροις.“ Ex Ilg. — ἐν μέτροισι ταμῶν, arundines ad certam mensuram sectas, quibus fixis in margine perforato testudinis pellem bovinae intendit. — „λιθορῶοιο primus Piersonus Veris. p. 156., ex Empedoclis versu ap. Plut. Symp. 1. p. 618., pro διὰ ῥινοῖο, quod habent libri. similiter Herod. 1, 47. oraculo: ὁδμή μ' ἐς φρένας ἤλαε κραταιοῖοιο χελώνης.“ Ex Ilg. — πήχεις, ζυγόν, cornua et transtillum lyrae, germ. Griffe und Steg.

52. φέρων, secum portans, ut rem, qua gauderet. frustra Matth. φερῶν, Herm.: τεῦξ' εὔραον: quem quidem cum secutus olim esset B, post Montbelio auctor fuit, ut nihil mutaret. sic 63. quoque dixit φέρων, similiterque, annotante Montbel., 499.: κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὸς — Πλήκτρον ἐπειρήτιζε.

53 — 62. κατὰ μέρος, ἐν μέρει, ordine. v. Xenoph. Anab. 5, 1, 9. — σμερδαλέον κον., graviter insouit, ut Odys. κ', 398.: πάσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κανάχιζε, ubi v. ann. — ἐξ αὐτοσχεδίνης, ex tempore, sicut protervi juvenes convivantes non praemeditatis jocos dicerent se lacessunt παραιβόλα, h. e. παραβλήθην, ut ait

ἀμφὶ Δία Κρονίδην, καὶ Μαϊάδα καλλιπέδιλον,
ὡς πάρος ᾠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότῃ,
ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἔξονομάζων·

60 ἀμφιπόλους τ' ἐγέραιρε, καὶ ἀγλαὰ δώματα, Νύμφης,
καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηετανούς τε λέβητας.
καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῶ ἐνὶ λίκνῳ,
φύρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἑρατίζων

65 ἄλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
ὄρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν, οἷά τε φῶτες
φηληταὶ διέκουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Ἥλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς ὠκεανόνδε

* αὐτοῖσιν δ' ἵπποισι, καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἐρμῆς

70 Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιοέοντα,
ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλιν ἔχεσκον,
βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἑρατεινούς.
τῶν τότε Μαϊάδος υἱὸς, ἐϋσκοπος Ἀργειφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.

75 πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθῶδεα χῶρον,
ἔχνη' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης,
[ἀντία ποιήσας ὄπλ᾽ ἀσπὸς πρόσθεν ὀπισθεν,
τὰς δ' ὀπίθεν πρόσθεν, κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε.]

σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔραψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησι.

80 [ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θανυματὰ ἔργα,]

συμμίσγων μυρικής καὶ μυρσινοειδέας ὄξους,

* τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἀγκάλων ὕλης,
ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης

85 ἔσπασε Πιερίηθεν, ὁδοιπορίην ἀλειίνων,

Hom. II. δ', 6., vicissim. — „ᾠρίζεσκον, ᾠρίζεσκον.“ Ilg. h. e. consuescebant. — ἑταιρείῃ, amatoria. — ἔξονομάζων, nominans, celebrans. — ἐπηετανούς, crebros.

65. ἄλτο κ. σκοπιήν, prosiluit ad speculandum, E Frank.

69. αὐτὰρ ἄρ' Ἐρμῆς. intolerabilia auditu, quibus longe lenius est illud αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς II. β', 103., quod Herm. excusavit. Ald. 3.: αὐτὰρ Ἐρμ., Natalis Comes Mythol. 5, 17.: αὐτὰρ ὁ Ἐρμ. probabiliter Barn.: αὐτ. ὄρ' Ἐρμ.

71—76. „θεῶν μακ. βόες. boves deorum omnium, qui curam eorum Apollini commiserant.“ Ex Ilg. — ἀκηρασίους, ἀφθάρτους, intemeratos. ἀκηρατον λειμῶνα dixit Eurip. Hipp. 65. cf. ann. ad Aeschyl. Pers. 583. — ἀπε-

ταμνετο, avertit, furatus est. Odys. λ', 401 etc. — „πλανοδίας. Virg. Eclog. 6, 58.: errabunda bovis vestigia.“ Ilg. — ἔχνη' ἀποστρέψας. sic ap. Virg. Aen. 8, 209. Cacus Herculis tauros, ne qua forent pedibus vestigia rectis, Cauda in speluncam, versisque viarum Indiciis raptos, saxo occultabat opaco, ubi haec laudant interpp.

79. ἔραψεν. Matthiaei emendatio, quae et aliis arrisit. codd.: ἔριψεν.

82. alienum τότε, nec sana verba νεοθ. ἄγκ. ὕλης. Mosc. liber: νεοθηλέαν ἀγκάλωρήν. scribamus: τῶν ὄγε συνθ. νεοθηλέα πάγκαλον ὕλην.

83—85. ἀβλαβέως, sine offensione aut injuria pedum. ὁδοιπορίην, viam publicam, germ. die Landstrasse, quae item dicitur δολιγὴ ὁδὸς versu proximo,

* οἷά τ' ἐπειρόμενος, δολιχὴν ὁδὸν αὐτοτροπήσας.

Τὸν δὲ γέρον ἐνόησε, δέμων ἀνθούσαν ἀλωήν,
ἴμενον πεδίονδε δι' Ὀρχηστὸν λῆχεποίην.

τὸν πρότερος προσέφη Μαΐης ἐρικυδέος νιός·

90 „ὦ γέρον, ὅσπερ φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ἄμους,
ἢ πολυοιήσεις, εὐτ' ἂν τάδε πάντα φέρησιν!

* καὶ τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας,
καὶ σιγᾶν, ὅτε μὴ τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.“

Τόσσον φᾶς συνέευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.

95 πολλὰ δ' ὄρη σκίοεντα, καὶ αὐλῶνας κελαιδεινοὺς,
καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα, διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.

ὄρφναίη δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίη νύξ,

ἢ πλειῶν, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημοιοργός,

ἢ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο, δῖα Σελήνη,

100 Πάλλαντος θυγάτηρ, Μεγαμηδείδαο ἄνακτος,

τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος νιός

Φοῖβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους.

ἀκμηῆτες δ' ἴκανον ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον

καὶ ληνοὺς προπάροιδεν ἀριπροπέος λειμῶνος.

105 ἐνθ' ἐπεὶ εὐ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους

* καὶ τὰς μὲν συνέλασεν ἐς αὐλίον, ἀθρό' ἰούσας,
λωτὸν ἐρεπτομένας, ἢδ' ἐρσήεντα κύπειρον·

σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.

* δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἐλὼν ἐπέλεψε σιδήρω,

110 * ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἄμπνυτο δὲ θερμός αὐτῆμ·

opponiturque viae compendiariae, qua profectus est Mercurius.

86. αὐτοτροπήσας. sic MSS.; vett. edd. αὐτοπρεπής ὡς. ponamus ἀποτροπήσων, vitaturus.

88—91. de Onchesto v. hymn. 2, 53. — λῆχεποίην. hymn. 2, 47, ll. β', 697. — δέμων, struens, colens. — ἐπικαμπύλος, incurvus. — ἢ πολυοιήσεις — φέρησιν, sane vino abundabis, quando haec omnia fructum tulerint. votum pro bona vindemia; cujus voti velut mercedem eam postulat Mercurius, ut senex ne viderit, quae viderit, neve audierit audita, taceatque, nisi sua ipsius res agatur.

92. καὶ τε. malim: ὥστε, quo haec melius conjungantur cum superioribus. saepe confusa καὶ et ὥς.

94—103. „βοῶν ἴφθιμα κάρηνα. v. ll. ψ', 260. Virg. Aen. 5, 61.: bina boum capita. cf. Aen. 8, 44; 3, 391.“ Ex Ilg. — αὐλ. κελαιδεινοῦς, valles sonoras. — ἐπαύετο, finiebatur. — δημοιοργός, operarius labori repetendo aptus. — σκοπιήν, speculam, coelum. — Πάλλαντος. Auroram Pallantiadem vocat Ovid. Met. 9, 420. et 15, 191. fieri potest, ut has deas per-

miscuerit poeta. — Μεγαμηδείδαο. nomen ignotum. — ἀκμηῆτες primus Ilg. pro ἀδμηῆτες. bene ἀκμηῆτες, indefessas, ut quas deus egisset curassetque; hominis grex lassatus fuisset longo diffcilique itinere.

105, 6. ἀσύστατα. scribamus: κοίτας μὲν — ἐς αὐλίον, in cubilia stabuli, et conjuncta erunt. ἀθρό' ἰούσας primus Barn. pro ἀθρόῃς οὔσας.

107. ἐρεπτ. carpentes inter viam, ut solent pecudes. de hisce herbis v., si tanti est, ll. β', 776 et φ', 351. λωτὸν ἐρσήεντα Hom. dixit ll. ζ', 348. —

109, 110. obscura, nisi ponas ἀγλαὸ ὄζω — ἄρμενα ἐν π., siquidem duobus lignis opus est, quae confricentur, artificio hodieque rudium populorum. neque enim Ilgenianae editionis censori, Lenzio (Neue Bibl. d. sch. Wiss., vol. 65, p. 60.), assentior, haec ita explicanti: „Die Erfindung wird nur kurz angedeutet, welche der Schol. des Apoll. Rhodius (ad 1, 1184) genau u. deutlich beschreibt. Man nahm einen Ast, den man mit einem Messer von der Rinde befreiete, u. glatt machte. Dieser diente nun als eine Art von Bohrer oder Tre-

[Ερμῆς τοι πρότιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκεν.]

πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίω ἐνὶ βόθρῳ
οὔλα λαβῶν ἐπέδηκεν ἐπητανά· λάμπετο δὲ φλόξ
τηλόσε φῦσαν ἰεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.

115 ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἔλικας βοῦς ἔλκε θύραζε
δοιᾶς ἄγχι πυρὸς· δύναμις δὲ οἱ ἔπλετο πολλή.
ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοῶσας,
ἐγκλίνας δ' ἐκύλυδε, δι' αἰῶνός τε τὸρήσας

120 ἔργα ἔργον ὄπαζε, ταμῶν κρεῖα πίονα δημῷ·
ᾧπατα δ' ἀμφ' ὀβελιοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι,
σάρκας ὀμοῦ, καὶ νῶτα γεράσμια, καὶ μέλαν αἷμα,
ἔργμιονον ἐν χολάδεσσι. τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης·
θινοῦς δ' ἔξετάνυσσε καταστυφέλω ἐπὶ πέτρῃ,

125 * ὡς ἔτι νῦν τάμετ', ἄσσα πολυχρόνιοι πεφύασι,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα, καὶ ἄκριτον. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσατο πίονα ἔργα
λείψ' ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δῶδεκα μοίρας
κληροπαλεῖς· τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἐκάστη.

130 ἐνθ' ὁσέης κρεῖων ἠράσσατο κύδιμος Ἐρμῆς

pan, um in ein anderes ausgehöhltes Stück Holz (der Schol. nennt es στορεῦς) eingefügt, u. durch schnelles Hinausstossen u. Herausziehen in Brand gesetzt zu werden“ etc. hoc si diceret poeta, multa hic interciderent. nunc autem, admissa correctione nostrā, id tantum intelligendum reliquit auditoribus, quod rei gnari facile intelligebant, confricasse Mercurium ramos illos decorticatos. ceterum Mosc.: — ἐλῶν ἐνὶ ἀλλὰ σιδήρῳ, ex quibus Riemer ap. Schn. v. ἐπιλέπειν hanc correctionem exculpsit, minime contemendam: — ἐλῶν ἐπέλεψ' ἐν ἄλλῳ (ὄξω). ita σιδήρῳ pro interpretatione habendum esset.

112 — 124. κάγκανα, avida. 136, II. φ', 364. κᾶλα, ligna, Hom. dicit κῆλα Ionice. v. II. α', 53 etc. — ἐπητανά, ἐπητανά, quod quidem ostendunt libri, sed ἄμετρον. cf. Hesiod. O. et D. 605 etc. — φῦσαν, spiramen. — ὑποβρυχίας, germanice dumpfbrülend. aptum epitheton boum, quae invitae protraherentur e stabulo. Hesiodus Theogn. 832.: τὰυρον ἐριβρύχω. hinc Barn. et alii inconsiderate: ἐριβρύχους. idem sonant ὑποβρύχιος et ὑπόβρυχος. — ἐγκλίνας Ilg., Herm. Mosc.: ἐκκρίνας. vulgo: ἐγκλίνας. — αἰῶνος. 42. — ἔργα ἔργον Frank. libri: ἔργα δ' ἔργον. — νῶτα γερ. — χολ. hisce Ilg. adhiberi jussit II. η', Odys. σ', 44,

v', 25 et seqq. — „τὰ δὲ, reliqua praeter σάρκας et νῶτα. v. hymn. in Cer. 456.“ Frank. — καταστ., aspera. — ἐπὶ a Barnesio est. libri: ἐνί.

125. Mosc.: νῦν τὰ μέτασα. probabiliter Herm., secundum Ilg.: ὡς ἔτι νῦν τάνυθ', ἄσσα πολυχρόνια πεφύασι, quemadmodum nunc quoque, multo post, tenduntur, quae natura ad diuturnitatem facta sunt. (Ilg.: — quotquot ea sunt natura, ut longum tempus durent.) „ἄσσα non sic intelligi, ut δέματα cogitentur, sed generatim, quidquid de pellibus diuturnum est. indicat enim poeta, ut puto, pelles extendi respectis mollioribus partibus, quae facile rancidae fiunt“ etc. Herm. imo intelligere videtur pelles grandiorum et justae aetatis animalium, quae pelles durabiles sunt, et subactionem ferunt. hinc II. ρ', 389., ubi modus describitur, quo coria depsebantur: ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ τὰυροιο βοῦς μεγάλοιο βοεῖην Λαοῖσιν δῶν τάνυειν etc. — τάνυθ', τάνυται.

126—148. δηρὸν μετὰ τ., κ. ἄκριτον, ut ἀκριτον αἰεὶ Odys. σ', 173. — χαρμόφρων, χαίρων. — λείψ' ἐπὶ πλατ., in loco plano. v. Schn. v. πλαταμῶν. — δῶδεκα μοίρας, numero majorum deorum, ut suspicatur Frank. — τέλεον γέρας, perfectum plenumque honorem muneris, h. e. portionem justae ponderis. — ὁσέης (h. 2, 60.) κρεῖων, κρεῖων,

- (ὄδυμῃ γὰρ μιν ἔτειρε, καὶ ἀθάνατόν περ ζόντα,
 ἡδεῖ). ἀλλ' οὐδ' ὡς οἱ ἐπαίθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 καὶ τε μάλ' ἰμείροντι, περῶν ἱερῆς κατὰ δειροῆς,
 ἀλλὰ τὰ μὲν κατέδηκεν ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον,
 135 δημόν, καὶ κρέα πολλὰ· μετήγορα δ' αἰψ' ἀνάειρε,
 σῆμα νέης φωρῆς, ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας,
 οὐλόποδ', οὐλοκάργηνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμῆ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κατὰ χροῆος ἤνυσε δαίμων,
 σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίην,
 140 ἀνθρακίην δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
 παννύχιος· καλὸν δὲ φῶως ἐπέλαμπε Σελήνης.
 Κυλλήνης δ' αἰψ' αὐτὶς ἀφίκετο διὰ κάρηνα
 ὄρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν,
 οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 145 οὐδὲ κύνες λελάκοντο. Διὸς δ' ἐριούνιος Ἐρμῆς
 δοχμῶθεις μεγάροιο διὰ κληῖθρον ἔδυνεν,
 αὐρῇ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ὀμίχλη.
 * ἰθύσας δ' ἀντροῦ ἐξίκετο πίοισα νηόν,
 ἦκα ποσὶ προβιβῶν (οὐ γὰρ κτύπεν, ὥσπερ ἐπ' οὐδεῖ).
 150 ἔσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπάχτετο κύδιμος Ἐρμῆς.
 σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἦντε τέκνον
 * νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι λαΐφος ἀθύρων
 κείτο, χέλυν ἑρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔργων.
 μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεῶν θεός, εἰπέ τε μῦθον·
 155 „Τίπτε σὺν, ποιικλομήτα, πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ὄρῃ
 ἔρχῃ, ἀναιδείην ἐπειμύμενε; νῦν σε μάλ' οἶω
 ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα
 Αἰητοῖδου ὑπὸ χερσὶ διέκ προθύροιο περῆσειν,
 * ἢ σὲ λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκαα φηλητεύσειν.

usus, h. e. esus, carniūm. appetivit quidem Merc. carnes, nidore captus; sed tamen ab edendo abstinuit, ut deus. — μετήγορα, sublimia, velut tropaeum. — „σῆμα — φωρῆς, monumentum puerilis furti.“ Ex Herm. codd. male: φωνῆς. iidem: αἰείρας. ἀγείρας Ilgenio debetur. — ἐμάρανε, extinxit. Il. i', 212 etc. — ἀμάθυνε, ἠφάνιζεν, amoliebatur. Il. i', 593. — δολ. ὁδοῦ. genit. loci. — δοχμῶθεις, inclinatus, obliquo corpore. — διὰ κληῖθρον, per seram, more hodieque daemonum, ut vulgus credit. — αὐρῇ — ὀμίχλη. et aurae autumnali et nebulae eum comparat, idque ἀσυνδέτως, et imaginem alteram altera velut illustrans aut corrigenens; quod est gratae cujusdam negligentiae. similiter, annotante Kämmerero, qui haec carmina germanice versa edidit 1815., Apoll. Rhod. 4, 877.: αὐτῇ δὲ πνοιῇ ἐκέλη δέμας, ἦντ' ὀμίχλη, Βῆ ἑ' ἵμεν ἐκ μεγάροιο. — ἀντροῦ

νηόν, antri templum, argute dixisse videatur antrum, quod adhuc ei pro templo erat, opimum illud quidem et dives, ut in superioribus significavit, 60.; sed affectatum tamen id semper mihi visum est, et abhorrens ab his rebus animoque Mercurii, cui sordet domus materna, honorum divinorum cupido: v. 170—173. quare vereor, ne hoc dederit poeta: ἰθύσας δ' ἀντροῦ, οὐκ ἐξίκετο π. νηόν, vel alacrioribus numeris, quorum haud imperitus est hic poeta: ἰθύς ἄρ' ἀντροῦ, ὁ δ' οὐκ ἐξ. π. ν. mutaverit haec de industria nescio quis ineptus, cui negari videretur adventus Mercurii. ἀντροῦ praebuit liber Mosc.

152. scribamus παρ' ἰγνεσι, circum calces pedesque. fasciis, quibus pedes ejus involuti erant, ludebat.

159. ponamus λαθόντα. aut vincium Apollo auferet Mercurium, aut elapsus hic clam in Cyllenes montis convallibus praedabitur summa cum ignominia, haec

- 160 ἔρδε, τάλαν! μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὴν δ' Ἐρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 * „μητὲρ ἐμὴ, τί με ταῦτα τιτύσκειαι, ἦντε τέκνον
 * νήπιον, ὃς μάλα πάυρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
 165 * ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδεύδοικεν ἐνιπάς;
 αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη,
 * βουλευῶν ἐμὲ καὶ σὲ διαμπερὲς, οὐδὲ θεοῖσι
 * νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδάροητοι καὶ ἄπλιστοι
 αὐτοῦ τῆδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις.
 170 βέλτερον, ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοισι ὀαρίζειν,
 πλούσιον, ἀφνειὸν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
 * ἄνθρω ἐν ἡρώεντι θρασέμεν· ἀμφὶ δὲ τιμῆς
 * κάρῳ τῆς ὀσίης ἐπιβήσομαι, ἥσπερ Ἀπόλλων.
 εἰ δέ κε μὴ δώρῃσι πατὴρ ἐμὸς, ἦτοι ἔγωγε
 175 πειρήσω (δύναμαι) φηλητέων ὄρχαμος εἶναι.
 εἰ δέ μ' ἔρευνήσει Αἴητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
 ἄλλο τί οἱ καὶ μείζον ὄτομαι ἀντιβολήσειν.
 εἶμι γὰρ ἐς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
 ἔνθεν ἄλις τρίποδας περικαλλέας, ἠδὲ λέβητας,
 180 ποσθήσω, καὶ χρυσόν, ἄλις τ' αἴθωνα σίδηρον,
 καὶ πολλήν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὄψεαι, αἶκ' ἐθέλησθα.“
 Ὡς οἱ μὲν ὁ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 υἱὸς τ' αἰγιόχοιο Διὸς, καὶ πότνια Μαῖα.
 Ἦως δ' ἠριγένεια φῶας θνητοῖσι φέρουσα
 185 ὄρνυτ' ἀπ' ὠκεανοῖο βαθυρρόου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε κίων, πολυήρατον ἄλσος

verba alias quoque confusa sunt. v. Odys. γ', 364.

160. τάλαν primus Ruhnken. pro πάλιν.

163. τιτύσκειαι. ita codd., nec placet, ut plerisque placuit, Pierisoni (ad Moer. p. 119.) δεδίσκειαι. imo τιτύσκεσθαι Maja dicitur figurate, h. e. verbis severis velut collineare ad filium. igitur ponendum est, quod congruat voci genuinae, τί νυ ταῦτα τιτ., ἢ τέκνον νηπίου, — ταρβαλέον. notandum hyperbaton in verbis νηπ. — ταρβ. pro νηπ., ταρβ., ὃς — οἶδε.

167. ponamus δηλώσειν ἐμὲ etc. sic verba βουλευμάτα et δουλεύματα confusa sunt apud Eustath. ad Odys. ο', 319, δῆλος et δούλος ibidem in scholiis ad 95, etc.

168. ἄπλιστοι codd. regii apud Ruhnken. prae caeteris edd.: ἄπαστοι, quod fere servarunt recentiores. Herm. et Frank.: ἄπυστοι. B: ἄπληστοι, non saturati, de quo dubitabat Ruhnken., an

ita loquerentur idonei scriptores. equidem malim: ἄπλουτοι.

171, 72. πολυλήϊος. Il. 613.: πολυκλήμων, πολυλήϊος. — θρασέμεν, sedere, quod est ignavorum. Il. ι', 194 etc. — pro ἀμφὶ fuit cum scribendum esse suspicarer ἄρτι, nunc ipsum, nunc cum maxime, attissimum illud quidem sententiae, et id, quod facile depravari potuerit propter similitudinem μ et ρ, itemque τ et φ, litterarum in codd. sed collato versu 85. hymni 5. intellexi, et hic ponendum esse ἀμφὶ δὲ τιμῆν, quod attinet ad honorem adipiscendum. — κάρῳ τῆς ὀσίης. crasis inusitata his poetis. quare malim τῆς ὀσ. καὶ ἐγὼ ἐπ. etc. cf. h. 5, 227.

175—78. δύναμαι per se dixit παρενθετικῶς, ut Hom. δύναμαι γὰρ, δύνασαι γὰρ, Odys. δ', 612; ε', 25. perperam libri: — πειρήσω· δύναμαι — εἶναι. — μείζον, majus, pejus. — ἀντιβολήσειν, eventurum esse. — ἀντιτορήσων, perforaturus. Il. κ', 267.

- ἀγνὸν ἐρισφαράγου Γαιήοχου. ἔνθα γέροντα
 * κνώδαλον εὔρε, δέμοντα παρ᾽ ἔξ ὁδοῦ ἔρκος ἀλωῆς.
 τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·
 190 „ὦ γέρον, Ὀγγηστοῖο βατοδοροπέ ποιήεντος,
 βούς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἐλικτὰς,
 ἔξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μούνος ἀπ' ἄλλων,
 κνάνεος· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἔποντο
 195 τέσσαρες, ἦύτε φῶτες, ὁμόφρονες. οἱ μὲν ἔλειφθεν,
 οἱ τε κύνες, ὃ τε ταῦρος, ὃ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκται·
 ταὶ δ' ἔβαν, ἡελίοιο νέον καταδυομένου,
 ἕκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
 ταῦτά μοι εἰπέ, γεραιᾶ παλαιγενές, εἴ που ὅπως
 200 ἀνέρα, ταῖσδ' ἐπὶ βουσί διαπρήσσουντα κέλευθον.
 Τὸν δ' ὁ γέρον μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 „ὦ φίλος, ἀργαλέον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
 πάντα λέγειν· πολλοὶ γάρ ὁδὸν πρήσσουντι ὀδίται,
 τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά,
 205 φουτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
 αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφές δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι,
 ὅστις ὁ παῖς ἅμα βουσί ἐυκραιρησὺν ὀπήδει,
 210 νήπιος, εἶχε δὲ ῥάβδον. ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν,
 * ἔξοπῖσῶ δ' ἀνέεργε, κάρη δ' ἔχον ἀντίον αὐτῶ.
 Φῆ δ' ὁ γέρον· ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε, μῦθον ἀκούσας,
 οἰωνὸν δ' ἐνόει ταυνσίπτερον, αὐτίκα δ' ἔγνω
 φηλητήν γεραῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
 215 ἔσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
 ἐς Πύλον ἠραθῆν, διζήμενος εἰλίποδας βούς,
 πορφυρῆν νεφέλην κεκαλυμμένους εὐρέας ὤμους,
 ἰχναί τ' εἰσενόησεν Ἐκηβόλος, εἰπέ τε μῦθον·
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 220 ἰχνα μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιρῶν,
 ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
 βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται, οὔτε γυναικὸς,
 οὔτε λύκων πολιῶν, οὔτ' ἄρκτων, οὔτε λεόντων,
 οὔδέ τι Κενταύρου λασιαύχενος ἔλπομαι εἶναι,
 225 ὅστις τοῖα πέλωρα βιβᾶ ποσὶ καρπαλίμοισιν.
 αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερόν ἔνθεν ὁδοῖο.“

188—197. κνώδαλον omnes fatentur ineptum et depravatam esse. bene Ilg. ann. et Jacobs. Specim. emend. p. 108.: κώτιλον, garrulum, unde κωτίλλειν ap. Soph. Antig. 712. quod item in mentem venit Ilgenio, κώβαλον, versutum, Aristophani et recentioribus est κώβαλον, et mediam producit. — „βατοδοροπέ, qui rubos decerpis ad struendam sepem.“ E Frank. — κε-

ράεσσειν ἐλικτὰς, quas Hom. dicit ἔλικας βούς. — χαροποὶ, fulvi, vel rari. v. Odys. λ', 610. — νέον, modo.

210, 211. „ἐπιστροφάδην ἐβ., huc illuc, ultro citroque, ibat, vagabatur.“ E Frank. — ἔξ. δ' ἄν. videtur ponendum esse ἔξ. δ' ἄρα ἦγε. — ἔχον pro ἔχεν Herm. et ab illo editores.

226—42. ἔνθ. ὁδ. — ἔνθ. ὁδ. difficile dijudicatu esse ait, utrum pror-

- "Ως εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων,
 Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταίμενον ὕλη,
 πέτρης ἐς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε Νύμφη
 230 ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος,
 ὁδμῇ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρου ἡγαθέσιο
 κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκετο ποιήν·
 ἔνθα τότε σπείδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδόν,
 ἄντρον ἐς ἡερόεν, ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.
 235 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς,
 χαόμενον περὶ βουσίη, ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυε θυήεντ', ἥντε πολλήν
 πρέμων ἀνδρακίην οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει.
 * ὡς Ἐρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἔ αὐτόν·
 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασβε κάρη, χεῖράς τε, πόδας τε,
 δῆ ῥα νεόλλουτος, προκαλούμενος ἤδυμον ὕπνου
 * ἄργης, εἰνέτεόν τε χέλυν ὑπὸ μασχάλη εἶχε.
 γνῶ δ' οὐδ' ἡγνοίησε, Διὸς καὶ Αἰτουῦς υἱὸς
 Νύμφην τ' οὔρειν περικαλλέα, καὶ φίλου υἱόν,
 245 παῖδ' ὀλίγον, δολίης εἰλυμένον ἐντροπίησι.
 παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μέγαλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέωγε, λαβὼν κληῖδα φαεινὴν,
 νένταρος ἐμπλείους, ἡδ' ἀμβροθίης ἔρατεινῆς·
 πολλὸς δὲ χρυσὸς τε, καὶ ἄργυρος, ἔνδον ἔκειτο,
 250 πολλὰ δὲ φοινικέοντα, καὶ ἄργυρα, εἴματα Νύμφης,
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
 ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μέγαλοιο δίμοιο
 Αἰητοῖδης, μύθοισι προσηῖδα κύδιμον Ἐρμῆν·
 „ὦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μῆνυέ μοι βοῦς
 255 θάσσον, ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
 ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
 ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ

sum an retrorsum sibi eundum sit, propter
 perversa boum vestigia; pejus tamen fore
 putat, si illuc tendat, quo capita earum
 conversa fuerint, ut senex narravit. —
 αὐτὸς, solus sine comitatu, quamvis in
 obscurum antrum descenderet, et cum
 versuto puero sibi rem esse intellexisset.
 cf. 372, 73. — οὔλη σποδὸς, mollis
 cinis, Herm., W, B, Frank. Mosc.: ὄλο-
 σποδός. vulgo: ὕλης σπ. — ἀλέεινεν
 ἔ αὐτόν. imo: ἀλ. ἐαυτοῦ, arcuit ab
 se. II. π', 212.: ὡς δ' ὅτε τοίχον ἀνῆρ
 ἀράρη πνικνοῖσι λίθοισι δώματος ὑψη-
 λοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ubi
 v. ann. — δῆ ῥα, jam scilicet. —
 ἄργης. bene Ilg.: ἀγνῆς, purus. dein-
 de scribamus: νηγάτεόν τε χέλυν, et
 recens fabricatam testudinem. offerent
 τῷ ν in initio τοῦ νηγ. η littera, quae
 subsequitur, similis. tum η et ει, pari-

terque γ et ν, permutari inter se solere,
 tam notum est, ut exempla ejusmodi
 mendarum afferre supersedeam.

245 — 266. „δολ. ελλ. ἐντροπίη-
 σι. sic Tacitus Ann. 16, 32. fraudibus
 involutos dixit. Val. Max. 7, 3, 10.:
 mendacium versuti ducis; simulatione
 benevolentiae involutum. Phaedr. fab.
 4, 6, 4.: saevum ingenium variis invol-
 vens modis. Cic. in Pis. 6.: nequitiam
 frontis involutam integumentis. Horat.
 Od. 3, 29, 54.: virtute mea me invol-
 vo. — ἐμπλείους. libri: ἐκπλ. sed
 jam Barn. praetulit ἐμπλ., quod Home-
 ricum: v. Odys. τ', 580, φ', 78. ἐκ-
 πλεος, expletus, refertur ad praescrip-
 tum numerum aut modum: v. Xenoph.
 Cyr. 6, 2, 7, 8. Ex Ilg., idem recte:
 ῥίψω γάρ σε λαβὼν pro βαλὼν, quae

- ἔς φάος, οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 * ἔρῳήσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
 260 Τὸν δ' Ἐρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 „Αἰητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπες,
 καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθου ἄκουσα·
 οὐκ ἂν μὴνύσαιμ', οὐκ ἂν μῆνυτρον ἀροίμην.
 265 οὔτε βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, ἔοικα.
 οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
 ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε, καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λοιστρά.
 μὴ τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
 270 καὶ κεν δὴ μέγα θάυμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουαὶ μετ' ἀγραύλοισι. τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθῆς γενόμην, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπο χθῶν.
 εἰ δ' ἐθέλεις, πατρὸς κεφαλὴν, μέγαν ὄρμιον, ὀμοῦμαι,
 275 μὴ μὲν ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μῆτε τιν' ἄλλον ὅπως βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἴτινες αἱ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.“
 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων, ἀμαρῦσδων
 ὄφρῦσι, ριπτάζεσκεν, ὀρώμενος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 280 τὸν δ' ἀπαλὸν γελάσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων·
 „ὦ πέπον, ἡπεροπευτὰ, δολοφραδῆς, ἧ σε μάλ' οἶω
 πολλάκις ἀντιτορεῦντα δόμους ἐνναιετάοντας,
 ἐννυχου οὐχ ἓνα μόνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι,
 285 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις.
 πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀναχῆσεις μηλοβοτῆρας
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὁπότεν κρειῶν ἐρατίζων
 ἀντήσης ἀγέλησι βοῶν, καὶ πῶεσι μῆλων.
 ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον λαύσης,
 290 ἐκ λίκνου κατάβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε!

frequens est menda. — ὀλίγοισιν. imo: ὀλοοῖσιν. ducem illum perditorum hominum fore ait, velut Tantalii, Sisyphi, Ixionis et quicumque excruciantur apud Inferos. sic alicubi legere me meministi Ἐρως, ὀλίγος παῖς, pro ὀλοός. — πάρος, potius. ll. 9, 166 etc.

278, 79. gestus mendacis, qui non audet rectis et quietis aliquem oculis adspicere. πυκνὸν, πυκνόν τι, frequens aliquid; frequentes ἀμαρυνάς. ἀμαρ. ὄφρῦσι, micans superciliis.

280, 81. hi versus contrario ordine leguntur, trepidantibus viris doctis. vanum Mercurii sermonem sibilat Apollo, non ille hujus. audierat Apollo totum illum sermonem a principio subridens; ut vero finem audit de praestando san-

ctissimo jurejurando, tum continere amplius se non potest quin vehementer sibilat. hoc indicant participia praesentium (ἀποσυρίζων, ἀκούων) post aoristi (γελάσας) illata.

283 — 292. ἀντιτορεῦντα. Herm. et Frank. pro ἀν — οὔντα, ab ἀντιτορεῖω. — οὐχ ἓνα μόνον, non unum modo, sed multos homines. — „ἐπ' οὔδεϊ καθίσσαι, in solo ponere, h. nudo solo, quod Theocr. 1, 49. dicit ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι, et vulgus nostratum einen aufs Trockne setzen, h. e. bonis omnibus exuere.“ Ex Ilg. — σκευάζοντα, apparatus omnia, quibus opus est ad expilandam domum aliquam. aliter. Ilg.: „σκευάζ. pro συσκευάζοντα, quod usitatius est, ut Terent,

τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἔξεις,
ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἡμᾶτα πάντα.“

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

295 σὺ δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰανὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χειρῶν,

τλήμονα γαστρὸς ἔριδον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην·
ἔσθυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε. τοῖο δ' Ἀπόλλων

ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύνδιμον Ἐρμῆν,

ἔξετο δὲ προπάρουθε, καὶ ἔσθυμένος περ ὁδοῖο,

300 Ἐρμῆν κερτομέων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

„Θάρσει, σπαργανῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ!

εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἰφθίμα κάρηνα

τούτοις οἰανοῖσι, σὺ δ' αὐτ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.“

Ὡς φάτ'· ὁ δ' αὐτ' ἀνόρουσε θεῶς, Κυλλήμιος Ἐρμῆς,

305 σπουδῆ ἰῶν, ἄμφω δὲ παρ' οὐᾶτα χειρῶν ἐώθει
σπάργανον, ἄμφ' ὤμοισιν ἐλμένος, εἶπε δὲ μῦθον·

„Πῆ με φέρεις, Ἐκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων;

ἦ με βοῶν ἔνεχ' ὥδε χολούμενος ὄρσολοπέυεις;

ᾧ πόποι, εἶθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος! οὐ γὰρ ἔργως

310 ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπασα,
αἰτινὲς εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.

δὸς δὲ δίκην, καὶ δέξο, παρὰ Ζηνὶ Κρονίῳ.“

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαρρήθηδον ἐρέεινον

Ἐρμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Ἀητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς,

315 ἄμφις θυμὸν ἔχοντες (ὁ μὲν, νημερτέα φωνεῖν,
οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύνδιμον Ἐρμῆν·

Phorm. 1, 4, 13.: *aliquid convasassem*.“
— τοῦτο γὰρ — πάντα. annotavit
Montbel., id muneris Mercurio nusquam
tribui apud Homerum.

295, 96. „crepitus ventris dicitur οἰ-
ωνός latissimo sensu, quo alias ὄρνις,
cum omne id significat, ex quo praesagi-
giri potest, quid futurum sit. v. Thom.
Mag. 657. v. ὄρνιθες. jam etsi dolo
emiserit crepitem Mercurius, nihilo
minus tamen Apollo augurium inde
captat. nam faustum apud Graecos o-
men erat crepitus, infaustum apud Ro-
manos. sternutamentum quoque pertine-
bat ad auguria: v. Aristoph. Av. 687
(719), Feith. Antiq. Hom. p. 132 etc.
vult igitur Merc. augurium inhonestius
honestiori occultare“ etc. *Ex Ilg.* ridi-
cule haec ficta sunt, nec inepte Herm.:
„Mercurius,“ inquit, „καταπαρθὼν Ἀ-
πόλλωνος, ut Comici loquuntur, signifi-
cabat, parum se ira Apollinis moveri“
etc. — ἀειρόμενος μετὰ χειρῶν,
elevans se, sive erigens, inter manus
Apollinis. — τλήμονα — ἀγγελιώ-
την, audacem ventris famulum, super-
bum atque impudentem nuntium.

301—306. Θάρσει, *confide, bono
animo es. ridicule hoc dixit, quasi Merc.
prae metu crepitem emiserit. vult autem
nunc abire taedio insolentis pueri, et
post boves repetere, cum ille, quamvis
vix incedens pedibus (σπουδῆ ἰῶν),
subito exilit, et ad conditionem venit, ne
re dilata major sibi poena subeunda sit. —
ἀμφ. ὤμ. ἐλμένος. ita Mosc. vulgo
edd. ἐλιγμένος. W et B: ἐλιγμένον.
disputaturus causam cum Apolline Merc.,
quo liberius loquatur, fascias, quibus caput
ejus obvolutum erat, excutit, et in
humeros conjicit, tanquam pallium. cf.
388. παρ' οὐᾶτα, παρ' οὐᾶσιν ὄν
σπάργανον. ἐελμ. sensu praesentis ac-
cipiendum est. v. Matth. §. 505, 3.*

308—319. ὄρσολοπέυεις, *terres,
conturbas. „ὄρσολόπος Ἄρης ap. Anacr.
in fragm. occurrit, ὄρσολόποιαι ap.
Aeschyl. Pers. 12.“ Ex Ilg. — ἐπεὶ
— ἐρέεινον, postquam singula accu-
rate disceptaverant. — οἰοπόλος, ονι-
um custos, νόμιος. — ἀμφις θ. ἔχον-
τες, discordes. — Herm., qui dedit
φωνεῖν pro φωνῆν: „jure, inquit, A-
pollo comprehenderat propter boves Mer-*

- αὐτὰρ ὁ τέχνησίν τε καὶ αἰμυλλίοισι λόγοισιν
ἤθελεν ἑξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἄργυρότοξον),
αὐτὰρ ἔπει πολύμητις ἑὼν πολυμήχανον εὖρεν,
320 ἔδουμένως δὴ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βράδιξε
πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱός.
αἴψα δὲ τέρθρον ἴκοντο θυώδεος Οὐλύμποιο,
ἔς πατέρα Κρονίωνα, Διὸς περικαλλέα τέκνα·
κεῖθι γὰρ ἀφοτερόισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
325* εὐμυλλή δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάνυιφον, ἀθάνατοι δὲ
* ἄφθιτοι ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.
ἔστησαν δ' Ἐρμῆς τε καὶ Ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
πρόσθε Διὸς γούνων. ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
630 „Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληῖδ' ἐλαύνεις,
παῖδα νέον γεγαῶτα, φηὴν κήρυκος ἔχοντα;
σπονδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὀμῆγυριν ἤλθε.“
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
„ὦ πάτερ, ἢ τάχα μῦθον ἀκούσεται οὐκ ἀλαπαδνόν,
335 κερτομέων, ὡς οἶον ἐγὼ φιλολήϊός εἰμι.
παῖδά τιν' εὖρον τόνδε διαπρύσιον κεραιστῆν
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας,
κέρτομον, οἶον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὕπωπα,
οὐδ' ἀνδρῶν, ὅποσοι λησιμβροτοὶ εἰδ' ἐπὶ γαίῃ.
340 κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμᾶς βοῦς ἄχετ' ἐλαύνων
ἔσπεριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
εὐθύ Πύλουδ' ἐλάων· τὰ δ' ἄρ' ἔγνια τοῖα πέλωρα,
οἷά τ' ἀγάσασθαι, καὶ ἀγανῶ δαίμονος ἔργα.
τῆσιν μὲν γὰρ βουσίην ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
345 ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·

curium, is ut vera diceret.“ — πολυμήχανον, Apollinem, pariter versutum.

322—24. αἴψα δὲ τέρθρον ἴκ. θ. Ο. ita Mosc. Hesych.: τέρθρον. ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ, τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ, τὸ ἔσχατον κ. ὑψηλόν. hujus vocabuli elegantiam librarii non capientes inculcaverunt Οὐλύμποιο κέρηνα ex Il. α', 44., ut Ruhnk. annotavit, quem solus audiit Hg. δίκης τάλαντα. Il. θ', 69.: καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθεινε τάλαντα, Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγῆος θανάτοιο etc. v. ibi ann. ab illo hic noster profectus initio finxit trutinas juris seu judicii apud Jovem.

325, 26. sic scribamus: εὐμαρῖη — ἀφθίτων — Οὐλ. εὐμαρῖη, abundantia rerum omnium apud deos illosque, qui facile vivunt. sic ἀπό et ὑπό confundi solent, δούλιος pro θούριος scriptum videtur ap. Aeschyl. Suppl. 546, etc. ἀφθίτος recte vocatur Olympus,

deorum domicilium. Il. ν', 21. de Neptuno: Αἰγᾶς, ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης, Χρῦσεια μαρμαίροντα, τετεύχεται, ἀφθίτα αἰεὶ. ceterum Mosc.: εὐμίλη, Hg. auctore Heyn.: αἰμυλλή, Herm. ann. εὐμελίη, vel ἐμμελίη, quod recepit B. Frank. malit εὐελίη, serenitas, ab εὐελος, εὐήλιος, apud Hesych., ut αἰθρη δ' εἶχεν Odys. μ', 75. pro ἀφθίτοι Groddeck.: ἀθρόοι, quod miror cuiquam placuisse.

334—39. ἀλαπαδνόν, debilem, h. e. vanum, seu mendacem. — ὡς οἶον. codd.: ὡς οἶος. pessime Steph. aliique: ὡς οἶος, siquidem ὡς οἶον, sive ὡς οἶα, nihil aliud est quam ὡς. v. Bast. Epist. crit. ad Boisson. p. 57., qui laudavit ista Aeliani H. A. 4, 16.: ὁ δὲ ἔπεισι γαῦρος, ὡς οἶα δήπου κρατῶν ἤδη. — διαπρύσιον (Il. θ', 226 etc.) κερ., manifestum praedonem. — λησιμβροτοὶ, qui homines latent et fallunt, fures.

- * αὐτὸς δ' οὗτος ὅδ' ἐκτός, ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσίν,
οὔτ' ἄρα χερσίν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα
τοῖα πέλωρ'. ὥσει τις ἀραιῆσι δρουσί βαινοί.
- 350 ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ῥεῖα μάλ' ἔχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίησιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἔξεπέρησεν,
ἄφραστος γένετ' ὄκα βοῶν στίβος, ἥδ' ἐκ αὐτοῦ,
χῶρον ἀνά κρατερόν. τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνῆρ,
- 355 ἐς Πύλον εὐθύς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέορξε,
καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα,
ἐν λίκνῳ κατέκειτο, μελαίνῃ νυκτὶ ζοικῶς,
ἄντρον ἐν ἡερόεντι κατὰ ζόφον, οὐδέ κεν αὐτὸν
- 360 αἰετὸς ὄξυ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσίν
ἀνγὰς ὠμόγραξε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπληγέως ἀγόρευεν·
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
οὐδέ κε μὴνύσαιμ', οὐδ' ἂν μῆνυτρον ἀροίμην.“
- 365 Ἦτοι ἄρ' ὡς εἰπῶν κατ' ἄρ' ἔξετο, Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐρμῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ἠῦδα,
δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα, θεῶν σημάντορα πάντων·
„Ζεῦ πάτερ, ἦτοι ἐγὼ τοι ἀληθεῖν καταλέξω·
νημερτῆς τε γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
- 370 ἦλθεν ἐς ἡμετέρου, διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
σήμερον, ἡελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο,
οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας, οὐδὲ κατόπτας·
μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπο πολλῆς·
πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
- 375 οὔνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκνυδέος ἥβης,
αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμεν (τὰ δὲ τ' οἶδε καὶ αὐτός),

946—67. ὅδ' ἐκτός. imo: ὁ δεκτός, acceptus, gratus, amabilis. dictum εἰρω-
νικῶς. — ἀμήχανος, incerpugnabilis
ob calliditatem. — διέτριβε, atteruit
peragrandō, vel terendo pedibus, h. e.
eundo, effecit tam monstrosas vias. sic
Aristoph. Ran. 123., notante Ilg., dixit
ἄτραπον τετριμμένην, Tibullus 4, 13,
10.: qua nulla humano sit via trita pe-
de etc. — ἀραιῆσι δρουσί, tenellis
ramis quercuum. — διαπυρπαλ., pe-
nitus instruxit ad fraudem. „Eustath.
II. ε', p. 513. l. 30. ed. Rom. πυρπα-
λαμᾶσθαι exponit κακοτεχνεῖν κ. οἶον
διὰ πυρὸς λέναι τῇ κακοτεχνίῃ. Suidas:
πυρπαλάμης, ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν κ.
παλαμῶμενος, ἴσα τῷ πυρὶ. Hesych.:
πυρπαλάμους, τοὺς διὰ τάχους τι μη-
χανᾶσθαι δυναμένους, κ. τοὺς ποικί-
λους τὸ ἦθος.“ Ex Ilg. — μελαίνῃ

ν. ζοικῶς, atrae nocti similis, h. e. ob-
scurus, nec cognoscendus. v. II. α', 47.
— λάων, videns. Odys. τ', 230. —
ὠμόργ. Ilg. pro ὠμόγραξε. oculos fri-
cabat Merc., velut dormituriens. — ὄολ.
ἀλεγύνων, dolum struens. — ἀπη-
λεγέως, plane, aperte. II. ι', 309 etc.
— δείξατο δ' εἰς Κρον. h. e. os
in dicendo ad eum convertit; quemad-
modum etiam ἐνδείξασθαι usurpatum est
II. τ', 83.“ Ex Ernest. et Ilg.

370—87. ἐς ἡμετέρου. sic libri
Barn. et vulgo editores: ἐς ἡμετέρου,
sicut nosmetipsi Odys. β', 55. sed
tuetur B ἐς ἡμετέρου, quasi sit ἐς τὸ
τοῦ ἡμετέρου οἴκου, ἐς τόπον τοῦ
ἡμετέρου οἴκου, laudato Wessel. ad He-
rod. 1, 35. „nec obliviscendum,“ inquit,
„in linguis non ubique rationem, sed
usum valere.“ cf. Bähr. ad Herod. l. c.,

- οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, ζοικῶς.
 πείθεο (καὶ γὰρ ἔμειο πατὴρ φίλος εὐχαι εἶναι),
 ὡς οὐκ οἶκαδ' ἔλασσα βόας, ὡς ὄλβιος εἶην,
 380 οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην. τὸ δέ τ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.
 Ἥλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι, καὶ δαίμονας ἄλλους,
 καὶ σὲ φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι. οἶσθα καὶ αὐτὸς,
 ὡς οὐκ αἰτιός εἰμι. μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὄρκον,
 οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.
 385 καὶ πον ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλεῖα φώρην,
 καὶ κρατεροῦ περ ἔοντι· σὺ δ' ὀπλοτέροισιν ἄρηγε.
 Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργειφόντης,
 καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένη, οὐδ' ἀπέβαλλε.
 Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασεν, ἰδὼν κακομηθεῖα παῖδα,
 390 εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
 ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
 ζητεῦειν, Ἐρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
 καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβήσι νόοιο,
 ὅππῃ δ' αὐτ' ἀπέκρουσε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
 395 νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἐρμῆς.
 φηΐδως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Τῷ δ' ἀμφω σπεύδοντε, Διὸς περικαλλεῖα τέκνα,
 ἔς Πύλον ἡμαθόεντα ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἴξον,
 ἀγρούς δ' ἐξίκοντο, καὶ αὐλιὸν ὑψιμέλαθρον.
 400 ἐνθ' Ἐρμῆς μὲν ἔπειτα κίων παρὰ λάϊνον ἄντρον,
 * ὅππου δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὄρῃ.
 ἔς φάος ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
 Λητοῖδης δ' ἀπάτεροθεν ἰδὼν ἐνόησε βοεῖας
 πέτρον ἐπ' ἠλιβάτω, τάχα δ' εἶρετο κύδιμον Ἐρμῆν.
 405 „ Πῶς ἐδύνα, δολομῆτα, δύω βόε δειροτομῆσαι,
 ὦδε νεογνὸς ἐὼν, καὶ νῆπιος; αὐτὸς ἔγωγε
 θαμβαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε χρὴ
 μακρὸν ἀξέεσθαι, Κυλλήνιε, Μαιάδος υἱέ.“
 * Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμὰ
 410 ῥεῖά τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν
 ἄγνου. ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἴψα φύοντο

et contra Frank. h. l. et Nitzsch. ann. ad Odys. l. c. — ἐπιδαίωμα, insuper do, addo. Pind. Pyth. 3, 146.: ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα σύνδεο δαίονται βροτοῖς Ἀθάνατοι. v. Ilg. — νηλεῖα φώρην, duram atque ignominiosam perscrutationem antri 246. eam se aliquando Apollini, quamvis forti, repensurum esse ait. — ἐπιλλίζων, innuens Jovi oculis, se revera boves furto abduxisse. Odys. σ', 11.

400, 401. vulgo prior horum versuum posteriore loco legitur. ὅππου δὴ Ilg. pro ὄρχου δὲ, quod habet Mosc., π et χ litteris confusis, ut apud Pseudodidymum

scholio ad Il. ν', 570. pro χρήματα malim κτήματα, quae item permisceri solent verba.

404—407. πέτρον. Mosc.: γαίη. alterum est Homericum: v. Il. π', 35 etc. — θαμβαίνω Herm., W etc. libri: θαυμαίνω. Steph.: δειμαίνω. — κατόπισθε, post; nunc, postquam tu id fecisti.

410. hic versus post 412. habetur in codd., quo pacto ταὶ dubites quo pertineat. — ῥεῖά τε καί. ferri non potest καί. scribamus: ῥεῖά γ' ἐκεῖ πασ.

411—415. ἄγρον, viticis, ex vitice.

- αὐτόθεν ἀμβολάδην, ἐστραμμένα ἀλλήλησι,
 Ἐορέω βουλήσι κλεψύφρονος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
 415 γῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πῦρ ἀμαρύσδων,
 ἐγκρούσαι μεμαῶς. Αἰητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
 θεῖα μάλ' ἐπρήνεν ἐκηβόλον, ὡς ἔθειλ' αὐτὸς,
 καὶ κρατερόν περ ἔοντα· λύρην δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος. ἣ δ' ὑπὸ χειρὸς
 420 σμερδαλέου κονάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 γηθήσας, ἔρατῇ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
 θεσπεῖης ἐνοπῆς, καὶ μιν γλυκὺς ἕμερος ἤρει
 θυμῷ, ἀκουάζοντα. λύρη δ' ἔρατὸν κιθαρίζων
 στῆ ῥ' ὄγε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
 425 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
 γηρῦετ' ἀμβολάδην (ἔρατῇ δὲ οἱ ἔσπετο φωνῇ),
 κραινῶν ἀθανάτους τε θεοὺς, καὶ γαῖαν ἔρεμνῆν,
 ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
 Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιον αἰοιδῆ,
 430* μητέρα Μουσάων· ἣ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱὸν·
 τοὺς δὲ κατὰ πρόσβιν τε, καὶ ὡς γεγάσιιν ἕκαστος,
 ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς,
 πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
 τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἴλυτο θυμὸν,
 435 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,,Βουφόνε, μηχανιῶτα, πονεύμενε, δαιτὸς ἑταῖρε,

cf. Odyss. i, 427. — ἀμβολάδην, μετ' ἀναβολῆς, ita ut cunctandum esset bobus, adempta facultate progrediendi. cf. 426. — ἐστρ. ἀλλήλησιν, obversis inter se frontibus. — ὑποβλήδην videtur esse ficte, subdole, quo sensu Soph. dixit ὑπόβλητον στόμα· Oed. Col. 736. aliter Hom. II. α', 292. — πῦρ ἀμαρ., ignem micans. frigide Barn. et alii: πόνυ ἀμ.

418—427. λαβῶν — χειρός. Mosc.: λαβῶν δ' ἐπ' ἀρ. λύρην. recte Steph.: λύρη δ' ἐπ' ἀρ. γ., lyram, quam sinistra manu tenuit. cf. 242. participium, quod facile intelligitur, librarius desiderans inferis λαβῶν, sublectum illud 499, quod genuinam vocem expulit: δὲ causam indicat. — πλήκτρῳ — κονάβησε. 53, 54. — στῆ — Ἀπόλλωνος. ad laevam Apollinis stat Merc., deus et junior, et inferior, honoris causa. — ordo: τάχα δὲ λιγέως γηρῦετο, κιθ. ἀμβ., mox etiam clara voce canebat, praeludens cithara. Inest hic quoque voci ἀμβ. notio cunctandi, atque experiendi, dum canendum sit, ut 412. sed alio sensu, eoque magis proprio. Hom. II. φ', 362. dixit λῆρης ζεῖ

ἔνδον, πάντοθεν ἀμβολάδην. — κραίνων, honorans, celebrans. Hesych.: κραινῶν, τιμᾶν. κραινοῦσι τιμῶσι.

430. ἣ γὰρ λάχε Μ. υἱὸν, nam haec Mercurium sortita est, h. e. Mnemosynae tutela ac favore is fruebatur. II. ψ', 78.: ἐμὲ μὲν Κηρὸς Ἀμφέχανε στυγερῇ, ἣ περ λάχε γεννόμενόν περ. cf. Ilg. Frank. annotavit, Mercurium; cum prae fuerit iis artibus, ad quas exercendas summa vi opus sit memoriae, velut sorte cecidisse dici Mnemosynae, ex eaque totum pendidisse. de locutione laudavit Heindorf. ad Plat. Phaed. §. 130. possit etiam huc trahi, quod Apollo dicit inferius 450. se Musarum sectatorem esse. haesit tamen Herm. in his verbis, maluitque δασ, docuit; nobisque hoc aliquando ardebat: — μητέρα Μ., ἣ γὰρ λάχε, Μ. υἱός; ἣ γὰρ λάχε, nam illa id sortita est, ut prima celebraretur a Mercurio.

431—38. πρόσβιν, aetatem. — ἐπωλένιον, ad cubitum acclinata cithara. cf. 418. — πονεύμενε, laboriose, studiosae. — δαιτὸς ἑταῖρε, copularum socere propter artem musicam.

- πεντήμοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας·
 ἡσυχίως κεν ἔπειτα διακρινέεσθαι οἶω.
 νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, πολύτροπε Μαιάδος νιέ,
 440 ἢ σοί γ' ἐκ γενετῆς τὰδ' ἅμ' ἔσπετο θανάτῳ ἔργα,
 ἢ τίς ἀθανάτων ἢ ἐθνητῶν ἀνθρώπων
 δῶρον ἀγαθὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδίην.
 θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω,
 ἦν οὐ πάποτε φημι δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
 445 οὔτε τιν' ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι,
 νόσφι σέθεν, φηλήτα, Διὸς καὶ Μαιάδος νιέ.
 * τίς τέχνη; τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδῶνων;
 τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν,
 εὐφροσύνην, καὶ ἔρωτα, καὶ ἥδυσμον ὕπνον ἐλέεσθαι.
 450 καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,
 τῆσι χοροὶ τε μέλουσι, καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς,
 καὶ μολεῖ τεθελνία, καὶ ἱμερόαις βρόμος αὐλῶν,
 οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται·
 ἀλλ' οὔπω τί μοι ᾧδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησε.
 455 [θαυμάζω, Διὸς νιέ, τὰδ', ὡς ἔρωτὸν κηθαρίζεις.]
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, ὀλίγος περ ἐὼν, κλυτὰ μῆδεα οἶδας,
 * ἔξε, πέπον, καὶ θυμὸν ἐπαίνει προεσβυτέροισι·
 νῦν γὰρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σοί τ' αὐτῷ, καὶ μητρὶ. τὸ δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·
 460* ναὶ μὰ τόδε κρᾶνειον ἀκόντιον, ἢ μὲν ἐγὼ σε
 κλυθρόν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἠγρεμονεύσω,
 δάσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.“
 Τὸν δ' Ἐρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
 „εἰρωτᾷς μ', Ἐκάεργε περιφραδῆς· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
 465 τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι, οὔτι μεγάρισθαι.
 σημερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι
 βουλήν, καὶ μύθοισι σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας·
 πρόωτος γὰρ, Διὸς νιέ, μετ' ἀθανάτοισι θαύσσεις,
 ἧῦς τε, κρατερός τε, φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς
 470 ἐκ πάσης ὀσίης, ἔπορευε δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

— ἡ συζ. κεν ἔπειτα Frank., auctore Herm. libri menda frequente: ἡσ. καὶ ἔπ.

447. cur, quaeso, ἀμηχανέων? imo εὐμηχ. scribamus: μοῦσ' εὐμηχανέων μελ.

448—451. τίς τρίβος; quae haec est via? quae ratio? quae exercitatio?

— οἶμος ἀοιδῆς, ut Pind. Ol. 9, 72.: ἐπίον οἶμος λιγύς, Callim. h. in Jovem 78. λύσης οἶμους. cf. Ilg. et nos ad Odys. 9, 429.

455. versus frigidus, quem merito segregavit W.

457. ita Mosc. liber, qui hunc et sequentem versiculum servavit, corruptum est: ἐπαίνει. scribamus: καὶ θυμὸν ἐπαίεσο προεσβ., et animum tuum ad ho-

noriora extolle, h. e. majores quam antea spes concipe propter tam nobile inventum tuum. προεσβυτέροισι, εἰς προεσβύτερα. ἔξε, sede, et tranquillissis, re bene gesta; quod opponit τῷ πονεύμενε 436., quasi dicat, jam non amplius laborandum esse de honoribus acquirendis. v. ann. ad Il. α', 134, σ', 305, σ', 403.

460. ponamus, quod metro sufficiat, κρᾶνειον, ἀκρᾶνεῖα, cornus: nam prima hujus vocabuli corripitur. v. Il. π', 767, Odys. κ', 242.

462. ἐς τέλος, usque ad finem, semper.

467—471. σὺ — οἶδας, quanquam tu οὐκ οἶδας, per te probe scis, me haud docente. — ἐκ πάσης ὀσίης, opti-

- καὶ τιμᾶς· σὲ δὲ φασὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς
 * μαντείας θ', Ἐκάεργε, Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα.
 * καὶ νῦν αὐτὸς ἔργαγε παῖδ', ἀφνειὸν δεδαηκᾶ:
 [σοὶ δ' αὐτάργετον ἔστι δαήμεναι, ὅτι μενουινᾶς.]
 475 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύνει κίθαρίζειν,
 μέλλω, καὶ κίθαρίζε, καὶ ἀγλαῖας ἀλέγυνε,
 δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαξε!
 εὐμόλπει, μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνου ἐταίρην,
 καλὰ καὶ εὐ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν!
 480* εὐκηλὸς μὲν ἔπειτα φέρειν ἐς δαῖτα θάλειαν,
 καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκνυδᾶ κῶμον,
 εὐφροσύνην νυκτὸς τε, καὶ ἡματος· ὅστις ἄρ' αὐτὴν
 τέχνη καὶ σοφίη δεδαημένος ἐξερεῖνῃ.
 * φθειρομένη παντοῖα νόσφ' ἁριέτην διδάσκει,
 485 θεῖα συνηθείησιν ἀδυρομένη μαλακῆσιν,
 ἔργασίην φεύγουσα θυήπαθον· ὅς δέ κεν αὐτὴν
 νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἐρεῖνῃ,
 μᾶψ αὐτῶς κεν ἔπειτα μετήορά τε θρῦλλίξοι.
 σοὶ δ' αὐτάργετον ἔστι δαήμεναι, ὅτι μενουινᾶς·
 490 καὶ τοι ἐγὼ δώσω ταύτην, Διὸς ἀγλαῖε κούρε.
 ἡμεῖς δ' αὐτ' ὄρεός τε καὶ ἵπποβότου πεδίωιο
 βουσί νομοῦς, Ἐκάεργε, νομεύσομεν ἀγραύλοισιν.
 ἐνθεν ἄλις τέξουσι βόες, ταύροισι μιγεῖσαι,
 μίγδην θηλείας τε, καὶ ἄρσενας· οὐδέ τί σε χοῆ,
 495 κερδαλέον περ ἰόντα, περιζαμενῶς κεχολῶσθαι."
 "Ὡς εἰπὼν ὤρεξ'· ὁ δ' ἐδέξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἐρμῆ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχειν μᾶστιγα φαεινὴν,
 βουκολίας τ' ἐπέτελλεν. ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱὸς
 γηθίης· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὸς
 500 Ἀητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς, ἄναξ Ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπένερθε

no jurc. — σὲ δὲ φασὶ. δὲ causale.

472. intolerabile est Διὸς πάρα, simul cum verbis ἐκ Διὸς illatum. fortasse hic noster dixit διόσπορος, Jove genite.

473. scribamus: καὶ ν. α. ε. τὰδ' ἀφνειδίων δεδ. v. Ilg.

474. versus male huc protractus ex 489.

480. scrib. εὐκηλὸς μιν. saepe permixtae sunt hae voculae: v. Il. α', 427, β', 703 etc. εὐκηλὸς, securus, nec metuens, ne tibi res non succedat, ut mihi, qui sis aequè habilis ac peritus. v. Buttmann. Lexil. 1., p. 142.

483—489. versus suavissimi, in quibus ita describitur citharoedus, ut qui interroget citharam, velut amicam, cui illa pariter respondet; tum lepide exluditur audacia musicae imperitorum,

quemadmodum et Hamletus Shakspearianus deridet ad se missum ab inimicis speculatorem. nihili autem sunt verba νόσφ' ἁριέτηα, perpéram illa scripta, nī fallor, pro νόσφ' ἁριέτην. cf. hymn. 1, 20. — συνηθείησιν ἀφ. μαλ.; delicata consuetudine exhilarata sive gaudens, h. e. contactum lenem requirens manus peritae, laborem autem fugiens miseram durumque imperitorum musicae, quibus nihili ventosisque vocibus respondet. — ἀστῶς, sic itidem, ut ille lyram interrogavit. — θρῦλλίξοι, λαλοῖ. Suidas emend.: θρῦλλεῖ, λαλεῖ. κνυῖ. θρῦλλίξω, φειθυρίζω.

492—95. βουσί, σύν βουσί. — κερδαλέον, lucri cupidum, nec boum jacturam facile ferentem. — περιζαμενῶς, justo vehementius.

501, 2. dedi scripturam codicis Mosc.,

- * σμερδαλέον κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄϊσειν.
 Ἐνθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
 ἔτραπέτην· αὐτοὶ δὲ, Διὸς περικαλλέα τέκνα,
 505 ἄψοφοί ποδὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἐθρόωσαντο,
 τερωόμενοι φόρμιγγι. χάρη δ' ἄρα μητιέτα Ζεὺς,
 [ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς
 Ἀητοῖδην ἐφίλησε διαμπερές, ὡς ἔτι καὶ νῦν,
 σήματ' ἐπεὶ κίθαριν μὲν Ἐκκηβόλω ἐγγυάλιξε
 510 ἱμερτήν δεδαῶς, ὁ δ' ἐπωλένιον κίθαριζεν.
 αὐτὸς δ' αὖθ' ἐτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην·
 συρίγγων ἔνοπην ποιήσατο τηλόθ' ἀκουστήν.]
 καὶ τότε Ἀητοῖδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 „Λεΐδια, Μαιάδος υἱέ, διάκτορε, ποιμιλομήτα,
 615 μὴ μοι ἅμα κλέψῃς κίθαριν, καὶ καμπύλα τόξα.
 τιμὴν γὰρ παρ' Ἰηνὸς ἔχεις, ἐπαμοῖβια ἔργα
 θῆσειν ἀνθρώποισι κατα χθόνα πουλυβότειραν·
 ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμόσθαι,
 * ἢ κεφαλῇ νεύσας, ἢ ἐπὶ Στυγρὸς ὄβριμον ὕδωρ,
 520 πᾶντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδειν.“
 Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε,
 μὴ ποτ' ἀποκλέψῃν, ὅσ' Ἐκκηβόλος ἐντεάτισται,
 μηδὲ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀητοῖδης κατένευσε ἐπ' ἄρθμῳ καὶ φιλότῃ,
 525 μὴ τίνα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι,
 μητε θεόν, μητ' ἄνδρα διόσγονον· ἐν δὲ τέλειον
 σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἢδ' ἅμα πάντων
 πιστὸν ἐμῷ θυμῷ, καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄλβου καὶ πλοῦτου δάσω περικαλλέα θάβδον,
 530 χρυσεῖην, τριπέτηλον, ἀκήριον, ἢ σε φυλάξει,
 * πάντας ἐπικραίνουσα θεοῦς, ἐπέων τε, καὶ ἔργων,

nisi quod. is habet ὑπὸ νέρθειν σμερδα-
 λῶν per oscitationem librarii. pro μέ-
 λος, quod verum jugulat, facili negotio
 reposueris μελίχ', quod apte τῷ σμερδ.
 opponatur. Hesiodus Theog. 84.: μελι-
 χα μνθεῖσθαι. cf. 54, 420.

507—512. versus putidi et male cohae-
 rentes, quos recte uncinis inclusit Frank.

516. Mosc.: ἐπαμοῖβημα pro ἐπ—μα,
 quod ediderunt W et B, quamvis inusi-
 tatum. sequor priscas edd.

517. vulgo: — πουλυβότειραν. ἀλλ'
 etc.; verum haec conjungenda erant,
 sententia illa, quae causam alterius con-
 tinet, priore loco posita, ut passim. et
 sic Ald. 3.

519. haec cohaerent, ita scripta:
 ἢν κεφαλῇν, νεύσας, vel certe ἢ κεφα-
 λῆν (scil. τεῆν), νεύσας, ἢ etc.

520. ἔρδειν pro ἔρδοις Herm. et
 Frank., recte quidem.

526—531. ἐν δὲ τέλειον etc. „ab
 obliqua oratione ad rectam transit; cu-
 jus rei exempla v. Il. δ', 300, ο', 346,
 ψ', 852 seqq. quibus adde Liv. 1, 57.
 et 6, 24. σύμβολος est idem, quod
 διάκτορος, vel ἄγγελος θεῶν, mediator,
 transactor“ etc. Ilg. ἐν δὲ τέλ., tme-
 sis pro ἐντέλειον, ἐντελῆ. σύμβολο
 eum potius intelligam, qui nos convenire
 solet, quicum nobis commercium est. v.
 Schn. v. σύμβολος. — ὄλβου καὶ
 πλοῦτου — θάβδον. non virgam
 notiozem dicit illam Mercurii, de qua ad
 Odys. ε', 47., sed (Ilgenii verbis dicam)
 virgam divinam, qua Merc. omnia, quae
 ad explendam deorum voluntatem spe-
 ctant, suppeditare possit. — θεοῦς
 corruptum est. Herm. ann.: ἐπικραίνουσα
 οἴμους ἐπ., 47., Nitzsch. ad Odys. ε', 47.:
 πᾶν τοι ἐπ. χρεός ἐπ. malim: πᾶν τοι
 ἐπ. τέλος ἐπ.

- τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημί δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
 μαντεῖην δὲ, φέριστε διοτρεφεῖς, ἣν ἔρξείνεις,
 οὔτε σὲ θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἄλλου
 535 ἀθανάτων. τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἔρωγε
 πιστωθεῖς κατένευσα, καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον,
 μὴ τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰγιονετῶν
 ἄλλον γ' εἶσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
 καὶ σὺ, κασίγνητε, χρυσόῳραπι, μὴ με κέλευε
 540 θέσφατα πιφαύσκειν, ὅσα μῆδετα εὐρύοπα Ζεὺς.
 ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
 πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φύλ' ἀνθρώπων.
 καὶ κεν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ
 φωνῇ καὶ πτερόγεσσι τεληέντων ὀλωνῶν·
 545 οὔτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
 ὅς δέ κε μαυιλόγοισι πιθήσας ὀλωνοῖσι
 μαντεῖην ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἔξερξείνειν
 ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἶεν ἔοντων,
 φῆμ', ἄλλην ὁδὸν εἶδιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην.
 550 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, Μαίης ἔρικυδέος νιέ,
 καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἔριούνιε δαῖμον.
 σεμναὶ γὰρ τινὲς εἰσι κασίγνηται γεγαυῖαι,
 παρθένοι, ἀκείησιν ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι,
 τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιστα λευκὰ
 555 οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχῇ Παρνησοῖο,
 μαντεῖης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουδί
 παῖς ἔτ' ἐὼν μελέτησα· πατήρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγνυεν.
 ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτώμεναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ,
 * κηρία βόσκονται, καὶ τε κραινοῦσιν ἕκαστα.

536 — 56. „πιστωθεῖς, cuius fidei commissum est.“ Bergler. — *πιφαύσκειν*, *indicare hominibus*. — *δηλήσομαι*, *ὀνήσω*, *obero*, *juvabo etiam post, ut adhuc feci. ita haec futura capienda esse*, annotavit Frank. — *πολλὰ* — *ἀνθρώπων*, *saepius orbe rediens ad miseras, vel crebras, hominum gentes*, h. e. quotannis uno mense oracula editurus. v. Bos. Antiq. gr. descr. brev. p. 56. — „*παρὲκ νόον*, *stulte, stolidè*, ut ll. κ', 391, υ', 133.“ Ig. — *Σεμναὶ* Mosc.; *Μοῖραι* vett. edd., quae est prava interpretatio ejus, quem ternarius numerus harum virginum in errorem induxisset. Herm.: *Θριαί*, quod quidem nomen earum fuit, sed non usurpatum a poeta. Zenobius Proverb. cent. 5, 75.: *Φιλόχορος φησιν, ὅτι Νύμφαι κατεῖχον τὸν Παρνασσόν, τροφοὶ Ἀπόλλωνος, τρεῖς, καλοῦνται Θριαί, ἀφ' ὧν αἱ μαντικάι ψῆφοι θριαί καλοῦνται*. Etym. M. p. 455, 34.: *θριαί*, *αἱ μαντικάι ψῆφοι, οἰονεὶ τρίαί (?) τινὲς*

οὔσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς Νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς, εὐρηκταί, τρεῖς ψήφους μαντικῆς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ, ἣτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλοτριον πρᾶγμα μειουσαῖς (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐστίν), ἐξόριψεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριασίον πεδίον etc. de Thriis Lobeckius peculiari libro exposuit, qui inscriptus est: *De Thriis Delphicis, Regiomont., 1814, 4.* — *πεπαλαγμέναι ἄλφιστα*. mos ignotus vaticinarum, ni fallor, mulierum, quem nolim ex eo explicari cum Ilgenio, quod Thriae, ut apum more circumvolantes flores depascunt, ita et florum conspersae pulvere cogitentur, ut apes; quod videtur longius repetitum. — *ἀπάνευθε*, *seorsim*, secreto in loco.

557—66. *μελέτησα*, studui, didici. — *ἀλέγνυεν*, curabat. Herm. et Frank.: *ἀλέγιζεν*. — *καὶ τε κραινοῦσιν*. inapte Berglerus: et singula perficiunt. imo: *καὶ τεκταίνουσιν*, et callide componunt seu fabri-

- 560 αἰ δ' ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρὸν,
 προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθεῖην ἀγορεύειν.
 ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἠδεῖαν ἐδωδῆν,
 * πειρῶνται δὴ ἔπειτα παρῆξ ὁδὸν ἠγεμονεύειν.
 τὰς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεείνων,
 565 σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε, καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαήησ.
 πολλάκι σῆς ὁμίφῃς ἐπακούσεται, αἶ κε τύχησι.
 ταῦτ' ἔχε, Μαιάδος υἱέ, καὶ ἀγραύλους ἔλικας βούσ,
 ἵππους τ' ἀμφιπόλενε, καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς,
 πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύνδιμον Ἐρμῆν.
 570 καὶ χαροποῖσι λέουσι, καὶ ἀργιόδοусι σύεσσι,
 καὶ κυσὶ, καὶ μῆλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 οἶον δ' εἰς αἶδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι,
 ὅστ', ἄδοτός περ ἑὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.

Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἀναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
 575 παντοίῃ φιλότῃ· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων,

πᾶσι δ' ὄγε θυητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
 [παῦρα μὲν οὖν δύνῃσι, τὸ δ' ἀκριτον ἠπεροπεύει
 νύκτα δι' ὀρφναίην φῦλα θυητῶν ἀνθρώπων.]

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 580 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

cantur ad usum suum. — θυίωσιν, ὀρῶσι, furore vatū correatae. — ἐθέλουσιν, solent, vel possunt. v. II. φ', 366. et ibi laudatum Buttm. Lexil. 1., p. 27. — ἠγεμονεύειν. scrib. ἠπεροπεύειν. — τὰς τοι ἔπ. δίδωμι, has igitur tibi permitto, ut iis utaris pro magistris vaticinandi. — πολλάκι — τύχησι. saepe ad audiendum oraculum illud tuum redibit, si eventum habuerit, scil. prius abs te editum. argute dictum, nec sine contemptu oraculi istius inferioris. — Mercurio fuit oraculum Pharis, oppido Achajae, de quo Paus, 7, 22. "Ex Ilg.

569—71. restituimus ordinem horum versuum, quorum primus postremo loco legitur in libris. — ἀνάσσειν λέγω, κελύω. v. Herm. ann. ad Viger. 158. — καὶ χαρ. — χθών. h. e. omnis generis quadrupedibus, et feris, et mansuetis. — τετελεσμένον ἄγγελον, ut τέλειον σύμβολον 526. — ἄδοτος, non donatus ab eo, quem ipse maximo dono mactat salvae deductionis ad Inferos, h. e. mercede ab illo accepta nulla, sed gratis inserviens mortalibus cum vivis, tum defunctis. — χάριν, gratiam, donum, quod dicit proximo versu. — πᾶσι δ' ὄγε. δε causale.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

A R G U M E N T U M.

Poëta, postquam Veneris potentiam celebravit, quam tres tantum deae, Minerva, Diana et Vesta, non sunt expertae, canere incipit immissum ipsi ab Jove amorem Anchisae, ne de diis sibi obnoxiiis amplius gloriaretur. quo amore incensa Venus, a Gratiis exornata, ad Idam montem proficiscitur, ibique, dissimulata divinitate, cum Anchise concumbit in stabulis; dein, quae sit, professa, timentem sibi ob audaciam Anchisen bonum animum habere jubet, ut cui faveant dii, quemadmodum pulcherrimis semper faverint Trois posteris, quique ex se ipsa filium suscepturus sit, Trojanorum olim regem futurum; quem, a Nymphis educatum, ipsi olim traditum iri ait ea lege, ut ne, matrem se illius esse, patefaciat. quibus mandatis ad coelum dea rediit, poëta autem solita clausula finit hymnum.

*Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Κύπριδος, ἣτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ὤρσει,*

Annotationes. Argumentum hujus hymni simplex et facile inventu quin ex suo ipsius ingenio hauserit poëta, quominus existimemus, nihil prohibere dicit Ilg.; fundum tamen fabulae narratae esse putat versus illos Il. v', 307.: *νῦν δὲ δὴ Ἀλκίαιο βίη Τρώεσσι ἀνάξει, καὶ παῖδες παίδων, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.* „quem locum in usum suum transfert hymnographus versibus 196. et 97. videtur autem aetate ejus alicubi floruisse regnum, quod ab Aenea, Anchisae filio, fundatum esse crederetur. notum enim est, diversas apud veteres de Aeneae erroribus ac sedibus esse traditiones, cum alii in Thracia, alii in

Arcadia, Sicilia, Italia denique illum consedisse narrarent. id igitur regnum quodcumque fuit, quamvis ipsius mentione injecta nulla, tam praeclaris fundatoris natalibus illustratum iverit poëta, sicut Q. Smyrnaeus 13, 300 et seqq., Virgiliusque Aen., 3, 96—98, et 9, 446—49., ejusdem Italicum celebraverunt. qua de re v. Heynei excurs. 1. ad Aen. 3. „*Ex Ilg.* fieri sane potest, ut hic poëta fuerit Trojanus, cui nationi Homerum ipsum accensere non dubitavit elegantissimus Schubarth. *Ideen über Hom. u. sein Zeitalter*, p. 220. „Cet hymne me semble supérieur à tous ceux qui nous sont parvenus sous

- καὶ τ' ἑδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 οἰωνοὺς τε διίπετέας, καὶ θηρία πάντα,
 5 ἡμὲν ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἡδ' ὅσα πόντος.
 πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἔϋστεφάνου Κυθερείης·
 τριβᾶς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῆσαι.
 κούρη γ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην·
 οὐ γὰρ οἱ εὐαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 10 ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοι τε ἄδου, καὶ ἔργον Ἀρης,
 ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
 πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε,
 ποιῆσαι σατίνας τε, καὶ ἄροατα ποικίλα χαλκῶ.
 ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
 15 ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστη.
 οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον, κελαδεινήν,
 δάμνατα ἐν φιλότῃ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
 φόρμιγγές τε, χοροὶ τε, διαπρῦσιόι τ' ὀλολυγαί,
 20 ἄλσεά τε σκυόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
 οὐδὲ μὲν αἰδοίη κούρη ἄδεν ἔργ' Ἀφροδίτης,
 Ἴστίη, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

le nom d'Homère. La narration en est facile, bien liée, le style agréable, et les détails remplis de grâce. Quoique certainement cet ouvrage ne remonte pas à l'époque de l'Iliade et de l'Odyssée, quoiqu'on n'y retrouve ni les mêmes mœurs, ni la même mythologie, ni les mêmes expressions, on y respire pourtant le goût d'une haute antiquité; et ce qui donne à cette composition, ainsi qu'aux grands hymnes, ce qu'on peut appeler un caractère homérique, c'est qu'elle est essentiellement narrative. Ces hymnes ne sont point des chants destinés à embellir certaines idées reçues, mais à conserver dans la mémoire les croyances des peuples. Ce sont les épopées des dieux, comme l'Iliade et l'Odyssée sont les épopées des héros. Sous ce rapport, je crois qu'ils ont dû précéder les temps de Solon et de Pisistrate, c'est-à-dire, l'âge de la littérature écrite. "E Montbelio. excudi curavit et explicuit hunc hymnum Köppenius in libro germ., qui inscriptus est *Griechische Blumenlese*, vol. 1., p. 26. et seqq. — Vers. 1—13. perversa interpunctione recentiores usque ad Hermannum: *Μοῦσα, μοι* etc.; qua de re Frank. laudavit Schäferi Appar. crit. ad Demosth., t. 1., p. 696 sequ. et Butt. gr. gr. t. 2., p. 385. vereor tamen ne poeta dixerit sine offensione: *Ἔργα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, π. Α.*, ut

Hom. ipse prima *Odyssea*: *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα* etc. — ὤρσε, ἑδαμάσσατο, excitare, domare solet. — διίπετέας, aërios. v. Schn. h. v. — πᾶσιν δ' ἔργα. h. e. π. δὴ ἔ. Eichhoff. *Etudes grecques sur Virg.*, t. 1., p. 244.; et haec et Eurip. Hipp. 1213—1221, Lucret. 1. init., et Aristoteli H. A. 6, 16. dicta de communi omnibus animalibus ἐπιθυμία καὶ ἡδονῇ τῇ ἀπὸ τῆς ὀχέας adscripsit Virgilio Georg. 3, 242—44. — κούρη γ' αἰγ. Δ. libri: π. τ' α. Δ., sed non habet τὲ, quo referatur. — πρώτη τεκέει. etc. asyndeton epexegeticum. B.: „Ut loci frigiditati obviam iretur, facta fuit et recepta conjectura ἐπιχθονίους. sed distinctio, quam post ἐδίδαξεν posui, aptior est medela, ut et facilior. διδάσκειν ἄνδρας ἐπιχθονίους τέκτονας, ut διδάσκειν ὄητορας, et similia illustrant notae ad Aristaenetum p. 489, Ellipses Schäferi p. 608, 862, Toupii Emendatt. t. 2.; p. 384; Elmsleji Annot. ad Heracl. 575. jam ante ποιῆσαι subaudiat ὥστε.“ — σατίνας, plaustrā. Hesych.: σατίνας, αἱ ἀμάξαι.

20—32. δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν. haud dubie Delphos dicit: v. hymnum 27, 11—20. — minus recte codd.: αὐτὶς δ' ὀπλ. „meminimus, Saturnum liberos suos devorasse, et primam omnium Vestam. Jupiter autem, cujus loco lapidem devoraverat, Metin

- αὔτις θ' ὀπλοτάτην, βουλῆ Διὸς αἰγιόχοιο,
 25 πότνιαν, ἣν ἐμῶντο Ποσειδάων, καὶ Ἀπόλλων·
 ἣ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν,
 ὡμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
 ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, διὰ θεάων.
 τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
 30 καὶ τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἔξετο, πῖαρ ἑλοῦσα,
 πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχος ἐστὶ,
 καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.
 Τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῆσαι·
 τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην,
 35 οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 καὶ τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἦγαγε τροπικεραύνου,
 ὅσπερ μέγιστός τ' ἐστὶ, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
 καὶ τε τοῦ, εὐτ' ἐθέλη, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφουῖσα
 ῥηϊδίως συνέμιξε καταδνητῆσι γυναιξίν,
 40 Ἥρης ἐκλελαθοῦσα, κασιγνήτης, ἀλόχου τε,
 ἣ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτησι θεῆσι.
 κνυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 μήτηρ τε Πείη· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

- 45 Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 ἀνδρὶ καταδνητῶ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
 μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη,
 καὶ ποτ' ἐπευξαμένη εἴπη μετὰ πᾶσι θεοῖσιν,
 ἠδὺν γελοιήσασα, φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 50 ὡς ἴα θεοὺς συνέμιξε καταδνητῆσι γυναιξί,
 καὶ τε καταδνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
 ὡς τε θεᾶς συνέμιξε καταδνητοῖς ἀνθρώποις.
 Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 ὃς τότε ἐν ἀκροπόλοισι ὄρεσιν πολυπιδάκον Ἴδης
 55 βουκολέεσκε βόας, δέμας ἀθανάτοισιν ἑοικῶς.
 Τὸν δὴ ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἕμερος εἶλεν.
 εἰς Κύπρον δ' ἔλθοῦσα θυώδεα νηὸν ἔδυνεν,

in auxilium vocavit, quae dedit Saturno
 pharmacum, ὑφ' οὗ ἀναγκασθεὶς πρῶ-
 τον μὲν ἐξεμῆ τον λίθον, ἔπειτα τοὺς
 παῖδας, οὗς κατέπει, ut ait Apollod. 1,
 1, 3. cf. Hesiodus Theog. 497. facile
 igitur intellectu est, Saturnum Vestam
 πύματος ἐξεμήσαν, πρῶτον καταπιόν-
 τα. Ex Ilg. damnavit hanc facetiam
 Heyn. ann. ad Apollod. l. c.; Herm.
 ceterique editores, praeter B, uncinis
 incluserunt. — τιμάοχος, τιμοῦχος,
 honorata. sic etiam h. 5, 268, non τι-
 μήοχος, quod expectaveris. γ. Frankeg

laudatum Lobeck. ad Phryn. p. 642. —
 πῖαρ ἑλοῦσα. ἑλοῦσα dixit pro ἑλο-
 μένη, ut Il. λ', 549.: οἷτε μιν οὐκ εἰ-
 ῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι. — Hesych.:
 πρέσβειρα, προτιμητή, ἀρχηγέτις.
 40. Ἥρης ἐκλελ., Junonis oblivio-
 nem afferens. v. Il. β', 599, 600. Ex
 Ilg.

55. codd. ex interpretatione, pravis
 quidem numeris: βουκολέεσκον βοὺς.

58, 59, 61, 62. Odyss. θ', 362—65,
 Il. ξ', 169. talia sibi furta indulgent hi
 ποῖται. 61. malim ἐνθάδε, ne ἐνθα

- ἔς Πάφον, ἔνθα τέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυώδης.
 60 ἔνθ' ἤγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαινιάς·
 * ἔνθα δέ μιν Χάριτες λούσαν, καὶ χοῖδαν ἐλαίω
 ἀμβρότω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἶεν ἔοντας.
 [ἀμβροσίω, ἔδανῶ, τό ῥά οἱ τεθνωμένον ἦεν.]
 ἐσσαμένῃ δ' εὖ πάντα περὶ χοῖῦ εἴματα καλά,
 65 χρυσῶ κοσμηθεῖσα, φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦς' εὐώδεα Κύπρον,
 ὕψι μετὰ νεφέεσσι θεῶς προήσσουσα κέλευθον.
 Ἴδην δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θεῶν,
 βῆ δ' ἰθύς σταθμοῖο δι' οὖρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτήν
 70 σάινοντες πολιοὶ τε λύκοι, χαροποὶ τε λέοντες,
 ἄρκοι, παρδάλιές τε θεοαί, προκάδων ἀκόρητοι,
 ἦϊσαν. ἦ δ' ὀρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν,
 καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἕμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
 σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκυόεντας ἐναύλους.
 75 αὐτὴ δ' ἔς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε,
 τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον, οἶον ἀπ' ἄλλων,
 Ἀγχίσην ἦρωα, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα·
 οἱ δ' ἅμα βουσίην ἔποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
 πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος, οἶος ἀπ' ἄλλων,
 80 πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπύρσιον κιθαρίζων,
 στή δ' αὐτοῦ προπάρουθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 παρθένω ἀδμήτη μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
 μὴ μιν ταρβήσαιεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
 Ἀγχίσης δ' ὀρόων ἐφράζετο, θάμβαινέν τε,
 85 εἶδος τε, μέγεθός τε, καὶ εἴματα σιγαλόεντα.
 πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαινότερον πυρὸς ἀγῆς,
 καλὸν, χρύσειον, παμποίκιλον (ὡς δὲ σελήνη
 στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ιδέσθαι)·
 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας, κάλυκας τε φαινιάς·
 90 ὄρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῇ δαιρῇ περικαλλέες ἦσαν.
 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δὲ μιν ἀντίον ἠΐδα·
 „Χαῖρε, ἄνασσ', ἦτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἴκάνεις,
 Ἄρτεμις, ἢ Αἰτώ, ἢ ἐ χρυσεῖη Ἀφροδίτη,
 ἢ Θέμις ἠϋγενής, ἢ ἐ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 95 ἢ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἦλυθες, αἶτε θεοῖσι
 πᾶσιν ἐταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
 ἢ τις Νυμφάων, αἶτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 [ἢ Νυμφέων, αἶ καλὸν ἔρος τότε ναιετάουσιν,]

identidem inculcetur, et ita, ut nunc vi-
deo, Barn.

63. versus male adscriptus ex II. ξ,
173.

76—79. probabiliter Herm. et Frank.:
εὗρε' ἐν σταθμοῖσι, ὁ δ' ἐν σταθμοῖσι.
v. tamen ann. ad Odys. ξ', 8, 162, θ',
66, σ', 426. — οἱ δὲ πάντες, ceteri
autem omnes, qui ibi erant, pastores.

87—90. ita Wakefield. ad Lucret. 1,

502., recte adstipulante Kämmerero, a-
liis temere obloquentibus. legitur enim
vulgo: καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι,
habeturque in codd. hic versus cum
proximo post 90., qua ratione ὄρμοι si-
mul περικαλλέες et καλοὶ vocantur, tau-
tologia prorsus intolerabili. — ἑλικας,
κάλυκας. 164.

98. versiculus ὑποβολιμαῖος, putidus-
que, ut quo non generatim Oreades in-

καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσα ποιήεντα.

- 100 σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφαινόμενῳ ἐνὶ χώρῳ,
βωμόν ποιήσω, ῥέξω δὲ τοὶ ἱερὰ καλὰ
ῶρησιν πάσῃσι· σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα
δὸς με μετὰ Τρῳάεσσι ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα,
105 ποιεῖ δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνου, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
δηρὸν ἐν ζώειν, καὶ ὄραν φάος ἡλίοιο,
ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκίσθαι."

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

- ἦ, Ἀγγίση, κύνιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
οὐτίς τοι θεὸς εἶμι, (τί μ' ἀθανάτησιν ἔδωκεις;)
110 ἀλλὰ καταδνητὴ τέ, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ·
'Οτρεὺς δ' ἐστὶ πατήρ ὀνομακλυτὸς, εἴ που ἀκούεις,
ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχίτιο ἀνάσσει.

γλῶσσαν δ' ὑμετέρεην τέ, καὶ ἡμετέρεην, σάφα οἶδα·

- * Τρῳάς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφειν· ἡ δὲ διαπρὸ
115 σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἑλοῦσα,
ὡς δ' ἦτοι γλῶσσάν γε καὶ ὑμετέρεην εὐ οἶδα.
νῦν δέ μ' ἀνήραξε χρυσόρῥαπις Ἀργειφόντης
ἐν χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.

- * πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
120 παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
ἐνθεν μ' ἤραξε χρυσόρῥαπις Ἀργειφόντης,
πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταδνητῶν ἀνθρώπων,
πολλὴν δ' ἄκληρόν τε, καὶ ἄκτιον, ἣν διὰ θῆρες
ῶμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιδόντας ἐναύλους,
125 οὐδὲ ποσὶ ψάθειν ἐδόκουν φυσίζόου αἴης·

Ἄγγισεω δέ με φάσκε παρὰί λέγεσιν καλέεσθαι
κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.

αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε, καὶ ἔφρασεν, ἦτοι ὄγ' αὐτίς
ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·

- 130 αὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἐπλετ' ἀνάγκη.
ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γονιάζομαι, ἣδὲ τακίων
ἔσθλων· οὐ μὲν γάρ κε κακοὶ τοῖοῦδε τέκοιεν·
ἀδμήτην μ' ἀγαγών, καὶ ἀπειρήτην φιλότητος,
πατρί τε σῶ δείξον, καὶ μητέρι κέδν' εἰδιύη,

- 135 σοῖς τε κασιγνήτοις, οἳ τοι ὁμόθεν γεγάασιν,
[οὐ σφιν ἀεικέλιη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰλυῖα.]

dicentur, quas indicare voluerit interpolator, sed illae tantum Nymphae, quae in Ida versari credebantur. caret quoque his ineptiis locus παράλληλος II. v. 8. v. Ruhnk., Ilg. etc.

110. „γυνὴ respectu ad deam est mortalis, ut ἀνηρ, si deo opponitur: v. II. ξ', 317, π', 176.“ Ilg. τῷ τὲ respondet δὲ, ut II. ε', 359, Odys. ο', 546.

114. malim uno tenore in re haud diversa: — τρέφειν, ἣδὲ διαπρὸ.

116. ὡς, ὡστε, vulgo: ὡς, -empha-

si inutili. γλῶσσάν γε recte Herm. et alii pro γλ. τε.

119. πολλαὶ δέ. malim π. γὰρ, quas particulas notum est confundi.

123. πολλὴν — ἄκτιον. intell. χώραν, vel γῆν, ut hymno in Ap. Pyth. 352.

125. significatur celeritas itineris.

136. dittographia. pro 136. et 137. codd. Paris. unum habent hunc: οὐ σφιν ἀεικέλιη γυνὴ ἔσσομαι, ἣς καὶ οὐκί. Ruhnken., Ilg. et Frank., contami-

- εἴ τοι ἀεικέλιη γυνὴ ἔσομαι, ἢ καὶ οὐκί.
πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπάλους,
εἰπεῖν πατρὶ τ' ἐμῷ, καὶ μητέρι κηδομένη περ.
- 140 οἱ δέ κέ τοι χρυσὸν τε ἄλις, ἐσθῆτά δ' ὕφαντήν,
πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
τίμιον ἀνθρώποισι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“
- Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἱμερον ἔμβαλε θυμῷ·
- 145 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
„Εἰ μὲν θνητὴ γ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ὅτρειός δ' ἐστί πατήρ ὀνομακλυτός, ὡς ἀγορεύεις,
ἀθανάτοιο δ' ἔκῃτι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Ἐρμῆω, ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεται ἡματα πάντα,
- 150 οὔτις ἔπειτα θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
ἐνθάδε με σήσσει, πρὶν σοὶ φιλότῃτι μιγῆναι
αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκῃβόλος αὐτός Ἀπόλλων
τόξου ἀπ' ἀργυρέου προτοὶ βέλεα στονόεντα.
βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκνῖα θεῆσσι,
- 155 σῆς εὐνῆς ἐπιβάς δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσα.“
- Ὡς εἰπὼν λάβε χεῖρα· φιλομειδῆς δ' Ἀφροδίτη
ἔρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα,
ἐς λέχος εὔστρωτον, ὅθι περ πάρος ἔσκεν ἀνακτι
χλαίνῃσιν μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
- 160 ἀρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνευ ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροῶς εἶλε φαινὸν,
πόρπας τε, γναμπτάς δ' ἔλικας, κάλυκας τε, καὶ ὄρμους·
- 165 λῦσε δὲ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόεντα
ἔκδυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου
Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἰσῃ,
ἀθανάτῃ παρέλεκετο θεᾷ βροτός, οὐ σάφα εἰδώς.
- Ἥμος δ' ἄψ εἰς αὐλὴν ἀποκλίνουσι νομῆς
- 170 βοῦς τε, καὶ ἴφια μῆλα, νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε
νήδυμον, αὐτῇ δὲ χροῖ ἔννυτο εἴματα καλά.
ἔσασμένη δ' εὐ πάντα περὶ χροῖ διαθεάων
ἔστη παρ κλισίῃ (εὐποιήτου δὲ μελάθρου
- 175 κῦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπεν

natis duobus illis versibus: εἴ σφιν ἀεικέλιη γυνὴ ἔσα, ἢ καὶ οὐκί, interpretati illi, puto, νῦνὸν sponsam, quo sensu vox haec legitur apud recentiores.

138—153. αἰολοπάλους, equorum agitadores. Π. γ', 185. — πρὶν σοὶ φιλόμ. ita Köppen., Ilg. et nos pridem ann. ad Soph. Ajace, 904 1. ed., nec vulgatum περ. σῆ φ. μ. fert usus. est autem haec menda iotacismi. — οὐδ' εἰ κεν — στονόεντα. vetus

opinio, qui subito nec violenta morte obirent, viros ab Apolline occisos esse, mulieres autem a Diana. v. Il. ω', 758 etc.

157. B: , An Theocritus Id. 1, 105. in Daphnidis ad Venerem oratione hinc verbum summit ἔρος πρὸς Ἰδαν, Ἐρπε πρὸς Ἀγχίσαν? "

164. Il. σ', 401.

175—181. κῦρε, attigit. cf. hymn.

ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυθραίων),
ἐξ ὕπνου δ' ἀνέγειρον, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

„Ὅρσο, Δαρδανίδη, (τί νυ νήγρετον ὕπνου ἰαυεῖς;) καὶ φράσαι, εἴ τι ὁμοίη ἐργῶν ἰθαλλομαι εἶναι,

180 οἶν δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας!“

„Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν.

ὡς δὲ ἴδεν δειρὴν τε, καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
τάσθρυσεν τε, καὶ ὅσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλη,
ἄψ δ' αὐτίς χλαίνη τ' ἐκαλύψατο καλά πρόσωπα,

185 καὶ μιν λισσομένουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Αὐτίκα σ' ὡς τὰ πρῶτα, θεὰ, ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
ἔγνων, ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.

ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο,

μὴ με ζῶντ' ἀμειννὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσῃς

190 ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιο', ἐπεὶ οὐ βιοθάλιος ἀνήρ
γίγνεται, ὅσσε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσι.“

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

„Ἀρχίσθι, κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
θάσσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δεῖδιδι λίην.

195 οὐ γὰρ τοί τι θεὸς παθεῖν κινὸν ἐξ ἐμέθεν γε,

οὐδ' ἄλλων μακάρων, ἐπειὴ φίλος ἐσοὶ θεοῖσι.

σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,

καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.

τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὐνεκά μ' αἰνὸν

200* ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνή.

ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων

αἰεὶ ἀφ' ὑμετέροισι γενεῆς εἰδὸς τε, φυήν τε.

ἦτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς

ἦρπασ' ἐόν δια κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη,

205 καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιονοχέουσι,

θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένους ἀθανάτοισι,

χορυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐουδρόν.

Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾗδει,

ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θεῶπις ἄελλα·

210 τὸν δὲ ἔπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

in Cer. 189. — εἴ τι. Herm. et Frank.: εἴ τοι, diphthongis 4. continuis, similibusque; quod invenustum. — ἐμμαπέως, ενεργῶς, ταχέως. Il. ε', 836, Odys. ε', 487.

189. ἀμειννὸν, imbecillum, ignavum. Il. ε', 887, Odys. κ', 521, τ', 562 etc.

200. ἔνεκα depravatam est, sed emendatio in promptu. scribamus ἵνα τε, cum, quando. menda contrarii generis οὔνυτ' pro οὔνεκ' Odys. α', 60. legitur in MS. Vindob. cf. ann. ad Odys. ι', 84. prope verum Barn.: ἵνα κεν, nec ita male scripsisset ἵνα καί. Herm.,

quem B et Frank. secuti sunt: ἔσθ' ἄχος, οὔνεκ' ἄρα βροτοῦ etc., quod et violentum est, et inelegans. Montbel.: „Ici, comme au 19. chant de l'Odyssee, le nom du héros est tiré d'une circonstance relative à l'un des auteurs de ses jours. Dans l'Odyssee, Autolycus, le grand-père d'Ulysse, dit (Odys. τ', 407.): Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τὰδ' ἱκάνω, — Τῷ δ' Ὀδυσσεύς ὄνομ' ἔστω“ etc.

201 — 219. ἀγχίθεοι, diis vicini, h. e. similes, ut Phaeaces Odys. ε', 35, τ', 279. — de Ganymede v. Il. ε', 266, ν', 232, Apollod. 3, 12, 2 etc.; de Tithono Il. λ', 1.

- καί μιν Ζεὺς ἔλεησε, δίδου δὲ οἱ υἱὸς ἄποινα,
 ἵππους ἀροίποδας, τοῖτ' ἀθανάτους φορέουσι.
 τοὺς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπεν δὲ ἕκαστα,
 215 Ζητὸς ἐφημοσύνησι, διάκτορος Ἀργειφόντης,
 ὡς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζητὸς ὕγ' ἔκλυεν ἀγγελιάων,
 οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγῆθει δὲ φρένας ἔνδου·
 γηθόσυννος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσι δχεῖτο.
 220 ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χροσόθρονος ἤσπασεν Ἥως
 ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι,
 βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι, καὶ ζῶειν ἥματα πάντα·
 τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήρην ἔειδωθ.
 225 νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 ἤβην αἰτῆσαι, ξυσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοίου.
 τὸν δ' ἦτοι εἴως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἤβη,
 Ἥοι τερόπόμενος χροσόθρονῳ, ἠριγενεῖη,
 ναῖε παρ' ὠκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ προῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
 230 καλῆς, ἐκ κεφαλῆς, εὐγγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 αὐτὸν δ' αὐτ' ἀτίταλλεν, ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
 σίτω τ', ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἶματα καλά διδοῦσα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερόν, κατὰ γῆρας ἐπειγεν,
 235 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ', οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 ἐν θαλάμῳ κατέδθηκε, θυρῶς δ' ἐπέδθηκε φαεινᾶς·
 τοῦ δ' ἦτοι φωνὴ ῥέει ἄσπετος, οὐδέ τι κίχης
 ἔσθ', οἴη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμptoῖσι μέλεσσι.
 240 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι, καὶ ζῶειν ἥματα πάντα·
 ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἰδός τε, δέμας τε,
 ζῶοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινᾶς φρένας ἀμφικαλύπτει.
 245 νῦν δὲ σε μὲν τάχα γῆρας ὀμοίου ἀμφικαλύψει
 νηλεῖς, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισι,
 οὐλόμενον, καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἔσσεται ἥματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σεῖο,
 250 ὡς πρὶν ἐμοὺς ὀάρους, καὶ μῆτις, αἷς ποτὲ πάντας

213. εἶπεν δὲ W, B, Frank. pro εἶπεν τε, quod de Jove intelligendum foret.

225—234. ξυσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλ. II. I., 446. — ἐπειγεν, ingruit.

233—245. ἄσπετος, ineffabilis, h. e. immensa, nec unquam cessans, ita ut nequeas dicere, quam diu sonet. Apoll.: ἄσπετα. ἀπαρακολούθητα. καταστρέφει

δὲ ("Ομηρος) εἰς τὸ πολλά. v. II. β', 455 etc. — γῆρας ὀμοίου. II. δ', 315.

250. ὡς. libri aīs, quemadmodum ἡς et ὡς permixta sunt apud epigrammatarum: v. Anthol. Pal. 3., p. 156. minus probabiliter Heron. et alii: οὐ πρὶν. — ὀάρους, λόγους. v. Schol. h. v. — μῆτις; consilia.

- ἀθανάτους σικέμιζα καταδνητῆσι γυναιξί,
 τάρβεσκον (πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα),
 νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χήσεται ἐξουομῆναι
 τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθη,
 255 σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστὸν, ἀπεπλάγχθη δὲ νόοιο,
 παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην, βροτῶ εὐνηθεῖσα.
 τὸν μὲν, ἐπὶν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἡλίοιο,
 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὄρεσκαῶσι, βαδύκολποι,
 αἰ τόδε ναιεταίουσιν ὄρος μέγα τε, ζάθειόν τε,
 260 αἶ ὅ' οὔτε θνητοῖς, οὔτ' ἀθανάτοισιν, ἔπονται·
 δηρὸν μὲν ζώουσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαο ἔδουσι,
 καὶ τε μετ' ἀθανάτοις καλοῦ χορὸν ἐρῳάσαντο·
 τῆσι δὲ Σειληνοὶ καὶ εὐσκοπος Ἀργειφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότῃ μυθῶ σπείων ἐροέντων.
 265 τῆσι δ' αἴμ' ἡ ἐλάται, ἡὲ δρυὲς ὑψικαρήνοι
 γεινομένησιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανεῖρῃ.
 καλαί, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν
 ἐστᾶσ' ἡλίβατοι· τεμένη δὲ ἔκικλησκουσιν
 ἀθανάτων, τὰς δ' οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρω.
 270 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ Μοῖρα παρεστήκη θανάτοιο,
 ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
 φλοιδὸς δ' ἀμφὶ περιφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι,
 τῶν δὲ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἡλίοιο.
 ταὶ μὲν ἐμὸν θρέψουσιν παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι·
 275 [τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἔλη πολυήρατος ἦρη,
 ἄξουσίν τοι δεῦρο θεαί, δείξουσί τε παῖδα.]
 σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρ' ἂν ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
 ἐς πέμπτον ἔτος αὐτίς ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
 τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλος ὀφθαλμοῖσι,
 280 γηθήσεις ὀρόων (μάλα γὰρ θεοεἰκελος ἔσται),
 ἄξεις δ' αὐτίκα μιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμούεσσαν.
 ἦν δὲ τις εἶρηται σε καταδνητῶν ἀνθρώπων,
 ἣτις τοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,

253. στόμα χήσεται, os hiscet meum, χήσεται a χάομαι. v. Ilg. et Buttman. *Lezil.* 2., p. 119. libri mendose: στοναχήσεται.

254. τοῦτο, τὸ ἐμὲ δαμῶν πάντας.

260. h. e.: quae neque in mortalibus, neque in immortalibus numerantur. Herm. proprie: quae nec mortales, nec immortales sectantur, iisque se, tanquam pares paribus, adiungunt.

263. Σειληνοί. Satyrorum patres. Montbel.: „Les Silènes étaient les vœux Satyres, comme le prouve Bachet Méziriac (Comment. sur les Ep. d'Ovide, t. 1., p. 440.), d'après l'autorité de Pausanias (Att., cap. 23.) et de Servius (ad Virg. *Ecl.* 6, 14.).“

271, 72. ἀζάνεται, arefiunt, marcescunt. — libri conjuncte: ἀμφιπεριφθινύθει: sed *Odys.* 9, 175.: ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσι, ubi qui scribet ἀμφιπεριστέφεται, nae propinabit ille nobis versum caesura destitutum. v. ibi ann.

275, 76. versus recte seclusi a Frankeo, quos alienos esse, vel sola appellatio θεῶν monstrat, quam abjudicavit ab hisce Nymphis poeta 260. praeterea sunt ἀσύστατοι et omnino inficeti.

277. libri claudicante versu: ὄφρα ταῦτα. Barn. et alii vulgo: ὄφρα κε. sic λειμῶνα pro λειμῶν' ἂν habet co-dex h. in *Cer.* 7. — μετὰ φρεσὶ διέλθω, animo persequar, seu percurrani.

- τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὧς σε κελεύω·
 285 φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώπιδος ἔγγονον εἶναι,
 αἶ τόδε ναιετάουσιν ὄρος, καταείμενον ὕλη.
 εἰ δέ κεν ἐξείπης, καὶ ἐπεύξαι ἀφρονι θυμῷ,
 ἐν φιλότῃ μιγῆναι εὐστεφάνῳ Κυθερεῖῃ,
 Ζεὺς σε χολωδόμενος βάλει ψολόεντι κεραυνῷ.
 290 εἰρηται τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι νοήσας
 ἴσχεο, μηδ' ὀνόμαϊν, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ἦϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα.

Χαῖρε, θεᾶ, Κύπριοιο ἐκτιμένης μεδέουσα·
 σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

285. φάσθαι primus Matth. codd.: vidit pro ἔγγονον, quae vocabula per-
 φασίν. — καλυκώπιδος. v. h. in misceri solent.
 Cer. 8. — ἔγγονον Barn. ponendum 290. cf. hymn. 2, 367.

E.

E I Σ Δ Η Μ Η Τ Ρ Α Ν.

A R G U M E N T U M.

Poëta, breviter indicato consilio suo, narrat, Proserpinam aliquando-flores legentem, Jovis permissu, raptam esse a Plutone. auditis filiae cla-moribus Ceres per 9 dies eam ubique terrarum quaerit, decimo incidit in Hecaten, item quaerentem. igitur ambae pergunt ad Solem, a quo post-quam rem edoctae sunt, ut gesta erat, moesta Ceres, specie aniculae, con-sidit ad Parthenium fontem Eleusiniorum, quibus imperabat Celeus. inde regis filiae abducunt illam secum, suscipitque dea curam educandi infantis regii Demophontis. quem immortalem reddere cupiens interdiu ambrosia inungit, noctu igne occulit. quo observato forte a regina, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit, deam se profitetur, et templum sibi extrui jubet. jussum cito efficiunt Eleusinii; itaque in illo templo, relictis deorum coetibus, manet Ceres, et mortales anno sterili affligit. quare Ju-piter primum Iridem, dein ceteros deos, mittit, arcessitum illam in coelum. at Ceres non ante se ad Olympum redituram dicit, quam reviderit filiam. igitur Mercurius, reducturus Proserpinam, mittitur ad Plutonem, nec repul-sam quidem reditus fert ab illo, sed propter gustatum, a Plutone praebi-tum sponsae, granum mali Punici eo compulsam Ceres videt filiam, ut una illi e tribus anni partibus apud Inferos transigenda sit. itaque reginam eam Inferorum prima salutatur Hecate, satelles exinde ejus futura; ab Jove autem ad Cererem missa Rhea reducit illam ad Superos, donis promissis; jamque placata Ceres frugum ubertatem facit hominibus, regibusque Eleusiniis sa-crorum suorum curam committit.

Δήμητρο' ἠΰκομον, σεμνήν θεόν, ἄρχον' ἀείδειν,
αὐτήν, ἥδ' ἐ δούρατα τανύσφυρον, ἢν Αἰδωνεύς

Annotationes. Hymnus hic primum re-pertus est a. 1780. a Christ. Frid. Matthaei Moscuæ in bibliotheca S. Synodi, et ab eo missus ad Ruhnkenium, qui editionem *ἔρμαιου* principem eodem anno curavit, biennioque post alteram,

HOMER. ODYS. III.

21 versibus auctiorem, atque emendatio-rem, cum metaphrasi lat. I. H. Vossii et appendice Epistolarum duarum criti-carum. quem secuti sunt, itidem in hoc tantum carmine expoliendo occupati, Mitscherlichius 1786., et J. H. Vossius

21

ἤρπαξεν, δῶκεν δὲ βαρυκτύπος εὐρύοπα Ζεὺς,
 νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου, ἀγλαοκάρπου,
 5 παίζουσαν κούρησι σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις,
 ἀνθεὰ τ' αἰνυμένην, ῥόδα, καὶ κρόκον, ἥδ' ἴα καλὰ,
 λειμῶν' ἄν μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἥδ' ὑάκινθον,

1826., qui quidem interpretationem vernaculam adiecit. alii simul cum ceteris hisce hymnis ediderunt. fuit autem poëtae consilium origines sacrorum Eleusiniarum ostendere et celebrare; quae sacra cum recentiore aevo instituta fuerint, neque ipse Homerus pro auctore carminis habendus est, neque aliquis suppar illi aetate, aut Hesiodo; sed est tamen procul dubio hic hymnus Pausania, qui vixit altero saeculo a Christo nato, longe vetustior, ut oratio ejus indicat, Homericò, ut ait Ilg., colore splendens, fortasse etiam Pamphi et Musaei imitatione exornatus. de quo evolvi jussit Ilgen. Paus. 1, 22. et 4, 1., et de fabula hic tractata eundem 9, 31., praetereaque Ovid. Fast. 4, 554 et seqq., Hygin. fab. 146. et 147., Apollod. 1, 5. cum Heynei annotationibus, denique Claudiani carmen de raptu Proserpinae. adscribemus etiam Vossii prolegomena ad hunc hymnum, praesertim brevissima. sic igitur vir clarissimus: „Diese Hymne ward für die Eleusinen gedichtet, nachdem die Eumolpiden, von thrakischem Geschlecht, dem alten Feste der Saatgöttin tiefen Sinn in räzelhaften Gebräuchen untergelegt hatten. Ihr Zweck ist, zugleich mit den würdigsten der allmählich entstandenen Sagen u. Wahrzeichen die neuen Geheimnisse wie göttliche Überlieferungen zu beglaubigen. Der namlose Verfasser lebte bald nach Hesiodus (?), gegen die 30. Olympiade (circa annum 660. ante Chr. nat.), wahrscheinlich im Dienste der eleusinischen Demeter. Als Attiker wird er an vielen, zur gangbaren Sängersprache Homers gemischten, landschaftlichen Sprecharten erkannt. Nicht also Homer, wie Pausanias sich einbildete; wohl aber ein Homeride, wenn man darunter einen geistvollen Sänger in Homers Tonweise versteht. Denn unhomeric ist die Darstellung nur da, wo der priesterliche Zweck den Ton der Legende anstimmen hiess.“

— „Cet hymne est fort beau, et la découverte est d'une haute importance. Il se rapporte sans doute à l'établissement des fêtes et des mystères d'Eleu-

sis, comme celui d'Apollon (hymnos 2 in Apollinem pro uno habuit vir doctus. v. ann. ad init. hymni 1.) se rapporte à l'établissement des oracles de Délos et de la Pythie.“ E Montbelio.

Vers. 1—7. *σεμνήν, venerabilem.* Voss.: „*hehr, heiliger Ehrfurcht würdig*; ein Wort, das erst nach Hesiodus üblich ward. Die Attiker brauchten es vorzüglich von der mystischen Demeter u. Persefone, u. von den Eumeniden; hier V. 486 wird es auch der Rhea u. der Hekate, u. V. 478 den Orgien selbst beigelegt.“ — *θεὸν* primus et hic et 179. suasit Voss. apud Ruhnken. libri mendose: *θεάν.* „Hier zuerst werden Demeter und Persefone gemeinsam verehrt; als mystisch verbundene; man nannte sie die zwei grossen Göttinnen. *Persefone* war in der ältesten Fabel, was ihr Name *Hinwegtödtende* sagt, Todesgöttin. — Nachfolgende Mystiker erst deuteten den verwandelten Namen *Fersefone*, dass sie alles sowohl hervorbringe als tödte, Orph. h. 29, 16. Homer erkennt sie als Tochter des Zeus von Demeter, u. Gattin des Aïdes, der auch *Ais* u. *Aidoneus* heisst.“ — Voss. — *τὰν ὑσφύρον, teretem pedes.* Idem. — *δῶκεν* — *Ζεὺς.* Hesiodus Theog. 911. de Jove: *αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυπόροβης ἐς λέχος ἤλθεν. Ἥ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεύς ἤρπασεν ἧς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητιέτα Ζεὺς.* — *νόσφιν Δήμ., seorsum a Cerere, clam Cerere.* — *βαρυκτύπος* minus recte liber: *βαρυκτύπος* notione passiva. Voss.: „*bar., dumpfschmetternd*; ein hesiodisches Beiwort des Donnerers.“ *χρυσάορου, ense aureo cinctae.* armata fingebantur numina aevo antiquissimo, ut heroës. v. interpp. h. l., nos ad II, s., 569., Creuzer. *Mythol. u. Symb.* vol. 4, p. 204 et 310 seqq. 1. ed. — *αἰνυμένην, carpentem.* II, λ', 374 etc. — *κρόκον.* II, ξ', 348. — „*ἀγαλλίδας.* minus notum genus *hyacinthi*, sive *iridis germanicae* Linn., germ. *der vioiblauen Schwertlilie.* Hesych.: *ἀγαλλίς, ὑάκινθος.* cf. Voss.

- νάρκισσόν θ', ὃν φῦσε δόλον καλυκώπιδι κούρη
 Γαῖα, Διὸς βουλῆσι, χαρίζομένη Πολυδέκτη,
 10 θαυμαστὸν γανώοντα, σέβας δέ τε πᾶσιν ιδέσθαι
 ἀθανάτοις τε θεοῖς, ἥδ' ἑνητοῖς ἀνθρώποις,
 τοῦ καὶ ἀπὸ ῥίξης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει,
 κηῶδει δ' ὀδυμῆ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε,
 γαῖά τε πᾶς ἐγέλασσε, καὶ ἄλυμρον οἶδμα θαλάσσης.
 15 ἢ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
 καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν· χάνε δὲ χθῶν εὐρύαγνια
 Νύσιον ἀμπεδίον, τῇ ὄρουσεν ἀναξ Πολυδέγμων
 ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός,
 ἀρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσεῖσιν ὄχοισιν
 20 ἦγ' ὀλοφυρομένην. ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῆ,
 κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὑπάτον, καὶ ἄριστον·
 οὐδέ τις ἀθανάτων, οὐδὲ θνητῶν ἀνθρώπων
 ἤκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἑταῖραι,

8—13. *νάρκισσον*. *flos ignotus* Homero, *narcissus tazetta* Linn., qui Dioscoridi vocatur *νάρκισσος* ἔνδον κροκώδης, quo discernatur a *ναρκίσσῳ* ἔνδον πορφυρώδει. v. Billerbeck. Flor. class. p. 86. et 87. eo potissimum flore, tum primum nato, decepta Proserpina perhibebatur mytho *ιερατικῶ*, propter vim, puto, soporiferam ejus floris. Pamphus, Homero recentior poeta, utpote auctor hymni ἐς Ἑρωτα (Paus. 9, 27, 2. cf. Voss. p. 6.), cujus dei haud meminit Homerus, igitur Pamphus apud Paus. l. c., 31. *κῶρον τὴν Δήμητρος φησὶν ἀρπασθῆναι παίζουσαν, καὶ ἀνθη συλλέγουσαν· ἀρπασθῆναι δὲ οὐκ ἴοις ἀπατηθεῖσαν, ἀλλὰ ναρκίσσοις*. Soph. Oed. Col. 637., quem item laudaverunt interpp.: *νάρκισσος, μεγάλην θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε Χρυσάνης κρόκος*, ubi v. ann. — ὃν φῦσε. haud male; nec tamen necessario, Ilg. ann., Voss., Frank., rhythmica gratia: ὃν ἔφυσε. v. Voss. — *καλυκώπιδι*, ut *Νύμφης καλυκώπιδος* h. 4, 285., quasi dicas *der Inospenaugigen*, sive *der blumenaugigen*, metaphora nostrati-vus quoque poetis usitata. — *Πολυδέκτης, Πολυδέγμων* (17.). nomina, seu potius cognomina, Plutonis recentiora. v. Voss. — *γανώοντα, lac-*

genda, ubi raptam esse Proserpinam Strabo narrat 14., p. 960. alias de loco, ubi rapta sit, opiniones v. ap. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. 9. "Ilg., auctore Ruhnkenio. Nysam, Boeotiae montem, dici putat Voss., quo in monte situm fuit oppidum cognomine, vel vicus, ut auctores sunt Steph. Byz. et Strabo., cf. Il. β', 508. Nach Böotien hatten Thraker, die alten Religionsväter von Eleusis, mit dem Dienste der Pieriden zugleich des Dionysos, u. jüngst über Attica der Hekate Verehrung gebracht, V. 24. Neben Dionysos am nyseischen Gefilde wohnte, bevor sie nach Eleusis kam, Demeter mit goldenem Schwert, V. 4. Mithin waren gemeinschaftliche Priestersagen von Persephone's Raube, dem Schmerze der Demeter (s. V. 40), u. Hekate's Theilnahme" etc. Voss. Ruhnkenio assentitur Creuzerus l. c. p. 209 et 77 seqq.

21. „*ῥπ.*, κ. *ἄριστον*, den erhabensten u. machtvollsten, oder, weil es Religionssprache ist, den *altwaltenden* u. *allmächtigen*. Den selbigen Sinn hat die altrömische Anrufung des Jupiter *Optime, maxime*, womit ein Lateiner wie Ernesti nicht vor seinem Cicero den Burgemeister von Leipzig hätte begrüßen sollen.“ Voss.

23—26. *ἀγλαόκαρποι ἑταῖραι*, ut *ἀγλαόκαρπον Νηρέως θυγάτρα*, h. e. *pulchris manibus praeditas*. dedit hoc Ruhnk. pro insulsa codicis scriptura *ἀγλ. ἐλαῖαι*, quem recte secuti sunt editores. — *Persaesus* Perses appellatur Hesiodo Theog. 409. et Apollodoro 1, 2. *Hecaten* Hom. haud novit, Hesiodus

16, 17. *χθῶν εὐρύαγνια*, quae Homero est *χθῶν εὐρύοδεια, εὐρύαγνια* vero urbium epitheton. v. Voss. — *Νύσιον ἄμπ.*, est Nysa Cariae intelli-

- εἰ μὴ Περσάϊου θυγάτηρ ἀταλά φρονέουσα
 25 αἶεν ἐξ ἄντρον, Ἐκάτη λιπαροκρήδεμος,
 Ἥελίος τε ἀναξ, Ὑπερίονος ἀγλαός υἱός.
 [κούρης κεκλωμένης πατέρα Κρονίδην· ὁ δὲ νόσφιν
 ἦστο θεῶν ἀπάνευθε πολυλλίστω ἐν νηῶ,
 δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θυητῶν ἀνθρώπων.]
 30 τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγεν Διὸς ἐννεσίγησι
 πατροκασίγητος, πολυσημάντωρ Πολυδέγμων,
 ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
 * Ὀφρα μὲν οὖν γαίαν τε, καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 λεῦσσε θεά, καὶ πόντον ἀγρόροον, ἰχθυόεντα,
 35 [αὐγὰς τ' ἡλίου, ἔτι δ' ἦλετο μητέρα κεδυῆν
 ὄψεσθαι, καὶ φῦλα θεῶν αἰειγενετάων,]
 τόφρα οἱ ἔλπις ἔθειλε μέγα νόον, ἀχνημένης περ.
 ἦχησαν δ' ὄρεων κορυφαί, καὶ βένθεα πότιου
 φωνῆ ὑπ' ἀθανάτη· τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 40 ὄξυ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν. ἀμφὶ δὲ χαίταις
 ἀμβροσίαις κρήδευμα δαΐζετο χερσὶ φίλησι,
 κνάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων,
 σεύατο δ', ὥστ' οἰωνός, ἐπὶ τραφερῆν τε, καὶ ὕγρην,
 μαιομένη. τῇ δ' οὔτις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
 45 ἠθέλεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θυητῶν ἀνθρώπων,
 * οὐδέ τις οἰωνῶν τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
 ἐννημαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Διῶ
 στρωφᾷτ', αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
 οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἠδυπότοιο
 50 πάσσαι' ἀκηχμένη, οὐδέ χροά βάλλετο λουτροῖς.

coeli, terrae ac maris potentem vocat, denique hic poëta sociam et amicam fingit Cereris, quo majore hanc honore mactet. — „ἀταλά φρ.“ zärtlichgesinnt, heisst Hekate als Jugendpfelegerin, κουργοτόφος, — Theog. 445. Daher ihre zärtliche Aufmerksamkeit auf der Demeter Tochter, die κόρη in vorzüglichem Sinne hiess“ etc. Voss. cf. II. σ', 567 etc. — *Hecates antrum* aliquod Voss. intelligit in Nysa monte, quod ei pro templo erat, ut Mercurio h. in Merc. 148. longius remotum est aliud ejus antrum in Samothrace, de quo Lycophron 77. — λιπαροκρήδεμος. II. σ', 382. — Ἥελίος, qui videt auditque omnia.

27—29. Inficeta, praesertim putide repetita verba ista κεκλωμένης πατ. Κρον. est hic haud dubie foetus male seduli explicatoris, cui dicendum videretur, cur clamantem Proserpinam Jupiter non audisset. scilicet, quia longe abfuit in templo aliquo suo, ὅτι ἦστο — ἀνθρώπων, quae sublegerit homo h. 2,

170. at noluit audire illam Jupiter, ut cujus permissu rapta esset.

31—37. πολυσημάντωρ, potenter imperans deus. — μέγα. liber μέγαν, littera proxima adhaerescente. v. h. 2, 27. versus 35. et 36. pariter confodiendi sunt: nam quis ferat ταυτολόγια ista ἔτι δ' ἦλετο — αἰει.?

46. liber pravis numeris: οὐδ. οἰων. τις, nec ferendum est τῇ repetitum. scribamus — οἰωνῶν γ' οἱ ἐτ. mutatum forte γοι in τοι porro abierit in τῇ, vitio joticismi.

47—54. „Auf diese 9 Tage des rathlosen Suchens, und den zehnten des Aufspürens, scheinen die Tage der grossen Eleusinien sich zu beziehen, die, gleich den nachgebildeten der Sikeler, Diod. 5, 4., bis zum zehnten dauerten. Der mystische Name Deo kommt hier zuerst vor, dann bei Sofokles, der, Antig. 1120 (1036. nostrae ed. 2.), den vielnamigen Baccheus, oder frygisch geweihten Dionysos, einen Mitherrscher in den Büchten der eleusinischen Deo nennt.

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπήλυθε φαινολις ἡὼς,
ἦντετό οἱ Ἐκάτῃ, σέλας ἐν χεῖρεσβιν ἔχουσα,
καὶ ῥά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε·

- 55 „Πόντια Δημήτηρ, ὠρηφόρε, ἀγλαόδορε,
ἦρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἦκαχε θυμόν;
φωνῆς γὰρ ἦκουσ', ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
* ὅστις ἔην· σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.“

- “Ὡς ἄρ' ἔφη Ἐκάτῃ· τὴν δ' οὐκ ἡμίβετο μύθῳ
60 Πείης ἠυκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὦκα σὺν αὐτῇ
ἦϊξ', αἰθουμένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
Ἡέλιον δ' ἴκοντο, θεῶν σκοπὸν, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
στὰν δ' ἵππων προπάροιδε, καὶ εἶρετο διὰ θεάων·
„Ἡέλι', αἰδεσθαί με Θέας ὑπερ, εἴ ποτε δὴ σευ
65 ἢ ἔπει, ἢ ἔργω, κραδίην καὶ θυμὸν ἴηνα!
κούρην, τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλος, εἶδει κυδρήν,
τῆς ἀδιωὴν ὅπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιο
ὥστε βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα, καὶ κατὰ πόντον,
70 αἰθέρος ἐκ δίης καταδέροκαὶ ἀκτινεσβιν,
νημερτέως μοι ἔνισπε, φίλον τέκος, εἴ που ὄπωπας,
ὅστις νόσφιν ἕμειο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
οἴχεται, ἢ θεῶν, ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.“

- “Ὡς φάτο, τὴν δ' Ἐπειοῦίδης ἡμίβετο μύθῳ·
75 „Πείης ἠυκόμου θυγάτηρ, Δημήτερ ἄνασσα,
εἰδήσεις· δὴ γὰρ μέγα ἄξομαι ἠδ' ἐλαίρω
ἀχνυμένην περὶ παιδί τανυσφύρω. οὐδέ τις ἄλλος
αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεὺς,

Auch bei Euripides, Suppl. 290 (276) heisst Deo die Göttin von Eleusis, wo nach Klemens, Protr. p. 12, dies ihr heiliger Name war.“ — (φαινολις, lucens.) — Demeter, als Göttin der Feldfrüchte; heisst ὠρηφόρος; Bringerin reisender Jahreszeit; bei den Orfikern ist ὠρηφόρος zur Reife nührend.“ Voss.

58. depravata sunt verba sol δ' ὦκα λέγω. scribamus: συνεῖόν κε λέγοι νημερτέα πάντα; qui una fuit, omnia vere dixerit. Plato Symp. 18. de Amore, annotante Bastio Epist. crit. p. 165.: μετὰ δὲ νέων αἰεὶ ἔχυνεστί τε, καὶ ἔστιν. Plut. l. de sera vind. num. p. 36.: παρ' αὐτῇ, καὶ μετ' αὐτῆς, ὄντα καὶ συνόντα. fons erroris est litterarum ν et οἰ similitudo in multis codd., praesertim continua scriptura, σινεῶκαλεγοί; συνεσκαλεγοί, συνδωκαλεγοί. subobscura his verbis Solem significavit Hecate; Ceres autem, statim perspecto sensu eorum,

proficiscitur cum illa ad Solem, cui uni-
ce congruerent.

64—83. Θεάς, quae fuit mater Solis. v. Hesiod. Th. 371 etc. ita Ilgen., cui miror alios non obtemperantes inveteratam mediae aetatis editionum mendam θεάς propagare: nam in veteribus libris non distinguuntur nomina propria majore littera initiali. Solem per ipsius matrem mater obtestatur Ceres, ut Il. χ', 338.: λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων etc. sic itidem Cereris matrem Sol commemorat, honoris causa, 75. ceterum praeter necessitatem, id quod ipse intellexit, Ilg. edidit Θεῆς. „Sicut Πείη, Πεία, Πεία, Πείη“, inquit, „dicitur, ita dici debuit Θεῆη, Θεῆα, Θεά, Θεῆη, ut metri efflagitabat necessitas. sic Hom. Il. ε', 142. βαδέης pro βαδείης, et nostro hymnō vs. 269. ὄνεαρ. pro ὄνειαρ. et ne illa quidem mutatione opus esse putassem, ut pro Θεάς scriberem Θεῆς, nisi in-

- ὅς μιν ἔδωκ' Ἀΐδη θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν,
 80 αὐτοκασιγνήτω· ὁ δ' ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
 ἀρπάζας ἵπποισιν ἄγεν μεγάλα λάχουσαν.
 ἀλλὰ, θεὰ, κατάπαυε μέγαν γόον, οὐδέ τί σε χορή-
 μάψ αὐτως ἀπληστον ἔχειν χόλον· οὗ τοι ἀεικῆς
 γαμβρός ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντωρ Ἀΐδωνεύς,
 85 αὐτοκασιγνήτος, καὶ ὁμόσπορος, ἀμφὶ δὲ τιμὴν
 ἔλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη·
 τοῖς μετὰ ναιετάει, τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι.“
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, ταυνύπτεροι, ὥστ' οἰωνοί.
 90 τὴν δ' ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον ἴκετο θυμόν·
 χωσαμένη δὴ ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωσι,
 νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορῆν, καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὧχετ' ἐπ' ἀνθρώπων πόλιας, καὶ πύονα ἔργα,
 εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον, οὐδέ τις ἀνδρῶν
 95 εἰσορόων γίγνωσκε, βαθυζώνων τε γυναικῶν,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαΐφρονος ἴκετο δῶμα,
 ὅς τὸτ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης κοίρανος ἦεν.
 Ἐξέτο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο, φίλον τετιμημένη ἦτορ,
 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 100 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὑπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης,
 γοῆι παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἦτε τόκοιο
 εἴοργηται, δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,
 οἶαί τε τροφοὶ εἶσι θεμιστοπόλων βασιλῆων
 παίδων, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἠχῆεντα.
 105 τὴν δὲ ἴδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγάτρεις,
 ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὄφρα φέροισεν
 κάλπιδι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δώματα πατρὸς,
 τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήτιον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδικῆ, καὶ Κλεισιδικῆ, Δημῶ τ' ἐρόεσσα,
 110 Καλλιθόῃ θ', ἣ τῶν προγενεστᾶτη ἦεν ἀπαθείων,

tellexissem, amare nostrum Ionismum, v. c. Ρεῖης vs. 60., θεῖης vs. 183 et 279.“
 — ἀλλὰ σὺ γὰρ etc. v. Matth. §. 613, VII., H. ἦ, 73 etc. — ἀμφὶ δὲ τιμὴν, quod autem ad honorem ejus attinet. ἔλλαχεν seorsim intelligendum est, quasi dicat ἔλαχε τὸ αὐτοῦ, vel ἀπὸ κοινοῦ repetendum τιμὴν. cf. h. 3, 172. — τοῖς, τούτοις, οὓς ἔλαχε, τοὺς νεοτέρους. — ἵπποισιν ἐκέλετο, equos increpuit Sol, ut pergerent diurnum ejus iter.

90—99. κύντερον, χαλεπαίτερον. II. θ', 482 etc. — νοσφισθεῖσα θ. ἀγορῆν, ut h. 3, 562.: ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἔδωδῆν. ann. Ruhnken. — ἀμαλδύνουσα, ἀφανίζουσα, formam corrumpens, h. e. in deterioreni mutans, anilem. v. 101. Παρθ.

φρέατι, h. e. ἐν sive ἐπὶ II. φρ., quemadmodum Ὀλύμπω pro ἐν Ὀλ. et ejusmodi alia dicuntur. v. Voss., ann. ad h. 4, 76 etc. ; consedit Ceres ad puteum Parthenium, quem alii a floribus Ἀνθινόν appellarunt (Paus. 1, 39.), diversum illum quidem a fonte Callichoro, ad quem Ceres templum sibi exstrui jubet 278 seqq. Paus. ib. 38, 6.“ Frank.

109, 110. insimulant hos versus propterea, quod Paus. 1, 38. tres tantum Celei filias Homerum et Pamphum commemorasse ait, easque aliter nominatas; remque confici putant versibus 285—291, in quibus tres dici regis filiae videntur. sed videntur tantummodo, quamvis non nisi trium ibi peculiare ministerium memoretur, siquidem quarta una cum illis egisse cogitanda est id, quod poeta di-

οὐδ' ἔγνωσαν (χαλεποὶ δὲ θεοὶ θυητοῖσιν ὀραῖσθαι),
ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

115 „Τίς; πόθεν ἔσσι. γοῆῦ παλαιγενέων ἀνθρώπων;
τίπτε δὲ νόσφι πόλῃος ἀπέβιχες, οὐδὲ δόμοισι
πιλυῶ, ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρον σκίοεντα
τῆλικαι, ὡς σύ περ ᾧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάασιν,
αἶ κέ σε φίλωνται ἡμῖν ἔπει, ἡδὲ καὶ ἔργω.“

120 „Ὡς ἔφαν· ἡ δ' ἐπέεσσι ἀμείβετο πότνια θεάων·
„τέκνα φίλ', αἰτινές ἐστε γυναικῶν θηλυτεράων,
χαίρετ'! ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· οὔτι ἀεὶκὲς
ὑμῖν εἰρομένῃσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.

125 Δῶς ὄνομ' ἐστὶν ἐμοίγε· τὸ γὰρ τέτο πότνια μήτηρ.
νῦν αὐτὴ Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἤλυθον οὐκ ἐθέλουσα, βίη δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη
ἄνδρες ληϊστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα
νηϊ δοῆ Ἰορικόυδε κατέσχεθον, ἔνθα γυναῖκες
ἠπείρου ἐπέβησαν ἀολλέες, ἡδὲ καὶ αὐτοί.

130 Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ προμνήσια νηός·
ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόροποιο μελίφρονος ἦρατο θυμὸς,
λάθρη δ' ὄρηθεῖσα δι' ἠπείροιο μελαίνης
φεύγον ὑπερφιάλους σημάτορας, ὄφρα καὶ μὴ με
ἀποριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίαιτο τιμῆς.
οὕτω δεῦρ' ἰκόμην ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,
ἦτις δὴ γαί' ἐστὶ, καὶ οὔτινες ἐγγεγάασιν.

135 ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

cit 290., ἀγρόμεναι — ἀμφωγαπαζόμεναι.
de Pausania vero incertum est, hocne
an aliud Homero tributum carmen dicat,
nec Pamphi tanta auctoritas, ut scriptu-
ra libri veteris mutetur.

113—117. γοῆῦ παλ. ἀνθρ. idem
dixisset γοῆῦ παλαιγενές, ut Odys. γ',
395. — φίλωνται prima longa, ut II.
δ', 155 etc.

118, 119. ἔφαν. ita Voss. et alii, ut
II. γ', 161, Odys. κ', 413, σ', 116 etc.
cf. Voss., Herm., Frank. codex: ἔφαθ'.
— φίλ', αἰτινές primus Fonteinus
pro φιλια, τίνες.

122. codex temere turbatis numeris:
Δῶς ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστὶ. Ilg. auctore
Brunckio μὲν inseruit post Δῶς, cui ra-
tioni praestat transpositio verborum fa-
cillima. Fonteinus, W, B: Δῶς ἐμοίγ'
etc. Hesiodus O. et D.: δῶς ἀγαθῆ.
mutavimus ex more accentum nominis ap-
pellativi.

123—32. Κρήτηθεν. sic itidem
Ulysses Cretem se dicit apud Eumaeum
et Penelopeν Odys. ξ', 199 et τ', 338,
h. e. e mendacium patria oriundum,
quemadmodum proverbii loco dicebant

Callimacheum, illud h. in Jov., 8: Κοῆ-
τες αἰεὶ ψεύσται. altius rem repetit Voss.
hisce verbis: „Wiederum Wahrheit zur
Erdichtung gemischt. In Kreta zuerst
ward Rhea, die dort heimlich den Zeus
geboren, mit den Gebräuchen der fry-
gischen Göttermutter verehrt (Strab.
10); und die Kreter behaupteten, von
ihnen sei der Demeter geheimnissvoller
Dienst, in welchem sie die Würden der
Mutter empfing, nach Eleusis, nach Sa-
mothrake, u. zu den kikonischen Orfi-
kern ausgegangen: Diodor 5, 78“ etc.
— Ἰορικόυδε. pagus Atticae. Steph.
Byz.: Ἰορικός, δῆμος τῆς Ἀκαμαντιδος
φυλῆς etc. Voss.: „Thorikos, ein atti-
scher Flecken am Meer, nordwärts von
Sunion. Hieher kam Dionysos, als er
dem Attiker Ikarios die Rebe brachte,
wie Eratosthenes in der Erigone mel-
dete: Steph. Ἰστν.“ — δεῖπνον ἐπ-
ηρτ. asyndeton epexegeticum. perpe-
ran libri: — ἡδὲ καὶ αὐτοὶ δεῖπνον
ἐπ. — ὄφρα — τιμῆς. Voss.: ne
forte, me nullo emtam pretio vendentes,
mei fruerentur pretio. — ἐμ' αὐτ'
Fontein. aliique. liber: ἐμὲ δ' αὐτ',
versu perditio.

- δοῖεν κουριδίου ἀνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι.
ὡς ἐθέλουσι τοκῆς! ἔμ' αὐτ' οἰκτείρατε, κοῦραι,
προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἴκωμαι
ἀνέρος, ἢ γυναικὸς, ἵνα σφίσι ἐργάζωμαι
140 πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται.
καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοινησίῳ ἔχουσα
καλὰ τιθηνόμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι.
καὶ κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
* δεσπόσυνον, καὶ κ' ἔργα διαθήσαιμι γυναικὸς.
145 Φῆ ῥα θεά· τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος ἄδμης,
Καλλιδίχη, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
,,Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀγνύμενοί περ, ἀνάγκη
τετλάμεν ἀνθρωποί· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἢ δ' ὀνομήνω
150 ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόληος
εἰρύαται βουλῆσι, καὶ ἰθείησι δίκησιν.
ἦ μὲν Τριπολέμου πνικμηῆδος, ἢ δὲ Διόκλου,
ἢ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλοιο,
155 καὶ Δολίχου, καὶ πατρὸς ἀγήνορος ἡμετέροιο,
τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσι.
τάων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρῶτιστον ὄπωπῆν
εἶδος ἀτιμήσασα, δόμων ἀπονοσφίσσειεν,
ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεικελὸς ἔσσι.

139, 40. putide, ne dicam ridicule liber: ἢ δὲ γυν. sufficiebat anui personatae dominus, vel domina. hinc de utrisque singulatim respondet Callidice 150. et 156. — ἀφήλικος, vetulae.

144. ita codex. Vossius, quem plerique omnes secuti sunt: καὶ κ' ἔ. διδάσκησαιμι γυναικας, aperta quidem et apta sententia, sed violentiore mutatione. igitur sic potius scribamus: καὶ κ' ἔ. διαθρήσαιμι γυναικὸς, et mulieris, si mulier est, opera observaverim, curamque adhibuerim. ut pensa faciant ancillae. tales sunt Euryclea et Eurynome in Odyssea (v. Odys. α', 429, ann.), eodemque verbo Comicus usus in simili causa dixit τοὺς ἀνέμους διαθρήσαι Equ. 506. fluxit autem error ex eo, quod permisceri in libris solent θ, φ, φθ, φρ. v. Bast. Epist. crit. p. 187.; nos ad Rhés. 309, Aeschyl. Ag. 644, Choëph. 566 etc.

147—164. μαῖα, matrona. v. Schn. — ἢ μὲν — ἢ δὲ — ἢ δέ. sic Matth. et alii, nec probandum est, quod habet liber, ἢ μὲν Τριπτ. πνικ., — ἢ δὲ Πολ., in quibus οἰνίαν intelligebat Ruhnken., quasi aedes istorum principum conspici potuissent a puteo Parthenio. praeterea

interpunctione illustravi hunc locum, qui vulgo sic sese habet: — δίκησιν, ἦ μὲν — ἡμετέροιο. — πορσαίνουσι· τάων (pejus etiam Ruhnken. π—σι. τ.) etc. solus Ilg. plene interpunxit post δίκησιν, at idem male: ἡμετέροιο. τῶν — ut ceteri editores, cum non animadverteret, vocabulo πάντων velut colligi genitivos in superioribus positos Τριπτ., Διόκλου etc., eoque pertinere τὸ ἄλοχοι. — de Triptolemo, Celei fratre juniore, vel filio, secundum Apollod. 1, 5., Hygin. fab. 147., Paus. 1, 14, 2., v. Voss. sacerdotem suum instituit Ceres 474., Athenienses venerabantur, tanquam auctorem agriculturae. recentiorum commenta, praesertim aegyptiaca, enarravit Dioid. 1, 18—20. — Diocli, qui Diocles audit inferius 473., solenni permutatione harum formarum (v., quos hac de re Ilg. laudavit, Eustath. ad Il. α', p. 112., Hemsterhus. ad Lucian. D. Mart. 11, p. 377.), memoriam etiam Plut. conservavit Vit. Thes. p. 5, B.; Polyxeni autem praeter hunc nostrum nemo; non item Humolpi Thracis, cujus posteris mandata fuit cura Eleusiniorum. Neptuni illum e Chione filium dicit Apollod. 3, 15, 4, ubi v. Heyn. — πορσαίνουσι.

- 160 εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δῶματα πατρὸς
ἔλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζώνῃ Μετανοίῃ
εἴπωμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἶ κέ σ' ἀνώγῃ
ἡμέτερόνδ' ἵεναι, μηδ' ἄλλων δῶματ' ἐρευνῆν.
τηλύγετος δὲ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
- 165 ὄφιρονος τρέφεται, πολυεύχεται, ἀσπασίός τε.
εἰ τόνγ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἴκοιτο,
θεῖά κέ τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θροεπτήρια δοίη.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπένευσε καροῖατι. ταὶ δὲ φαινὰ
- 170 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι,
ρίμφα δὲ πατρὸς ἴκοιτο μέγαν δόμον. ὦκα δὲ μητρὶ
ἔννεπον, ὡς εἶδόν τε, καὶ ἔκλυον. ἡ δὲ μάλ' ὦκα
ἔλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπείροσι μισθῶ.
αἶ δ', ὥστ' ἡ ἔλαφοι ἢ πόρτιες εἰάρος ὄρη.
- 175 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα. κόρησάμεναι φρένα φορβῆ,
ὡς αἶ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας ἱεροέντων
ἤϊξαν κοίλῃν κατ' ἀμαξιτόν· ἀμφὶ δὲ χεῖται
ὦμοις ἀΐσσοντο κροκηῖσ' ἀνθεὶ ὁμοῖαι.
τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν θεόν, ἔνθα πάρος περ
- 180 κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δῶματα πατρὸς
ἠγεῦνθ'· ἡ δ' ἄρ' ὀπίσθε, φίλον τετιμημένῃ ἤτορ,
στεῖχε, κατακοῖθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος
κνάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν.
αἶψα δὲ δῶμαθ' ἴκοιτο διοτρεφέος Κελεοῖο,
- 185 βᾶν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ
ἴστο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
παῖδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα, νέον θάλος. αἶ δὲ παρ' αὐτῆν
ἔδραμον· ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσὶ, καὶ ῥα μελάθρου
κῦρε κάρη, πλήσεν δὲ θύρας σέλαος θειοῖο.

νοῦσι. curant, administrant, res domesticas, quod intelligas ex verbis κατὰ δῶματα. — τηλύγετος. Il. γ', 175.

176—183. ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτ. ἰμ. Voss.: attollentes peplorum rugas decororum. cf. Il. γ', 385 etc. — ἀμαξιτόν, viam publicam, Megara ducentem, ad quam situs fuit puteus Parthenius. ann. Voss. — κατακοῖθεν κει., capite obvoluto, ut solebant lugentes. — ῥαδινοῖσι ποσσίν, gracilibus seu teneris pedibus, quo fere sensu Proserpina vocatur τανίσφυρος 2. — καὶ ῥα — κάρη. similiter auctor hymni in Ven. 174. et 75.; suoque modo rem augens Callimachus hymno in Cer. 59.: Ἰθάματα μὲν χέρσσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄφατ' Ὀλύμπω. ceterum Matth.: „mirum tamen;“ inquit, „quod Ceres, his signis divini numinis editis, non statim agnoscitur.“ miratur id etiam Len-

zius l. c. p. 119.; suadetque hoc versu ita scribere: — ποσὶ ῥαῖα μελάθρου, sequentem vero in privatum locum conjicere, tanquam υποβολιμαῖον. quibus respondeas, haec spectare ad 157—59, quibus versibus divinitatem Cereris, ne anili quidem specie prorsus occultam, praedicant regis filiae, θεοεικέλον eam appellantes. ita hic quoque et majore hominis statura incedit dea, et limen transiens divino splendore fores illuminat, quo magis accepta sit domui regiae, et honorificentius habeatur a Celeo, cujus hospitium sibi praebitum per breve illud tempus errorum suorum magnis remunerata est beneficiis. cf. 213—15. nec tamen jam ipsam exiit speciem humanam, sed post denum, ubi regia excedit irata 276—82, ne continuo numinis adpectu terreat mortales: χελεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὁράσθαι (111.). v. Voss. et Kämmerer.

- 190 τὴν δ' αἰδώς τε, σέβας τε, ἰδὲ χλωρόν δέος εἶλεν·
εἶξε δέ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
ἀλλ' οὐ Δημήτηρ ὠρηφόρος, ἀγλαόδαρος,
ἦθελεν ἐδριάσθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαεινοῦ,
ἀλλ' ἀκίονσα ἔμιμνε, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα,
195 πρὶν γ' ὅτε δὴ οἱ ἔθνηκεν Ἰάμβη, κέδν' εἰδυῖα,
πρηκτόν ἔδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφειον βάλε κῶας.
ἔνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτειον,
δηρὸν δ' ἄφθογγος τετιμημένη ἦστ' ἐπὶ δίφρου,
οὐδὲ τιν' οὔτ' ἐπεὶ προσπύσσετο, οὔτε τι ἔργον,
200 ἀλλ' ἀγέλαστος, ἄπαστος ἐδητύος, ἠδὲ πότητος,
ἦστο, πόθῳ μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρὸς,
πρὶν γ' ὅτε δὴ χλεύης μιν Ἰάμβη, κέδν' εἰδυῖα,
πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέφατο πότνια, ἀγνήν,
μειδῆσαι, γελάσαι τε, καὶ ἴλαον σχεῖν θυμόν,
205 ἢ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐάδεν ὄργαις.
τῇ δὲ δέπας Μετάπειρα δίδου μελιηδέος οἴνου
πλήσασ'. ἢ δ' ἀνένευσ'. οὐ γὰρ θεμιτόν οἱ ἔφασκε
πίνειν οἶνον ἐρυθρόν. ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι, καὶ ὕδαρ,
δοῦναι μίξασαν πιέμεν γλήχωνι τερεῖνῃ.
210 ἢ δὲ κυκεῶ τεύξασα θεῶ πόρεν, ὡς ἐκέλευε.
* δεξαμένη δ' ὀσίης ἔνεκεν πολὺ πότνια Διῶ.
τῆσι δὲ μύθων ἦρχεν εὐζωνος Μετάπειρα
„Χαῖρε, γύναι, ἐπεὶ οὐ σε κακῶν ἀπ' ἔολπα τοκήων
ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπὶ τοι πρόπει ὄμμασιν αἰδώς,
215 καὶ χάρις, ὥσει πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλῆων.

197—210. καλύπτειον, velamen comarum. Voss. κρηδεῖνον. v. Il. ζ', 406. Odys. ε', 232.: κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτειον. — μινύθουσα, labescens. Odys. δ', 374., annotante Vossio: μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων. Theognis 381.: ἀνδρὸς τοι κραδίη μινύθει. — celebres erant joci Iambae ancillae, qui non solum carminibus celebrari, sed etiam arte mimica exprimi solebant in Cerealiis. v. Hesych. v. γερυοῖς. παρασκώπτουσα πότνια, ἀγνήν, irridens Cererem, tanquam venerabilem, sanctam, cui abstinendum esset hominum cibo. ipsa Iambes verba sunt πότνια et ἀγνή, quae pronuntians mulier gestu ludico et fortasse obsceno, ut liberiores harum rerum sunt illae gentes, exhilarabat Cererem. — ἐτρέφατο, commovit. — ἔπειτα μεθ. parallelismus Atticus, ut ἄλλως μάτην etc. — ὄργαις, moribus facietis. — „ἄλφι. cod. MS.: ἀμφί. ἄλφι pro ἄλφια. cujus amputationis auctorem Strabo 8, p. 560. laudat Antimachum, Epicharmum Suidas in v. Antimachi locus est ap. Etym. M. p. 18. l. 39.: ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὐήλατον

ὑδαρ.“ E Ruhnken. ejusdem modi vocabula sunt δῶ, κρεῖ, etc. Ausonii nugae haud commemorabo. — γλήχωνι, pulgrio. v. Billerbeck. Flor. class. h. v., Aristoph. Ach. 809 etc. κυκεῶ, κυκεῶνα. Il. λ', 624.

211. ἔνεκεν. Voss. et alii: ἐπέβη. malim: ἀνεχεν. δεξαμένη ἀνεχεν, accipiendo honoravit, nec contempsit. saepe confusa κ et χ, qui fons corruptionis. ὀσίης est genit. causae, moris causa, quoniam ita moris est fieri. „Ingeniose Vossius: ὀσίης ἐπέβη, quam conjecturam Hg., Matth. et W. receperunt. ita Ceres dicitur sumpto cinnu sacrum morem obiisse, atque ita instituisse. solebant enim initiati, cum sacra Cereris agerentur, primum cibo potuque abstinere, deinde cinnu sumere, oberantius Cereris memoriam recolentes.“ E Frank. de ista locutione v. h. 3, 166, 173 etc. ἀνεχεν πολὺ, valde honoravit, maximi fecit. v. Soph. Oed. Col. 631, Aristoph. Thesm. 905 etc. perperam liber et editores: πολυπότνια, quam vocem Apolloniis relinquamus.

215—221. θεμιστοπόλων, θεμι-

- ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 τετλάμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κείται.
 νῦν δ', ἐπεὶ ἴκεο δεῦρο, παρέσβεται, ὅσα τ' ἐμοὶ περ
 παῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀπίγονον, καὶ ἄελπτον,
 220 ὡπασαν ἀθάνατοι, πολυάρητος δέ μοι ἔστιν.
 εἰ τόνγ' ἐκθρέψαι, καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο,
 ῥεῖά κέ τις σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
 ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θροεπήγρια δοίην.“
 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπεν ἔϋστέφανος Δημήτηρ·
 225 „καὶ σὺ, γύναι, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ πόροιεν!
 παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὡς με κελεύεις,
 * θρέψω. κοῦ μιν, ἔολπα, κακοφραδίῃσι τιθήνης
 * οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίῃ δηλήσεται, οὔθ' ὑποταμνόν.
 * οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο,
 230 οἶδα δ' ἐπηλυσίῃς πολυπήμονος ἐσθλὸν ἐρυσμόν.“
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θυώδει δέξατο κόλπῳ,
 χερσίν τ' ἀθανάτησι· γεγῆθει δὲ φρένα μήτηρ.
 ὡς ἣ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Δημοφώνθ', ὃν ἔτικτεν εὐζῶνος Μετάνειρα,
 235 ἔτρεφεν ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἴσος,
 οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος· Δημήτηρ
 χροῖεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
 ἠδὲ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα·
 νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἤντε δαλόν,
 240 λάθρα φίλων γονέων· τοῖς δὲ μέγα θαῦμα τέτυκτο,

στευόντων. *Odyss. i*, 114 etc. — ζυγὸς, *jugum necessitatis*. — τόνγ' ἐκθρέψαι ο *primus Herm.*, ut 166. *codex: τόν γε θρέψαι.*

227. bene *Voss.*, *Mitscherlich.*, *Ilg.*, *Matth.*: θρέψω τ. οὐ μιν etc. v. 3, 173. et *Vossii* ann. ad h. l.

228 — 230. ἐπηλυσίῃ. quasi dicas *Beschleichtung*. *Hesych.*: ἐπηλυσία, ἐπιφθὴ φαρμακῶν. cf. 3, 37. — ὑποταμνόν. probabiliter *Ignarra*: ὑποτάμων, aliquis, qui clam succidit herbas ad fascinandum. *Voss.*: σῦτε τομαῖον. — *Hesych.*: ἀντίτομον, φάρμακον ἀντιπαθὲς, ὅπερ ὁ πῶν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος. cf. *Ruhken.* — ὑλοτόμοιο. vox corrupta. *Voss. ann.*: οὐλοτόμοιο, h. e. ipso interprete: herbae ad perniciem excisae, *Hermann* autem, qui id non prorsus damnat, herbae penitus excisae, non succisae tantummodo. sed hoc friget, nec usitatum verbum ὑλοτόμου. malim ἀντίτομον μ. φέρτερον ἄλλο τομαῖον. sic *Il. F*, 482.: ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο, et *ξ*, 262.: νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι etc. α et ν, ἀπὸ et ὑπὸ etc., permisceri nonnunquam inter se, tum

omitti solere similia, nemo nescit. scripserint igitur primum ὑλλοτομαῖον, dein ὑλοτομοιο. — τομαῖον, φαρμάκον ex herba succisa. — ἐρυσμόν, remedium.

236. οὔτ' — οὐ. v., si tanti est, *Matth. §. 602*, et cf. 332. proxima quoque male sollicitarunt viri docti: nihil deest, sed ἀσυνδέτως sequuntur verba Δημήτηρ χρ. ἀμβρ. etc. per exegesisin, quodque poeta dicit 236—38, interdictum factum esse, ex oppositis νύκτας δ' etc. intelligitur. abripuit memet ipsum tot eruditorum trepidantium auctoritas, cum haec mutarem ann. ad *Il. σ*, 57., ubi quae dixi de h. l., delenda sunt.

239 — 58. similia de Achille infante tradunt *Apollod.* 3, 13, 6. et *Apoll. Rhod.* 4, 869; non item *Homerus*, qui nec fotos nutritosque solo deorum amplexu atque halitu novit infantes; quae sunt Orientalium potius quam Graecorum commenta mystica. ut *Vossius* notavit, errans ille quidem in eo, quod recentiore demum aevo exorta putat. *Deuterou.* 18, 10.: ne invenitor in te, qui traducat filium suum, aut filiam suam, per ignem, utens divinationibus etc. *Reg.* 2, 16, 3.:

ὡς προθαλής τελέθεισκε, θεοῖσι δὲ ἅντα ἕσκει.
καί κεν μιν ποιήσεν ἀγήρων τ', ἀθάνατόν τε,
εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίησιν ἐϋζωνος Μετάνειρα,
νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο

245 σκέφατο· κωκυθεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρῶ,
δεισάσ' ὧ περὶ παιδί, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῶ,
καὶ ὄ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐν πολλῶ
κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν!“

250 „Ὡς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' αἶε δία θεάων.
τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ
παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
χειρεσσ' ἀθανάτησιν ἀπὸ ἔο θῆκε πέδονδε,
ἐξανελουῖσα πυρός, θυμῶ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς

255 καὶ ὄ' ἄμυδις προσέειπεν ἐϋζωνον Μετάνειραν·

„Νήϊδες ἄνθρωποι, ἀφράδμοιες, οὔτ' ἀγαθοῖο
αἴσαν ἐπερχομένου προογνώμεναι, οὔτε κακοῖο!
καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίησι τῆς νῆκεστον ἀάσθης·
ἴστω γὰρ, θεῶν ὄρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ,

260 ἀθάνατόν κεν τοι, καὶ ἀγήραον, ἥματα πάντα
παῖδα φίλον ποιήσασα, καὶ ἀφθιτον ὡπάσα τιμῆν.
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὡς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι·
τιμῆ δ' ἀφθιτος αἰὲν ἐπέσσειται, οὔνεκα γούνων
ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκοίνησιν ἴανσεν.

265 ὠρήσιν δ' ἄρα τῶγε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνῆν
• αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ' ἥματα πάντα.]

εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμᾶοχος, ἦτε μέγιστον

ambulavit in via regum Israelis, atque etiam filium transmisit per ignem, secundum abominationes gentium, quas exprobrerat Jehova a facie Israelitarum. quae loca laudavit Montbelius. — προθαλής II. ζ', 496. — καὶ — μηρῶ. gestus dolentium. II. μ', 162 etc. — ἄμυδις, ἄμα. II. ι', 6 etc. — νήϊδες, ἄπειροι, inscii. II. η', 198. — perperam codex, καὶ ἀφράδμοιες, numeris durissimis, imo nullis. senserunt Herm., Voss., Frank. — αἴσαν, sortem. — νῆκεστον. egregia Vossii emendatio, quam temperare mihi non potui quin recipere. liber; μέγιστον. v. Hesiod. O. et D. 283.

265—67. versus male cohaerentes, cum optime cohaerant superioribus 268 et 69., ut quibus versibus causam afferat Ceres, cur propter contactum suum honorem perpetuum adepturus sit Demophon; tum obscuri memorato Eleusinio-

rum bello civili, de quo alii ουδὲ γού: deinde affecti; certe ultimus, in quo Ilg. aliique ediderunt συνάξουσ'. probabiliter quidem Vossius: „Es scheint, dass die Abkömmlinge der thrakischen Ansiedler in Eleusis, vielleicht schon unter dem alten Keleos, eine Partei bildeten, die mächtig genug war, von Eumolpos geleitet, erbliche Ansprüche auf Athen mit Waffen zu behaupten, u. Demofoons ganzes Leben zu beunruhigen. Zu dieser Partei gehörte wohl unfehlbar Triptolemos: denn dessen Tochter Deïope, wie mehrere Forscher bei dem Scholiasten des Sofokles (Oed. Col. 1051) meldeten, gebar des Eumolpos Söhne Keryx den jüngern Eumolpos, dem einige die Einrichtung der Mysterien zugeschrieben“ etc. cf. Kreuzer l. c. 4, p. 282—94. et 307—11. recte Ilg.: „totus hic locus ex nota marginali expressus est, quae traditionem servabat, Demophontis aetate bellum civile inter Eleusinos exarsisse.“

- ἀθανάτοις, θνητοῖς τ', ὄνειαρ καὶ χάσμα τέτυκται.
 270 ἀλλ' ἄγε μοι νηὸν τε μέγαν, καὶ βωμὸν ὑπ' αὐτῷ,
 τευχόντων πᾶς δῆμος ὑπαὶ πόλιν, αἰπύ τε τεῖχος,
 Καλλιχόρου καθυπερθευ, ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
 ὄργια δ' αὐτῇ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ὡς ἂν ἔπειτα,
 εὐαγέως ἔρδοντες, ξιὸν νόον ἰλάσκεισθε.“
 275 Ὡς εἰποῦσα θεὰ μέγεθος καὶ εἶδος ἄμειψε,
 γῆρας ἀπωσαμένη, περὶ τ', ἀμφὶ τε, κάλλος ἤητο.
 ὀδμή δ' ἰμερόεσσα θυήντων ἀπὸ πέπλων.
 σκίδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο
 λάμπε θεᾶς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους,
 280 αὐγῆς δ' ἐπλήσθη πυκινὸς δόμος, ἀστεροπῆς ὡς.
 βῆ δὲ διέκ μεγάρων. τῆς δ' αὐτίκα γούνατ' ἔλυντο,
 δηρὸν δ' ἄφθογγος γένετο χρόνον, οὐδέ τι παιδὸς
 μνήσατο τηλυγέτοιο, ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι.
 τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἔλειπην,
 285 κάδδ' ἄρ' ἀπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον. ἡ μὲν ἔπειτα
 παῖδ' ἀνά χερσὶν ἔλουσα ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 ἡ δ' ἄρα πῦρ ἀνέκαι' ἡ δ' ἔστυτο πόσος ἀπαλοῖσι,
 μητέρ' ἀναστήσουσα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.
 ἀγρόμεναι δὲ μιν ἀμφὶς ἔλουεον ἀσπαίροντα,
 290 ἀμφαπαζόμεναι. τοῦ δ' οὐ μελίσθετο θυμός.
 χειρότεραι γὰρ δὴ μιν ἔχον τροφοὶ, ἡδὲ τιθῆναι.
 Αἰ μὲν παννύχια κυδρὴν θεὸν ἰλάσκοντο,
 δέϊματι παλλόμεναι. ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 εὐρυβίη Κελεῷ νημερτία μυθήσαντο,

ceterum 265. Fontein. et editores, praeter Vossium: τοῦ γε.

269—275. τιμᾶχος. h. 4, 31. — bene Ilg. metri gratia: ὄνειαρ, ut δέλεαρ, φρέαρ. Aratus Phaen. 15., laudante Ruhnkenio: χαιρε πάτερ, μέγα θαῦμα, μέγ' ἀνθρώποισιν ὄνειαρ. — „Καλλιχόρον καθ.“ Der uralte Tempel, den nach der Sage schon Keleos auf Befehl der Demeter, u., wie man jezo hinzufabelte, zu mystischen Gebräuchen, erbaut hatte, stand im Osten von Eleusis gegen Athen hin, am rarischen Gefilde, auf einem Hügel über dem Brunnen Kallichoros, oder Schönreigenbrunn: vergl. v. 99. So hiess er, ehe der Tempel ihn heiligte, von Reigentänzen der eleusinischen Jugend; nach späterer Sage bei Paus. 1, 38, 6, weil dort zuerst die Eleusinierinnen die Göttin mit Reigen und Gesang verehrt. Nachdem den Tempel, welchen der Dichter sah, die Perser verbrannt hatten (Herod. 9, 64), ward auf der selbigen Stelle ein noch grösserer u. prachtvollerer erbaut, dessen Inneres zu beschreiben Pausan. aus

Religionsfurcht ablehnte.“ Voss. — ὄργια. v. h. 2, 212. — εὐαγέως, ὁσίως.

276—80. περὶ τ', ἀμφὶ τε, circumcirca, germ. um und um, vel ringsum. — „ἤητο. ἤημι u. ἤημαι, ich athme, wird von der Schönheit mit ambrosischem Würzdufte gesagt, schon bei Hesiodus, Asp. 7: — Die Göttinnen erhöhen ihre Schönheit durch ambrosisches Öl, Odys. 8, 365, welches selbst auch κάλλος, Schönheitssalbe, genannt wurde, Odys. 18, 191. Wie hoch also verherrlicht Anakreon 53, 4. die Rose durch das Lob θεῶν ἤμα, der Götter Anhauch!“ E Vossio. — κατενήνοθεν, fluebant. v. ann. ad Il. β', 219. — πυκινὸς, solidus, firmus. Il. κ', 267 etc. adscriptis Eichhoff. et haec et Il. 3, 395—98 Virgillii versibus Aen. 1, 406—9.

287—301. πῦρ ἀνέκαιε. quia nox erat. — interpunxi post ἀναστήσουσα, quo appareret, ordinem esse hunc: ἡ δ' ἔστυτο π. ἀπ. θυώδεος ἐκ θαλ., ἀναστ. μητέρα. accurrit una virginum regiarum e cubiculo suo erectum matrem, quae deliquium animi passa conciderat. —

- 295 ὡς ἐπέτελλε θεὰ, καλλιστέφανος Δημήτηρ.
αὐτὰρ ὄγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας πολυπείρουνα λαὸν
ἦνωγ' ἠῦκόμῳ Δημήτερι πίονα νηὸν
ποιῆσαι, καὶ βωμὸν, ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
οἱ δὲ μάλ' αἰψ' ἐπίθοντο, καὶ ἔκλυον ἀυδήσαντος,
300 τεῦχον δ', ὡς ἐπέτελλ'· ὁ δ' ἀέξετο δαίμονος αἴσῃ.
αὐτὰρ ἐπεὶ τέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο,
βάν ῥ' ἕμεν οἴκαδ' ἕκαστος. ἀτὰρ ξανθὴ Δημήτηρ,
ἔνθα καθεζομένη μακάρων ἀπονόσφιν ἀπάντων,
μίμνε πόθῳ μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρὸς.
305 αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
ποίησ' ἀνθρώποις, καὶ κύντατον, οὐδέ τι γαῖα
σπέρμ' ἀνίει· κρύπτει γὰρ ἔϋστéφανος Δημήτηρ.
πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄροτρα μάτην βόες ἔλκον ἀρούραις·
πολλὸν δὲ κρεῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ.
310 καὶ νῦ κε πάμπαν ὄλεσθε γένος μερόπων ἀνθρώπων
λιμοῦ ὑπ' ἀργαλέης, γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν
καὶ θυσιῶν ἡμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας,
εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἑῷ δ' ἐφράσβατο θυμῷ.
Ἴριν δὲ πρῶτον χρυσόπτερον ὤρσε καλέσσαι
315 Δημήτηρ' ἠῦκομον, πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.
ὡς ἔφαθ'· ἢ δὲ Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίῳ
πέιθετο, καὶ μεσσηγῆ διέθραμεν ὠκα πόδεσβιν,
ἵκετο δὲ πτολίεθρον Ἐλευσίνος θυοέσσης,
εὗρεν δ' ἐν νηῷ Δημήτερα κτανόπεπλον,
320 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Δημήτερο, καλέει σε πατὴρ Ζεὺς ἄφθιτα εἰδῶς,
ἐλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν αἰγιγενετάων.
ἀλλ' ἴθι, μηδ' ἀτέλεστον ἔμὸν ἔπος ἐκ Διὸς ἔστω.“
Ὡς φάτο λισσομένη· τῇ δ' οὐκ ἐπεπέιθετο θυμός.
325 * αὐτίς ἔπειτα μάκαρος ἀλὲν ἔοντας
πάντας ἐπιπροΐαλλεν· ἀμοιβηδὶς δὲ κίοντες
κίκλησκον, καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα,
τιμὰς θ', ἄς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
ἀλλ' οὔτις πείσαι δύνάτο φρένας ἠδὲ νόημα

„δαίμονος αἴσῃ, durch segnende Fügung der Gottheit, nämlich der Demeter, die den Bau förderte. Anders Od. 12, 61.: ὡς με δαίμονος αἴσα κακῆ, einer Gottheit schlimmes Geschick.“ Voss. — ἐρώησαν καμ. intermiserunt laborem, ut ἐρώησαι πολέμοιο, bello assistere, II. v', 776 etc.

311 — 25. γεράων, donorum honorificorum. v. II. β', 237 etc. — Ἴριν. mixta Iliadis et Odysseae mythologia hic noster modo Iridem, modo Mercurium, mitti ab Jove fingit. — ὡς ἔφαθ'. sic etiam inferius 448. ὡς φάτο, non praegressa oratione directa. v. Mitscherl., Frank. — κτανόπεπλον,

atra veste indutam, more lugentium. v. Eurip. Phoen. 295, 96 etc. — αὐτίς ἔπ. Herm. et Frank. haud male: αὐτίκ' ἔπ. ceterum Wassenberghius et Fontein. versum mancum ita suppleverunt: α. ἔπ. θεοῦς μάκ. α. ἔ., quae emendatio facilitate commendatur magis quam elegantia, aut τῷ πιθανῷ, quo sane opus est in hoc genere. nam qui factum esse dicamus, ut vox θεοῦς interticeret? restituamus poetae manum suam sic scribendo: αὐτίς ἔπειτα μάκαρ μάκαρος θεὸς ἀλὲν ἔοντας. obliteratum est μάκαρ initio simili vocis sequentis. — ἠδὲ νόημα Voss., Brunck, etc. liber: οὐδέ.

- 330 θυμῷ χωομένης, στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους.
οὐ μὲν γάρ ποτ' ἔφρασκε θυώδεος Οὐλύμιοιο
πρὶν γ' ἐπιβήσεσθαι, οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν,
πρὶν ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν ἐὴν εὐώπιδα κούρην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βαρύνκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
- 335 εἰς Ἐρεβος πέμψε χρυσόρροαπιν Ἀργειφόντην,
ὄφρ' Αἴδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
ἀγνήν Περσεφόνειαν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
ἔς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὄφρα ἔ μήτηρ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα μεταλλήξειε χόλοιο.
- 340 Ἐρμῆς δ' οὐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαλῆς
ἔσσυμένως κατόρουσε, λιπῶν ἔδος Οὐλύμιοιο.
τέτμε δὲ τότε ἄνακτα δόμων ἔντοσθεν ἕοντα,
ἤμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
* [πόλλ' ἀεκαζομένη μητρὸς πόθῳ· ἢ δ' ἐπ' ἀτλήτων
- 345 * ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσσετο βουλή.]
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
„Αἴδη κvanoχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Ζεὺς με πατήρ ἠνώγεν ἀγανὴν Περσεφόνειαν
ἐξαγαγεῖν Ἐρέβουσφι μετὰ σφείας, ὄφρα ἔ μήτηρ
- 350 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς
ἀθανάτοις παύσειεν, ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον,
φθῖσαι φύλ' ἀμεινῆνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύθουσα δὲ τιμᾶς
ἀθανάτων. ἢ δ' αἰνὸν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσιν
- 355 μίσγεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θυώδεος ἔνδοδι νηοῦ
ἦσται, Ἐλευσίνος κροναὸν πτολίεθρον ἔχουσα.“
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ἀναξ ἐνέργων Αἰδωνεύς
ὀφρῶσιν, οὐδ' ἀπίθησε Διὸς βασιλῆος ἔφετμῆς,
* ἔσσυμένως δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι Περσεφονείῃ·
- 360 „Ἐρχεο, Περσεφόνη, παρὰ μητέρα κvanoπέπλου,
ἦπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,
μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.
οὐ τοι ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικῆς ἔσσομ' ἀκοίτης,
αὐτοκασίγνητος πατρὸς Διὸς· ἐνθάδ' εἴουσα,

344, 45. versus inserendi post 359. cf. 361, 431. sed ponendum videtur ἢ δ' ἐπ' ἀτλήτων Ὀργισθεῖσα θ. μ. μητίσσετο βουλή, illa vero, propter intolerabile deorum, h. e. Jovis, consilium irata porro succensuit. in his Ignarrae debetur Ὀργισθεῖσα, quod etiam Vossius accivit.

347—51. Ἄδῃ Herm., W etc. liber: ἄδῃ, Ruhnken. aliique, more recentiorum: Αἴδῃ. ferendum est Αἴδῃ pede 1. hexametri, ut Βορέης Il. i. 5 etc. μέγα ἔργον. h. e. δεινόν. Odys. λ', 271, ω', 458.

361, 62. ex hisce intelligas, in supe-

rioribus poetam verba fecisse de Proserpinae dolore, matrisque et Supero desiderio: quo confirmatur conjectura nostra de transponendis versibus 344. et 45. — περιώσιον ἄλλων, magis quam aliae virgines. Pind. Isthm. 5, 2.: — μεγασθενῆ νομισαν Χρυσὸν ἀνθρωποι περιώσιον ἄλλων.

364—386. εἴουσα pro εἴουσα et ἦλη pro ἦλης primus dedit Ruhnken., δεσπόσεις pro δεσπόμεναι et σχήσασθα pro σχήσασθα B ex Puteano, δεσπόμεναι etiam Voss., denique nos pro οὐδ' ὕδαρ, quae videtur esse imperiti emendatio, excudi jussimus οὐτε ὕδαρ, quia vox ὕδαρ priorem corripere solet in

- 865 δεσπόσσεις πάντων, ὁπόσα ζῶει τε καὶ ἔρπει,
τιμὰς δὲ σχήσεισθα μετ' ἀθανάτοισι μερίστας.
τῶν δ' ἀδιησάντων τίσις ἔσβεται ἤματα πάντα,
οἳ κεν μὴ θυσίησι τεὸν μένος ἰλάσκωνται,
εὐαγέως ἔρδοντες, ἐναίσιμα δῶρα τελευντες.“
- 370 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ περίφρων Περσεφόνηα,
καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρατος. αὐτὰρ ὄγ' αὐτῇ
ροῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάθρη,
ἀμφὶ ἔνωμῆσας, ἵνα μὴ μένοι ἤματα πάντα
αὐτὶ παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι, κvanoπέπλω.
- 875 ἵππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χροσέοισιν ὄχεσθιν
ἔντυεν ἀθανάτους πολυσημάντων Ἀιδωνεύς.
ἢ δ' ὄχεων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης,
ἠγία καὶ μάλιστα λαβῶν μετὰ χερσὶ φίλησι,
σεῦε διέκ μεγάρων. τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην,
- 380 ῥίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν· οὐδὲ θάλασσα,
οὔτε ὕδωρ ποταμῶν, οὔτ' ἄγκρα ποιήεντα,
ἵππων ἀθανάτων, οὔτ' ἄκριες, ἔσχεθον ὄρμην,
ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν βαθὺν ἤερα τέμνον ἰόντες.
στῆσε δ' ἄρων, ὅτι μίμνεν εὐστέφανος Δημήτηρ,
- 385 νηοῖο προπάροιθε θυώδεος· ἢ δὲ ἰδοῦσα
ἦϊξ', ἦντε μαινὰς ὄρος κατὰ δάσμιον ὕλη.
Περσεφόνη δ' ἔτέρω

thesi, quam ob causam Herm. suasit οὐτ' ἄρ ὕδωρ. — „αὐτὰρ — λάθρη. Die gewöhnliche Götternahrung aus dem seligen Eilande des Okeanos nahm bisher Proserpina ungefährdet; wofern sie aber von des Erebos Erzeugnissen nur das mindeste genoss, dann musste sie dort ein Drittel des Jahrs ausharren. — Unserem Dichter war die Granate noch bloss eine unterirdische Frucht ohne geheimen Sinn. In der Folge, scheint es, ward sie, wie der vielkörnige Mohn, ein Sinnbild der Fruchtbarkeit, welches auch Here, die Lustherrscherin, in der Linken trug: Paus. 2, 17, 4. Die Weiber in den Thesmoforien, enthielten sich der Granatkerne, zuerst wohl, weil dadurch die Göttin geteuscht worden war; mystischer fabelte man hinzu, der Granatbaum sei aus des zerrissenen Dionysos herabtröpfelndem Blut entsprossen, Clem. Alex. Adm. p. 12., oder des verstümmelten Agdestis, Arnob. 5, p. 164.“ *E Vossio*. Montbel.: „Les anciens attachèrent une idée singulière et mystérieuse à la grenade. Pausanias (2, 17.) s'écrit: „Loin de moi de dire ce qu'on raconte sur les grenades! c'est un mystère qui ne doit pas être révélé!““ Artémidore, dans ses explications des songes (Onirocrit. lib. 1.,

c. 75. cf. Meurs. in Eleusin. c. 25.), dit: „Les grenades sont un signe de désastres à cause de la couleur, de vexations à cause des épines, d'esclavage et d'obéissance selon l'opinion reçue à Eleusis.““ Voilà pourquoi dans les cérémonies des mystères on portait des corbeilles remplies de grenades (Clem. Alex. in Admonit. ad gentes, p. 14.), et même à Eleusis il n'était pas permis d'en manger (Porphyr. de abst. l. 4, §. 16, p. 353. cf. Julian. orat. 5. pro matre deor., p. 326. ed. Cramoisi 1630.). Apollodore (1, 5, 3.) et Ovide (Met. 5, 536, Fast. 4, 607 seqq.), qui racontent l'aventure de Proserpine, parlent tous les deux du pepin de grenade qu'elle avait mangé, et de ce qui en résulta pour son séjour auprès de sa mère.“ — ἀμφὶ ἔνωμῆσας. h. e. σκοπῆσας περὶ αὐτῆν, reputans de illa, Proserpina. — προπάροιθεν, ante (Il. σ', 355 etc.), h. e. ante aedes suas.

387—94. alii aliter haec suppleverunt, in quibus sequentibusque illa, quae in ipso codice quidam recentior adscripsit, diversis litteris indicata sunt. dabimus, hic illic emendata, quae olim ipsi lusimus ann. ad Soph. Phil. 1132.

μητρός ἕης κατ
ἄλτο θέειν

390 τῇ δὲ
ἄ

„Τέκνον, μὴ ῥά τι μ
βρώμης· ἐξαυδ
ὡς μὲν γὰρ κε νέουσ

395 καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ, κελαινεφεῖ Κρονίωσι,
ναιετάοις, πάντεσσι τετιμένη ἀθανάτοισιν.
εἰ δ' ἐπάσω, πάλιν αὐτίς ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης

* οἰκήσεις ὄρεων τριτάτην μοῖραν εἰς ἐνιαυτὸν,
τὰς δὲ δύο παρ' ἐμοί τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
400 ὅπποτε δ' ἀνθεσι γαῖ' εὐώδεσιν ελαιρινοῖσι
παντοδαποῖς θάλλῃ, τότε ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
αὐτίς ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς, θνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

* * *

καὶ τίνι σ' ἐξαπάτησε δόλῳ κρατερός Πολυδέγμων;“
Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλῆς ἀντίον ἠΐδα·

405 τοίγαρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἐρῶ νημερτέα πάντα.
εὐνέ μοι ἦλθ' Ἐρμῆς ἑριούμιος, ἄγγελος ὠκὺς,
παρ πατέρος Κρονίδαο, καὶ ἄλλων οὐραγιῶνων,
ἔλθειν ἐξ ἐρέβους, ἵνα μ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα
λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήμιος αἰνῆς,
410 αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρους' ὑπὸ χάσματος. αὐτὰρ ὁ λάθρη
ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκινον, μελιηδέ' ἐδωδῆν,

ed. 1., cum poetae sententias velut per nebulam conspiceret nobis videremur.

Περσεφόνη δ' ἐτέρωθεν ὀρέων ἄπο
ῥίμψα χαμάζε
μητρός ἕης, κατ' ὅσα χρυσαόρου,
ἀγλαοκάρπου,
ἄλτο θέειν, οἷα νεβρός ἰδῶν τοκά-
δα προσεπήδα·
390 τῇ δὲ περὶ μήτηρ βάλε πήχεε μει-
δήσασα.
ἄλλ' ὅτε δὴ δακρυῶν πλησθεὺν καὶ
χάσματος ἀντην,
ἤρξατο μὲν μῦθον Διῶ, καὶ ἀνεί-
ρετο τοῖα·
„τέκνον, μὴ ῥά τί μοι ἐνέρωσιν πως
γεύσασα νεφθε
βρώμης; ἐξαυδα μοι ἐτήτυμον. εἰ
γὰρ ἀπίσχον!
ὡς μὲν γὰρ κ' ἀνιοῦσα μένοις ἄνω
ἤματα πάντα,
καὶ παρ' ἐμοί etc.

in hisce κ'ανιοῦσ' est a Ruhkenio.

399 — 411. scribi posset metri gratia μερίδ' pro μοῖραν. ὄρεων pro ὄρεων alii recte. — 406. ἦλθ' a Mitscherli-

chio insertum est, qui et ἵνα μ' edidit pro μ' ἄμ', quod habet codex. ibidem liber: ἔλθειν ἦγ. cum significare vellet, ni fallor, librarius, inducendum esse ἔλθειν, et scribendum ἦγεῖσθ' pro ἦγεῖσθαι. praetereo leviora quaedam σφάλματα libri in fine laceri, ne longus sim, nec lacunas omnes commemorabo, quas viri docti, satis manifesta verborum vestigia secuti, expleverunt. sed qui haud dubie exciderunt versus post 402., fere hujusmodi fuerint necesse est:

— ἀνθρώποις.“

Ὡς ἔφαθ'· ἦ δ' ἀκέων ἦστο, δα-
κρυῶν δὲ οἱ ὄσσε
πίμπλανθ'. ὡς δὲ ἴδεν μήτηρ,
κακὰ ὄσσετο θυμὸς,
καὶ ῥ' ὀλοφραμένη ἔπεα πτερό-
εντα προσηΐδα·

„Γιγνώσκω, φρονέω· νικᾷ με-
γάλη Διὸς αἴσα.

καὶ τίνι etc.

pro καὶ τίνι etc. Ruhken. et alii nonnulli malebant τίνι δὲ, vel quiddam simile, quos refellit Ilg., prolatis illis e

- ἄκουσαν δὲ βίη με προσηνάγκαζε πάσασθαι.
 ὡς δὲ μ' ἀναρπάξας Κρονίδεω πυκινὴν διὰ μῆτιν
 ὄχετο, πατρὸς ἑμοῖο, φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης,
 415 ἔξερέω, καὶ πάντα διΐξομαι, ὡς ἐρεεῖνεις.
 ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἱμερτὸν λειμῶνα,
 Λευκίππη, Φαινὼ τε, καὶ Ἰλέκτρον, καὶ Ἰάνθη,
 καὶ Μελίτη, Ἰάχη τε, Ῥοδεία τε Καλλιρόη τε,
 Μηλόβοσις τε. Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις,
 420 Χρυσήϊς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τ', Ἀδμήτη τε,
 καὶ Ῥοδόπη, Πλουτῶ τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
 καὶ Στύξ, Οὐρανίη τε, Γαλαξάουρη τ' ἐρατεινή,
 [Παλλὰς τ' ἐργεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,]
 παίζομεν, ἢ δ' ἄνθεα δρέπομεν χεῖρεσ' ἐρόεντα,
 425 μίγδα κρόκον τ' ἀγανὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἢ δ' ὕακινθον,
 καὶ ῥοδείας κάλυκας, καὶ λείρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 * νάρκισσόν θ', ὃν ἔφουσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθῶν.
 αὐτὰρ ἐγὼ δρέπομην περὶ χάσματι· γαῖα δ' ἔνερθε
 χῶρησεν, τῆς δ' ἔκθορ' ἀναξ κρατερός Πολυδέγμων.
 430 βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἄρμασι χουβείοισι
 πόλλ' ἀεκαζομένην· ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῆ.
 ταυτὰ τοι ἀχρυσμένη περ ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω.“
 “Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσαι
 πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἴαινον,
 435 ἀμφαγαπαζόμεναι· ἀγέων δ' ἀπεπᾶνέτο θυμὸς,
 γηθοσύνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων, ἔδιδόν τε.
 τῆσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἐκάτη λιπαροκορήδεμνος,
 πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπηθε κόρην Δημήτερος ἀγνήν·
 * ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἀνασσα.
 440 τῆς δὲ μετ' ἀγγελον ἦκε βαρύντυπος εὐρύοπα Ζεὺς
 Πείην ἠΰκομον, Δημήτερά κνανόπεπλον
 ἀξέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμᾶς

Cyropaedia 1, 3, 5.: καὶ τίνι δὴ σὺ
 τεκμαίρομενος, ὦ παῖ, λέγεις; Vossius
 quoque annotavit, καὶ particulae vim
 nunc minorem, nunc majorem esse. „καὶ
 ist häufig kein schwach bindendes und,
 sondern das stärkere für dann, auch,
 ferner; in welcher Bedeutung es die
 tragische Sprache dem Fragworte gern
 nachsetzt: Porson. Eurip. Phoen. 1373.
 So steht es Odys. 13, 232: καὶ μοι
 τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὐ εἰ-
 δῶ, Τίς γῆ; τίς δῆμος; — Selbst mit
 dem schwächern und beginnt oft ein
 Fragwort: Il. 3, 226: τίς τ' ἄρ' ὄδ'
 ἄλλος Ἀχαιῶς ἀνήρ;“ — sic etiam no-
 strates dicant ἐμπατικῶς. „Und wie
 trog er dich denn?“ similiterque Fran-
 cogalli: „Et comment vous a-t-il donc
 trompé?“ — 410. Voss.: αὐτίκ' ἐγὼν,
 quod non displicet.

412. bene Frank.: προσηνάγκαζε,

quia instabat Pluto Proserpinae per a-
 liquod tempus. liber: πο — σε. — ἐμ-
 βάλέ μοι. intell. χεῖρι. de edendo
 grano mali punici dicit sequente versu.

424. versus merito damnatus a viris
 doctis. Oceani tantum filiae comitatae
 erant Proserpinam (5), quas nunc no-
 minat poeta, vel quisquis ille est, qui
 hos versus fecit. vereor enim, ne alieni
 sint. cf. Hesiod. Theog. 346—361.

426. κρόκον τ' ἀγανόν. ita Voss.,
 quem alii secuti sunt. liber corrupte:
 κροκόντα γανόν. Eustath. ad Il. β',
 189. e lexico rhetor.: ἀγανόν, τὸ κα-
 λόν, κ. ἢ δὴ, κ. προσήνης.

427. scribi posset aperta sententia,
 nec difficili mutatione: — ὃν ἔφουσεν
 ὑπερόκτον (immensum) εὐρ. γθ. πάγας
 ὑπερόκτους dixit Aeschylus Ag. 728.

439. non opus asyndeto. ponamus ἐκ
 τοῦ δ'.

- δασέμεν, ἄς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·
 νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
 445 τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
 τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
 ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιάων,
 ἔσσυμένως δ' ἦίξε κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων,
 450 ἔς δ' ἄρα Ῥάριον ἴξε, φερέσβιον οὐθαρο ἀρούρης
 τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φερέσβιον, ἀλλὰ ἐκῆλον
 ἐστήκει πανάφυλλον. ἔκευθε δ' ἄρα κοῖ λευκὸν
 μήδεσι Δῆμητρος καλλισφύρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχῦέσσιν,
 455 ἦρος ἀεξομένοιο; πῆδω δ' ἄρα πίνους ὕμμοι
 βρισέμεν ἀσταχῶν, τὰ δ' ἐν ἠλλεδανοῖσι δεδέσθαι.
 ἔνθ' ἐπέβη πρῶτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἀσπασίως δ' ἴδον ἀλλήλας, κεχάρηντο δὲ θυμῷ.
 τὴν δ' ᾧδε προσέειπε Πέη λιπαροκρήδεμνος·
 „ Δεῦρο, τέκος, καλέει σε βαρύνκυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
 460 ἠλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν· ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
 δασέμεν, ἄς κ' ἐθέλησθα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 * νεῦσε δέ σοι κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
 * τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
 ἀθανάτοισιν.
 465 σθαι, ἐῷ δ' ἐπένευσε κάρητι.
 ἀλλ' ἴθι, τέκνον ἐμόν, καὶ πείθεο, μηδέ τι λίην
 ἀζηχῆς μενέαινε κελαινεφεῖ Κρονίαιν,
 αἴψα δὲ καρπὸν ἄεξε φερέσβιον ἀνθρώποισιν.“
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν εὐστέφανος Δημήτηρ·
 470 αἴψα δὲ καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων ἐριβῶλων.
 πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε, καὶ ἄνθεσιν, εὐρεῖα χθῶν
 ἔβρισ'· ἥ δὲ κιοῦσα θεμιστοπόλοις βασιλεῦσι
 δειξε, Τριπολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίπῳ,
 Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ', ἠγγίτορι λαῶν,
 475 δρημοσύνην θ' ἰερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι
 [Τριπολέμῳ τε Πολυξείνῳ τ', ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ]

449 — 55. Ῥάριον· de campo Rharío, ubi prima sementis facta, Ilg. laudavit Paus. 1, 38, Marmor Oxon. p. 23., Meurs. l. de regn. Att. 1, 14. hinc Ceres dicta fuit Ραριάς. v. Suid. h. v. et ann. ad 272. — ἐκῆλον. v. Buttm. Lexil. 1, 140 seqq., 2, 272. — „αὐτὰρ ἔπειτα — δεδέσθαι. sensus hic est: sed mox futurum erat, ut (ille ager) longas spicas emitteret vere procedente, tum (aestate) pingues sulci gravarentur segete (demessa), pars autem (segetis) in manipulos collecta jaceret. scil. haec fuit ratio messis faciendae, ut alii frumenta succiderent, alii succisa funibus stramineis (ἠλλεδανοῖσιν) in manipulos colligarent: v. Il. σ,

550 seqq.“ E Frank. perperam codex: βρισέμεν.

463, 4. apage inficetum sartorem, quamvis veterem! bene Voss., excluso verbo μοῖραν, quod intelligendum est: τὴν τριτάτην μὲν νεῖσθαι ὑπὸ ζ. ἦ., τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθ. Ὡς ἄρ' ἔφη τελέεσθαι, ἐῷ δ' ἐπ. κ. malim tamen: τὰς δὲ μένειν παρὰ μητρὶ etc.; nec placet νεῦσε pro κατένευσε usurpatum a Graeculo, sed scripserim potius καὶ κέλεται κούρην ἔτ. περ. ἐμφοτικὸν illud μητρὶ non tango. male nonnulli: σοί τε.

475. liber χρημοσύνην, quod correxit Voss. e Paus. 2, 14.

476. hic versus additus videtur a

- σεμνά, τὰ τ' οὐπως ἔστι παρεξίμεν, οὔτε πυθέσθαι,
 οὔτ' ἀχέειν· μέγα γάρ τε θεῶν ἄγος ἰσχάνει αὐδήν.
 [ὄλβιος, ὃς τὰδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
 480 ὃς δ' ἀτελής ἱερῶν, ὃς τ' ἔμμορος, οὔποθ' ὁμοίην
 αἴσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζῳφῶ εὐρώεντι.]
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάνθ' ὑπεθήκατο διὰ θεάων,
 βάν ῥ' ἕμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγουρι ἄλλων.
 ἔνθα δὲ ναιετάουσι παραὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 485 σεμναὶ τ', αἰδοῖαί τε. μέγ' ὄλβιος, ὅτιν' ἐκείναι
 προφρονέως φίλωνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
 αἴψα δέ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα
 Πλοῦτον, ὃς ἀνθρώποις ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν.

- Ἄλλ' ἄγ', Ἐλευσῖνος θυνοέσσης δῆμον ἔχουσα,
 490 καὶ Πάρον ἀμφιρύτην, Ἄντρονά τε πετροήεντα,
 πότνια, ἀγλαόδωρ, ὠρηφόρε, Διοῖ ἀνασσα,
 αὐτῇ, καὶ κούρη, περικαλλῆς Περσεφόρεια,
 πρόφρων ἀντ' ὠδῆς βίοτον θυμῆρε' ὕπαξε·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΣΤ.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἀιδοίην, χρυσοστέφανον, καλὴν Ἀφροδίτην
 ἔσομαι, ἢ πάσης Κύπρου κρηδεμνα λέλογχεν
 εἰναλίης, ὅθι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος
 ἤνεικεν κατὰ κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

sciolo, qui Polyxenum quoque inter re-
 gulos Eleusinos nominatum meminisset
 in superioribus. ann. Frank.

478—81. bene Ilg. et, illo auctore,
 B: οὔτε χανεῖν, nec effundere sive
 evulgare, Frank.: μέγα γάρ τε. —
 θεῶν ἄγος, deorum reverentia. ita
 Valck. nec ferendum ἄγος, quod in
 libro MS. legitur. — „ὄλβιος — εὐ-
 ρώεντι. de felicitate initiatorum cum
 agunt scriptores, vix modum tenent.
 loca eorum v. ap. Meurs. Eleus. cap.
 17., Valck. ad Eurip. Hipp. 25, Wytten-
 bach. ad Plut. de sera num. vind. p.
 114.“ etc. Ex Ilg. cf. Voss. ceterum
 haec male cohaerent, et videntur aliena;
 quare segregavimus ab indubiis. — ὁ-
 μοίην pro ὁμοίων primus Fonteinus.

490. „Πάρον, Cycladem, Cretensium

coloniam, quae Δημητρίδος appellata fuit
 a cultu Cereris, cujus ibi sacerdotes
 posterius fuerunt Cabarni illius, qui rap-
 tum filiae indicaverat deae. v. Steph.
 v. Πάρος. — Ἄντρονα, portus Thes-
 saliae. v. Il. β', 697.“ E Vossio.

Hymn. ΣΤ. Vs. 1—20. „Cet hymne à Vé-
 nus, comme tous les hymnes suivants, n'est
 point de la même nature que les grands
 hymnes qui précèdent. Ceux-ci n'ont
 point le caractère épique (j'en excepte
 pourtant l'hymne à Bacchus); ce ne sont
 que de simples invocations que les Ho-
 mérides ou Rhapsodes adressaient à
 quelques divinités avant de commencer
 leurs récitations. (Cf. schol. Pind. Nem.
 2, 1.)“ E Montbelio. cf. Prolegomena
 ad hymnos. Κύπρου κρηδεμνα,

- 5 ἀφρῶ ἔνι μαλακῶ. τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ὄραι
 δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσβαν·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτω στεφάνην εὐτυκτον ἔθηκαν,
 καλὴν, χρυσεῖην· ἐν δὲ τροητοῖσι λοβοῖσιν
 ἄνθεμ' ὄρειχάλκου, χρυσοῖό τε τιμήντος·
- 10 δειρῇ δ' ἀμφ' ἀπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφείοισιν
 ὄμοιοισι χρυσείοισιν ἐκόσμεον, οἷσί περ αὐταὶ
 Ὄραι κοσμεῖσθην χρυσάμπυκες, ὀππότε' ἴοιεν
 ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν, καὶ δάματα πατρός.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χοῦ κόσμον ἔθηκαν,
 15 ἤγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες,
 χερσὶ τ' ἐδεξιόωντο, καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
 εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 εἶδος θαναμάζοντες ἰοστεφάνου Κυθερείης.

Καῖρ', ἐλικοβλέφαρε, γλυκνυμείλιχε, δὸς δ' ἐν ἀγῶνι
 20 νίκην τῶδε φέρεσθαι, ξυμὴν δ' ἐντυνον αἰοιδῆν·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

Z.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ.

Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ξρικυδέος υἱὸν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἄλὸς ἀτρυγέτιο,
 ἀκτῇ ἐπιπροβλήτι, νεηνίη ἀνδρὶ ζοικῶς,
 πρωθήβη· καλαὶ δὲ περισσεῖοντο ἔθειραι,
 5 κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
 πορφύρεον. τάχα δ' ἄνδρες ἐϋστέλλμου ἀπὸ νηὸς

ut Troίης ἱερὰ κηθέμενα Il. π', 100 etc.
 — „ὄρειχάλκου. Le sens étymologique du mot ὄρειχάλκος (orichalque) est cuivre de montagne. (Apoll. Rhod. schol. in 4, 973.) Du temps de Platon et d'Aristote, on appelait ainsi un métal aussi précieux que l'or, mais qui n'existait pas réellement, et qui n'était connu que de nom. (Plat. Crit., t. 10, p. 51. ed. Bip., Apoll. Rhod. l. c.) C'est de ce métal fabuleux que les poètes ont composé les armures et les ornements de leurs héros. (Hesiod. Scut. H. 122, Apoll. l. c., Callim. Lav. Pall. 19, Virg. Aen. 12, 87.) Dans la suite on a donné ce nom à un mélange de cuivre et de terre calamine ou plutôt de zinc, (Fest. de comp. verb. l. 3,

inlt., Strab. 13, p. 610. cf. Steph. Byz. v. Ἀνδριρα.) c'est-à-dire à notre laiton. C'est dans ce sens que Cicéron (de Off. 3, 23.) a dit: „Si quelqu'un vendant de l'or croit ne vendre que de l'orichalque, un honnête homme doit-il le prévenir qu'il vend de l'or?“ etc. Montbel. cf. Schn. h. v. — κοσμεῖσθην Matth. et alii. ex 3 codd. Paris. Mosc.: κοσμήσθην. priscae edd.: κοσμίσθην. — ἐν ἀγῶνι, in certamine musico. — ἐντυνον, instrue, suffice.

Hymn. Z. Vs. 1—6. de re, quae hic narratur, viri docti laudarunt Apollod. 3, 5, 3, Hygin. fab. 134, Eurip. Cycl. 11, Ovid. Met. 3, 576. — ἀνδρες ἀπὸ νηὸς, viri ex nave, nautae. — προ-

- ληϊσταὶ προγέγοντο θεῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τυρσηνοὶ· τοὺς δ' ἤγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον, αἶψα δ' ἑλόντες
 10 εἶδαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς, κεχαρημένοι ἦτορ·
 νῖδον γὰρ μιν ἔφαντο διοτρεφῶν βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθειλον δεῖν ἀργαλέοισι.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτον
 χειρῶν, ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 15 ὄμμασι κνανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 „Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμευέθ' ἑλόντες,
 καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναται μιν νηὺς εὐεργής.
 ἢ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστίν, ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 20 ἢ Ἐ Ποσειδάων, ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἵκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγρετ', αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἠπειροιο μελαίνης
 αὐτίκα, μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μήτι χολωθεῖς
 ὄρη ἀργαλέους τ' ἀνέμους, καὶ λαίλαπα πολλήν.“
 25 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῶ ἠνίπαπε μῦθον·
 „δαιμόνι', οὐρον ὄρα, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς,
 σύμπανθ' ὄπλα λαβῶν· ὅδε δ' αὐτ' ἀνδρεσσι μελήσει.
 ἔλπομαι, ἢ Ἀίγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὄγε Κύπρον,
 ἢ ἐς Ὑπερβορέους, ἢ ἐκαστέρω· ἐς δὲ τελευτήν
 30 ἔκ ποτ' ἔρει αὐτοῦ τε φίλους, καὶ κτήματα πάντα,
 οὓς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.“
 Ὡς εἰπὼν ἰστίον τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηὸς·
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίου, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄπλα
 κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θανματὰ ἔργα·
 35 οἶνος μὲν πρώτιστα θεῖν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
 ἠδύποτος κελάρυξ' εὐώδης, ἄρτυτο δ' ὄδμη
 ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
 αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἰστίου ἐξετανύσθη
 ἄμπελος ἔνθα, καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
 40 βότρυες· ἀμφ' ἰστίον δὲ μέλας εἰλίσσετο κισσός,
 ἀνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
 πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες
 * μὴ δῆδειν τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
 γῆ πελάαν· ὁ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς·
 45 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσση
 ἄρκτον ἐποίησεν λασιανύχενά, σήματα φαίνων.
 ἄν δ' ἔστη μεμαυῖα, λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄρκου
 δεινὸν ὑπόδρα ἰδῶν· οἱ δ' ἐς πρόμυην ἐφόβηθεν,
 ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα,

γένοντο, apparuerunt, ut qui modo
 solvissent et in altum tenderent; sed
 conspecto Baccho mutarunt consilium,
 et nave conversa rursus appulerunt.

31—58. οὗς τε κασιγνῦν· haec
 caudam trahunt. fortasse dixerat poeta,

ὡς τις ἀρίγνωτος. — ἔστ. ἢ ἄρκτος.
 — μὴ δῆδειν. sic libri Paris. et. pri-
 scae edd. codex Mosc. μηδ' ἠδη. male
 Barn.: Μηδείδην, h. e. Μηδέος υἱόν;
 quem si memorare voluisset poeta, in
 superioribus memoratum oportuit. scri-

- 50 ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες. ὁ δ' ἑξαπίνης ἐπορούσας
 ἀρχὸν ἔλ'. οἱ δὲ θύραζε, κἀκὸν μόνον ἐξαλύοντες,
 πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἄλλα δῖαν,
 δελφῖνες δ' ἐγένοντο. κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
 ἔσχεθε, καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἶπέ τε μῦθον·
- 55 „Θάρσει, διε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
 Καδμηΐς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότῃτι μιγεῖσα.

Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστι,
 σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμηῆσαι ἀοιδῆν.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

- ³ Ἄρες ὑπερμενέα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
 ὄβριμόθυμε, φέρασπι, πολισβός, χαλκοκορυστά,
 καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενὲς, ἕρκος Ὀλύμπου,
 Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ Θεμιστος,
- 5 ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
 ἠγορήεις σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων
 αἰθέρος ἐπταπόρους ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
 ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσι,
 κλυθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτῆρ εὐθιγέος ἤβης·
- 10 πρηνὺ κατάστιλπον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
 ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήιον! ὥς κε δύναμιην
 σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἑμοῖο καρῆνον,
 καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὄρμην,
 θυμοῦ τ' αὖ μένος ὄξυ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησι
- 15 φυλόπιδος κρουεῖης ἐπιβαινέμεν. ἀλλὰ σὺ θάρσος
 δὸς, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
 δυσμενέων προφυγόντα μόνον, κῆρας τε βιαιάς!

bamus μήθει δὴ τότ', prudenter sane
 tunc etc. — διε κάτωρ. probabiliter
 Ilg.: δι' ἄνωρ, h. e. dux, gubernator,
 ut ap. Aeschyl. Pers. 529. et Eum. 357.

Hymn. H. Vs. 5—10. τὸν τύραννε: vox
 recentior, ut testatur Plut. l. de poësi
 Hom.; quam Archilochi aëvo accepisse
 Græcos auctor est Schol. Soph. argum.

Oedipi R. v. Alter. h. l. et Voss. Myth.
 Br. 39., vol. 2., p. 10. — πυραυγέα
 — ἔχουσι. jam dicit planetam Martem,
 quæ ex re: itidem tempus, quo vixit au-
 ctor, recentius agnoscas. — εὐθιγέ-
 ος: MSS. Paris. εὐθαλέος. vulgo:
 εὐθαρσέος. — καταστίλπον Herm.,
 Ilg. libri: καταστίλβον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν ὕμνει, Μοῦσα, κασιγνήτην Ἐκάτοιο,
 παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροπον Ἀπόλλωνος,
 ἣ δ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος,
 ῥίμφα διὰ Σμύρνης παγχρύσειον ἄρμα διώκει
 5 ἔς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὃ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἦσται, μιμνάζων ἑκατηβόλον Ἰοχέαιραν.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πάσαι, ἀοιδῆ.
 [αὐτὰρ ἐγὼ σὲ πρῶτα καὶ ἐκ σέθεν ἄρχομ' ἀείδειν,]
 σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἔς ὕμνον.

Ι.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Κυπρογενῆ Κυθήρειαν ἀείδομαι, ἦτε βροτοῖσι
 μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἱμερτῶ δὲ προσώπω
 αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἱμερτόν φέρει ἄνθος.

Χαῖρε, θεὰ, Σαλαμῖνος ἔνκτιμένης μεδέουσα,
 5 καὶ πάσης Κύπρου, δός δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδῆν.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Hymn. Θ. Vers. 3—5. „ἄρσασα, rotum
 agens. Herod. 5, 12.: ἐπεὶ τε ἀπίκετο
 ἐπὶ τὸν ποταμόν, ἤρσε τὸν ἵππον· ἄρ-
 σασα δὲ etc. Meles fluvius Smyrnam cir-
 cumluit.“ Ex Ilg.— Κλάρον. h. 1, 40.
 8. versus putidus et alienus.

Hymn. I. Vers. 2—4. malim uno verbo
 ἐφιμερτῶ, ut ἐφιμερος.— ἐφ' ἱμερτόν.
 non adducor, ut existimem, poëtam eo-
 dem verbo bis usum esse in carmine
 brevissimo, cum praesertim et similis
 vox sequatur, ἱμερόεσσαν. fortasse igi-

tur dixit καὶ ἐπίμαλθον φ. ἄνθος, h.
 e. μαλακόν. „Salamine cultam fuisse
 Venerem, vel unus Ovidii locus, Met.
 14, 759., ostendit. ceterum cod. Mosc.:
 χαῖρε, μάκαρα, ἔνκτιμένης μεδέ-
 ούσα Κυθήρης,
 (κακομέτρως legitur: Κυθ. ἐνκτ.
 μεδ.)

εἰναλίης τε Κύπρου etc.
 ex qua clausulae diversitate apparet,
 alium rhapsodum Salamine hymnum ceci-
 nisse, alium Cytheris.“ Ex Ilg.

ΙΑ.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Παλλάδ' Ἀθηναίην ἐρυσίπολιν ἄρχομ' αἰδεῖν,
 δεινὴν, ἣ σὺν Ἄρηϊ μέλει πολεμῆια ἔργα,
 περθόμεναί τε πόλεις, αὐτὴ τε, πόλεμοί τε,
 καὶ τ' ἐρξόσατο λαὸν ἰόντα τε, νισσόμενόν τε.

5 Χαῖρε, θεὰ, δὸς δ' ἅμμι τύχην, εὐδαιμονίην τε.

ΙΒ.

ΕΙΣ ΗΡΑΝ.

Ἥρην αἰείδω χρυσόθρονον, ἦν τέκε Ῥεῖη,
 ἀθανάτην βασιλείαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
 Ζητὸς ἐριγδούποιο καθιγνήτην, ἄλοχόν τε,
 κνυθρὴν, ἦν πάντες μάκαρες κατὰ μακρόν Ὀλυμπον
 5 ἀξόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διὶ τερπικεραύνῳ.

ΙΓ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρο' ἠῦκομον, σεμνήν θεόν, ἄρχομ' αἰδεῖν,
 αὐτήν, καὶ κούρην, περικαλλέα Περσεφόνειαν.

Χαῖρε, θεὰ, καὶ τήνδε σάω πόλιν, ἄρχε δ' αἰοιδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

Μητέρα μοι πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
 ὕμναι, Μοῦσα λιγεῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο,
 ἢ κροτάλων, τυπάνων τ', ἰαχῆ, σὺν τε βρόμος αὐλῶν
 εὐάδεν, ἠδὲ λύκων κλαγγῆ, χαροπῶν τε λεόντων,
 5 οὔρεά τ' ἠχήμεντα, καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι, αἰοιδῆ.

ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΥΜΟΝ.

Ἡρακλῆα, Διὸς υἱὸν, αἰείδομαι, ὃν μὲν ἄριστον
 γείνατ' ἐπιχθονίων Θήβης ἐνὶ καλλιχόροισιν
 Ἀλκμήνῃ, μιχθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίῳ·
 ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαίαν ἀθέσφατον, ἠδὲ θάλασσαν,
 5 πλαζόμενος, πομπῆσιν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀνακτος,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη,
 νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἔδος νιφόεντος Ὀλύμπου
 ναίει τερόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφουρον Ἥβην.

Χαῖρε, ἀναξ, Διὸς υἱέ, δίδου δ' ἀρετὴν τε, καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

Ἰητήρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' αἰδεῖν,
 υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο διὰ Κορωνίς
 Δατῖῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,

Hymn. IΔ. Vers. 1—5. Eichhoff. l. c. haec inter alia adscriptis ad Virgilium Aen. 9, 617.

Hymn. IΕ. Eichhoff. ann. ad Virg. Aen. 8, 237.: „On attribue communément à Homè-

re un hymne adressé à Hercule qui, sans avoir l'enthousiasme des vers latins, présente la même marche et la même conclusion.“

Hymn. IΣΤ. Vs. 1—3. laudat hos versus

χάρμα μὲν ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.

5 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· λίτομαι δέ σ' αἰοιδῆ.

IZ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

Κάστορα καὶ Πολυδεύεα' αἰείσο, Μοῦσα λιγεία,
Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο·
τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη,
λάαθρη ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίωι.

5 Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων.

III.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἐρμῆν αἰείσω Κυλλήνιον, Ἀργειφόντην,
Κυλλήνης μεδέοντα, καὶ Ἀρκαδῆς πολυμήλον,
ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούμιον, ὃν τέκε Μαῖα,
Ἀτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα,
5 αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλείπειν ὄμιλον,
ἄνθρω· ναιετάουσα παλισκίῳ· ἔνθα Κρονίων
Νύμφη ἔϋπλοκάμῳ μιγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῶ,
εὔτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην·
λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητοὺς τ' ἀνθρώπους.

10 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·

Schol. Pindari Pyth. 4, 11. Hg. de Coronide v. Paus. 2, 26., Ovid. Met. 2, 542 etc., de Dotio campo in Thessalia sub Ossa Strabonem et geographos.

Hymn. IZ. Vers. 1. αἰείσο. vulgo legitur: αἰείδο, uti et h. 22, 1. v.

Buttm. gr. gr. t. 1., p. 420. not., Frank. —

Hymn. IH. Vs. 2—9. cf. hymn. 3, 2—9. ex eo hymno hic expressus est, nec facile illustrius exemplum inveniri posse ait Hg., unde discamus, quanta libertate

σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

[Χαῖρ', Ἐρμῆ χαριδῶτα, διάκτορες, δῶτορ ἑάων.]

ΙΘ.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

- Ἄμφι μοι Ἐρμείω φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
 αἰγιόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅστ' ἀνά πίσῃ
 δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι Νύμφαις,
 αἶτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα,
 5 Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον,
 ἀύχηενδ', ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογγε,
 καὶ κορυφὰς ὄρεων, καὶ πετρήεντα κέλευθα.
 φοιτᾷ δ' ἔνθα, καὶ ἔνθα, διὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 ἄλλοτε μὲν ρεῖθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 10 ἄλλοτε δ' αὖ πέτρησιν ἐν ἡλιβάτοισι διοιχνεῖ,
 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίναν.
 πολλάκι δ' ἀργινόμεντα διέδραμεν οὔρεα μακρὰ·
 πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε, θῆρας ἐναίρων,
 ὄξεια δερκόμενος· τοτὲ δ' ἔσπερος ἔκλαγεν οἶος,
 15 ἄγρης ἐξανιών, δονάκων ὑπὸ μῦσαν ἀθύρων
 νήδυμον. οὐκ ἂν τόνγε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
 ὄρνις, ἦτ' ἕαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
 * θρηῖνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρον ἀοιδῆν.
 σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ἰρεστιάδες, λιγύμολποι,
 20 φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ,
 ἐν μαλακῷ λειμῶνι, ὅθι κρόκος, ἠδ' ὑάκινθος
 εὐώδης, θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίη,
 μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος ἠχώ·
 δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τοτὲ δ' ἐς μέσον ἔρπων,
 25 πυκνὰ ποσὶν διέπει· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφροῖον

rhapsodi in repetendis verbis sentiētiis-
 que poetarum versati fuerint.

Hymn. IO. Pan, numen recentius, procul
 dubio nomen habuit ἀπάω, pasco, Πάων
 et contractione dorica Πᾶν, ut deus pa-
 storum. v. Beumann. Orig. L. L. v. Pasco.
 — Vers. 2—18. φιλόκροτον, strepi-
 tus amantem, ut laeti. cf. 37. — χο-
 ροήθεσι, choro assuetis, choreas a-
 mantibus. — ἀύχηεντα, squalidum
 more rusticorum, εὐρωτιῶντα, ut ait
 Comicus Nub. 44. — μηλόσκοπον,

οἴων speculam. — ἀργινόμεντα,
 candida, λευκόγεια. v. ann. ad II. β',
 647. — ἐπιπροχέουσα. vox affecta.
 ponamus hoc: θρηῖνον ἐπισπέρχουσα χ.
 μ. ἀ. ἐπισπ., σπουδάζουσα. similia in
 multis codd. π et σ. scripserint igitur
 primum ἐπισπέρχ., dein ἐπιπροχ.

Versus 21. et 22. vulgo post 27. le-
 guntur, quos loco suo reposuit Ilg. scri-
 psi ὅθι pro τόθι, quod a Metrico vide-
 tur profectum, quem hiatus offenderet,
 qui nullus est.

- λυγκός ἔχει, λιγυρήσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς.
 ὑμνεύσιν δὲ θεοὺς μάκαρας, καὶ μακρὸν Ὀλυμποῦ-
 οῖόν θ' Ἐρμείην ἑριούνιον ἕξοχον ἄλλων
 ἔννεπον, ὡς ὄγ' ἀπασι θεοῖς θεὸς ἄγγελός ἐστι.
- 30 καὶ ῥ' ὄγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα, μητέρα μῆλων,
 * ἕξικετ', ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν·
 ἔνθ' ὄγε, καὶ θεὸς ἂν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμειεν
 ἀνδρὶ πάρα θυητῶ. θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθῶν,
 νύμφη ἐνπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃτι μιγῆναι·
- 35 ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν. τέκε δ' ἐν μεγάρουσι
 Ἐρμείῃ φίλου υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
 αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἠδυγέλωτα.
 φεῦγε δ' ἀναΐξασα, λίπεν δ' ἄρα παῖδα τιθήνη·
 δεῖσε γὰρ, ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον, ἠϋγένειον.
- 40* τὸν δ' αἰψ' Ἐρμείας ἑριούνιος ἐς χεῖρα θῆκε
 δεξάμενος, χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια δαίμων.
 ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἔδρας κίε, παῖδα καλύψας
 δέρμασιν ἐν πνικνοῖσιν ὄρεσκώοιο λαγωῦ,
 παρ' δὲ Ζηνὶ κάθειρε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
- 45 δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν. πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
 ἀθάνατοι, περιάλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος.
 [Πᾶνα δὲ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.]

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἀναξ· λίτομαι δὲ σ' αἰοιδῆ.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

K.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

Ἡφαιστον κλυτόμητιν αἰείσο, Μοῦσα λιγεῖα,
 ὅς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα

29—36. ἔννεπον, dicere solent. —

31. ἐστίν. malim ἔσθη. — „ψαφα-
 ρότριχα, sordidos crines habentia. Rhes.
 717.: ψαφαρόχρουν κάρα πουλυπινές τ'
 ἔχων. (— ὑγρὸς, tener. v. Ast. ad
 Pind. Pyth. 1, 16, in Beckii Comment.
 vol. 3, part. 2, p. 193. —) νύμφη,
 filia. Dryopem Paus. 4, 34. Apollinis
 creditur narrat filium, Anton. Liberalis
 Met. 32. Sperchei fluvii. v. de Dryopi-
 bus Groddeck. l. c. p. 52. et Heyn. ad
 Apollod. Obs. p. 194.“ Ex Hg. — ἄ-
 φαρ, statim ab ortu, non post demum,

ira alicujus dei, quemadmodum claudus
 factus est Vulcanus. v. Matth. Odys.
 δ', 85.: Διβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ
 κεραιοὶ τελέθουσι.

40. ἐς χεῖρα θῆκε δεξάμενος.
 hoc ne graece quidem dictum est. scri-
 bamus: ἐς χεῖρας ἦκε δ. nutrice fugien-
 te puero adfuit pater Mercurius, per-
 mutata C et Θ.

47. notatio absurdior quam quae huic
 poëtae, haud malo, imputari possit. dis-
 plicuit etiam Ernesto.

ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονὸς, οἳ τὸ πάρος περ
 ἄντροις ναιετάσκον ἐν οὔρεσιν, ἥντε θῆρες,
 5 νῦν δὲ δι' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαίντες,
 ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 εὐνήλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.

Ἄλλ' ἴληθ', Ἥφαιστε· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

ΚΑ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λίγ' αἶδει,
 ὄχθη ἐπιθρόσκων ποταμὸν πάρα δινήεντα,
 Πηνειόν· σὲ δ' αἰιδὸς, ἔχων φόρμιγγα λίγεια,
 ἠδυεπὴς πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, αἶν ἀείδει.

5 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· ἴλαμαι δέ σ' αἰοιδῆ.

ΚΒ.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

Ἄμφι Ποσειδάωνα, θεὸν μέγαν, ἄρχον' αἶδειν,
 γαίης κινητῆρα, καὶ ἀτρογέτοιο θαλάσσης,
 πόντιον, ὅσθ' Ἐλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγᾶς.
 διχθὰ τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
 5 ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι, σωτῆρά τε νηῶν.

Χαῖρε, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
 * καὶ μάκαρ, εὐμένεσ' ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἄρηγε.

Hymn. ΚΑ. De hoc hymno in Apollinem
 v. initium hymni in Apollinem Pythium.

Hymn. ΚΒ. Vs7. friget μάκαρ. malim:
 μάκρ', εὐμ.—πλ ἄρ., h.e. μάκαρ πλώουσιν.

ΚΓ.

ΕΙΣ ΔΙΑ

Ζῆνα, θεῶν τὸν ἄριστον, αἰέσομαι, ἡδὲ μέγιστον,
εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅστε Θέμιστι
ἐγκλιδὸν ἐξομένη πνικινούς ὄαρους ὀαρίζει.

Ἴληθ', εὐρύοπα Κρονίδη, κύνιδιτε, μέγιστε.

ΚΔ.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

Ἴστίη, ἥτε ἄνακτος, Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,
Πυθοῖ ἐν ἡγαθέη ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰεὶ σῶν πλοκάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
* ἔρχεο τόυδ' ἀνὰ οἶκον, ἐπέρχεο θυμὸν ἔχουσα,
5 σὺν Διὶ μητιόεντι, χάριν δ' ἄμ' ὄπασσον αἰοιδῆ.

ΚΕ.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ, ΚΑΙ ΔΙΑ.

Μουσάων ἄρχωμαι, Ἀπόλλωνός τε, Διός τε·
ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
ἄνδρες αἰοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ, καὶ κηθαρισταὶ,
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆς. ὁ δ' ὄλβιος, ὄντινα Μοῦσαι

Hymn. ΚΔ. Vestae ignotum fuit numen Graecis Homericis. perhibetur autem Saturni nunc mater, nunc filia. v. Heyn. ad Apollod. 1, 1, 5. et excursu 9. ad Aen. 2. — Vers. 4. corruptum est ἐπέρχεο. te-
mere Barn.: ἐνήεα. Ilg. tentabat ἐπερ-
γέα, quemadmodum ἐπεργία habetur a-
pud lexicographos, sed minus apto sen-
su. malim ἐπαρχέα, h. e. ἐπαρχοῦντα
βοηθόν.

5 φίλωνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' αἰοιδὴν·
αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΚΣΤ.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Κισσοκόμην Διόνυσον, ἑρίβρομον, ἄρχου' αἰδεῖν,
Ζητὸς καὶ Σεμέλης ἑρικυδέος ἀγλαὸν υἷον,
ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος
δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον,
5 Νύσῃς ἐν γνάλοις· ὁ δ' ἀέξετο πατρὸς ἔκῃτι
ἄνθρω ἐν εὐώδει, μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύνυμον ἔθρεψαν,
δὴ τότε φοιτίξεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους,
κισσῶ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος· αἱ δ' ἅμ' ἔποντο
10 Νύμφαι, ὁ δ' ἐξηγεῖτο· βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕλην.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε·
δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὐτίς ἰκέσθαι.
[ἕκ δ' αὐτῶ ὥραων ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.]

ΚΖ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

* *

* οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσθη

Hymn. ΚΣΤ. Vers. 13. putidum additamentum ejus, qui, quatenam hic ὥραι dicentur, haud perspiceret. sunt autem horae, h. e. tempus, vindemiae, sive auctumnus, quem sibi proximo anno aequae feracem optat laetus vinitor, cujus sub persona haec fudit hymnographus. cf. Frank.

Hymn. ΚΖ. Versus 1—9. ex Homeri hy-

mnis affert Diod. Sic. 3, 65, 235; 10—21 Ruhnken. edidit e libro Mosc. ubi praemissi sunt hymno in Cererem. — Δρακάνῳ. promontorio insulae Icariae. Strab. 14., p. 947, A. cf., jubente Wesseling. ann. ad Diod. l. c., Theocr. 26, 33. Ἰκάρου nisi dixit urbem cognominem, de qua tacent geographi, hoc, vel quiddam simile, ponendum est: — Δρακάνῳ σὲ ἰδ' Ἰκ.

- * φάσ', οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος, εἰραφιῶτα,
οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινηέντι
κυσσαμένην Σεμέλην τεκέειν Διὶ τερπικεραύνῳ,
5 ἄλλοι δ' ἐν Θήβησιν, ἄναξ, σὲ λέγουσι γενέσθαι
ψευδόμενοι· σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε,
πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἥρην.
ἔστι δέ τις Νύση, ὑπατον κέρας, ἀνθέον ὕλη,
τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοιο ῥοάων
* *
10 καὶ οἱ ἀναστήσουσιν ἀγάλματα πόλλ' ἐνὶ νηοῖς.
ὥς δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετήρισιν αἰεὶ
ἄνθρωποι ῥέξουσι τεληέσθας ἑκατόμβας.

Ὡς εἰπὼν, ἐπένευσε καρῆατι μητιέτα Ζεὺς.

- * Ἴληθ', Εἰραφιῶτα, γυναιμανές! οἱ δέ σ' αἰοδοὶ
15 ἄδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ', οὐδέ πη ἔστι
σεῖ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνήσθαι αἰοιδῆς.
* [Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ', εἰραφιῶτα,
σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἦνπερ καλέουσι Θυώνην.]

KH.

E I Σ A P T E M I N.

- Ἄρτεμιν αἰεῖδα χρυσηλάκατον, κελαδεινήν,
παρθένον αἰδοίην, ἐλαφιβόλον, ἰοχέαιραν,
αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος,
ἢ κατ' ὄρη σκιδεῦτα καὶ ἄκριας ἡνεμοέσθας
5 ἄγρη τερπομένη παγχρούσα τόξα τιταίνει,
πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα
ὑψηλῶν ὄρέων, ἰάχει δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν, φρίσσει δὲ τε γαῖα,
πόντος τ' ἰχθυόεις· ἢ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα
10 πάντα ἐπιστρέφεται, θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.

ἦν. habent autem libri σὲ, non σ', quod est a Rhodomanno. — εἰραφιῶτα. malim: δῖον γένος, ἐνραφιῶτα, Jovis filii, insute illius femori, et similiter 14. et 17.; vel εὔραφ., ut εὔραφης. nota fabula, de qua Montbelius evolvi jussit Etym. M. v. Διώνυσος, p. 280, l. 18. — κέρας praebuit Schol. Apoll. Rhod. 2, 1215, qui quidem 8. et 9. Herodoro tribuit. vulgo: ὄρος, ex interpretatione

verbi exquisiti. — ὥς δὲ — ἑκατ. sensus est: ut haec numero tria sunt, sic tibi tertio quoque anno sacra fient. apertum est, praegressam esse trium rerum commemorationem, a quibus originem habuerint Bacchi triennia. aliam causam affert Diod. Sic. 3, 64; 4, 3. Ex Herm. — post 12. inepti librarii inculcarunt Il. α', 528—30., scilicet propter consimilem versum 13.

- αὐτὰρ ἐπὴν τεροφθῆ ἠεροσκόπος Ἰοχέαιρα,
 εὐφροῆνῃ δὲ νόον, χαλάσας' εὐκαμπέα τόξα,
 ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο,
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον,
 15 Μουσείων, καὶ Χαρίτων, καλὸν χορὸν ἀοτρυνέουσα.
 ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰούς,
 ἠγείται, χαρίεντα περὶ χοροῖ κόσμον ἔχουσα,
 ἑξάρχουσα χορούς· αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι
 ὑμνεῦσιν Ἀητῶ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας,
 20 ἀθανάτων βουλήν τε, καὶ ἔργμασιν, ἕξοχ' ἀρίστους.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς καὶ Ἀητοῦς ἠὲκόμοιο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΚΘ.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

- Παλλάδ' Ἀθηναίην, κυδορὴν θεῶν, ἄρχομ' αἰεῖδεν,
 γλανκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν,
 παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκίεσσαν,
 Τριτογενῆ, τὴν αὐτὸς ἐγγείνατο μητίετα Ζεὺς
 5 σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμῆϊα τεύχε' ἔχουσαν,
 χρύσεια, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας οὐρανῶν
 ἀθανάτους. ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγιόχοιο
 ἔσσυμένως ἄρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρῆνου,
 σείσας' ὄξυν ἄκουτα. μέγας δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπος
 10 δεινὸν ὑπὸ βροίμης Γλανκῶπιδος, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 σμερδαλέον ἰάχῃσεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος,
 κύμασι πορφυρέοισι κυκῶμενος, ἔσχετο δ' ἄλμη
 ἑξαπίνης· στήσεν δ' Ἐπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἵππους ὠκύποδας δηρὸν χρόνον, εἰσόκε κούρη
 15 εἴλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὄμων θεοεικέλα τεύχη,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητίετα Ζεὺς.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς τέκος αἰγιόχοιο·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

V. 22. additum τὲ a Wolfio.

Hymn. ΚΘ. Vers. 10. sic Ilg., W etc.

codd.: ὑπ' ὀβροίμης vel ὀμβρο. Ruhnke-
 nio aliisque placuit ὑπὸ βροίμῃ. Schol.
 Apoll. Rh. ad 4, 1677.: βροίμῃ, τῇ ἰσχύϊ.

Λ.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝ.

Ἴστίη, ἣ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
 * ἔδρην ἀΐδιον ἔλαχες, προσβηΐδα τιμῆν,
 καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμῆν (οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
 5 εἰλαπῖναι θνητοῖσιν, ἴν' οὐ πρώτη, πνυμάτη τε,
 Ἴστίη ἀρχόμενος σπένδει μελιηδέα οἶνον),
 καὶ σύ μοι, Ἀργειφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ,
 ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρῥαπι, δῶτορ ἑάων,
 ἴλαος ὦν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε, φίλῃ τε,
 10 Ἴστίη· ἀμφοτέροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν
 εἰδότες ἔργατα καλὰ, νόσθ' ἔσπεσθε καὶ ἦβη.

Χαῖρε, Κρόνου θύγατερ, σύ τε, καὶ χρυσόρῥαπις Ἑρμῆς·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΛΑ.

ΕΙΣ ΓΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

Γαῖαν παμμήτειραν ἀείσομαι, ἠϋθέμεθλον,
 προσβίστην, ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ', ὀπόσ' ἔστιν,
 ἠμὲν ὅσα χθόνα διὰν ἐπέρχεται, ἠδ' ὅσα πόντον,
 ἠδ' ὅσα πατῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου.
 5 ἐκ σέο δ' εὐπαιδές τε, καὶ εὐκαρποι τελέθουσι,
 πότνια· σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον, ἠδ' ἀφελέσθαι,
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ
 πρόφρων τιμήσεις· τῷ τ' ἄφθονα πάντα πάρεστι.
 βροῖθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἠδὲ κατ' ἀγροῦς

Hymn. Λ. Vers. 3. fuit cum ponendum
 arbiträrer: ἔδρην ἀΐδιον ἔλ. προσβηΐδ'
 ἔτοίμην, sedem venerabilem semper para-
 tam nacta es.— 11. vulgo post 8. legitur.
 correxit Martinus. — νόσθ' καὶ ἦβη,
 cum prudentia et virtute, seu robore.

Hymn. ΛΑ. Hymni in Terram scriptor,

quisquis fuit, vel eo recentior esse argui-
 tur, quod metricae artis minus peritus
 identidem infert bucolicos dictos hexame-
 tros, quos frequentiores concedimus Theo-
 crito, tanquam proprios illi generi, non
 item Epicis severis.

- 10 κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἴκος δ' ἐμπύπλωται ἔσθλων·
 αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πόλιν κἀτα καλλιγύναικα
 κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ·
 παῖδες δ' εὐφροσύνη νεοθηλέϊ κυδιώσσι,
 παρθενικαὶ τε χοροῖς εὐανθέσιν εὐφροῦσι θυμῶ
 15 παίζουσαι σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,
 οὓς κε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.

Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλογ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 πρόφρων δ' ἀντ' ᾧδῆς βίοτον θυμῆρε' ὄπαζε·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ᾠοιδῆς.

AB.

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ.

- Ἥλιον ὕμνεῖν αὐτε, Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα,
 Καλλιόπη, φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
 γείνατο Γαίης παιδὶ καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ἰπερίων,
 5 αὐτοκασιγνήτην, ἣ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
 Ἥῳ τε ῥοδόπηχυν, ἐϋπλοκαμόν τε Σελήνην,
 Ἥελιόν τ' ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἵπποις ἐμβεβαῶς. σμερνόν δ' ὄγε δέρεται ὄσσοις
 10 χρυσέης ἐκ κόρυθος, λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
 * αἰγλήεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε παρειᾶι
 * λαμπραὶ ἀπὸ κροτὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον,
 τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῖ λάμπεται ἔσθος,
 λεπτοφυγές, πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι
 * *
 15 ἔνθ' ἄρ' ογε στήσας χρυσόζυγρον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἐσπέριος πέμπησι δι' οὐρανοῦ ὤκεανόνδε.

Χαῖρε, ἀναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμῆρε' ὄπαζε·

V. 15. sic primus Ruhnken. libri: παίζουσαι, vel παίζουσι, χαίρουσι.

Hymn. AB. Versu 1. αὐτε est rursus, vel itidem, ut alia numina, ante a te aliis hymnis celebrata. — Euryphaëssae nomen aliunde ignotum est, — παρειᾶι

videntur esse Hermanno alae galeae, quae genas tegunt; παρήϊα vocant in equis. sed vereor ne corrupta sit haec vox, et ita scribendum: παρὰ κρ. τε παρειᾶι λαμπραὶ ἐπικροατίδες χρ. κ. πρ. ἀπὸ κρ. παρείσαι, a temporibus demissae, activo usurpato sensu passivi.

ἐκ σέο δ' ἀρχάμενος κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

ΛΓ.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

Μήνην αἰεΐδεν ταυσιπίτερον ἔσπετε, Μοῦσαι,
ἠδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἴστορες ῥῶδης,
ἧς ἄπο αἴγλη γαῖαν ἐλίσσεται οὐρανόδεικτος,
κρατὸς ἅπ' ἀθανάτοιο· πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
5 αἴγλης λαμπύσης, στίλβει δέ τ' ἀλάμπετος ἀἴρ
χρυσέου ἀπὸ στεφάνου. ἀστῆρες δ' ἐνδιάονται,
εὐτ' ἂν ἅπ' ὠκεανοῖο, λοεσσαμένη χροῖα καλὸν,
εἶμάτα ἐσσαμένη τηλαυγέα, διὰ Σελήνην,
ξυξαμένη πάλους ἑριαύχενας, αἰγλήεντας,
10 ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάση καλλιτριχας ἵππους,
ἐσπερίη διχόμην· ὅτε δὲ πλήθη μέγας ὄγμος,
λαμπρόταταί τ' ἀνγαὶ τότε ἀεξομένης τελεθῶσιν
οὐρανόθεν, τέκνωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.
τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
15 ἢ δ' ὑποκυσσαμένη Πανδίην γείνατο κούρην.
ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Χαῖρε, ἄνασσα, θεὰ λευκώλενε, διὰ Σελήνην,
πρόφρον, εὐπλόκαμος! σέο δ' ἀρχόμενος κλέα φωτῶν

Hymn. ΛΓ. De hymno in Lunam Voss. *Myth. Br.* 39. novae ed., vol. 2., p. 7.: „Es heisst darin: mit einer leuchtenden Stralenkrone (welcher Schmuck des Sonnengottes und der Mondgöttin auch den Bildnern gehört), gebadet im Oceanus, u. in fernschimmernde Gewande gehüllt, fahre Selene bei ihrer Beflügelung auf einem Wagen, mit glänzenden Rossen bespannt. Jenes sowohl, als das neuere Wort *ἐνδιάομαι*, ich tage, leuchte, u. ihre dem Zeus geborene Tochter Pandeia, die in Athen (Etym. M.) u. von den Orfikern (Tzetz. prol. Hes.) anerkannt wurde, sind entscheidende Beweise für die Jugend des Gedichts.“ et in annotatione subjecta: „Auch Kirke hat bei dem falschen Orfeus (Arg. 1217.)

um das Haupt einen feurigen Schein, wovon Homer nichts weiss.“ de verbo *ἐνδιάειν* haec habet Ilg. *rectiora*: „*ἐνδιάω est sub divo agere; dein degere aliquo loco, ut Oppianus, quem Ruhnen. laudat, adhibuit Cyneg. 3, 315; 4, 81. h. l. prima tenenda significatio: per aëra fundi, in aëre versari.*“ — ἴστορες ῥῶδης, *cantus peritae.* — ἀστῆρες εἰς. libri: ἀστῆρες, κ et σ litteris inter se commutatis, de quo mihi saepe dicendum est. congregantur astra apud Lunam velut apud reginam suam, quando exoritur. — libri: — *διχόμηνος, ὅτε πλ., quae arena sine calce.* — Πανδίην pro Πανδείην Herm., W etc. „Πανδίη seu Πανδία Luna dicitur, Πανδία vero ejus festum, a δῖος.“ E Frank.

ἄσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' αἰοιοὶ,
20 Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

ΛΔ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

- Ἀμφὶ Διὸς κούρους ἐλικώπιδες ἔσπετε Μοῦσαι,
Τυνδαρίδας, Δήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
Κάστορά θ' ἰππόδαμον, καὶ ἀμώμητον Πολυδεύκεια,
5 μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ κελαινεφείῃ Κρονίῳνι,
σωτήρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχασιν ἄλλαι
χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον. οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μέγαλοιο
10 ἄρνεσσιν λευκοῖσιν, ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
πρύμνης· τὴν δ' ἀνεμὸς τε μέγας, καὶ κῦμα θαλάσσης,
θῆκαν ὑποβρυχίην. οἱ δ' ἑξαπίνης ἐφάνησαν
ξουθῆσι περὺγεςσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες,
αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας,
15 κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἀλὸς ἐν πελάγεσσι
ναύταις, σήματα καλὰ πλόου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
γῆθησαν, παύσαντο δ' οἰζυροῖο πόνοιο.

Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

Hymn. ΛΔ. Vers. 10. ἄρνεσσιν λευκοῖσιν, agnis albis, quos immolant nau-
tae in puppe stantes per tempestatem.

16. πλόου Matth., Jacobs., Frank.
libri male πόνου, quod sublectum est
in proximis.

E P I G R A M M A T A.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

A.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΤΕΙΧΕΙΣ.

Αιδεῖσθε ξενῶν κεκορημένον, ἤδὲ δόμοιο,
οἱ πόλιν αἰπεινήν, Κύμης ἐριώπιδα κούρην,
ναίετε, Σαιδήνης πόδα νεύατον ὑψικόμοιο,
ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ζαθεοῦ ποταμοῖο,
5 Ἐρμου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

B.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΜΗΝ ΑΝΑΣΤΡΕΨΩΝ.

Αἶψα πόδες με φέροιεν ἐς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν·
τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων, καὶ μήτις ἀρίστη.

Epigr. 1. Vs. 2. ἐριώπιδα scriptor vitae Homeri, quae Herodoto perperam tribuitur, cap. 9. idem male: Κύμην. pejus tamen libri Homericī: νύμφης ἐρατώπιδος Ἡρῆς, nisi quod ferri fortasse potest ἐρατ. „κούρη Κύμης vocatur colonia Cumanorum, Νέον Τεῖχος, cujus incolae his verbis poeta-alloquitur. v. Vit.

Hom. l. c. “ E Frank. — Σαιδήνης, montis excelsi, cujus ad radices sita fuit urbs Cyme in Aeolia. Herod. vocat Σαιδήνην, ut Ilg. notavit. — idem recte: ζαθεοῦ, cujus interpretationem θείου habet Pseudoherodotus. libri: ξανθοῦ.

Epigr. 2. legitur in Vit. Hom. c. 11.

Γ.

ΕΙΣ ΜΙΔΗΝ.

Χαλκήν παρθένος εἰμι, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κείμαι.
 ἔστ' ἂν ὕδωρ τε φέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,
 ἠέλιός τ' ἀνιῶν φαίνη, λαμπρὴ τε βελήνη,
 καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀνακλύξῃ δὲ θάλασσα,
 5 αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
 ἀγγελέω παρῖουσι, Μίδης ὅτι τῆδε τέθραται.

Δ.

ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΙΟΥΣ.

Οἷη μ' αἴσῃ ἔδωκε πατήρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
 νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων!
 ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο
 λαοὶ Φρικωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἵππων,
 5 ὀπλότεροι, μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες ἄρηα,
 Αἰολίδα Σύρρην ἀλιγέτονα, ποντοτίνακτον,
 ἦντε δι' ἀγλαὸν εἶσω ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.
 ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
 ἠθέλετήν κληῖσαι δίαν χθόνα, καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
 10 οἱ δ' ἀπανηράσθην ἱερὴν ὅπα, φῆμιν ἀοιδῆς,
 ἀφραδίη. τῶν μὲν τε παθῶν τις φράσεται αὖτις,
 ὃ σφιν ὄνειδειησιν ἕμῶν διεμήσατο πότμον.
 κῆρα δ' ἐγὼ, τήν μοι θεὸς ὅπασε γεινομένῳ περ,
 τλήσομαι, ἀκράαντα φέρων τετληῶτι θυμῷ,

Epigr. 3. satis multi laudarunt. v. Ilg. p. 607, Ast. ad Plat. Phaedr. p. 358 etc. edidit Ilg. e Certamine Homeri et Hesiodi, ubi extat p. 493. ed. Loesner.

Epigr. 4. v. Vit. Hom. c. 14. Vers. 2. libri numeris inertioribus: δῶκε. — „μητροῦς. urbis patriae, Smyrnae.“ Frank. — Φρικωνος, a quo, conditore, Cyme urbs appellata est Φρικωνίς. v. Crusii myth. Wörterb. v. Φρικωνίς. — ὀπλότεροι, μάχμοι. v. Il. δ',

325. — πυρὸς ἄρηα. h. e. πυρόεντα, igneum, sive acre, bellum. — ποντοτίνακτον Piersonus pro ποτνιακτον. — „οἱ δέ. Cumanorum senatores, qui Homerum coecum publice alii vetuerant, ut auctor est personatus ille Herodotus. horum, inquit poeta, si quis rursus malum patitur, reputabit et cognoscet, se cum opprobrio civium suorum infelicem sortem meam molitum esse.“ E Frankeo. — ἀκράαντα, irrita, negata mihi a vobis. Odys. v', 565.

15 οὐδέ τί μοι φίλα γνῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγνιαῖς
Κύμης ὄρμαινουσι, μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἵεναι, ὀλίγον περ ἔοντα.

E.

Π Ρ Ο Σ Θ Ε Σ Τ Ο Ρ Ι Δ Η Ν.

Θεστορίδῃ, θνητοῖσιν ἀνωϊστων πολέων περ,
οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόον ἀνθρώποισι.

ΣΤ.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ι.

Κλυθι, Ποσείδαον μεγαλοσθενὲς, ἐννοσίγαιε,
εὐρυχόρου μεδέων, ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος,
δὸς δ' οὔρου καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ιδέσθαι
ναύτης, οἱ νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
5 δὸς δ' ἐς ὑπαρξίην ὑψικρήμυιο Μίμαντος
αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν ὀσίων τε κυρῆσαι.
φῶτά τε τισαίμην, ὃς ἔμὸν νόον ἠπεροπέυσας
ἀδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξενίην τε τραπέζαν.

Z.

ΕΙΣ ΠΟΛΙΝ ΕΡΥΘΡΑΙΑΝ.

Πότνια γῆ, πάνδωρε, δότεира μελίφρονος ὄλβου,

Epigr. 5. v. Vit. Hom. c. 16. surripuerat Homero carmina Phocaeus Thestorides, hospes ejus Phocaeac.

Epigr. 6. v. ibid. et Suid. v. Ὀμηρος. — Μίμαντος. Odyss. γ', 172. φῶτα, Thestoridem.

Epigr. 7. et 8. v. ibid. c. 18. de priore Herod.: πορευόμενος δὲ Ὀμηρος, ἐπεὶ ἔτυχε τῆς Ἐρυθραίας, τραχείης καὶ ὄρεινῆς ἐούσης, φθέγγεται τάδε τὰ ἔπεα· Πότνια etc. πτωκάσιν — ἔχοντες. v. Schn. v. δύσζηλος. — Sui-

ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὖοχος ἐτύθη,
τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ', οἷς ἐχολώθη.

H.

Π Ρ Ο Σ Ν Α Υ Τ Α Σ.

Ναῦται ποντοπόροι, στρυγερῆ ἐναλίγκιοι Ἄτη,
πτωκάσιν αἰθυίῃσι βίου δύσζηλον ἔχοντες,
αἰδεῖσθε ξενίῳ Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος·
δεινὴ γὰρ μετ' ὅπῃς ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀλίτηται.

Θ.

Π Ρ Ο Σ Τ Ο Υ Σ Α Υ Τ Ο Υ Σ.

Ἰμέας, ὦ ξεῖνοι, ἄνεμος λάβεν ἀντίος ἐλθῶν·
ἀλλ' ἔτι νῦν με δέχεσθε, καὶ ὁ πλόος ἔσσειται ὑμῖν.

I.

Ε Ι Σ Π Ε Υ Κ Η Ν.

Ἄλλη τις σευ, πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἡνεμοέσσης,

das: μετόπισθεν ὅπῃς ξενίων, ὅς κ' ἀλ.,
ex quibus hoc elicias: δεινὸς γὰρ με-
τόπισθεν, ὅτις ξενίων ἀλ., h. e. ξενίας.
η et ος etiam ap. Eustath. Odys. σ',
319. confusa sunt.

Epigr. 9 et 10. v. ibid. cap. 19 et
20. prius versificavit Barn. sed male
scripsit versu altero: ἀλλ' ἐμὲ νῦν δέ-

ξασθε, nec recte alii: ἄ. ἔτι νῦν δέξα-
σθε, omisso pronomine. Pseudoherod.:
ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν με δέξασθε, καὶ ὁ
πλοῦς ὑμῖν ἔσσειται. alias quoque per-
mixta sunt ξ et χ litterae, velut in schol.
brev. ad Il. σ', 209. quod attinet ad Epigr.
10., Pseudoherod.: ἀπίκετο, inquit, εἰς
τὸ χωρίον, ὃ Πίτυς καλεῖται· κἀνταῦ-

ἔνθα σίδηρος ἄριστος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
* ἔσσεται, εὖτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν.

ΙΑ.

ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΟΝ ΤΟΝ ΛΙΠΟΛΟΝ.

Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
πρῶτον μὲν κυνὶ δεῖπνον ἐπ' ἀυλείησι θύρησι
δοῦναι· ὡς γὰρ ἄμεινον. ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει
ἄνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς λόντος.

ΙΒ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΕΝ ΣΑΜΩΙ.

Κλῦθι μοι εὐχομένα, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
τήνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν,
ἢ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὧν ὥρη μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

ΙΓ.

ΕΙΣ ΟΙΚΟΝ ΤΩΝ ΦΡΑΤΟΡΩΝ.

Ἄνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόληος,
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης,

θα αὐτῷ ἀναπανομένῳ τὴν νύκτα ἐπι-
πίπτει καρπὸς τῆς πίτυος etc. versu 3.
Frank. ἄριστος pro ἄρηος dedit ex Sui-
da. dein scribendum est ἔστ' ἂν, quamdiu.
de Cebreniis v. Steph. Byz. v. Κεβρήνια.
Epigr. 11. ibid. c. 21.

Epigr. 12. legitur ibid. c. 30. et Suid.

l. c., praetereaque ap. Athen. 13, 61.,
qui Sophocli attribuit. Pseudoherod.:
ἐγγράμπτειται γυναῖξὶ Κουροτρόφῳ θυ-
ούσαις ἐν τῇ τριόδῳ· ἢ δὲ ἱέρεια εἶπε
πρὸς αὐτὸν, δυσχεράνασα τῇ ὄψει, Ἄ-
νερ, ἀπὸ τῶν ἱερῶν! — ὁ δὲ λέγει τά-
δε etc.

χορήματα δ' αὔξει οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες,
 ἡμενοὶ εἰν ἀγορῇ, κόσμος λαοῖσιν ὀραῖσθαι·
 5 αἰθουμένον δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι
 ἡματι χειμερίῳ, ὅπότε ἂν νίψησι Κρονίων.

14.

ΚΑΜΙΝΟΣ Η ΚΕΡΑΜΙΣ.

Εἰ μὲν δώσετε μισθὸν, αἰείσω, ᾧ κεραμῆς!
 δεῦρ' ἄγ', Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου·
 εὐ δὲ πεπανθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα κανάστρα,
 φρονχθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
 5 πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγνιαῖς,
 * πολλὰ δὲ κερθῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ, ὡς σφι νοῆσαι.
 ἦν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε,
 συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητήρας
 Σύντριβ' ὁμῶς, Σμάραγόν τε, καὶ Ἄσβετον, ἣδὲ Σαβάκτην,
 10 Ὡμόδαμόν θ', ὃς τῆδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζοι.
 * πέρθε πύρ' αἰθουσαν, καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος
 πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωνυδάντων.
 ὡς γνάθος ἰππείη βρούκει, βρούκοι δὲ κάμινος,
 πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποιούσα.
 15 δεῦρο καὶ Ἥελιου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη,
 ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε, καὶ ἔργα.
 δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
 οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλουτο·
 τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος,
 20 αὐτοὶ δ' οἰμῶζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά·
 γηθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
 ὃς δὲ χ' ὑπερκύψει, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
 φλεχθείη, ὡς πάντες ἐπίσταντ' αἴσιμα ῥέζειν.

Epigr. 13. v. Vit. Hom. c. 31., Suid. I. c., Certam. Hom. et Hesiodi. sic Homerus, ad quosdam epulantes ingressus, ut narrat falsus Herod. cf. ep. 15. — κότυλοι, pocula. — Hesych.: κανάστρον, ὄστρακον, τρύβλιον, κανοῦν. — ὡς σφι νοῆσαι. Ilg.: ὡς φρέν' ὀνῆσαι. imo: ἡμῖν δὲ δὴ, ὡς σφιν, ὀνῆσαι, et uti nobis conducat, sicut illis, figulis, accepta mercede cantus. — „Σύντριβ', — Ὡμόδαμον. Σύντριψ, Ἄσβετος, Σαβάκτης et Ὡμόδαπος sunt

numina figulorum. Σύντριβι imputabant, opinor, si quod vas, vel congeries vasorum, per vim nimiam ignis in coctione rupturas nacta erat; Ἄσβέτω, si vehementiori igni vasa combusta erant; Σαβάκτη, si concussionem strues vasorum pessum iverat, a σαβάξω, διασαλεύω (v. Hesych. v. σαβάξας.); denique Ὡμόδαμῳ, si vasa perdita erant, antequam coquerentur.“ Ex Ilg. idem versu 11. probabiliter: περθέμεν αἰθ. alioqui scribi posset: πῦρ, πέρθ' αἰθουσαν.

ΙΕ.

ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ.

- * Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
 * ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεὶ.
 αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι
 πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεταλυῖα,
 5 εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
 * κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔροιο μάζα.
 [νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμοέσσαν.]
 τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα βήσεται ὕμιν,
 ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἔς τόδε δῶμα·
 10 αὐτὴ δ' ἴστων ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρον βεβανῖα.
 νεῦμαι τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν
 ἔστηκ' ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας. [ἀλλὰ φέρον αἰψα
 πέρσαι τῶ Ἀπόλλωνι γυιᾶτιδος]

[Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἐστήξομεν·
 15 οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.]

ΙΣΤ.

ΤΟΙΣ ΑΛΙΕΥΣΙΝ.

Ὁ μ η ρ ο ς.

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας ἀλιήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;

Epigr. 15. v. Vit. Hom. c. 34. et Suid. l. c. de hoc carmine Ilg. peculiari scriptione exposuit, quae inscripta est: *Εἰρεσιώνη* Homeri et alia poëseos Graecorum mendicæ specimina, cum quibusdam nostri temporis carminibus ex hoc genere comparata, Lips. 1792. Pseudoherod.: παραχειμάζων δὲ ἐν τῇ Σάμῳ, ταῖς νομηνιαῖς προσπορευόμενος, πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστέρας ἐλάμβανέ τι, αἰείδων τὰ ἔπεα τάδε, ἀκαλιῖται εἰρεσιώνη. ᾠδήγονν δὲ αὐτόν, κ. συμπαραῆσαν αἰεὶ τῶν παιδῶν τινὲς τῶν ἐγγχωρίων. de εἰρεσιώνῃ v. Aristoph. Plut. 1050, Vesp. 386 etc. — δυναμένοιο. scribamus: δαινυμένοιο, et βρέμει pro βρέμει. — versu 6. Suidas: κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ δόρπου ἔρη μάζα. Ilg.:

κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ κ. ἔρη μάζα, et semper mactrae septa arietet massa, h. e. vehementer agitur subacta in mactra. male Ilg.: „h. e., si fermento subacta fuerit, tanta se attollat vehementia, ut verendum sit, ne mactram rumpat.“ mitto alias. — versu 7. non nisi apud Suidam habetur, ἀσύστατος ille quidem; sed fortasse lacunosus est hic locus. — „ἐπ' ἠλέκτρον βεβ., incedens in electro, quo pavimentum conclavis, utpote in domo opulentissima, distinctum est.“ E Frank. — verba ἀλλὰ — γυιᾶτ. itidem desunt in Vita Hom. — 14. et 15. prorsus alieni sunt, quippe iambici senarii.

Epigr. 16. v. Vit. Hom. c. 35, Suid. l. c., Certam. Homeri et Hes. versu 1.

Ἄ λ ι ε ῖ ς.

Ὅσσ' ἔλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσσ' οὐχ ἔλομεν, φερόμεσθα.

Ὅ μ η ρ ο ς.

Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε,
οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων.

et 2. leguntur etiam in Anthol. Pal., diculos. putidum aenigma piscatorum.
vol. 2, p. 161. ὅσσ' ἔλομεν. scil. pe-

F R A G M E N T A.

α. Ἐκ τοῦ Μαργίτου.

1. Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.

---

2. τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπιῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

- 3.* Ἠλθέ τις εἰς Κολοφῶνα γέρον καὶ θεῖος ἀοιδός,
Μουσάων θεράπων, καὶ ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος,
φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφθογγον λύρην.

β. Ἐκ τῆς (κνκλικῆς) Θηβαΐδος.

1. Ἄργος ἄειδε, θεὰ, πολυδίψιον, ἔνθεν ἄνακτες.

---

2. εἶματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρῶνι κυανοχαίτη.

Margitae fragm. 1. v. Plat. Alcib. alt. §. 16. Scriptor Certaminis sub init. de Homero: *Κολοφάνιοι δὲ καὶ τὸν τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γραμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην.* cui famae multum tribuit Nitzschius Meletematis de historia Homeri, Hannov. 1830, p. 105.

2. v. Clem. Alex. Strom. 1., p. 287, Aristot. Mor. Nicom. 6, 7. ed. Cor.

3. v. Schol. Aristoph. Pace, 914. ita, ut hic legitur, primus edidit Lindemanus Lyra, 1, 82., qui unde sumserit vers. 1. et 3., ignoro. Nitzsch. l. c. probabile esse ait, *Margitam* Colophonem scenam ineptiarum suarum habuisse, eoque argumento ita usos esse Colophonios, ut Stolidum istum, festive concinnatum, civem acciperent, si eo convicio Homerum sibi redimere possent. „In vulgus notum est,“ inquit, „qui viri et quales *Margitam* Homeri esse censuerint: Ari-

stot. de Poët. 4. et Zeno philosophus, qui ut in Iliadem et Odysseam commentatus est, ita et de *Margita* scripsit; quod ubi refert Dio Chrys., 3, 554., ipse docet lectorem, hoc quoque carmen Homeri esse habitum. denique Callimachum id poema magni fecisse testatur Harpocr. v. *Μαργίτης*. Pigréti leviter attributus videtur, fortasse propter versus mixtos: nam ipsum carmen antiquum hexametris junctos habuisse iambos, nunc certum habetur“ etc. Montbel.: — „Selon Aristote (de Poët. c. 5., t. 5, p. 202. ed. Bip.) le *Margitès* était à la comédie ce que l'Iliade est à la tragédie; il était mêlé d'iambes et d'hexamètres.“ cf. ann. 14. ad Procli Vitam Homeri. — 3, 1. aegre fero copulam in verbis *γέρον καὶ θεῖος ἄ.*, malimque sane *γέρον ἂν θ. ἄ.*, vel: — *Κολοφῶα, ἀγείρων, θ. ἄ.*

Thebaïdos fragm. 1. v. Certam. Hom. et Hes.

2. Paus. 8, 25. dicitur Adrastus, *Thebis* fugiens.

3. αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἦρως, ξανθὸς Πολυυείης,
 πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
 ἀργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἠδέος οἴνου.
 5 αὐτὰρ ὄγ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς εἰοῖο
 τιμήντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ.
 αἴψα δὲ παῖδιν εἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔπαρὰς
 ἀογαλέας ἠρᾶτο (θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἑρινύν),
 ὡς οὐδ' οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότῃ δάσαιτο,
 10 εἶεν δ' ἀμφοτέροισιν αἰεὶ πόλεμοι τε μάχαι τε.

2. ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον·
 „ὦ μοι ἔγῳ, παῖδες μοι ὄνειδείοντες ἔπεμψαν.
 εὐκτο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
 χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεται αἴδος εἴσω.

γ. Ἐκ τῶν Ἐπιγόνων.

Nῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

δ. Ἐκ τῶν Κυπρίων (Στασίνου).

1. Ἦν ὅτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀνδρῶν
 βαθυστέρου πλάτος αἴης.
 Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε, καὶ ἐν πυκναιῆς προπίδεσσι
 σύνθετο κουφίσσαι ἀνδρῶν παμβώτορα γαίαν,
 διπίσσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,
 5 ὄφρα κενώσαιεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ
 ἦρωες κτείνοντο· Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.
 2. Ζῆνα δὲ τὸν ῥέξαντα, καὶ ὃς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν,
 οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

3, 1—12. Athen. 11, 14. 13—16. Schol. Soph. Oed. Col. 1440. de his fragmentis Frank. adhiberi jussit Herm. ad Soph. l. c. 1377, et Butt. gr. gr., t. 2, p. 405. post 19. vel excidit aliquid, vel scribendum est εὐκτο δὲ Διὶ, nomine dei *μονοσυλλάβως* pronuntiato, quod tamen inusitatum est.

Epigonorum fragm. extat ap. scriptorem Certaminis. cf. Comici interpp. ad Pac. 1270, Schellenbergii *Antimachum* p. 90., Herodoti interpp. ad 4, 32.

Cypriorum versiculos primos 7 servavit Homeri Schol. II. α', 5. Wassenbergh. supplevit ἀνδρῶν, B: ἄχθ' εἰ εὐρὸν βάρους. 8. et 9. habet Plato Euthyphrone, t. 1. p. 29. ed. Bip.; reliquos, ultimo excepto, Stasini sub nomine, Tzetzes ad Lycophr. 511., itemque schol. Pin-

dari Nem. 10, 114. Montbel.: — „Hérodote (2, 117) soutient que les vers cypriens ne sont pas d'Hom. Aristote (c. 24., t. 5., p. 264. ed. Bip.) oppose les vers cypriens à l'Illiade et à l'Odyssee. Elien (Var. Hist. l. 9, c. 15.) est le seul qui attribue cet ouvrage à Hom., en disant qu'il le donna en dot à sa fille. Proclus (Phot. Bibl. col. 981—4.), dans sa Chrestomathie, le dit aussi, mais d'une manière dubitative. Quoiqu'il en soit, puisque les éditeurs admettent cette composition au nombre des vers d'Hom., je m'étonne qu'ils n'aient pas compris les fragments assez considérables que donne Athénée (2, p. 35, C; 8, p. 334, C, D; 15, p. 682, E, F.) des vers cypriens. On ne sait pas précisément quel en était le sujet.“ — de 2—6. cf. Eurip. Hel. 38—41.

3. αἴψα δὲ Λυγκεὺς
 Τηῦγετον προσέβαινε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθῶς·
 ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέριετο νῆσον ἅπασαν
 Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιδε κύνιδμος ἦρωσ
 δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλῃς
 5 Κάστορά θ' ἰππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.
 νύξ δ' ἄρ' ἄγχι σῆσ' τὸν Κάστορα.

ε. Ἐκ τῆς μετρῆς Ἰλιάδος (Λέσχεω).

1. Ἴλιον αἰίδω καὶ Δαρδανίην κλυτόπαλον,
 ἧς περὶ πολλὰ πάθου Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.
 2. Αἴας μὲν γὰρ αἶερε καὶ ἔκφερε δηϊοτήτος
 ἦρω Πηλείδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.
 3. πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
 ψεῦδος;
 4. Πηλείδην δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρόνδε θύελλα·
 ἔνθ' ὄγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης.
 5. ἀμφὶ δὲ πόρκης
 χρούσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμή.
 6. νύξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.
 7. αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
 Ἐκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας·
 παῖδα δ' ἔλων ἐκ κόλπου εὐπλοκάμοιο τιθήνης
 ὄψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
 5 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταῆ.
 ἐν δ' ἔλετ' Ἀνδρουμάχην, ἠῶζωνον παράκοιτιν
 Ἐκτορος, ἦντε οἱ αὐτῷ ἀριστιῆες Παναχαιῶν
 δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρῶν·
 αὐτὸν τ' Ἀγχίσαιο γόνον κλυτὸν ἰπποδάμοιο,
 10 Αἰνεΐαν, ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
 ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔσοχον ἄλλων.

ς. Ἐκ τῶν Νόστων.

Αὐτίκα δ' Αἴθωνα θῆκε φίλον κόρον ἠβίωντα,
 γῆρας ἀποξύσας' εἰδυῖσι προπίδεςσι,
 φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Parvae Iliadis fragm. 1. extat in Vita Hom., c. 16.; 2. et 3. ap. Comici Schol. Equ. 1056.; 4. ap. Eust. ad Il. p. 1187, et Schol. Ven. ad Il. τ', 326.; de 5. v. Schol. Pind. Nem. 6, 85., in quo Heyn. supplevit αἰχμή. 6. et 7. servavit Tzetzes ad Lycophr. 344. et 1263.
 De fragmento Νόστων v. argum. Medecae Eurip.

ζ. Ἐκ τῶν Κερκώπων.

Harrocration γ. Κέρκωψ: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομέ-
νοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξ ἀπατητῆρ ἑς τε ἦσαν καὶ
ψεῦσται οἱ Κέρκωπες.

η. Ἐξ ἀδήλων τινῶν ἐπιῶν.

1. Ὡς ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἦλυθε βουσὶν ἔλιξιν.
2. ἀλλ' οἶον μὲν ἔνεστι καλεῖν ἐπὶ δαῖτα θαλείην.
3. οἱ καλέουσιν ἀοιδόν.
4. φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.
5. παρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος.
6. γρουνὸν μὲν δαίοντο· μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.
7. δωρήσω τρίποδα χρυσοῦατον.
8. χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἐρύσας.
9. τὰμ' ἀτειρεῖ χαλκῶ.
10. βαρύβρομα θωῦσσοντες.
11. συρίζουσα λόγῃ.
12. ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων.

Coronidis loco addam epigramma, quod servavit Pseudoherodotus c. 36.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΥ ΤΑΦΟΝ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

De Cercopibus v. Heyn. Obs. ad Apollod. p. 181. et nos ann. ad Proclit. vit. Hom. ann. 16.

Incertorum fragm. 1. habetur ap. Hippocr. 1. περὶ ἀρθρῶν p. 785. ed. Foes.; 2. et 3. ap. Aristot. Polit. 8, c. 2., p. 261., ubi v. Göttling; 4. ap. Aeschil-

nem or. adv. Tim. §. 128., B.; 5. itidem ap. philosophum l. c. 3, c. 9, p. 100.; 6. ap. Tzetz. ad Lycophr. 86; 7. ap. scriptorem incognitum vitae Homeri p. 309. ed. Gal.; 8. et 9. ap. Aristot. Poët. c. 21.; 10. ap. Suid. v. θωῦσσοντες; 11. ap. Serv. ad Aen. 12, 691.; denique 12. nescio unde addidit W.

Discorso preliminare della *Batracomiomachia*, tradotta in italiano dal Conte Giacomo Leopardi.*)

Quando dopo aver letta qualche opera di autore sconosciuto la troviamo interessante, e degna di osservazione, siamo tosto spinti dalla curiosità a ricercarne lo scrittore. Avendone rilevato il carattere dall'opera stessa bramiamo avere un nome a cui applicarlo. Ci duole d'ignorare quello di una persona, che c'interessa, e di dover lodare, e stimare un essere anonimo, e sconosciuto. Forse il suo nome non ce lo farebbe conoscere più di quello, che può fare l'opera stessa, ma noi crediamo di essere abbastanza informati intorno ad uno scrittore, quando ne sappiamo il nome. Riguardo alle opere antiche questa curiosità va ancora più avanti. La difficoltà di conoscere l'autore di qualcuna di esse non fa che aumentarla. Pochi sperano di acquistare gloria collo scoprire l'autore di uno scritto moderno, ma ogni scoperta fatta nei campi dell' antichità è creduta interessare tutta la Repubblica dei letterati. Il solo aver tentata un' impresa di questo genere senza mancare di qualche successo basta spesso volte a render famoso il nome di uno scrittore. Intelligenza di antichi linguaggi, esame di vecchi libri, acutezza di critica, finezza di giudizio tutto si pone in opera per ottenere l'intento desiderato, o per persuadere ai lettori di averlo ottenuto. Una scoperta difficile è sempre bella se non per la sua utilità, certamente per la sua difficoltà, poichè l'ingegno fu sempre apprezzato più della sodezza, e lo strepito più della riflessione.

*) *Dissertatio haec Viri illustris, cujus ingenium atque eruditionem, carminibus quoque italicis et Opusculis philosophicis conspicuam, dignis laudibus ornavit. Niebuhrius praefatione Merobaudis, una cum metaphrasi Batrachomyomachiae, primum typis excusa est anno 1816. in Ephemeridibus Mediolanensibus, quae inscriptae sunt *Lo Spettatore*; nunc autem ab ipso Leopardio emendatam Vir doctissimus L. de Sinner, quae est singularis ejus erga nos benevolentia, misit Parisiis, quo, si vellem, annotatis a me ad Homerum insererem. quod eo lubentius feci, quo minus notam scirem plerisque nostri ordinis hominibus; nec latine haec reddidi, quia non modo acute et docte disputata sunt, sed etiam eleganter scripta, ut vendendum esset, ne transferendo nativas eorum veneres corrumperem. Quod attinet ad metaphrasin, ea tantopere placuit civibus auctoris, ut bis recudenda fuerit, nec palmam ei dare dubitat Federici prae ceteris omnibus Italicis.*

La Batracomiomachia però, ossia la Guerra dei topi e delle rane, può veramente dirsi un' opera interessante. La bassezza dell' argomento non può farle perdere nulla del suo pregio. Il Genio si manifesta dappertutto, e tutto è prezioso ciò, che è consacrato dal Genio. Boileau non è meno famoso per il Lutrin, che per l'Arte Poetica; la Dunciade, e il Riccio Rapito sono parti del traduttore dell' Iliade, e dell' autore del Saggio sopra l'uomo; e l'Ariosto contrasta ancora al Tasso il primato del Parnaso Epico Italiano. Famosa è proposizione di Jacopo Gaddi. „Voglio, scrisse egli, pronunziare un paradosso, benchè abbia alquanto paura dei Censori nasuti, e dei motteggiatori. La Batracomiomachia mi par più nobile, e più vicina alla perfezione che l'Odissea, e l'Iliade; anzi superiore ad ambedue nel giudizio, nell' ingegno, e nella bellezza della tessitura, che la rendono un poema giocoso affatto eccellente. (Paradoxon dicere volo, licet verear nasutos Censores, vel momos. Batrachomyomachia videtur mihi nobilior, propiorque perfectioni, quam Odyssea, et Ilias; immo utramque superat iudicio, ac ingenio, et praestantia texturae, cum sit Poema ludicrum excellens. Gaddi, de Scriptoribus non Ecclesiasticis.)“ Martino Crusio analizzò la Batracomiomachia con tutte le regole della Critica, e la trovò Poema eroi-comico esattamente corrispondente alle leggi dell' arte poetica, e perfetto in tutte le sue parti. E già senza il voto del Gaddi, e l'analisi del Crusio, il disegno, l'invenzione, e la condotta del poema, la felicità, e lepidezza dei ritrovati, e quell' acconcia mescolanza di cose basse e volgari con parole e cose grandi e sublimi, dalla quale nasce il ridicolo, fanno conoscere ad ogni uomo di gusto che la Batracomiomachia non è parto di un poeta mediocre.

Si desta quindi in noi il desiderio di sapere il nome di questo poeta. Già da molti secoli il poema porta quello di Omero: a cui espressamente lo attribuì Marziale, che scrisse sopra la Batracomiomachia quell' Epigramma; (Martialis, Epigr. Lib. 14. Epig. 183.)

„Perlegè Maconio cantatas carmine ranas,
Et frontem nugis solvere discè meis.“
Così anche Fulgenzio (Fulgentius, Mytholog. Lib. I.);
„Quod Maconius ranarum
Cachinnavit praelio.“

Stazio volendo mostrare che i maggiori poeti prima di esercitarsi in oggetti grandi aveano preso a cantare cose basse, e pedestri, citò la Zanzara di Virgilio e la Batracomiomachia, (Sed et Culicem legimus, et Batrachomyomachiam etiam agnoscimus. Nec quisquam est illustrium Poetarum, qui non aliquid operibus suis stillo remissiore pracluserit. Stadius, Silv. Lib. I. in praef. ad Stellam.) con che die a vedere, che riguardava questo poema come opera di Omero, il quale solo potea citarsi al fianco di Virgilio. L'autor Greco della Vita di Omero attribuita ad Erodoto dice che quel poeta compose la Batracomiomachia dopo l'Iliade e prima dell' Odissea nella terra chiamata Bolisso vicino alla città di Clione, in casa del padrone del pastore Glauco. E inutile rammentare gli altri autori Greci più moderni che attribuirono ad Omero la Batracomiomachia, come Tzetze citato del Bentley che annovera la Battaglia dei topi fra le tredici opere lasciate, a suo dire

da Omero; (Tzetzes, in Iliad. Interpret. allegor. ap. Bentley Epist. ad Jo. Millium) ed Apostolio, di cui ricorda il Labbè alcuni versi politici in lode della Batracomiomachia. (Labbè, Biblioth. nov. MSS. librorum.) Fra quelli che hanno scritto nelle lingue volgari moltissimi hanno riguardato quel poema come parto veramente di Omero, e il Lavagnoli in una lunga prefazione premessa alla Batracomiomachia da lui tradotta, ha sostenuta con tutte le sue forze questa opinione. „Non potrebbe esser questo per avventura; dic' egli parlando di Omero, un primo parto della sua mente? un' esperimento, che volle egli fare di se medesimo in mira delle maggiori cose che divisava di scrivere?“ Maittaire, (Sarto) e Francesco Redi nell' Avvertimento premesso alla Guerra dei topi e dei Ranocchi di Andrea del Sarto, giudicano la Batracomiomachia produzione degna di Omero, e Pope dice che un grande Autore può qualche volta ricrearsi col comporre uno scritto giocoso, che generalmente gli spiriti più sublimi non sono nemici dello scherzo, e che il talento della burla accompagna d'ordinario una bella immaginazione, ed è nei grandi ingegni come sono spesso le vene di Mercurio nelle miniere d'oro.

Ciò è verissimo, ma prova solo che Omero potè scrivere un poema giocoso, non che egli è in effetto l'autore della Batracomiomachia. Sarebbe un pazzo chi negasse la prima proposizione, non però certamente chi contrastasse la seconda: la quale ha avuti in realtà moltissimi oppositori. Proclo parla della Batracomiomachia come di opera attribuita ad Omero solamente da alcuni. (Proclus in Vita Homeri.) „Scrisse, dic' egli di Omero, due Poemi, l'Iliade, e l'Odissea. Alcuni gli attribuiscono ancora dei poemi giocosi, cioè il Margite, la Batracomiomachia, l'Entepazzio, la Capra, e i Cercopi vani.“ Così anche Eustazio. (Fab. 264. lin. 4.) Il primo dei due autori anonimi delle Vite di Omero pubblicate dall' Allacci sembra rigettare espressamente la Batracomiomachia come supposta, e di autore differente da Omero, poichè dice di questo poeta: „Nulla gli si deve attribuire fuorchè l'Iliade, e l'Odissea. Gli inni, e gli altri poemi, che gli si ascrivono, si hanno a tenere per opere di altri autori, a cagione della differenza sì del carattere che della bellezza degli scritti. Alcuni gli vogliono attribuire anche due opere che vanno intorno coi titoli di Batracomiomachia, e di Margite. Quanto ai poemi, che veramente gli appartengono, essi si cantavano un tempo quà e là spartitamente, e furono riordinati da Pisistrato l'Ateniese.“ E certamente leggendo gli antichi Scritti si trova che l'antichità era in dubbio intorno all' autenticità della Batracomiomachia forse niente meno di quello che lo siamo noi al presente. Gli Scolasti di Sofocle, (Scholiastes Sophoclis, ad Antigoni. vers. 102.) e di Euripide (Scholiastes Euripidis, ad Orest. vers. 786.) citano la Batracomiomachia senza nominarne l'autore, con che sembrano dare a vedere di essere incerti intorno ad esso. Apollonio Discolo riporta un luogo della Batracomiomachia senza indicare nè l'autore nè il poema; (Apollonius Dyscolus, de Syntaxi partium oration.) ma da ciò non si può cavare alcuna conseguenza, poichè egli cita più volte nella stessa guisa dei passi di Omero, e di altri autori. Suida parlando di Omero (Suidas, in Lex. art. Ὀμηρος.) annovera la Miobatracomachia, così

detta da lui, tra le sue opere dubbie: ed altrove (Idem, l. c. art. Πιγρης.) di Pigrete Alicarnaseo, fratello della famosa Artemisia, moglie di Mausolo, dice che compose il Margite, e la Batracomiomachia. E di questa è evidente che lo stesso Pigrete è fatto autore da Plutarco, il quale scrive di Erodoto: (Plutarchus, de Herodoti malignitate) „Finalmente narra che in Platea i Greci sedendosi oziosamente ignorarono la battaglia sino al fine; appunto come Pigrete, fratello di Artemisia, disse essere accaduto nello combattimento dei topi e delle rane, che egli per giuoco descrisse in versi; aggiungendo che gli Spartani a bella posta combatterono in silenzio, perchè gli altri non avessero contezza della pugna.“ Enrico Stefano (Stephanus, Schediasm. Lib. VI. sched. 22.) dice di aver veduto un esemplare della Batracomiomachia, in cui questa attribuivasi a Pigrete di Caria. Di simiglianti esemplari fanno pur menzione il Labbè, (Labbè, Biblioth. nov. MSS. libr.) ed il Nunnes, (Nunnes. ad Phrynich. Diction. Attic.) presso cui, dice il Fabricio, (Fabricius, Biblioth. Graec. Lib. 2. Cap. 2. §. 1. edit. vet.) per errore di stampa si legge: „Tigreti,“ in luogo di: „Pigreti.“ Ma in verità questo errore è dei Codici, non della stampa, e in un manoscritto Naniano si trova la Batracomiomachia con questo titolo: Ὀμήρου βατραχομυομαχία· ἐν δὲ τισι Τίγγρητος τοῦ Καρός, „Batracomiomachia di Omero, o come si legge in alcuni esemplari, di Tigrete di Caria. (Mingarelli, Graec. Cod. MSS. ap. Nan. Patric. Venet. asservat. Cod. 282. num. 5.)“

Fra i moderni Daniele Heinsio, Giovanni le Clerc, e molti altri contrastarono ad Omero la Batracomiomachia. Madama Dacier dicendo che i migliori Critici riconoscono quel poema per falsamente attribuito ad Omero, mostra di non pensare essa stessa in diversa guisa. (Le combat des grenouilles et des rats est fort douteux, aussi bien que ses hymnes à Apollon, à Diane, à Mercure, et à quelques autres Dieux. Les plus savans Critiques estiment que ces ouvrages ne sont pas de lui. Dacier, Vie d'Homere.) Stefano Bergler (Bergler., Praef. ad Homer. edit. Wetsten. tom. 2. pag. 14. seq.) conta fino ad otto parole della Batracomiomachia che non sembrano essere state in uso al tempo di Omero, il quale non se ne servì mai nell' Iliade, e nell' Odissea, benchè spesso avesse occasione di farlo; e rileva alcuni modi di dire usati nello stesso poema, che non pajono proprj di Omero. Fa rimarcare che i Grammatici per testimonianza di Eustazio, osservarono non essersi quel poeta servito della voce ἥλιος che una sola volta cioè nel libro ottavo dell' Odissea, e che nondimeno quella voce s'incontra nel penultimo verso della Batracomiomachia. Trova che presso Omero la lettera α del verbo ἰκάνω e dei casi formati dallo stesso è sempre lunga, e la υ dell' aoristo secondo, e futuro secondo del verbo φεύγω è sempre breve, mentre nella Batracomiomachia si ha ἴκανεν colla sillaba κα breve, ed ἀπέφυγεν colla sillaba φυ lunga. Finalmente sospetta che l'autore della Batracomiomachia abbia tratto dalle Nubi d' Aristofane il pensiero delle zanzare che colle loro trombe danno alle armate dei topi e delle rane il segnale della battaglia. Cesarotti (Cesarotti, Iliade Ragionam. Preliminare Par. I. Sez. 5.) osserva che la descrizione dei granchi fatta con parole composte, e strane quanto i

mostri che si vogliono descrivere, non sente per nulla il tempo, e lo stile di Omero. Questa descrizione è compresa in cinque versi, che egli traduce così:

„Venne la razza

Ossosa, incudischiena, incurvibraccia,
 Guercia, forficibocca, ostricopelle,
 Marciaindietro, ampiospalla, e gambistorta,
 Manispasa, occhiterga, impettosguarda,
 Ottipede, bicipite, intrattabile.“

L'uso di queste bizzarre parole sembra esser venuto molto più tardi, e se ne hanno esempj presso Plauto, Ateneo, (Athenaeus, Deipnosophist. Lib. 14.) S. Basilio, Suida, e nell' Antologia. Michele Neandro, lo Scaligero, l'Huet, ed altri composesero Epigrammi con parole di tal fatta. Tale è quello Greco di Egesandro contro i Sofisti, che lo Scaligero recò in versi latini in questa guisa:

„Silonicaperones, vibrissasperomenti,
 Manticobarbicolae, extenebropatinae,
 Obsuffarcinamicti, planilucernituentes,
 Noctilalentivori, noctidolostudii,
 Pullipremoplægii, sutelocaptiotricae,
 Rumigeraucupidae, mugicanoricrepi.“

A tutte queste osservazioni fatte già dagli eruditi, ne aggiungerò io una, che non credo fatta ancora da alcuno. La descrizione dei timori, e dei diversi atti del topo, che naviga sul dosso di Gonfiagote, mi sembra una imitazione affettata di quella che fa Mosco degli atti di Europa trasportata per mare dal suo toro. L'autore della Batracomiomachia dice che Rubabriciole vedendosi bagnare dall' acqua, tremava, e stringendosi al corpo di Gonfiagote, lasciava andare la coda in acqua, tiravasela dietro come un remo, e che finalmente prese a parlare. Mosco dice di Europa che vistasi all' improvviso trasportare in mare, si turbò, e che seguendo il toro il suo cammino, essa con una mano ne stringea un corno, e coll' altra traeva in su la sua veste perchè non si bagnasse, e che finalmente non vedendo più che acqua, e cielo parlò al toro, e chiamò Nettuno in suo soccorso. La similitudine di Europa, che nella Batracomiomachia si pone in bocca al sorcio sembra dar qualche peso al mio sospetto. Io non so se l'accaduto a me possa confermare in alcun modo questa opinione. Io non avea mai letta la Batracomiomachia. Leggendola attentamente, e giunto al luogo, in cui si descrivono le angustie del topo navigatore, credei subito trovarvi molta conformità con quello di Mosco che ho accennato. Io non avea ancora veduta la similitudine di Europa, ma seguendo a leggere, e incontratala, mi confermai fortemente nel mio parere, giudicando verisimilissimo che l'autore della Batracomiomachia avesse tolta quella similitudine appunto dall' Idillio, che avea sotto gli occhi, e che avea imitato nei versi precedenti, e mi persuasi tosto che la Batracomiomachia non fosse di Omero, ma di autore posteriore ai tempi di Mosco, vale a dire a quelli di Teocrito, poichè come dimostrasi con buone ragioni questi due poeti furono contemporanei. Forse anche altri leggendo la Batracomiomachia colle disposizioni, in cui io mi trovava,

potrebbero concepire lo stesso sospetto, ed essi sarebbero i più favorevoli alla mia opinione, poichè un' intima persuasione originata dal caso, ha spesse volte più forza sul nostro animo che qualunque prova ricercata, e studiata.

Può dunque suppersi che l'autore della *Batracomiomachia* non sia anteriore al terzo secolo avanti l'Era Cristiana, e certamente non si trova fatta menzione del suo poema presso alcuno scrittore più antico di quel secolo. Quanto all' autore della *Vita di Omero* attribuita ad Erodoto, quasi tutti i Critici si accordano nell' asserire che esso è ben differente dallo Storico di cui la sua opera porta il nome, nè v' ha che io sappia alcuna ragione che impedisca di crederlo posteriore al secolo già nominato. Io non so quanta osservazione meriti il pensiero di Pietro la Seine, che crede aver Plauto avuto riguardo alla *Batracomiomachia* allorchè se' dire al suo Crisalo: (*Plautus, Bacchid. Act. IV. Scen. 8. vers. 46. seqq.*) *causa ista, ut in initio ierit in...*

„ Si tibi est machaera, et nobis veruina est domi,

Qua quidem te faciam, si tu me irritaveris,

Confossioem soricina pènia.“ *Plautus in Amphitruo 40*

Ma ad ogni modo Plauto non fiorì più di due secoli circa avanti la nostra Era. Andrebbe a terra la mia opinione, se fosse certo ciò, che suppone il Fabricio, (*Fabricius, Biblioth. Graec. Lib. 2. Cap. 2. §. 1. edit. vet.*) cioè che alla battaglia dei topi, e delle rane descritta nella *Batracomiomachia* alludesse Alessandro il Grande allorchè avuta la nuova del combattimento seguito fra le truppe di Antipatro, e di Agide Rè di Sparta, disse al riferire di Plutarco: (*Plutarchus, in Vita Agesilai*) „ Pare, miei amici, che mentre noi qui sconfiggevamo Dario, sia seguita in Arcadia certa zuffa di sorci.“ Ma il senso di questo detto s'intende molto bene senza ricorrere all' allusione, e il disprezzo, che Alessandro volea manifestare per quella battaglia, è abbastanza espresso dal paragonare che egli fa i combattenti a dei topi, onde non è necessario supporre che egli avesse in vista il combattimento di questi animali cantato dall' autore della *Batracomiomachia*.

Nell' antico Bassorilievo rappresentante l'apoteosi di Omero opera di Archelao di Priene, figlio di Apollonio, trovato nel territorio di Marino, Feudo della Casa Colonna, (*Cesarotti. Sarto*) lungo la predella che il poeta ha sotto i piedi si vedono due topi. Alcuni hanno creduto che essi indicassero la *Batracomiomachia*, ma Madama Dacier, (*Dacier, Vie d'Homère*) seguita da altri (*Sarto. Cesarotti.*) ha stimato più verosimile, che lo Scultore volesse rappresentare con quei topi i cani di Parnaso, detrattori di Omero, nemici impotenti della sua gloria. „ Si *Batrachomyomachia* inueneretur, dice Gronovio (*Gronovius, Thesaur. Graec. antiquit. tom. 2. num. 21.*) parlando di quei topi, cur ranae quoque non conspiciuntur? Subest aliud: et sive mures sunt, sive gires, per eos licet colligere captam Trojam praebuisse occasionem divinis illis operibus: ad quam explicationem faciunt, quae viri docti protulerunt de *Smintho* et *Apolline Smintheo*.“ *Smintho*, a dire del *Pseudo-Didimo*, (*Pseudo-Didymus, Schol. ad Hom. Il. lib. 1.*) era un luogo della Troade, in cui trovavasi il tempio di *Apolline Sminthio*. *Σμινθος* vale: „topo,“ e in Crisa nel tempio di *Apolline Sminthio* vedevasi.

la riferir di Strabone, (Strabo, Geogr. lib. 13.) la statua di questa divinità, con un topo ai piedi. Certo nel marmo, di cui parlo, sotto le figure corrispondenti si legge: *ΤΑΙΑΣ, ΟΥΤΣΕΣΙΑ*, ma in hium luogo si trova scritto: *ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ*.

La proposizione di Cesarotti, il quale sospetta che la Batracomiomachia appartenga al secolo di Luciano, parmi avanzata senza riflessione. Come infatti avrebbe potuto quel poema rendersi in un momento così celebre tra i Greci, e tra i Latini, e il suo autore divenire ad un tratto sì sconosciuto, che Stazio, e Marziale alquanto più antichi di Luciano, attribuissero la Batracomiomachia ad Omero, e Plutarco quasi suo contemporaneo la citasse sotto il nome di Pigrete Scrittore quattro secoli più antico di lui? E dunque necessario supporre che l'autore della Batracomiomachia abbia vissuto molti anni avanti Stazio, Marziale, e Plutarco; ma nel tempo stesso può credersi che egli abbia fiorito dopo Teocrito, e Mosco. Ecco quanto con congetture, e argomenti può stabilirsi intorno allo Scrittore del nostro poema.

Quanto allo scopo che egli si prefisse nel comporlo, noi lasceremo ai Conti, e ai Gebelin il seguire la opinione di Filippo Melantone, che si persuase aver voluto il poeta con quello scherzo ispirare ai giovanetti l'odio delle sedizioni e delle risse, e col far vincere le rane insegnare che sul capo degli autori delle contese ricade il danno, che essi volevano recare altrui. Più ingegnoso è il pensiero di Pietro la Seine. Egli crede che il poeta voglia insinuare ai giovani la temperanza nel vitto, sicuramente perchè resta inferiore nel combattimento la ghiottissima armata dei topi avvezza a guerreggiare nelle dispense, e nelle cucine, e rimane vittorioso l'esercito delle rane, che si contenta di beber acqua, e non ama che cibi Pitagorici. Daniele Heinsio dice che la Batracomiomachia fu composta per uso, ed esercizio della gioventù, affinchè fosse letta prima dei gravi poemi di Omero, e servisse come d'introduzione ai medesimi. Giovanni le Clerc è di opinione ben diversa. Egli pensa che la Batracomiomachia non sia che una perpetua bella, e una Parodia dell' *Iliade*. Infatti è evidente che quel poema è scritto ad imitazione di Omero, e col suo stile, e che vi si volgono in ridicolo molti pensieri, e molte espressioni, che Omero applica alle cose più serie. Gonfiagote è il Paride e Rodipane il Menelao della Batracomiomachia. La descrizione delle armature dei topi, e delle rane, è una imitazione caricata delle tante di questo genere, che si trovano nell' *Iliade*. Giove che vedendo prepararsi la battaglia aduna gli Dei, è appunto il Giove di Omero, vestito con abiti da Commedia, e le parlate dei Numi contraffanno manifestamente quelle che Omero mette in bocca ai suoi Dei. Nella *Iliade* al cominciar della battaglia fra i Trojani, ed i Greci condotti da Achille, Giove tuona, e Nettuno scuote la terra (Homerus, *Iliad.* lib. 20. vers. 56. seqq.); e nella Batracomiomachia, dando gli araldi, e le zanzare il segnale del combattimento, Giove risponde col tuono. La minuta descrizione dei diversi modi, coi quali i topi, e le rane si feriscono, e si uccidono, è evidentemente tolta da Omero, che è stato lodato da alcuni per la sua fecondità nell'immaginare infinite maniere di far ferire, e uccidere, i suoi Eroi. Rubatocchi è l'Achille delle

Batracomiomachia. Egli è giovine, e principe come il protagonista di Omero. Le armate dei topi e delle rane combattono ambedue con egual successo, ma comparisce Rubatocchi, e le rane son ridotte all' estremo. Così nel decimottavo dell' Iliade comparisce Achille, e i Trojani si danno alla fuga. Giove nella Batracomiomachia lancia la folgore nel campo per salvare le rane, come nell' ottavo dell' Iliade la lancia per salvare i Trojani. E evidente che questo Giove, e gli Eroi della Batracomiomachia sono quelli della Iliade volti in ridicolo, e le Clerc sospetta che l'autore del nostro poema vi abbia posto esso stesso per istrazio il nome di Omero, come per indicare che la guerra di Troja cantata da lui non era più importante, nè più degna dell' intervento degli Dei, che quella dei topi, e delle rane. Forse i Grammatici poco maliziosi, o i posteri poco informati, vedendo in fronte alla Batracomiomachia il nome di Omero, e non trovando quel componimento indegno di lui, non pensarono più oltre, e lo crederono suo parto legittimo. Tutto ciò oltre che è proprio a farci abbandonare la commune opinione, che riguarda Omero come l'autore della Batracomiomachia, può anche mostrare, che essa non è neppure di Pigrete Scrittore più antico di Mosco; poichè egli al dir di Suida, (Suidas, in Lex. art. Πιγρης) raddoppiò l'Iliade aggiungendo a ciascun verso di questa un suo pentametro, dal che apparisce, che egli era pieno di venerazione per quel poema, e ben lontano dallo schernirlo empicamente, e contraffarlo.

Come però il far dei bei poemi non fu privilegio esclusivo di Omero, e il non appartenergli non scema un apice del pregio vero di un' opera, la Batracomiomachia tuttochè probabilmente di altro autore, è bellissima, e tutte le età si sono accordate nell' ammirarla, e nel vanfarne le prerogative. Molti poeti si sono anche studiati d'imitarla: e noi abbiamo in Greco una Galeomiomachia, ossia battaglia dei topi, e di un gatto, che dopo aver combattuto per qualche tempo, finalmente rimane ucciso da una trave, che gli cade sopra. Elisio Calenzio poeta del secolo decimoquinto, nativo del Regno di Napoli, molto stimato dal Pontano, e dal Sañazaro, scrisse in versi latini tre libri della guerra dei topi, e delle rane. Teofilo Folengo, tanto conosciuto sotto il nome di Merlino Coccai, compose in verso elegiaco Maccheronico la Moschea, ossia la guerra delle mosche, e delle formiche, che rimangono vittoriose. Così pure Giovanni Possel, Gabriele Rollenhagen e molti altri imitarono la Batracomiomachia, tra i quali il Pozzi, che arricchì del grazioso episodio della guerra fra le donnole, e gli scojattoli, il suo Canto quarto del Bertoldo. E visibile che dalla Batracomiomachia fu tolto in parte il pensiero di quell' antica favola, che si legge presso il Burman nell' Appendice alle favole di Fedro, p. 375. Suida annovera tra le opere dubbie di Omero (Idem, l. c. art. Ομηρος.) l'Aracnomachia, ossia la Guerra dei ragni, la Psaromachia, ossia la Guerra degli stornelli, e la Geranomachia, ossia la Guerra delle gru, probabilmente coi Pigmei. Se questi poemi ci fossero pervenuti, potremmo giudicare se essi appartenessero veramente ad Omero, o fossero fatti ad imitazione della Batracomiomachia, o se questa piuttosto sia un' imitazione di quelli.

Dicesi che Eustazio commentasse oltre l'Iliade, e l'Odissea, anche la Batracomiomachia, ma il suo Commentario sopra quest'ultima non si è mai trovato. Demetrio Zeno di Zacinto vissuto nel secolo decimosesto trasportò la Batracomiomachia in versi politici Greco-barbari. La sua versione fu pubblicata per la prima volta dal Crusio.

E tempo omai di parlare della mia traduzione. La Batracomiomachia era stata già più volte recata in versi Italiani. Le traduzioni di Giorgio Summoriva, (Verona 1470. Quadr. Maffei t. 19. 358. amb. l'han veduto) di Carlo Marsupini, (Parma 1492. 4.) di Lodovico Dolce, (Venezia 1573. 4.) di Federico Malipiero, (Ivi 1642. 12.) del Salvini, (Firenze 1723. 8.) di Angelo Maria Ricci, (Ivi 1741. 8.) dell' Ab. Antonio Lavagnoli, (Venezia 1744. 4.) di Antonio Migliarese, (Napoli 1763. 8.) e di Marcantonio Pindemonte, sono impresse. Quella di Giovanni da Falgano esiste inedita in Firenze nella Magliabecchiana. (Sarto.) La guerra de' topi, e de' ranocchi, Poema in ottava rima, diviso in sei Canti, e recitato in sei sere consecutive nel 1519. all' Accademia del Pajuolo in Firenze dal famoso Pittore Andrea del Sarto, pubblicata per la prima volta in Firenze nel 1788. con previo avvertimento di Francesco Redi, e con prefazione, ed utili, e dotte note dell' Editore sì all' avvertimento, che al poema, non può in alcun modo dirsi traduzione della Batracomiomachia, come la chiama l'editore. Esso non è che la Guerra dei topi, e delle rane, cantata sulle tracce dell' autor Greco. Il Rubbi diede sopra tutte le traduzioni Italiane della Batracomiomachia la preferenza a quella del Lavagnoli. Ma questa a dir vero non è che una fredda, e quasi letterale interpretazione del testo Greco, fatta coll' originale, e col Rimario alla mano, in versi poco eleganti, e con rime stentate, e spiacevoli. Leggendo il primo verso senza saper nulla del titolo, si conosce tosto, che esso appartiene ad una traduzione, tanto questa è lontana dall' aver l'aria di un componimento originale. In somma la versione del Lavagnoli, che pure per giudizio del Rubbi è la migliore di tutte le traduzioni Italiane dello stesso poema, e che questo Scrittore chiama bellissima, a me sembra quasi al di sotto del mediocre. Giudicando dunque che una nuova traduzione della Batracomiomachia potesse non essere inutile alla Italia, e risoluto di provarmi io stesso a lavorarla, cominciai dallo scegliere il metro. Il Marsupini avea adoprato il verso esametro italiano, forse perchè il maggior ridicolo del poema consistesse nella qualità del verso; il Ricci le sestine Anacreontiche, quasi la Batracomiomachia fosse un' Ode, o una Canzone; il Summoriva, e il Lavagnoli le terzine, che danno alla Batracomiomachia l'aspetto di un capitolo del Fagioli, o del Berni. Il Dolce, e Giovanni da Falgano si servirono dell' ottava rima, ma per le difficoltà, che porta seco questo metro, le quali probabilmente mi avrebbero obbligato a comporre piuttosto che tradurre, o a servirmi di rime stracchiate, che io aborro come nemiche capitali della bellezza della poesia, e del piacere dei lettori, lo abbandonai, e scelsi le sestine endecasillabe, dei vantaggi delle quali dopo l'uso felicissimo, che hanno fatto di loro parecchi poeti, e singolarmente l'Ab. Casti, non può più dubitarsi. Tradussi, non letteralmente come il Lavagnoli, ma pur tradussi, e fui ben lontano dal fare un nuovo poema, come Andrea del Sarto.

Cercai d'investirmi dei pensieri del poeta Greco, di rendermeli propri, e di dar così una traduzione che avesse qualche aspetto di opera originale, e non obbligasse il lettore a ricordarsi ad ogni tratto, che il poema che leggeva era stato scritto in Greco molti secoli prima. Volli che le espressioni del mio autore prima di passare dall' originale nelle mie carte si fermassero alquanto nella mia mente, e conservando tutto il sapor Greco, ricevessero l'andamento Italiano, e fossero poste in versi non duri, e in rime, che potessero sembrare spontanee. Finalmente divisi la mia traduzione in 4 Canti, non perchè di questa divisione si trovi, o possa trovarsi alcun vestigio nell' originale, ma solo perchè essa mi parve acconcia a distinguere e fare osservare le principali parti del poema. Nel primo Canto si narra la cagione della guerra, nel secondo se ne descrivono i preparativi, il terzo comprende il cominciamento, e gran parte della battaglia, il quarto la catastrofe, e il fine della guerra. Chi non approvasse questa divisione potrà unire insieme, e leggere tutti seguitamente i 4 Canti, senza essere obbligato a fare alla traduzione il più piccolo cangiamento.

ADDENDA ET EMENDANDA.

Γηράσκω δ' αἶψι πολλὰ διδασκόμενος:
et postea SOLON.

I O L O I A S.

A, 114. *κουργιδίης ἀλόχου*. v. annotata ad Od. β', 96. — 157. v. hic ann. ad Od. δ', 70. — 562. scr. *ἄπο*, h. e. *ἀποθεν*.

B, 413. not. vers. 8. puncto distinguendum post *ἐλθεῖν*. — 562. not. del. signum parentheses post *Αἰγινάϊον*. — 616. scr. *διοτρ*. — 645. not. scr.: *quam ut illustr.* — 752. scr. *προϊεῖ*.

Γ, 100. non est ferendum *ἔνεκα* bis positum in eodem membro orationis. fortasse Hom. dixit καὶ ἄλ. *ἐξ ἀρχῆς*, pro *ἐξ* autem aliquis librarius cum forte dedisset simile (v. Anthol. Palat. 3. p. 176.) *ἐν*, animadverso errore suo adscripserit *ἐξ*, altero isto non expuncto, ut fieri solet in hoc genere; ex quibus conflatum *ἐνεξ* superveniens postea corrector cum sensus tum metri gratia emendare sibi visus procuderit *ἔνεκ*. — 136. et alias scr. *ἀρηΐφίλος*.

Δ, 24. v. de hoc versu ann. ad ρ', 363. malim: *μὴ πο. ἀν. ἀρήγειν* *νῆες Ἄ.* — 189. potius scripserim: — *φιλε σοι Μεν.* — 181. malim, minuto numero homoeoteleutorum: *νησοὶ ξὺν κεινῆσι*. — 233. ann. dele *νῦν*. ceterum cf. *αὐτε* indice.

E, 6. redeo ad libros: neque enim tantum tribuendum est Reginis, ut scribamus *παμφαίνησι*. ita κ', 184. *θηρός*, — *ὅστε καθ' ὕλην ἐρχεται*, ubi v. ann. et cf. Odys. τ', 111., ubi itidem nunc malim *ἀνέχῃσι*, *φέρῃσι*, *βρίθῃσι*, quae leguntur in vet. libris, et congruenter illis scribam *τίτην*, *παρέγγη*. — 71. meliores erunt numeri, si hoc ponemus: *φίλοις τεκέεσσι*. — 288. de *πρὶν* producto ante vocalem v. Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 489 et 883., quosque citavit, Schütz. ad Aeschyl. Prom. 481 et Herm. ad Orph. p. 700. nec tamen desunt loca, in quibus vox corripitur, et 9. quidem libri 403. utraque mensura usurpatur (*τοπρῆν ἐπ' εἰρήνης*, *πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν*). cf. hic annotata ad Odys. ζ', 88. — 366. *ἀέκοντες* Cant. et Barocc., Bentlejo approbante, Heyn. vulgo: *ἄκοντες*, contractione Attica, ut *ἄκουσαν* hymno in Cererem 412. — 485. *ἔστηνας*, *stas*, *cessas*. Comicus latinus Andria 5, 6, 15.: *quid stas? quid cessas?* et Heaut. 4, 7, 3.: *i. quid stas, lapis?* ibi Calpurnius: „hoc dictum in ignavum.“ — 500. *ὄττε τε*. barbari quiddam sonat τὲ bis positum in eadem oratione. quare suspicor, et hic, et β', 471, et ν', 335, similibusque, si quae sunt, locis scribendum esse *ὄτε γε*. — 633. ann. delebis verba „qua — Hom.“ dixit enim *Σαρπηδῶντι μ'*, 392. igitur per me restituatur *Σαρπηδῶν*. — 830. malim nunc *ἄρηα* pro *ἄρηα*, ut Mars dicatur *μαίνεσθαι ἄρην*, *furere bellum*. alioqui frequentius infertur persona Martis. — 840. corrupta sane haec, sed non placet recognoscentibus nobis ἦ, ut quo sic uti non solet poeta. quare malim: *λάξετο δ' ὡς μάστιγα*. pro *ὡς* forte scriptum καὶ, ut saepe alias, deletum fuerit ab imperito, tanquam *ἀμετροῦ* et supervacaneum.

Z, ann. ad 30. versu 4. dele signum „ — 117. scr. *κλεινόν*. — 129. numeri debiles et uniformes. quare vereor, ne poeta dixerit *οὐκέτ' ἔγωγ' ἀν θεοῖσιν* etc. tum vox *θεοῖσιν* est *διούλλαρος*. affinis significatus verba *ὄνη* et *οὐκέτι* confusa fuerint a librariis. — 149. fortasse scribendum est *φύετ'* pro *φύεται*, siquidem inusitatum est praesens *φύει* isto sensu, duriusque etiam h. l. propterea, quod usitato dictum legitur superiore versu. v. Heyn. — 233. malim nunc etiam ipse καὶ *ἔπιστ*. forte scriptum fuerit *κλειπιστ.*; dein, altero s neglecto, *κλειπιστ.*, *κλειπιστ.* — 289. not. scr.: *Σιδόριοι δὲ πολύτεχνοι*. — 351. dura explicatio et sine exemplo. vulgo libri: *ὅς ῥ' ἦδη*. quid, si ponamus *ὅς ῥίγει*, qui horretet. scimus

permixtas nonnunquam η , ι , et $\epsilon\iota$, itemque γ et δ litteras. cf. η' , 114. — 400. recte Barn., auctore Hesychio: ἀταλόφρονα, nec me movet Scholiastarum Apolloniiq̄ et Etymologi scriptura pariter depravata. miror autem, virum doctissimum corrigi vetare hanc mendam propterea quia sit inveterata. imo quam diutius foedavit libros, tanto ocius corrigenda est. v. Schneider. h. v. non semel confusa $\omicron$ et α . — 444. absurdum οὐδέ. ponamus: ὄδε — ἀνωγεν, huc (in bellum) me impellere solet animus. ω et $\omicron$ etiam alias confusa. — 492. dele virgulam post μελήσει.

H, 109. not. versu 4. scr. οὐδέ. — 167. not. scr. Eurypylo. — 243. scr. τύχομι, vel potius τύχοιμι, quod servavit Boiss. — 274. repudianda jam videtur Heynei explicatio: neque enim ostentare tantum virtutem suam voluit par heroum; sed dirimit pugnam uterque populus cum nocte ingruente, tum propterea quod res eo spectat, ut acerrime dimicantes ambo illi occidantur; id quod et Graeci et Trojani indignum putant, ipsis otiose adspicientibus. — 422. scr. ὄκ. — 423. not. delenda sunt verba Trojani — intenti, siquidem Graecos Trojanis occurrisse dicit, dum utriusque mortuos avehunt ex campo.

Θ, 36 — 40. not. scr. θυμῶ. — 80. not. extr. sic scr.: — Cl.) Sch. — 90. vereor ne ponendum sit Ἐκτορι, h. e. σὺν Ἐκτορι. (v. ann. ad Odys. μ', 243, Eurip. Phoen. 3 etc.) nusquam enim παραβάτης vocatur ἡνίοχος, nec facile omittitur mentio aurigae. v. inferioribus 119, 126, 128 etc. α et ι litterae confusae ω' , 459, Odys. ω' , 198, hymno in Merc. 79. et saepe alias. — 108. scr. μήστωρα. — 160. not. scr.: — ἐπὶ τούτοις, propterea. — 198. scribamus ἰδρή. v. ann. ad ω' , 19. — 201. ἐν φρεσὶ θυμὸς, animus in praecordiis. locus memorabilis de sede animi et mentis, quam olim praecordia esse crediderunt. v. Schneider. v. φρήν 2). eodem modo ἦτορ ἐν φρεσὶ dixit π', 242. — 231. ann. scr. vitio pro versu. malim nunc quidem minore mutatione: κρητῆράς τε πίνοντες ἐπ. οἶν. forte scriptum πίνοντες, quod primam porrigit, movisse videtur Metricum, ut daret, temere expuncta copula: πίνοντες κρ. — 283. versus suspectus propter tautologiam, qui accrevisse videtur verbis a grammatico adscriptis νόθον ἔοντα. — 378. satius est, haec ita scribi uno tenore: — γεφύρας, ἦ τις etc. v. Heyn. — 440. λῖτα. cf. ann. ad Od. α' , 130. — 442. not. scr.: α' , 530, θ' , 198. — 450. scribamus significanter: οὐκ ἂν ἐμὲ τρέψειαν, ἐμὲ, me, qui sim talis, tam potens. friget μὲ encliticum, nec semel hac chorda oberrarunt. v. ζ' , 378. — 558. πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα. quid? ἄστρα, quae modo apparuisse dixit? Imo ἄκρα, cujusmodi est illud in superioribus ἐκ τ' ἔφανεον — ἄκροι. κ et σ non hic tantum permixta sunt: v. Il. ν , 494, ϕ' , 18, hymn. in Lunam 6. jam magis etiam perspicitur versuum 556. et 57. hoc quidem loco inutilitas.

I, 64. scrib. ὀκρίωντος. — 97. ἐν σοὶ μὲν λήξω. Terent. Ad. extr.: in ista finem faciat. — 206. not. dele verba τράπεζαν — assandas. Apollonius quoque emend.: τὸ κρησάδορον ἀγγεῖον. — 386. recte Barnesius: πεισεῖ. — 392. ann. scr.: „cf. 399. apud poetam ipsum haud male scripseris, metro plano: Ὅστις θ' οἱ ἐπ. — 414. „perperam“ etc. imo bene: neque enim desunt exempla ι ancipitis, et leguntur similia ἔκοντο α' , 484. et ἔκετο λ' , 352, ν' , 837, ξ' , 429, prima correpta. malim tamen ἔκωμι, ut ἐθέλωμι ι' , 397. cf. ω' , 717 et index v. τυγχάνω, et de α , $\alpha\iota$ et ι confusis ω' , 459, Aeschyl. Ag. 146 etc. — 463. dele virgulam post χαομένοιο.

K, 7. scrib. νιφετόν. — 13. annotationi haec addi velim: Böttigerus, vir clarissimus, libro de inventione tibiae (Weitere Ausführung der Abhandl. über die Erfindung der Flöte u. Marsyas' Bestrafung, Att. Mus. 1. Bd., 2. Heft, 1796.), quo loco agit de hymno Hom. in Mercurium, ita loquitur: „Ein Beweis, dass dieser Hymnus neuer als Homer ist, findet sich auch darin, dass die Muse in Olymp die Flöte spielen, V. 450: denn bei Hom. Il. 10, 13. erklären Villosions Scholien die ἀύλοι u. σύριγγες für Instrumente, die nur den Barbaren bekannt gewesen, nämlich zur Zeit der Helden Homers. Sie setzen hinzu, Pfeifen u. Flöten kämen nur noch 1 Mal in der Ilias vor, wo bei einer Brautheimeführung Jünglinge dazu tanzen (18, 495). Wirklich folgt daraus nur soviel, dass in den Städten Ioniens bei solchen Feierlichkeiten auch nach der Flöte getanzt wurde. Sowie aber die Römer lange Zeit sich mit hetrurischen Pfeifern behielten, so erhielten, scheint es, die Ionier ihre Flötenspieler von den benachbarten Lydiern. In der Odyssee findet sich keine (?) Spur von der Flöte, man müsste denn 10, 10 mit Rochefort ἀύλη für ἀύλω erklären wollen. (v. ann. ad eum locum.) Im Schilde

des Herkules aber beweist V. 281 folg., sowie das Wort *καμάρειν*, die spätere Zeit dieses Gedichtes.“ — 62. not. scrib.: praesentia conjunctivi *μένω* etc. — 79. forte excidit punctum post *λυγρῶ*. — 188. male Schol.: *φυλασσομένοισιν. ἀντὶ τοῦ φυλασσόντων*. est enim *φυλ.* participium medii, *se custodientibus*, ne opprimerentur a Trojanis. — 199. not. sic scribito: — „*verbis ἐν καθ.* illa, quae sequuntur loco citato libri 8, *ᾄει*“ etc. — 246. not. Longi verba sic potius scribenda sunt:

Ἔρωτι δ' ἄρα πάντα βάσιμα, asyn., i. h. et i.
καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών. alc.

vox *ὑδωρ* priorem porrigit. — 252. *πλέον*. malim nunc, sensu aperto, *πλέον*, Apione, altero Veneto, aliisque auctoribus, de quibus v. Heyn. saepe o et ω confusa, et proclive fuit scribere *πλέον* sequente verbo *νύξ*. — 324. recte Flor., Aldinae et ab illis edd., item Elym.: *ἀπο δόξης*, h. e. *ἀποθεῖν*, vel Eustathii verbis: *οὐ πόρρω τῆς ἔμου ὑπολήψεως*. — 346. quid dubitamus ponere *παράφθάνησι*? solet hic noster jungere *εἰ* conjunctivo, notumque est, verbum *φθάνειν* porrigere priorem apud Epicos. praeterea *ν* et *ι* saepe confusa sunt in libris: v. Schol. ad τ', 25, Odys. ρ', 501 etc. — 466. vix dubito quin ponendum sit *σηματέθεικε*. indicatur perfecto celeriter peractum opus. de *ει* et *η* confusis v. Odys. δ', 33, η', 286, ρ', 506, Π. ψ', 483.

A, 36. *τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο*. non miror, haec male habuisse Bentlejum: est enim profecto et dura et rarissima licentia ista, qua postremam syllabam verbi *βλοσ.* productam putant, quid, si corrupta vox est, cum Hom. dixisset — *Γοργῶς βλοσυρῶπ' ἔς ἔστεφ.*? notum est ἔς periphrasticum. forte neglecto apostropho cum *βλοσυρῶπις*, mox *βλοσυρῶπις*, scribere coepissent, consentaneum fuit, poni *Γοργῶ*, quod illi conveniret. *βλοσυρῶπ'* est *βλοσυρῶπα*, *βλοσυρᾶ* (neque enim τὸ ᾄψ premedum est: v. Schn. v. *αὐλώπις*), sensu adverbii. *βλοσυρῶπις* eo magis offendit, quod sequuntur verba similis significationis *δεινὸν δερκοῦένη*. nunc tautologia nulla est, sed terribili modo, fortasse propter crines anguibis implicitos, efficta esse dicitur Gorgo, horrendum tuens. — 88. sane scribendum est: — *μάκρ', ἄδος* etc. — 100. *περίδυσσε* pro *ἀπέδυσσε* dictum voluit; *ἀφείλετο*, inquit Schol. quis credat? imo scribamus *περὶ λῦσε*. circum solvit tunicam seu thoracem occisi. saepe A et Δ confusa. — 152. versus jejunus, quem eo minus fero, quo molestior est concursus nominativorum *ἐριγδ. πόδες* et *δηϊόνωντες*, qui ad diversa nomina referendi sunt. — 203. dele virgulam post *προμ.* — 235. sane ponendum est *ἄντις*. alienus *ἄντις*, ubi Hector ipse opponitur ceteris Trojanis. — 242. scr. *ἄπο*. — 253. scr. *ἀντιρῶς*. — 272. recte Bentlejus: *ὡς ὄξει' ὀδύνη δῦνεν μ. Α.* cf., si tanti est, inferius 398. non ita raro *αι* et *η*, itemque *ε* et *ο*, permixta sunt in libris. — 274. *ἤχθετο γὰρ κῆρ*. idem sensus est verborum *κῆδε δὲ θυμὸν* 458. cf. ibidem 584. — 282. *ἄφροον δὲ στήθεα*. malim *ἄφροεν*, ne duo verba contracta simul inferantur. — 323. *ἐπεὶ πολέμου ἀπέπασσαν*. molestiam creat *π* frequentius usurpatum. forte *ἀπέπασσαν* pro *ἀνέπασσαν* scriptum arbitror, confusis *ν* et *π* litteris, ut Odys. π', 99, Π. χ', 467 apud Schol. et alias. — 389. scr. *παίε*. — 501. *καὶ* forte excidit post *μέγαν*. — 515. ann. scr. *existimari*. — 532. simile Maronis illud Georg. 1, 514: *neque audit currus habenas*. — 569. sicut h. l. *προσιργειν* dixit *ἀπειργειν*, sic alias *προφεύγειν* pro *ἀποφεύγειν* et similia, quae recentiores frequentare solent. — 633. *γυνῆ ἐκκυῖα θεῆσιν*. Hebes similem intelligit, *ἡ νύκταρ ἐνοχοῖε* (δ', 4.). — 639. ponendum sine cunctatione *οἴνου Προμηθίου*. saepe o et ω, ι et ν, confusa (*οἴνου οἴνοι, οἴνωι*). v. ω', 76 etc. — 679. ann. scr. Od. ξ', 103., cui versui quam feci medicinam, eandem huic quoque adhibendam esse arbitror. — 680. dicit equarum gregem, quae vere exacto separatim a maribus, certe melioris indolis, pascebantur. Columella de R. R. 6, 27.: *Dabimus operam, ne circa aequinoctium vernum equae desideriiis naturalibus angantur; equos autem pretiosos relinquo tempore anni removere oportet a feminis* etc. — 706. satius fuerit scribi *ἦμ. μὲν ἴα ἔκ.* v. Odys. σ', 16 et Aristotelis verba citata ad ejusdem carminis ζ', 53. minus placet *ἦμ. μέντοι ἔκ.* — 802. scr. *ἀκυῆτες*. in ann. verba *fessos* — *capiat* inducenda sunt: neque enim nunc agitur Achilles, sed Patroclus. *ἀπτή* est *impetus* seu *pugna*, pertinetque vox *ἀπτή* ad *νεκμησίας*, non ad *ᾄσαισθε*, ut Berglerus: *facile vero integri defessos viros vel clamore repuleritis* etc., quo nihil ineptius fingi potest. recte Apoll. emend.: *ἀπτή. ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς*. (β', 153.)

ἀὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔκεν. (liber ἔκτανεν, qui est lapsus librarii, vel imperite permutantis inter se haec verba, vel potius, cum ἔκταν— scripsisset per oscitationem, animadverso errore vitioso -αν- subjungentis -εν genuinum, haud expuncto illo, qui mos est illius nationis, lituras cane pejus et angue fugientis.) ἐπὶ δὲ τῆς μάχης· ὄρεια δὲ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἀνδρας αὐτῆ. — 827. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν, illorum autem (h. e. Trojanorum) robur semper excitatur. hoc dicit, Trojanos identidem instaurare pugnas, nec quiescere. perperam Schol.: ὄρνυται. — αὔξεται, Berglerus: quorum robur augetur perpetuo.

M, S. longe concinnius fuerit ὄνοιντο, tutarentur dii. — 47. ann. scr. τὰ φά. — 70. scr. et hic et ν', 227. et ξ', 70. ἀπ' Ἀργεος, itidemque ν', 702. ἀπ' Αἴαντος, h. e. ἀποθεν. mirum, quam saepe librarii hunc errorem erraverint. — 141. male Schol.; nec bene Nitzschius ann. ad Odys. γ', 126.: :,, εἰως μὲν —, so lange als, steht bisweilen zugleich für τείως, τόφρα,“ etc. perperam nos etiam ipsi inauditam sumsimus ellipsin, cum agatur procul dubio nota illa τοῦ καλῶς ἦν, ἀνεκτὸν ἦν, de qua expositum ad α', 135, φ', 487, 567, Odys. β', 115. in Add. vol. 6., quo loco ironiae servit, item Od. δ', 831, h. in Apoll. Delph. 79, Eurip. Hipp. 485. cf. ο', 277, ρ', 730, Odys. γ', 126. ceterum expungendum est signum interrogationis post ἀλλαγῶ. — 187–200. ann. scr. 139. pro 129. — 195. ἐν ἄριζον ἀπ'. id cum aliis intelligebamus ἀπενάριζον, quo sensu scribendum erat ἀπ', ut ο', 343. sed videndum est, annon praestet referri praepositionem ad μαρμαίροντα per tmesin, quemadmodum dicuntur verba ἀπολάμπειν, ἀποσίλβειν. certe durum est, eam retrahi ad ἐνάριζον, velut discedente versu (“Οφρ' οἱ | τοὺς ἐνά|ριζον ἀπ' || ἔντεα | μαρμαί|ροντα), qui bene procedit hoc modo: “Οφρ' οἱ | τοὺς ἐνά|ριζον || ἀπ' | ἔντεα | μαρμ. nihil ad rem, quod verbum ἀπομαρμαίρειν non legitur, quod sciam, in scriptis Graecorum superstitionibus, cum innumera eorum et tempus et barbarorum stupor deleverit. — 213. δῆμον ἐόντα. quis credat Grammaticis toties hallucinatis, δῆμον hic esse δημοτην, δημοτικὸν ἄνδρα? aut quomodo Hector, regis Trojanorum filius, appellari potest δῆμος isto sensu? miseret me nostrum interpretum, qui tam inepta concoquamus. depravata sunt haec, si quae alia, nec dubito quin ponendum sit δαιμονόοντα vituperantur passim apud Homerum δαιμόνιοι, dicuntur heroës furere δαίμονι ἴσοι: quidni usurpaverit verbum cognatum, aptissimumque huic loco, δαιμονῶν, quamvis alias haud lectum in ejus operibus, qualia hodie circumferuntur? similiter ν', 53. Hector audit λυσσώδης, et eodem libro, 726., vir prudens Polydamas: “Ἐκτορ, inquit, ἀμήχανός ἐσσι παραρῶητοῖσι πιθέσθαι. cf. responsum h. l. minime prudens Hectoris, σ', 312 etc. quod attinet ad ductus litterarum, non est obscurum, αἰ et η, itemque ε et ο, ο et ω, permisceri solere in codd. — 214. graviter Polydamas Hectorem objurgat, tanquam eum, qui auctoritatem potentiamque suam augere studeat vehementer et insani in morem concionando et bellum suadendo, ut solent duces militum similes ingenio. — 250. imo ne dici quidem videtur graece τύπτεσθαι ὑπὸ δουρὶ τινος pro δουρὶ, nec aptum est aut usitatum Homero ὑποτύπτειν. — 290. male etiam ipse: percussorum. βαλλομένων est βαλλόντων, referendum illud ad τῶν 287. promiscuus est harum formarum usus apud Homerum et auctores vetustiores, quos ceteri nonnunquam imitantur. — 350. auctor est A Schol., notatum fuisse olim hunc versum a Criticis. causas addit unam, quod Teucer, ut ὑπασπιστής, vel sic comitatus fuerit Ajacem; alteram, quod non sit verisimile, vocatum fuisse τὸν ὑπασπιστήν. quasi nusquam solus agat Teucer in hoc carmine, nec dignus sit, qui seorsum appelleret. cave sic rationatos esse credas Criticos Alexandrinos, sed fixit haec procul dubio ipse Schol., cum in libris suis invenisset tantum h. l., sicut aliis nonnullis, verbum ἀδτεῖται. quem reprehendens Heyneus non magis proficit, cum dicit, versum otiose adjectum esse, et rhapsodum manifesto prodere. imo ἀσύστατα sunt haec et ab inepto homine subjecta, quia id agit, ut vel ambo Ajaces arcessantur, vel, id si non possit, certe unus Telamonius. et ita fit. quamobrem et hic versus et 363. expungendi sunt; nec illi tantummodo, sed etiam 371. et 3 sequentes, quos qui procedit, sive idem fuit, sive alius ejusdem farinae, sustentare hisce voluit fraudem. hoc illud est, quod annotavit A Schol. ad 371.: εἶρηται, ὅτι διασκευάσται: a diascenaste profectum esse ait, qui haec superioribus illis committeret. quaerenda vero est origo hujus interpolationis in sequentibus, in quibus postquam poëta Epiclem occisum esse dixit ab Ajace Telamonio, subjicit de Teucro, qui Glau-

cum vulneravit, cum Ajacibus velut primitias seponeret istius pugnae, id Graeculi ita accepisse videntur, quasi Teucer una fuerit cum fratre, qui diverso loco stetit, magisque errorem eum confirmari existimaverint versu 400., quo fratres illi simul feriisse dicuntur Sarpedonem, cum ex eo vel maxime intelligatur, non constitisse illos, quorum alter eminus, alter cominus ferierit. profecto insignis ad depravationem locus et notatu dignus est hic stupor Grammaticorum recentiorum. cf. ann. ad 372. — 372. τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρον φέρε κάμπυλα τόξα. Teucer ut arcum suum alii gestandum det in tanta turba? fictio inepta, eoque ineptior, quod id nusquam fieri videmus apud hunc nostrum: neque enim vel Teucer alias, vel Pandarus, vel deorum Apollo aut Diana, habent, qui praestent illis id officii. — 386. scr. κάππεσ'. — 403. νηυσὶν ἐπιπρύμνησι. ita libri et hic, et ὄ, 333, et alias, quibus nos quoque obtemperavimus; verum satius duco scribi ν. ἔ. πρυμνήσι, et similiter πρυμνή ἐνὶ νηϊ Odys. μ', 411., quemadmodum πρυμνά, non πρύμνα, dicuntur, quae sunt extrema, usu tamen receptum est, ni fallor, ut puppem per se dicerent πρύμνεν vel antique πρύμνην, quo ab adjectivo discerneretur. — 459. πέσσε δὲ λίθος εἴσω. molestum est δὲ toties repetitum. malim sane: — θαιρούς. πέσσε δὴ (vel δ' αὐ, ut unus codicum Vindobonensium) λίθος etc., quo et ipsa sententia erigitur; ne dicam metrum, quod nonnihil laborat, tribracho invento pro dactylo extremo versus, qui minorem habet licentiam. δὲ et δὴ vel δ' αὐ identidem confusa sunt in libris. cf. ὄ, 356.

N, 25. γέντο. Apollonius: γέντο. ἔλαβεν γέντο δ' ἰμάσλην. τίθειται δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκοπήν ἀντὶ τοῦ γένετο. postrema horum pertinere videntur ad ἔγεντο ap. Pindarum et Theocritum. v. Matth. §. 227. — 62. sic interpungito: αὐτὸς δ', ὡστ' etc., ne avolare videatur Neptunus. — 82. χάρις γηθοσύνοι, τὴν σφιν θεός ἔμβαλε θυμῷ. quid? χάρις, pugnam, inspiravit illis Neptunus? imo gaudium pugnae, amorem belli. ergo scribamus χάρις γηθοσύνη, ut Thuc. 7, 73., annotante Matth. p. 473. 1. ed.: τὸ περιχαρὲς τῆς νίκης etc. Schol. B.: — νῦν δὲ, ὡς Ἀρίσταρχος, τῇ εἰς τὸν πόλεμον προθυμίᾳ. hoc est illud ipsum χάρις γηθοσύνη. abiit ε in ι, ut saepe alias; de η in οι mutato v. Odys. ο', 178. — 114. ἡμέας γ' οὐ πάς ἔστι μ. π. malim expeditis numeris, per hyperbaton: ἡμέας οὐ πάς γ' ἔστι μ. π. — 137. corrig. mirum sphalma typographi ἀντικρῶ. — 158. sane intolerabile est προποδίζων, aptissimumque sententiae προμαχίζων. de δ, κ, χ, litteris confusis v. ἰ, 249, Eustath. ad Odys. ἰ, 348 etc. quanquam vel ipsum προμαχίζων forte exaratum, cum sensu cassum esset, movere potuit Criticum, ut poneret, quod certe intelligeretur, προποδίζων, quamvis ταυτολόγον. eodem modo expediendus fuerit 806. — 159. ann. dele numerum 159. — 213. molestum quidem est ἑταῖροι, cum modo ἑταῖρος dictus fuerit. praeterea fracti sunt numeri versus: τὸν μὲν | ἑταῖροι | ἐνείκαν|. — 278. assentior Köppenio et Heyneo, hunc versus esse suppositivum et ex interpretatione ortum. — 321. ἀνδρὶ δὲ κ' οὐκ εἴξετε. scriptura κακῶφανος. bene Aristides tom. 2. p. 258.: ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴξετε, idque monstrat, quod aliquot libri habent, ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴξε. v. Matth. §. 514. ann. — 363. nota scr. Eustathii. — 366. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον. numeri debiliores. unus Vindob.: ὑπ. γὰρ μ. ἔ., quae particulae sexcenties confusae sunt. vel id arcessendum arbitror, vel scribendum: ὑπ. δ' οἱ μ. ἔ. nec inelegans foret hoc: ὑπ. δ' ἐν μέγα ἔργον, ut ἐν μεγίστον ap. Eurip. Phoen. 358. nostrae ed. etc. cf. μ', 459, ξ', 171. — 413. ann. scr.: ἐπαύτως. — 415. ann. scr.: θ', 366. — 450. Κορήτη ἐπίουρον. paulo suavius foret Κορήτης ἐπ., ut ὕων ἐπίουρος Odys. ὄ, 405 etc. saepe ι et ε confusa. — 482. friget etiam ὡς μοι ἐπεισιν, imo inferri simul nequeunt verba ἐπεισιν et ἐπιόντα. latet aliquid gravius. hoc in mentem venit attentius rimato mihi: — ταχὺν ὀρηγῆ ἐπώσειν, Ὡς μάλα etc., ἐπώσειν sensu neutro, ut apud Lucianum. mutatio facilis, siquidem ρ et σ, η et οι, denique ει ου et ω, permutata nonnunquam esse novimus in libris. cf. Eurip. Phoen. 1444. altera nostra ed. — 571. sane ponendum est ὅτέ. — 666. non poenitet conjecturae, quamvis alias haud repererim commutatas inter se θ et ν litteras; sed ipsa verba ἀγαθός et ἀγανός persimilia sunt facileque confundenda. — 680. plene distinguendum est in fine hujus versus. — 696. de oppido Phylacc v. β', 695. — 713. οὐ γὰρ σφι σταδίη ὕσμινη μίμνε φίλον κῆρ. subaudiunt ἐν in σταδ. ὕσμινη, quod accipiam, etsi Hom. haec et similia frequentat ἐν πολέμῳ, ἐν δηϊοτήτι: sed ubi tandem dixit μίμνιν κῆρ, manere cor, ad significandum animos militum imperterritos? quod donec inveniat apud eum, interim haec affecta esse arbitror,

scribamque *σταδίων ὑσμίνην*. atqui auctor est Schol. A, Aristarchum posuisse *σπὶ σταδίων* sine *ν*, quod invenerit in recensione Aristophanis. id secus interpretatus esse mihi videtur Heyn., cum Aristarchi mutationem in eo constituisse putat, quod *σπὶ* dederit pro *σπιν*: quae res vix digna fuit notatu. imo scripserat Aristophanes *σταδίων*, Aristarchus autem delevit τὸ *ν*, posuitque suo periculo *σταδίων ὑσμίνην*. quae si probabiliter disputavimus, redeat sane postliminio proba scriptura Aristophanea. — 759. dele virgulam ante *Ἀδάμαϊτα*. eodem modo inferius erratum est 771. de *Asio* v. β', 837. — 824. ann. post verba sic Toll. — ἦτοι haec addas velim: sed scribendum ἦται eodem sensu.

Ξ, 6. pleonasmo familiari dixit *θερὰ θερμῆνῃ*, ne quid novandum putes. — 31. malim nunc *τάς τ' ἄρ πρώτας* etc.: neque enim necesse est, haec opponi superioribus. — 77. ann. dele vocab. *altioribus*. — 102. *ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται*. putide dictum. scribamus *δηλώσεται*, manifestum fiet tuum consilium, quale sit. fut. mediū usurpatum pro passivi, more Graecorum; *ω* et *η* confusa sunt, ut Odys. *ω*', 379. — 114. not. scr. *omississe*. — 116. malim *ἄκων*. — 141 ann. ita scribito: — „habet *δεροκόμενον*, prolatis tamen similibus, quae leguntur“ etc. — 156. ann. scr.: ζ', 344. — 170. „— *καθ' ἄπερ τὸ κάλλος ἀλλοχού*.“ hinc eodem sensu Apulejus dixit *formositatem* Met. 6. p. 180. ed. Plantin.: *Petit de te Venus, dicit, modicum te tua mittas ei formositate, vel ad unam saltem dicculam sufficiens: nam quod habuit, dum filium curat aegrotum, consumsit utque contrivit omne. Sed haud immaturius redito, quia me necesse est indidem delinitam theatrum deorum frequentare.* et paulo post: *Ecce, inquit (Psyche), inepta ego divinae formositatis gerula, quae ne tantillum quidem indidem mihi delibo, vel sic illi amatori meo formoso placitura. Et cum dicto reserat pyxidem, nec quidquam ibi rerum, nec formositas ulla, sed infernus somnus etc.* — 171. haud deterius foret hoc: *ἀλείψατο δ' αὖ λιπ' ἐλαίῳ*. v. ann. ad *ν*, 366, et de addito αὖ Odys. *ε*', 221. memoriter Athen. 15. p. 688 D., quo loco citat versus 170 — 174.: *ἀλείψατο δὲ χροά λευκόν*. — 173. paulo durior est haec interpretatio verborum *χαλκ. δῶ*, satiusque ad ea quoque referri *ἐς* praepositionem, ut ingrediente Jove et demus ejus aenea et terra atque coelum odore perfundi suavissimo dicantur. sic Odys. *α*', 93.: *πέμπω δὲ Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον*, ubi v. ann. quanquam et intelligi potest *ἐς* praepositio in *χαλκ. δῶ*, sicut passim intelligitur in verbis movendi, hoc ordine: *τοῦ καὶ αὐτμῆ ἵκετο ἐμπης χαλκ. δῶ, ἐς γαίαν τε καὶ οὐρ., Διὸς κιν. ποσί.* — 234. *ἦ μὲν*. sic plurimi codd. et Eust., qui memorat scripturam variantem *εἰ μὲν*. contra Schol. Lips.: *εἰ μὲν γο. καὶ ἦ, κατὰ τοὺς παλαιούς.* *εἰ μὲν* habent Bergler. et edd. Steph.; verum neque hoc neque vulgatum *ἦ μὲν* ponendum fuit, sed *ἦ μὲν*, cui respondet *ἦ δὲ*. v. ann. ad Odys. *θ*', 333. — 245. ann.: „*consentaneum est — indulgere.*“ longius repetita ratio. imo *βαθύῳρος, βαθυδίνης*, Oceanus magnos strepitus ciet, quos ipsos se conspire posse ait Somnus. apposite Aeschylus Prom. 137.: *Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔργονα τοῦ περὶ ἁσάν θ' ἐίλισσομένου Χθόν' ἀκοιμήτηρ δεύματι παίδες Παρὸς Ὀκεανού.* — 259. „*Commode Nox intervenit, utpote Somni mater: Hesiod. Theog. 758. Noctis autem, antiquissimae cum Chao deae, magna auctoritas.*“ Ex Heynei annotatis. — 270. scr. *χῆρατο*. — 347. ann. vers. 14. et 15. delendae sunt virgulae post verba *alut* et *corpore*. — 352. *ἔσθλα | μὲν ἐσθλὸς | ἔδυνε, | χέθηα |* etc. numeri uniformes, continuique duo amphibrachi, qui solent vitari. v. Il. *φ*', 244 etc. aut multum ego fallor, aut dixit elegans poeta *δύνε*, ut *ἐσθλὸς*, vocab. grave, sedem istam versus integram occupet. — 385. *ἄοο — ἐἴκελον ἄστροπῆ.* Virg. Aen. 9, 441.: *rotat enssem Fulmineum.* — 399. *ὅστε μάλιστα μέγα βρομέται χαλεπαίνων.* Berglerus: *qui maxime magnum fremit. itane loqui Homerum? vix arbitrator, malimque: ἦστε μάλ. μεταβρέμεται χαλ., quibus maxime immugit iratus; vel οἴστε, intellecto δενδρέοις, quae subjecta est notio τὸ δρυσί: neque enim quercus tantum cogitandae sunt, sed generatim arbores, ut Virg. l. c., quo hunc expressit: ut quondam silvis immurmurat auster. quod attinet ad ἦστε, v. ann. ad Od. *λ*', 284. *μεταβρέμεται*, quod *ἐμβρέμεται* dicit *ο*', 626, et *μετὰ* pro *ἐν*: v. *ο*', 96, 118 etc. saepe confusa *γ* et *τ*, ipsaque verba *μέγα* et *μετὰ*. — 515. scr. *ἐνήρατο*. O, 21. scr. *ἠλάσενν, ut πιέζενν* Odys. *μ*', 174 etc. quidni enim propagemus id, quod semel usu receptum scimus, quodque metro congruit? sic etiam *π*', 743. *εἰεργεύς* scripserim pro *εὐεργεύς*. — 25. *Ἡρακλῆος*, propter *Herculem*. genit. causae, de quo ad *β*', 466 etc. — 26. scr. *βορέη*, et contra *Θυέλλας*, quon-*

iam haec sunt personae Tempestatum, quarum et ventorum praesidem Aeolum Hom. novit in Odyssea, post, opinor, accepta de illo fama inter peregrinandum. coluerunt ea numina etiam Romani. inscriptio vetus ap. Reines. 6, 34., annotante doctissimo Krebsio ad Ovid. Fast. 6, 193.: *Lucium Scipionem. — Hic cepit Corsicam Aleriamque urbem. Dedit Tempestatibus aedem merito etc.* ceterum v. ξ', 249—62. — 36. male Heyneo obsecutus sum. restituendum est ὑπερθῆεν, cum sequatur vocalis, manifesto autem Juno pejerat, quo vitet Jovis iram; neque id clam ipso facit, quod ex verbis ejus 53. intelligitur. fuit tamen poena statuta in perjuria deorum: v. ann. ad 204. — 45. Berglerus: *quin in tuam gratiam illi etiam ipsa consuluerim eo ire, quo tu — imperaveris.* — 105. ἦ ἔτι. Harl. et nescio quis alius liber ap. Barn.: ἦ ἔτι, quod B excudi jussit, virgula perscripta post ἀφρον. veteres ap. utrumque Ven. et Lips., quos W sequitur: ἦ ἔτι, nova sententia. et bene illi quidem, quod attinet ad verbum ἔτι. h. e. *adhuc*, scil. ut olim, cum Jovem aggressi sunt; quae res narratur α', 396—406. ceterum procul dubio scribendum est ἦ δ' ἔτι, siquidem haec non sunt ea, quae particula ἦ disjungas, sed ira tum commoti dii vinxerunt Jovem, itemque nunc illi succensere et vim parare eos seque ipsam ait Juno, sed frustra; cui orationi convenit hoc: Ζηνὶ μενεαίνομεν, ἦ δ' ἔτι μιν μέμαμεν καταπανοσέμεν, quod participio usus poeta recentior vel orator ita dixisset: Ζηνὶ μενεαίνοντες ἔτι μιν μέμ. κατ. de ἦ δὲ et ἦ ἔ confusis v. ann. ad Odys. δ', 371. — 119. καὶ ὃ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν. proclivis sane, ne dicam inevitabilis, error fuit Δεῖμόν istum et Φόβον equos Martis intelligentium. quem errorem cur, quaeso, non impedivisse putandus sit Hom. dicendo Δεῖμω τε Φόβω τε? id ita scriptum, veteri more Δεῖμοι τε Φόβοι τε facile abierit in Δεῖμόν τε Φόβον τε, quemadmodum ο et ω, itidemque ι adscriptum et ν littera, permutari inter se solent. — 128. μαινόμενε. minime male Etym. v. ἄλλως: δαιμόνιε. ejus illud videtur esse interpretamentum, idque frigidum, sequentibus cognatae notionis verbis φρένας ἦλε. — 144. μέτ' ἄγγελος. v. ψ', 199. — 188. ἐνέροισιν. satius est scribi Ἐνέροισιν, quo personae Inferorum intelligantur. — 190. et hic et saepe alias relictum est per negligentiam ἦτοι, ubi ἦτοι ponendum fuit, quae non minus diversa sunt quam ἦ et ἦ. — 211—235. operarum, puto, socordia exciderunt annotata ad hos versus, quae utcumque ex fuga retraham. igitur θ υ μ ω εἶναι ira, nec jejunum, ut videtur viro doctissimo. — ἄνευ ἐμέθεν significat *me invito*, ut Apollon. Rhod. 4, 746.: πατρός ἀνευθε, *invito patre*. de versu 214. sentio cum Heyneo, suppositum esse, initio, ni fallor, facto ab nomine Ἥρης, quam deam nescio quis, nec ille ineptus, requisiverit, tanquam magnum momentum belli Trojani. ineptus autem, vel purus putus Metricus, reliqua adscripsit de Mercurio et Vulcanis, quibus nusquam primae dantur partes in hoc carmine. merito haec cancellavit W. frustra vero addubitant Ἐρμείω, genitivum contractum Ἐρμείω a recto Ἐρμείας. — ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς. expectaveris χερσὶν ἐμαῖς, sed v. ann. ad Odys. ζ', 29. — 230. ἐπισσειών. sane hand opus, geminari sibilum, sed accipiendum ἐπισσειών, quod praebet Barocc. Lips. et Vratisl. b. v. Heyn. — 242. ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο. Heyn.: *quando ipsum reficibat Jovis voluntas aegidem tenentis.* quid? Διὸς νόος, voluntas sola Jovis? at ita nihil opus misso Apolline. scribamus Δ. γόνος, Jovis filius, ut ε', 635.: ψευδόμνοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο εἶναι etc. γ et ν confusa, ut Odys. ι', 395, barbarumque νόος sedulo mutatum a correctore male feriat. cf. 232—35 et inferius 254—261, ex quibus intelligas, post demum has res gubernare ipsum velle Jovem. aliter se res habet 461—64. — 263—68. vix adducor, ut existimem, haec omnia poetam repetivisse, sed solos hic quidem versus 263. et 64. ab eo recitatos esse puto, reliquos autem a grammatico vel librario inculcatos; idque eo magis arbitror, quo fusius explicat in proximis simile de cervo vel capra aegagro. cf. π', 25—27. — 277. εἴως μὲν. v. ann. ad μ', 141. in hisce Addendis. — 280. non male Vrat. d et Heyn.: *παρὰ ποσί.* ceterum simili modo vulgus nostratum cor in braccas cadere alicui dicit, cum desperat. — 347. verbis francogallicis Montbellii nomen subscribendum est. — 357. γαφύρωσεν δὲ κέλευθον. Pind. Isthm. 8, 111. de Achille: γαφύρωσέ τ' Ἀργεΐδασι νόστον. — 541. quodsi hoc ita se habet, eadem adhibenda medicina est λ', 251. — 546 scribamus et hic et π', 626. ἐνένιπεν, de quo ad ψ', 473, Od. π', 417. — ὀ δ' ὄφρα μὲν. imo: — Μελάμπρον, ὃ τόφρα μ. etc.: neque enim hic eandem, quam in εἴως μ', 141., ellipsin usurpaverim. de litteris δ et τ confusis v. ρ', 546 etc. — 656. ἴσχε

γὰρ αἰδῶς Καὶ δέος· ἀζηχῆς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. confidenter ponamus ἀζηχῆς τ' ὄρ' ὁ. ἀ., itaque perpetuo se invicem adhortabantur: neque enim hic locus est γὰρ particulae. sunt istae voculae saepius confusae: v. ann. ad σ', 182, 296, φ', 439, Od. ν', 417, ψ', 174. — 658. ann. sic scrib.: — „librariis: quemadmodum h. l. pars codicum caret ista particula, quos non erat quod sequeretur Barn.“ — 712. πολλὰ δὲ φάσγανα — Ἄλλα μὲν ἐν χειρῶν χαμάθις πέσον, ἄλλα δ' ἐπ' ὤμων, Ἀνδρῶν μαρναμένων. ita haec scribenda esse arbitror, nec, quid sibi velint vulgata ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων, intelligo. viris pugnantis, alios enses, manibus eorum excussos ab adversariis, humi cecidisse dicit, alii autem humeros eorum percussos esse. v. de hisce praepositionibus, nonnunquam permixtis, λ', 546, ρ', 737. — 729. δεδοκημένος, ἀδοκῶμαι, δοκῶ. Apoll. h. v.: ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν. Schol. A.: δοκῶν, ἐπιτηρῶν, quae habent etiam Hesych. et Etym. cf. H. — 740. ann.: „οὐ γὰρ — τοῖς πολ.“ forte excidit εἶναι post πρώτος.

Π, 15. ann. cf. ann. ad Od. φ', 223. — 25—27. idem de hisce versibus sentio ac de ο', 263—68, et fidejussorem pro me Homerum dabo ipsum inferius 76. et 77., quo loco de non visis ab se Diomede et Agamemnone haud memoraret Achilles, si ante comperisset, vulneratos illos domi sedere. — 29. ἀμήχανος laudandus erat potius ο', 14. — 87. sic interpungito: — πάλιν, εἰ δέ κεν — Ἥρης. Μηῆ etc. εἰ δὲ est εἰ δὲ, si quidem, germ. *wenn anders*. scilicet quam dicit Achilles gloriam Patrocli, ea in hoc ipso consistit, ut Trojanos navibus expellat. — 103. ann. νόος. adde ο', 461. — 126. ἵπποκέλευσθε. haud male Bentlejus: ἵπποκελευστά, quod explicat Hesych. v. Heyn. et Schm. v. ἵπποκέλευσθος. — 149. Βαλίον. imo: Βαλίαν. v. τ', 400. — 180. not.: „— α χοροικηλός, quasi ἡ κηλή εἰς χορὸν, chorearum studiosa, quemadmodum“ etc. — 205. νεάμεθα. requiritur νεοίμεθα, revertamur. haec proclive fuit permisceri. — 242. ὄφρα καὶ Ἐκτωρ ἔσεται, ἢ ἕα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίξειν Ἡμέτερος θεράπων, ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι Μαίνουθ', ὅππότε ἔγώ περ ἴω μετὰ μῶλον ἕρῃος. Bergler.: „ut et Hector intelligat, num etiam solus sciat pugnare noster famulus, an ei tunc tantum manus invictae insaniant, quando ego iero (imo: eo) ad pugnam Martis.“ similiter Heyn., etiam ipse de suo addens τὸ tantum, in quo vis sita est sententiae. at ejusmodi vocab. vereor ut intelligendum relinqui possit, vixque dubito quin Hom. dixerit ἦ, h. e. ὡς, οἱ τότε etc. similiter 516.: ἀνεί κηδομένω, ὡς νῦν ἐμὲ κηδὸς ἰκάνει. — 252. et hic et ν', 212. scr. μάχης ἔξ ἀπ. — 293. dele virgulam post ἔσβεσεν. — 295, 96. θεσπεσίω ὁμάδω — ὁμάδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη. cave quidquam mutandum censeas. simplicitas haec est veteris poetae, idem bis a diversis ortum bis eodem verbo dicentis. — 329. malim tamen πόλει. metro timuisse videtur is, qui primus dedit πόλειν: verum sic quoque versus stat recto talo, et cursus homoeoteleutorum interrumpitur. — 342. not. forte Merionae nomen pro Acamantis perscriptum est. — 349. τὸ δ' ἀνὰ στόμα κ. κατὰ ῥίνας Πρῆσε χανῶν. mira, ne dicam inepta, conjunctio diversae notionis praepositionum ἀνὰ et κατέ. quare malim: τὸ δ' ἄμα στ. κ. κατὰ ῥ., h. e. τὸ δ' ἄμα κατὰ στ. καὶ ῥ., nota structura. saepe μ et ν permixta. — 353. scr. ὑπέκ. — 460. τὸν οἶ. pace digammatis suadeo τὸν δ' οἶ, h. e. τὸν δὴ οἶ. aptissima particula, quam notum est saepe excidisse. — 469. versus ταυτολόγος, qui procul dubio ex Odyssea immigravit. — 522. molestior tamen hic hiatus, dignaque est vetus scriptura, quam expendamus. equidem neque illam, neque vulgatam, omnino genuinam puto, sed ex utraque conflata hanc: ὁ δ' οὐδ' ὡς παιδὸς ἀμύνει, οὐδ' ὡς, ne sic quidem, cum occisus sit Sarpedon et in eum res deducta locum, ut corpus ejus spoliaretur atque dilanietur. Od. β', 23.: ἀλλ' οὐδ' ὡς τοῦ λήθετο. Comicus Nub. 512.: ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποθ' ἐκὼν προδώσω etc. similia ὡς et ὡ: igitur hoc forte perscripto, duplex ortus est error, aliis corrigentibus παιδί, cui conveniret ὡ, aliis ponentibus οὐ, quod referretur ad παιδός. ipsum illud ὁ δ' οὐδ' οὐ π. ἀ. κατοφωνία laborat. — 567. Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὄλοην τάνυσσε κρατερῆ ὕσμινη, Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδί μάχης ὄλοος πόνοσ εἶη. cuinam, quaeso, haec placeant? aut quid attinuit caliginem induci, quo acerrime pugnaret? scilicet melius luce pugnaturi erant Graeci et Trojani; qua de re extat praeclarus locus ρ', 645. affecta haec sunt, ponendumque, nisi fallor, μάχης ἀλαός πόνοσ, caecus impetus pugnae per caliginem, quod nostrates dicunt *cin blindes Gemetzl*; vel irritus, quo sensu ἀλαοσκοπιῆ legitur ν', 10 et alias: quoniam cor-

pore Sarpedonis non sunt potiti Graeci. Eurip. Herc. fur. 194.: *τυφλοῖς ὄρωντας οὐτάσας τοξέμασι*. de α et ο litteris confusis v. Odys. κ', 343, λ', 66, μ', 62, φ', 123. — 538. scrib. ὕπο. — 621. not. scr. ι', 678. — 658. *Διὸς ἰσὰ τάλαντα*. cf. θ', 69. — 693. *θανάτωνδε*. num ferendus est accentus duplex contra regulam (Viger. p. 691)? vix arbitrator, malimque scribi *θανάτωνδε*, *πολεμῶνδε*, et similiter alia ejusmodi. cf. ι', 73., ubi *ἠπειρόνδε* velut instinctu quodam scriptum est, κ', 440, et inferius annotata ad ω', 338, Odys. ε', 3, 56, 204, ζ', 42, etc. — 753. *ἤ τέ μιν ὄλεσεν ἀλκή*. similiter ζ', 407.: *δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος*. — 791. non male Heyn.: *πλήξεν τε* e Moscov. 2. v. tamen inferius 119, σ', 416, Eurip. Hecub. 1230, Suppl. 643. cum seqq., Matth. §. 606, 3, Viger. 7, 8, 9. — 810. Venetus, quem Heyn. expressit: *καὶ γὰρ δὴ τότε* etc. Schol. B.: *καὶ γὰρ δὴ ποτε διὰ τοῦ τ αὶ Ἀριστάρχου καὶ γ. δὴ ποτε* etc. Heyn.: „Scil. ex vulgari lectione,“ inquit, „necesse est jam ante bellum, in certaminibus (ἐν ἀγῶσιν) aliquando vicisse Euphorbum. Atqui certaminibus non convenit βῆσεν ἀφ' ἵππων, quod est ἀπεβίβασε, κατεβίβασεν, ἀφ' ἄρματος, deturbavit hasta petendo, ἔγχε ὄρεξάμενος. sic E, 163, 64.: ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδείος νιὸς βῆσε κακῶς“ etc. fefellerunt virum doctissimum verba Scholiastae A de Graecis solitis, ut narrat, *ἀρματομαχεῖν ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρομένοις, καὶ ἀνατοσέπειν τοὺς ἀντελαύνοντας ἐκ τῶν ὀχημάτων*, quae eadem habet Eust., consimiliaque Schol. B. at Graecis quid rei est cum Trojano Euphorbo? imo hoc dicit poeta, olim primo statim proelio, quod iniit adulescens, 20 illum viros curribus deturbasse atque interfecisse. quodsi tantam stragem principum virorum nunc ipsum edidisset, memorandum id fuisset huic nostro in superioribus. — 841. cruentam dicit lorica ab effectu vulnerum illatorum. — 853. scr. *Θάνατος*, ut *Μοῖρα*.

P, 33. Apoll.: *ἀρητὸν, εὐκτόν, ἢ βλαβερόν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων*. (mira interpretatio. Hesych. quoque: *ἀρητὸν, βλαβερόν, πολυχρόνιον*.) βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι πως (perperam libri: τοῖς) δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολεκοῖσι (sic Toll. pro corrupto ἀπολέλασι.) τοὺς γεννηθέντας ἠδὲ καὶ αἰρετὸν κλαίειν κ. πενθεῖν. sic Hom. II. ψ', 108 et alias dixit *ἡμερον* sive ἔρον γόου, κλαυθμοῦ, στοναχῆς. v. ψ', 10, ω', 227, Od. δ', 102, 113, ζ', 500, 501. — 51. asyndeton patheticum, poetae animo velut abrepto e gyro superius dictorum, et in sola cogitatione rei cuiusdam, qua maxime commovetur, defixo. — 104. — *εἰ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δὲ κε φέρεται εἰς ἦν*. postrema Heyn. ita reddidit: *inter mala sane melius esset*, cum φέρεται intellexeret *φερότατον*, quod an fieri possit, viderit ipse ap. Inferos. paulo tolerabilior est, quem Heyn. sequebatur, Berglerus, quippe qui retinuerit sub vexillo φέρετον, vulgatam olim scripturam. verum ne sic quidem procedit ista interpretatio; quam qui probabit, is me auctore scribet *κακὸν δὲ κε φέρετον εἰς ἦν, potius enim id malum foret*; suspicorque id Homerum dixisse. quodsi quis est, qui nolit eripi sibi τὸ φέρεται, ei hoc ponendum fuerit, graviore quidem mutatione: *κακῶν δὲ κε φέρεται, εἰ μὴ*. — 111. male operae: *ἄλικιον* pro *ἄλιμον*. — 157. *οἶόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται*, imo *οἶόν γ' ἄ. ἐ.* — 210. restituerim nunc τὸ Ἄρης, h. e. personam belli, quam indicare videtur epitheton *ἐνάλιος*. irruit in eum Mars, h. e. animo ac furore suo totum implevit. Virg. de Sibylla Aen. 6, 77.: *Phoebi nondum patiens immanis in antro Bacchatur rates*, magnum si pectore possit Excussisse deum. Horat. Od. 1, 19, 9.: *In me tota ruens Venus Cyprum deseruit*. — 287. *Lethi P. mors. scr.* 1, Hippothoi mors. — 446. aliter nunc sentimus de isto *λαρώτατος*: v. ann. ad Odys. β', 350. haud nolim scribi *ὄϊζυρῆστερον*. — 503. *μένεος*. Odys. π', 268.: *ὀπότε μνηστῆραι καὶ ἡμῖν — μένος κρῖνεται ἄρηος*. — 612 — 616. forte excidit annotatio, qua improbabam hos versus, tanquam male cohaerentes cum sequentibus. — 640. friget vox *ἐταῖρος*, idque eo magis, quod statim idem vocab. usurpatur in Patroclo. malim itaque *ἐταῖρον, de sodali*, Patroclo. — 666. *περὶ — λίποιεν*. male hisce appictum est ab operis signum suspicionis pro parentheses. — 699. malim, quod offensione caret: *ὄσθ' οἶ*. fraudi fuerit θ litterae σ antecedens; qua de re v. hymn. in Pana 40. — 709. scr. separatim: *οὐ δέ μιν*. — 736. *ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν Ἀγχιος, ἠὔτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν Ὀρμέμενον ἐξ αἰφνης φλεγέθει*. miror, diu tulisse eruditus composita *ἐπεσσύμενον* et *ὄρμενον*. magna est codicum auctoritas, sed non anteponenda rationi. cave igitur dubites, affectos hic esse libros, cum Hom. dixisset

ἀπεσσυμένωυ πόλιν ἀνδρῶν, expulsoꝝ urbem virorum, dicit urbem captam, civibusque aufugientibus incensam, ut solet fieri. saepe confusae sunt hae praepositiones, nec raro ο pro ω, et contra, exararunt librarii, ductibus harum litterarum similibus decepti. — 709. πόδας ταχύ. haec referenda sunt ad κείνον, non ad Ἀχιλλῆα. cf. σ, 2. — 745. scr. καμάτω. — 760. περὶ τ' ἀμφὶ τε τὰ φρον. tautologia inepta, siquidem non solum circa fossam, sed etiam inter vias, dum illuc fugiunt, caesi fuerint Graeci a Trojanis insequentibus. scribamus: ποτὶ τ' ἀμφὶ τε τὰ φρον, in via ad fossam et circa illam. Locella ann. ad Xenoph. Ephes. p. 24, 4 sequi: „quam frequenter περὶ et πρὸς commutata sint, fraudem faciente obscuro fereque eodem scripturae compendio, nemini non notum est.“ similia ποτὶ et περὶ, nec desunt exempla ο et τ litterarum confusarum. vid. Aristotelis locum cit. ad Odys. ζ', 53, Odys. ο', 16, Il. λ', 706.

Σ, 34. jam displicet hic versus, utpote obscurus brevitate: neque enim quisquam de Hectore et Patroclo cogitet. ortus haud dubie est ex annotatione scripta in margine libri. — 54. ὦ μοι ἐγὼ δειλή. h. e. sine ellipsi: ὦ μοι, ἐγὼ εἰμι δειλή. mire Theognis (Anthol. Palat. vol. 2. p. 628.) dixit: ὦ μοι ἐγὼν ἤβης, Eurip. Hipp. 556.: ὦ μοι ἐγὼ κἀκῶν, quasi ὦ μοι sit adjectivum, quale δειλαιος. — 64. apage barbarum ὄττι. scribendum ὄττι. — 108. — χόλος, ὄστ' ἐφῆκας πολύφρονά περ χαλεπήναι! Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος etc. ponamus Ὅς γε πολὺ etc., auctore Galeno l. de Hippocr. ad Plat. plac. 3, 2.; 3, 7.; 4, 1. — 122. καὶ τινα Τρωϊάδων etc. Andromachen dicit. — 128. ann. versu 10. ita scribito: uti et similia ἐτεὸν inferius 305 et ἐνυμον etc. — 200. ann. versu 12. scr. distinctionis. — 206. αὐτοῦ. τοῦ νέφεος, elicuit ex illa nube Minerva flammam, velut fulminum. — 209. imo sic scribendum est: — ἀμφιμάχονται, (Οἱ γε παν. — ἴκωνται), Ὅς etc. Οἱ γε, ἄστοι, quod intelligendum ex voce ἄστεος. γὰρ et τὲ misceri, tralaticium est. — 214. Ἀχιλλῆος κεφαλή. duplex genit., qui quamvis haud inusitatus sit (v. ann. ad υ', 227), placeret tamen, sicubi inveniretur, Ἀχιλλείης κεφαλῆς, et similiter 615.: μητρὸς Ἀχιλλείης, et τ', 379: Ἀχιλλείου σάκεος, quemadmodum Ἐκτορέη κεφαλῆ ὦ, 276, Γοργεῖη κεφαλῆ pro Γοργούς ε', 741. et hujusmodi alia (v. β, 54, Od. γ', 264) dicuntur. scriptum forte Ἀχιλλείος porro degeneraverit. de η et ος confusus v. Odys. λ'. 284, Eustath. ann. ad Odys. ο', 319, epigr. Hom. 7. — 232. scr. ὑπέκ. — 255. ita potius scribamus: — ἴναι. μὴ μίμνευ ἦδ', h. e. μὴ μίμνετε. — 272. scr. ἀπ' οὐατος. — 283. ut dies diem docet, ne hic quidem ferenda mihi videtur vetus interpunctio, sed recte, opinor, Heyn.: — ἐκπέσει· ποῖν μιν etc. — 292. περνάμενα. cf. γ', 45. — 296. οὐ γὰρ τις Τρωῶν ἐπιπέσειται· οὐ γὰρ ἐάσω. imo: οὐτ' ἄρ' ἔ. v. ann. in superioribus ad ο', 656. — 309. κτανέοντα, occisurum. A Schol.: τὸν κτείνειν βουλόμενον. Eust.: τὸν ἐλπίζοντα ἢ εὐέλπιν ὄντα κτείνειν. Achillem dicit. — 322. satius est poni αἴρει. — 329. ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι. malim ὁμοίην, h. e. ὁμοίως. v. Matth. §. 404. — 357. not. versu 2. scr. ξηρηξας κάτ' ἔπ. — 362. καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, Ὅσπερ θνητὸς τ' ἔστι, καὶ οὐ τόσα μὴ δεα οἶδε. fieri non potest, ut Hom. tam parvo intervallo usurpaverit synonyma βροτὸς et θνητὸς. quovis pignore certaverim, eum dixisse Ὅσπερ ὄνητὸς τ' ἔστι. Hesych.: ὄνητὸς, μεμπτὸς. glossae addubitatae haec est sedes. magnifice enim se efferens Juno virum quemvis mortalem vocat ὄνητὸν, despectum, nec secum, dea maxima, comparandum. cf. Jovis orationem ρ', 443—47, item hujus libri 85 et 432. satis frequenter hic noster utitur verbo ὄνεσθαι: v. δ', 539 etc. praeterea similes sunt O et Θ litterae, in quibus librarii, vulgus incautum, facile lapsi fuerint. — 410. πῆλωρ. h. e. πελώριος, ut Κύκλωψ πῆλωρ Odys. ι', 428. — αἴητον. bene se habere arbitror αἴητὸν, sed alio ac quo putabam sensu, ut quod nunc derivandum mihi videatur ab αἴω, unde αἴετὸν et Ionice αἴητὸν, id quod audiri potest, quod fit ita ut audiatur, h. e. cum sono seu strepitu. scilicet inaequaliter et velut fluctuantes incedunt claudi, quoque capti sunt pede, eum solo imponunt fortius. quem sensum poëta ut magis aperiret, nisi fallor, subjecit χωλεύων, claudicans, quem consentaneum sit surgere cum strepitu, αἴητῶς. vel accipiamus interpretationes Grammaticorum πνευστὸν, πνευστικὸν, ut intelligatur anhelans Vulcanus, dum difficulter surgit et procedit. nam ista quoque pertinere puto ad αἴητὸν. quod attingit ad puncta diaereseos, ea saepe neglecta sunt in libris. v. inferius 596 etc. — 424, 25. audaciam Grammaticorum vel librariorum! juvandi Thetidem studiosissimus Vulcanus, idemque fa-

ciendi quam dicendi peritior, neglecta ipsa salute, quo citius ad rem veniat, *ἄδα*, inquit, *ὄ τι φρονέεις* etc.; illi verba *τίπτει* — *θαμίζεις* ex superioribus repetenda esse putaverent, apta illa Chariti, hic autem nive frigidiora. cf. *v*, 431, *ω*, 139. — 429. scr.: *ἦ ἄρα* etc. — 458. ann. scr.: „*νί*“. h. e. *viri*“ etc. — 485. ann. scr.: „Sch.: *τάτ*“ etc. — 488. scr.: *Ῥοίωνα*. — 489. scr. *ὠκεανοῖο*. — 531. Apoll. emend.: *εἰράων τῶν ἐκκλησιαστηρίων, ἀπὸ τοῦ εἰρεῖν, ὃ ἐστὶ λέγειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν* (imo: ἀγέρειν) ἀγορή, ἢ ἐκκλησία. — 543. *ἐλάστρεον. ἐλαστρεύειν* habet Hierod. 2, 158. et 7, 24. — 546. Apoll.: *ὑγμουσ. τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους, κ. τοὺς αὐλακας*. — 576. redeamus ad scripturam editionum hanc περὶ *ῥ. δονακῆα*. vagantur boves circum arundineta in ripa fluvii. de *παρὰ* et περὶ praep. confusis *v*. *ψ*, 683. — 589. Apoll.: *κλισίην. τὴν σπηνὴν. λέγεται δὲ καὶ ἡ καθέδρα τῆ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν* (Od. *τ*, 55). λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἔπανυλις, ἀπὸ τοῦ κλίεσθαι τὰ θρέμματα. ibi Toll.: „ἢ ἔπανυλις. pro casa pastoralis et rustica cum aliis multis locis ponitur hoc nomen, tum vero Il. *σ*, 589.: *σταθμούς τε — σηκούς*, et Od. *σ*, 300.: *τῶ δ' αὐτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς κ. δῖος ὑφορβὸς Διορπειτῆν*. mox sequitur *v*. 305.: *αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῶ* etc. cf. Hesych. *v*. *κλίσις*, ubi recte emendatum *κλισία*, et Etym. p. 520, *v*. 8.“ — 596. *ἐὺννήτους*. nihil opus *v* geminato, scripti optimaee notae, in quibus Ven. et Harl., editionum vero Aldinae: *εὺνήτους*, h. e. *ἐὺνήτους*. ita scribendum est. *v*. ann. ad 410. — 598. Ann. scr.: — „pyrrhiche et aliae“ etc. — 605. *δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολιπῆς ἐξάροχοιτες ἐδίνεον κατὰ μέσσοις*. sic libri Homericī cum h. l., tum Od. *δ*, 18; sed Athen. 5. p. 180.: *ἐξάροχοιτος*. id placuit Wolfio, eo-que accepto sensum hujus loci perspexisse sibi visus est vir eruditissimus. at vero istud *κατ' αὐτοὺς* quid sibi vult? Berglerus: *inter ipsos*. nimirum id Hom. dixisset *ἐν αὐτοῖς* vel *μετ' αὐτοῖς*: et fac, idem sonare *κατ' αὐτοὺς*, de quo vehementer dubito, quid opus hisce verbis, cum sequatur *κατὰ μέσσοις*? sensit hoc Heyn., quamvis servata Bergleri interpretatione, sed remedium ulceri male celato haud invenit. vide, candide lector, an nos tandem repererimus scribendo *κατ' αὐλοὺς* et, vitato homoeoteleuto, *κατὰ μέσσοις*, quod habetur Odys. *δ*, 19, reliquis immutatis. *κατ' αὐλοὺς μολπῆς ἐξάροχοιτες* dictum est, ut Eurip. Phoen. 733. dixit: *λατοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει μούσαν* etc. *μολπῆ* est *παιδιά*, saltatio, quam illi duo ceteris praemonstrabant. (cf. Odys. *ζ*, 101 etc.) est hoc insigne exemplum confusarum *λ* et *τ* litterarum; quem errorem attingimus ann. ad Od. *σ*, 6. de usu tibiarum illo tempore *v*. ann. et in ordine, et hic ad *ζ*, 13. Hesiodus loco simili, Scut. Herc. 280.: *αἰ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὴν ἱμερόεντα. Ἐνθεν δ' αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κόμοζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μέγα παίζοντες ὑπ' ὄρχηθμῶ κ. αἰοιδῆ, τοὶ δὲ μέγα γελώοντες* etc.; in quibus quae vulgo leguntur haec *τοί γε μὲν αὐ παίζοντες, τοί γε μὲν αὐ γελώοντες*, non sunt ferenda. notum est autem, *γ* et *ν* litteras commutari inter se nonnunquam, et *τὸ α* multis in libris caudam trahere, quasi scriptum sit *αι* vel *αυ*: hinc iste error. — 615. *v*. ann. ad 214.

T, 91. ann. post verba Buttmani *die in dem uralten nicht excidit waren*. — 133. *ὑπ' Εὐρυσεθῆος ἀείθλων*, propter labores ab Eurystheo impositos. *v*. Matth. §. 592. — 178. ann. ita scr.: „— praeter istorum *καὶ δέ σοι — ἔστω*.“ — 181. *Ἄτρείδη, σὺ δὲ* etc. ita loqui solent Graeci, nec subitam conversionem orationis indicat haec forma dicendi, quae Porsoni l. c. opinio est, nec in commotorum tantummodo sermonibus locum habet, ut Hermannus existimat, sed honoris causa priore loco posuisse videntur nomen ejus, quem compellabant; quam tamen regulam migrari nonnunquam, Schaeferus annotavit ad Eurip. Or. 614. ed. Porson. *v*. *φ*, 448. etc. — 236. scr.: *νησίην ἔπ' Ἄργ.* — 275. ann. scr.: *β*, 381. — 287. *Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῶ*. nec *μοι* tolerari potest loco illo, nec *ἐμοί* jam placet, quia sic quoque media nominis *Πάτροκλος* corripienda est, quod nusquam fit apud Homerum. glossema est *μοι*, subnatum illud, ni fallor, ex quo *δειλῆ* perscribi coepit, neglecto apostropho. nam hoc poetam dixisse puto: *Πάτροκλε δειλ', ἢ πλ. κ. θ.* — *ἦρνεῖτο*. suppleendum *λέγων*, ut Od. *κ*, 429. etc. — 348. malim *στάξον ἐνὶ στήθεσσι*. — 355. ineptum *αὐτῇ*, cum eadem dicatur in superioribus. ponendum *αὐτίς*, *αὐτίς ὄχετο, rediit*. *is* sexcenties in *η* mutatum dicit vir egregius, Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 153. cf. Od. *ε*, 190. in Add. vol. 6, Od. *γ*, 352. — 402. ann. scr.: *ignarissimis*. in ipso carmine tam durum mihi nunc videtur *ἔομεν*, ut depravatum censeam, ma-

limque ἄομεν pro ἄωμεν, correpta prima propter vocalem, quae sequitur, sensu quidem medii; vel ἴουεν πολέμοιο, veniamus, redeamus, ex bello, quemadmodum σ', 405. ἔσαν pro ἴσαν legebatur olim in edd., nostraque memoria δὲ καὶ pro δίκαι habetur apud Aeschylum Eum. 343, ε et ι litteris confusis, ut saepe alias. quorum equidem praeteritum ἄομεν sive ἄωμεν, quia verisimile est, haec, ita scripta continue et neglecto apostropho, ἐπεικωόμεν πολ., cum poeta dixisset ἐπεὶ κ' ὤμεν πολ., mutata esse in ἐπεὶ κ' ἔωμεν etc. Hesych. p. 1321. ed. Alb.: ἐπεὶ κ' ὤμεν, ubi pro ordine litterarum requiritur ἐπεὶ κ' ἔωμεν. dederat igitur ille id ipsum, quod commendamus, repertum scil. in codd., ἐπεὶ κ' ὤμεν πολ., degeneravitque κ in χ, sicut ι', 249 et φ', 548; quo facto initio depravationis porro scripserunt propter aspiratam ἔωμεν, vel ἴουεν, quod Eust. commemoravit.

T, 48. dele signum depravationis. — 63. scr. ἀναρόήξειε. — 120. αὐτόθι εν, illico. — 123. το πάρος, jam olim. — 150. malim: ἀμφὶ δ' ἀνάροηκτον etc. saepe αν et αρ permixta deprehenduntur in codd., et dixisse videntur Graeci ἀνάροηκτος per apocopen pro ἀνανάροηκτος, quod idem τῷ ἄροηκτος. v. Schn. v. ἀναρόηκτος. — 183. male ἔμπεδον interpretati sumus ἔμπεδον φρένας: significat enim integram, einen rüstigen Mann, quae laus conjuncta cum prudentiae (οὐδ' ἀεσίφρων) redit ad illud poetae mens sana in corpore sano. — 178—185. ann. extrema: „τέμενος — 533.“ haec inducenda sunt. — 213—241. quo magis haec lego relegoque, eo magis adducor, ut ab Aeneae studiosis inserta putem: tam male cohaerent cum superioribus, quae optime congruunt versui 242., tamque sunt ineptae plena garrulitatis. prudenter Aeneas Homericus 203.: Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, — μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη. tribus verbis dixit, quod ad rem pertinuit, haud moratus longo sermone pugnam. num verisimile est, mox tamen eundem genus suum prolixè enarrare, quod Achillem novisse dixit, et quidem praepostero tempore, siquidem haec si interponere libuit poetae, interponenda erant post 209? cave tam ineptum credas Homerum; sed imitator, quisquis fuit, nec sensit ἀσύστατα, nec, si sensit, pensi habuit, id tantum agens, ut Aeneam suum ad coelum extolleret. semel iterumque (211 et 244.) verus Aeneas negat verbis certandum esse, more puerorum; falsus oratione intempestiva pueriliter detinet Achillem. verus eleganter: Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, Ἴδμεν δὲ τοκῆας, Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα δμητῶν ἀνθρώπων, falsus: εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς, Ἡμετέστην γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἀνδρες ἴσασι, quasi novi quid inferat (καὶ ἰταῦτα), aut magni intersit Achillis scire ista, quae praesertim jam scire illum dixit, aut cognoscere, quae sunt in vulgus nota. sapienti sat. immittendi sunt hisce, si quibus aliis, uncini Criticorum. — 221. equas hodieque Arabes alere solent magno numero, genus nobile propagaturi, equos autem vendere; quod item eadem de causa fecisse cogitandus est Erichthonius. — 266. malim ταμήμεναι, a τέμνω. de δ et τ litteris confusis v. ρ', 546. — 280. parum placet ἔστη bis illatum parvo intervallo. fieri potest, ut Hom. dixerit ἔπη ἰεμένη, h. e. ὑπερέπη νότου, ἐνιεμένη γαίῃ. eadem menda, si menda est, μεσαύλους pro ἐπαύλους legitur ap. Eust. ad Odys. ψ', 358, et contraria ἔπονται pro ἔσονται Odys. γ', 325. in A. 2. Vindob. singulum quidem ἔστη bene habet φ', 70. — 315. quidquid dicit Heyn., malim equidem: μήποτ' ἔτι etc. — 332. scribamus ἀτεῦντα. — 340. virgula distinguendum post πάντα. — 362. ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἴμι. imo: ἀλλ' ἀμαλὰ στ. ε., h. ὁμαλῆ, ὁμοῦ, στιχὸς, simul cum ordine, quem duco. — 369. ann. scr. ἐπιθήσει. — 391. ann. „— συνδουεῖσθαι εἰλειδίσις.“ malim nunc: συνδ. ἀεὶ λιγέως. — 410. versus inelegans et ταυτολόγος, quem ex interpretatione ortum arbitror: νεώτατος καὶ διὰ τοῦτο φίλατος. hoc arrepto nescio quis ineptus videtur versus proculdiss. — 420. hic quoque pannus putidus est interpolatoris. animadvertit Hector fratrem Polydorum. hoc dicere satis habuit Hom.; ineptus Grammaticus inculcavit sublecta superiore versu, quae per se intelliguntur. — 431—33. male repetita. non lacessiverat dictis Hectorem Achilles: quorsum igitur ista ἐπεὶ — μυθήσασθαι? imo par pro pari referens Trojanus nullam pro nulla salutem reddit et ad rem properat, velut Vulcanus σ', 424. hoc χαρακτηριστικὸν in utroque heroë, dignumque est Homeri ingenio. quare valeant pessimi isti corruptores librorum. — 434. οἶδα δὲ, οἶδα δῆ. — 470. ann. dele vocab. neglectus: neque enim hic quidem neglectus, sed male additus est apostrophus. — 474. ann. scr. ubi pro uli. — 494. σ et ζ non semel confusa, sic fuit cum legeretur in libris ἔκδορε pro ἔσδορε φ', 18. cf. ibid. 495. ann., Od. β', 63. ann., Od. σ', 247. etc. — 144. ἐκ ποταμοῦ, ἐξω ποτ. v. Il. ξ', 130. etc. — 204. ἐρεπτόμενοι ducendum ab ἐρέπτειν sensu

τοῦ ζοῖσθαι, *tegere, circumdare*, ne esum significans frigeat, sequente κείροντες. — 238. malim, variato rhythmo: ζῶνός δ' ἐσάω, ut olim editi. — 245. vi caret αὐτόν. quare ponendum censeo αὐτῶ, Achilli. — 303. ἀν' ἰθ' ὑν. cf. Schn. v. ἡ ἰθ' ὑς. — 356. ἴς Ποταμοῖο. h. e. Ποταμός. nota haec periphrasis personae. — 382. ἄψορῶν — ῥέεθρον — paulo durior est horum interpretatio, quam perscripsi, malimque nunc κατέσσοντο accipi sensu activi vel medii; nec displiceret καλλιρέεθρον. — 391. ἀφ' ἑστασαν, *secesserunt*, seorsum steterunt, οὐ ξυνέπεσον. — 403. ante hunc versum inserenda sunt verba *sed — prosternit*. — 439. οὐ γάρ. hic quoque scribendum puto οὐτ' ἄρ', ut ο', 657, ubi v. ann. — 491. μειδιδώσασα, *irridens*. significatus rarior hujus verbi. — 499. πληκτίζεσθαι. cave auscultes Scholiastis. πληκτ. nihil aliud est quam plecti, quemadmodum Diana vapulavit ab Junone. hoc sibi pariter metuendum esse ait Mercurius, deus ex minoribus, idemque prudens, qui Latonae libens concedat. πληκτ. ἀλόχοισι pro ὑπ' ἀλόχων. — 507. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανός τρέμε. scrib.: ἀ. δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανῶ τρέμε. h. e. ἀμφότεριμε σὺν ἑ. ἀμφο. tremore corporis divini etiam vestis vibrata est. de ω et ος confusis v. ann. ad β', 642. — 519. οἱ δὲ μεῖγα κνθ. malim: οἱ δ' αὐ μ. κ. haec permixta saepius, librariis negligentibus τὸ αὐ, tanquam supervacaneum. — 560. ἐσπ. δὲ, ἐσπ. δῆ. — 600. dele virgulam post Έκ., quia αὐτῶ pertinet ad Ἀγῆνορι. — 605. scr.: — οἶσι, τόφρ' etc.

X, 2. ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκένοντό τε δίψαν. cur, quaeso, potum sibi memoret, cibi omittat mentionem? non ita solet hic noster. igitur scribamus: ἰ. ἀποψυχέντε (vel ἀ-ψυχθέντε) πῶνον, ἀ. τε δ. dualis plurali junctus nihil habet insoliti: v. γ', 18, 210 etc. de ε et ο litteris confusis diximus ad μ', 213, de α et ι Odys. ω', 198, hymn. in Mercur. 79 etc.; de apostropho temere vel addito vel neglecto passim in hisce annotationibus. — 33. ὄμωξεν — οἰμώξας —. hoccine est Homericum? cras fortasse credam, non hodie, sed malim οἰμωξεν vel ὄμωξεν. sic libri habent Ἀργείων pro Ἀργείην Od. δ', 279, et ἐὼν ejusdem carminis postremo libro, 379, ubi requiritur ἔην, et contra γαλέην pro γαλεῶν Batrach. 128. οἰμωξεν vero postquam semel scripserant, corrector aliquis pugnas se ratus fuerit ponendo ὄμωξεν. — 45. περὶνὰς, a πέρνημι. cf. σ', 292. — 59. ἔτι φρονέοντ'. inepte. Paris. A et marg. C, item unus Vindobonensis librorum: ἐτι φρονέων. scribamus: ἐπιφρονέων γ', ut Odys. τ', 385.: ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. de ἐπι et ἐτι inter se commutatis v. ρ', 41, Odys. α', 414. — 61. αἴση ἐν ἀργ. abesse salvo sensu poterat praepositio. v. ann. ad σ', 135. — 70. ann. scr.: „ο', 606.“ — 72. Critici, quanti sumus? ἀρηιναμένω, vel ἄρηι κταμένω, δεδαίγμένω ὄξει χαλκῶ? quis haec patienter ferat composita, cum nihil aliud sit ἄρηι κταμένω quam δεδαίγμένος χαλκῶ? aut hic, aut nusquam, fucum fecit librariis κ et σ litterarum similitudo, nec dubium est quin Hom. dixerit ἄρη' (h. e. ἄρηι) ἴσταμένω, stanti in bello. verba belli esse ἴστασθαι et stare, nemo ignorat. Xenoph. Anab. 1, 10, 1.: καὶ οἱ μὲν μετὰ Ἀρμίου οὐκ ἔτι ἴστανται, ἀλλὰ φεύγουσι. cf. inferius 231 etc. — 97. scr. π. ἐπὶ πρ. — ἐρείσας, h. e. ἐπερείσας (ἡ', 269), ubi acclinavit. cf. 112. — 111. εἰ δὲ —, quid vero, si —. — 146. malim ὑπεν, accentu retracto. — 155. ann. ad πλύνεσκον: „— ν', 84.“ locus alienus. — 195. ann. scr. ὑπὸ πύργου. — 199. ὡς δ' ἐν ὀνειρῶ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν. inutilia sunt verba οὐθ' ὁ διώκειν, nec, puto, genuina, sed dixerat Hom. praeclara sententia: — ὑποφύγειν αὐθ', ὁ διώκει. saepe confusa α et ον. infinitivum intulit corrector, postquam scribi coepisset οὐθ'. — 231. haud nolim στέομεν, ut εἶδομεν 244 etc. — 240. ann. „deinceps.“ imo: ex ordine, alter post alterum. — 281. quomodo ἀρτισπῆς, quem mentitum esse dicit? vereor ne ponendum sit ἀλλά τ' ἀναρτισπῆς. similia in libris α, η, ις: hic fuerit fons erroris. — 301. ann. dele verba „ἀλίαν — ignorat,“ siquidem Hom. ἀλίαν calorem dixit O. ρ', 23, cuius loci tum non memineram. — 304. similiter Ap.: ἀσπονδῆς. χωρὶς πάσης σπονδῆς, ἀνευ κακοπαθείας. — 313. quidni dixerit ἔμπροσθεν? — 321. scr. εἴξετε. — 327. malim hic quoque ἀντικρῶς. — 328. explicatio spesiosior quam verior. malim sane: μελή τάμε χαλκοβαρή. — 345. ann. versu 4. scr. cerebrum. — 439. μίμνε, mansit, quippe occisus. similiter Germani in tali causa: er blich. — 454. scr. ἀπ' οὐατος. — 499. hic quoque satius fuerit scribi ἄν εἶσι, ut 492. — 504. versiculus conglutinatus a Metrico, qui interpretationibus verborum μυελὸν — δημόν et ἐν λέκτροισιν, in margine adscriptis, abuteretur. scripserant, puto, explicatores ἐν

εὐνῆ μαλ. et ἐμπλ. Θαλέων: his ille verbis dispositis, ponendoque εὐν et de se addendo κῆρ, extudit hexametrum. — 514. ann.: „ἀλλὰ, saltem.“ non opus eo sensu, sed simpliciter haec opponi videntur superioribus.

Ψ, 10. cf. ann. ad ρ', 38. — 14. ann.: „ζ', 124.“ scr.: φ', 124. de ι et ο litteris permixtis cf. 75. — 15. δεύοντο ψαμ., δεύοντο etc. epimone. v. ι', 557, 584. — 16. πόθειον, desiderabant, germ. sic vermissen ihn. cf. β', 703, 709 etc. — 37. ann. scr.: „ξ', 208.“ — 75. καί μοι δὸς τὴν χεῖρ' ὄλοφ' ὄλοφρομαι. libri vet. uno tenore: καί μοι — χεῖρ' ὄλοφ. neutra harum orationum proficit. apte enim Odys. λ', 391. Agamemnonis anima, agnito Ulysse, gaudens et conditionis oblita suae (Odys. λ', 203—221, 392, 93.) in amplexu amici ruit; hic inepte Patroclus, non primo congressu, sed postquam Achillem objurgavit de mora sepulturae, ibi demum manum porrigere illum jubet, quem tamen amplexari se cupientem fugit 100. nec melius cohaeret ὄλοφρομαι. quid multa? depravatus, si alius quisquam, est hic locus, nec dubie sic scribendus, deletis signis parentheses: — Ἄϊδος δῶ, Καί μιν δις τὴν κῆρ' ὄλοφ., et bis, sive dupliciter, fatum meum deploro, ut quo fato et secludar a vivis, necdum admittar ad mortuos insepultus. poeta quidam Centaurus (Der Salon, Hamb. 1834, pag. 267.): — „Er lacht über den Aberglauben, er spöttelt selbst über den fliegenden Holländer, den ewigen Juden des Ozeans; jedoch unwillkürlich in einen wehmüthigen Ton übergehend, schildert er, wie Myn Heer auf der unermesslichen Wasserwüste die unerhörtesten Leiden erdulden müsse, wie sein Leib nichts anders sei, als ein Sarg von Fleisch, worin seine Seele sich langweilt, wie das Leben ihn von sich stößt und auch der Tod ihn abweist“ etc. Etiam Odys. γ', 350., si divinavi, librarios delusit adverbium δις, quamvis alio ibi sensu usurpatum, et similiter χεῖρας pro κῆρας nobis propinarunt φ', 548. de ι et ο confusis cf. 14, Od. β', 194, hymn. in Apoll. Pyth. 233, Schol. A. 2. ad Od. μ', 301, ubi Μεμψόωρος perperam legitur pro Μεμψιδ., Aeschyl. Suppl. 477, Eumen. 45, 442. — 123. malim ἐνθα τ' Ἀχ., ut β', 594: ἐνθα τε Μοῦσαι etc. de ρ et τ permixtis ad Odys. σ', 16. — 148. cf. θ', 48. — 227. scr. μέτα. — 238. imo scribendum, numeris vividioribus: πᾶσαν, ὅποσ' ἐπίσχε etc. non semel confundunt α et ον et apostrophum neglexerunt, ut facile ὅποσα transierit in ὅποσον, quo facto necesse fuit poni ἐπίσχε metri gratia. de integris, nec elisis, praepositionibus verborum v. τ', 75, Od. δ', 215 etc. — 244. scr. αἰδι. — 273. „ἢ διπλῆ, ὅτι τὸ δεδεγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ζμψύχων. Schol. A. manent, expectant, vos; vobis servantur. Ap.: δεδεγμένα. ἀναμένοντα, προσδεχόμενα. similiter Eust.“ Ex II. — 307. — ἵπποσύνας ἐδίδαξαν Παντοίας· τῶ καί σε διδάσκέμεν οὔτι μάλα χρεώ. vix et ne vix quidem adducor, ut, ita locutum esse Homerum, existimem, sed hoc, ni fallor, dixit: — ἵπποσύνας σοι ἔδειξαν. scripserint continue ἵπποσυνασοιδείξαν: hinc factum ut alterum σ negligeretur, deinde permutatis inter se, ut saepe alias, ο et ε, itemque ε et ι litteris, quodque caput est δ perscripto pro ι, quemadmodum Odys. η', 69. τοιάδεσσιν legendum est, si divinavimus, pro τε καὶ ἔστιν, existeret inelegans istud ἐδίδαξαν. usus verbi δεικνύναι sensu docendi non est obscurus: v. indices Euripidis, Aristophanis etc. — 344. εἰ γὰρ ν' ἐν νύσση γε παρὲξ ἐλάσσησθα διώων. Heyn., secundum Berglerum: si enim ad metam praetervectus fueris urgens. at hic non agitur cursus ad metam, sed a meta retro ad mare. praeterea nec verba ἐν νύσση significare possunt ad metam, nec, si possent, congrueret illis τὸ παρὲξ. quid multa? affectus est hic locus et sic haud dubie scribendus: εἰ γὰρ κεν νύσσης, vel νύσσην, γε π. ε. δ., nam si metam praetervectus fueris citato cursu. adhaesit τῶ κεν littera initialis verbi νύσσης, s autem sive ν in ι adscriptum transit, ut passim. — 355, 6. scr. ἐπ', ἐπι. — 381. ἐπ' αὐτῶ γὰρ κεν φάλῃς καταθέντε πετέσθην, num ad illum capitibus demissis volabant; demissis cap., more equorum velocissime currentium. minus recte Berglerus: capitibus protensis, inepte autem novissimus interpres: super ipsam enim capitibus repositis volabant, cum verba ἐπ' αὐτῶ referret ad καταθ. κερφ., cum pertineant ad πετ. — 409. φέριστοι, optimi. blandimentum, nihil amplius. male interpretes: praestantissimi, quos equos tardissimos dicat Nestor 310, seniores Menelaus 445. — 477 Boisson.: κεφαλῆς ἐκ δ. δ. verum ne sic quidem placet haec scriptura, sed restituendum arbitror ἐνδέρκεται. — 481. quomodo εὐλήρα, si vox haec derivata est, ut videtur, ab εἰλίει? Schol. A.: — ἔστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλήρα καὶ εὐλήρα, δηλοῖ δὲ τὰ ἡνία. idem: ὅτι Ἡρωδιανὸς καὶ ἐπὶ ἱμα-

τιου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαι φησι τὴν λέξιν, quae itidem illi notationi congruunt. apparet autem, fuisse codd., in quibus scriptum esset εἰληρα. id genuinum arbitror. — βέβηκε, *vehitur*. — 483. divinavit Heyn., ponendum esse νεῖκε ἄριστε. id monstrat Harlejani et alterius Moscuensis scriptura νεῖκη, nec abhorret ipsum νεῖκει, cum notum sit, permisceri solere η et ε, de quo cum alias exposuimus, tum in hisce Addendis ann. ad κ', 466. nimis confidenter Aristarchus: νεῖκος. recte tamen et ille probavit accusativum, quemadmodum εἶδος ἄριστε γ', 39. et similia dixerunt hic noster et scriptores. — 513. scrib. ἔλυν ὄφ' ἵππους. — 517. ἄνακτα, *dominum*, possessorem equi et currus. sic τῶν ἀνακτας dixit Aeschylus Pers. 356 etc. — 539. scr.: ἐκέλευε. — 542. Ἀχιλῆα δίκη ἡ μεῖψατ' ἀναστὰς. ferendum δίκη, nec tamen deterius foret διχη ἄν., *scorum* a ceteris surgens, διχοστατῶν. de η et χ litteris confusis v. ann. ad 75. — 576. ἐς μέσον ἀμφοτέρωσι δικάσσατε. h. e. ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων, *inter utrumque nostrum*, falluntur Scholiastae. — 627. cf. 772. — 637. ann. scr. Phyleo. — 640. λείπετο, *supercrant*, utpote in extremo tum certamine cursus equestris, a quo hic coeperunt ludi. — 745. ann. scr.: „v. ξ', 230, φ', 41.“ — 766. scr. ἐπι. — 800. quod ad Heynei quaestionem illam attinet, usurpanda haud dubie est figura πρὸς τὸ νοητόν, de qua cum alias, tum ad π', 281. amicus amico, superstiti futuro, sua omnia legaverat. — 871. ὡς ἴθ' υνευ. h. e., ni fallor, ὡς τις ἴθ., *ut aliquis solet dirigere sagittam*, gestu sagittam dirigentis. ellipsis usitata: v. σ', 362, Odys. ε', 400 etc.

Ω, 12. δινεύεσκε. v. ann. ad 454. — 19. malim ἀεικίην, ut Ap. v. ἀεικίζην et Schol. ad π', 545, quam scripturam Eust. quoque commemoravit. v. α', 205, η', 198, Odys. σ', 394, inferius Od. β', 346 etc. — 21. ann. scr.: „ἴνα — ἐλκ.“ — 42. ἐπεὶ ἄρ. haec non habent, quo referantur. scribamus: ὅστ' ἐπίκαρο, μεγ. — εἴξας, εἰς' etc. ἐπίκαρο, *praecipituli cursu*. v. ann. ad π', 392. — 90. imo: — κείνος ἄνω γε, h. e. κείνος γε ἄνω, *in altum*, in coelum, intellecto ex superioribus καλέει. malim quoque αἰδ. δὴ, cum sensus gratia, tum ne bis parvo intervallo legatur δέ. — 119. scr.: τὰ κε. — 221. θυσοκόοι. cf. ann. ad Od. φ', 145. Ap.: θυσοκόος. εἶδος μάντιος, ὁ διὰ θυμάτων ἢ θυμιμάτων ἰοῶν, ὃ ἐστι συνεις, τὰ μέλλοντα. — 223. scr. ἐσέδρακον. — 226. scr. κατατείνειν. — 227. ἐπὴν γόσσο ἐξ ἔρον εἴην. v. ann. ad ρ', 38. — 318. scr.: κληῖσ'. saepius hoc in genere operae errarunt. — 333. Πηλείωνάδε. monstrum verbi cum duplici accentu, quorum prior quartam a fine syllabam occupat, quod nusquam fit. praeterea illud —δε non solet usurpari in hominum nominibus propriis; nec conjuncta haec erant in antiquis libris, sed legebatur Πηλείωνάδε (sic), ut auctores sunt Scholiastae Veneti et Victoriani. profecto scribendum est: πρὶν Πηλείωνά γ' ἰκέσθαι. de confusis γ et δ litteris v. ann. ad ε', 283. — 390. vereor ut haec sana sint, malimque: πειρᾶ ἔμειο, γεραί', ὡς εἴρηαι etc. ὡς et καὶ confusa, ut Od. ξ', 388 et alias. dissimilia sunt, quae Heyn. excusat, ista Od. δ', 119.: ἢ πρῶτ' ἐξεροίτο, ξηαστά τε πειρήσαιο. — 425. sero intelligo, scribendum esse δίδοσθαι, sicut ξενύνησθαι π', 145, ubi v. ann. vicit interpretatio διδόναι, quam versui adaptaverunt. — 454. ἐπιθήσεισεσκον. paulo frequentior hoc libro quam alias est usus ejusmodi formarum: v. 12, 13, 15, 17, 23, 24, 109, 258, 455, 472, 607, 752, 755. — 516. Tyrtaeus 1, 23.: ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιδόν τε γένειον. — 585. scr: Ἀχιλῆι. — 608. asyndeton epexegeticum. — 670. σχήσω γὰρ τόσον πόλεμον χρόνον, ὅσον ἄνωγας. tot poetam homoeoteleuta intulisse, ubi minime opus esset? cave credas, sed hoc dixit procul dubio: σχ. γὰρ τόσον πόλεμον χρόνον, ὅσο. ἄ., de quo usu genitivi v. ε', 523, φ', 111. υ et ν, ipsaque ον et ον, non semel permixta sunt: v. hymn. in Merc. 6, indices Euripidis et Comici, Schol. Vict. infra ad 753 etc. — 677. β', 1. — 707. πτόλει. non memini diaeresin usurpatam me' videre in hoc vocabulo ap. Homerum. quare malim: — πτόλει ἑλλίπετ' ἄν. — 717. ἀγάγοιμι, ut ἐθέλωμι etc. v. Add. ad ι', 414. hic quoque libri fere: ἀγάγοιμι. Lips.: ἀγάγομαι. — 721. ferri quidem ista interpunctione potest Veneti scriptura, sed habet tamen duri quiddam, quod ab Homeri ingenio atque eloquentia abhorret. correctionem suspicor esse ejus, qui καιροφάνοις istis αἰοιδούς, θρήνοους ἐξάρχουσ' haud offenderetur. ponamus, quod poeta dignum sit, hoc: θρήνων ἐξάρχους, οἴτου στονοέσαν αἰοιδῆν, h. e. ο. στονοέση αἰοιδῆ, *cantione flebili mortis*. cf. inferius 735, σ', 485, φ', 382, ψ', 258, Od. α', 166; et de voce οἴτος γ', 417; de permutatis autem inter se nonnunquam litteris ε, ο et ον Odys.

χ', 26, indicem Aeschyli, etc. — 722. Barocc.: ἐθρήνου. Barnes.: ἐθρήνευ. hoc accipiam. — 730. ἔχες δ' ἀλόχους. Schol. Vict.: ἤτυμολόγησε τὸ ὄνομα Ἐκτορος. quod quidem nomen ab ἔχειν ductum est. cf. Odys. ζ', 183. — 734. scr. ἀθλεύων. — 744. scr. πυνιόν. — 764. scr. ὄς.

O D Y S S E A.

A, 24. δυσομένον Ὑπερίονος. menda inveterata: neque enim locum hic habet futurum, sed scribendum procul dubio est *δνομένον*, sicut *ἀνιόντος*. ortum videtur σ ex ο littera simili, quae sequitur, *ΔΤΟΜΕΝΟΥ*, *ΔΤΟΜΕΝΟΥ*. contrario errore *ἐρούουσι* pro *ἐρούουσι* scriptum est in vulgatis olim libris II. λ', 454. — 86. ann. scr.: II. α', 514. — 171. ὀπποίης — ἀφίκεο; intell. *κατάλεξον* ex superioribus: *κατ.*, *ἐπι ὀπποίης*. v. ἀφ. alioqui dicendum fuisset *ποίησ*. — 226. *εἰλαπίνη* ἤε. dura synizesis atque codd. fere: *εἰλαπίν'*, quod intelligas *εἰλαπινά* ab *εἰλαπινός*, accentu retracto. malim tamen *εἰλάπιν'*, *εἰλάπινα*, quoniam dicitur *εἰλαπίνη*, h. e. βρώματα sive ἐδέσματα *εἰλόπινα*, quemadmodum *εἰλαπίνη* est *δαῖς εἰλαπίνη* vel quiddam ejusmodi. posset etiam sumi nomen *εἰλάπινου*, cum legatur *πίνου*, quod prima et propria notione significat potum quemlibet. ejus vocabuli prior syllaba corripienda erat metri gratia, sicut penultima in *εἰλαπίνη*. sed magis placet adjectivum *εἰλλάπινου*. — 260. *καὶ κείσε*, etiam illuc, ut deinde ad nos. — 276. *μέγα δυναμένοιο*. haec verba nescio quis primum, ni fallor, in margine adscripsit versui I. *Εἰρεσιώνης* (vol. 6. p. 367.), quae dein genuina *μέγα δαινυμένοιο* expulerunt. quis enim audiat dicentem *μέγα δυναμένοιο*, ὃς *μέγα δύναται*? — 297. Ap.: *ὄχέειν*. *νηπιάας ὄχ*. τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὄχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος. quem Scholiastae illi auctorem habuerint. ceterum haec affecta esse non dubito. quis enim unquam ita aut locutus est, aut loqui potuit per analogiam? praeterea me movet Sophistae interpretatio: τὰ νέων φρονεῖν. quid? *ὄχεῖν* ut sit *φρονεῖν*? nugae. aliud ille vocab. legerat in libris suis, scilicet *κοέειν*, h. e. *νοεῖν* seu *φρονεῖν*, de quo v. ann. ad II. 221. et Buttm. *Lexil.* 2. p. 265. est hoc satis obvium ap. scriptores genus mendae, cum litterae inverso ordine perscriptae sunt, sive casu, seu per oscitantem librariorum: velut Porsonus *μόνον* in νόμον mutandum esse intellexit apud Comicum Av. 464, ubi v. ann. et adde- sis Aeschyl. Suppl. 783, Horat. Sat. 2, 3, 28, Vindic. Ovid. ad Met. 15, 364. sic igitur h. l. scripserunt, opinor, primum *ὄκέειν*, deinde *ὄχέειν*, quod intelligi posset; vel forte permutatis *κ* et *χ* litteris, ut saepe alias (v. II. φ', 549, ψ', 75 in Add. etc.), inusitatum verbum *χοέειν* sedulo mutarunt. — 376—80. huc transscripta, nisi fallor, e libro 2, 141—45, quo loco apte claudunt orationem Telemachi.

B, 31. scr.: ἦν χ' ἡμῖν. — 33. *αὐτῶ* alienum. ponamus *αὐτως*, sic, pariter ac bonus est atque utilis. — 63. οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς οἴκος ἐμὸς διόλωλε. quid hoc sibi vult, quod dicit, domum suam non amplius bene perire? aut qui potest, ut aliquid peccat bene, καλῶς? scribamus haud cunctanter: οὐδέ τι καλῶς, h. e. *αἰσχροῶς*, sicut inferius 283. οὐδέ τι ἴσασιν etc. haec etiam ἦ, 273 et alias confusa. — 96. non abhorret, *κούρους* appellatos esse a tonsione puerorum ingenuorum tempore antiquissimo: nam Homeri aetate quidem Graeci comam alverunt. v. ann. ad β', 11. — *τούτους*. cf. inferius 165. — 115. εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει — *Μυκῆνη*. intell. *καλῶς ἔστι*, quod ironice dixit. v. ann. ad μ', 141. sic autem interponendum est: — *Μυκῆνη*. *Τάων* — ἦδη. *Ἄτάρ* etc. — 148. v. hic quoque ann. ad μ', 141. — 194. imo hic quoque permixtae videntur *ι* et *ο* litterae (v. Add. ad II. ψ', 75.), nec dubito quin ponendum sit *αὐτίς*, *ιτρικ*, ut Antinous. — 203. βεβρώσεται, βρωθήσεται. Matth. §. 226. — 251. εἰ πλεόνεσσι ἐποιτο. consideranti mihi diligentem interpretationem illam Scholiastarum εἰ πολλοὶ αὐτῶ ἐποιτο, vix dubium est quin Hom. dixerit *εἰ πλεόνες συνέποιντο*. depravatione proclivi scripserunt *πλεόνεσσι*, quo facto necesse fuit poni *ἐποιτο*. quod intellexit Buttm.; sed durior est ejus emendatio *εἰ πλεόνες οἱ ἐποινο*. similiter 287.: *καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτὸς*, 413.: *τοὶ δ' ἄμ' ἐποντο* etc. — 255. perspicuitatis causa sic interpungamus: *ἀλλ', ὄϊον, καὶ, δηθὰ καθ.*, ἀγγ. etc. h. e. *ἀλλὰ, ὄϊον, καὶ ἐν Ἰθάκῃ πεύσ. ἀγγ.*, *δηθὰ καθ.*, *verum, opinor, etiam in Ithaca nuntios acci-*

piet, diu sedens, si diu sedebit expectans, δηθὰ καθήμενος, quibus in verbis inest significatio rei non futurae. — 271. ἐνέσταται. v. de hac metaphora Bährus et interpretes Herodoti ad 9, 3. ridicule Ariostus sensum hominum in luna asservari dicit, ampullis infusum, *Orl. fur.* 34, 83.: *Era come un liquor sottile e molle, Atto a esalar, se non si tien ben chiuso; E si vedea raccolto in varie anpolle, Qual più, qual men capaci.* et libro 39, 57.: *Aveasi Astolfo apparcchiato il vaso, In che 'l senno d' Orlando era rinchiuso; E quello in modo appropinquogli al naso, Che nel tirar, che fece il fiato in suso, Tutto il votò. Meraviglioso caso, Che ritornò la mente al primier uso* etc. — 272. τελέσαι ἔργον τε, ἔπος τε. zeugma. — 284. bene habet ὡς, sed ὀλέσθαι non est intelligendum τὸ ὀλέσθαι, verum haec ita explicanda sunt, per idiotismum Graecorum: οὐδὲ τι ἴσασιν, ὡς δὴ σφι σχεδὸν ἔστι θάνατος κ. κήρ μέλ., (ὥστε) πάντα ὄχ. ἐπ' ἤματι. — 303. imo: *ne sit tibi curae aliud quidpiam, malum illud futurum, opus seu verbum.* concise dictum. — 346. malim πολυιδρύησιν. v. ann. in superioribus ad II. ὦ, 19. — ann. media scr. nihilie vocem. — 410. ann. sic scr.: φερόμεθα, φέρομεν. cf. 414. — 427. ἐπρησεν. haud deterius foret ἐμπρησεν, quemadmodum ἐμπρηθῆναι sive ἐνιπρηθῆναι frequentatur in hoc genere. v. II. α', 481 etc. — 434. ann. scr.: „adscriptis haec Eichh. illis Virgilii“ etc.

Γ, 6: ταύρους. arietem quoque et aprum Ulysses Neptuno immolari iubetur λ', 130. — 45. εὐξεια, εὐξηαι. — 126. εἴωσ μέν. v. ann. ad II. μ', 141. — 152. ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτυε πῆμα κακοῖο. Bergherus: *insuper enim Jupiter parabat damnum mali.* vereor ut recte, malimque haec ita intelligi: Ζεὺς γὰρ ἐπῆρτυε πῆμα ἐπικακοῦ, *Jupiter enim malum malo accumulavit.* cf. α', 278 etc. — ὅς ῥ' ἔριν ὄρσε. euphoniae consulet, qui omittet ῥά, quod metri gratia additum videtur sine necessitate, vel ortum ex σ littera, quae antecedit. — 198 — 200. temere transcripta ex libro 1.: neque enim hic est, quod Nestor Telemachus ad virtutem excitet, antequam is de procorum injuriis narravit. quibus deletis melius quodque cohaerent utriusque orationes. — 220. πάσχομεν, ἐπάσχομεν. — 224. jam minus placet hyperbaton, malimque κατεκλεάδοιτο, ut κατεκλύω, κατεκπλύω etc. v. β', 104. — 242. ἀθάνατοι θάνατον. paronomasia. — 278. ann. scr. ἄθραυστος. — 295. scr. νότος. — 312. ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν. dure dictum. quidni ponamus ὅσον? de ον et a confusis v. superior ad II. ψ', 238, ibidemque in ordine ad 537 et Od. κ', 263. — 365. παρὰ νηϊ. h. e. ἐν νηϊ, sicut Schol. ad ν', 259.: *παρ' ἐκάσταις γούν ἀριστείαις σεμνὸς φαινόμενος* etc. cf. Viger. 9, 6, 2., pag. 643. 353.: *νηὸς ἐπ' ἰκρίοφιν.* — 400. delenda est virgula post ἄρ'. — 402. αὐτε | καθεῦθε |. simul emendemus rhythmum et homoeoteleuton auferamus sic scribendum: αὐτ' ἐκάθευθε. ejusmodi mendae sine libris corrigi impune possunt. — 447. II. α', 458. — 481. scr. βήσατο.

Δ, 3. ann. scr.: „et primus eorum ν', 27.“ — 18, 19. etiam h. l. scribendum esse ajo κατ' αὐλοῦς, nec muto ἐξάροχοντες. v. hic nobis annotata ad II. σ', 605. — 33. scribamus: — βάζεις, εἰ μὲν δὴ etc. ἀσύστατα sunt ἦ et δὴ, nisi δὴ intelligatur ἦδη, quod hic non potest, dudum reverso Menelao. εἰ μὲν δὴ, siquidem sane. v. Viger. 8, 6, 3., et de εἰ et η confusis superioribus annotata ad II. κ', 466. — 38. scil. codd. soloece: ἄμ' ἐσπέσθαι. v. Matth. §. 233. — 48. ann. scr.: „II. κ', 576.“ — 61. πασσαμένω. Am. Q.: πανσαμ. — 102. cf. hic ann. ad II. ρ', 38. — 118. πατρός. non Ulyssis scil., quem ejus patrem esse nondum comperit Menelaus, sed cujusvis, quem periisse suspicatur in bello Trojano. — 122. Ἀρτέμιδι. v. ann. ad ζ', 151. — 135. ann. scr.: „δηλοῖ μὲν οὐκ ὀρθῆν“ etc. αὐτῶ, νήματι, non τάλάρῳ, ut Eust. — 159. ἐπεσβολίας. v. de hujusmodi verbis compositis ann. ad II. τ', 32. — 177. ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῶ. emphasin nullam habet αὐτῶ, nec hujus loci est, sed scribendum: ἀν. δέ μοι αὐτως, sic, sic ut antea, vel δεικτικῶς: sic ut vides. v. ε', 179, II. α', 133, et de his vocabulis confusis Od. β', 194, κ', 300, φ', 194. — 178. dele virgulam post ἄλλο. — 192. καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν. recte Bergh. : *et nos mutuo interrogaremus;* neque enim de solo Menelao colloquebantur. simile est διαεπέμεν ἀλλήλοισιν 215. — 208. olim vulgati libri et Am. B.: ἐπικλώση, non male illi quidem; v. tamen ann. ad hymn. in Apoll. Pyth. 217. — 288. ann. scr.: „II. δ', 428.“ — 331. ann. ita scr.: „— versus 765. cf. ann. ad γ', 101.“ reliqua inducenda sunt. — 363. ann. scr.: „versus spondiaci.“ sicut ἦα loco isto, etiam ἦων ponas licet ε', 368. v. tamen ann. ad ι', 212. — 404. adscribamus totum istum locum Apollonii. sic igitur habet: νέποδες. Ἀπίων· ἄποδες, ἢ νη-

ἔπιποδες, ἢ ἀπόγονοι. τὸ μὲν οὖν ἄποδες ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι etc. excidisse videntur verba, quibus Sophista probabat τὸ νη-
 ἔπιποδες: nec sane ineptiat, qui dictum putet νέποδες per apocopen pro νεόποδες, a νέω, nato, cum metri gratia, quod non capit νεόποδες, tum propterea, ne quis cogitaret νέος, novus. malim tamen νέποδας intelligi κακόποδας. v. Aristotelis l. c. — 413. scr. μήλων. — 437. ann. dele verba „seorsum — νεόδαρτα.“
 — 454. ἡμεῖς δὲ ἰάχουτες. malim: ἡμ. δ' αὖ ἰάχ., nec hiatus excusaverim. haud male Bornhauser l. c. inferius ad λ', 36., pag. 72.: — 66. „Allein der Riese, auf welchem er kniet, Urplötzlich wird er zum Drachen; Ein giftig qualmendes Feuer sprüht Aus zahnumschirmtm Rachen. Der Ritter stutzt — doch wird ihm nicht bang' — Er umschlingt mit nervigem Arme die Schlang', Und will durch heftiges Drücken Das zischende Scheusal ersticken. 67. Schwer stöhnt der Drache, des Odems beraubt, Auslischt das giftige Feuer; Allein wie der Held ihn erdrosselt glaubt, So wird er zum Lämmergeier. Der fliegt in stolzer siegender Ruh Hoch über die Erde den Wolken zu; — Dort will er durch mächtiges Rütteln Den Jüngling vom Nacken sich schütteln. 68. Allein der kecke Reiter lässt Sich nicht zum Abgrund senden; Er schliesst die Knie, hält stärker u. presst Den Vogel mit würgenden Händen. Dem wird es endlich allmählig genug; Er schwebt, wie die Krähe, mit niedrigem Flug — Und sinkt erschöpft aus den Lüften“ etc. — 459. ἀστεμφέας, sine. v. ll. γ', 219. — 495. τῶν γε. Graecus et eorum duces generatim dicit, nec solum illos, qui redierunt; alioqui illa μάχης δέ τε καὶ σὺ παρήσθα non interposuisset 497. — 503. ann. scr.: — „μεγαλιόθη, h. e. μεγάλη ἠύδησεν, ut ait in proximis. ita κωδαινεν“ etc. — 563—68. versus suavissimi, qualibus celebrari decuit vitam atque insulam Fortunatorum. — 630. del. virgula post ἐλθῶν. — 665. scr. αὐτως. — 704. non intercedo, quominus ἀμφασίη intelligatur ἀφασίη, etsi non opus erat μ inserto, cum sic versus stet recto talo, quare fuit, cum cogitaremus ἀναφασίην, ἀμφασίην, ἀμφασίην. v. de αν sive ἀνά στερητικῶ Butt. Lexil. l. p. 274. — 716. ἔτλη, sustinuit, valuit. — 736. ann. scr.: „ψ', 228.“ — 750. ἐλοῦσα, ἐλομένη. — 761. ann. scr.: „ll. β', 410.“ — 805. οὐδὲ ἔωσι. hiatus insolentior. quid dubitemus ponere οὐδ' εἰῶσι?

E, 3. malim θωνόνδε. v. ann. ad ll. π', 693. — 29. neutrum horum jam placet, sed ita scribendum esse arbitror: σὺ γὰρ αὐτὸ τὰ π' ἀλλὰ περ ἄ. ἔσαι, αὐτὸ, hoc, hac in rc. — 35. ann. scr.: „— ἀγγίθει, diis vicini (cf. ἡ', 205), h. e. similes“ etc. — 65. Ap.: τανύγλωσσοι. ἐπὶ μὲν τῶν κορωνῶν φησὶ ταν. τε κορ. κατὰ μὲν τοι τὸ (scr. μὲν τι τῶν) προφαινόμενον, τεταμέναις εἰς μίγεθος ἔχουσαι τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἄπιων, τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν. (haud male, siquidem fortissimam vocem habent cornices, avium genus loquacissimum, de quibus Plin. H. N. 10, 12.: ales est inauspicatae garrulitatis, ut Clericus annotavit ad Hesiod. Op. et D. 747.) ὁ δὲ Ἡλιόδαρος τὸ πρότερον. — 102. ann. scr.: „ll. β', 306.“ — 105. suadeo ponamus ὄζυροστάτον. v. ann. ad β', 190, 350. — 135. ἡδὲ ἔφασκον. intolerabilis hiatus. scr.: ἡδὲ ἔφασκον. cf. 353 etc. — 154. ann. dele verba „ll. τ', 171.“ — 190. οὐδέ μοι αὐτῇ θνυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος. αὐτῇ non magis aptum est quam αὐτῶ 179 et 187. ponamus αὐτῆς, h. e. Apollonio interprete μετὰ ταῦτα, post haec, post beneficia, quae in te contuli, et amorem nostrum. cf. ann. inferius ad 205. de η et ις confusio v. γ', 352 etc. — 282. similiter etiam ω tonat in verbis proximis Σολύμων ὀρέων, ἐπιπλώων, ἐχώσατο, quo minus dubites, quin haec de industria ita dixerit Hom. — 287. de Aethiopiis v. ann. ad ll. α', 423. — 306. scr. divise: τοῖς μάκαρες Δ. καὶ τεροάνις. — 328. scr. βορέης, νότος, εὐρος etc.: neque enim hae sunt personae. — 334. dicendum potius, ἀνδρήντας opponi brutis animalibus, quae non loquuntur. — 335. scr.: θεῶν ἐξ ἔμορθε τιμῆς. — 366. scr. ὄψε δ' ἔπι. — 440. additamentum nescio cuius inepti, qui requiret aliquid, quo referretur ἐφεύροι, cum huc pertineat γαῖαν e superioribus. sublectum 418.

Z, 58. Ἴνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι. interpres: ut pulchras vestes feram. intelligas praedicatas ob venustatem (7+); sed fuit cum suspicarer, ponendum esse Ἴν' ἄπλυτα ε. ἀ. nec displiceret κλυτὸν, κλυτὸν ποταμὸν, h. e. κλάδοντα, quemadmodum κλυτὸν λιμένα, κλυτὰ μῆλα et similia dixit ι', 308, κ', 87, μ', 228, ll. ξ', 361 etc. de κ et π confusio ad ll. γ', 406, de α et ον in superioribus ad ll. ψ', 233. — 83. non adducor ut credam, duorum versuum intervallo

Homerum dixisse ὑπεκπρορῶει et ὑπεκπροέλυσαν, nec tantum similitudo horum verborum suspicionem movet, sed ipsum πρὸ in posteriore displicet: nam quis, quaeso, dixit προλύειν? sane latere aliquid arbitror, malimque: ἐνθ' αἴψ' ἡμιόvous μὲν ὑπὸ πρὶν ἔλυσαν ἀπήνης, πρὶν, ante quam vestes curru eximerent. hoc aptum, nec quenquam vexaverit πρὶν correptum, sicut Il. ι', 403., ad quem locum v. utrobique annotata. facile autem πρὶ abierit in πρὸ, sicut δις in δὸς Il. ψ', 75 etc. praeterea olim vulgata scholia: ὑποπροέλυσαν. solus Palat.: ὑπεκπροέλυσαν, a manu, opiner, librarii, cui placuisset ὑπεκπρορῶει. cf. η', 5 etc. — 132. δαίεται pro δαίονται, figura Pindarica. v. Il. ρ', 387. — 143. Ap.: ἀποσταδά. πόρρωθεν, ἀπωθεν· οἶον ἀποστηδὰ, ἔξ ἀποστήματος. — 151. virginem virgini comparat, mortalem divinae. magna quidem laus, sed major tamen Helenae et Penelopae, quas item Dianae similes dicit δ', 122 et ρ', 37, diu nuptas et seniores. — 185. scribamus minore negotio: μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτῶ, et maxime propter hoc (αὐτῶ, τούτῳ, τῆ ὁμοφροσύνη) perhiberi seu commemorari solent. proclivis fuit mutatio τοῦ αὐτῶ in αὐτοί, quemadmodum ὄν pro ὄν legitur λ', 173. v. ibi anni. — 271. scr. ἰσίοι.

H, 69. non ita malum τοκάδεσσι, sed genuinum procul dubio est τοκέεσσι. parentibus, liberisque et Aicinoe aequae cara fuit Arete virgo, uxor et mater, quibus nominibus significatur omnis mulierum conditio. τοκεῦσι poeta dixit alias, velut ζ', 50., sed hic quidem τοκέεσσι, ut Theocritus 15, 93. Δοκίεεσσι a Δοκίεύς. ε, αι, ο, pariterque σ et τ, permisceri solere in codd., nemo ignorat. — 94. assentior nunc illis, qui hunc versum damnarunt: inepta enim sunt verba ἀθανάτους et ἀγήρωσ in rebus inanimatis, nec vel ferendum ὄντας, vel probabile στάντας, quod olim placuit. de verbis quidem ἀθαν. et ἀγ. frustra quis excusaverit ἀμβροτα εἴματα 260. h. e. ἀμβρότων. — 160. virgula distinguendum in fine versus, μὲν et δὲ particulis sibi respondentibus. — 256, 57. cf. δ', 135, 6. — 261. ann. scr.: „Il. λ', 133.“

Θ, 30—33. πομπήν δ' ὀτρύνει — ἐποτρυνμῶεθα πομπήν. — εἰνεκα πομπῆς. adeone infantem esse hunc nostrum? non persuadeor, sed eum dixisse puto ἐποτρ. πέμπειν. ε et ο, ει et η, non semel confusa sunt in libris. videtur autem Am. Q. in suis legisse πέμπειν, qui haec ita explicet: — δεξιῶς ἀνανεοῦσθαι (fort. ἀνανοῦται sensu activi.) τὴν τῶν Φαίαικων φιλοξενίαν, ἵνα μὴδὲ τοιοῦτον (malim τοῦτον) πέμπειν ὀκνῶσι. τοῦτο γὰρ ἐν τῷ πάρος περ ἐδῆλωσεν. — 63, 64. poetae cum in tutela Musae essent, et bona et mala quaecunque accepta ei referre credebantur. forte oculis captus est Demodocus jam adultus et cantu clarus; igitur id Musae opus esse existimarunt, velut soli sibi vindicantis eum, ἐπεὶ οἱ τυφλοὶ μουσικώτεροι, μὴ περὶ πολλῶν ἀσχολούμενοι, ut inquit Scholiastae. — 164. ann. scr.: „165. Il. α', 148“ etc. — 215. versus iners et male tornatus, qui videtur existitisse ex verbis, in margine adscriptis interpretandi gratia, εὐ οἶδα τόξον ἀμφ. nisi deletis carebimus etiam duplici asyndeto, quod vereor ut usquam reperiat, nisi forte in turba. — 223. ἐθέλησω, ut βουλήσομαι apud Comicum Plut. 316. — 225. suspicor, ita scribendum esse: ὅ ῥα κ. ἀ. ἐρίζεσκεν π. τ.: nam solus Eurytus Apollinem arcu provocavit. cf. 226—28. — 302. hic quoque versus delendus est: quid enim opus novo indicio? — 307. placet nunc ἀγέλαστα, non ridenda, sed seria et punianda. ad ridicula enim adspicienda non opus erat diis convocatis, neque haec, sed illa, sunt intolerabilia, οὐκ ἐπιεικῆ. γελαστά ponendum aliquis ineptus putaverit propterea quod effuse dii rident Vulcani dolum 326; verum id ille neque voluit, neque expectavit. — 396. ann. sic scribito: „solus verbis placabit“ etc. — 404. κολεόν. at rectus est κολεός; igitur id ponamus. Harl.: γρ. κουλεός. Schol. ed. ant. ap. Buttm.: κουλεός. ἢ ξιφοθήκη. — 403. πάτερ ᾧ ξεῖνε. hyperbaton, ᾧ ξ. π. — 448. φρεσί, prudentia sua. — 461. χαῖρε, salve, salvus pervenias in patriam tuam, ut ibi quoque memor sis aliquando mei etc. — 500. ἐνθ' ἐν ἔλων αἰοδῆν. — 520. nullum hic est hyperbaton, sed Ulyssem etiam postea vicisse dicit, non modo prima expugnatione Trojae. — 538. αὐ — πω. h. e. οὐπῶς. v. Il. δ', 184 etc. — 567. ann. scr.: „Il. ε', 585.“ etc. — 575. scr.: ἦ μὲν ὄσοι etc. τῷ ἦ μὲν respondet τὲ proximo versu, sicut liberi sunt Graeci in hoc genere.

I, sic Argo, navis celeberrima, vocatur πασιμειλουσα inferius μ', 70. — 31. scr. αὐτως. — 140, 41. deleamus virgulam post ὕδαρ, siquidem haud dubie Hom. dixit κρήνη ῥέει ὕδαρ, sicut Lucianus Veris. hist. sub init.: ποταμῶ οἰνον ῥέοντι, Eurip. Hec. 503.: ἔρρει χράς. — 155. ann. of. ρ', 295. — 183.

Inducendum est signum dubiae scripturae, quod me invito huic versui praefixerunt. — 194. $\pi\alpha\rho$ — $\xi\rho\sigma\theta\alpha\iota$. similiter κ' , 444, ξ , 266. — 212. cf. utrobique annotata ad δ' , 363. — 222. $\alpha\upsilon\theta'$ $\xi\rho\sigma\alpha\iota$. sic libri Homerici. Ap.: $\xi\rho\sigma\alpha$. $\delta\rho\sigma\sigma$. $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\xi\rho\sigma\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\pi\rho\sigma\beta\acute{\alpha}\tau\omega\nu$. igitur is legit $\xi\rho\sigma\alpha$, quod tamen minus facit ad versum; Mediol. autem Scholiastes: $\alpha\upsilon\tau'$ $\xi\rho\sigma\alpha\iota$ Ionum more. — 240. fieri tamen potest, ut scribendum sit $\theta\upsilon\rho\epsilon\upsilon\nu$. v. ann. ad σ' , 533. — 274. $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\alpha\sigma\theta\alpha\iota$ $\theta\epsilon\omega\acute{\upsilon}\varsigma$. h. e. $\acute{\alpha}\lambda$. $\mu\eta\nu\eta\nu$ $\theta\epsilon\omega\acute{\nu}$, vitare deorum iram et ultionem. cf. 277. — 330. $\sigma\pi\epsilon\iota\lambda\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$, ut $\epsilon\upsilon\rho\acute{\upsilon}$ $\sigma\pi\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ 337. — 450. scr.: — $\beta\iota\beta\acute{\alpha}\varsigma$, $\pi\rho\omega\tau\omicron\varsigma$ etc. — 485. nihil vox est $\theta\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma\epsilon$. suspicor, Homerum dixisse: $\pi\lambda\eta\nu\omicron\iota\varsigma$, $\xi\kappa$ $\pi\acute{\omicron}\nu\tau\omicron\iota\omicron$, $\theta\upsilon\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon$ $\delta\acute{\epsilon}$ χ . ι . vel $\theta\upsilon\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon$ (a $\theta\upsilon\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$, $\theta\upsilon\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$: v. Matth. S. 29.); sed illud potius videtur propter litterarum υ ϵ ν $\epsilon\mu$, pariterque α et ω , similitudinem in libris, quae ita reddas: hoch aus dem Meer anwogend, und wütere zu dem Gestad' hin; quemadmodum Virg. Aen. 1, 107.: furit aestus arenis. — 496. $\varphi\theta\epsilon\gamma\acute{\xi}\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ η $\alpha\upsilon\delta'$ $\eta\sigma\alpha\nu\tau\omicron\varsigma$. neminem ita locutum esse arbitror, necdum Homerum; molestiorque etiam est haec tautologia in re trepida. vide, an hoc procedat: $\epsilon\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\varphi\theta\epsilon\gamma\acute{\xi}\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ $\tau\iota$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\alpha\upsilon\lambda\acute{\eta}$ σ' $\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\sigma\epsilon$. certe quos hic sumsimos errores in permutandis litteris similibus, eorum cum alias, tum in his annotationibus, non pauca prolata sunt exempla. $\varphi\theta\epsilon\gamma\acute{\xi}\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\sigma\epsilon$ ut $\eta\mu\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$ pro $\eta\mu\acute{\omega}\nu$ ap. Euripidam Hec. 222. etc.

K, 10. $\alpha\upsilon\lambda\eta$. conjectura docta, sed parum verisimilis propter ambiguum, quo non laborant vocabula $\acute{\alpha}\nu\theta\eta$, $\alpha\upsilon\lambda\eta$, $\beta\lambda\acute{\alpha}\sigma\tau\eta$. quare scribendum esse arbitror $\alpha\upsilon\lambda\omega$, qui ω et η litteras confundi sciam; qua de re dixi in hisce ann. ad II. χ' , 33. $\alpha\upsilon\lambda\omega$ pro $\alpha\upsilon\lambda\omicron\iota\varsigma$, ut Eurip. Alc. 337.: $\pi\rho\delta$ $\Lambda\iota\beta\upsilon\nu$ $\lambda\alpha\upsilon\epsilon\upsilon\nu$ $\Lambda\upsilon\lambda\omicron\nu$ etc. — 171. versus haud dubie subditicius, qui videtur accrevisse verbis $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\eta$ $\chi\epsilon\iota\rho\iota$, quibus nescio quis explicanda putaverit illa $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota$ $\omicron\upsilon\pi\omega\varsigma$ $\eta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\pi'$ $\acute{\omega}\mu\omicron\nu$, cum non intelligeret, repetendum esse $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$ ex $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$. nihil autem putidius verbis $\mu\acute{\alpha}\lambda\iota$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ $\theta\eta\rho\iota\omicron\nu$ $\eta\acute{\epsilon}\nu$, postquam poeta modo cervum illum longe fortiore nomine $\delta\epsilon\iota\nu\omicron\theta$ $\pi\epsilon\lambda\acute{\omega}\rho\omicron\nu$ appellavit. quae quidem verba sedem legitimum suam habent 180., unde accessita sunt ad supplendum versum. — 208. haud nolim scribi $\acute{\alpha}\mu\alpha$ $\tau\omega$ $\pi\epsilon$. — 247. ann. dele verba „alioqui — $\Lambda\Lambda\epsilon\tau\kappa\epsilon\alpha$.“ — 405. $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ δ' $\alpha\iota\psi'$ $\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$. imo: α . δ' $\acute{\alpha}\psi$ $\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$, ipse vero redi. σ' , 213.: $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ ξ $\varphi\eta\mu\iota$ $\Lambda\psi$ $\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ $\kappa\epsilon\nu\acute{\epsilon}\omicron\nu$. cf. ψ' , 20 etc. saepe α et $\alpha\iota$ confusa. v. ann. ad Aeschyl. Ag. 146 etc. — 420. ann. scr. „iste.“ — 502. ann. v. λ' , 155. — 542. scr. $\acute{\alpha}\mu\phi\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\mu\omicron\iota$.

A, 5. ann. scr.: „ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ — $\chi\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$.“ — 10. $\tau\eta\nu$ δ' $\acute{\alpha}\nu\epsilon\mu\omicron\varsigma$ $\tau\epsilon$ $\kappa\upsilon\beta\epsilon\rho\nu\eta\tau\eta\varsigma$ τ' $\acute{\iota}\theta\upsilon\nu\epsilon$. at gubernare non opus esse Ulyssi, sed solo borea, Circe dixit κ' , 505—507. vereor itaque, ne argute hic noster ipsum ventum gubernatorem appellaverit hisce verbis $\tau\eta\nu$ δ' $\acute{\alpha}\nu\epsilon\mu\omicron\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\kappa\upsilon\beta\epsilon\rho\nu\eta\tau\eta\varsigma$ $\acute{\iota}\theta\upsilon\nu\epsilon$, librarii vero, quae legerant μ' , 152. et alii, sed pariter dissimilibus, in locis, hic quoque inculcaverint. — 14, 15. satius est, haec ita interpungi: — $\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\varsigma$ $\tau\epsilon$. $\acute{\eta}\epsilon\rho\iota$ — $\kappa\epsilon\kappa$. „ $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\pi\omicron\tau'$ etc., h. e. $\kappa\epsilon\kappa$. $\epsilon\iota\sigma\iota$. dure enim $\kappa\epsilon\kappa\lambda\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$ refertur ad $\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\varsigma$, quidquid dicit Eust. — 36. praeclare Thomas Bornhauser, poeta Helvetius, in simili causa (Heinz von Stein, oder die Schlacht an der Schwarzach, Zürich, 1836, pag. 53.): 28. „Die Jungfrau staunt gedankenvoll, Bewegt von mancherlei Meinung, Ob Wohl ihr, ob Weh verheissen soll Der schwörenden Männer Erscheinung. D'rum mehrt sie des Weihrauchs süssen Duft, Sprengt Blut auf Erde, Wasser und Luft, Und erschliesst mit schaurigen Worten Des Geisterreiches Pforten. 29. Jetzt regt und bewegt sich das Todtengefild, Und Knochen u. Schädel, sie leben — Geripp' und Schatten und Luftgebild — Halb sieht man sie gehn, halb schweben. Die Schaaeren nah'n von der Erde Grab, Von Nebel des See's, von den Wolken herab, Und wollen mit durstigen Blicken Zum Blut auf dem Herde sich bücken. 30. Allein der Zauberin stille Gewalt Bezähmt des Herzens Gelüstung“ etc. — 66. scribamus: $\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\pi\omicron\theta\epsilon\nu$, quo sensu nusquam dixerunt $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\iota\theta\epsilon\nu$ (cf. 72 etc.), sed usitate dixit $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omicron\theta\epsilon\nu$, $\omicron\upsilon$ $\pi\alpha\rho\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\iota\alpha\varsigma$, quemadmodum Graeci fortius affirmare aliquid solent negando contrarium. cf. inferius 438 etc. de confusis α et $\omicron$ litteris expositum in hisce Add. ad II. π' , 567, de ι et $\omicron$ cum alias, tum ad II. ψ' , 14 et 75. — 185. $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\gamma\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$, alere. $\acute{\alpha}\varsigma$ intelligas $\acute{\alpha}\iota\varsigma$, satis noto usu accusativi. quod Schn. sumsit, $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\gamma\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ hic et similibus quibusdam locis esse frui, geniessen, vereor ut probari possit. Etym.: $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\gamma\acute{\upsilon}\nu\omega\varsigma$, $\acute{\alpha}\upsilon\lambda\omega$. — 193. $\varphi\upsilon\lambda\lambda\omega\nu$ $\kappa\epsilon\kappa\lambda\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$. cave audias Pseudodidymum. scribendum haud dubie est $\kappa\epsilon\kappa\lambda\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, acclinato, cubanti. saepe ι adscriptum

et *v* confusa. — 200. ann. dele verba: „v. ann. ad δ', 338.“ — 238. versus inelegans et ταυτολόγος, quem a Thessalo quodam effectum puto in honorem patris fluminis. arguit interpolationem ipsum nomen Ἐνιπήης, geminatum illud patheticè et velut ab ore exceptum Tyronis, identidem divinum suum *Enipeum* appellantis, seque *pulcra Enipei fluenta* visum ire dicentis; quae mulieris verba male interpellat laus ista fluvii, quam communem habet cum Axio aliisque. — 284. sic interpungendum est: — βασιλευς τέκεν etc. — 329. versus durissimus propter 6 illata continue monosyllaba. quidni hoc ponamus: πρὶν γὰρ κε φθίτο νῦξ ἄμβροτος? καὶ ortum ex κέ. de metro v. ann. ad *v*', 213. — 356. πομπήν τ' ὀτρύνετε. quomodo potest, ut deductionem accelerare dicatur quisquam ejus, quem annum manere jubet? imo contrarium requiritur accelerandi, nec ineptum fuerit, opinor, hoc: πομπήν τε τρύχοιτε, et deductionem lassetis producendo. — 392. ann. scr.: „v. *i*', 514.“ — 402. μαχεούμενον. hujus scripturae origo etiam sic explicari potest, ut in autographo fuisse dicamus μαχεύμενον, librarium vero, postquam forte scripsit μαχο, animadverso errore subdidisse ὕμενον, o littera non expuncta, quemadmodum lituras aversari solet ista natio. — 410. expungamus interpretationem, sublectam δ', 535: nihil enim aliud indicat δειπνίσσας quam καλέσσας. — 413. durior h. l. est ellipsis illa, quam Eust. sumit, vereorque ne poeta dixerit σύες ὡς ἀγ. ἦρατ' ἐν etc. ἦρατο pro ἦσαντο, occidi solent, figura Boeotia. — 482. μακάρτατος. imo: μακάρτερος. menda frequens. — 501. τεν. scr.: τέων. — 526. scribamus ὑπο per anastrophe, pro ὑπότρεμον. — 606. γυμνὸν τόξον, arcum nudum, nec τοξοθήκη conditum.

M, 4. οἰκία καὶ χοροί. hendiadys, χοροὶ οἰκίων, series aedium Aurorae per totum orbem terrarum. v. Schn. v. χορός et nobis annotata ad Aristoph. Ran. 510. similiter 318. χοροὶ ἤδὲ θόωκοι, series sedilium, sedes ordine dispositae. — 14. καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες. Palat. et Schol. brev.: ἐρύσαντες. νῦν στήσαντες. quis credat? vereor ne correctores vel librarii oblitteraverint glossam ἐρέσαντες pro ἐρείσαντες, ἐπερείσαντες, quemadmodum βαθέης, ἐβόλοιο et similia dicuntur. v. Schn. v. ἐρείδω, et Th. gramm. gr. ed. 2. p. 222. — 16. ἡμεῖς μὲν τὰ ἔκαστα διείπομεν. τὰ ἔκαστα, ut inferius 165. et ξ', 377. malim tamen, apertiore sententia: ἡ. μὲν τῶ ἔ. δ., τῶ, Ἐλήνορι. facile τῶι mutatum fuerit in τοι, idque porro in τὰ. cf. 25, 34, *v*', 191, 385 etc. — 51. ἐκ δ' αὐτοῦ κείρατ' ἀνήφθω, et ex te ipso funes nectantur, quibus comprehensis, ubi opus fuerit, socii te arctius constringi possint. cf. inferius 162. αὐτοῦ est ἑαυτοῦ. — 62. ποτητά. h. e. ἄλλα ποτητά. v. Jacobs. Anthol. Palat. 4. p. 340, et, quem laudavit, Schäfer. indice libri Bosiani v. ἄλλος. alienum est πατητά, quod in mentem venit ellipseos hujus immemori. — 65. scr.: ἐνίησι. — 94. βερέθρον. v. ll. θ', 14. — 96. de delphinis v. Aristot. H. A. 8, 4, 3; 9, 35. et alias, Schn. v. δελφιν, nos ann. ad Eurip. El. 407 et Comici Ran. 1245. — 194. ann. scr.: „*i*', 489.“ — 331, 32. hyperbaton, verbis γν. ἀγίστροισιν pertinentibus ad ἰχθύς. — 394. malim τέρα. — 423. τετραῶς. τετυμένος. v. Matth. §. 496, 4. — 443. scr. παρέκ, et similiter ξ', 170. — 546. Cum reputo mecum ἀκροίσαν temporis illius, quo haec carmina litteris consignari coeperunt, tota ista historia Cyclicorum e sphalmate librarii exorta esse videatur. quidni enim genus istud hominum *levius pluma*, ut ille ait, apud ipsum Homerum hallucinari potuerit, sicut apud Scholiastas? postquam vero semel perscriptum esset Τρώων, facile existimabimus, non defuisse, qui id explicarent, quoque res esset mirabilior atque insolentior, eo magis eam hominibus credulis simplicibusque arrisisse. veri tamen similis est, recentiore esse originem istius fraudis, propter silentium Ovidii.

N, 69. ἡ δ' ἄλλη. abhorret articulus: v. Matth. §. 268. suspicor, ponendum esse ἡδ' ἄλλη. — 109. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν. Αἱ μὲν πρὸς βορέαο κατὰ βατὰ ἄνθρωποισιν, Αἱ δ' αὐτὰς πρὸς νότον εἰς θείω-τεραι, οὐδέ τι κείνη ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν. quid? θεῶται? bonus quidem Berglerus Scholiastarum fiducia: illae autem contra ad Notum sunt diviniiores; sed nos relinquamus viro fores istas nugatorias, ponamusque certa emendationes θεῶται, acutae, asperae, propterea quae haud meabiles hominibus. v. Odys. *i*', 327, *o*', 229, et de ingressu deorum per aspera loca Il. *v*', 17, Voss. Mythol. Br. 27. etc. est hoc insigne exemplum permutatarum inter se o et s litterarum; qua de re passim dicendum fuit in his annotationibus. — 213. restitutam sane veterem scripturam. — 295. ann. scr.: „ut forte scriptum sit“ etc.

Σ, 9. ἦν — ἴα — γέροντος. cf. 451—54. — 20. ann. dele verba „Π. ο΄, 369.“ — 33. σιγήτρον — χειρός. cf. π΄, 13. — 109. αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τὰς δε φιλιάσσω τε, ῥύομαί τε, Καί σφι σὺν τὸν ἄριστον ἔ. κρ. ἀποπέμπω. friget σῶν repetitum sine pondere, nec genuinum est, si quid sentio, sed dixit Hom. καὶ σφισι τὸν τὸν ἄριστον etc. lapsus hic librariorum quam proclivis fuerit, nemo non videt. — 124. οὔ τις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν Ἀγγέλλων πείσεις γυναῖκα etc. ne graece quidem dicitur κείνον ἀγγέλλων, sed indicandum est, quid de aliquo nuntietur. scribamus: ἐλθεῖν, h. e. ἐλεύσεσθαι. v. ann. ad Il. χ΄, 235, Odys. β΄, 198, φ΄, 97. hae terminationes facile confluantur. — 183. ἀπόληται ἐξ Ἴθᾶκης. similiter Plautus Captivus, 3, 4, 5.: *periisti e patria tuo.* — 195. εἴη νῶϊν, *sit nobis, alienus locus ille* 4. libri, nec opus ellipsi. — 197. ἀκέοντ΄, ut φ΄, 89.: *ἀλλ΄ ἀκίον δαίνυσθε καθήμενοι.* cf. et σ΄, 391. — 222. scrib.: *πρωτίστον:* durior enim h. l. ellipsis τοῦ τινα. saepe on et os confusa. — 248. malim ἀνώγει, ut *προσεφώνες* 403, πῦες (nam ita scribendum est) ρ΄, 506, *μετεφώνες* σ΄, 35, etc. — 262. cf. ι΄, 194. — 389. scr. *μήτε τί μοι* etc. — 398. sic interpungendum et scribendum est: — *πέμψαι, Δουλίχιόνδ΄ ἔναι ὅτι μοι* etc. — 490. *παρά μ΄ ἦπαφε δαίμων.* similiter vulgus nostratum: *der Teufel verblendete mich.* — 528. ἔξω κοιμηθῆναι, ὀπλ. κοιμ. ἔξω. — 532. *ἀν δὲ, ἀνά χλαίναν, et super laenam, ut ἀν αὐτὰς Il. νγ΄, 110.*

Ο, 80—82. εἰ — ἠγγήσομαι. deest apodosis, nisi quis sumat ellipsin, de qua ad δ΄, 831 etc. malim equidem virgula interpungi post verba εἰ δ΄ ἐθέλεις, et *τρασθῆναι* intelligi sensu imperativi. ita π΄, 82.: *εἰ δ΄ ἐθέλεις, σὺ κόμισσον,* et ρ΄, 277.: *εἰ δ΄ ἐθέλεις, ἐπίμεινον,* et σ΄, 511.: *αἶ κ΄ ἐθέλησθα.* Soph. Phil. 693. *ἔρπ΄, εἰ θέλεις,* ubi v. ann. cf. *hymn. in Merc.* 274, in *Cer.* 160. ironiae servit αἶ κ΄ ἐθέλησθα Il. θ΄, 470. — 344, 45. ordo ὑπερβατός: — *κακὰ κῆδεα καὶ πῆμα καὶ ἄλγος ἔχουσιν ἄνδρες, ὃν κεν ἴ. ἄλη.* — 411. ann. scr.: „έ΄, 123.“

Π, 9. γνώριμος. hyperbaton pro ἄλλος, ὅς ἐστι γν. — 97. ann. sane scribendum est apud Am. Q.: *τοῖς σοι μαχ. ἀδ.,* nec opus, auferri hyperbaton, quod usurpaverit homo per *κακοζηλίαν.* — 175. *μελαγχροίης ζ΄, 230.: καδδὲ κάρητος Οὔλας ἦκε κόμας, ὑανιθίνω ἀνθει ὁμοίας,* ubi v. ann. eum colorem crinium, non verum, qui error est Grammaticorum, Minerva nunc Ulyssi restituit. — 304. laborat interpunctio. ita scribamus: — *ἐγὼ τε. γυναικῶν* etc. aliud jam suadet, idque per asyndeton, quod est commoti et festinantis. — 334. simpliciter Penelopen vocat *γυναῖκα, feminam,* quemadmodum majores nostri vel reginas appellabant *Frauen.* Henricus de Linowe in carmine inscripto *Eggen-Liet,* quod abhinc triennium edidit vir nobilissimus, Josephus de Lassberg, pag. 7.: *Diu selbū suberlichū maget, Dū hies vro scburg, so man saget, Dū hochstū der küneginnen, Diu ze iochgrim kroenc truck.* et ibidem pag. 9., quo loco reginam illam alloquitur miles Egge: *Er sprach: Frouwe, ich las in leben* etc. cf. τ΄, 107, 221, 555. — 365. dele virgulam: neque enim αἶεν pertinet ad *ἐπασσ.* sed ad ἔξον, suntque haec uno tenore dicta. — 370. *iners αὐτῶν, aptissimum vero αὐτοῦ* (v. ann. ad Il. φ΄, 114.), quae verba non semel sibi invicem offecerunt. — 371. *απαγε τοί.* sed *Τηλέμαχος* sane friget. ita scribamus: — *ὄλεθρον, Τηλέμαχος μῆ* (h. e. *μῆ δῆ)* δ΄ ἡμᾶς ὑπ., vel: *Τηλέμαχος ἡμᾶς μῆ ὑπ.,* ne *Telemachus* nos effugiat. emphatice dicit *Τηλέμαχος* pro *ἐκείνος.* de os et ωι confusis v. ann. ad Il. β΄, 642, φ΄, 507. — 412. non placet iteratum γάρ, nec dubito, quin hic versus transscriptus. sit e 4. libro.

Ρ, 148, 149. ἔδοσαν δέ μοι οὔρον Ἀθάνατοι, τοί μ΄ ὄκα — ἔπεμψαν. hoc poeta concinniore oratione ita dixisset: — *καὶ μ΄ ὄκα* etc., nec genuinam esse arbitror scripturam codicum, sed ponendum τῶ, οὔρω. — 344. ἀμφιβαλόντι χεῖρας. — 364. ἀλλ΄ οὐδ΄ ὡς τιν΄ ἔμελλ΄ ἀπαλεξήσειν κακότητος. Aeschylus Suppl. 934.: *ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλεῖξαι γάμον Ἀλκυονγενῆ μοι.* ita loquuntur. igitur scribamus *κακότητα.* α et os confusa, ut apud eundem Tragicum Cho. 356. et saepe alias. *τιν΄* est *τινί.* — 375. scr.: *ὠ΄ ῥίγνωτε σὺ βῶτα.* quanquam talis elisionis unicum exemplum apud hunc nostrum exstat versu illo libri 2., quo versu fuit cum ponendum existimarem *Ἐνύαλα,* quemadmodum *Ἰάσον* pro *Ἰάσιον* σ΄, 246, *ἀθέμιστος* pro *ἀθεμίσιος,* ἔγχαρος et ἔγχωριος, aliaque hujusmodi sine discrimine dicuntur. alio enim pertinent Ionum contracta illa ὄριστος, ἄλλοι, αὐτός. hoc ipso loco libri vulgati: *ὠ΄ ἀρίγνωτε.* sed scripti uno verbo: *ὠρίγνωτε, ὠρίγνωτε,* cum poeta dixisset, nisi fallor:

ἀργυρ. συβ., anapaesto illato pro dactylo vel spondeo, ut II. α', 193 etc. librarii vel de suo addiderint ᾠ, vel α et ω inter se permutarunt; qua de re dixi ad κ', 343. — 533. σῆτος — ἔδουσι. zeugma. — 578. ἐξαισίον. jam minus placet explicatio Pseudodidymi, sed dixit, puto, Hom. ἐξαισίον τινα, *superbiam aliquem*, Antinoo similem. nec graece dictum est illud ἄλλως αἰδεῖται κατὰ δῶμα, sed ponendum esse ajo ἄλλους. *alios, qui domi sunt*, praeter procos, h. e. servos servasque. de ου et ω permixtis v. hic annotata ad II. ζ', 444.

Σ, 20. hoc ponamus: μήτε χολ. v. ann. ad τ', 83. — 31. scr. νεωτέρω. — 223. εἴ τι πάθῃσι ξεῖνοσιν, *si quid hospiti acciderit, si occisus fuerit*. notus euphemismus. — 248. scr. δαινύατ'. — 325. ann. scr.: „320—329.“ — 355. καὶ κεφαλῆς. scr.: *κακεφαλῆς, capite*. saepe hac chōrda oberrarunt. — 375. ann. scr.: „v. δ', 836.“

Τ, 67. scr. ὀπιεύσεις. — 71. τί μοι ᾠδ' ἐπέχεις; sic item χ', 75.: ἐπι δ' αὐτῷ πάντες ἔχομεν ἀθροοί. — 109. malim nunc: ὡς τευ ἔη βασ. ἀμ., h. e. ὡς ἐη κλέος β. τιος ἀμ. cf. inferius 329 etc. — 351. scr.: φιλίον τ' ἐμόν Ζ. δ., ᾧδε πεπνυμένος καὶ φιλίον, h. e. tam prudens, proptereaue mihi carior. — 367. probabilius videtur, Homerum dixisse ἀρ. ὡς ἐκέοιο, ab ἐκέω. — 389. αἴψα αὐτίκα. friget nonnihil αἴψα, sequente synonymo αὐτίκα. quare videndum est, an poeta dixerit ἐτρόπεθ' ἄψα, *avertit membra seu corpus*. v. δ', 794, ubi argutari videtur Am. Q. et H. — 411. scr.: — ἔασι, τῶν etc. — 456. Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο. adeone Homerum ταυτολογεῖν, quasi nihil nisi versum explere voluerit? nefas est ita existimare, sed hoc ponendum arbitrator: Ὀδ., ὀμαίμονος ἀντιθέοιο, *Ulyssis, consanguinei praestantis*; nec vereor ne quis excuset illa χ', 115. Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποιηλομήτην, *μαε* nec sunt ea, quibus sola dignitas viri significetur, nec ταυτολόγα, ut quorum altero bellica virtus, altero prudentia indicetur. cuius generis sunt etiam illa ibidem 227. λευκωλένω, εὐπατιῆν, et quae passim hisce similia leguntur. causa erroris α et ο, itemque αι οι et υ, litterarum similitudo in multis codd. contra ἀμείνονα scripserunt pro ἀμύμονα ᾠ, 374. — 487. nihil novandum est, sed intelligendum εἰ μὴ σιγᾶς. non timuit, pro simplicitate antiqua, Homerus, ne quis contrarium dici putaret, quod ne cogitari quidem posse propter ineptiam videtur. v. similem locum hymno in Mercur. 255. — 489. τροφοῦ οὔσης. menda manifesta, siquidem ζούσης dixisset poeta Ionicus. scribamus: τροφεύουσης, quod verbum, auctoritate, opinor, hujus nostri, usurpavit Scholiastes Pindari. ceterum praesens intelligendum sensu aoristi, similem maculam Barn. eluit h. in Merc. 106. — 536. ann. delenda sunt verba: „ἐξ pro ἔσω.“ cf. 553.

Τ, 6. ἐργηγορόων. vereor ne praeter necessitatem sumatur forma ἐργηγορόω, cujus praeterea nullum, quod sciam, extat vestigium. quare poetam dixisse puto ἐργηγορέων, idque vel casu, vel per oscitationem librarii mutatum esse, a et o litteris confusis, ut saepe alias. sic πεπλήρω, πεποίηω et similia dicuntur, quae Ionice fierent πεπληγέω, πεποίηω. cf. Matth. §. 189, ann. 4. — 15. scr.: ἀνδρ'. — 16. scr.: ἀγαιόμενον. — 47. διὰ μπερὲς ἢ σε φυλάσσω. hyperbaton paulo insolentius; similiter tamen χ', 65.: ἐναντίον ἢ ἐμάχεσθαι pro ἢ μάχ. ἐν. cave igitur comma bucolicum, quamvis blandiente rithmo, usurpandum putes, mutata interpunctione. 52. haec quidem laborant interpunctione, quam sic restituiam: ἀλλ' — ὕπνος (ἀνίη — ἐργ.), κακῶν — ἦδη. respondet ὑποδύσθαι verbo ἔλετω, ut cui et ipsi notio imperativi subsit. (Matth. §. 511, 5.) ὑποδ. κακῶν dictum est ut θάμνων ὑπεδύσετο ζ', 127., neque hic significatur id, quod metuit Ulysses 43., sed donum somni, quo jam exsolvi illum malis, h. e. memoria malorum, jubet Minerva. — 61. scr. πότνα. — 300. ἐκ κανέοιο, *e canistro*, quo ossa boum conjecerat. varius canistrorum usus ap. heroës: v. 255 etc. — 308. scribendum arbitrator ἀεμίς. — 345. in lemmate scr. *ridere pro videre*. — 383. ὄθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι. concise dixit, pretium dignum e Sicilia reportandum significans, ne quis ὄθι scribendum putet. — 394. ann. dele virgulam post κακῶν.

Φ, 72. insolentior est hic usus participii, quam quem Grammatici illustrant. quare suspicor, scribendum esse ἰεμεναί pro ἰεσθαί. — 78, 79. non repetit haec, opinor, Penelope coram procis, quae familiari sermoni libro 19. conveniunt. — 91. vereor nunc, ne ἀέθλος ἀάτος sit *certamen haud adendum*, quod, velut rem sacram, nefas est violare et illotis, ut ajunt, manibus tractare. huic notioni apta sunt sequentia verba, quibus orationem finit Antinoo: aptum quoque

ἐπιτελέσται, quod τῷ ἀάατος opponere videtur Ulysses γ', 5., tanquam rei, quae non esset visa perfici posse, perfectam. — 152. ridicule Eust. hoc verbo usum esse narrat silicernium quendam, qui puella donata non posset potiri. — 186. ann. ap. Eust. scr.: τὸ ἐν τῷ τείως ἀργεῖν. — 223, 24. male Eust. ad π', 15. haec servos decere negat, quid, quod Ulysses h. l. vel illorum capita manusque osculatur? cf. ὠ', 398. — 225. scr. αὐτως. — 260. imo scribendum est: ἀτὰρ π. γε κατ' ἡκ' ε. ἄ, ἐστάμεν, h. e. καθέσταμεν. saepius confusa κατ et καί. — 267. scr. μηρία. — 291. ann. eandem infantiam in sequentibus quoque deprehendas hisce: ἄα σ' ἐνὶ μεγάρῳ, ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνω, φρεσὶν ἦσιν ἄασθ' εἰς ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων. — 303. versus paulo quidem tolerabilior loco illo, quem indicavimus, sed etiam sic iners et suspectus. — 323. ἀίσχυν. ἐσμέν. ellipsis usitata. — 363. ann. ita scribito: „intell.: *abactum a nobis ad stabulum tum et ibi interfectum*. cf. 370. et sequ. versus. — 391. ἐς δ' ἦεν αὐτός, imo ἦεν αὐτίς, rediit. — 397. ἐπίκλοπος. imo: ἐπίσκοπος, spectator, ein Kenner, ut Terent. Eun. 3, 5, 18.: *elogans spectator formarum*. de hisce litteris confusis v. Il. ὄ, 494, Schol. ad ρ', 176 etc. quanquam hic magis videnda est ipsorum vocabulorum similitudo. quin potest, ut *episcopi* nomen sanctum apud profanum scriptorem male curiosus aliquis monachus haud ferens ex industria mutaverit; quod genus superstitionis hodieque viget. — 407. νέω κόλλοπι, novo clavo, h. e. firmo, quem non rumpat chorda intensa, ut corruptum vetustate.

X, 12. μέμβλετο. v. Matth. §. 242. — 61. ann. sic et εἶτε pro εἴητε, aliaque ejusmodi invenias ap. hunc nostrum, de quibus v. Gregor. Corinth. p. 206. ed. Schäfer., Matth. §. 211, ann. 3. etc. — 98. προπροηνέε. intell. φασγάνω, non χειρί. ceterum Montbelio et Vossio nunc adstipulor. — 197. scr.: *Ἡριγένεια*. sic enim per se appellat Auroram, ut Hesiodus Theog. 381. — 427. sane ferendum non est ἐπὶ, sed paulo insolentius ὑποδομηῆσι, et raro ὑπὸ et ἐπὶ permutata inter se deprehenduntur in codd. quare malim nunc: *σημ. εἴασι' ἔπεα δμ. γ., σημαίνειν ἔπεα*, ut Eurip. Hec. 202.: *νέον τι πρὸς σε σημαίνων ἔπος, ἔπος, jussum*. Il. π', 686.: *εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν* etc. *ἔπεα scriptum ἔπη*, forma vulgari, quem locum induxi ad β', 346., mox, adjvante iotacismo, transierit in ἐπὶ. — 500. τὸν — στοναχῆς. v. ann. in Add. ad Il. ρ', 38.

Ψ, 33, ann. scr.: „complexa est.“ — 110. scr.: ἃ δὴ κατὰ νῶϊ κικρ., h. e. κατακικρ. de κατὰ et καὶ permixtis v. β', 104 etc. numeris jam ὀλοδακτύλοις significari videtur laeta primi amoris recordatio. — 191. ann. versu 4. dele verbum igitur. — 239. scr. εἰσοροώση. — 264. scr.: τί τ' ἄρ'. — 296. ann. extrema ita scr.: — „etc. (cf. ann.“ etc. — 326. ann. versu 12. a fine scr.: „ut auctor est“ etc.

Ω, 33, ann. scr.: „34. cf. ε', 312.“ — 79. delendum signum parentheseos, quod me invito appinixerunt. — 87. ἀντεβόλησας, ἐτεθ' ἦεσας. scil. α transitit primum in αι, deinde in ας, quod quam proclive fuerit, sciunt palaeographi. — 95. ann. scr.: „v. Il. α', 576. Voss.“ etc. — 127. versus iners, quem ne huic quidem poëtae imputaverim. — 198, 99. haec male cohaerent, quibus interpolatione subveniendum arbitrator, ita scribendo: — *Πηνελοπείην. Οὐχ ὡς Τυνδ. etc.* — 235. scr.: *μερμήριξε*. — 247. malim nunc: *οὐκ ὄγχη, πρασίη τε, ἄνευ* etc. — 313. *χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον*. interrumpamus cursum homoeoteleutorum scribendo *ἐγὼ*, quod metu vano hiatus aliquis mutaverit. — 378. inseramus copulam, *ἀκτὴν τ' ἦπ.*: neque enim oppidum appellari potest *ἀκτὴ*. — 394. scr. ἀπεκλελ. — 402. ann. Ap.: *οὐλλε ὑγίαινε. ὄθεν καὶ οὐλή, τὸ ὑγιασμένον τραύμα*. cf. Valck. ad Amm. p. 107. etc.

BATRACHOMYOMACHIA.

Vers. 50. ὕπνος priore correpta, ut 191. — 54. bene habere mihi nunc videtur δῆ. — 55. alienum ἐρεῖνει, aptum est ἐρευνᾶ. scribamus: *κ. τραγίην ἀνερευνᾶ*. raptum ἀν- a simili -ην. — 70. ἄχρ. μετάνοιαν, ἀχρήστω μετανοία. appositio. μέμφεσθαι per se dictum est, ut 146. — 130. scr. *παγγαλκίου*: neque enim τὸ *παγγάλκειον* convenit βελόνῃ. — 134. suadeo ponamus σύνταγον et anti-

quam formam Homero et Homeridis reservemus. v. ann. ad h. in Ap. D. 148., ubi induci velim verba „et ξύναγον in Batr. 133.“ — 161. εἰς. quid dubitamus ponere εἰς, quod ipse Hom. non semel usurpavit? — 212. dure postrema verbi ὄξει corrigitur ante σχ. scribamus et hic et 256. ὄξει. — 213. malim: Ἄστ. Πολ. δ' αὖ κατὰ γ. τ. — 237. obstat correctioni mos poëtae ducendi horum animalium nomina ab eorum natura et victu. quare malim Ψωμόρραξ vel quiddam simile. — 238. verisimilius mihi nunc videtur, poëtam dedisse Πηδάσιον, a πηδᾶν vel πή-δασα. μηρῶ etiamnum placet. — 260. ironice dixit ἀρίστευεν καθ' ὄμιλον, in turba, secus ac solent fortiores, qui soli pugnant antesignani. — 285. malim: κιν. Τιτανοκλόνον, μέγα, ὄβρ. de λ et τ confusis v. Odys. α', 329 etc. simile πολέμοκλονον 279.

H Y M N I.

II. in Apoll. Pythium 20. scr. ἐλαγεῖα, ut O. i', 116, ubi v. ann. — 26. scr.: μαμαρρυγᾶς τε ποδῶν. quid enim, quaeso, sibi volunt ἀμφιφαινούσασαι μαμαρρυγαὶ ποδῶν κ. χιτῶνος? profecto mirarer, hoc mihi relictum esse, quod corrigerem, nisi putidiora etiam in tritissimis ipsius Homeri carminibus indies propagari viderem superstitiosa reverentia semibarbarorum. o ratio, quamvis humana, tamen deo proxima, ecquando in his litteris triumphabis? — 34—36. ann. extrema adde virgulam post vocab. fabulae. — 187. scr. ζωῶσι. — 219. γυάλων ὑπο Π. Hesiodus Theog. 499.: Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπο Παρνησοῖο. Ap.: γυάλον. τὸ κύτος τοῦ θώρακος. — (v. H. ε', 99, ν', 507.) τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος γυάλοις ὑπὸ Παρν. — 228. dele virg. post κολίην. — 311. jam non placet μέν. malim: ἐπὶ γ' ἠπείρου, ut Herod. 6, 124.: ἔκ γε ἂν τουτέων etc. — 339. καλὰ καὶ ὕψι βιβιάς. Berglerus: pulchre ac alte ascendens. non potuit putidius. imo: venuste, quamvis in arduum, progrediens. (καλῶς βιβιάς, καίπερ ὕψι.) decuit Apollinem ascensus Parnassi, cum alta petentes fere gratiam amittant; quasi dicas: hold auch die Höhe hinanwallend.

II. in Mercurium 31. ridicule testudinem ornat epithetis puellae formosae. — 52. φέρων — μέρος. sic solent citharoedi, ductumque est ipsum nomen φόρμιγγος a φορμίη. v. ann. ad Od. α', 155. — 98. ann. addenda virg. post vocab. operarius. — 105. hic versus inserendus est post sequentem. — 112. malim hic quoque κῆλα. — 122. ann. scr.: „H. η', 321.“ — 131. ὀδμῆ γάρ μιν ἔτειρος — ἠδεῖα. novimus quidem odores suaves, sed immodicos, quibus homines affliguntur; verum hic certe abhorret vox ἔτειρος, quoniam appetivisse carnes dixit Mercurium: neque enim cupimus ea, quibus taedio afficimur. ergo ponamus ἐπήρε, incitavit. similia similibus offecerunt. — 143. ὀδοῦ, des Wegs: nam ita Germani quoque pro am Wege sive auf dem Wege. — 148. latet aliquid, quod non expedit, nisi forte rhapsodus dixit νεῖον ἀντροῦ, novale antri, h. e. antro subjacens. praeterea ordo horum versuum turbatus est, quos ita ordinandos puto: 145, 148 (ubi δὲ expungendum est), 146. (scrib.: δοχμ. δὲ διὰ μέγαρον κλ. ἔδ.) 147, 149. alioqui Merc. domum intrabit prius quam ad antrum pervenit, in quo domus exstructa fuit. — 188. κνώδαλον nunc interpreter κνώσαλον, a κνώσσω, dormientem, h. e. somnolentum a causa: somnolenti enim sunt senes; vel κινώδαλον, κινητικόν, motorium, alacrem, laboriosum. Apollonius: κνώδαλον. ὁ Ἄπιων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄλι κινεῖσθαι. quod τὸ αἷς admiscet, fallitur, nec aliud est αλος nisi terminatio analogica. δ et σ permutari inter se solere, sciunt filii Grammaticorum; fierique potest, ut rhapsodus dixerit κνώσαλος. quod utcumque se habet, rarior haec vox est quam quae damnetur potius quam exploretur, praesertim apud poëtam veterem minimeque contemnendum, qualis hic est. — 294. scr. σύν. — 473. imo: — τὰδ' εὐφρονέων δεδ., haec a peritis didici. mentitur suo more. ceterum εν et α, v et ν, denique ω et ιο, similia esse in codd. quis nescit? — 518. ἀλλ' εἰ μοι — ἔρθειν. intell. καλῶς ἔχει. — 519. malim nunc: ακκεφαλή νέυσας ἂν, ἐπὶ etc. — 526. ἐν δὲ, praeterea que. aliena tmesis. — 531. verisimilius est, poëtam dixisse: πάντ' ἂν ἐπ. θοῶς ἐπ.

τε, κ. ε., πάντα ἐπέων κ. ἔργων pro. π. ἔπεα κ. ἔργα. — 539. καὶ σύ. concinnius fuerit ὡς σὺ, quae vocabula permisceri solent. — 563. fortasse ferri potest ἦγεμ.

H. in *Venerem* 200. faciliore negotio scribas: — ἄχος ἔνεκα βρ. ἀνέρος, οὐ πέσον εὐνή, εὐνή, εἰς εὐνήν, sicut h. in *Cer.* 50. οὐδὲ χροῖα βάλλετο λουτροῖς etc. de ου et ει similibusque confusis v. Jacobs. indice *Anthologiae Pal.*, nos ann. ad *Aeschylum* etc. — 210. malim et hic et 217. numerorum gratia: ἐπειτ' ἐγὼ-ασκε. — 272. scr. ἄπ'.

H. in *Cererem* 23. ἐλατα. sero intelligo, nihil mutandum esse. non audiverunt *Proserpinam* oleae ad viam plantatae, qua rapta est. quid tum postea, aut cur hoc minus ferendum est quam *Bionis* illud *idyll.* 3.: νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλεια νῦν γοάοισθε? cf. *Virg. idyll.* 5, 28 seqq. etc. nec dii, nec homines, nec arbores totaque natura inanimata audivit *ejulatus virginis*. sic loquuntur *poëtae*. — 37. bene habet μέγαν νόον. — 46. malim nunc: οὐδέ τε οἰωνῶν τις ἐτ. etc. — 58. sic potius scribamus: σοὶ δὴ κ' ἔλεγον νημ. π., profecto tibi veritatem omnem patefecissem. — 89. male immiserunt virgulam post *τανύπτεροι*. — 153. *Διοκλου.* *Diocles* audit 473. malim igitur *Διοκλεῦς*. — 194. ἀέκουσα ἔμιμνε. hiatus molestior, suspicor, *poëtam* dixisse: ἀέκουσ' ἐπέμιμνε. negligere solent librarii apostrophum; ἐπ raptum fuerit a εμ simili, quod sequitur. — 204. scribamus: ἔλαον ἂν σχεῖν θ. offecit particulae aptissimae -ον anteedens. — 235. scribamus hic quoque, ut inferius 300: ὁ δ' ἀέξετο δαίμονος αἴση. longe alio sensu δαίμονι ἴσόν τινα dicunt hi scriptores: v. H. ε', 438 etc. praeterea τὸ ἴσον δαίμονι, quo sensu id accipiunt, significatur 237. — 265. sic scr.: [ὥρησιν etc. — 269. scr.: *ἀθανάτοις etc. — 364. ἐνθ' ἀδ' ἐοῦσα. miror, hoc relictum esse. dudum poni jussit *Ruhnkenius*: ἐνθα δ' ἐοῦσα. — 371. delendum δέ. — 407—410. scr.: — οὐρανόωναν, ἐλθεῖν etc. apodosis continetur verbis αὐτὰρ — χάρατος. recte autem *Voss.*: αὐτίκ' ἐγὼν etc. — 465. scr.: κάρητι.

H. 8, 5.: ita suadeo scribamus: ἀντιβίοισι τύραννε δικαιοτέρων ἀγὲ φωτῶν, h. e. rex, qui ducis justos viros adversus inimicos eorum. pervulgatus est comparativi usus pro positivo, nec raro hae formae permiscentur. — 6. ἡ νορήης, vir-tutis, fortium virorum. — 14. scr. ἐρέθησι.

H. 19, 19. σφην, Pane et luscinia. — 28. scr. οἶόν γ'.

H. 27, 7. scr. ἄπ', ἀποθεν.

H. 30, 5. scr.: ἵνα πρώτη.

H. 32, 7. quidni ἐπιεικέλον ἀθανάτοις, qui sit ipse deus? ponamus ἐπιήρα-νον ἀθ., acceptum gratumque diis. alias quoque permixta η et ει, ρ et κ, λ et ν. certe ἐπιεικέλον non est ferendum. — 16. scr. πέμπησι.

H. 33, 1. *Μήνην* αἰδεῖν ταν. ἔσπετε, *Μοῦσαι*. quid? ἔσπετε αἰδεῖν? quis ita locutus est? *Hesiodus Th.* 114.: ταῦτά μοι ἔσπετε, *Μοῦσαι*. hymno 34, 1.: Ἀμφὶ Διὸς κούρουσ ἐλικώπιδες ἔσπετε *Μοῦσαι* etc. neapre hic quoque, ut saepe alias, εν et α, ἰdemque η et ει, confusa turbantur. scribamus εὐειδῆ, pulcram. cf. 16. — 11. ὄγμος, sulcus lunae, h. e. cavitas, quae videtur esse, crescentis, necdum plenae. — 12. scr.: λαμπ. γ.

Epigr. 4, 10. scr. ἀπανήρασθεν pro ἀ-νάσθησαν.

Epigr. 15, 1. ann. cf. ann. ad *Odys.* α', 276. in *Add.* vol. 6.

Fragm. Theb. pag. 370. versu 11. scr.: 4. λόγιον etc.

ADDITAMENTUM EORUM,

quae de Homeri ingenio ac praestantia diximus in annotatis ad
Ομήρου ἔργων, καὶ βίον.

Non possum quin communicem cum lectoribus meis *Napoleonis*, ducis celeberrimi, judicium de Homeri et Virgillii peritia rerum bellicarum. accepi enim modo librum, ita inscriptum: *Précis des guerres de César par Napoléon, écrit par M. Marchand à l'île de St. Hélène sous la dictée de l'Empereur, et suivi de plusieurs fragmens inédits par Nap. Stuttgart, chez J. B. Metzler, libraire, 1836, pagg. 248, 8.* eo in libro haec leguntur pag. 217.: „*Note sur le deuxième livre de l'Énéide de Virgile.* Le 2. livre de l'Én. est considéré comme le chef d'oeuvre de ce poëme épique; il mérite cette réputation sous le point de vue du style, mais il est bien loin de la mériter sur le fond des choses.

Le cheval de bois pouvait être une tradition populaire, mais cette tradition est ridicule et tout-à-fait indigne d'un poëme épique. *On ne voit rien de pareil dans l'Iliade, où tout est conforme à la vérité et aux pratiques de la guerre*¹⁾. Comment supposer les Troyens assez imbéciles pour ne pas envoyer un bateau pêcheur, à l'île de Ténédos, pour s'assurer si les mille vaisseaux des Grecs s'y étaient arrêtés ou étaient réellement partis? Mais du haut des tours d'Ilion on découvrait la rade de Ténédos. Comment croire Ulysse et l'élite des Grecs assez ineptes pour s'enfermer dans un cheval de bois, c'est-à-dire se livrer pieds et mains liés à leurs implacables ennemis? En supposant que ce cheval contient seulement cent guerriers, il devait être d'un poids énorme, et il n'est pas probable qu'il ait pu être mené du bord de la mer sous les murs d'Ilion en un jour, ayant surtout 2 rivières à traverser.

Toute l'épisode de Sinon est invraisemblable et absurde; les ressources du poète, l'éloquence du discours qu'il met dans la bouche de Sinon, n'en diminuent en rien l'absurdité. Cependant, il faut que le cheval soit, le jour même du départ des Grecs, introduit dans Troyes, sans quoi cela rendrait encore plus incroyable que les 1000 vaisseaux des Grecs pussent, si près de Troyes, rester cachés.

Le bel et charmant épisode de Laocoon se recommande de lui-même, mais ne peut en rien diminuer l'absurdité de la conduite des Troyens, puisqu' enfin on pouvait laisser plusieurs jours le cheval au camp dans sa position, et s'assurer que la flotte ennemie s'était éloignée, avant d'abattre les murailles pour l'introduire dans la ville.

Les guerriers enfermés dans le cheval de bois auquel Sinon ouvre la barrière, ne sortent que lorsque la flotte des Grecs, qui est partie de Ténédos lorsque tout dort et que la nuit est obscure, a déjà débarqué l'armée; ce ne peut donc pas être avant une heure du matin; aussi bien ce n'est guère qu'à cette heure que les corps de gardes s'endorment et que Sinon a pu ouvrir la barrière. Tout le deuxième livre de la destruction de Troyes s'opère donc de une heure du matin au lever du soleil, c'est-à-dire en 3 à 4 heures; tout cela est absurde. Troyes n'a pu être pris, brûlé et détruit en moins de 15 jours de temps. Troyes renfermait une armée; cette armée ne s'est pas sauvée, elle a dû donc se défendre dans tous les palais. Énée, logé au palais de son père, dans un bois à une demi-lieue de Tr., n'est instruit que par l'apparition d'Hector de la prise et de l'incendie de la ville. La maison d'Anchise fût-elle à 2 lieues de la ville, que²⁾ le bruit du tumulte de la prise de la ville, la chaleur de l'incendie des premières maisons auraient réveillé les hommes et les animaux. Ilion n'est pas tombée dans une seule nuit, surtout dans une nuit si courte, et l'armée qui y était pour la défendre l'eût-elle évacuée, que³⁾, matériellement, l'armée grecque ne pouvait prendre possession et détruire la ville dans plusieurs jours. Énée n'é-

1) Odysseae 4. et 11., quibus in libris memoratur de equo ligneo, rationem non habuit vir magnus, nec fortasse id carmen Homeri foetum esse credidit.

2), 3) que particula duobus hisce locis usurpata esse videtur per idiotismum.

taît pas le seul guerrier qui se trouvait dans Iliou; cependant il ne parle que de lui. Tant de héros qui jouent un rôle si brillant dans l'Iliade ont dû aussi, de leur côté, défendre chacun leur quartier.

Une tour dont le sommet s'élevait jusqu'aux cieux et dont le comble y semblaît suspendu, étoit sans doute de pierres; on ne voit pas comment Énée, en peu d'instans, et avec le secours de quelques leviers de fer, a pu la faire crouler sur la tête des Grecs.

Si Homère eût traité la prise de Tr., il ne l'eût pas traitée comme la prise d'un fort, mais il y eût employé le temps nécessaire; au moins 8 jours et 8 nuits. Lorsque l'on lit l'Iliade, on sent à chaque instant qu'Hom. a fait la guerre, et n'a pas, comme le disent les commentateurs, passé sa vie dans les écoles de Chio; quand on lit l'Énéide, on sent que cet ouvrage est fait par un régent de collège (?) qui n'a jamais rien fait. On ne voit pas en effet ce qui a pu décider Virgile à commencer et à finir la prise, l'incendie et le pillage de Tr. en peu d'heures: dans ce court espace il fait même ramasser toutes les richesses dans des magasins centraux. La maison d'Anchise devait être très-près de Tr., puisque dans ce peu d'heures, et malgré les combats, Énée y fait plusieurs voyages. Il fallut à Scipion dix-sept jours pour brûler Carthage, abandonnée de ses habitans; il a fallu 11 jours pour brûler Moscou, quoique en grande partie bâtie en bois; et, pour une ville de cette étendue, il faut plusieurs jours à l'armée conquérante pour en prendre possession. Tr. étoit une grande ville, car les Grecs qui avoient 100 mille hommes, n'essayèrent jamais de la cerner. Lorsque Énée retourne cette nuit même dans Iliou, il retrouve

Ulysse, des vainqueurs gardant la riche proie;

Là sont accumulés tous les trésors de Troie.

Pour cette seule opération il faut plus de 15 jours, et ce n'est pas dans un moment de désordre d'une ville prise d'assaut qu'on va s'amuser à entasser les richesses dans des magasins centraux.

Le jour naît: je retourne à ma troupe fidèle.

Ainsi, d'une heure du matin à 4 heures, c'est-à-dire en 3 heures, Énée a été à Tr., a livré tous les combats dont il rend compte, a défendu le palais de Priam, est revenu chercher Créuse à Tr. et a trouvé la ville toute soumise ne rendant plus de combats, entièrement occupée par l'ennemi, toute brûlée, et les magasins déjà fermés. *Ce n'est pas ainsi que doit marcher l'épopée, et ce n'est pas ainsi que marche Hom. dans l'Iliade. Le journal d'Agamemnon ne seroit pas plus exact pour les distances et le temps et pour la vraisemblance des opérations militaires, que ne l'est ce chef d'oeuvre.*

Le troisième chant n'est absolument qu'une copie de l'Odysée; et dans le 4. chant, le récit n'est pas dans le genre de celui d'Hom., où tous les jours sont marqués, où toutes les actions ont leur commencement, leur milieu et leur fin, et ne sont pas englobées dans un récit général.

ACCORDING TO OFFICIAL

I N D I C E S.

EXPLICATIO SIGLORUM.

Nudi numeri sunt librorum Iiadis; O indicat Odysseam, B Batrachomyomachiam, A. D. et A. P. hymnos in Apollinem Delphicum et Pythium, C hymnum in Cererem, M hymnum in Mercurium, V hymnum in Venerem, E Epigrammata Homero attributa, act. sensu activi, f. seu fig. figurate, fl. fluvium, m. montem, opp. oppidum, p. passim vel pro, s. saepe.

I. INDEX GRAECUS.

α, αι, ας, confusorum insigne exemplum
 O. ω', 87. α et αι conf. O. κ', 405,
 M. 473. item: α, αν, εν O. κ',
 542. α et αν ann. ad δ', 605 in Add.
 vol. 6. α et ε ι', 146, λ', 358, 546,
 O. κ', 532 etc. α et η φ', 208. α et
 ι ι', 414, ω', 717. (v. Add. vol. 6.),
 O. ω', 198. Α et Α O. δ', 503. α
 et οι δ', 392. α et ο ζ', 400, π',
 568. α et ου ρ', 89, ψ', 537, ω',
 304. α et ος O. δ', 227, θ', 266.
 α et ου β', 461, υ', 68 ann., 470, ω',
 278, O. ω', 118, B. 128. α et ω
 O. ι', 485.

ἄ — intelligitur ἄμα in ἄλογος, ἄνοιτος
 etc.: neque enim verisimilis est meta-
 thesis, quam sumit Eustath. ann. ad
 ε', 486.

α correptum in verbis ἔκτα, οὔτα δ',
 525, O. λ', 409.

α nihil addens notioni vocabulorum. v.
 ann. ad η', 235, ο', 606, τ', 68, χ', 70.

α praefixum vocabulis, haud mutata
 eorum significatione, η', 235. cf. β',
 511, ε', 612.

α. v. ει, εν.

α. v. ω.

αα pro α α', 31, β', 337, η', 448, et p.
 ἀάτος O. φ', 91. ἀάτον Στυγός
 ὕδαρ ξ', 271.

ἀαγής O. λ', 574.

ἀάσω, ἄω. ἀτη ἀάσας θ', 236.

ἀαν φρένας οἶνω O. φ', 297. ἀασθαι
 τινα τ', 91. ἀασθαι med. ι', 116, 119.

ἀαπτος. ἀαπτους χείρας ἐφίεμαι α', 567.
 cf. θ', 449, O. κ', 70.

ἀασχετος ε', 892.

ἀβακεῖν O. δ', 249.

ἀβλαβία νόον M. 393.

ἀβλῆς δ', 117.

ἀβλητος δ', 540.

ἀβληχρός ε', 337.

ἀβρομος υ', 41.

ἀβροτάζειν τινός κ', 65.

ἀβρότη νύξ ξ', 88.

ἀγάξεσθαι νότω ξ', 111. ἀγάξεσθαι,
 probare, η', 41.

ἀγαθός βίην ζ', 478. ἀγαθός, bonus,
 nobilis, α', 1131. πεῖθεσθαι εἰς ἀγα-
 θόν λ', 789. φρονεῖν ἀγαθὰ, sapere,
 probum esse, ζ', 162. v. ἀγανός.

ἀγαίεσθαι τι O. υ', 16.

ἀγακλειτός β', 564, O. ρ', 370 etc.

ἀγακλῆς π', 738.

ἀγακλυτός ζ', 436, etc. ἀγακλυτὰ δώ-
 ματα O. η', 3, 46.

ἀγάλλεσθαι περιήγεσιν β', 462. ἀγαλ-
 λόμεναι Διός οὐρα νῆες O. ε', 176.

ἀγαλλίς C. 7.

ἀγαλμα. ἀγάματ' ἀνήψεν O. γ', 274.

ἀγαμος γ', 40.

ἀγάνυφος α', 420, M. 325.

ἀγανός β', 164, 180, 189. ἀγανά δῶρα
 ι', 113. ἀγανός et ἀγαθός confundi
 visa υ', 666.

ἀγανοπροσύνη O. λ', 202.

ἀγανόφρων υ', 467.

ἀγαπάζειν αὐτην ω', 464.

ἀγαπᾶν, ἀγαπείσθαι, O. φ', 289. φιλο-
 φρονεῖσθαι, O. ψ', 214.

ἀγαπήνωρ θ', 114, υ', 756, O. η', 170.

ἀγαπητός ζ', 401 etc.

ἀγάροος β', 845, C. 34.

ἀγαστονος Ἀμφικριτη O. μ', 97.

ἀγατὸν καθαρίζειν A. P. 338.

ἀγανός, appellatio dignitatis, O. β',
 209. κήρυξ γ', 268 etc. ἀγανότατος
 O. ο', 229.

ἀγγελίη τινός p. περί τινος γ', 206, O.
 κ', 245.

ἀγγελιώτης M. 296.

ἀγγέλλειν. ἀγγελλόντων imperat. θ', 516.

ἀγγελος β', 26 etc.

ἀγγος β', 471 etc.

ἀγειν, adducere, γ', 105. ἄγ. ἐκατόμβην
 α', 99. ἄγ. ἐς μέρος B. 115. ἄγ.

κεράων O. γ', 489. κλέος τινός O. ε',
 311. λαούς β', 862 et p. λόγον O.

ξ', 471. νεῖκος λ', 721. ἄγ. τι ἐπι

- πόντου ἰ', 72. cf. λ', 632. ἄγ. τινα dictae Κῆρες β', 834. ἄγ. τινὶ πένθος Β. 52. ἄγειν urbem diripientium α', 367. ἄγε usurpatum in pluribus ἡ', 299. ἄγων τινα ἄξων ε', 839. ἄγεσθαι ἄκοιτιν σ', 87. cf. π', 190. κούρην υἱεὶ Ο. δ', 10. μῦθον διὰ στόμα ξ', 91.
- ἄγειρειν λαόν δ', 28, 377. ἀγέλαστος C. 200. cf. ann. ad O. θ', 307. in Add. vol. 6. ἀγέλειη. cognomen Minervae, δ', 128, ζ', 269, 279. ἀγέλη. ἔππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν τ', 231. ἀγέληδόν π', 160. ἀγέληφι β', 480. ἀγέραςτος α', 119. ἀγέρειν. ἀγγεράτο δ', 211. ἀγέρωχος β', 654 etc. ἄγη φ', 221, O. γ', 227. ἀγνηοῖαι ἰ', 699. ἀγῆνωρ, appellatio dignitatis, O. β', 235. ἀγῆνωρ θυμός, generosus animus, virtus, ἰ', 398. leonis μ', 300. ἀγῆνωρ, superbus, β', 276, ἰ', 698. ἀγῆρας β', 447, θ', 538. ἀγῆρας καὶ ἀθανάτος μ', 323. ἀγῆτος. εἶδος ἀγῆτοι ε', 787. ἀγινεῖν ω', 784. ἑκατόμβας A. D. 57. ἀγκάζεσθαι ρ', 722. ἀγκάλῃς σ', 555. ἀγκὰς ἔχειν ξ', 353. cf. ε', 371, ψ', 711. ἀγκιστρον O. δ', 369. ἀγκλίνας δ', 113, O. χ', 156. ἀγκοινη ξ', 213. ἀγκομαννύναι O. α', 440. ἀγκυλομήτης Κρόνος ἰ', 37. ἀγκύλος. ἀγκύλα τόξα ζ', 322. ἀγκυλὸν ἄρμα ζ', 39. ἀγκυλότοξος β', 348. ἀγκυλοχειλῆς π', 428. ἀγκῶν ε', 582 etc. ὀρθοῦσθαι ἐπ' ἀγκῶνος κ', 80. cf. O. ξ', 496. ἀγκῶν τείχους π', 702. ἀγλαΐθειρος h. 19, 5. ἀγλαΐζεσθαι κ', 331. ἀγλαΐη O. σ', 78, ρ', 310. ἀγλαΐη, κάλλος, O. σ', 180. ἀγλαΐηφι πεποιθώς ζ', 510. ἀγλαΐαι O. ρ', 244. ἀγλαόκαρπος O. η', 115, C. 4. ἀγλαός τιμὴ λ', 385. ἀγλαός υἱός ε', 79 etc. ἀγνοεῖν α', 537, β', 807 etc. ἀγνύναι ζ', 40 etc. ἄγεν, ἔαγεν, ἔαγησαν, δ', 214. ἀγνώσασκε O. ψ', 95, ubi v. Buttman. ἀγνώστος, ignarus, O. ν', 191. ignotus ib. 397, β', 175. ἀγνος γ', 40. ἀγοραῖσθαι α', 73, 253. et s. ἀγορεύειν γ', 155 etc. v. φόβονδε. ἀγορῆ καὶ θέμις, concio et jus, h. e. locus concionis, in quo jus dicitur, λ', 807. ἀγορῆ, oratio in concione, β', 275, 370. ἀγορῆν ποιεῖσθαι θ', 488. cf. ann. ad β', 207. ἀγορῆ ἀμεινων δ', 400. ἀγορὰς ἀγορεύειν, in concionem ire, β', 788. ἀγορήνδε α', 54 etc. ἀγορήθεν β', 264, O. μ', 439 etc. ἀγορητής α', 248, β', 246 etc. ἀγορητὺς O. θ', 168. ἀγὸς γ', 231 etc. ἀγοστός. ἀγοστῶ ἀφείρειν γαῖαν λ', 425. ἀγορεῖν. ἀγορεῖ μὲν ε', 765, ubi v. ann. ἀγορεῖσθαι β', 481, γ', 209 etc. ἀγορῆ O. μ', 330. ἀγριος μάλος ρ', 398. χόλος δ', 23. ἀγρια, Wild, ε', 52. ἀγρια φύλα Γιγάντων O. η', 206. μυϊῶν τ', 30. ἀγριόφωνος O. θ', 294. ἀγρόθεν O. σ', 428. ἀγροιώτης ἀνῆρ λ', 549, σ', 272. ἀγρόνδε O. σ', 370, 379. ἀγροτόμος O. ζ', 106. ἀγρότερος σὺς μ', 146. ἀγρότης O. π', 218. ἀγρώσσειν O. ε', 53. ἀγρωστis O. ζ', 90. ἀγυιὰ ε', 642 etc. ἀγυρτάζειν O. τ', 284. ἀγυρις νεκῶν π', 661. ρηῶν ω', 141. ἄγχειν γ', 372. ἀγχεμάχος ν', 5. ἄγχι et ἀμφι confusa ρ', 300. ἄγχι ἔχειν κεφαλὴν O. α', 157. ἀγχιάλος β', 640, 697. ἀγχιβαθῆς O. ε', 413. ἀγχιθεοὶ Φαίηκες O. ε', 35. ἀγχιμαχητής β', 604, ν', 150. ἀγχιμόλον δ', 529. ἔξ ἀγχιμόλου ω', 352. ἀγχινοος O. ν', 332. ἄγχιστα ξ', 474, ν', 18. ἀγχιτινός ε', 141 etc. ἀγχιόθι ξ', 412, O. ν', 103. ἀγχιότατο A. D. 18. ἀγχιού ε', 123 etc. ἀγῶν, cavea, ψ', 258, 448 etc. ἀγῶν θεῖος, concio (divina (in templo) η', 298. ἀγῶν νεῶν σ', 428, π', 239. ἄγων et ἀγῶν confundi visa β', 558. ἀδαημοσύνη O. α', 244. ἀδαῆμων ε', 634 etc. ἀδακρυτός act. α', 415. ἀδακρύτω ὕσσει O. δ', 186. ἀδάμαστος ε', 158. ἀδδην ε', 203.

- ἄδειν ἦ, 117.
 ἄδειν, ασαι, ε', 289, λ', 574. ἀδηκότες
 κ', 98. γόοιο μὲν ἔστι καὶ ασαι ψ',
 157.
 ἀδεῖν γ', 173.
 ἀδελφεῖός, ἀδελφός, β', 409, ε', 21 etc.
 ἀδενκῆς ὕλιθρος, πότμος, O. δ', 489,
 κ', 245.
 ἀδέψητος O. υ', 2.
 ἄδην ἔλαν τινά τινός υ', 315, O. ε', 290.
 ἀδινάων perperam scriptum, ut videtur,
 pro ἀλιάων O. ψ', 326.
 ἀδινης sive ἀδινός, β', 87, 469 etc. v.
 κῆρ.
 ἀδήριτος ρ', 42.
 ἀδυῆς πύρθηνος O. ζ', 109.
 ἀδυητος ψ', 266. ἀδυητή κ', 293.
 ἄδοτος M. 573.
 ἄδροτῆς καὶ ἦβη π', 857.
 ἄδου πύλαι ι', 312.
 ἄδυτον A. P. 266. μέγαλον ε', 448. cf.
 πιον.
 ἀεθλεύειν ψ', 737. ἀεθλ. προκαλιζέσθαι
 δ', 389.
 ἀέθλια, certamina, O. θ', 108, φ', 4.
 praemia victoriae in ludis, ι', 124, 27.
 O. φ', 62.
 ἀέθλον λ', 700. φαίνειν O. φ', 73. ἀέθλα
 τινος τιθέναι ψ', 631.
 ἀέθλος γ', 126, O. δ', 241, ψ', 261.
 ἀέθλοφόρος Cypr. 3, 5. ἵππος ζ', 22,
 162.
 ἀεΐδειν. ἀεΐδουσα νευρή O. φ', 411.
 ἀεικέλιον ἄλγος O. ξ', 34.
 ἀεικέλιος O. θ', 231.
 ἀεικῆς λοιγός α', 341. πληγή β', 264.
 πότμος δ', 396.
 ἀεικίζεν ζ', 404, O. σ', 222.
 ἀεικίη ω', 19. v. ann. ad h. l. in Add.
 vol. 6. ἀεικίας φαίνειν O. υ', 308.
 ἀείρειν, ἀρπάζειν, O. φ', 18. ἀείρειν
 οἶνον, afferre seu porrigere vinum,
 ξ', 264. χεῖρας θεοῖς ἦ, 130. ἀεί-
 ρεσθαι med. ζ', 293.
 ἀεικάζεσθαι ζ', 458, C. 30.
 ἀεικῆλια ἔργα σ', 77.
 ἀεικῆτι τινος O. α', 79 etc.
 ἀέκων, ἀέκουσα, α', 301, 327, 348, 430,
 ε', 366 etc.
 ἄελλα β', 293 etc. ἄελλαι ὄραι O. ω',
 344 ann. ἴσος ἀέλλη μ', 40.
 ἀέλλης sive ἀελλῆς γ', 13. cf. π', 374.
 ἀελλόπος Ἰρις θ', 408.
 ἀελλόπους V. 218, Incert. 12.
 ἀεληῆς O. ε', 408.
 ἀελπτεύω ἦ, 310.
 ἀελπητος C. 219.
 ἀενάοντα ὕδατα O. υ', 109.
 ἀέξειν θυμόν τινός ρ', 226. πένθος,
 ἄχολον, ρ', 139, δ', 109. cf. O. β', 315.
 υἱόν sig. O. υ', 360. ἀέξεσθαι, ado-
 lescere, O. ζ', 426. ἦντε καπνός,
 σ', 110.
 ἀεργίη O. ω', 251.
 ἀεργίπους ἵππος γ', 327.
 ἀειπροσούνη O. ο', 470.
 ἀεσίφων υ', 183.
 ἄεω, si forte, ο', 252.
 ἀζαλίος ἦ, 239. ἀζαλή ὕλη O. ι', 234.
 ἀζάνειν V. 271.
 ἀζεσθαι δ', 487.
 ἀζεσθαι ε', 434, O. ρ', 401 etc.
 ἀζη O. ζ', 184.
 ἀζηγῆς δ', 435, O. σ', 3.
 ἀηδών O. τ', 518.
 ἀήθεια B. 72.
 ἀηθέσειν τινός κ', 493.
 ἀημι, dormio, O. γ', 151.
 ἀημι flo. ι', 5. διχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ
 θυμὸς ἤτο φ', 386. κάλλος ἤτο
 C. 276. ἀέντες ε', 526.
 ἀήσυλας. ἀήσυλα ἔργα ε', 876.
 ἀήτης ξ', 254, O. ι', 239.
 ἀήτον θάρσος ἔχειν φ', 395.
 ἀθάνατος. ἀθανάτη θεα γ', 158. ἀθά-
 νατοι, ἀθάνατοι θεοι, ε', 130, 342.
 ἀθάναται αἰαί σ', 86.
 ἀθαστος O. λ', 54, 72 etc.
 ἀθει O. σ', 353.
 ἀθεμιστιος, ἀθμιστος, ι', 63, O. ι',
 106, σ', 141.
 ἀθεορίζειν α', 261.
 ἀθέσφατος γ', 4, κ', 6. οἶνος O. λ', 61.
 ἀθηρηλοιγός O. λ', 127.
 ἀθλειν ἦ, 453.
 ἀθλοφόρος ἵππος ι', 124.
 ἀθρειν O. τ', 478. ἔς τι κ', 11.
 ἀθρήσει et αἰρήσει confundi visa ω',
 206.
 ἀθρόος quid proprie significet, ξ', 38.
 ἀθρόα, in unum collata, O. β', 356.
 ἀθρόα λέναι M. 106. ἀθρόα πάντα
 ἀποτίειν γ', 271.
 ἀθύρειν ο', 364.
 ἄθυρμα ο', 363, M. 32.
 αι correptum in verbo ἔμπαιον O. υ',
 379. elisum α', 117.
 αι et ε confusa κ', 480. Schol. item:
 αι et η λ', 272, O. ζ', 306, ω', 508.
 cf. hymn. in Apoll. Pyth. 206. αι et
 ι ι', 414. v. ε.
 αι vel η pro ο in nominibus compositis
 υ', 361.
 αἰ γὰρ δ', 189, ἦ, 132. cum infin. O.
 ἦ, 311.
 αι et ει promiscue usurpata, α', 60. ann.
 αι κ' ἐθέλησθαι, sis, si tibi placet, iro-
 nica dictum, θ', 470. αι κε πιθηται,
 formula suadentis, α', 207, φ', 293 etc.

- αἶα γ', 243 etc.
 αἰγανία β', 774, O. ι', 156 etc.
 αἰγείος λ', 639, O. ζ', 78. αἰγεία κυ-
 νή O. ω', 231. v. ασκός.
 αἰγειρός δ', 482 etc.
 αἰγιαλός β', 210, δ', 422 etc.
 αἰγιότος O. δ', 606.
 αἰγίλιψ πέτρα ι', 15. h. 19, 4.
 αἰγιόδης h. 19, 2.
 αἰγίς δ', 167 etc. ἀμφιδάσεια ο', 309.
 cf. φθισίμβροτος.
 αἰγλή β', 458.
 αἰγλήεις α', 532, A. D. 40.
 αἰγυπιός η', 59 etc.
 αἰδεῖσθαι pro αἰδεῖσθαι. αἰδεῖο ω',
 503.
 αἰδεῖσθαι ἀλλήλους κατὰ ὕμιναις ε',
 530 sequi.
 αἰδεσθαι α', 331 etc.
 αἰδηλος O. π', 29, ubi v. ann.
 αἰδηλὸν πῦρ β', 455, ι', 436.
 αἰδῖος h. 30, 3.
 αἰδοῖος, appellatio dignitatis, δ', 402,
 ζ', 250. αἰδοῖος καὶ δεινός τινι γ',
 172. αἰδοῖότερος O. λ', 359.
 αἰδοῖη et ejusmodi alia Ionum O. κ', 231.
 αἰδοῖς φῶς γ', 219. αἰδοῖς τιος O.
 κ', 282.
 αἰδώς, reverentia, O. θ', 480. verenda,
 β', 262, ζ', 75. αἰδώς καὶ φιλοῦτης
 ω', 111.
 αἰεὶ νέον ἐργεσθαι β', 38.
 αἰειγέεται θεοὶ γ', 296 etc.
 αἰεὶ κ', 532, O. α', 298. πληγῆς λ',
 532.
 αἰεὶ ἐύντες θεοὶ α', 494.
 αἰετὸς μέλας, ὁ θρηνητὸς, φ', 252.
 αἰζηλος restitutum β', 318.
 αἰζηλὸς ἀνήρ ρ', 520.
 αἰζήνος (αἰζήνος) dictus Asius jam senior
 π', 716, ubi v. ann.
 αἰήτος, si forte, σ', 410.
 αἰθερὸς φέλις α', 415, γ', 40.
 αἰθαλόεις β', 415. αἰθαλέον μέλαθρον
 O. ζ', 239.
 αἰθεῖν O. α', 428, 34.
 αἰθήρ καὶ νεφέλαι σ', 20. αἰθήρ, αἰ-
 θρία, π', 365, ρ', 371. αἰθέρι ναῖων
 Ζεὺς O. ι', 533.
 αἰθροψ καπνός O. κ', 152. οἶνος α',
 462. χαλκός δ', 495. αἰθροψ οἶνος
 ξουθρός, feuriger Rothwein, O.
 μ', 19.
 αἰθρη ρ', 646.
 αἰθρηγενῆς βορέας ο', 171.
 αἰθριος A. P. 256.
 αἰθρός O. ζ', 320.
 αἰθρόσσα ζ', 243 etc.
 αἰθρία O. ε', 337.
 αἰθρα, αἰθρομαί, ζ', 182.

- αἰθραν ἵππος β', 839. λέβης ι', 123.
 σίδηρος δ', 485.
 αἶε ε', 260 etc.
 αἶκη τόξου σ', 708.
 αἶκως ζ', 336.
 αἶμα, genus, ζ', 211. cf. O. θ', 583.
 αἶμα κελαινον α', 303. αἶματι καὶ
 λύθρῳ etc. ζ', 268.
 αἶμασις λέγειν O. σ', 359.
 αἶματόεις ε', 82 etc.
 αἶμοσφραγκτος O. ν', 348.
 αἶμυλος O. α', 56.
 αἶμυλρητής M. 13.
 αἶμων explicatum ε', 49.
 αἶναρέτης π', 31.
 αἰνεῖν, assentiri, θ', 9. laudare, κ', 249
 (αἶνεε).
 αἰνέσθαι ν', 374, O. θ', 487.
 αἰνόθεν αἰνώς η', 97.
 αἰνόμορος ζ', 481, M. 257.
 αἰνοπαθής O. σ', 201.
 αἶνος, sermo, ψ', 652, 795, O. ζ', 510.
 αἶνός ε', 886, ζ', 1 etc. vehemens, π',
 449. αἶνά, αἰνώς, α', 414. αἶνά πά-
 σχειν ζ', 431. αἰνότατος α', 552 etc.
 αἰνότατος λόγος O. δ', 441. αἰνό-
 τατον, vehementissime, ν', 52.
 αἰνεσθαι κ', 374. prehendere, O. ι',
 429. αἰνεσθαι ἀνθρα C. 6.
 αἰνώς, πάνυ, γ', 153. α. εἰκέναι τινί
 γ', 158. αἰνώς, vehementer, ω', 358.
 αἶξ α', 41, 66, 316 etc. ἀγρία O. ι',
 118. cf. γ', 24 etc. ἀρέσκω O. ι',
 155.
 αἶξασκε ψ', 369.
 αἰολοθώρηξ δ', 489.
 αἰολόπωλος γ', 185. cf. ann. ad δ', 186.
 αἰόλλειν O. ν', 27.
 αἰολομίτρης ε', 707.
 αἰόλος σφῆς μ', 167, ὄφης ib. 208. αἰό-
 λον σάκος η', 222. αἰόλαι εὐλαί χ',
 509. αἰόλα τεύχεα ε', 294.
 αἰπεινός ζ', 35. αἰπεινή Ἴλιος ν', 773.
 αἰπήεις φ, 37.
 αἰπόλιον β', 474.
 αἰπόλος αἰγῶν O. ρ', 247. αἰπ. ἀνήρ
 β', 474, δ', 275.
 αἰπός, πόλις αἰπή ν', 625. αἰπὰ ῥέε-
 θρα Στυγὸς θ', 368.
 αἰπύς β', 533 etc. αἰπύς ὄλεθρος, φό-
 νος, λ', 441, ρ', 365 etc. αἰπύ, ar-
 duum, difficile, ν', 317.
 αἰρεῖν, consequi sive adipisci aliquem,
 ε', 118. occidere, δ', 457 etc. αἰρεῖν
 δίφρον τινί γ', 424. αἶρ. καὶ ἐξάγειν
 τινά ε', 353. αἶρ. ποθεν αἰοδην
 O. θ', 500. αἶρ. τινα δίφρα δέος, μέ-
 νος, σκότος, etc., γ', 35, 446. ε',
 47, 136, η', 479, O. ω', 433, 441 etc.
 αἶρ. τινα μέσου ὁρῶς γ', 78. v. ibi

- ann. αἰρεῖσθαι δεῖπνον O. ζ', 97, ἦτορ ε', 529, ὄρκιον χ', 119, O. δ', 746. ἐλίσθαι, possidere, ν', 729. v. ἄλκιμον, χεῖρ.
 αἰρεσθαι κλέος ἐσθλὸν ε', 273. κῦδος γ', 373, κ', 307. μισθὸν μ', 435. ψεύ-
 δεα ε', 14, 7. αἰρεσθαι τί τιτι p. παρὰ
 τινος, adipisci aliquid ab aliquo, δ', 95.
 αἶσα α', 416, 418 etc. Διὸς ρ', 321. θα-
 νάτου ω', 428. κακὴ δαίμονος O. λ',
 61. κατ' αἶσαν, ὑπὲρ αἶσαν, γ', 59,
 ζ', 333.
 αἰσθεῖν θυμὸν ν', 403.
 αἰσιμος φρένας O. ψ', 14. αἰσιμον εἴ-
 ναι τιτι ι', 245. αἰσιμον, fatale, θυ-
 νατόν, ο', 274. αἰσιμα πίνειν O. φ',
 294.
 αἰσιος ω', 376.
 αἰσσειν β', 167 etc. ἐκ χειρῶν ε', 657.
 Ἰπποῖς ρ', 460. τοὶ δὲ (mortui) σκιαὶ
 αἰσσοῦσιν O. κ', 495. αἰχθῆναι ε',
 854. v. φασγάνω.
 αἰστος ξ', 258, O. α', 354 etc.
 αἰστοῦσθαι ἀολλέας, zusammen ver-
 schwinden, O. κ', 259.
 αἰσυλα ῥέζειν ε', 403.
 αἰσυνηται δῆμιοι O. θ', 258.
 αἰσυνητῆρ κοῦρος ω', 347.
 αἰσχος γ', 242. αἰσχος λῶβη τε, Schimpf
 und Schande, O. σ', 225.
 αἰσχροὺς β', 119 etc. αἰσχρὰ ἔπεα γ', 38,
 ζ', 325. αἰσχιατος β', 216.
 αἰσχύνειν ἀρετὴν τινος ψ', 571. κόμην
 σ', 27.
 αἰτεῖν ε', 358. et s.
 αἰτιάσθαι κ', 120.
 αἰτίξιν, αἰτίξασθαι, O. δ', 651, ρ',
 222.
 αἰτιος γ', 164 etc.
 αἰχμάζειν αἰχμάς δ', 324.
 αἰχμη χαλκήει ε', 282 etc.
 αἰχμητὰ ε', 197.
 αἰχμητῆς α', 152 etc.
 αἰψα μάλα δ', 70. αἰψα κ. ὀτραλέως
 τ', 317.
 αἰψηρῆ ἀγορῆ τ', 276.
 αἰών, ὁ νατιαῖος μυελός, M. 42. αἰών,
 vita, δ', 478, O. σ', 204.
 ἀνάζω. ἔγχεος ἀναχθένον ὀξεί χαλκῶ
 κ', 135.
 ἀνάκητα π', 185.
 ἀναλαβόμενης ὠκεανὸς ἠ', 422.
 ἀνάμας σ', 176, h. 32, 7. ἀνάμαντες
 dicti Sol, Spercheus, Oceanus, σ', 239.
 v. ibi not.
 ἀνάματον πῦρ ε', 4 et s.
 ἀνανθα O. ε', 328.
 ἀνάσθινον et ἀνθινον confundi visa O.
 ι', 84.
 ἀναρῆ, si forte, O. ο', 133.
 ἀνάχεσθαι, ἀναχεῖσθαι, ε', 24, θ', 206,
 π', 16 etc.
 ἀναχίζεσθαι θυμῶ ζ', 486.
 ἀκείσθαι, ἀκεῖσθαι, π', 29. ἀκείεσθαι
 νῆας O. ξ', 385.
 ἀκεῖσθαι ε', 402, 448 etc. fig. ν', 115.
 ἀκερσικόμης Φοῖβος ν', 39.
 ἀκέων, ἀκέουσα, α', 34, 565, 569, δ',
 22 etc.
 ἀκηδεῖν ξ', 427, ψ', 70.
 ἀκηδέστος ζ', 60.
 ἀκηδέστος χ', 465.
 ἀκηδῆς activo sensu φ', 123, passivo O.
 ζ', 26 etc. ἀκηδῆς, ἄταφος, ω', 554.
 ἀκηλητος O. κ', 329.
 ἀκῆν γίνεσθαι σιωπῆ γ', 95. ἀκην
 ἔναι δ', 429.
 ἀκηρασιος λειμῶν, οἶνος, M. 72, O. ι',
 205.
 ἀκήρατος, salvus, ο', 398. ἀκήρατον
 ὕδωρ ω', 303.
 ἀκήριος duplici notione, sive a κῆρ, seu
 κῆρ, ducatur, ε', 812, 817, η', 100,
 O. μ', 98, ψ', 328. ἀκήριον δέος
 ν', 224. ἀκήριον τιθέναι τινα, corda
 privare al., h. e. vita, λ', 392.
 ἀκιδνότερος O. ε', 217.
 ἀκινος O. ι', 514.
 ἀκίχτος ρ', 75.
 ἀκλαντος sensu act. O. δ', 494. ἀκλαν-
 τος, ἄθραπος χ', 386.
 ἀκλεῖς, ἀκλεῶς, η', 100.
 ἀκλειῶς O. α', 241.
 ἀκληῆς μ', 318.
 ἀκληρος O. λ', 489. ἀκληρος (γῆ) V.
 123.
 ἀκμηνος σίτου τ', 163. pro ἀκμηνός
 placitum ἀκμῆν ἐς O. ψ', 191.
 ἀκμῆς λ', 802 etc.
 ἀκμητος A. P. 343.
 ἀκμόθετον σ', 410.
 ἀκμων σ', 476, O. γ', 434.
 ἀκνησιος O. κ', 161.
 ἀκοῖτις γ', 138 etc. ἀκοῖτις, ἀκοῖτιας,
 O. κ', 7.
 ἀκολος O. ρ', 222.
 ἀκόλυμβος B. 158.
 ἀκομιστή O. φ', 284.
 ἀκοντίζειν αἰχμάς μ', 44. ἀκ. τινός
 ἔγχει ξ', 402.
 ἀκοντιστὺς ψ', 622.
 ἀκόρητος πολέμου μ', 335. cf. η', 117.
 ἄκος ι', 250 etc. ἄκος κακῶν appella-
 tum sulfur, quo aedes purgari jubet
 Ulysses O. χ', 481.
 ἀκοσμος β', 213.
 ἀκοστῆν ζ', 506.
 ἀκουάζεσθαι τινος δ', 343, O. ι', 7.
 ἀκούειν. v. οὔας. ἀκ. τινός, exaudire

- al., *α*, 331. obedire alicui, *ο*, 199,
Ο. η, 11. ἀκούεσθαι med. *δ*, 331.
 ἀκουή *π*, 634. fama, *Ο. β*, 303.
 ἀκουρος *Ο. η*, 64.
 ἀκουσα C. 412.
 ἀκράαντος *β*, 138. ἀκράαντα ἔπεα φέ-
 ρειν *Ο. τ*, 565.
 ἀκραῆς *Ο. β*, 421.
 ἀκρα, ἀκρα, *δ*, 425. ἀκραι Hellesponti
ξ, 36. κατ' ἀκρας *ν*, 772.
 ἀκρατος *Ο. β*, 341. ἀκρατον γάλα *Ο.*
ι, 297.
 ἀκρας *Ο. ι*, 400; C. 382.
 ἀκρας *φ*, 12.
 ἀκρατος *β*, 796 etc. ἀκρατον αἶμι, *Ο.*
σ, 174. ἀκρατα ἄχρα *γ*, 412. ἀκρατα
 πολλά *Ο. θ*, 505.
 ἀκρατόμυθος *β*, 246. ἀκρατόμυθοι ὄνει-
 ροι *Ο. τ*, 560.
 ἀκρατόφυλλος *β*, 868.
 ἀκραοκλαινιᾶν *φ*, 249.
 ἀκρόκομος, vertice comatus, *δ*, 533.
 v. Θρηῖκες.
 ἀκρόπολις ὄρεα *ε*, 523.
 ἀκρόπολις V. 54.
 ἀκρόπορος ὄβελος *Ο. γ*, 463.
 ἀκρος. ἀκρη πόλις *ξ*, 257. ἀκρον πο-
 δός B. 253. ἀκροι πόδες *π*, 640.
 ἀκρον, ἀκρας, *ν*, 227. ἀκρότατος
δ, 484 etc. v. πόλις.
 ἀκρωτήριον πρύμνης h. 34, 10.
 ἀκτὴ ἀλφίτου *Ο. ξ*, 431. cf. *λ*, 631. et
 v. Δημητέρος.
 ἀκτὴ, littus, *μ*, 284.
 ἀκτὴ et αὐτὴ confusa *ο*, 620.
 ἀκτῆμων *ι*, 126.
 ἀκτῆρες perperam scriptum pro ἀστῆρες
 h. 33, 6.
 ἀκτις *Ο. ε*, 479.
 ἀκτιος (γῆ) V. 123.
 ἀκυλος *Ο. κ*, 242.
 ἀκωκὴ *ε*, 67 etc.
 ἀκων *κ*, 336. pedum, *Ο. ν*, 225.
 ἀλαδε *α*, 308, *ε*, 598 etc.
 ἀλάλημαι *ψ*, 74.
 ἀλαλητὸς *β*, 149 etc.
 ἀλάλκω *ι*, 605, *Ο. γ*, 237.
 ἀλαλύκτωμαι *κ*, 94.
 ἀλάμπυρος h. 33, 5.
 ἀλαός *Ο. θ*, 195. ἀλαός (non ὀλοός)
 πόνος μάχης, si divinavimus, *π*, 568.
 v. Add. vol. 6.
 ἀλαοσκοπίην ἔχειν *κ*, 515, *ν*, 10 etc.
 ἀλαοῦν τινα ὀφθαλμοῦ *Ο. α*, 69, *ι*,
 515.
 ἀλαπαδνός *β*, 675 et s. ἀλαπαδνὸν
 σθένος *ε*, 783. ἀλαπαδνότερος *δ*, 305.
 ἀλαπάξω *β*, 367, *ε*, 166.
 ἀλασθαι *β*, 667, *θ*, 481.
 ἀλαστῆν *μ*, 163.
 ἀλαστον πένθος *ω*, 105.
 ἀλαωτὸς *Ο. ι*, 502.
 ἀλγεῖν *β*, 269. et p.
 ἄλγος *β*, 39 etc. ἄλγεα πάσχειν *β*,
 657, *γ*, 157 etc. ἄλγεα τιθέναι τινὶ
α, 2.
 ἄλγιον, tant pis, *Ο. δ*, 292. cf. *σ*
 278 etc. ἄλγιος θαμάσασθαι *ψ*, 655.
 ἀλδαίνειν *Ο. σ*, 70.
 ἀλδήσκω *ψ*, 599.
 ἀλέασθαι θεοῦς *Ο. ι*, 274.
 ἀλέγειν *δ*, 476, 482. ἀλ. ποιῶντά τι,
 studioso facere al., *ι*, 504.
 ἀλεγεινὸς *β*, 787, *ε*, 658, *ι*, 491, *ο*, 16,
ψ, 653 et passim: amat enim Hom.
 hoc vocab. ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἰφθίμων
 ποταμῶν *ο*, 749.
 ἀλεγίξω *α*, 160, 180.
 ἀλεγυνέω *Ο. α*, 374.
 ἀλεινέω *γ*, 32 etc. ἀλ. ποιῆσαι τι *ξ*,
 167. ἀλ. τινὰ, vitare ad spectum ali-
 cuius, *Ο. π*, 477.
 ἀλεῖν, ἐκκλησις, *χ*, 301. θερμασία, *Ο.*
ο, 23.
 ἄλειω. ἀλειατα *Ο. ν*, 108.
 ἀλεισθαι *ε*, 34, *ξ*, 226.
 ἀλεισον *λ*, 774 etc.
 ἀλείτης *γ*, 28.
 ἀλειφαρ *σ*, 351, *ψ*, 170.
 ἀλείφω *κ*, 577.
 ἀλέτωρ B. 192.
 ἀλεξάνεμος χλαῖνα *Ο. ξ*, 531.
 ἀλέξειν, ἀλέξεσθαι *α*, 590, *χ*, 231. cf.
ι, 251.
 ἀλεξητὴρ μάχης *ν*, 396.
 ἀλεξικάκος τινὶ *κ*, 19.
 ἀλεσθαι. ἄλω *γ*, 29.
 ἀλετρούειν *Ο. η*, 104.
 ἀλετρις *Ο. ν*, 106.
 ἀλεύεσθαι *ε*, 444. per se dictum *ε*, 28.
 ἀλέω, ἀλεύω. ἀλέασθαι *ν*, 436 etc.
 ἀλωρῆ *μ*, 57, *ω*, 216.
 ἄλη *Ο. ι*, 464.
 ἀλητεύειν B. 14.
 ἀληθῆς, δίκαιος, *μ*, 433.
 ἀλήμιος *ι*, 125.
 ἀλήμεναι ab ἔλλω sive εἰλω *ε*, 823.
 ἀλήμονες *Ο. ο*, 376.
 ἀλητεύειν *Ο. μ*, 330, *χ*, 291.
 ἀλήτης ἀνὴρ *Ο. ξ*, 126.
 ἀλθεσθαι *ε*, 417.
 ἀλιαῆς *Ο. δ*, 361.
 ἀλιάστος *β*, 797 etc.
 ἀλιγεῖταιν E. 4, 6.
 ἀλίγιος *ξ*, 401.
 ἀλήτορες E. 16, 1.
 ἀλιμυρῆεις Ποταμὸς *φ*, 190.
 ἄλιος γέρον *α*, 538, 556 etc. ἄλιος, μά-
 ταιος, *δ*, 498, *ε*, 18 etc. ἄλιος μῦθος

- M. 281. ἄλιον, *irritum*, unde dictum videatur, *v.* 505.
- ἄλιотρεφής O. δ', 442.
- ἄλιου βέλος π', 737.
- ἄλιπλος μ', 26.
- ἄλιπόρφυρος O. ζ', 53.
- ἄλις ι', 137, ρ', 54. *v.* Τρωαί.
- ἄλισκεῖν. αἴ κεν ἄλώω λ', 405.
- ἄλιτειν, ἄλιτεσθαι, ι', 375, τ', 265.
- ἄλιτήμενος θεοῖς O. δ', 807.
- ἄλιτήμων ω', 157.
- ἄλιτρος θ', 360. ἄλιτρος sensu leniore ac familiari O. ε', 182.
- ἄλιτρος ε', 614, A. P. 16.
- ἄλιη, βοήθεια, O. μ', 120. ἄλιη et φόβος opposita ρ', 42. α. θυοῖς δ', 234. α. κ. σθένος ρ', 212, 499. α. μετὰ φρεσὶ δ', 245. cf. π', 157.
- ἄλιήεσσα h. 29, 3.
- ἄλιμος γ', 338. etc. ἄλιμον ἔγχος, ἦτρος, ε', 529, π', 264, O. φ', 34, γ', 25.
- ἄλιτήρ ξ', 485.
- ἄλιων ι', 563.
- ἄλιᾶ adhortantis ο', 477. igitur, O. ξ', 303. ἄλιᾶ illatum pro ὄσον φ', 276.
- ἄλλ' ἄγε δὴ α', 62. ἄλλ' ἴθι α', 32.
- ἄλλὰ τε α', 82 et s.
- ἄλλεγον ψ', 253.
- ἄλλεξαι, ἀνάλεξαι, φ', 321.
- ἄλλεσθαι, ἄλλεσθαι. ἄλεται λ', 192.
- ἄλλεσθαί τινος pro ἐκ τινος ω', 572.
- ἄλλεσθαι f. δ', 125. ἄλλεσθαι πέτεσθαι A. P. 271.
- ἄλληκτον β', 452.
- ἄλληκτος καὶ κακὸς θυμὸς ι', 636.
- ἄλληλοισιν, inter se, β', 290.
- ἄλλόγματος δῆμος O. β', 366.
- ἄλλοδαπὸς, α. ἀνήρ, γ', 48, ω', 382.
- ἄλλοθεν ἄλλος β', 75 etc.
- ἄλλοθροοὶ ἄνθρωποι O. α', 183.
- ἄλλοιῶς O. ν', 194.
- ἄλλοῖος ε', 638, O. τ', 265. ἄλλοῖω ἐπὶ ἔργω δ', 258.
- ἄλλοπρόσαλλος ε', 831, 889.
- ἄλλος peculiari sensu in verbis ἄλλοι μνηστῆρες O. α', 132, ἄλλαι ἀμφίπολοι O. ζ', 84 etc. ἄλλος ἄλλου β', 804. ἄλλη ἐρχεσθαι f. α', 120. ἄλλο, alia in re, ζ', 249. ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, α', 17, 22 et p. οἱ ἄλλοι ἡμεῖς ξ', 368. ἄλλοι et ἄλλοσ' confusa, ut videtur, ι', 594; — item: ἄλλοι et λαοὶ ν', 710; — ἄλλους et ἄλλως O. ρ', 577; — ἄλλω et οὐλω O. ω', 118; — ἄλλων et ἀλλήλων ι', 562. Schol.
- ἄλλοτε —, ἄλλοτε δ' αὐτε, ο', 472. *v.* ἦδη.
- ἄλλοτριος φῶς ε', 214, O. σ', 219.
- ἄλλόφρος, ἄλοφος, κ', 258.
- ἄλλοφρονεῖν ψ', 696. ἄλλοφρονεῖν, alia cogitare, O. κ', 374.
- ἄλλυδις ἄλλος λ', 745. *v.* διατρεῖν.
- ἄλλυεῖν O. β', 109.
- ἄλλυεσκεν O. β', 105.
- ἄλλως, alias, sonst, O. ο', 513. aliter, melius, λ', 391.
- ἄλμα O. θ', 103, 128.
- ἄλμα O. ε', 53.
- ἄλξ inusitatum. ἀλκι πεποιθῶς ε', 299, ν', 471.
- ἄλογεῖν ο', 162.
- ἄλοισιν figur. ι', 568.
- ἄλοιφή ι', 208.
- ἄλόντε et ἀλύοντε confusa, ut videtur, ε', 487.
- ἄλοσύνη ν', 207.
- ἄλοχος β', 136. etc.
- ἄλς, mare, α', 314. ἀτρούγετος α', 316, δια β', 152 etc. *v.* ἄχρη, πολεῖ. ἄλς (sal) θεῖον ι', 214. ἄλεσαι μειγμένον εἶδαρ. O. λ', 122.
- ἄλσος β', 506 etc.
- ἄλυνεῖν ε', 352, O. σ', 333.
- ἄλυσκάζειν ε', 253. τινὸς ζ', 443.
- ἄλυσκάνειν O. χ', 330.
- ἄλύσκεν θ', 242 etc. ἀλύσκεν, λείπειν, O. μ', 335.
- ἄλύσειν χ', 70.
- ἄλυτος ν', 37.
- ἄλφειν φ', 79.
- ἄλφειβοὶ παρθένοι ο', 593.
- ἄλφιστής O. α', 349.
- ἄλφι C. 208.
- ἄλφιτον. *v.* ἀκτῆ.
- ἄλωη ν', 588. ἰερὴ ε', 499.
- ἄμα — δὲ —, ἄμα — καὶ —, π', 241. not. cf. ν', 85.
- ἄμα πνοιῆσι πέτεσθαι dicti equi Achilles π', 149. cf. τ', 415. ἄμ' ἐπεσθαι δ', 415. cf. ε', 423 etc. ἄμ' ἠοῖ O. π', 2. *v.* ἀνά.
- ἄμαθύνειν ι', 593.
- ἄμαιμάκετος ἰστός O. ξ', 313. ἄμαιμακῆτη Χίμαιρα ζ', 179.
- ἄμαλδύνειν ἠ', 463. C. 94.
- ἄμαλλοδετήρ ο', 553, 4.
- ἄμαλὸς χ', 310.
- ἄμαῶν σ', 551.
- ἄμαξα ω', 150. ἄμαξα coelestis σ', 487.
- ἄμαξιτὸς χ', 146.
- ἄμαση φ', 259.
- ἄμαρτάσθαι τινος O. ι', 511.
- ἄμαρτεν, ἄμαρτάνειν, δ', 491 etc.
- ἄμαρτῆ ε', 656 etc.
- ἄμαρτοεπής ν', 824.
- ἄμαρτυγῆ M. 45.
- ἄμαρύσειν M. 278, 415.
- ἄμάσθαι, colligere, O. ι', 247.

- ἀματροχῶν θύραζε O. ο', 451.
 ἀματροχιαί ψ', 422.
 ἀμαυρός. v. εἰδωλον.
 ἀμαχητή φ', 437.
 ἀμβαίνειν O. ι', 178. νεκροῖς κ', 493.
 ἀμβάλλειν β', 436.
 ἀμβρατὸς ζ', 434, O. λ', 315.
 ἀμβλήδην γοῶν γ', 476.
 ἀμβολάδην φ', 364. M. 412, 426.
 ἀμβροσίη ξ', 170, O. δ', 445 etc.
 ἀμβρόσιος πέπλος ε', 338.
 ἀμβρότειν ε', 287. τινὸς O. φ', 421, 425.
 ἀμβροτον αἶμα ε', 339. ἀμβροτος θεὸς ω', 460. ἀμβροτα εἴματα π', 670. τεύχεα Achillis ρ', 194, 202.
 ἀμβρωμοῖσι θ', 440.
 ἀμγάρτος O. ρ', 219. πόνος β', 420.
 ἀμείβειν γόνυ γουνοῦς λ', 547. τεύχεα ξ', 331. τι πρὸς τινα ζ', 235.
 ἀμείβεσθαι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππων) ο', 683. δαίτας κατὰ οἴκους O. α', 375. ἔρκος ὀδόντων λ', 409. cf. O. κ', 328. ὅπλ' α', 604. τιὰ μύθοις γ', 171. cf. O. γ', 148. ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, h. e. ἐξ ἀμοιβῆς, ι', 471.
 ἀμείβοντες, συστάται, genus trarium, ψ', 712.
 ἀμείλιχος ι', 158, 572.
 ἀμείνων, fortior, ε', 411. ἀμεινον, ἀγαθὸν, α', 274, ω', 52. cf. ὄσ. ἀμεινον παρά τι O. ε', 364. ἀμείνω γ', 11.
 ἀμέλγειν O. ι', 238. cf. δ', 434.
 ἀμειναι, satiare, φ', 70.
 ἀμειννὸς ε', 887. ἀμειννὰ κάρηνα νεκύων O. κ', 536.
 ἀμειννοῦν ν', 562.
 ἀμέρδειν ν', 340. spoliare, π', 53. C. 312. ἀμέροδεσθαι τινος O. φ', 290.
 ἀμέτρητος O. τ', 512.
 ἀμετροεπῆς β', 212.
 ἀμητῆρ λ', 67.
 ἀμητος τ', 223.
 ἀμηχανίη O. ι', 295.
 ἀμηχανος, inhabilis, κ', 167. intractabilis, ο', 14, π', 29. ἀμ. ποιεῖν τι ν', 726. ἀμηχανα ἔργα θ', 130, λ', 310.
 ἀμιτροχίτανες Lycii π', 419.
 ἀμιχθαλόεσσα Λήμνος ω', 753.
 ἄμμι, ἄμμε, α', 59, η', 76, 292.
 ἀμμίξας ω', 529.
 ἀμμορία O. υ', 76.
 ἀμμορος ζ', 408, σ', 489, ω', 773 etc.
 ἀμνιον O. γ', 444.
 ἀμογητή λ', 637.
 ἀμόγητος h. 8, 3.
 ἀμόθεν O. α', 10.
 ἀμοιβή O. ξ', 523. ἀμοιβῆς ἄξιον δῶρον O. α', 318.
 ἀμοιβηδὶς σ', 506, C. 326.
 ἀμοιβὸς ν', 793.
 ἀμολγὸς νυκτὸς λ', 173.
 ἀμὸς O. λ', 165.
 ἀμοτον. v. Ἔρις.
 ἀμπεδίον et similia ε', 87, 96.
 ἀμπεῖρον β', 426.
 ἀμπέλαγος O. ε', 330.
 ἀμπελοῖς γ', 184 etc.
 ἀμπέμφει O. ο', 83.
 ἀμπεπαλὼν γ', 355, η', 244 etc.
 ἀμπεπάσας B. 88.
 ἀμπηδῶν λ', 379.
 ἀμπνεῦσαι π', 111.
 ἀμπνύω, ἀναπνεύω, ε', 697. ἀμπνυτο O. ε', 458.
 ἀμπόνον ν', 239.
 ἀμπυξ (?) γ', 469.
 ἀμυδις ἰστανάι, συνιστάναι, ν', 336.
 ἀμύμων β', 876 etc. μῆτις κ', 19. ὄρεχθῆμος ν', 637. ἀμύμονα ἔργ' εἰδύται γυναῖκες ι', 128.
 ἀμύνειν δ', 129 etc. περὶ τινα ρ', 182. ἀμύνεσθαι περὶ τινος μ', 142. τινὸς μ', 155, 56.
 ἀμύσσειν θυμὸν α', 243. χερσὶ στήθεα etc. τ', 284.
 ἀμφαγαπᾶν, — πάζεσθαι, π', 192, C. 435, 38.
 ἀμφάδιος γάμος O. ζ', 288. ἀμφαδίην η', 196, O. ε', 120.
 ἀμφαδὸς O. τ', 391. ἀμφαδὸν η', 243.
 ἀμφανέειν M. 16.
 ἀμφαραβεῖν φ', 408.
 ἀμφασίη ἐπέων ρ', 695, O. δ', 704.
 ἀμφαφάσθαι, ἀμφαφᾶν, γ', 373, O. τ', 586.
 ἀμφελᾶν τί τινι O. ζ', 9. ἀμφελᾶσθαι ὀδύνας π', 517.
 ἀμφέπειν η', 316. ἀμφέπον τρίποδα πῦρ σ', 348. cf. π', 124.
 ἀμφερχομένη τινα αὐτῇ O. ζ', 122.
 ἀμφηκὲς ξίφος φ', 118. v. φάσγανον.
 ἀμφησεφῆς α', 45.
 ἀμφήριστος ψ', 382.
 ἀμφὶ adverb. σ', 414. ἀμφὶ et ἀμφὶς promiscue usurpata Homeri aevo λ', 634, 748. ἀμφὶ, prope, λ', 706. propter, σ', 632. ἀμφὶ περὶ τι β', 305. ὀμφὶ τι pro ἐν τινι O. σ', 173. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον etc. γ', 146. v. ἄγγι.
 ἀμφιαιὸς O. α', 386, 395.
 ἀμφιαγεῖν β', 316.
 ἀμφιβαίνειν τινὶ ε', 299. μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν O. θ', 541. cf. ζ', 355. ἀμφιβαίνοντες loca dii α', 37.
 ἀμφιβάλλειν θάλαμον O. ψ', 192. τινα, amplecti al., ψ', 97. χείρας O. ρ', 344. ἀμφιβάλλων οὐατα κύππος κ', 535. κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,

- magno robore induti, ρ', 742. ἀμ-
 φιβαλεῦμαι O. χ', 103.
 ἀμφίβασις militum, qui defendunt cor-
 pora suorum, ε', 623.
 ἀμφίβιος νομή B. 59.
 ἀμφιγυθεῖν A. P. 96.
 ἀμφιγυθῆις, ἀμφίγυθος, α', 607, ν', 147.
 ἀμφιγυθῆ ἀσπίς β', 389, λ', 32.
 ἀμφιδάειν tropice dictum ζ', 329.
 ἀμφιδεισθαι ψ', 562.
 ἀμφιδουφῆς β', 700.
 ἀμφιδουφός λ', 393.
 ἀμφιδυμος O. δ', 847.
 ἀμφιέλιση νηὺς β', 165.
 ἀμφιέναι τ', 393.
 ἀμφιέπειν, vox media, O. γ', 118. cf.
 II. β', 525 etc.
 ἀμφιζάνειν σ', 25.
 ἀμφιθαλῆς fig. χ', 496.
 ἀμφιθέειν τιὰ O. κ', 413.
 ἀμφιθέγειν φιάλη ψ', 270.
 ἀμφικαλύπτειν τί τιμι δ', 330, O. ν',
 152. ἀμφικαλύπτειν φρένας dicti af-
 fectus, γ', 442. cf. ξ', 294 etc. ἀμ-
 φικαλύπτων τιὰ δόμος, σορός, O. δ',
 618, II. ψ', 91. θάνατος ε', 68. ἀμ-
 φικαλύπτων τιὰ γήρας V. 245. πρόσ-
 σθεν γὰρ μιν Μοῖρα — ἀμφεκάλυψεν
 "Εγγεῖ Ἰδομενῆος etc. μ', 116.
 ἀμφικεάζειν O. ε', 14.
 ἀμφίκομος ρ', 677.
 ἀμφικύπελλον δέπας α', 584.
 ἀμφιλαχαίνειν O. ω', 242.
 ἀμφικύκη νύξ η', 433.
 ἀμφιμάσσειν O. υ', 152.
 ἀμφιμάσσειν τι ζ', 461, ι', 412. τι-
 νός π', 496.
 ἀμφιμέλας. v. φρένες.
 ἀμφιμύκειν, circumsonare, O. κ', 227.
 ἀμφινέμεσθαι β', 521; σ', 186.
 ἀμφιξείν O. ψ', 196.
 ἀμφιπέθειν α', 465.
 ἀμφιπέλεισθαι O. α', 352.
 ἀμφιπένεσθαι δ', 220, ν', 656.
 ἀμφιπεριστροφῶν θ', 347.
 ἀμφιπολεύειν βίον τινός O. σ', 254.
 ἀμφίπολος γ', 143 etc. ἀμφ. ταμίη ω',
 302.
 ἀμφιποτάσθαι β', 315.
 ἀμφίρτος O. α', 50.
 ἀμφίς, circum, θ', 480. τιμι ε', 723.
 pro se quisque, O. χ', 57. seorsum,
 eminens, ο', 708. cf. θ', 443, ν', 706.
 utrimque, μ', 434, O. γ', 486, σ',
 502. (ab. utraque parte, in jure). ἀμ-
 φίς εἶναι, ἰδεῖν, h. e. περὶ τι, β',
 384, η', 342. ἀμφίς ὀρούειν, ἔξο-
 ρουεῖν, A. P. 240. ἀμφίς φράζεσθαι
 β', 13. φροεῖν ν', 345.
 ἀμφισαίνειν τιὰ O. κ', 216, 18.
- ἀμφιστρατάσθαι τι λ', 713.
 ἀμφιστραφῆς λ', 40.
 ἀμφιτρομεῖν O. δ', 820.
 ἀμφίραλος ε', 743.
 ἀμφιφορένς ψ', 170.
 ἀμφιφράζεσθαι σ', 254.
 ἀμφιχαίνουσα τιὰ Κῆρ ψ', 78.
 ἀμφιχεύεσθαι f. β', 41, ν', 544, ξ', 253.
 ἀμφιχύνειν. πάρος κόριν ἀμφιχυνθῆναι
 ψ', 764.
 ἀμφύνον κ', 298.
 ἀμφότερος δ', 521 etc.
 ἀμφότερον γ', 179, δ', 60.
 ἀμφοτέρησι ε', 416.
 ἀμφοτέρωθεν ε', 726, μ', 55.
 ἀμφοτέρωσε λ', 6.
 ἀμφοράσσειτο O. τ', 391.
 ἀμφοτὰ καὶ κήπους, h. e. ἀνά φυτὰ
 κ κ., φ', 258.
 ἄμφο ε', 253 etc.
 ἄμφοτος O. χ', 10.
 ἀν. p. ἀνά α', 143, σ', 278, et p. ἀν et
 αὐ confundi visa O. ζ', 318.
 ἀν particula excidisse visa η', 353, oratio-
 nem: mitigans δ', 176. v. ἀρ. η', κέ.
 ἀνά, ἀνάστηθι, ι', 247, σ', 178, O. σ', 13.
 ἀνά τι p. ἐν τιμι, vel διὰ τι, vel πρὸς
 τι, α', 10, 384, β', 36, 575, δ', 251,
 κ', 339, ξ', 80, ο', 438 (entlang). cf.
 πᾶλλιν. ἀνά et ἄμα confundi visa
 π', 349. (v. Add. vol. 6.) et ἄρα π',
 616.
 ἀναβαίνειν, ἀναπλεῖν, α', 312, O. δ',
 473. cf. O. α', 210. ἀν. ἐν δίφροις
 ψ', 132. ἀν. ἵππους, ἀποβαίνειν ἐξ
 ἵππων, γ', 261, 265.
 ἀναβάλλειν, differre, O. τ', 584. ἀνα-
 βάλλεσθαι ἀεῖδειν O. α', 155.
 ἀνάβλησις β', 380.
 ἀναβράχειν τ', 13.
 ἀναβρόζειν. ἀναβροχην ὕδαρ O. λ',
 585. cf. O. μ', 240.
 ἀναβρύχειν ρ', 54.
 ἀνάγειν et κατάγειν quomodo differant,
 v. ann. ad ζ', 289; cf. α', 478. ἀνά-
 γειν pro ἀγειν, Ioniae, O. σ', 89. cf.
 II. γ', 48. ἀνάγειν λαὸν ι', 338.
 ἀναγιγνώσκειν ν', 734.
 ἀναγκαῖη πολλή M. 373. ἀναγκαῖη δ',
 300.
 ἀναγκαῖος μῦθος O. ρ', 399, ν', 344.
 ἀναγκαῖον ἡμᾶρ π', 836. ἀναγκαῖοι
 δμῶες O. ω', 210. πολέμισται O. ω',
 499.
 ἀνάγη κρατερῆ ζ', 458. τίς τοι ἀνάγ-
 η πτώσειν ε', 633. ἀνάγη ἴφι
 perperam scriptum ν', 143.
 ἀναγνάπτειν γ', 348, B. 305.
 ἀναδέσκειν ὀφθαλμοῖς ξ', 436.
 ἀναδέσμη (?) χ', 469.

- ἀναδέχεσθαι οἷζόν O. ο', 564. ἀναδε-
χομένη δούρατα ἀσπίς ε', 619.
ἀναδρέμω, — τρέχω, ε', 599 etc. ἀνα-
δρέμειν figur., quod nostrates vulgo
dicunt aufschliessen, σ', 56. λισσὴ δ'
ἀναδέδρομε πέτρον O. ε', 412.
ἀναδύεσθαι τι α', 496.
ἀναδύναι ἐς ὄμιλον λαῶν η', 217. ἀν.
τινος α', 359.
ἀναδύνειν B. 90.
ἀναείρειν ψ', 614.
ἀναείργειν η', 55.
ἀναθηλεῖν Ion. α', 236.
ἀναθήματα δαιτός O. α', 152.
ἀναθρώσκειν figur. ν', 140.
ἀναίθεια O. ζ', 424. ἀναίθειν ἐπιει-
μένος α', 149.
ἀναίθης α', 158 etc. λαῶς O. λ', 597.
cf. ν', 139.
ἀναίμων (deus) ε', 342.
ἀναίμωνι ε', 363.
ἀναίνομαι ι', 116, O. δ', 651.
ἀναίρειν, sumere, eligere, ψ', 551. ἀναί-
ρειν σῖτον etc. O. σ', 16. ἀναίρει-
σθαι οὐλοχύτας α', 449. ἀναίρεισθαι
τινά, abducere al. O. σ', 358.
ἀναίσειν α', 584 etc. ἀναίσειν τι α',
440.
ἀναίτιος λ', 654.
ἀνακαίειν O. φ', 181.
ἀνακένεσθαι h. 19, 5.
ἀνακηκίειν η', 262, ν', 705 etc.
ἀνακλίειν κ. ἐπατιθέσθαι λόχον O. λ',
524. ἀνακλίειν νέφος, tanquam fo-
res, ε', 751. ἀνακλινθέντες ἐρέται
O. ν', 78.
ἀνακλύξειν E. 3, 4.
ἀνακοιρανέειν μάχην ε', 324.
ἀνακοντίζειν f. ε', 113.
ἀνακόπτειν, ἀνωθεῖν, O. φ', 47.
ἀνακοῦστέιν τιος σ', 236.
ἀνακράζειν O. ξ', 469.
ἀνακρεμᾶν A. D. 8.
ἀνακτορία aurigae A. P. 57.
ἀνακτόριος O. σ', 397.
ἀνακνυβαλιάζειν π', 379.
ἀνακμείη. ἀνακμείησι δαμέντες ζ', 74,
ε', 320, 337.
ἀνακλις β', 201. ἀν. θεός dicta Venus
ε', 331. cf. ib. 428—30. ἀν. πῦζα,
sieglöse Flucht, ο', 62. ἀνάκλιδες
γυναικες ε', 349.
ἀναλτος O. ε', 228.
ἀναλύειν πρυμνήσια O. ι', 178.
ἀναμαίμᾶν ν', 490.
ἀναμάσσειν τι κερφαλή O. τ', 92.
ἀναμετρεῖν τι O. μ', 428.
ἀναμίμνειν π', 363. τινά λ', 171.
ἀναμιᾶν τί τινα O. γ', 211.
ἀνανεῖν B. 222.
ἀναντα ψ', 116.
ἀναξ, dominus, possessor, ψ', 517.
ἀναξ ἀνδρῶν α', 442, ε', 263, 311 etc.
ἀναξ τισῖν ε', 546. ἀνα γ', 351, π',
233.
ἀναοίγεσκον ω', 455.
ἀναπάλλεσθαι ψ', 692, 94.
ἀναπαύειν τινά τιος ε', 550.
ἀναπετανύναι α', 480, μ', 122.
ἀναπλέεσθαι νηῖσι λ', 22.
ἀναπλεῖν O. μ', 234.
ἀναπλήθειν μοῖραν βίονον δ', 170, θ',
34. πόμον ὑπό τινα λ', 263.
ἀναπνεῖν λ', 327. fremere, A. P. 54.
κακότητος λ', 382. cf. σ', 235.
ἀνάπνευσις τιος λ', 801.
ἀνάποιον α', 99.
ἀναπρήθειν δάκρυα ι', 433.
ἀνάπτειν O. β', 86. πρυμνήσια O. ι',
137. v. ἀγαλμα.
ἀνάπυστος O. λ', 273.
ἀναρπάζειν ι', 564.
ἀναρρόγγυναι η', 461.
ἀναρρόηκτος (si divinavi) νεφέλη ν', 150.
ἀναρρόησεν, discernere, α', 582.
ἀναρρόπτειν ἄλα πηδῶ O. η', 328.
ἀναρρόβδειν O. μ', 104, 5.
ἀνάροσιος ω', 365.
ἀναρτιεπής, si forte, χ', 281.
ἀναρχος β', 703, 726.
ἀνασσα ξ', 326.
ἀνασσειάσκε A. P. 226.
ἀνάσειν alicubi dictus deus α', 38. ἀνά-
σειν dictum ξιφατικῶς, α', 180. ἀν.
τινός α', 38, ζ', 478. μετά τισι δ', 61,
ζ', 478. τινι α', 231, O. α', 117, δ',
93. ἀνάσεων μίγα κρατέων, dux su-
premus, der Oberfeldherr, le général
en chef, π', 172.
ἀνασταδόν ι', 671.
ἀναστενάχειν, ἀναστεναχίζειν, κ', 9, ψ',
211.
ἀναστρέφεσθαι O. ν', 326.
ἀναστρωφῶν O. φ', 394.
ἀνασχέθειν η', 412, O. ι', 294. χειρι
κ', 461.
ἀνατέλλειν, ἀναφύειν, ε', 777.
ἀνατιθέναι νέφος v. ανακλίειν. ἀνατ.
τινι ἐλιγγεῖν χ', 100.
ἀνατλήναι φάρμακα O. κ', 327.
ἀνατρέπειν τινά ζ', 64.
ἀνατρέχειν dictae vibices ψ', 717.
ἀνανδος O. ε', 456.
ἀναφαίνειν, ostentare, ν', 411. θεο-
προπίας α', 87. cf. λ', 62, B. 74.
ἀναφανδόν π', 178.
ἀναφίρειν. ἀνεύεικα O. λ', 624. ἀνε-
υεικατο, efferebatur, τ', 314.
ἀναφλύειν φ', 361.

- ἀναχάζεσθαι ε', 600 etc. ὀπίσω ε', 443. cf. λ', 461.
 ἀναγεύειν O. ι', 209.
 ἀναχωρεῖν δ', 305. et s.
 ἀναψύχειν ἔλκος ε', 795. ἤτορ κ', 575.
 ἀνδάειν α', 24, σ', 510.
 ἀνδιχα σ', 511.
 ἀνδράγρια ζ', 509.
 ἀνδρακᾶς O. ν', 14.
 ἀνδράποδες, δούλοι, η', 475.
 ἀνδραρχθῆς O. κ', 121.
 ἀνδροκύμητος τῆμβος λ', 371.
 ἀνδρουκασίη ε', 909.
 ἀνδρόμεος λ', 537 etc.
 ἀνδροφότος δ', 441 etc. ἀνδροφόνον φάρμακον O. α', 261.
 ἀνδύειν, ἀναδύειν, ν', 225.
 ἀνεγείρειν ἐξ ὕπνου κ', 138.
 ἀνέδτος ι', 146 not.
 ἀνέθω. ἀνήνοθιν λ', 266 etc.
 ἀνεμι. ἀνήιον O. κ', 146.
 ἀνείμων O. γ', 348.
 ἀνειν, ἀνύειν, O. γ', 496.
 ἀνείρεσθαι γ', 177.
 ἀνεισι et ἀν εἰσι conf. ζ', 492.
 ἀνεκτός α', 573.
 ἀνεκτὰ, ἀνεκτῶς, α', 573, θ', 354.
 ἀνέλκειν λ', 375. ἀνέλκεσθαι τρίχας ζ', 77.
 ἀνεμορῦρεσκε O. μ', 238.
 ἀνεμος α', 431 etc.
 ἀνεμοσκεπῆς χλαῖνα π', 224.
 ἀνεμοτρεφῆς ἔγχος λ', 256. κῦμα ο', 624.
 ἀνεμῶλιος δ', 355. ἀνεμῶλιά μοι ὀπηδεῖ ε', 216.
 ἀνέργειν γ', 77.
 ἀνερεῖπτεσθαι ν', 234.
 ἀνεργεῖν ἰστία O. ι', 77, μ', 402.
 ἀνέρχεσθαι δ', 392 etc.
 ἀνερωτᾶν O. δ', 251.
 ἀνεσθαι κ', 251.
 ἀνέστιος ι', 63.
 ἀνευ δηῶν ν', 556. θεοῦ O. ο', 531. cf. ib. 213.
 ἀνευθε θεοῦ ε', 185. ἀνευθεν εἶναι β', 27, δ', 277.
 ἀνέφελος O. ζ', 45.
 ἀνέχειν ἵππους ψ', 426. μῦθον ζ', 80. τινὰ πάσχοντά τι ε', 895. χειρας θεοῖς γ', 318. ἀνέχειν, extare, ρ', 310. ἀνέχεσθαι dictum per ellipsin O. σ', 95. ἀνέχεσθαι ἀλλήλοις O. ω', 8. ἀνέχεσθαι, διαβόσκειν, erhalten, O. ρ', 13. ἀνέχεσθαι dicti pugiles ψ', 660, 686. ἀνέχεσθαι δουλοσύνης O. ζ', 423. cf. II. ο', 470. σκηπτρον κ', 321. χαλιόν δ', 511. χειρας, mirantium, O. σ', 100. ἀνάσχο ο', 382. δούρατ' ἀνασχόμενοι ο', 298. cf. γ', 362, ε', 655.
 ἀνεπιός κ', 519, ο', 422.
 ἀνεως, ἀνεω, β', 323, O. β', 240.
 ἀνήκεστος χόλος ο', 217. ἀνήκεστον ἄλλος ε', 394.
 ἀνήμελκτος O. ι', 439.
 ἀνήνυστος. ἀνήνυστφ ἐπὶ ἔργῳ. O. π', 111.
 ἀνήνωρ O. κ', 301.
 ἀνήρ, ἀνδρείος, ε', 529, ζ', 112. ἀνήρ ἡγεμῶν et alia ejusmodi γ', 167, 170, λ', 745 ann. ἀνήρ, maritus, τ', 295.
 ἀνήροτος O. ι', 109, 123.
 ἀνθεῖν fig. O. λ', 319. ἀνθεῖν χρυσῶ A. D. 136.
 ἀνθεμα h. 6, 9.
 ἀνθεμόεις β', 467, 695 etc. ἀνθ. λέβης ψ', 885.
 ἀνθερεῶν α', 501, ε', 293 etc.
 ἀνθέρειξ ν', 227.
 ἀνθινον. v. ἀκάνθινον.
 ἀνθίστασθαι π', 305.
 ἀνθος β', 89 etc. ἀνθος λευκόν oleae ρ', 56. ἀνθεια μήλαν ι', 542.
 ἀνθρακίη ι', 213, M. 140, 238.
 ἀνιάζειν τινὰ ψ', 721, ubi v. ann. τινὶ σ', 300.
 ἀνιάσθαι β', 291 etc.
 ἀνιδρωτὶ ο', 223.
 ἀνιέναι, exire, prodire. ἡελίου ἀνιόντος ἐς-αὔριον θ', 537. ἀνιέναι ἐκ πολέμου ζ', 480. ἀνιέναι cum alio infin. β', 276. ἀνιέναι, incitare, ε', 422, η', 25, ρ', 705 etc. laxare, φ', 537. cf. β', 34, 71, ζ', 256, O. θ', 359. ἀν. σπέρμα C. 307. ἀνίσθαι αἰγας O. β', 300. κόλπον ζ', 80.
 ἀνιρῶς O. ρ', 220, 377. ἀνιρῆστερον, — ρότερον, O. β', 190.
 ἀνιπτόπους π', 235.
 ἀνιπτος ζ', 266.
 ἀνιστάναι ἀγάλματα h. 27, 10. τινὰ α', 191. χειρός O. ζ', 321. τινὰ τινι η', 116. ἀνίστασθαι ἐκ τινος α', 533. ἀν. oratorum η', 123 etc. ἀν. τινι pro κατά τινος ψ', 635.
 ἀνίσχειν, ἀνίσχεσθαι, ε', 798, η', 110.
 ἀνιγεύειν ζ', 192.
 ἀννείται O. κ', 192.
 ἀνξηράνη, ἀναξ., φ', 347.
 ἀνοήμων O. β', 270.
 ἀνόλεθρος, incolumis, ν', 761.
 ἄνοον κραδίην ἔχειν φ', 441.
 ἀνοπαῖα O. α', 320.
 ἀνορούειν α', 248 et s.
 ἀνόστιμος O. δ', 182.
 ἀνοστος O. ω', 528.
 ἀνοστος O. ζ', 257.
 ἀνούτατος δ', 540.
 ἀνουτητι ζ', 371.

- ἀνστάντες, ἀνστᾶσω, β', 398, ξ', 336,
 O. δ', 674. ἀνστήσεις ω', 551.
 ἀντρούφειαν ψ', 436.
 ἀνσχεθέειν O. ε', 320. ἀνσχεο ψ', 587,
 ω', 518, 549. ἀνσχῆσεσθαι ε', 285.
 et s.
 ἀνσχετὰ ἔργα O. β', 63.
 ἀντα τινὸς πολέμῳ θ', 427.
 ἀντῶν κ. ἰδεῖν O. δ', 201. cf. δ', 375.
 ἀντῶν μάχης, pugnam invenire, h. e.
 pugnatorem, η', 158. τινὶ ζ', 399.
 ἀντάξιος α', 136, M. 437. ἀντάξιον
 ψυχῆς ι'. 401.
 ἀνταποδιδόναι B. 185.
 ἀντεσθαι δ', 133, θ', 411. ἀντ. ἐγ-
 γύθεν τινὶ γ', 203.
 ἀντην ἔρχεσθαι θ', 398. εἰσιδέειν τ',
 15. ἀντην et αὐτῇ conf. O. τ', 104.
 ἀντησις. κατ' ἀντησιν O. υ', 387.
 ἀντι. v. αὐτε. ἀντὶ γυναικὸς τετυ-
 γμένον εἶναι θ', 163. ἀντὶ τινος
 Ἰτασθαι θ', 233.
 ἀντιάζειν, κ', 551. τινὸς obviam ire
 alicui (in bello) η', 231. fig. O. φ',
 402.
 ἀντιᾶν, ἀντιάζειν, α', 67. vide λέχος.
 ἀντιᾶν πολέμου μ', 368. ἀντιᾶν τινι
 ζ', 127.
 ἀντιάνειραι Amazones γ', 189.
 ἀντιβίος α', 304 etc. ἀντιβίην α', 278,
 ε', 220. ἀντίβιον μάχεσθαι seu πο-
 λεμίζειν γ', 435, η', 40 etc. ἀντίβια
 ἔπεα β', 378.
 ἀντιβολεῖν μάχῃ δ', 342.
 ἀντίθεος α', 264 etc.
 ἀντίθυρον O. π', 159.
 ἀντικρὺ postrema brevi ε', 130, 819.
 ἀντικρὺς Homero restitutum γ', 359.
 et passim.
 ἀντικίτων restit. in schol. O. υ', 66.
 ἀντίος α', 535. ἀντίου αὐδᾶν, α. τι-
 νὸς εἰπεῖν, α', 230, ε', 217, θ', 199
 et s. ἀντίου τινὸς ἔρχεσθαι sive
 ἰέναι ε', 256, 301. etc. ἀντία τινὸς
 γ', 425,
 ἀντιπέραια β', 635.
 ἀντισχεσθαι τί τινος O. ζ', 74.
 ἀντίτομον C. 229.
 ἀντιτορεῖν δόμον κ', 267. ἀντ. τινος
 ε', 337.
 ἀντιτὰ τινος ἔργα ω', 213.
 ἀντλον O. μ', 411.
 ἀντιφέρεσθαι α', 589. μάχῃ ε', 701.
 ἀντιφερίζειν φ', 357. ἀντιφ. τινὶ μέ-
 νος φ', 488. cf. ib. 492.
 ἀντυξ in clipeo ζ', 118, in curru ε', 728.
 ἀνύειν, proficere, δ', 56.
 ἄνυσις β', 347.
 ἀνώγειν dictus animus δ', 263. ἠνώ-
 γειν ζ', 170. ἀνώξομεν ο', 295. ἄ-
 νωχθι κ', 67.
 ἀνωθεῖν, abstossen, vox nautica, O.
 ο', 553.
 ἀνωσιτὶ O. δ', 92.
 ἀνώιστος E. 5, 1. ἄ ον κακὸν φ',
 39.
 ὀξίνῃ ν', 612, ο', 710.
 ἄξιος πολέος τινὶ ψ', 562. ἄξιον ἡμαρ,
 praeclarus dies, ο', 718.
 ἄξιον, operae pretium, ν', 446.
 ἄξυλος ὕλη λ', 155.
 ἄξων ε', 723.
 αἰοιδῆ β', 599. etc.
 αἰοιδίαειν O. ε', 61, κ', 227.
 αἰοιδίμος A. P. 122. διαβόητος, sensu
 deteriore, ζ', 358.
 αἰοιδου dignitas O. ρ', 518—20. in-
 doles ac munus O. χ', 345—48.
 αἰολῆς ι', 89, ε', 498.
 αἰολίζειν ζ', 270, 287.
 ἄορ O. θ', 403. v. τανύηκες.
 ἄορες O. ρ', 223.
 ἄορι ἴφι perperam scriptum pro ἠνο-
 ρήφι φ', 203.
 ἀορηθῶ λ', 31, O. λ', 609 etc.
 ἀοσητήρ ο', 254, O. δ', 165 etc.
 ἄουτος ο', 536.
 ἀπαγγέλλειν ι', 626. πάλιν O. ι', 95.
 ἀπαγγέλλεσθε ρ', 409, O. σ', 6.
 ἀπάγγειν O. τ', 230.
 ἀπαίρεσθαι τινος φ', 563.
 ἀπαίνεσθαι λ', 582.
 ἀπαίσεσθαι τινὸς φ', 234. ἀπαίσεσθαι
 ψ', 628.
 ἀπαιτίζειν O. β', 78.
 ἀπάλαμος ε', 597.
 ἀπαλεξέειν ω', 371.
 ἀπαλθεῖσθαι ἔλκεα θ', 404.
 ἀπαλοῖα δ', 522.
 ἀπαλὸς γ', 371 etc. ἀπαλὸν γελᾶν, lā-
 chein, O. ξ', 467, M. 280. ἀπαλὸν
 ἦτορ λ', 115.
 ἀπαλοτρεφῆς φ', 363.
 ἀπαμῶν fig. O. φ', 300.
 ἀπαμβλύνειν fig. E. 12, 4.
 ἀπαμειβεσθαι α', 84, 130, 215 etc.
 ἀπαμύνειν τί τινι ι', 597. ἀπαμύνε-
 σθαι χερσὶν O. λ', 578.
 ἀπαναίνεσθαι η', 185.
 ἀπάνευθεν ἔχειν ἵππους δ', 227. ἀπά-
 νευθε φεύγειν ι', 478.
 ἀπάντη O. θ', 278.
 ἀπανύειν ποιεῖν τι O. η', 325.
 ἀπαράσσειν χαμᾶζε ξ', 497.
 ἀπαράσκειν τ', 183.
 ἀπαρχεσθαι τ', 254.
 ἀπάστος τ', 346. ἐδητύος C. 200.
 ἀπατᾶν ι', 344.

- ἀπάτερθε σ', 217, M. 403. ἀπάτερθεν
ὀμίλου ε', 445.
ἀπάτη β', 114 etc.
ἀπατήλια βάζειν O. ξ', 129, 159.
ἀπατηλός α', 526, h. 8, 13.
ἀπατιμῶν ν', 113.
ἀπανοῶν α', 430. τί τινα ζ', 17, θ',
236.
ἀπαφίσκειν O. λ', 216.
ἀπειλεῖν α', 161 etc. ἀπειλεῖν cum du-
plici accus., si divinavimus, α', 388.
ἀπειλητῆρ ἦ, 96.
ἀπειναί τινοσ ρ', 278. ἀπεσσεῖται O.
τ', 302.
ἀπειπεῖν, interdicere, O. α', 91. ἀπει-
πεῖν τί τιμ τ', 35, 75 (μῆνιν).
ἀπειρέσιαι αἴγες O. ι', 118.
ἀπειρητος V. 133. ἀπειρητος activa
et passiva significatione μ', 304, ρ',
41 etc.
ἀπειρίτος O. κ', 195.
ἀπειρών γαῖα ω', 342. Ἑλλήσποντος
ω', 545. μισθός C. 173. cf. ω', 776.
ἀπειρονα. ἀπήμονα.
ἀπίλεθρος. ἀπ-ον (h. e. ἀπ-ως) ἦ,
269, λ', 354. v. ἴς.
ἀπειμειν ξ', 437.
ἀπειναρίζειν μ', 195, ο', 343.
ἀπέργειν ω', 238.
ἀπερφίσιος α', 13, ζ', 49.
ἀπερύκειν δ', 542, O. ι', 119.
ἀπερωεῖν τινοσ π', 723.
ἀπερωούς. κωλύτης, θ', 360.
ἀπευθής O. γ', 88, 184 etc.
ἀπέχειν τινα seu τί τινοσ ζ', 96, ω',
19, O. τ', 572. ἀπέχειν χειράσ τινοσ
f. α', 97. ἀπέχεσθαι τινοσ ξ', 206.
ἀπεχθαίρειν γ', 415. ἀπεχθαίρειν τί,
invisum reddere al., O. δ', 105.
ἀπεχθάνεσθαι O. β', 202.
ἀπέχθεσθαι δ', 53 etc.
ἀπηλεγέωσ ι', 309.
ἀπήμαντος O. τ', 282.
ἀπήμων, salvus, α', 415, ν', 744, 748 etc.
ἀπήμων μῦθος μ', 80. οὔρος O. ε',
268. χῶρος A. P. 67.
ἀπήμονα et ἀπειρονα confundi visa O.
ἦ, 286.
ἀπήνη ω', 275.
ἀπήνης α', 340 etc.
ἀπήροιοι restitutum O. μ', 435.
ἀπίη γαῖα α', 270, γ', 49.
ἀπιθεῖν γ', 120 etc.
ἀπινύσσειν κῆρ, non esse apud se, ο',
10. cf. Od. ε', 342 etc.
ἀπιστεῖν O. ν', 339.
ἀπιστος γ', 106 etc.
ἀπίσχειν O. λ', 94.
ἀπλοῖσ γλαῖνα ω', 230.
ἀπλευν B. 81.
ἄπνευστος O. ε, 456.
ἀπό ἀνῆξηκῶν ν', 113. causale. ἀπό
τόξου pro τόξω θ', 278. ἀπό ἴο ε',
343. ἀπ' οὐρανόθεν φ', 199. ἀπό
τινοσ, post al., θ', 54. pro τινοσ O.
ζ', 12, 18. ἀπ' ἵπποῖν ὄρνυσθαι ε',
13. ἀπό χθονόσ πεζόν ὄρνυσθαι ib.
v. ἐπί, θυμόσ, μένιν, ὠθεῖν.
ἀπό et ἐπί conf. β', 794, ψ', 628. cf.
ib. 52.
ἄπο δόξης, ἄπο σκοποῦ, O. λ', 343.
ἀποκίνοσθαι O. μ', 419.
ἀποκίρειν p. ἀφαιρεῖν α', 230.
ἀποβαίνειν ἐπὶ χθόνα λ', 619. ἵππων
ε, 227. v. ἀναβαίνειν.
ἀποβάλλειν dicti nautae naves cum sol-
vunt, O. δ', 359.
ἀποβλητος, contemnendus, β', 361, γ',
65.
ἀποβλύζειν ι', 491.
ἀποβρίζειν O. ι', 151.
ἀπογυῖον τινα ζ', 265.
ἀπογυμνοῦσθαι O. κ', 301.
ἀποδάσσειν ρ', 231, χ', 118.
ἀποδειδίσσετο, absterrebat, μ', 52.
ἀποδειροτομειν σ', 336.
ἀποδέχεσθαι α', 95 etc.
ἀποδιδόναι pro διδόναι ε', 651 etc. ἀπο-
διδόναι λάβην, h. e. ποιῆν λάβης,
ι', 387.
ἀποδιδράσκειν O. π', 65.
ἀποδοῖμαι, ἀποδιώκω, ε', 763.
ἀποδοχομῶν O. ι', 372.
ἀποδρῦπτειν O. ε', 426.
ἀποδρῦρειν ψ', 187.
ἀποδύειν, ἀποδύναι, β', 261, δ', 532,
ε', 435, χ', 125.
ἀποικεῖν κελύθου θεῶν γ', 406.
ἀποικεῖν, eloqui, ἦ, 416. negare, α',
515, ι', 510.
ἀποικράθειν τινοσ φ', 599, O. φ', 221.
ἀποίργειν, ἀπείργειν, θ', 324, O. γ',
296.
ἀποῖρῶν sive ἀποέρω. ἔνθα με κῆμ'
ἀπόρσε ζ', 348. cf. φ', 283.
ἀποθεν et ὀπιθεν permisceri visa O.
λ', 66.
[ἀπόθετος O. ρ', 296.]
ἀποθρῶσκειν τινοσ β', 702, π', 748.
ἀποθρῶσκων γαῖης κενός O. α', 58.
ἀποθύμια ξ', 261.
ἀποικίζειν O. μ', 135.
ἄποινα α', 13, 20, V. 141 etc.
ἀποίχεσθαι πολέμου λ', 403.
ἀποκαίειν φ', 336.
ἀποκαίνυσθαι τινα τιμ O. θ', 127, 219.
ἀποκέρω, — κείρω. ἀπό δ' ἄμφω κέρ-
σε τίνοντε κ', 456. fig. ν', 546.
ἀποκηδεῖν ψ', 413.
ἀποκινήσασκε λ', 636.

- ἀποκλίνειν O. τ', 556, V. 169.
 ἀποκόπτειν ι', 241.
 ἀποκοσμεῖν ἔντεα δαιτὸς O. η', 232.
 ἀποκριμῶν ψ', 379.
 ἀποκρίνειν. ἀποκρινθέντες ε', 12.
 ἀποκρύπτειν λ', 718, σ', 464.
 ἀποκτείνειν ζ', 414.
 ἀπολαμπομένη χάρις ξ', 183, O. σ', 298.
 ἀπολείβεται perperam scriptum, ut videtur, pro ἀπολείπεται O. η', 107.
 ἀπολείπειν τι μ', 169.
 ἀπολέπειν φ', 455.
 ἀπολέσκετο O. λ', 585.
 ἀπολήγειν ζ', 149. ἐδωδῆς ω', 475.
 ἀπολιμαῖσθαι φ', 123.
 ἀπολλύναι α', 263 etc. νόστιμον ἡμῶν O. α', 354. cf. ib. 413. ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν κ', 186. cf. ibi quae sequuntur. τὸος δ' ἀπόλωλε κ. αλδῶς σ', 129. οὐ γὰρ σφῶν γε γόνος ἀπόλωλε τοκῶν O. δ', 62.
 ἀπολύειν α', 95 etc. ἀπολύεσθαι τινα χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ χ', 50.
 ἀπολυμαίνεσθαι α', 313, 4.
 ἀπολυμαντήρ δαιτῶν O. ρ', 220.
 ἀπομαρμαίρειν, si forte, μ', 195. v. ann. ad eum versum in Add. vol. 6.
 ἀπομυρῖνει ι', 426. τινὲ β', 772, η', 230.
 ἀπονίζειν κ', 572.
 ἀπονίπτειν O. σ', 172.
 ἀπρηγτος ἀνίη O. μ', 223. ἔρις β', 376. πόλεμος β', 121.
 ἀπρίτος C. 132. ἀπριάτην α', 99.
 ἀπροτίμαστος τ', 263.
 ἀπτερος μῦθος O. ρ', 57.
 ἀπτεσθαι τινος β', 151 etc. σίτου O. δ', 60. ἀπτεσθαι, καθάπτεσθαι, ἄπτεσθαι, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο θ', 62.
 ἀπτῆν, implumis, ι', 323.
 ἀπτοεπῆς δ', 208.
 ἀπτόλεμος κ. ἀναλις β', 201, ι', 35, 41.
 ἀπύργωτος O. λ', 263.
 ἀπυρος. v. τρίπους.
 ἀπύρωτος ψ', 270.
 ἀπύστος O. α', 242. μύθων O. δ', 675.
 ἀπαθεῖν ε', 303 etc. Τρωῶς ἀπώασθαι θ', 205.
 ἀπομᾶσθαι ω', 428.
 ἀπομύνειν O. κ', 345.
 ἀπομύναι ὄρκον O. β', 377.
 ἀπομογγύναι αἷμα ε', 798. ἀπομόγγυσθαι δάκρυ β', 269. κοιήν ψ', 739. παρείας O. σ', 200.
 ἀπομυθεῖσθαι τί τινι ι', 109.
 ἀπόνασθαι τινος λ', 762. cf. O. λ', 323, π', 120.
 ἀποναῖσθαι β', 629.
 ἀπονέεσθαι, ἀπονείσθαι, β', 113, γ', 313.
 ἀπονοστεῖν α', 60.
 ἀπονόσφιν α', 541 etc.
 ἀποξέειν f. ε', 81.
 ἀποξύνειν γῆρας ι', 446, V. 225.
 ἀποξύνειν O. ζ', 269.
 ἀποπαπταίνειν ξ', 101.
 ἀποπαύειν τινα ποιεῖν τι O. μ', 126.
 ἀποπαύεσθαι ε', 288. τινὸς α', 422, θ', 472.
 ἀποπίπτειν inusitate dictum O. ω', 7.
 ἀποπλάγγω, ἀποπλάσσω, γ', 578. ἀποπλάγγεσθαι νόου V. 255. ἀποπλάσσεσθαι O. θ', 573.
 ἀποπλείνει ι', 418, O. θ', 501.
 ἀποπλύνεσκε O. ζ', 95.
 ἀπόπλωμι O. ζ', 341.
 ἀποπνέειν ζ', 182, O. δ', 406. θυμὸν δ', 524.
 ἀποπνεῖν B. 99.
 ἀποπνίγειν B. 119.
 ἀποπρὸ φέρειν π', 669.
 ἀποπροαιρεῖν O. ρ', 457.
 ἀποπροίεμαι O. ξ', 28, χ', 82, 327.
 ἀπόπροθεν κ', 209.
 ἀπόπροθι ψ', 832, O. δ', 757.
 ἀποπροτέμνειν τινὸς O. θ', 475.
 ἀπόπτωμα fig. γ', 587.
 ἀποπτύειν ψ', 781. f. δ', 426.
 ἀποραῖειν ἦτορ O. π', 428.
 ἀπόρειν ε', 836.
 ἀπορηγνύειν μ', 459. δεσμὸν ζ', 507.
 ἀποροῖν ε', 105.
 ἀποροῦειν ε', 20 etc.
 ἀποροῖν ποιεῖν τι O. β', 52.
 ἀποροῖσθαι μῆνιν ι', 517.
 ἀπορῶξ β', 755. ἀπορῶξ ἀμβροσίης κ. νέκταρος appellatum vinum Marcneum O. ι', 359.
 ἀποσεύεσθαι τινος ζ', 390.
 ἀποσευδάξειν κήδεα O. θ', 149.
 ἀποσμίθνασθαι ψ', 4.
 ἀποσχυδαίνειν τινα α', 65.
 ἀποσπένθειν O. γ', 394.
 ἀποσταδὸν, ἀποσταδᾶ, σ', 556, O. ζ', 143.
 ἀποστίλβειν ἀλείφατος O. γ', 408.
 ἀποστίχειν α', 522.
 ἀποστρέφειν, avertere, revocare, κ', 355. χείρας κ. πόδας τινὸς O. χ', 173.
 ἀποστρέφειν et ἀποτρέπειν confusa μ', 249.
 ἀποστρέψασκε O. λ', 596.
 ἀποστυφελίζειν π', 708.
 ἀποστυφῆναι M. 281.
 ἀποσφάλλειν τινα O. γ', 320. τινὰ τινος ε', 567.
 ἀποσχέσθαι O. ι', 211.

ἀποτάνειν ε', 292, ψ', 867.
 ἀποτηλοῦ O. ι', 117.
 ἀποτίειν α', 123, δ', 161.
 ἀποτίθεσθαι τεύχεα γ', 89. ἀποτίθε-
 σθαι τι, abstinere aliqua re, ε', 492.
 ἀποθείομαι σ', 409.
 ἀποτιμᾶν M. 35.
 ἀποτινῆν τιμὴν γ', 286, 459.
 ἀποτινυθῆναι ποινήν τινος π', 393.
 ἀποτιμῆγω, ἀποτέμνω, κ', 364.
 ἀποτιμῆσκειν τινά τινος, fig., quod Ger-
 mani quoque dicunt Jemand abschnei-
 den von etwas, χ', 456.
 ἀποτμος ω', 388.
 ἀποτρέπειν ο', 276.
 ἀπότροπος O. ξ', 374.
 ἀποτροπᾶσθαι τινος σ', 585, O. φ',
 112.
 ἀπούρα α', 356.
 ἀπουρεῖν κ', 489.
 ἀποφαίνειν B. 144.
 ἀποφέρειν μῦθόν τινα κ', 337. ἀπο-
 φέρειν τινὰς dicti equi ε', 257. ἀπέ-
 νεικας ξ', 255.
 ἀπόφημι, eloquor, η', 362, ι', 422.
 ἀποφθίειν σ', 499, τ', 337.
 ἀπόφθιμι θ', 428, O. θ', 581. ἀπο-
 φθίμενος γ', 322.
 ἀποφθινύθειν, ἀποφθίρεσθαι, ε', 643.
 ἀποφθινύθειν θυμόν π', 540.
 ἀποφώλιος νόου θ', 177. ἀποφώλια
 O. ε', 182.
 ἀποψύγειν O. ω', 348. ἀποψυχθεῖς
 ἰδρῶ φ', 561. cf. λ', 621.
 ἀπτέσθαι χειρῶν κ', 377.
 ἄρ' et ἄν conf. O. μ', 81. ἄρ' exci-
 disse visum γ', 357, η', 251, λ', 435.
 ἄρα in exegesi, scilicet, nämlich, δ',
 398. post δὲ β', 707, 716 et p. ἄρα
 et ἄνα conf. O. ω', 343. v. εἴτε.
 ἀραβεῖν δ', 504 etc.
 ἀραβος ὀδόντων γιγνόμενος διὰ στόμα
 κ', 375.
 ἀραιός O. ι', 90. ἀραιή γλαῦσσα λύκων
 π', 161. ἀραιή χειρὶ δ', 425.
 ἀρεᾶν, perdere. ἀρημένος σ', 435.
 ἀράρειν γ', 331, 338 etc. ἀραρυῖα
 πρυλέεσι πόλις ε', 744. cf. μ', 134,
 ξ', 181. ἀρηρῶς δ', 134. ἀρηρότες,
 ordinati, ν', 800. ἀράρισκε O. ξ', 25.
 ἀρεᾶσθαι, optare, δ', 143. precari, α',
 35, 351 etc.
 ἀράσσειν ἀρμονίῃσιν O. ε', 248.
 ἀράγνια O. θ', 280. cf. O. π', 35.
 ἀραγλέος δ', 471 et s.
 ἀργεῖν γ', 141. ἀργεννή οἷς ξ', 424.
 ἀργεῖσσις λ', 306.
 ἀργῆς κεραινός O. ε', 128.
 ἀργιῖ κεραινός Ζεὺς τ', 121.

ἀργινοῖς β', 647, 656.
 ἀργιόδους ι', 539.
 ἄργματα θύνειν O. ξ', 448.
 ἀργός σίδηρος ψ', 30. ἀργός, velox,
 α', 50, σ', 283 etc.
 ἀργύρεος γ', 331 et s. argenteo nitore
 fulgens, α', 49, 219.
 ἀργυροδίνης β', 753.
 ἀργυρόηλος β', 45, σ', 339 etc.
 ἀργυρόπεζα α', 538, 556 etc.
 ἀργυρότοξος Ἀπόλλων β', 766.
 ἄργυρός β', 857 etc.
 ἀργύφειον σπέος σ', 50.
 ἄργυφος ω', 621.
 ἄρδειν A. P. 86.
 ἄρδμος σ', 521.
 ἄρειν ἄγγεσι, condere vasibus, O. β',
 289. ἄρειν τι κατὰ θυμόν α', 136.
 ἄρειν τιμὴν θάνατον O. π', 169. ἀρεῖ-
 σθαι τι, componere al. cum aliquo,
 δ', 362. ἄρθειν π', 211. ἀρμενος ἐν
 παλάμαις σ', 600.
 ἀρειή ρ', 431.
 ἀρείων α', 260 etc. melior, incorruptior,
 τ', 33. ἀρειον, melius, τ', 56. ἀρείους,
 ἀρείω, κ', 237, O. ι', 48 etc.
 ἄρεκτος τ', 150.
 ἀρετή, praestantia, Werth, O. β', 206,
 ρ', 322, σ', 251. ἀρεταὶ παντοῖαι
 α', 641.
 ἀρέω, ἀρέσκω, δ', 362, ζ', 526, ι',
 112, 120.
 ἀρή, βλάβη, ξ', 485. ἀρή κ. λοιγός ω',
 489. ἀρή, εὐχή, ι', 566, ψ', 199.
 ἀρηγεῖν β', 363 etc.
 ἀρηγῶν δ', 7, ε', 511 etc.
 ἀρηΐθους θ', 297.
 ἀρηΐος β', 693, 708 etc.
 ἀρηΐφατος τ', 31.
 ἀρηΐφίλος γ', 50 etc.
 ἄρην. ἄρει, ἄρεις, γ', 103, δ', 435. etc.
 ἄρης vox πολυσημάντος ν', 444. ἄρης,
 vulnus, ν', 569. ἄρει φ', 112. v. δήιος,
 ξυνάγειν.
 ἀρητηρ α', 11, ε', 78.
 ἀρημῆν φιλοῦσθαι, η', 302.
 ἀρημιος O. π', 427.
 ἀρθμός κ. φιλότης M. 524.
 ἀρίγνωτος ν', 72, O. ρ', 375.
 ἀριδείκτος ἀνδρῶν λ', 248. cf. ξ', 320,
 O. θ', 332.
 ἀριζήλη φωνή σ', 219, 221.
 ἀριζήλως εἰρημῆνα O. μ', 453.
 ἀριθμεῖν β', 124, O. δ', 411.
 ἀριθμός ἀνδρῶν O. λ', 448.
 ἀριθρηπῆς θ', 555. τισὶ ζ', 477.
 ἀρίσημος M. 12.
 ἀριστερός. ἐπ' ἀριστερὰ μάχης λ', 498.
 ἀριστερόφιν ν', 309.
 ἀριστευεῖν ξ', 208. ἀριστεύεσκος μάχε-

- σθαι ζ', 460, λ', 746. ἀριστεύεσκεν
 ἀπάντων βουλῇ λ', 627.
 ἀριστεύς γ', 44 etc.
 ἀριστον prandium, ω', 124.
 ἀριστος νείκει ψ', 483. ἀριστος, nobi-
 lissimus, α', 244, ε', 414, 839, O. ο',
 521. ἀριστα ποιεῖν τινι ζ', 56. v. εἶ-
 δος, Ζεύς.
 ἀριφραδής ψ', 240.
 ἀρκεῖν τί τινι ζ', 16. οὐδ' ἤρκεσε θώ-
 ρηξ ν', 397.
 ἀρκιος, ἱκανός, κ', 304. ἀρκιον β', 393.
 ἀρμα β', 384 et p. v. καμπύλον.
 ἀρματοπηγός δ', 485.
 ἀρματοροχίη ἐπισσώτρων ψ', 505.
 ἀρμόζειν τινι γ', 333.
 ἀρμονίη χ', 255. v. ἀράσσειν.
 ἀρνεῖός β', 550 etc.
 ἀρνεῖσθαι ξ', 191 etc.
 ἀρνευτήρ μ', 385.
 ἀρνεσθαι τι, studere alicui rei, ζ', 446,
 Od. α', 5. ἀρνεσθαι τιμὴν τινι pro
 εἰσπράσσειν ε', 552. τινὶ πρὸς τινος
 α', 159.
 ἄροσις O. ι', 134. ψιλῇ ι', 580.
 ἄροτῆρ σ', 542.
 ἄροται O. ι', 122.
 ἄροτρον κ', 353.
 ἄροῦν σ', 548.
 ἄρουρα, arnum, ζ', 195. cf. καρπός.
 ἀρπάζειν λαόν μ', 445.
 ἀρπακτῆρ ω', 262.
 ἀρπαλέα κέρδεα O. θ', 164.
 ἀρπαλέως O. ζ', 250.
 ἀρπη, avis, τ', 350.
 ἄρρηκτος δεσμός σ', 19. φωνῇ β', 490.
 ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον πείραρ πολέμου
 ν', 360.
 ἄρρηκτος O. ξ', 468.
 ἄρσην. v. οἷς. ἄρσενες σύες O. ξ', 18.
 ἀρσίπους V. 212.
 ἀρτεμής. v. ζωός.
 ἄρτι τ', 56, φ', 288.
 ἄρτια φορεῖν εἰδέναι τινὶ ε', 326.
 ἀρτιεπής (?) χ', 281.
 ἀρτίπος ι', 505.
 ἀρτίφωνον O. ω', 261.
 ἄρτος B. 35.
 ἀρτύειν σ', 379.
 ἄρτυμα B. 41.
 ἀρτύνειν βουλὴν β', 55. μάχην λ', 216.
 ἀρχειν, ἡγείσθαι, α', 495, ι', 69 etc.
 ἄρχειν, cum alio infra, α', 571. cum
 part. β', 378. v. μύθων.
 ἀρχεῖνακος ε', 63.
 ἀρχεῖν β', 345 etc.
 ἀρχὴ κακοῦ λ', 604. ἐξ ἀρχῆς, pridem,
 antiquitus, O. α', 188, β', 254.
 ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος α', 144. ἀρχὸς
 ναός, ναυτάων, O. θ', 162, h. 7, 25.
 ἄρω, αἶρω. ἤρατο, suscepit, O. δ',
 107. (ἵπποι), οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄρου-
 το ι', 124. ἄρεσθαι ἐξ ἐνάσων ib. 188.
 ἀρωγός δ', 235. ἀρωγοὶ in jure σ', 502.
 ας. v. α.
 ἀσάμινθος κ', 576, O. δ', 48.
 ἄσβεστος f. α', 599, γ', 96, O. δ', 584.
 ἀσβέστη φλόξ π', 123.
 ἀσήμαντα μῆλα κ', 485.
 ἀσθμα. ἔχεσθαι ἀσθματι ο', 10.
 ἀσθμαίνειν ε', 585 etc.
 ἀσίνης O. λ', 109.
 ἄσις φ', 321.
 ἄσιτος O. δ', 788.
 ἀσκεθής O. ξ', 257.
 ἀσκεῖν τι χρυσῶ κ', 438. cf. γ', 388, δ',
 110 etc.
 ἀσκελής. notatio ejus vocis O. κ', 463.
 ἀσκελές, — λέως, O. α', 68, II. τ',
 68
 ἀσκηθής κ', 212.
 ἀσκοπος ω', 157.
 ἀσκός αἰγίος γ', 247. οἶνον, ὕδατος,
 O. ε', 265, 66.
 ἄσμενος. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένω εἴη ξ',
 108.
 ἀσπάζεσθαι δεξιῇ, κ', 542, χειρὶν, O.
 γ', 35.
 ἀσπαίρειν γ', 293, κ', 521. ποσὶν O.
 τ', 231.
 ἄσπαρτος O. ι', 109, 123.
 ἀσπασίος, gratus, jucundus, θ', 487,
 O. ε', 394
 ἀσπασίως, libenter, η', 118.
 ἀσπαστὸν O. ε', 398, η', 343, τ', 569.
 ἀσπικτός γενεὴ ὕ', 303.
 ἀσπικτός, σ', 556. ἀσπ. μενεαίνειν δ', 32.
 ἀσπετος, magnum numerum significans,
 O. ι', 162. cf. ἀσπετος ῥόος σ', 403.
 ὕλη ψ', 127. ἀσπετον κῦδος γ', 373.
 οὐδας τ', 61.
 ἀσπιδιώτης β', 554.
 ἀσπις ὀμφαλόεσσα ζ', 118. v. βοεία,
 πάντοσε.
 ἀσπιστής ε', 577 etc. ἀσπιστής λαός
 δ', 90.
 ἄσσον ἵναί, accedere, α', 335, 567 etc.
 ἄσσον ἵναί inimicorum ο', 105.
 ἄσσοτίρω O. ρ', 572.
 ἄσταχυς β', 148, C. 453, 55.
 ἀστεμφέως O. δ', 459.
 ἀστεμφής γ', 219 etc.
 ἀστερόεις δόμος Vulcani σ', 370. ἀστε-
 ροεῖς θώρηξ π', 134. οὐρανόσ δ',
 44, ο', 371.
 ἀστεροπῆ ἐναλίγκιος ν', 242. cf. ξ', 386.
 ἀστεροπητής. v. Ζεύς.
 ἀστήρ. ἀστήρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν ζ', 295.
 οὐλλιος ἀστήρ appellatus Sirius λ', 62.
 v. ὀπαρινός. ἀστήρ, stella transvo-

- lans vel globus igneus, δ', 75. ἀστήρ
 φαάντατος O. ν', 93.
 ἀσπός O. ν', 192.
 ἀστράγαλοι ψ', 88. ἀστράγαλοι ἀνχέ-
 υτος O. κ', 560. cf. II. ζ', 466.
 ἀστράπτειν β', 353, ι', 237.
 ἄστρου θ', 554 etc.
 ἄστρ Ζελεῖς δ', 103. Λήμνον, Ἴμβρον,
 ζ', 231. ἄστρ μέγα Πριάμοιο β', 332.
 ἄστρ, Τροία, γ', 116.
 ἀστυβρώτης α', 701.
 ἀσύφηλος ι', 647.
 ἀσφελῆς θεόουσα ναῦς O. ν', 86.
 ἀσφοδελός λειμών O. λ', 538, 572.
 ἀσχαλᾶν β', 293, χ', 412. τινος O. τ',
 159, 534.
 ἄσχετος. μένος ἄσχετῆ O. β', 85, ρ', 406.
 ἀτάλα φρονεῖν C. 24.
 ἀτάλαντος Ἀρηῆ ε', 576 etc.
 ἀτάλλειν ν', 27.
 ἀταλόφρων ζ', 400.
 ἀτάρ commoti vel indignantis ε', 485.
 ἀταρβής ν', 299.
 ἀτάρβητος νόος γ', 63.
 ἀταρπιτός σ', 565.
 ἀταρτήρος α', 223, O. β', 243. ἀταρ-
 τηρά ἔπεια α', 223.
 ἀτασθαλίη δ', 409.
 ἀτασθάλλειν O. σ', 57.
 ἀτάσθαλος λ', 695. ἀτάσθαλον, nefas,
 O. δ', 693.
 ἀτειρής γ', 60 etc. ἀτειρής μένος O.
 λ', 269. ἀτ. φωνή ν', 45. χαλκός ε',
 292, σ', 474.
 ἀτέλεστος δ', 26, 57, O. β', 273.
 ἀτελεύτητος α', 527, δ', 175. ἀτελευ-
 τήτω ἐπὶ ἔργω δ', 175.
 ἀτέμνειν, privare, λ', 705. ἀτέμνεσθαι
 τινος ψ', 445.
 ἀτερ ἄλλων α', 498. πολέμου δ', 376.
 ἀτέραμνον κῆρ O. χ', 167.
 ἀτερπής λιμός τ', 354. χῶρος O. η',
 279.
 ἄτερπος διζύς ζ', 285.
 ἄτεω ν', 332.
 ἄτη ι', 504, 5, τ', 91—131. ἄτη β',
 111. et p. ἄτη, ποτα a causa, flagitio,
 ζ', 356. τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε π',
 805.
 ἀτίξειν ν', 166.
 ἀτιμώξεσκε ι', 450.
 ἀτιμᾶν α', 11 etc. μῦθόν τινι ι', 62.
 ἀτίμητος ι', 648, π', 59.
 ἄτιμος α', 171. ἄτιμον, sine pensatione,
 O. π', 431. ἀτιμότητος α', 516.
 ἀτιτάλλειν ε', 271 etc.
 ἄτιτος ν', 414.
 ἄτος δόλων ἠδὲ πόνου λ', 430. πολέ-
 μοιο ε', 388.
 ἀτρεκῆς ε', 208.
 ἀτρεκῆς β', 10, M. 448.
 ἀτρεμα σ', 318.
 ἀτρεμῆς ἦσθαι β', 200.
 ἀτριπτος O. φ', 151.
 ἀτριπος ε', 126, π', 163.
 ἀτρούγετος αἰθῆρ ρ', 425, C. 67. ἄλς
 α', 316.
 ἄττα γεραῖε ι', 607.
 ἀτύξειν ζ', 31, 38, 41. ἀτυχθεῖς ζ', 463.
 αν. v. a.
 αὐ' respondens τῶ μὲν ζ', 184. αὐ' et
 ἄν confundi visa ψ', 709. cf. ib. 724.
 αὐ' et αὐτε quid saepe significet, ε', 1.
 αὐ' vel αὐτε post demonstrativum β',
 678, 685, 698, 731, 740 et s. αὐ γὰρ.
 v. αὐτάρ.
 αὐαίρειν O. ι', 321.
 αὐάξομαι ψ', 458.
 αὐγῆ, αὐγῆ πυρός, β', 456, ι', 206, O.
 ζ', 305, 308. αὐγαί dicti oculi M. 361.
 αὐγαῖ ἀστεροπῆς ν', 244. Διός ν',
 837.
 αὐδαῖν ἔπος, loqui, ζ', 54. αὐδαῖν τινα
 ἔπος ἀντίον ε', 170. αὐδαῖν μεγάλα
 O. δ', 505.
 αὐδῆ α', 249 etc. αὐδῆμι et αἰδοῖ conf.
 O. θ', 172.
 αὐδήεις, αὐδήεσσα, O. ε', 334. cum in
 ordine, tum in Add. vol. 6.
 αὐδήεσασκε ε', 786, ρ', 420.
 αὐειν, αὐειν, τινα, inclamare al., λ',
 461, 62. αὐειν, ἐξάπτειν, O. ε', 490.
 αὐερεύειν α', 459, θ', 324.
 αὐθ' et οὐθ' confusa χ', 200.
 αὐθι dictum ἐμφατικῶς γ', 244.
 αὐτάρ, αὐτάρ, 41.
 αὐτλιος οὐδος O. α', 104.
 αὐτλή δ', 433 etc v. βαθέα. αὐτλή dicta
 cors O. ι', 184.
 αὐτλιζεσθαι O. μ', 265.
 αὐτλιον τίθεσθαι, στρατοπεδεύειν, ι', 232.
 αὐτλιον M. 103.
 αὐτλός κ', 13, σ', 495. αὐτλοι περόνης
 O. τ', 227. αὐτλους et αὐτους con-
 fusa σ', 605. αὐτῶ et αὐτῆ conf. O.
 κ', 10.
 αὐτλων M. 95.
 αὐτλώπις ἀσπίς ε', 182. τρυφάλεια ε',
 182, π', 795.
 αὐτος κ', 258, μ', 160, ρ', 493. αὐτον
 αὐτεῖν μ', 160. cf. ν', 441.
 αὐπνος ι', 325, O. ι', 404.
 αὐρη O. ε', 469.
 αὐριον θ', 534, O. α', 272.
 αὐτάγρετος O. π', 148, M. 489.
 αὐτάρ et αὐ γὰρ confundi visa α', 282.
 αὐτε p. δὲ dictum post μὲν γ', 241. cf.
 ν', 482. αὐτε, praeterea, tum, γ',
 180. αὐτε vitiose scriptum pro αὐτὸ
 O. ι', 393.

- αὐτε et αντι confusa, ut videtur, α', 404.
 αὐτεῖν δ', 508 etc. v. μακρόν.
 αὐτῇ et αὐτε conf. O. δ', 444.
 αὐτῆ. δ', 328, 331 etc. αὐτῆ κ. πό-
 λεμος π', 63.
 αὐτῆμαρ α', 81, O. γ', 311.
 αὐτίκα et θοῶς juncta O. φ', 46. αὐτίκ
 ἔπειτα β', 322, γ', 267 etc.
 αὐτίς ἔναντι, redire, α', 27, ο', 457.
 αὐτίς et αὐτε confundi visa O. ν', 14.
 αὐτίς et αὐτός conf. ι', 368, λ', 235,
 O. φ', 391; cf. v. καὶ α.
 αὐτμη, halitus, ι', 609.
 αὐτμην ψ', 765.
 αὐτοδίδακτος O. χ', 347.
 αὐτόδιον O. θ', 449.
 αὐτότετες O. γ', 322.
 αὐτοκασιγνήτη O. κ', 137.
 αὐτοκασιγνήτος λ', 427.
 αὐτόματος β', 403, σ', 376.
 αὐτονομή θ', 196.
 αὐτός, αὐτοί, α', 4 etc. αὐτός, ipse,
 sua sponte, O. ξ', 10. solus, O. ο',
 371. αὐτοῦ, ἑαυτοῦ, O. φ', 249.
 αὐτόν μιν, sive αὐτόν, pro ἑαυτόν
 O. δ', 244, 247.
 αὐτός et αὐτόν permisceri visa O. θ',
 396.
 αὐτοῦ δ', 364 etc. αὐτοῦ, illico, ο',
 349.
 αὐτοῦ et αὐτόν permisceri visa O. π',
 370. in Add. vol. 6. αὐτούς. v. αὐλοῦς.
 αὐτοσταδίη ν', 325.
 αὐτοσχεδιά. ἐξ α—δῆς M. 55. αὐτο-
 σχεδίην μ', 192, O. λ', 536 etc.
 αὐτόφι λ', 44, ψ', 147.
 αὐτοχόρανος ψ', 826.
 αὐτῶ et αὐτοί conf. O. ξ', 185.
 αὐτως, incassum, σ', 584. pariter, δ',
 17. sic, sine certamine, ψ', 621. αὐτως
 ἀκούειν ὄντα οὐατα, aures inutiles ad
 audiendum, ο', 128. ἀφραν αὐτως,
 νήπιος αὐτως, γ', 220, ζ', 400, χ',
 484, ω', 726.
 αὐτῶς et αὐτός conf. O. φ', 194. αὐ-
 τῶς et αὐτῶ O. δ', 177, ε', 179, κ',
 300.
 αὐχεῖν B. 57.
 αὐχέριοι τένοντες O. γ', 450.
 αὐχὴν ε', 147, λ', 40.
 αὐχηεῖν O. ω', 250.
 αὐχηεῖς h. 19, 6.
 ἀφαιρεῖν τί τινος f. ε', 127. ἀφαιρεῖ-
 σθαι θυμὸν ε', 852. νόστον π', 82.
 ἀφαλός κυνέη κ', 258.
 ἀφαμάρτανειν τινός, orbari aliquo, χ',
 505.
 ἀφαραρτεῖν τινος, privari aliquo, ζ',
 411, χ', 505.
 ἀφαραρτοεπιής γ', 215.
 ἀφανδάνειν O. π', 387.
 ἀφαντος ζ', 60.
 ἀφαρ, ἔπειτα, λ', 418. ἀφαρ βραίνειν
 figur. ρ', 392.
 ἀφαρ et ἀτάρ confundi visa O. ι', 196.
 ἀφάρτερος ψ', 311.
 ἀφαντός παῖς η', 235. ἀφανρότερον
 βέλος μ', 453. ἀφανρότατος ο', 11.
 ἀφενος κ', 171.
 ἀφηλιξ C. 140.
 ἀφήσθαι, seorsum sedere, ο', 106.
 ἀφήτωρ Φοῖβος ι', 404.
 ἀφθιτος αἰεὶ β', 46 etc. ἀφθιτος ἴτυς
 ε', 724. ἀφθιτα μηδεα εἰδῶς ω', 88.
 ἀφθογος C. 282.
 ἀφθονος h. 31, 16.
 ἀφίναί. ἀνδος O. η', 126. δίψαν λ',
 612. ἔγχος γ', 317. ἀφ. τινὰ πλη-
 γαῖς β', 263. ἀφίεσθαι τινος; emitti
 ex aliqua re, δ', 77.
 ἀφικνεῖσθαι. ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο σ',
 395.
 ἀφίστασθαι ξὺν τεύχεσι ν', 738.
 ἀπλαστον ο', 716.
 ἀφλοισμός, ἀφρός, σ', 606.
 ἀφρειός β', 570, 325. βιόταιο ε', 544.
 ἀφρειότατος ν', 220.
 ἀφοπλιζεσθαι ἔντεα ψ', 26.
 ἀφορμάσθαι, proficisci, O. β', 375.
 ἀφῶω, ἀφῶω, ζ', 322.
 ἀφραδέειν, ἀφραδεῖν, ι', 32, O. η',
 294.
 ἀφραδέως γ', 436 etc.
 ἀφραδῆς A. P. 15.
 ἀφραδίη πολέυβιο β', 368. ἀφραδίαι
 νόου κ', 122.
 ἀφραδμων C. 256.
 ἀφραίνειν β', 258, η', 109.
 ἀφραστος M. 353. ἀφραστότερον E.
 5, 2.
 ἀφρεῖν λ', 282.
 ἀφρήτωρ ι', 63.
 ἀφροδίτη O. χ', 444.
 ἀφρονεῖν ο', 104.
 ἀφροσύνη η', 110.
 ἀφρῶ μορμύρων ποταμός ε', 599.
 ἀφραν γ', 220, δ', 104.
 ἀφυλλος β', 425.
 ἀφυγετός λ', 495.
 ἀφύσσειν γ', 295, κ', 579. f. α', 171, O.
 δ', 359. ἀφύσσεσθαι φύλλα O. η',
 286.
 ἀγάριστα O. θ', 236.
 ἀχεῖν. ἀκηχμένῃ, — μένει, ε', 364,
 σ', 29. ἀχεων β', 694, 724 etc. v. κῆρ.
 ἀχεσθαι O. σ', 256.
 ἀχερός O. ξ', 12.
 ἀχερωῖς ν', 389 etc.
 ἀχευεῖν θυμόν, afflicto animo esse, ε',
 869, σ', 461.

ἔχθισθαι ἔλκος ε', 361. ὀδύνησι ε',
 354. ἤχθητο γὰρ κῆρ, gravabatur
 enim corde, h. e. in eo erat, ut deli-
 quium animi pateretur, λ', 274, 400.
 ἀχθομένη ναῦς, ein befrachtetes Schiff,
 O. σ', 457.
 ἄχθος ἀρούρης appellatus homo nihili
 O. υ', 379.
 ἀγλύειν O. μ', 406.
 ἀγλὺς ὀφθαλμῶν in deliquio animi ε',
 696. ἀγλὺς f. ε', 127.
 ἀγλὺς et ἄχος confundi visa υ', 282.
 ἄχνη ε', 499. ἀλὸς δ', 426.
 ἀχνοῦσθαι, affligi, ζ', 524 etc.
 ἀχολος O. δ', 221.
 ἄχος τινός, vehemens dolor propter ali-
 quid, δ', 169. Σαρηθόντι δ' ἄχος
 γένητο Γλαύκων ἀπιόντος μ', 392.
 ἀχρεῖον β', 269, O. σ', 163 etc. ἀχρεῖον
 et Ἀργεῖον confundi visa O. θ', 578.
 ἀχρημοσύνη O. ρ', 502.
 ἄχρως δ', 522, π', 324, ρ', 599. ἄχρως,
 ἀκρως, δ', 522.
 ἀχρημαί ε', 502.
 ἀψ ὀρεῶν γ', 325. ἀψθεῖν, repellere, ο',
 418.
 ἀψ et ἀψ' conf. O. κ', 405.
 ἄψα O. δ', 794. cf. ann. ad O. τ', 389
 in Add. vol. 6.
 ἀψις λίνου πανάργρον ε', 487.
 ἀψορόσος Ὀκεανός σ', 399.
 ἀψορόσος, ἀψορόσον, γ', 313, δ', 152 etc.
 ἄω, ἄδω, satio, ι', 489.
 ἄωροι πόδες O. μ', 89.
 ἄωρο γ', 272.
 ἄωτειν ὕπνον κ', 159, 548.
 ἄωτος λίνου ι', 661. οἶδος υ', 599.
 β et π confusa γ', 316. cf. O. η', 107.
 βάδην ἀπιέναι υ', 516.
 βάξιν ζ', 92. βάξιν τί τινα ι', 53. βε-
 βακται O. θ', 408. v. νῆπια.
 βαθυδινῆεις φ', 15.
 βαθυδίνης O. κ', 511, M. 139.
 βαθύζωνος C. 161.
 βαθύκληρος E. 17, 2.
 βαθύκολπος σ', 122, 339. βαθύκολποι
 Τρωιάδες ω', 215.
 βαθύλειμος ι', 151.
 βαθύληγος σ', 550.
 βαθύνειν ψ', 421. βαθυρόθειτης φ', 195.
 βαθυρόσος η', 422.
 βαθύς ἤηρ C. 383. κόλπος β', 560. βαθύεια
 ἄλς α', 532. αὐλή O. ι', 239. ἤηρ υ',
 446. ἠῶν β', 92. λαίλαψ λ', 306. ὕλη ε',
 555, υ', 491. βαθύη ε', 142, π', 766,
 φ', 213. βαθύς, fertilis, κ', 353, σ',
 547. βάθιστος θ', 14.
 βαθύστερονος Cyr. 1.
 βαθύτοια μήλα A. P. 235.
 βαθύχοιτος δ', 383.

βαίνειν, abire, exitum habere, β', 339.
 βαίνειν act. α', 144, 310, ε', 164. fig.
 dictum θ', 228. (πῆ ἔβαν εὐχολαί, quo
 abierunt, quid devenerunt, gloriatio-
 nes?) βαίνειν, redire, O. γ', 162.
 βαίνειν δίφρον γ', 262. εἰς τι O. θ',
 314. ἐν νῆϊ β', 311, 610. ἐπὶ τι,
 sive ἐπιβαίνειν τινί, δ', 443, υ', 332.
 ἐπὶ τινα β', 18. βαίνειν λέναι, νέεσθαι,
 δ', 209, ε', 167, ι', 596, ψ', 229 etc.
 cum participio β', 665. β. κατὰ τι,
 invadere in al., υ', 737. μετὰ τινα,
 persequi al., ε', 152, ζ', 21. βαίνειν
 pro ἐπιβαίνειν τ', 397. βεβάσαι β',
 134. βῆσατο γ', 312.
 βάλανος O. κ', 242.
 βάλλειν, adspargere, λ', 536. βάλλειν
 ἀκτίσιν O. ε', 479. εἰς οὐατα B. 5.
 κάρη, inclinare caput, θ', 305. κύλα
 ἀμφ' ὀρέεσιν ε', 722. μετὰ τινι p.
 ἐμβάλλειν τινί δ', 16. τινός κατὰ τι
 ε', 281, 305. τινά ἰψ' ἀπὸ νεύρης λ,
 476. τινί pro εἰς τι η', 187. φλόγα
 pro ἀναβάλλειν ψ', 217. βεβλήκειν ε',
 661. βάλλων εἰς ἄλα ποταμὸς λ', 722.
 βάλλεσθαι τι ἐν seu μετὰ φρεσὶ α',
 297, ι', 434, O. λ', 427. βάλλεσθαι
 τινα A. D. 20. βεβλήταται λ', 657. βλεῖο
 υ', 238. βλήεται O. ρ', 472.
 βάλλον et πάλλον confusa γ', 316.
 βαμβαίνειν κ', 375.
 βαπτειν B. 222.
 βαρβαρόφωνος β', 867.
 βάροιστος ψ', 310.
 βαρέω. βεβρωγότες passivo sensu O. γ',
 139.
 βαρύβρομα Incert. 10.
 βαρύθειν, gravari, π', 519.
 βαρυκτύπος Ζεύς C. 3.
 βαρύνειν, cruciare, λ', 534. βαρυνθείς
 χειρὶ υ', 430. γυνία βαρύνεται τ',
 165.
 βαρύς. βαρεῖα ἄτη β', 111. χεῖρ α',
 219. f. α', 89. ὀδύνη ε', 417. v.
 φθόγγος.
 βαρυστενάχειν α', 364, ι', 16 et p.
 βασίλεια γυναικῶν O. λ', 257.
 βασιλεύειν β', 203.
 βασιλεὺς appellatus Paris δ', 96. βασι-
 λῆς Ἀχαιῶν η', 106. Phaeacum O.
 ζ', 54.
 βασιλεύτερος, —τατος, ι', 69, 160, 392.
 βασιληῖς τιμὴ ζ', 193.
 βάσκ' ἔτι β', 8, θ', 398.
 βύσταξιν λᾶαν O. λ', 593.
 βατοδόπος M. 190.
 βάτος O. ω', 230.
 βάω, βιβάζω. τοὺς — ἐξ ἕππων — βῆσε
 κακῶς ε', 163. cf. π', 810.
 βέβρουχα, βεβρωχῶς υ', 393.

- βείω, βείομαι, ζ', 113, χ', 431.
 βελόνη B. 130.
 βέλος Apollinis α', 42, 51. βέλος dictum
 jaculum ε', 18. βέλος ὄξυ fig. dictum
 λ', 269. βέλος proprio sensu O. ι',
 494.
 βέλτερον ο', 511. dictum ironice O. ζ',
 282. βέλτερον, ὄς etc. ξ', 81.
 βένθος α', 358, ν', 21, 32. βένθεα θα-
 λάσσης O. α', 53.
 βένθοςδε ἄλός O. δ', 780.
 βέρεθρον, βάραθρον δ', 14, O. μ', 94.
 βέω, βέομαι, ο', 194, ω', 131, A.P. 351.
 βηλὸς θεσπέσιος α', 591.
 βῆσσα γ', 34.
 βητάρμονες O. θ', 250.
 βιάζειν O. μ', 297.
 βιαίως O. χ', 37.
 βιᾶν, βιάζειν, κ', 145, 172. βιάσθαι
 μισθὸν φ', 451. βιάσθαι τινα λ',
 467 (βίωτο). cf. π', 823. invito ali-
 quo facere al., λ', 553. βέλεσιν ib.
 576, 589.
 βιβιάσθαι ν', 809.
 βιβημι. μακρὰ βιβὰς O. ι', 450.
 βίη περιφραστικῶς β', 658, 666. et p.
 βίη, vis, virtus, ζ', 478. βίη φρεσίν
 οὔσα γ', 45. βίη, βιαίως, π', 387.
 βίαι ἀνέμων π', 213. Τρώων ε', 521.
 v. σθένος.
 βιοθάλιμος V. 190.
 βίος α', 49 etc.
 βίότης h. 8, 10.
 βίotos, victus, Proviand, O. ο', 446.
 βίotos, vita, ν', 563, O. α', 287. βίο-
 τος, ἄνωσ, O. ρ', 250. βίotos n. χρυ-
 σός O. γ', 301.
 βιοῦν δ', 428. βιώναι, βίος, κ', 174.
 βιοῦν sensu act. O. θ', 463. (σὺ γὰρ
 μ' ἐβιώσαο.)
 βλάβω, βλάπτω, impedio, ο', 646, τ', 82.
 βλάπτειν γούνατα η', 271. ἵππους
 ψ', 571. cf. ib. 585. τινὰ κελεύθου
 O. α', 195. φρένας τινός O. ξ', 180.
 βλάπτεσθαι, offendere, anstossen, ζ',
 39. retardari, ψ', 387.
 βλεμεινῆν σθένει δ', 336.
 βλητρον ο', 677.
 βληχὴ οἴων O. μ', 266.
 βλοσυρὸς η', 212.
 βλοσυρῶπις λ', 36.
 βλωθρὸς ν', 390.
 βοάγρια μ', 22.
 βοᾶν figur. ξ', 394. (οὔτε θαλάσσης κῆμα
 τόσον βοᾶ ποτι χέρσον.) βοᾶν ἀλέ-
 κτω B. 192.
 βοεῖα ἀσπίς ε', 452.
 βοεῖη λ', 843, Odyss. ν', 96 etc. prae-
 mium cursorum in ludis, χ', 159.
 βοεῖη βοός ρ', 389, O. χ', 364.
 βόεος, βοεή, ρ', 492, χ', 397, O. ν', 2.
 βοεύς O. β', 426.
 βοή ξ', 4. βοήν ἀγαθὸς β', 408, ε',
 596 etc.
 βοηθός ν', 477. βοηθὸν ἄρμα ρ', 481.
 βοηλασίη λ', 672.
 βοητὸς O. α', 369.
 βοήρος ρ', 58, M. 112.
 βολεῖσθαι πένθει, ἄχει, ι', 3, 9.
 βόλεσθαι, βούλεσθαι, λ', 319 etc.
 βολή O. ρ', 283. βολαὶ ὀφθαλμῶν O.
 δ', 150.
 βομβεῖν O. μ', 204, ν', 530 etc.
 βορέας, ι', 5, ξ', 395. ὀπαρινός O. ε',
 328.
 βόρις τ', 268.
 βόσκεν ἀνθρώπου O. λ', 364. βόσκε-
 σθαι ο', 690. κατὰ τι ε', 162. βοσκέ-
 σθαι O. μ', 355.
 βοτὰ σ', 521.
 βοτάνη O. κ', 411. ἐκ βοτάνης, μετὰ
 βόσκηται, ν', 493.
 βοτρυδὸν β', 89.
 βότρος h. 7, 40.
 βούβοτος O. ν', 246.
 βούβρωστις ω', 532.
 βουβῶν δ', 492.
 βουγάιος ν', 824, O. σ', 79.
 βουκολεῖν ε', 313, O. κ', 85. βουκολεῖ-
 σθαι dicti equi ν', 221.
 βουκολεέσκεις, βουκολεέσκε, φ', 448, V. 55.
 βουκολία M. 498.
 βουκόλος ἀνὴρ ψ', 845.
 βούλεσθαι τί τινη η', 21, θ', 203 etc.
 βουλεύειν α', 531 etc. βουλὰς ι', 75,
 ψ', 78. cf. εἰς. βουλεύειν τινὶ ι', 99.
 βουλευτὴς ζ', 114.
 Βουλὴ β', 53, 84.
 βουλή Διὸς α', 5. βουλήν ἔχειν β', 344.
 βουληφόρος β', 24, ε', 633. v. ἀρχός.
 βουλυτόνδε π', 779.
 βουπλήξ, πελένης, ζ', 135.
 βοῦς dicta βοεῖα π', 636. βοῦς αἴη,
 clipeus, μ', 137. βοῦς ταῦρος β', 480.
 βοῦς τυνη μ', 105.
 βουφρονεῖν η', 465.
 βουφόνος M. 436.
 βοῶπις α', 551, γ', 144 etc.
 βράσσων, βραδύτερος, κ', 226.
 βραχίαιον μ', 390.
 βράχω, βράζω. ἔβραχε, ἤχησε, δ', 420,
 ε', 838, 859, 863. cf. μ', 396.
 βρέγμα B. 230.
 βρέμειν, βρέμεσθαι, β', 210, δ', 425.
 βρέφος κυεῖν ψ', 266.
 βρεχμὸν, sinciput, ε', 536.
 βριαρὴ κόρυς λ', 375.
 βρίζειν δ', 223.
 βριήπυος Ἄρης ν', 521.
 βριθεῖν dicti, qui conferti eunt, ρ', 233.

- βρίθειν, incumbere bello, μ', 346. βρι-
θειν ἐξέδοις O. ζ', 159. βριθουσαι
τραπέζαι σίτου O. ο', 334. εἰς βεβρι-
θῦα φ', 385.
- βριθουσία ε', 839, μ', 460.
- βριθὺς ε', 746.
- βρομῆ h. 29, 10.
- βροσαρματος h. 8, 1.
- βρομεῖν, germ. brummen, sumsen, π',
642.
- βρόμος ἀλλῶν h. 14, 3. πυρὸς ξ', 396.
- βροστή πατρὸς Διὸς ν', 796.
- βροστή φωνή O. τ', 545.
- βροτοῖς ζ', 480, θ', 533.
- βροτολογός ε', 31. (cf. μαιφόνος.)
- βροτός, homo, seu vir, seu femina, O.
ζ', 149, 160. βροτὸς ἀνήρ ε', 361.
- βροτὸς αἱματόεις η', 425, ξ', 7.
- βροτοῦν O. λ', 41.
- βρόχος αἰπὺς O. λ', 277.
- βρούειν ε', 56.
- βρούειν et βρέμειν confundi visa E. 15, 2.
- βρούχειν ε', 264.
- βρώμη O. κ', 177.
- βρώσις O. α', 191.
- βρώσκειν χ', 94, O. β', 203, χ', 403. v.
ἀμὸν βρ.
- βρωτὺς τ', 205, O. σ', 407.
- βύβλιος. v. ὄπλον.
- βύειν τινὸς O. δ', 134.
- βύται ἀνεμοι O. κ', 20.
- βύσσα B. 127.
- βυσσασδομεῖν O. δ', 676.
- βυσσὸς ω', 80.
- βῶλος O. σ', 374.
- βωμὸς α', 440, 448. βωμὸς, βάσις, sug-
gestus, θ', 440.
- βωστοῖν O. μ', 124, B. 83.
- βωτιάειρος α', 155.
- βῶτωρ ἀνῆρ μ', 302.
- βῶω, βοῶω. βῶσαντι μ', 337.
- γ et δ confusa ε', 288, ω', 338. et ν ann. ad
σ', 605 in Add. vol. 6. et σ τ', 261. et
τ α', 282, δ', 286. v. κ.
- γαίειν. κῦδεϊ γαίων ε', 906.
- γαίηοχος Ἐννοσίγαιος ι', 183, ν', 43, 677.
- γάλα λευκὸν θ', 434, ε', 902, O. ι', 246.
- γαλαθηνὸς O. δ', 336.
- γαλέη B. 9, 52.
- γάλοως, γάλος, soror mariti, Schwä-
gerin, γ', 122, ξ', 378.
- γαμβρὸς ζ', 177, ι', 142.
- γαμῆσθαι O. α', 275. γαμῆσθαι τινι
γυναικα ι', 394.
- γάμος σ', 491, Od. α', 426 etc.
- γαμφηλή ν', 200.
- γαμφώνυξ π', 428, O. π', 217.
- γανῶω. θῶρηξ λαμπρὸν γανῶωτες
ν', 265.
- γάνυσθαι ν', 493.
- γὰρ et δὲ conf. O. μ', 342, ν', 103, Y.
119. γὰρ et παρ' ω', 68. cf. η', 53.
et τ' ἀρ' δ', 286, σ', 182, O. γ', 22,
ν', 417, ψ', 264.
- γὰρ ironicum O. ξ', 404. v. sententia
causalis, et cf. γέ.
- γὰρ ὅα emendatum O. ο', 16 et alias.
- γὰρ τε α', 63, 81.
- γαστήρ π', 163. σὺλομένη O. ο', 344.
cf. O. η', 216, ρ', 286, 473 etc. γα-
στῆρι φέρειν κούρον (inconsiderate
dictum, quasi id sciri possit) ζ', 53.
- γαστέρη πενθεῖν νέκυν τ', 225. γα-
στῆρες αἰγῶν O. σ', 44.
- γαστήρ τρίποδος σ', 348.
- γαυλὸς O. ι', 223.
- γαυροῦσθαι B. 270.
- γάω. γεγῶως β', 866.
- γὲ et γὰρ confundi visa γ', 197. γὲ et
τὲ conf. τ', 94, ψ', 160. γὲ suspectum
ε', 288. γὲ μὲν ε', 516.
- γεγωνεῖν τινι ψ', 425.
- γείνειν, γένειν, δ', 476.
- γελᾶν fig. τ', 362. γελ. ἡδὺ ἐπὶ τινι
β', 270. γελᾶν ὀδυρ C. 14. ἀλ-
λοτρίοις γναθμοῖς O. ν', 347, 390.
- γείλασιν ο', 101. v. ἀπαλόν, ἡδύ.
ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ O. ι', 413.
- γελοῖαν V. 49. cf. O. ν', 347, 390.
- γελοῖος β', 215.
- γέλωσ α', 599. γέλω O. σ', 100.
- γενεῆ κ. τόκος τινὸς η', 128. v. ὀπλό-
τερος.
- γενεῆφι ι', 58.
- γενέθλη τ', 111, A. D. 137.
- γενεῖδες O. π', 176.
- γενεῖαν O. σ', 176.
- γένεος et γένος confundi visa O. φ', 335.
- γένεσις pro γενετῆρ ξ', 201.
- γενέσκετο O. λ', 207.
- γενετῆ ω', 535, O. σ', 6.
- γενναῖόν τινι ε', 253.
- γένος, genus, filius, τ', 124. γένους O.
ο', 533. γένει ὑστερὸς γ', 215.
- γέντο, ἔλαβε, θ', 43.
- γένυς λ', 416, ψ', 688.
- γεραῖος, παλαιγενῆς ρ', 561. γεραῖα,
anus, ζ', 87. γεραῖτερος ι', 60.
- γεραῖρεν η', 321, M. 60.
- γεραῖος β', 460, γ', 3.
- γεραρός, γεραρώτερος, γ', 170, 197, E.
13, 3, 5.
- γέρας α', 118 etc. γ. γερόντων δ', 323.
θανόντων π', 457. γερά β', 237, δ', 66.
- γεράσιμος M. 122.
- γερων ἄλιος, marinus senex seu pater
Nereidum, Nereus, σ', 141, O. δ', 349,
365, 384 etc. ὁ γ. dictus pater fami-
liae O. ο', 200, 442. γ. πατῆρ α',

358. γέρον σάνος O. γ', 184. γέρον-
τες πλέονες, plenus senatus, O. η', 189.
cf. β', 53.
- γερούσιος οίνος δ', 259. ἔρκος γ', 119.
γεύεσθαι τινος figur. υ', 258, φ', 61, 98,
O. υ', 181.
- γέφυρα ε', 88, 89. γεφυραὶ πολέμου δ',
371, θ', 377.
- γεφυροῦν figur. ο', 357.
- γηθεῖν τι δ', 377, ι', 77.
- γηθούσνας δεχεσθαι κ. δίδοναι C. 436.
- γηθούσνος η', 122, O. ε', 269. γ. κήρ
δ', 272.
- γηράναι. γηράς ε', 197.
- γῆρας α', 29.
- γηράσκειν ω', 541. figur. O. η', 120.
- γῆρος δ', 437.
- γηρέσθαι M. 426.
- γιγγεσθαι ἐν τινι κ', 746. ἐπὶ τι O.
ξ', 340. οὐδέ οἱ αἰδώς γίγνεται ω',
44. cf. δ', 17. περὶ τ' ἀφρός ὀδόν-
τας γίγνεται υ', 168.
- γιγνώσκειν, agnoscere, ο', 241. μῦθον
τ', 84. γιγνώσκειν τινα, ὅτι etc. pro
μην., ὅτι τις etc. ω', 563. γιγνώσκα,
φρονέω, O. π', 136.
- γλάγος β', 471.
- γλακτοφάγος υ', 6.
- γλαυκὴ θάλασσα π', 34.
- γλαυκίαν υ', 172.
- γλαυκῶπις Ἀθήνη α', 206. γλαυκῶπιν
O. α', 156.
- γλαφυρός β', 516. cf. πέτηρ.
- γλήνεα ω', 192.
- γλήνη ξ', 494. γλήνη κακὴ θ', 164.
- γλήχων C. 209.
- γλουτὸς ε', 66.
- γλυκερός νόστος O. γ', 323. ὕπνος κ', 4.
γλυκερώτερος O. ι', 28.
- γλυκύθυμος ἀνήρ υ', 467.
- γλυκνυμείλιχος h. 6, 19.
- γλυκὺς α', 598. γλυκίων α', 249.
- γλύφανον M. 41.
- γλυφίς δ', 122, O. φ', 419.
- γλῶσσα, lingua, sermo, β', 804. γλ.
πορυνή ε, 292. γλῶσσαι δέκα etc.
β', 439. γλῶσσας τάμνειν O. γ', 322.
- γλωχίν ω', 274.
- γναθμός π', 405. v. γελοῖαν.
- γναμπτός κ', 416. γναμπτόν νόημα ω',
41. γναμπταὶ ἔλικες σ, 401. γναμ-
πτά μέλα κ', 669.
- γνήσιος κ', 102, O. ξ', 204.
- γνύξ ε, 68, 309.
- γνώειν, γιγνώσκειν ω', 688.
- γνώριμος O. π', 9.
- γνώτος, γνώτη, γ', 174, ο', 350.
- γοάσκειν O. θ', 92.
- γοάειν ω', 664.
- γοῶν ἐξ ὕπνου ε', 413.
- γοᾶσθαι φ', 124.
- γοάσκε (?) V. 210.
- γοήμεναι ξ', 502.
- γομφος O. ε', 248.
- γονή, γόνος, A. D. 63. γονῆ, proles,
O. δ', 755. γονῆ παίδων ω', 539.
- γόνος, genus, parentes, O. α', 216.
proles, ε', 635. θεοῦ γόνον ἦν ξ',
191. γόνον φαίνοντες τινι θεοὶ O.
δ', 12.
- γόνυ, γονυός κ', 547. γούτων α', 407.
γούνασιν ε', 370. cf. παπάσειν. γονά-
τεσσι? ι', 488 nota.
- γόςος κ. κήδεα ε', 156.
- γοῶω, γοῶω, ξ', 373.
- γοῦν. v. εἰ.
- γουνάζεσθαι κ', 130, O. λ', 66.
- γουνός Ἀθηναῖον O. κ', 322. ἀλωῆς ι,
534, O. α', 193.
- γουνούσθαι τινα ι', 583.
- γῶω. γῶον ξ', 500.
- γοῶτα O. α', 438.
- γοῶπτὸς O. ω', 229.
- γοηγορεῖν. ἐρηγορεθε η', 371.
- γοῆς παλαιγενῆς γ', 386. παλαιγενέων
ἀνθρώπων C. 113.
- γορυνός (?) Incert. 6.
- γύαλον θῶρηκος ε', 99.
- γυῖα λύεσθαι dicta eorum, qui animi
deliquium patiuntur, σ, 31. γυῖα μη-
τρὸς M. 20. φαιδίμα ξ', 27.
- γυιοῦν θ', 401.
- γυμνός descriptus per partes φ', 50. h.
e. inermis, quod similiter vett. Ger-
mani dicebant bloss. Joannes de Con-
stantia, vel quisquis ille est, qui scri-
psit nobile carmen *Das Kloster der
Minne (Liedersaal, vol. 2, pag. 240.)*:
*da berittent ritter und knecht jr ross
Baidi gewappent unde bloss. γυμνός
οἰστός, γυμνὸν τόξον, O. λ', 606,
φ', 417.*
- γυμνοῦν μ', 389, 428, figur. ib. 399.
γυμνούσθαι O. ξ', 222. τινός O. γ', 1.
- γύναια δῶρα O. λ', 520.
- γυναιμανῆς γ', 39, h. 27, 14.
- γυνή, femina mortalis, O. κ', 228. (ἡ
θεός, ἢ γυνή.) γυνή, mulier serva,
τ', 245, γ', 164, ψ', 261, 63. cf. ψ',
550 (θυμωαί). γυνή simpliciter appel-
lata Penelope O. π', 334, ubi v. ann.
in Add. vol. 6. πίπτειν φεύγοντα ἐν
χερσὶ γυναικῶν ξ', 81. cf. ὑψη. γυνή
μαξός, γυναικείος, ω', 58.
- γῦπες δ', 237.
- γυρὸς ἐν ὤμοις O. τ', 246.

- δ et λ confundi visa γ', 316. ann., δ',
 1. ann. δ et τ υ', 266. v. γ.
 δαειν β', 299, O. υ', 72.
 δάξεσθαι α', 368. ἀρούρας O. ζ', 10.
 μοίρας O. γ', 66.
 δαήμων ο', 411. τινός O. θ', 159, 263.
 δαήναι γ', 180.
 δάηρ ζ', 344.
 δάηται et δάμηται confusa υ', 316.
 δαιδάλλειν σ', 479. χρυσῶ etc. O. ψ',
 200.
 δαίδαλον O. τ', 227. δαιδάλεα ἔντεα
 υ', 331. δαίδαλα πάντα τεύχειν χερ-
 σίν ε', 60.
 δαιδάλεος δ', 135.
 δαίειν act. ε', 4, 7, O. η', 7.
 δαίειν γάμον τ', 299. δαίειν f. β', 94,
 μ', 466, O. υ', 353.
 δαίεσθαι, dividi, cruciari, O. α', 48.
 δαίξειν χαλκῶ β', 416. δαίξειν figur. ι',
 8. cf. ξ', 20.
 δαιμονῶν, si forte, μ', 213. v. ann. ad
 h. l. in Add. vol. 6.
 δαιμόνιος α', 561. cf. ann. ad ω', 194.
 δαιμονίη νύξ M. 97.
 δαίμων, deus, dea, γ', 420, ζ', 115.
 fors. ἐπὶ τε λὴν ἡγάγεις δαίμων λ', 480.
 δαίμονι ἴσος ε', 438, 459. δαίμονα
 δίδόναι τινὶ θ', 166. ξὺν δαίμονι λ',
 792, σ', 403. πρὸς δαίμονα ρ', 98,
 104. v. αἴσα.
 δαινύειν O. θ', 243.
 δαινύναι δαίτα ι', 70. τάφον ψ', 29.
 δαινυτο, δαινύοιτο, ω', 665. δαινυ-
 σθαι ἐκατόμβας, ι', 535.
 δαίς, bellum, υ', 285 etc. fax, σ', 492.
 δαίς α', 424. ἔιση α', 468, 602. θεῶν
 δ', 48. δαίς ἐσθλή α', 575. δαίς
 κρεῶν καὶ οἴνου O. σ', 507. δαίς
 leonis ω', 43. δαιτὸς ἐταίρος Mercu-
 rius M. 436.
 δαίτη, δαίς, κ', 217.
 δαίτηθεν ἵεναι O. κ', 216.
 δαιτρεῖν, praedam dividere, λ', 688.
 ἐς δῆμον λ', 705.
 δαιτρὸς O. α', 141.
 δαιτρὸν πίνειν δ', 262.
 δαιτροσύνη O. π', 253.
 δαιτυμόνες O. δ', 621.
 δαιτὺς χ', 496.
 δαίτρων β', 23.
 δάνκειν φρένας τινὶ ε', 493. δακέειν
 σ', 585.
 δάκρυ θαλερόν ζ', 496.
 δακρύειν α', 349. δεδάκρυνται παρειαί
 χ', 491. τίπτε δεδάκρυσαι; π', 7.
 δακρυόεις πόλεμος ε', 737. δακρυόεσσα
 μάχη υ', 765. δακρυόεν γελῶν ζ', 484.
 δάκρυον α', 42. cf. θεράμα.
 δακρυόφι ρ', 696.
 δακρυπλάειν O. τ', 122.
 δακρυχεῖν α', 357, 360.
 δαλός υ', 320.
 δαμάζειν, δαμάζεσθαι, f. ε', 106, 191,
 278, ι', 496. δαμάζειν τινά τινι ὑπὸ
 σιγήτρῳ ζ', 159. cf. σ', 476.
 δαμῶν dictus Jupiter eum, quem occidi
 sinit, π', 438. cf. α', 61, ζ', 368, ι',
 118. δαμῶσθαι dictae mulieres stu-
 prum passae γ', 301. δαμῶσθαι ὑπὸ
 δουρὶ, ὑπὸ χερσὶ, τινός γ', 436, ε',
 559, 564. δαμάα χ', 271. δάμεν, ἐδά-
 μησαν, μ', 14, σ', 103.
 δάμαρ γ', 122.
 δαμήμεναι et ταμήμεναι confundi visa
 υ', 266.
 δαρνᾶν. βέλος δ' ἐτι θυμὸν ἐδάμνα ξ',
 439. δαρνᾶν γούνατα Achillis dictus
 ff. Xanthus φ', 270. cf. ε', 391.
 δάμνασκε V. 252.
 δάμνημι ε', 746, 893.
 δάος ω', 647.
 δάπεδον καὶ νηὸς A. P. 346. δάπεδον
 χρούσειον Διὸς δ', 2. δάπεδα νηὸς A.
 P. 239.
 δάπτειν λ', 481 etc. f. υ', 831, ψ', 177,
 182, 3.
 δαδᾶπτειν λ', 479, O. ξ', 92 etc.
 δάσκιος ὕλη ο', 273.
 δασμὸς α', 166, C. 86.
 δασπλήτης (?) O. σ', 234.
 δατεῖσθαι, μερίζεσθαι, ι', 138. δατεῖ-
 σθαι μένος ἄρης σ', 264. τὸν μὲν
 Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτρους δατέοντο
 υ', 394.
 δάφνη O. ι', 183.
 δαφνοειδὸς σ', 538.
 δαφνοειδὸς λ', 474. sanguinolentus, A. P.
 127.
 δάω β', 299 etc. δεδαηκὸς ἀλκήν O.
 β', 61. ὄφρα δαεῖα κ', 425.
 δὲ causale ζ', 203. δὲ et δὴ confusa β',
 832, ζ', 78, λ', 138. δὲ et δ' αὐ' per-
 misceri visa ε', 748, O. ω', 299. δὲ
 in οὐδὲ extra compositionem (παρὰ
 σύνταξιν) dictum O. σ', 246. cf. μὴ
 δέ. δὲ index apodoseos α', 58, β',
 322, δ', 221, O. δ', 121. δὲ intru-
 sum β', 367, υ', 588 etc. δὲ particula
 πολυσημαντος ap. Hom. α', 10. δὲ
 perperam omisum ante αὐτε δ', 238.
 δὲ pro δὴ ε', 860. δὲ transpositum,
 corrupto meiro, O. η', 89. δ' αὐ',
 δ' αὐτε, ε', 1. δὲ δὴ π', 763. δέ τε
 α', 403, β', 210.
 δέατο O. ζ', 242.
 δεδάσθαι O. π', 316.
 δέε, si forte, β', 832.
 δέειν β', 44. ἐν δεσμῶ ε', 386. κελεῦ-

- θου O. δ', 380. μένος και χειρός
 τινος ξ', 73.
 θέλον, δήλον, κ', 466.
 δειδίσεσθαι β', 190. act. δ', 184, ν',
 810.
 δειδήμων γ', 56.
 δείδα. δεϊδια ν', 49. δεϊδομα α', 555.
 δεϊδιθι ε', 827.
 δεϊλιαν O. ρ', 599.
 δεϊλος φ', 232. δεϊλον ημαρ O. ρ',
 606.
 δεϊκανασθαι δεπασιν ο', 86. επεσιν O.
 σ', 111.
 δεϊκνυται, διδασκειν, O. κ', 303. δεϊ-
 κνυται τερας O. γ', 174. δεϊκνυσθαι
 εις τινα M. 367. δεϊκνυσθαι τινα ι',
 196.
 δεϊλεσθαι O. η', 289.
 δεϊλη φ', 111.
 δεϊλος. α δεϊλε κ', 441, 452, ρ', 201 etc.
 δεϊλος, δεϊλαιος, ε', 574. δεϊλος και
 ουτιδανος α', 293.
 δεϊμα ε', 682.
 δεϊμω, δεμω; η', 337.
 δεϊνος κ. αλδοιος σ', 394, O. ξ', 236.
 δεϊνον. δεϊνα, pro δεϊνωσ γ', 342,
 δ', 420, ε', 439 etc. δεϊνωτατος O.
 ε', 186.
 δεϊος, δεος, κ', 376.
 δεϊπνεϊν τ', 304.
 δεϊπνηστος O. ρ', 170.
 δεϊπνιζειν O. δ', 535.
 δεϊπνον β', 381, 383. (ιππων.)
 δεϊρειν α', 459.
 δεϊρας A. P. 104.
 δεϊρη γ', 371.
 δεϊροτομειν φ', 89.
 δεκακτις ι', 379.
 δεκας β', 126, 128.
 δεκατος β', 329.
 δεκαχιλοι ε', 860.
 δεκτης O. δ', 248.
 δελτος B. 3.
 δελφισ φ', 22, O. μ', 96.
 δεμας α', 115. δεμας πυρος, instar
 ignis, κ', 596, 673.
 δεμειν. εδειματο O. ζ', 9.
 δεμια O. ζ', 20.
 δενδρillion εις τινα, vel τινη, ι', 180.
 δενδρον γ', 152, O. λ', 587.
 δενδροηεις O. α', 51.
 δεξια f. β', 341.
 δεξιός δ', 481. dexter, faustus, κ', 274.
 δεξιόφιν ν', 308.
 δεξιτερος δ', 519. δεξιτερη α', 501.
 δεος, metuendum, μ', 246.
 δεπασ δ', 3. cf. αμφικυπελλον, εντυνειν.
 δερειν φ', 167, B. 128.
 δερκειν πυρ O. τ', 446. δερκεσθαι α', 88.
 δερκεσκειτο O. ε', 158.
 δερμα ι', 548, O. ν', 431, 86. βοσειον
 O. ξ', 26. δερμα κελαινον (bovis feri)
 ζ', 117.
 δερματινος O. δ', 782.
 δερτρον O. λ', 578.
 δεσμα, redimiculum, γ', 468.
 δεσμος, πεισμα, O. ν', 100.
 δεσποζειν. δεσποσεις C. 365.
 δετη κ', 554.
 δευειν sequi, inf., abesse quin, O. ι',
 539.
 δευειν δακρυσιν ι', 570. δευεσθαι τι-
 νος α', 468, δ', 48. αλκης ν', 786.
 θυμου γ', 294. πολέμου, inferiores
 esse bello, ν', 310. δευεσθαι τι θυ-
 μω ν', 121. δευοιατο ε', 202.
 δευεσκον O. η', 260.
 δευρο δ', 193. δευρ' εθι γ', 130.
 δευτατος τ', 51, O. ψ', 342.
 δευτε ν', 481.
 δευτερος αυτε ε', 856. δευτερον αυ,
 δευτερον αυτις, α', 513, γ', 332. δευ-
 τερον ελθειν κ', 368.
 δεφειν O. μ', 48.
 δεχεσθαι α', 20. δεχθαι α', 23. δεχεσθαι
 τινα δ', ι, ι', 224. δ. αιγα δ', 107.
 cf. θ', 295. τι τινος α', 596. τι τινη,
 accipere al. ab aliquo, β', 186, ο', 88.
 δεχεσθαι, expectare, β', 794.
 δεη, ηδη, O. δ', 138. δεη in interrog.
 γ', 52. δεη iron. δ', 180. δεη τότε α',
 476. ν. δε, dis, ei, ως δεη.
 δεηεν, ευρισκειν, ι', 418.
 δεηθα ε', 104. δεηθα και δολιχον κ', 52.
 δεηθυνειν α', 27, O. ρ', 278.
 δεησιειν, δεησιν, χαλκω κ', 153, O. δ',
 226.
 δεησιος αρχης η', 241. δεησιον πυρ (— — —)
 extremo versu ι', 347. δεησιος ζ', 82.
 δεησιος sive δεησιος γ', 20. δεησιος
 αυτη devoratorum a Scylla O. μ', 257.
 δεηλεισθαι α', 156, γ', 107.
 δεηληματα νηων ανεμοι O. μ', 286.
 δεηλημαν ω', 33, O. σ', 85.
 δεηλητηρ E. 14, 8.
 δεημοεργος O. ρ', 383. δεημ. δεηρος
 M. 98.
 δεημιος οικος O. ν', 264. δεημιον τι O.
 β', 32. δεημια πινειν ρ', 250. ν. περησις.
 δεημοβόρος βασιλευς α', 231.
 δεημογερων λ', 372. δεημογεροντες γ',
 149.
 δεημοδι, si forte, O. ξ', 241.
 δεημος Απαισου β', 828. Ιθακης γ',
 201. δεημος κ. πολισ O. ζ', 3. δεημος
 pro δεημοτης dici visum Grammaticis
 μ', 213. ν. δαιμονων. δεημου ανηρ
 β', 198.

- δημός. δημόν κ. μηρία καίειν pro
 θύειν θ', 239. cf. ν', 332.
 δὴν α', 416, ζ', 131, 139.
 δηναίος, longaevus, vitalis, ε', 407.
 δῆνός δ', 361.
 δηρὸν ἀσπίδας ε', 452. τινὰς δ', 416, 7.
 δηρῖασθαι μ', 421.
 δηρῖξεσθαι π', 756, O. θ', 76, 78.
 δηρὸν β', 298. ἐπὶ δηρὸν, in longum
 tempus, ι', 415, ρ', 41.
 δησάσκειτο ω', 15.
 δῆω, inveniam, ν', 260, O. δ', 544 etc.
 διὰ ἀνζητικὸν β', 691.
 διὰ τινα, consilio alicujus, O. ν', 121.
 διαβαίνειν. εὐ διαβάς μ', 458. διαβαί-
 νειν, trajicere, O. δ', 635.
 διαγιγνώσκειν ψ', 240.
 διαγλάπτειν O. δ', 438.
 διαδάπτειν ε', 353.
 διαδασάσκειτο dictum per tmesin ι', 333.
 διαδατεῖσθαι ε', 153.
 διαδέρκειν. διαδράκοι ζ', 344.
 διαδῆλεισθαι O. ξ', 39.
 διαειδέναι, pernosse, θ', 534.
 διαεῖν O. ε', 478.
 διαθειοῦν. v. θειοῦν.
 διαθερεῖν C. 144.
 διαθρύπτειν γ', 363.
 διαίνειν ν', 30, χ', 495.
 διαιορεῖν ν', 280.
 διακίρω, — κίρω. διακίρωσαι ἔπος θ', 8.
 διακλάζειν ε', 216.
 διακοσμεῖσθαι β', 126, 655, O. χ', 457.
 διακριδὸν ἄριστος μ', 103.
 διακρίνει μένος ἀνδρῶν β', 387. τινὰς
 γ', 98, η', 292. διέκριθεν β', 815.
 διακτορος β', 103.
 διαλέγεσθαι λ', 407, ρ', 97 etc.
 διαμῶν γ', 359.
 διαμετρορεῖν γ', 315.
 διαμετροητός γ', 344.
 διαμήθεσθαι E. 4, 12.
 διαμοιράσθαι O. ξ', 436.
 διαμπερές. ἢ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερὴς
 μ', 398. δ. ἔρχεσθαι, penetrare, ε',
 658. διαμπερές τινος μ', 429. διαμ-
 περὴς τοπικὸν κ', 325.
 διάνδιχα δίδόναι τινι ι', 37. διάνδιχα
 μεσηρῖζειν θ', 167.
 διανύειν A. D. 103.
 διαπέθειν α', 367. διαπραθέειν σ', 511.
 διαπεφράδειν ρ', 9.
 διαπλήσσειν ψ', 120.
 διαποθεῖν β', 691.
 διαπρέπειν πάνταν μ', 104.
 διαπρήθω. διαπραθέειν ἄρη ι', 532.
 διαπρήσειν κέλευθον α', 483, O. β',
 213. πεδίον β', 785. διαπρήσειν
 τι λέγοντά O. ξ', 199.
 διαπρό τινος ε', 538, ξ', 494.
 διαπρύσιον ρ', 748. διαπρ. αὐτεῖν θ',
 226, λ', 275.
 διαπτεῖσθαι ε', 99, ο', 172, O. α', 320.
 διαπτοιεῖν τινά O. σ', 340.
 διαρῥαίνειν, confringere, figur., ι', 78.
 διαρῥήδην ἔρρεινεῖν M. 313.
 διαρῥίπτασκεν O. τ', 575.
 διασεύεσθαι ε', 661.
 διασκεδάζειν O. ρ', 244. σχεδῖην O.
 η', 275.
 διασκοιδύναται ε', 526.
 διασκοπιᾶσθαι κ', 388.
 διασχίζειν π', 316.
 διατελευτᾶν τ', 90.
 διατέμνειν O. ι', 291.
 διατιθέναι θεμελίαι A. P. 77, 117.
 διατινάσσειν O. ε', 363.
 διατιμήγω, — τιμήσω. διέμαγεν α',
 531, O. ξ', 1.
 διατιμήσειν φ', 3. fig. O. ε', 409.
 διατροεῖν ἄλλυδις ἄλλον ρ', 729. cf. λ',
 481, 86.
 διατριβειν, impedire, δ', 42. δ. τινός
 O. β', 404. δ. χροσὶ ὄξαν λ', 847.
 διάτριχα C. 86.
 διατρονῆμιος O. ω', 342.
 διαφαίνεσθαι O. ι', 379. διαφ. νεκρῶν,
 apparere seu conspici inter mortuos,
 θ', 490.
 διαφέρεσθαι M. 255.
 διαφθείρειν. διαφθέρω ν', 625. διέ-
 φθορας, periisti, ο', 128.
 διαφορεῖν κλέος τινός O. τ', 333.
 διαφύσσειν O. π', 110. διαφύσσειν,
 perhaurire, haurire, figur. διὰ δ' ἔν-
 τερα χαλκός Ἡφουε ν', 508. cf. ξ',
 517, O. τ', 450.
 διαχεύειν βούνη η', 316, O. γ', 456.
 διδάσκειν ε', 51. δεδιδάχθαι λ', 831.
 διδήμι, δέω. διδή λ', 105.
 διδοῖ et δίδωσι permisceri visa ν', 299.
 διδόναί, annuere, γ', 322, π', 250. mu-
 nus tribuere, φ', 434. offerre, a con-
 sequente, ι', 164. δίδοναι δειπνον
 β', 383. ὄρια O. τ', 302. διδ. πᾶ-
 λιν, reddere, α', 116, η', 79. δίδοναι
 sequi accus. cum infin., dare, facere
 ut aliquid fiat, ε', 118, ζ', 307. διδ.
 τινι ἄγγελου pro πέμπειν ω', 296.
 ἔργα τινὰ ε', 428. θυγατέρα λ', 226.
 νῶτον B. 65. διδ. τινὰ ἄγειν O.
 τ', 167. cf. II. ε', 397. πυρὶ O. ω',
 65. διδ. τί τινι sensu malo, ξ', 86.
 cf. α', 96, ι', 571. ψυχὴν Αἰδὶ ε',
 654, λ', 445. δίδοισθα τ', 270. δῶφ
 α', 129. διδάσκειν O. ν', 358. v.
 εὐχος. δίδοναι et ἔαν opposita O.
 ξ', 446. cf. δόμεναι.
 διδυμάων παῖς ζ', 26. διδυμάουε παῖδα
 ε', 548. διδυμάουες π', 672.

- διεόργω μ', 424.
 διείδεσθαι. διαίδεται, διαφαίνεται, ν', 277.
 δίειν χ', 251. περί τι, μήτι πάθη, ε', 566. διεσθαι μ', 276.
 διειπεῖν, persequi oratione, κ', 425.
 διείρεσθαι α', 550.
 διεξερέσθαι κ', 432.
 διεξιέναι ζ', 393.
 διεπείν α', 166. τινὰς ω', 247.
 διερέσσειν O. μ', 444.
 διερός O. ζ', 201.
 διερχεσθαι dicta hasta ν', 263. διέρχεσθαι πῶυ γ', 198. διέρχεσθαι τι μετὰ φρεσὶ V. 277.
 διέχειν, διελαύνειν, ε', 100. cf. ν', 519.
 διέχειν τινὸς ξ', 451.
 δίξειν, δίξεσθαι, π', 713, O. π', 239.
 δίζημαι δ', 88, ε', 163.
 δίζυγες ἵπποι ε', 195, κ', 473.
 διηκόσιοι ι', 333.
 διηρκῆς μ', 297. νῶτα διηρκεία η', 321. διηρκῆς A. P. 78.
 διήμι (δυστόν) O. φ', 328.
 διικνεῖσθαι τινος O. ω', 338. διικνεῖσθαι τι ι', 61.
 δίπετης οἰανὸς V. 4. ποταμὸς π', 174.
 διίστασθαι, discedere, deployiren, μ', 86. θάλασσα διίστατο ν', 29. διίστασθαι f. α', 6. v. ἀφίστασθαι.
 διίφιλος Ἐκτωρ ζ', 318.
 δικάζειν dictus Jupiter α', 542. cf. θ', 430. δικάζεσθαι O. λ', 544.
 δικασπὸς α', 238, O. λ', 185.
 δικέρως h. 19, 2.
 δίκη, ἔθος, O. δ', 691, σ', 275. δίκην εἰπεῖν σ', 508. ὡς Λυκίην εἴρωτο δίκησι π', 542.
 δίκη et διῆ permisceri visa ψ', 542 in Add. vol. 6.
 δικλίδες πύλαι μ', 455.
 δίκρος Parv. II. 5.
 δινεῖν O. ι', 384, 388. δινεῖσθαι πλαζόμενον ἐπὶ ἄστεα O. π', 63.
 δινεύειν dicta columba valans ψ', 875.
 δινεύειν, versari, O. τ', 67. διν. ζεύγεται σ', 543. διν. κατὰ μέσσου δ', 541.
 δινεύεσκε ω', 12.
 δινήεις ποταμὸς θ', 489. cf. β', 877.
 δινωτὸς γ', 391, O. τ', 56.
 ὁ διογενῆς appellatus Achilles. κατ' ἐξοχήν φ', 17. cf. β', 173 etc.
 διοίστευσεν O. μ', 102.
 διοικρεῖν h. 19, 10.
 διοπτρεύειν κ', 451.
 διοπτῆρ ὄργανον κ', 562.
 διος α', 7. διὰ γυναικῶν O. α', 332. θεῶν ε', 381, σ', 388 etc. διὰ χθῶν ω', 532. cf. β', 836, λ', 686, φ', 43.
 διον se ipse appellat Hector η', 75.
 δίον γένος, Joviale genus (Diana) ι', 538. διῖοι Ἀχαιοὶ ε', 451, λ', 455 etc. cf. ἄλς.
 διόσγονος M. 526.
 διοτρεφῆς β', 98, ε', 463. δ. βασιλεὺς ε', 464.
 δίπλαξ γ', 126, O. τ', 241.
 διπλόος. v. θώρηξ, χλαῖνα.
 δίπτυχος. v. λῶπη. δίπτυχα ποιεῖν α', 461.
 δις et δὴ conf. O. γ', 352. δις et δὸς permutata inter se, ut videtur, ψ', 75. in Add. vol. 6.
 δισθανῆς O. μ', 22.
 διακεῖν ἀλλήλοις O. θ', 188.
 δίσκουρα ψ', 523.
 δίσκος β', 774.
 διττὸς B. 60.
 διφῶν π', 747.
 δίφραξ E. 15, 8.
 δίφρος, ἄρμα, ε', 193.
 δίχα βάζειν O. γ', 127. δίχα θυμὸν ἔχειν ν', 32. δ. δὲ σφίσιον ἠνθανε βουλή σ', 510.
 διχθὰ π', 435.
 διχθᾶδιος ι', 411. διχθ' δια ξ', 21.
 διχρῆν h. 33, 11.
 διψαλὸς B. 9.
 διώκειν, curriculo abire seu currere, ψ', 424, 547. διώκειν τινὰ δόμον O. σ', 8. cf. ib. 409. διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι ε', 223. διωκομένη ναῦς O. ν', 162.
 δμάω, δαμάζω. δμαῖσθαι ὑπὸ τινι ε', 646. cf. ε', 653, O. γ', 304. δμαῖσθαι cedere alicui, placari, ι', 158. cf. ib. 496. domari, castigari, ε', 878. subjectum esse, γ', 183. μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνω κ', 2. cf. ω', 678.
 δμησις σ', 476.
 δμητέρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν Νύξ ξ', 259.
 δμωή ψ', 550. δμωαὶ γυναῖκες O. η', 103.
 δμῶς τ', 333.
 δνοπαλίζειν (?) δ', 472, O. ξ', 514.
 δνοφερὸν ὕδωρ ι', 15.
 δοάσσατο ν', 458.
 δοιή, dubium, sollicitudo, ι', 230.
 δοιὸς, δοιοί, — αι, ε', 206, 728, λ', 634.
 δοκᾶσθαι. δεδοκῆμένος σ', 729.
 δοκεύειν ν', 545, σ', 488.
 δοκὸς ρ', 744.
 δόλιος. v. τέχνη.
 δολιχαυλὸς αἰγυαῖα O. ι', 156.
 δολιχεγγῆς φ', 155.
 δολιχέρετος O. δ', 499, θ', 191.
 δολιχόν. v. δηθα'. δολιχ' ἔργα δ', 533, η', 256.
 δολιχόσκιον ἔγχος γ', 346.

- δολοίσις O. θ', 281. δολόεσσα. Καλυψώ,
 Κίρκη, O. η', 245, ε', 32.
 δολομήτης α', 540, M. 405.
 δολομήτης O. γ', 250.
 δόλος γ', 202. δόλοισι κακοῖσι κερασμένε
 δ', 339.
 δολοφραδῆς M. 282.
 δολοφρονεῖν ζ', 197. δολοφρονεῶν,
 —νεουσα, γ', 405.
 δολοφροσύνη τ', 97.
 δόμενοι πρό ἀποδόμειναι λ', 125.
 δόμος ἱερὸς, templum, ζ', 89. cf. ἡμι-
 τελῆς, κοῖλος.
 δόναξ κ', 467, M. 47.
 δονεῖν μ', 157. ἄρμα A. P. 93.
 δορός O. β', 354.
 δορπεῖν O. η', 215. δορπεῖσθαι B. 113.
 δόρπος, coena, η', 370. δόρπα θ', 502,
 ω', 444.
 δόρυ, arbor, O. ζ', 167. hasta, β', 382.
 δόρυ μακρὸν ε', 656, 664. μείλινον
 ε', 666. δορυ δ', 479, 490. δοῦρα
 ζ', 3. δούρεσι μ', 303. v. νήϊον.
 δορυσθενῆς h. 8, 3. δόσις ἐσθλή, prae-
 mium honestum, κ', 213.
 δόσκον ι', 331, O. ρ', 420.
 δόσκε ζ', 382, σ', 546.
 δότεира E. 7, 1.
 δοτῆρες αἴτου τ', 44.
 δούλειόν τι O. ω', 252.
 δούλη, quae fere dicatur, O. δ', 12.
 δουπεῖν, cadere cum strepitu, mori, ε',
 540. cf. ε', 617, ν', 426.
 δοῦπος δ', 455. ἀκόντων λ', 364.
 δοῦρα et δοῦρε permisceri visa μ', 298.
 δουράτεος ἵππος O. θ', 493. δουράτεαι
 ὄφελαι M. 121.
 δουρητικὸς κ', 357.
 δουρικλειτὸς ε', 55.
 δουρικλυτὸς β', 645, ε', 45.
 δουρικτήτη, bello capta, ι', 343.
 δοῦρον μακρὸν ε', 297.
 δόχημος ψ', 116.
 δόχημὸς, δόχημος, μ', 148.
 δοχημῶν M. 146.
 δράγμα λ', 69.
 δραγματεύειν σ', 554.
 δράθειν O. υ', 143.
 δραίνειν κ', 96.
 δράκαινα A. P. 123.
 δράκων β', 308, λ', 26.
 δράξ πηλοῦ B. 240.
 δράσσειν B. 156.
 δρατὸς ψ', 169.
 δρεπάνη σ', 551.
 δρέπανον O. σ', 368.
 δρασημοσύνη ἱερῶν C. 475.
 δρηστειρα O. κ', 349.
 δρηστήρ O. π', 248.
 δρηστοσύνη O. σ', 321.
 δριμύς χόλος σ', 322. δριμεία μάχη σ',
 695. δριμύ μένος. v. προτύπτον.
 δριός O. ξ', 355.
 δρόμοι εὐρέες O. δ', 605.
 δρύϊνος οὐδὸς O. φ', 43.
 δρυμόν λ', 118, O. κ', 150 etc.
 δρύοχος O. τ', 574.
 δρύπτειν π', 324.
 δρύς λ', 494.
 δρυτόμος ἀνήρ λ', 86.
 δυνῆν τινα O. υ', 195.
 δύνειν, immergi, O. μ', 93. δ. ἀλκην ι',
 231. δ. γαίαν, subire terram, mori,
 ζ', 19. δύνειν γνῖα dictus κάματος ε',
 811. δώματα O. ρ', 336. ἐν ὄπλοις
 κ', 254. δύνειν πόλεμον ι', 604.
 πόλιν O. η', 18. τεύχεα ἀμφ' ὤμοι-
 σιν γ', 328. τινὰς O. ρ', 276. χιτῶ-
 νας ψ', 739.
 δύνη O. ξ', 217.
 δυνηπαθὸς M. 486.
 δυνάμει γὰρ εἰ et similia O. δ', 612, 827,
 ε', 25, M. 175.
 δύναιμις. ὄση δύναιμις γε πάρεστι ν',
 786.
 δύναι seu καταδύναι dicta sidera occi-
 dentia O. υ', 30, 33. cf. II. λ', 194.
 δύναι δόμον "Αἴδος εἰσω γ', 322. δύν-
 ναι τινα dicta rabies ι', 239.
 δύνειν θάρακκα περὶ στήθεσιν γ', 332.
 μάχην ζ', 185. γθόνα ζ', 411. χρο-
 σὸν περὶ χροῖ θ', 43. ὀδύναι δύνον
 μένος Ἀτρείδαο λ', 268. δύνεσθαι
 χαλκῶν, ὀπλίζεσθαι, β', 578.
 δυσαῆς ἀνεμος ε', 865. cf. ψ', 200.
 δυσάμορος τ', 315.
 δυσαριστοτόκεια σ', 54.
 δύβαλος E. 7, 3.
 δύσρηλος O. η', 307.
 δυσηληγῆς θάνατος, πόλεμος, υ', 154,
 ann.
 δυσηγῆς A. D. 64. δυσηγῆς θάνατος
 π', 442. πόλεμος β', 686, η', 376.
 δυσθαλπῆς χειμῶν ρ', 549.
 δυσθυμαίνειν C. 362.
 δύσκε θ', 270.
 δυσκλάδος φόβος π', 357.
 δυσκηδῆς νύξ O. ε', 466.
 δυσκλήης β', 115.
 δυσμένης ἀνήρ ζ', 453. δυσμενεῖς τ', 62.
 δυσμήτηρ μήτηρ O. ψ', 97.
 δύσμορος χ', 431.
 δυσπέμφελος π', 748.
 δυσπονής κάματος O. ε', 493.
 δύστηνος unde dictum videatur, O. κ',
 281.
 δυστήμων A. P. 355.
 δυσγείμερος β', 750.
 δυσώνυμος ζ', 255. ἠὼς O. τ', 571.
 δυσωρεῖσθαι κ', 183.

- δύο duali additum ἐκ περισσοῦ α', 16, γ', 18.
 δύο καὶ εἴκοσι β', 748.
 δυαδέκαβοιοις ψ', 703.
 δυαδέκατος α', 493.
 δυοκαιικοσίμετρος ψ', 264.
 δυοκαιικοσίπηχυς ο', 677.
 δωδέκατος α', 425.
 δάμα, δάματα, Διός α', 222, 533, 570.
 δῶρα Ἀφροδίτης γ', 54. θεῶν γ', 65.
 δωρητὸς ι', 526.
 δῶτηρες ἑάων θεοὶ O. θ', 325.
 δωτήνην διδόναι O. ι', 268.
 δῶτωρ ἑάων Ἑρμῆς O. θ', 334.
 ε et αι conf. O. α', 165 ann., η', 69. ε et ι δ', 286. ε et ο κ', 272, O. η', 69, θ', 31, 225, 247, λ', 83. cf. ann. ad O. ν', 109. et υ', 6 in Add. vol. 6. v. α, η.
 ε pro η relictum, ut videtur, ex vet. scriptura α', 21 ann.
 ε, cujusvis generis pronomen α', 236 sequ. αὐτὰ, V. 268. ε, αὐτὸν, ζ', 511. ε pro εαντὸν ψ', 203.
 εα. v. εον.
 —εα contractum in ἦ δ', 384, ο', 339. contractum vel pro longa usurpatum versu extremo γ', 450, ε', 881. εα in ἑάω contractum ε', 256. —εα contractum ε', 256.
 ἑἶν τινα, ἑἶν τι, δ', 226, λ', 148, 323, 426, O. ξ', 173, 185. ε., ὡς—α', 276. οὐκ ἑἶν, vetare, ε', 256.
 ἑανὸς media brevi λεπτὸν ἱμάτιον (γ', 385, 419), longa est adjunct. de quo ad ε', 734.
 ἑαρ. v. ὄρη.
 ἑασκες, ἑασκεν, β', 832, τ', 295, ω', 17.
 ἑβδομοις τ', 117.
 ἑγγάω, ἑγγίνομαι. ἑγγεγάσι δ', 41, ρ', 145. cf. ζ', 493.
 ἑγγείνεσθαι τ', 26.
 ἑγγνάμπτειν γόνυ ψ', 731.
 ἑγγνάσθαι O. θ', 351.
 ἑγγυαλίζειν β', 436, ι', 98.
 ἑγγύη O. θ', 351.
 ἑγγύθειν ἔρχεσθαι ε', 72.
 ἑγγύθι π', 71. ἑγγύθι τινὸς ζ', 317.
 ἑγγύς ἀνήρ ξ', 110.
 ἑγείρειν ἄρηα et similia θ', 530, λ', 213, ν', 778. θυμὸν τινι ε', 510. θῶκον O. β', 28. μᾶλλον τινα ε', 208. μελεδήματα O. ο', 8. πόνον ε', 517.
 ἑγέρειν, ἔργειν. ἔργετὸ β', 41.
 ἑγκατα λ', 176, 438.
 ἑγκατατίθεσθαι fig. ὅς κείνον τελαμῶνα ἤ ἑγκάτθετο τέχνη O. λ'. 613.
 ἑγκέσθαι εἴμασι χ', 513. δόμοις ι', 382.
 ἑγκέφαλος γ', 300, θ', 85, λ', 97.
 ἑγκιθαρίζειν A. P. 24.
 ἑγκλιδὸν h. 23, 3.
 ἑγκονεῖν ω', 648.
 ἑγκομεῖν O. ο', 218.
 ἑγκυβιατῶν τινι π', 749.
 ἔργεσθαι παρὰ τινος ο', 4. ἔγρεο κ', 159.
 ἔργηγορῶν (?) O. υ', 6. v. Add. vol. 6. ἔργήγορθαι κ', 67.
 ἔργηγορτὶ κ', 182.
 ἔργησσειν λ', 551, O. υ', 53.
 ἔργειν O. ι', 10.
 ἔργειν β', 530. μακρὴ γ', 137.
 ἔργειν φι scribendum pro ἔργει φι O. σ', 156.
 ἔργειν ἄλφικα O. β', 354.
 ἔργελυς φ', 203.
 ἔργεσιμαρος β', 692, η', 134.
 ἔργεσιπάλαι ἄνδρες β', 131.
 ἔργος β', 389. μακρὸν ε', 45. v. δολιχός.
 ἔργοιμπτειν sive ἔργοιμπτεσθαι τινι ε', 662, ψ', 334.
 ἔργω. ἐμέθεν α', 525. ἐμεῖο α', 174. ἐμεῦ, μεῦ, α', 88, ι', 355 etc. ἐγὼ δύστηνος γ', 477. v. ἔσω.
 ἔργων α', 76.
 ἔδανὸς ξ', 172.
 ἔδαφος νηὸς O. ε', 249.
 ἔδειν seu κατέδειν τινὰ dicti canes, vultures, vermes, γ', 42, 89; 509. cf. ib. 347. ἔδειν κτήματα, οἶκον, O. α', 250, ψ', 9. σῖτον ε', 341. ἔδηδοται O. χ', 56.
 ἔδεσκε χ', 501.
 ἔδεσμα B. 31, 44.
 ἔδεων et ἔδρεων permixta visa O. υ', 56.
 ἔδηπτις α', 469.
 ἔδμεναι ε', 203, ν', 36, O. ι', 476.
 ἔδομαι δ', 237, O. ι', 369.
 ἔδος, situs, O. υ', 344. ἔδος θεῶν Ὀλυμπος ε', 868. cf. α', 534, ω', 544. Ἐθῆβης δ', 406. οὐκ ἔδος ἐστὶ λ', 648.
 ἔδρη β', 99. προεδρία, θ', 162. ἔδρηαι συνεδρία, O. γ', 7.
 ἔδριασθαι O. γ', 35. ἔδριόωντο κ', 198.
 ἔδωδῆ θ', 503.
 ἔε υ', 171, ω', 134.
 ἔεδνα sive ἔενα π', 178.
 ἔεδνοῦσθαι θύγατρα O. β', 53.
 ἔεδνωται ν', 382.
 ἔεικοσάβοια O. α', 431.
 ἔεικοσι α', 309, ι', 123.
 ἔεικόσορος O. ι', 322.
 ἔεικοστός ω', 765.
 ἔειν β', 549. v. ἴζειν.
 ἔείσασθαι, transiit, ε', 538.
 ἔέλδεσθαι η', 7, ν', 638.
 ἔέλδωρ α', 41.
 ἔέλπεσθαι κ', 105, ν', 813, ρ', 488.
 ἔέργειν, prohibere, μ', 201. ἔέργειν ἐν τὸς, conclusum habere, continere, ε',

404. ω', 544. εἰργεν ἀπό τινος δ', 130 et sequens. O. λ', 502. v. γέφυρα.
 ἔεργον αἵματα μύδακτην, Blutregen, λ', 53.
 v. θήλυς.
 ἐεργήεις ω', 419.
 ἔξειν λόχον δ', 392, O. δ', 531. ἔξειν
 τινὰ ἐπὶ τινι O. ν', 209. ἔξεισθαι α',
 48. ἐπὶ γούνα ξ', 437. ἔξεισθαι ἐπὶ
 γῆονι dictae κήρες, quae in terram
 descenderunt, δ', 748.
 ἔης pro ἧς π', 208.
 ἔθειρα χουσή ἵππον θ', 42. ἔθειραι
 κύρυνθος π', 795, χ', 315.
 ἔθειρίειν φ', 347.
 ἔθέλειν, cupere, η', 182. ἔθέλειν sensu
 simili τοῦ δύνασθαι, in re inanima,
 φ', 366. ἔθέλειν, solere, M. 561. ἔθε-
 λησθα α', 554. ἔθέλω O. θ', 223.
 ἔθέλωμι O. φ', 348. ἔθέλων ἐθέλου-
 σαν O. γ', 272.
 ἔθέλεσκες, ἔθέλεσκεν, ι', 353, 486. cf.
 ν', 106.
 ἔθειλοντῆρ O. β', 292.
 ἔθεν α', 114, κ', 27. ἀπό ἔθεν κ', 465.
 v. πρό.
 ἔθηκε et ἔφηκε confusa φ, 172.
 ἔθνος ἑταίρων η', 115. cf. γ', 32. ἔθνεα
 μελισσῶν etc, β', 87. νεκρῶν O. λ',
 34. ὀρνιθῶν β', 459. χοίρων O. ξ', 75.
 ἔθω, soleo, ι', 540. ἔωθε, εἰώθε, pro
 ἔοθε θ', 407, 421. εἰώθως ε', 203.
 εἰ et α conf. O. δ', 740. εἰ et εἰν (εἶ)
 O. π', 578. ος Det. η' ε', 491, 525, O.
 ζ', 200, θ', 31. εἰ et οἰ O. ν', 340.
 εἰ et ω O. ρ', 581. μεε et το misceri
 visa η', 394.
 εἰ pro εἰ ionicè δ', 4, ζ', 508. v. ἦ.
 εἰ, utinam, σ', 570, π', 559. εἰ pro εἶθε
 ω', 74. pro εἰ καὶ O. β', 251. εἰ γούν
 ε', 258. εἰ δὲ dicti pro εἰ δὴ, εἰ qui-
 dem, memorabile exemplum π', 87. εἰ
 δὲ, sin vero, ψ', 579. εἰ δ', ἀγε νῦν
 ζ', 376, π', 667 etc. cf. ι', 167. εἰ δὴ
 α', 574. εἰ μοί τι πείθοιο persuadere
 cupientis O. ν', 381 etc. εἰ δὴ α',
 61. εἰ ποτε α', 39, 40. εἰ τί που
 ἔστι civiliter iubentis O. δ', 193.
 εἰαυμῆ σ', 483.
 εἰάου ἔαν, λ', 550. εἰάου εἰάου
 εἰάου, εἰάου, π', 9. εἰάου
 εἰάου, β', 89, 471, O. σ', 367.
 εἰασκον ε', 802. cf. λ', 125.
 εἰάτο O. ν', 107.
 εἰάλιμος O. ω', 279.
 εἶδαρ, εἶδατα, γ', 35, O. α', 140. v.
 παραβάλλειν.
 εἶδειν, ἰδεῖν, α', 203. ἔς τινα β', 271.
 εἶδε, vidit, ψ, 874. εἶδοντο, ἰδοντο,

- γ', 154, δ', 374, θ', 250. εἶδεσθαι,
 assimilari, videri, α', 228, β', 215.
 εἰδόμενος, ε-η, β', 280. εἰσαόμενος
 β', 22. εἰδέναι δάμια τινος O. α', 176.
 εἰδέναι emphatice dictum η', 411. (ἄρ-
 κια δὲ Ζεὺς ἴστω) et alio modo ζ',
 351. εἰδέναι ἄρκα ἤπια etc, ε', 761.
 π', 72, α', 41, O. ξ', 435. ἔπει ἀκασμα
 φρεσὶ β', 218. εἰδέναι ποιεῖν τι α',
 343, β', 720, O. ω', 506. εἰδέναι τι-
 νος β', 718, εἰ, 608, ε', 440, μ', 229.
 σ', κ', 360. εἰδῶς μεχρησμένα O. θ',
 584, ι', 189, εὐ εἰδῶς α', 385, ι', 345.
 πεπνυμένα μῆδος εἰδῶς O. β', 38.
 εἰδησάμεν, γνωρίσειν, O. ζ', 257. ἰδμεν
 α', 124. εἰδομεν α', 363. ἰδεῖν χέ-
 ριν ξ', 235. ἦδεε β', 409, σ', 404.
 ἦδη α', 70. οἶσθα α', 365. ἦεἰδης α',
 280. ὅς μιν ἀπηγής αὐτός, ἦη, κ.
 ἀνύμοα εἰδῆ, ὅς δ' ἄν ἀνύμων α.
 ε κ. ἀνύμοα ε. O. ε', 329, 332. οὐκ
 οἶδα, εἰ —, nescio, ἠη —, α', 16. v.
 ἦπιος. εἶδεσθαι, videri, α', 197. εἶσα
 η', 645. εἶσαντο μ', 103.
 εἶδος β', 58. ε. ἀρίστε γ', 39, ρ', 142.
 cf. β', 715.
 εἶδωλον, φάσμα, ε', 449, 451, O. δ',
 796. ἀμαυρόν ib. 824, 835. βροτῶν
 εἶδωλα καρόντων O. λ', 475. v. ψαλά.
 εἶθαρ ε', 337.
 εἶκειν, similem esse, convenire, δ', 78 etc.
 εἶκεν σ', 520. εἶκεν α', 119. εἶκει
 β', 58. εἶκναι ἀκοίτις ι', 399. εἶκναι
 α', 47. εἶκναι, β', 800. εἶκειν ἀρ-
 τροφ O. σ', 374. αἶθρ κ', 238. εἶκειν
 βίη dictus is, qui robore superbit, O.
 ν', 143. cf. ι', 598, O. ξ', 264. εἶκειν
 ἦναι ἵπποις ψ', 337. ὀπίσσω ε', 605.
 εἶκειν πενή O. ξ', 159. ε. τινός ε.
 348. τινός, τιμ, δ', 509.
 εἶκελος δ', 253.
 εἰκοσάκις α', 379.
 εἰκοσῆνῆτα ἀποιναί χ', 349.
 εἰλαπιναίξεν ξ', 241. εἰλαπιναίξεν
 εἰλαπιναστῆς, ἐταίρος ρ', 577. εἰλαπιναίξεν
 εἰλαπίνη κ', 217.
 εἶλαρ, ἔρεισμα, η', 338, ξ', 56 etc.
 εἰλάτινος ξ', 289.
 εἶλειν, εἰλεῖν, β', 294, θ', 214. εἶλεσθαι
 v. ε', 203. ἀμφὶ τινα ε', 782.
 εἰλιπόδες βοῦς ζ', 424.
 εἰλλένω θ', 492, O. ν', 352. ἰδολοῖς M.
 245. v. νέφελη.
 εἰλυφάω λ', 156.
 εἰλυμα σπεῖραν O. ζ', 179.
 εἰλυφάζειν ν', 492.
 εἶμα β', 261, π', 680 etc.
 εἶμαρτο φ', 281.

- εἶμι α', 169, γ', 410. εἶσατο, ὄρησας, μ', 118.
 εἶν et ὄν conf. O. ζ', 124.
 εἶνάτερες O. γ', 118.
 εἶναι ποιεῖν τι ν', 312, O. ζ', 498. εἶναι τισι pro μετά τῶν ἡ', 73. εἶσται μόν, ὄταν etc. θ', 372. εἶδ' εἶη, huc ad- sit, α', 139. ὠδ' εἶστω θ', 522. εἶσσι α', 176, 178. εἶσι γ', 168. εἶα O. ζ', 224. εἶην ε', 70. εἶον ψ', 643. εἶα O. λ', 619. εἶην λ', 808 etc. εἶεν α', 331. εἶσαν 267. εἶσι ν', 142. εἶτε, εἶητε, O. φ', 195. εἶσεῖται β', 393. τὰ εἶοντα dicta ἐμφαντικῶς, ita ut oppo- nantur τοῖς μὴ ὄνσιν, α', 70. εἶον- τῶν, superstitum; O. ζ', 237. εἶσσο- μενοι ἄνθρωποι γ', 287. εἶναι, fuisse, α', 543. εἶμεν δ', 299, O. λ', 363. εἶ- μεναι ἐκ θεῶς, dea genitum esse, ζ', 100. εἶστι, licet, ζ', 267. ἦν, licebat, fieri poterat, α', 464.
 εἶνάκεις O. ζ', 232.
 εἶνάλιος O. σ', 479.
 εἶνάνυχες ι', 470.
 εἶνάτερες, uxores fratrum, ζ', 378.
 εἶνάτος β', 295, θ', 265.
 εἶνενα α', 174, ε', 651.
 εἶνόδιον σφήκες π', 260.
 εἶνοσίφυλλος β', 632, O. λ', 315.
 εἶξασκε O. ε', 332.
 εἶπεῖν α', 64. jubere, O. γ', 262. εἶπεῖν τινα μ', 60. εἶπ' ἀγε μοι γ', 192. εἶπωμι O. ζ', 392. εἶπα α', 106, 108.
 εἶπερ α', 71. ε, ἂν sequi. conjunct. γ', 25.
 εἶπεσθε β', 271, O. φ', 401.
 εἶποτε δὲ p. δὴ α', 340.
 εἶπας et εἶας conf. O. δ', 800, ζ', 80.
 εἶραφιῶτα (?) h. 27; 2, 14.
 εἶργεῖσθαι τόκον C. 102.
 εἶρευν. ἠλέκτροῖσιν ἐσμένον O. σ', 296.
 εἶρερον εἰσανάγειν O. θ', 529.
 εἶρεσθαι, ἔρεσθαι, α', 513, 553.
 εἶρεσθαί τι, explorare al., O. π', 402. εἶρεσθαί τινα pro εἶρ. περι. τινος, quod schēma Homericum vocatur, ζ', 239.
 εἶρη σ', 531.
 εἶροκόμος γ', 387.
 εἶροπόκος δις ε', 137.
 εἶρος O. β', 426. εἶρια O. σ', 316. v. ἱοδνερες.
 εἶρύειν, ἐρύειν, γ', 373. εἶρούεσθαι φρεσίν pro κενύθειν O. π', 459.
 εἶρύεται α', 239. εἶρῆσθαι, cavere, impedire, O. ψ', 82, servare, O. γ', 268.
 εἶρω O. β', 162.
 εἶρωτων O. δ', 347.
 εἶς καὶ δύο β', 346. εἶς οἶος O. χ', 130.
 ε. τις α', 144. εἶνα θυμὸν ἔχειν O. γ', 128. εἶνα χρονον, semel, σ', 511. εἶς μίαν βουλευεῖν β', 379.
 εἶς. cf. εἶς.
 εἶς ἀγαθὰ μνηεῖσθαι τι νι ψ', 305. εἶς ἐνιαυτὸν O. δ', 526, 595. εἶς ὄτε κεν. — O. β', 99. εἶς, πρὸς, ἡ', 312 etc. εἶς αἴριον θ', 537.
 εἶδάγειν eum acrus. loci α', 620. εἶσάγειν ποταμούς μ', 132.
 εἶσαναβαίνειν β', 514. Ἴλιον O. β', 172. ἔλεχος θ', 290.
 εἶσανιδεῖναι τι ν', 232.
 εἶσανιέται οὐρανὸν dictus Sol η', 423.
 εἶσαντα ἰδέσθαι O. ε', 217.
 εἶσαφικάνειν τινα O. χ', 99, 112.
 εἶσιδεῖν ζ', 153, 53.
 εἶσελᾶν, appellere, O. ν', 113. εἶσελᾶν, ἐξελᾶν, verba pastoricia, O. κ', 83.
 εἶσερχεσθαι hecatombas dicta prodigia β', 321. εἶσερχεσθ. μάχας ἀνδρῶν β', 798. cf. γ', 184.
 εἶσιδεῖν O. α', 118.
 εἶσιεῖναι ὀφθαλμούς τινος α', 463.
 εἶσιθμη O. ζ', 264.
 εἶσκειν, comparare, γ', 197. conjicere, judicare, ν', 446. εἶσκειν τινα ἄντα τινος φ', 332. εἶσεσθαι ψ', 107.
 εἶσνοῖν τινα α', 700, O. λ', 571.
 εἶσοιχνεῖν O. ζ', 157.
 εἶσόκε β', 332, γ', 409.
 εἶσορᾶν γ', 342. videre, observare, σ', 456. εἶσορᾶν τινα, respicere, magni facere, αλ. κ', 123, O. σ', 520, ν', 166.
 εἶσος fortasse reponendum pro ἴσος λ', 336, ubi v. ann. νῆας εἶσας β', 671, θ', 216. φρένες εἶσαι O. σ', 249.
 εἶσω, intus, domi, O. η', 13. εἶσω ἀγγύλαι τι η' 270. Ἴλιον ε. α', 71.
 εἶσωπός τινος σ', 652.
 εἶτ' ἀρα α', 65, 68 etc.
 εἶω, εἶω, δ', 55.
 εἶως μὲν —, ἀλλ' ὄτε —, ν', 143.
 εἶ. cf. εἶς.
 εἶ pro ἐπὶς λ', 163, 4, ζ', 130, π', 668 etc.
 εἶ μεγάρου μνάσθαι O. π', 390. εἶ νεότητος ἐς γῆρας ζ', 86. — ἐκ νυκτῶν O. μ', 286. — ἐκ πάντων μάλιστα δ', 96. ἐκ τινος f. pro ἀπό τινος α', 63. ἀπόλλυσθαι ἐκ θεῶν κ. ἀνθρώπων σ', 107. post al., ε, 865, π', 365. — ἐκ τινος εἶναι, dependere ex aliqua re, λ', 38. ἐκ τοῦ α', 493. — ὄτ' ἀφ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις θ', 250. cf. ζ', 19.
 ἐκάεργος Ἀπόλλων α', 479.
 ἐκαθεν περιφαινεσθαι ν', 179. cf. β', 456.
 ἐκάς. v. και. ἐκαστέρω O. η', 321.
 ἐκαστάτω κ', 113.
 ἐκαστοθι O. γ', 8.

- ἕκαστος junctum verbo pluralis numeri
 α', 606, η', 185 etc. ἕκαστα α', 550.
 ἕκατέρωθε λ', 27. cum genit. γ', 340.
 ἕκατηβελέτης ἀναξ α', 75.
 ἕκατηβόλος α', 370.
 ἕκατογχειρος α', 402.
 ἕκατόμβη α', 65.
 ἕκατόμβοιον ζ', 236, φ', 79.
 ἕκατόμβοιος β', 449.
 ἕκατόμπεδος ψ', 164.
 ἕκατόμπολις Creta, β', 649.
 ἕκατόμυλοι Θῆβαι ι', 383.
 ἕκατος Ἀπόλλων A. D. 1.
 ἕκβαίνειν α', 437, δ', 107. act. α', 438.
 ἕκβάλλειν δοῦρα, Baume fällen, O. ε',
 243. ἐκβάλλειν ἔπος σ', 324. εὐνάς
 α', 436.
 ἕκβασίς τινος pro ἕκ τινος O. ε', 410.
 ἕκγάειν O. κ', 138. ἐκγεγαυῖα Διὸς γ',
 199, 418.
 ἐκγελαῖν ζ', 471. ἡδὺ O. π', 354.
 ἐκγίγνεσθαι τινος ε', 637.
 ἐκγονός τινος O. γ', 123.
 ἐκδεῖν τινος ψ', 121.
 ἐκδέρειν O. κ', 19.
 ἐκδηλος μετὰ πᾶσιν ε', 2.
 ἐκδιαβαίνειν τι κ', 198.
 ἐκδιδόναι κτήματα etc. γ', 458.
 ἐκδικὸν ὄμμα B. 97.
 ἐκδύειν τί τινα O. ζ', 343. ἐκδύεσθαι
 τι γ', 114.
 ἐκδύων μεγάρων O. ζ', 334. ἐκδύμεν
 ὄλεθρον, pro ἐκδύοιμεν, π', 99.
 ἐκδύειν O. α', 437.
 ἐκέκλιτο (?) ε', 356.
 ἐκηβολίαι ε', 54.
 ἐκηβόλος α', 14.
 ἐκηλος, securus, tutus, ζ', 70. ἕκηλος,
 securus, sensu malo, ι', 376. cf. ε,
 759. ἕκηλον πεδίου C. 450.
 ἐκθροεῖν κυνέης dictus κληρός η', 182.
 ἐκθρώσκειν ἔξω στηθέων dictum cor ti-
 mentis κ', 94, 95.
 ἐκκαθαίρειν β', 153.
 ἐκκαιδεκάωρος δ', 109, 134.
 ἐκκαλύπτεσθαι O. κ', 179.
 ἐκκατιδεῖν τινος δ', 508, η', 21.
 ἐκκλέπτειν ε', 390.
 ἐκκνύω ζ', 42.
 ἐκλανθάνεσθαι ζ', 285, O. γ', 444.
 ἐκλελάθειν τινα τινη β', 600.
 ἐκλήσις τινος O. ω', 485.
 ἐκλύειν τινα τινος O. κ', 286.
 ἐκμολεῖν λ', 604.
 ἐκμυζῶν αἷμα δ', 218.
 ἐκπαγλος ἐνιπή O. κ', 448.
 ἐκπαγλου, ἐκπαγλα, vehementer, γ', 415,
 ζ', 256.
 ἐκπαγλότατος α', 146.
 ἐκπαγλος ἐκπλήναι α', 268. ἐθέλειν
 τι β', 357. μαίνεσθαι ι', 288. cf. β',
 223.
 ἐκπαφάσσειν ε', 803.
 ἐκπατάσσεσθαι φρένας O. σ', 327.
 ἐκπέμπειν, emovere, excutere, μ', 28.
 ἐκπέμπειν τινα τινός ω', 681.
 ἐκπερᾶν μέγα λαῖτμα O. η', 35.
 ἐκπέρθειν α', 19, ζ', 415.
 ἐκπέσσειν κήδεα θεῶν ω', 617.
 ἐκπεύθεσθαι κ'. 308.
 ἐκπίειν O. ι', 353, 361. ἐκπέποται O.
 γ', 56.
 ἐκπίπτειν β', 266. ἐκπ. dictus naufragus,
 qui vix in terram descendit; O. η', 283.
 ἐκπίπτειν ἵππων, curru excidere, λ',
 179. χειρός γ', 363. cf. ε', 586.
 ἐκπλήσσειν τινα O. σ', 231. ἐκπλήσσεσθαι
 φρένας ν', 394.
 ἐκποτεῖσθαι dictae nives τ', 357.
 ἐκπροεπής β', 483.
 ἐκπροαλείσθαι O. β', 400.
 ἐκπτύειν O. ε', 322.
 ἐκρηγνύειν ο', 469, ψ', 421.
 ἐκσευειν αἷμα τινος ε', 207. ἐκσεύεσθαι
 β', 809. φάρυγος O. ι', 373.
 ἐκσπᾶν ε', 859, η', 255. cf. δ', 530.
 ἐκσώζειν δ', 12.
 ἐκταδίη χλαῖνα κ', 134.
 ἐκτάμνειν ion. γ', 62. ἰούς λ', 515. μη-
 ρία O. γ', 456.
 ἐκτανύειν ἐπὶ γαίῃ ρ', 58.
 ἐκτανύειν τινα, porrigere aliquem (vul-
 neratum), λ', 844.
 ἐκτείνειν, occidere, a consequente. ἐκτα-
 θεῖν λ', 691, O. δ', 537.
 ἐκτελείειν τί τινη ι', 493, O. δ', 7.
 ἐκτελεῖν δ', 161. ἄλγεια O. λ', 279. ὑπό-
 σχεσις β', 286. ἐκτελεῖν τι ὑποστάντα
 O. γ', 99. ἐξετελεύτω O. ζ', 295.
 ἐκτέμνειν α', 460.
 ἐκτινάσσειν π', 348.
 ἐκτισοεῖν et κτεάτισεῖν conf. O. ω', 207.
 ἐκτοθεῖν O. ν', 100.
 ἐκτορεῖν M. 42.
 ἐκτος β', 407.
 ἐκτός ἀπό τινος κ', 151. ε. εἶναι δ', 151,
 ἐκτοσθε κ', 263.
 ἐκτρέφειν B. 30.
 ἐκτυφλοῦν B. 241.
 ἐκνῆρ γ', 451.
 ἐκνυρός γ', 172, ω', 770.
 ἐκφάινειν τ', 104. ἐκφάινεσθαι δ', 468,
 π', 299. τινός O. μ', 441.
 ἐκφάω. ἐκ δ' αἰῶν πέφάται τ', 27.
 ἐκφέρειν, antecellere, ψ', 376. ἐκφέρειν
 mortuum ω', 786. ἐκφέρειν τι dictae
 Horae advenientes φ', 451. ἐκφέρειν
 τινός ε', 234, 664, 69. τὸν δ' ἐκφε-
 ρον — ἵπποι π', 866.

- ἰκφυένειν τι ἰ', 355. ἔ. χειρὸς ε', 18.
 ἰκφθίσθαι O. μ', 329.
 ἰκφορεῖσθαι τ', 360.
 ἰκφύειν λ', 40.
 ἰκχεῖν γ', 296.
 ἰκχυεῖν fig. O. θ', 279.
 ἰκῶν, sponte, scilicet, eigenmächtig, γ',
 66. non provocatus injuria O. β', 133.
 ἔ. ἀκοντί γε θυμῷ δ', 43.
 ἰλαίνεος O. ι', 320.
 ἰλαίνος O. ε', 236.
 ἰλαιον β', 754.
 ἰλαῶν ε', 366. ἰλ. opus suum dictus Vul-
 canus υ', 270. ἰλαῶν γαλήνην O. η',
 319. δόρον τινὶ διά στήθεσφιν ε', 41.
 ἰλαῶν pro ἀπειλαύνειν ε', 236, ρ', 496.
 ἔ. τινα ὤμον ε', 30. ἰλων ὦ', 696.
 ἰλαῶσθαι, adigere, einfangen, O. δ',
 637. ἰληλάδατο O. η', 86. ἰλήλατο
 ε', 400.
 ἰλάσασκε β', 199.
 ἰλαστρεῖν σ', 543.
 ἰλάτη ε', 560. ἰλάτη, remus, a mate-
 ria, η', 5. ἰλάτη ξεστή O. μ', 172.
 ἰλατήρ, ἰλατήρ ἵππων, δ', 145, λ', 702,
 ψ', 369.
 ἰλαύνειν ἄρματα κ. ἵππων ε', 237. βόας
 α', 154, O. σ', 371. κολῶν α', 575.
 νῆα O. η', 109. πόντον, pellere re-
 mis mare, η', 623. τάφρον η', 450.
 τὸ ξίφος ε', 584. χαλκὸν η', 223. v.
 ῥύσια.
 ἰλαφῆβόλος σ', 319, h. 28, 2.
 ἰλαφος γ', 24, λ', 113. ἰλάφου κραδίη
 α', 225.
 ἰλαφρός ν', 61. ἰλαφρότερος πόλεμος
 χ', 287.
 ἰλαφρῶς O. ε', 240.
 ἰλαγία O. ι', 116, A. P. 20.
 ἰλάχιστος M. 573.
 ἰλαθεσθαι τιнос ψ', 122. τι ε', 481.
 ἰλαίρειν β', 27, ζ', 407.
 ἰλαίρεσκον ὦ', 23.
 ἰλεγχείη ψ', 342, O. φ', 255.
 ἰλέγχειν μῦθον καὶ πόδας τινῶν ι', 522.
 ἰλεγγῆς 242.
 ἰλέγγιστος β', 285, δ', 171.
 ἰλεγχος λ', 314. καὶ ἐλέγχεα β', 235,
 ε', 787.
 ἰλεεῖν ε', 561.
 ἰλεεινὸς φ', 273. ἰλ—α. p. ἰλ—ως β',
 314. ἰλεεινότερος ὦ', 504. ἰλεει-
 νώτατον ἄχος O. θ', 530.
 ἰλεινός O. ιθ', 84. O. ρούσιν
 ἰλεινός C. 284.
 ἰλελίξειν, ἰλελίσειν, α', 530, θ', 198.
 ἰλελίξασθαι, converti, ε', 497. τῆς
 δ' ἰλελίχθη γυνὰ γ', 448.
 ἰλεοθήρεπος β', 776.
 ἰλεον ἀπολλύνασ ὦ', 44.
 ἰλεός, εἰλεός, τραπέζιον μαγειρικόν ι',
 216.
 ἰλεσκον, ἰλεσκε, ὦ', 752, O. ξ', 222.
 ἰλετός, ἰλητός, ι', 409.
 ἰλεφαίρεσθαι ψ', 388, O. τ', 565.
 ἰλέφας δ', 141, O. δ', 73. ἰλέφαντι
 λευκὰ ἤνια ε', 583.
 ἰλικοβλέφαρος h. 6. 19.
 ἰλικτὴ κέρασι βούς M. 192.
 ἰλικῶπις α', 98.
 ἰλιξ. v. γναμπτός, ἐπιγναμπτή.
 ἰλίσσειν λ', 39. ἰλίσσεσθαι, converti,
 retroverti, μ', 408 etc.
 ἰλινεν γ', 370. vox turpis, O. λ', 579.
 ἰλινεν βάρος B. 91. ἰλίμεν νῆας
 εἰς ἄλλα β', 152, 165. ἰλκεσθαι ξί-
 φος α', 194, 210. τόξον ἐπὶ τινὶ λ',
 532. ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν
 φάος ἠελίοιο, Ἐλκον νύκτα etc. δ', 484.
 ἰλκεσιπέπλος, epitheton Trojanarum, ζ',
 442.
 ἰλκεχίτων. v. Ἰάονες.
 ἰλκηθμός ζ', 465.
 ἰλκος δ', 190. ἔ. ἔχειν λ', 834. ἰλκος
 ἐφ' ἑλκει αἰρεσθαι ξ', 130.
 ἰλυστάζειν ψ', 137.
 ἰλλεδανός σ', 553.
 ἰλλός O. τ', 228.
 ἰλλω, ἑλλω, ἑλλω, φ', 295. ἑάλη ν',
 408. ἑλασι α', 409. ἑελεμένοι μ', 38.
 ἰλος δ', 483, O. ξ', 476.
 ἰλπειν τινα O. β', 91. ἰλπεσθαι, au-
 gurari, sperare, γ', 112, η', 353, ο',
 110 etc. ἐώλπει τ', 328.
 ἰλπωρή O. β', 280.
 ἰλύειν ψ', 393, O. ι', 433.
 ἰλωρ ε', 684. ἔ. καὶ κύρωμα ε', 488.
 ἰλωρά τιнос ἀποτινεῖν σ', 93. ἰλώρια
 α', 4.
 ἰμ. v. ἰμ.
 ἰμβαδὸν ο', 505.
 ἰμβαινειν dicti nautae β', 619, 720.
 ἰμβ. ἵππων, equos conscendere, κ',
 513, 529. ἵπποις κ. ἄρμασιν ε',
 199. νηϊ β', 509. ἰμβ. κατὰ τι, im-
 mitti in al., ὦ', 81. ἰμβ. τι O. λ', 4.
 v. βαίνειν, ἐπιβαίνειν.
 ἰμβάλλειν ἱερον θυμῷ γ', 139. ἰεπα-
 δνα ε', 730. μεσση νεῖκος δ', 444.
 κώπαις O. ι', 438. μένος ε', 513.
 σθένος λ', 11. χροσὶ ξ', 218. ὅτε σε
 βροτοῦ ἀνέρος ἐμβάλων εὐνῆ σ', 85.
 ἐμβάλλεσθαι θυμῷ, in animum indu-
 cere, υ', 195. μῆτιν θυμῷ ψ', 313.
 ἰμβασιλεύειν κ', 572, O. ο', 413.
 ἰμβρομεσθαι τινι ο', 626.
 ἰμβρον O. ι', 245.
 ἰμε et με confusa. v. pronomina etc.
 ἰμεῖν αἶμα ο', 11.
 ἰμη ἀγγελίη, nuntius de me, τ', 336.

ἐμπατίως ε', 836, O. ξ', 487.
 ἐμμάω. ἐμμεμάως ε', 142, υ', 498.
 ἐμμεναι υ', 817 etc.
 ἐμμενές αἰεὶ κ', 361, 64, υ', 517.
 ἐμμορος, κ. μείρειν, 106.
 ἐμμορος τινος O. θ', 480.
 ἐμός α', 31 etc.
 ἐμπάσσεσθαι τινος O. τ', 134. ἐμπ. τινα O. π', 422.
 ἐμπαιος O. υ', 379, φ', 400.
 ἐμπάλλεσθαι τινι ο', 644.
 ἐμπάσσειν f. γ', 126.
 ἐμπεδος, ἀφθορός, τ', 33, 39. certus, ratus, O. θ', 30. firmus, integer, υ', 512, υ', 183. paratus O. θ', 453. salvus O. β', 227. ἐμπεδα, proles robusta, O. τ', 113. ἐμπεδος βίη η', 157. ἐμπεδον ἦτορ κ', 93. μένος ε, 254. ἐμπεδος νοῦς, ἐμπεδοὶ φρένες, ζ', 352, λ', 813, O. κ', 240. ἐμπεδον, continuo, μ', 281. firme, ε', 527. ἐμπ. θεῖν υ', 141. ἐμμένειν υ', 37.
 ἐμπελάζειν τινὶ O. κ', 404.
 ἐμπηγνύναι τί τινι ε', 40.
 ἐμψης, ὄμας, α', 562, μ', 326. καὶ ξ. β', 297. ὁμοίως ξ', 174.
 ἐμπυλάναι φ', 311, O. ρ', 503.
 ἐμπίπτειν γούνασι τινος ε', 370. ἐν νησὶ — πεσέονται λ', 824. cf. β', 175. ἐμπίπτειν fig. ἐπεὶ χόλος ἐμπεσε θυμῷ ι', 436. cf. π', 81, φ', 385, O. σ', 375. ἐμπεσε, imperat. rarior, π', 81.
 ἐμπλήγηδην O. υ', 132.
 ἐμπλην β', 526.
 ἐμπνεῖν τινὲ μένος κ', 482.
 ἐμπνεῖν. ἵππα — ἐμπνεῖντε μεταφρέ-
 νω ρ', 502.
 ἐμπορεῖν τινι φρεσὶ νόημά τι O. ξ', 275.
 ἐμπορος O. β', 319.
 ἐμπαρήθειν τι πυρὸς ι', 242. ἐ — θων ἰστίον ἄνεμος α', 481.
 ἐμπυρβήτης τρίπους β', 702.
 ἐμφορεῖσθαι κύμασιν O. μ', 419.
 ἐμφύειν O. γ', 348.
 ἐμφυλος O. σ', 273.
 ἐμφῦναι χειρὶ ζ', 253, 406. (cf. α', 513.)
 — εν et — on confundi visa O. θ', 225.
 v. Add. vol. 6. — εν et — αν conf.
 O. λ', 607.
 — εν pro — ησαν γ', 448, ε', 558 et p.
 ἐν abundans ad sensum α', 587, γ', 61.
 cf. η', 105, 429, θ', 116, O. θ', 459.
 ἐν intell. O. δ', 351. ἐν, inter eos, O. ω', 498. ἐν τίσιν, apud aliquos, ι', 34. θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ O. κ', 465. cf. ὁρᾶσθαι. ἐν et ζύν confusa, si divinavimus, ο', 541.
 ἐναίρειν χροῖα O. τ', 263. ἐναίρεσθαι med. ε', 43, 59.
 ἐναίσαιμος ἀνὴρ ζ', 521. ἐναίσαιμα σή-

ματα β', 353. ἐναίσαιμος et ἀθε-
 μιστος oppositi O. ρ', 363. ἐναί-
 σαιμα δῶρα ω', 425. ἐναίσαιμον, ἐναί-
 σαιμος, ζ', 519.
 ἐναλίγκιος ε', 5.
 ἐνάλος A. D. 178.
 ἐναμέλγειν O. ι', 223.
 ἐναντίβιον, ἐναντίον, θ', 168, ο', 179,
 υ', 85, 97.
 ἐναντίον ἴσασθαι τινος ζ', 106; cf. α',
 534, γ', 433. ἐναντίον τινὲ φαίνε-
 σθαι O. ζ', 329.
 ἐναργής O. γ', 420. ἐναργές ὄνειρον
 O. δ', 341.
 ἐναρα O. θ', 533.
 ἐνάρειν O. ε', 236.
 ἐναρίζειν α', 191, ι', 530.
 ἐναρίζμιος β', 202, O. μ', 65.
 ἐνατος β', 313.
 ἐναυλος π', 71.
 ἐνδείκνυσθαι τ', 83.
 ἐνδεῖν ἐν τινι O. ε', 260. τιλ f. β', 111.
 ἐνδεκα β', 713.
 ἐνδεκάπηχην ἔγχος ζ', 319, θ', 493.
 ἐνδεκάτη O. β', 374.
 ἐνδέξια, a dextra sinistrorsum, α', 594,
 η', 184.
 ἐνδέξια ἔργα M. 453. ἐνδέξια σήματα
 φαίνειν ι', 236.
 ἐνδιεναί ο', 584.
 ἐνδιος λ', 726, O. δ', 450.
 ἐνδοθέν τινος ζ', 247.
 ἐνδοθι. ἀξέεται ξ. θυμὸς O. β', 315.
 cf. α', 243.
 ἐνδον εἶναι, intus domum sive in urbe
 alicujus esse, et ab eo stare, υ', 363.
 cf. O. π', 26, 202.
 ἐνδουπεῖν τινι O. μ', 443, ο', 479.
 ἐνδουκῶς ψ', 90, O. ζ', 64.
 ἐνδύνειν β', 42. fig. ἐν δέ οἱ ἦτορ Δῦν'
 ἄχος τ', 366.
 ἐνδῖναι ε', 477. τιλ, ἐν τινι, β', 490,
 ζ', 244. ἐνήεν α', 593.
 ἐνελᾶν τινι χαλκὸν ω', 421.
 ἐνελίσσεσθαι τισι ρ', 728.
 ἐνενήκοντα β', 602.
 ἐνέπειν λ', 643.
 ἐνερεῖδεν τί τινι O. ι, 383.
 ἐνερεθε τινος θ', 16.
 ἐνέρετος, κατώτερος, ε', 898. ἐνέρε-
 ροι θεοὶ ο', 225.
 ἐνετή, fibula, ζ', 180.
 ἐνεύδειν O. γ', 350.
 ἐνεύναιον O. ξ', 53.
 ἐνηγής, benevolus, ρ', 204, ψ', 648.
 ἐνησθαι O. δ', 272.
 ἐνθα α', 594. ibi, tum, β', 155. ἐνθα
 καὶ ἐνθα, ε', 223. quadrangula di-
 cuntur ψ', 164. cf. β', 90, 397, 462,
 476, η', 156. ἐνθα τε β', 594.

- ἐνθάδ' α', 171.
 ἐνθεν, ὄθεν σοί, δ', 58.
 ἐνθνήσκειν τι, si forte, β', 642.
 ἐνθόρειν τι ε', 161.
 ἐνθύμιος O. ν', 421.
 ἐνι, ἐνεστι, ξ', 216. ἐνεσιον O. ι', 126.
 ἐνιαύειν O. ο', 557.
 ἐνιαυτός β', 134, O. α', 16. cf. Eust.
 ad II. ι', 325, et vid. v. τελεσφόρος.
 ἐνιέναι τινα τιμὴν νῦν δ' αὖ μιν πολὺ
 μάλλον ἀγροοίησιν ἐνηκας ι', 699.
 cf. O. ο', 198. ἐνιέναι τί τιμὴν μ',
 441. fig. ε', 125, τ', 37, ψ', 390, 99.
 ἐνικλᾶν θ', 407.
 ἐνίπειν ψ', 473, ubi v. ann.
 ἐνιπῆ δ', 402.
 ἐνίπλειός τινος O. ξ', 115.
 ἐνιπλεῖσθαι O. η', 221.
 ἐνιπλήσσειν τιμὴν μ', 72.
 ἐνιπρήθειν θ', 182, ο', 417.
 ἐνίπτειν τί τιμὴν η', 447. cf. γ', 427,
 438.
 ἐνισκίμπτειν οὐδεὶ καρήατα ρ', 437.
 ἐνίσπειν β', 80. ἐνισπήσω O. ε', 98.
 ἐνίσσειν ο', 198.
 ἐνιχιρίμπτεσθαι η', 272.
 ἐνναίειν δώματα O. α', 51.
 ἐννεάβοριος ζ', 236.
 ἐννεακαίδεκα ω', 496.
 ἐννεάπηχυς ω', 270.
 ἐννεάχιλοι ε', 860.
 ἐννέπειν β', 761, O. α', 1.
 ἐννεσίαι Διός C. 30. cf. ε', 894.
 ἐννέωρος σ', 351.
 ἐννημαρ α', 53.
 ἐννυσθαί τι O. ε', 229, 30. ἔσσο γ',
 57. φρεσίν εἰμέγρος ἀλκῆν ν', 381.
 cf. δ', 432.
 ἐννύχιος, ἐννυχος, νύκτωρ, λ', 716, O.
 γ', 178.
 ἐνοινοχοεῖν οἶνον O. γ', 472.
 ἐνοπή γ', 2.
 ἐνόρειν τί τιμὴν ζ', 499, ν', 362. ἐνώρω
 α', 599.
 ἐνορούειν π', 783.
 ἐνορχον μῆλον ψ', 147.
 ἐνοστάζειν τ', 348. εἰ δὴ τοι σοῦ πα-
 τρός ἐνέστανται μένος ἤν O. β', 271.
 v. Add. vol. 6.
 ἐνοτρέφεσθαι τιμὴν ε', 306.
 ἐντανύειν βίον, νενορήν, O. τ', 577,
 587. ἐντανύειν τί τιμὴν π', 475.
 ἐνταυθοῖ O. σ', 105.
 ἐντεα, ἄγμα, γ', 339, ε', 220.
 ἐντείνειν ἱμάσι δίφρον ε', 728. cf. κ',
 262.
 ἐντερον οἶδος O. φ', 408.
 ἐντεσιμεγός ω', 277.
 ἐντιθέναι δαίδαλα ξ', 179. μένος τιμὴν
 φ', 145. ἐντιθεσθαι Ἰλαον θυμὸν ι',
 639. ἐντ. τινα ὁμοίη τιμῆ δ', 410.
 ἐντ. τι θυμῶ ζ', 326.
 ἐντός α', 432. ε'. ἐέργειν β', 617, 845.
 ἐντοσθεν ζ', 364, O. ν', 100.
 ἐντροπόμενον ἦτορ ο', 554.
 ἐντρέχειν, congruere, τ', 385.
 ἐντροπαλίζεσθαι ζ', 496, λ', 547, φ',
 492.
 ἐντροπία δόλαι M. 245.
 ἐντύειν ε', 720.
 ἐντύειν αἰοιδῆν O. μ', 183. ἐαυτήν
 ξ', 162. ἐντ. τιμὴν δέπας ι', 203. ἐν-
 τύνεσθαι δαῖτα O. γ', 33.
 ἐντυπᾶς ω', 163.
 ἐνυάλιος ἄρης ρ', 211.
 ἐνύπμιον, noctu, β', 56.
 ἐνυπαδῖως O. ψ', 94.
 ἐνωπῆ ε', 374.
 ἐνώπιον θ', 434 v. κλίνειν.
 ἐξ ἄλλων, prae ceteris, φ', 370. ἐξ
 ἀλόθεν φ', 335. ἐξ ἀντυγος τείνειν
 ἠγία ε', 262. ἐξ ὁμόθεν O. ε', 477.
 ἐξ οὐ σ', 6. ἐξ οὐρανόθεν ρ', 548.
 ἐξάγγελλειν ε', 390.
 ἐξάγειν α', 337, ε', 35. παῖδα προ
 φώωσδε, educere puerum in lucem,
 h. e. facere ut nascatur, τ', 118. ἐξ-
 ἀγειν τύμβον ἐκ πεδίου η', 336.
 ἐξαγνύναι ε', 161, λ', 175, ρ', 63.
 ἐξαιρίειν ἄμαξαν ω', 266.
 ἐξαιρούσθαι θυμὸν τινος δ', 531, ε', 848.
 cf. ε', 155.
 ἐξαιρεῖν τιμὴν γέρας π', 56. cf. α', 369.
 ἐξαιρεῖσθαι, ἐξαρθάζειν, λ', 550. cf.
 κ', 267. ἐξαιρεῖσθαι μελέων θυμὸν
 O. λ', 200. ἐξαιρέυμην O. ξ', 234.
 ἐξάριεσθαι μισθὸν O. κ', 84.
 ἐξαιρετος β', 227.
 ἐξαισίος ἀρῆ σ', 597.
 ἐξάισσειν τινός γ', 367.
 ἐξαιτος O. ε', 102. ἐξαιτος οἶνος μ',
 320.
 ἐξακείσθαι, ἰᾶσθαι, cf. ι', 507. χόλον
 τινός δ', 36, O. γ', 145.
 ἐξαλαοῦν O. ι', 503.
 ἐξαλαπάζειν, κενοῦν, O. δ', 176. cf.
 ann. ad α', 129.
 ἐξαλείσθαι σ', 586.
 ἐξάλλεσθαι τῶν ἄλλων ε', 142, ψ', 399.
 ἐξάλυειν h. 7, 51.
 ἐξαναδύειν B. 133.
 ἐξαναδῦναι O. δ', 405.
 ἐξανάλυειν π', 442.
 ἐξαναφανδόν O. ν', 48.
 ἐξανήμι σ', 471.
 ἐξανύειν θ', 369. ἐξ. τιμὴν λ', 365.
 ἐξάπαταιν ι', 371, 75.
 ἐξάπατητηρ Cercop. vol. 6. pag. 372.
 ἐξάπαφᾶν O. ξ', 381. ἐπεσιν ι', 376.

- ἔξαπίνης ε', 91, π', 598, O. ξ', 40.
 ἔξαπλοῦν B. 106.
 ἔξαποδύνειν O. ε', 372.
 ἔξαπολλῆναι τινός, perire ex aliquo loco, ζ', 60.
 ἔξαπονίζειν O. τ', 387.
 ἔξάπτω, ἔξαργάω δ', 20. τίτινος ω', 51.
 ἔξαργάζειν γ', 380.
 ἔξάργειν τι β', 273.
 ἔξασθῶν α', 363.
 ἔξασυτις α', 223, γ', 433.
 ἔξασφαιρεῖσθαι O. χ', 444.
 ἔξασφύειν οἶνον O. ξ', 97.
 ἔξειδέναι ε', 64.
 ἔξειτης, ex ordine, alium post alium, ο', 137. cf. α', 448.
 ἔξειπειν ι', 61, V. 287.
 ἔξειρεσθαι τινα ε', 756.
 ἔξελᾶν διήκην π', 388. ἔκπους ε', 25. cf. ib. 264.
 ἔξέλκειν πάλιν δ', 214. πηνίον ψ', 762.
 ἔξεμεῖν dicta Charybdis O. μ', 237.
 ἔξεναρίζειν τεύχεα η', 146. τινα δ', 488, ζ', 417.
 ἔξερενεσθαι μύθῳ κ', 80.
 ἔξερεῖν α', 204, θ', 285, ρ', 440, O. δ', 337.
 ἔξερεῖπειν ξ', 414, O. α', 416.
 ἔξερούειν ε', 112, 667, κ', 505, O. ι', 397.
 ἔξερούσασκε κ', 490.
 ἔξερωεῖν ψ', 468.
 ἔξεσείη ω', 235. ἔξεσείην, προσβείη δημοσία, O. φ', 20.
 ἔξεσῦθη et ἔξελύθη confusa ε', 293.
 ἔξέτης ψ', 266.
 ἔξέτι του, ὅτε ι', 106. cf. O. θ', 245.
 ἔξηγηεσθαι β', 806.
 ἔξηλατος ἄσπις μ', 295.
 ἔξημοιβά εἴματα O. θ', 249.
 ἔξειναι ἔρον τινός sensu insolentiore dictum ν', 638. cf. α', 468. ἔξήμεν, ἔξειναι, λ', 141.
 ἔξειθύνειν ο', 410.
 ἔξειννεῖσθαι O. ν', 206.
 ἔξεισχειν ἔξω O. μ', 94.
 ἔξιοχεσθαι ζ', 379.
 ἔξιοιχεῖν ι', 384.
 ἔξιολλῆναι τινὶ φρένας dicta numina μ', 234. ἔξ. τοίχας O. ν', 399, 431.
 ἔξιολλύζειν B. 101.
 ἔξιομαάζειν, celebrare, M. 59.
 ἔξιομαίνειν γ', 166.
 ἔξιομακλήθην ὀνομάζειν τινα χ', 415.
 ἔξιοπίθεν δ', 298, π', 611.
 ἔξιοπίσω χ', 467. ἔξιοπίσω, in posterum, O. δ', 35.
 ἔξιορᾶν O. μ', 221.
 ἔξιορούειν γ', 325.
 ἔξιοφέλλειν O. ο', 18.
 ἔξιοχος β', 188, 480, 83. ἔ. ἄλλων ζ, 194. κεφαλὴν etc. γ', 227. ἔξιοχον ἄλλων ι', 641. ἔξιοχα ε', 61. ἔ. πάντων ξ', 257 etc.
 ἔξιοπανίστασθαι β', 267.
 ἔξιοφαινεῖν B. 182.
 ἔξιο χροός ἔλκειν λ', 457.
 ἔιο β', 239, O. η', 217.
 — εοι contractum δ', 3.
 ἔιοι αὐτῶ ν', 495, O. δ', 38.
 ἔιοικε, par est, O. α', 278, θ', 146.
 ἔιοιότα O. δ', 239.
 ἔιομεν (?) τ', 402. v. ann. ad eum locum in Add. vol. 6.
 εον sive ευν et εα confundi visa O. κ', 263. cf. O. ξ', 354.
 ἔιορτή O. ν', 156.
 ἔιος α', 83, 533, π', 753. ἔιος pro τεός B. 23. ἔιος φίλος ε', 318, O. ξ', 179.
 ἔιπ'. v. ἔτ.
 ἐπαγάλλεσθαι τινὶ π', 91.
 ἐπάγειν τινὶ νέφος ψ', 188.
 ἐπαγείρειν α', 126, O. λ', 631.
 ἐπαγλαΐζεσθαι σ', 133.
 ἐπαίρειν ι', 214. κεφαλὴν κ', 80. μάστιγας ἔκποις ψ', 362.
 ἐπαίξειν ἔρον O. ξ', 67.
 ἐπαιγίξειν β', 148.
 ἐπαινεῖν, comprobare, β', 335, γ', 461. ἔπ. τινὶ σ', 312. ἔπ., ὡς τις ἐκέλευε, δ', 380.
 ἐπαΐσασκε ρ', 462, σ', 159.
 ἐπαΐσειν β', 146, ε', 98. μόθον ἔπαν η', 240. τινός ε', 263. ἔπ. τινὶ μελῆαις O. ξ', 283.
 ἐπακονεῖν πάντα dictus sol γ', 277. τινός β', 143.
 ἐπακτῆρ ρ', 135.
 ἐπαλαῶσθαι O. δ', 81.
 ἐπαλαστέιν O. α', 252.
 ἐπαλεξεῖν θ', 364, B. 174.
 ἐπαλλάσσειν ν', 359.
 ἐπαλξίς μ', 258, 63 etc.
 ἐπαμάσθαι O. ε', 482.
 ἐπαμείβειν τί τινὶ ζ', 230. ἐπαμείβεσθαι, wechselln. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας ζ', 339.
 ἐπαμοιβαδὶς ἀλλήλοισ O. ε', 481.
 ἐπαμοιβία ἔργα M. 516.
 ἐπαμύνειν τινὶ ζ', 361.
 ἐπαμύντωρ O. π', 261.
 ἐπανδέμεναι φ', 535.
 ἐπανεῖναι τινα τινὶ ε', 405.
 ἐπανίστασθαι β', 85.
 ἐπαοιδῆ O. τ', 457.
 ἐπαπειλεῖν ν', 582, ξ', 45. ἔριν α', 319.
 ἐπαρά, imprecatio, ι', 456, Theb. 3, 7.
 ἐπάρειν. ἐπῆρσε ξ', 167, 339.
 ἐπαρήγειν ψ', 783.
 ἐπαρκεῖν τί τινὶ β', 873.

ἐπαύρορος Ο. κ', 488. ἐπαύρης Ο. θ', 151. ἐπαυρέν Ο. γ', 152, θ', 447, C. 128. ἐπαρχεσθαι α', 471. ἐπαρωγός Ο. λ', 497, B. 179. ἐπαρκεῖν Ο. ρ', 266. ἐπασούτερος α', 383, θ', 276. ἐπαυλος Ο. ψ', 358. ἐπαυρεῖσθαι α', 410, ζ', 353. ἐπαυρεῖν τι λ', 573, σ', 302 etc. ἐπαυρίσκεσθαι ν', 733. ἐπαυρίσσειν Ο. τ', 388. ἐπεγεῖρεῖν ἀρηά δ', 352, τ', 237. ἐπέγειρεν, ἐπεγεῖρειν, κ', 124, ζ', 256. ἐπει prima sententia ζ', 187, ι', 341. ἐπει sive ἐπειδή in responsione γ', 211. ἐπει ἄρ mendose scriptum, ut videtur, pro ἐπίκαρ ω', 42. v. Add. vol. 6. ἐ. οὖν α', 57, δ', 244. ἐ. ῥα δ', 476. ἐπειρεῖν, urgere. ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει μ', 452. ἐπείγου τινα γήρας V. 234. ἐπείγεσθαι cum alio inf. β', 354. ἐπ. τινος, festinare aliquid, τ', 142. λέβης, ἐπειγόμενος πρὸς πολλῶν, φ', 362. ἐπειῆ α', 156, 169. ἐπεικείν. ἐπεικέναι τινὶ ὕ, 392. ἐπεῖν, ἀμφεῖν, curare, ζ', 321. ἐπεῖναι, adesse, Ο. β', 58. inesse, Ο. ε', 443. superesse, Ο. δ', 756. ἐπῆεν ε', 127. ἐπιτα in partibus rerum, gestarum describendis α', 35, 48, 51, γ', 145. pro οὖν ε', 812, Ο. ν', 63. ἐπιτα μεθύστερον C. 205. ἐπέλπεσθαι ω', 491. ἐπερύν Ο. α', 441. ἐπεμβαινεῖν τινός ὕ, 582. ἐπενείκειν τινὶ χεῖρα τ', 261. ἐπενήσοθε β', 219. ἐπενύειν, παρασκευάζειν, θ', 373. ἐπεντανύειν Ο. χ', 467. ἐπέοικε α', 126, δ', 341. ἐπερείδειν (nachdrücken) ἔγχος ε', 856. ἴνα η', 269. τί τινὶ χ', 97. cf. ἐρείδειν. ἐπέρχεσθαι α', 535, δ', 334. ἐπ. τι ω', 351. ἐπερχόμεναι ὄραι Ο. ξ', 296. ἐπεσβολία Ο. δ', 159. ἐπεσβόλος β', 275. ἐπεσθαι ἅμα vel ἅμα τινὶ α', 424, γ', 447, ε', 551. ἀμφὶ τινα λ', 473. ἐπί τινος Ο. α', 278. ὀη. ἐμὴ δύναμις κ. χεῖρας ἐπονται Ο. υ', 237. ἐπεν κ', 146. ἐπεσσύμενος δ', 527. ἐπεσησῖος Ο. η', 118. ἐπευφημεῖν α', 22. ἐπενύχεσθαι γ', 350, ε', 119.

ἐπέχειν, προσάγειν τῷ στόματι α', 489, χ', 83, 494. ἐπέχειν τινα inimici Ο. τ', 71. ἐπέχειν τινὶ ἄκουσι β', 240, 829, 841. ἐπέχειν γῶρον ψ', 190. ἐπη, ἔπεα. v. ἐπί. ἐπήβολός τινος Ο. β', 319. ἐπηκενός Ο. ε', 253. ἐπηγετανός Ο. δ', 89. ἐπηγετανόν. ἐχεν proverbialiter dictus, qui abunde habet, Ο. κ', 427. ἐπηγετατός λέβητες M. 61. ἐπηλυσία M. 373. ἐπημοιβός μ', 456. ἐπῆν α', 168, δ', 239. ἐπηπύειν δ', 502. ἐπήρατος, gratus, δαῖς ι', 228. ἐπήρατα εἴματα Ο. θ', 366. ἐπήρατος, excelsus. Ο. δ', 606. ἐπήρετμος Ο. β', 403, δ', 559. ἐπηρεφής πέτρα Ο. κ', 131. cf. μ', 54. ἐπητανός M. 113. ἐπητής Ο. ν', 332. ἐπητριμός α', 211, 552. ἐπητύς Ο. φ', 306. ἐπί adverb., praeterea, θ', 506, 546. ἐπί in compositione αὐξητικόν ν', 460. ἐπί. praepos. ἐπί locale. ἐπ' ἀνθρώπους, apud homines, ω', 202. ἐπί ἄρα β', 303. cf. ἰβ' 765, Ο. α', 299. ἐπ' ἀρτιστερά τινος β', 526, ε', 355. ἐπ' αὐτόφρι τ', 255. ἐπ' εἰρήνης β', 797. ἐπί βοῦσιν, οἴεσιν, apud boves, oves, ζ', 424. cf. λ', 261. f. τ', 131. ἐπί γαῖαν πνεῖν κ. ἔρπειν ρ', 447. cf. ι', 506. ἐπ' ἡμᾶς, inter nos, Ο. π', 385. ἐπί ὁδῷ ναίειν ζ', 15. ἐπί τινι, praeter aliquid, Ο. η', 216. propter al. θ', 160. αἰνυσθαι ὁμοῦ ἐπί τινι ο', 458. ἐπ' ἀρωγῆ ψ', 574. sub conditione al. rei, ι', 602. δώρω ἐπι μεγάλῳ κ', 304. ἐπί εἶδει τῷδε Ο. ρ', 308. ἐπί πολλοῖς κτεάτεσσιν ι', 482. τῷδ' ἐπί θυμῷ, hoc animo, ν', 485, Ο. π', 99. ἐπί temporale. ἐπ' εἰρήνης, pace, ι', 403. ἐπ' ἡματι, μίαν ἡμέραν, τ', 229, Ο. ξ', 107. ἐπ' ἡματι τῷδε ν', 234. ἐπί τινος, tempore alicujus, ε', 637. ἐπί τινι, post al., θ', 261. 64. propter al. δ', 470. ἐπ' ἡμᾶς, inter nos, Ο. π', 385. cf. Ο. δ', 494. ἐπί et ἀπό confusa λ', 546. et ἐπη. Ο. χ', 427. v. Add. vol. 6. et ἐπι ρ', 432. Ο. α', 414. v. ἀπό, ὑπό. ἐπι, ἐπιστιν, inest, adest, α', 515, Ο. θ', 563, ξ', 94. ἐπιάλλειν Ο. β', 316. ἐπιάλλειν τι. fig. Ο. χ', 49. ἐπιάλλεσθαι η', 15. ἐπιανδάνειν η', 407.

- ἐπιάγειν ε', 860, ν', 822.
 ἐπιβάθρον O. ο', 449.
 ἐπιβαίνειν εὐνήs ι', 133. ἵππων ε', 666, θ', 129. cf. ε', 192, 221, 255. νηῶν θ', 196. πυρῆs, κτείνειν a consequente, δ', 99, ι', 546. ἐπιβαίνειν, invadere, π', 69. simile ἐμβαίνειν π', 94. ἐπ. τινά τινος δ', 284. ἐπ. τινὸs fig. O. χ', 424, ψ', 13, M. 465. τινί λ', 460. ἐπιβαίνεσθαι τί τινος, collocare al. alicubi, O. ζ', 78.
 ἐπιβάλλειν ἱμάσθλην O. ζ', 320. ὕπνον O. α', 364. ἐπιβάλλουσα τόπον τινά ναῦs O. ο', 297. ἐπιβάλλεσθαι κληῶν O. ξ', 211. τινὸs, cupere al., ε', 68.
 ἐπιβασκόμεν τινά τινος β', 234.
 ἐπιβήτορες ἵππων O. σ', 263, h. 17, 15.
 ἐπιβλήs ω', 453.
 ἐπιβοᾶσθαι, invocare. ἐπιβασόμεθα κ', 463.
 ἐπιβόσκομαι B. 43.
 ἐπιβουκόλος βοῶν O. γ', 422. cf. O. φ', 199.
 ἐπιβρέμειν τι ο, 739.
 ἐπιβροῖσθαι figur. ε', 91, η', 343, μ', 414.
 ἐπιβῶτωρ μῆλων O. ν', 222. συν κάρηs O. λ', 130.
 ἐπιγδουπεῖν λ', 45.
 ἐπιγίγνεσθαι β', 148.
 ἐπιγνάμπτειν β', 14. νόον τινὸs ι', 514. φίλον κῆs α', 569.
 ἐπιγναμπτῆ ἔλιξ V. 89.
 ἐπιγονῆs O. ρ', 225.
 ἐπιγραβδην φ', 166.
 ἐπιγραφεῖν κληῶν, signare sortem, η', 187. cf. σῆμα. ταρσόν ποδὸs λ', 388. χαλκῶ ν', 553. χρῶα δ', 139.
 ἐπιδάεσθαι M. 383.
 ἐπιδεῖν χ', 61.
 ἐπιδέξια β', 353.
 ἐπιδευεῖν τινος ι', 225. ἐπιδεῦεσθαι τινος, indigere al. rei, β', 227. inferiorem esse al. re, ε', 636, ψ', 670, ω', 385.
 ἐπιδευῆs ε', 481, μ', 299. ἐπιδευῆs δι- κῆs τ, 180.
 ἐπιδημεῖν O. π', 28.
 ἐπιδήμιος, domum reversus, domi de- gens, ω', 262, O. α', 194, 233.
 ἐπιδιδόναι ι', 147, 48. ἐπιδίδοσθαι θεοῦs, testes dare deos, χ', 254.
 ἐπιδινεῖν γ', 378, η', 269. ἐπιδινεῖσθαι dictae aves volantes O. β', 151. ἐπι- δινούμενός τι θυμὸs O. υ', 218.
 ἐπιδιφφιάs κ', 475.
 ἐπιδιφφιος O. ο', 51, 75.
 ἐπιδράμειν, ε', 617, κ', 354. ἐπιδρά- μειν fig. O. ζ', 45.
 ἐπίδρομος ζ', 434.
 ἐπιείκελος ἀθανάτοισι δ', 394.
 ἐπεικῆs τοῖs dictum δεικτικῶs ψ', 246. ἐπεικῆs α', 547. ὡs ἐπεικῆs θ', 430.
 ἐπεικτὸs ε', 892, θ', 32.
 ἐπιέλπεσθαι α', 545.
 ἐπιέναι hostium ε', 14, ν', 836, ρ', 741.
 ἐπ. τινά f. α', 29. τι O. δ', 411.
 ἐπιείσομαι λ', 367, O. ο', 504.
 ἐπιζάφελος, ἐπιζαφελῶs, ι', 516, 525, O. ζ', 330.
 ἐπιήρανος O. τ', 343.
 ἐπιήρως Parv. II. 7, 8.
 ἐπιδαρσύνειν δ', 183.
 ἐπίθημα, πῶμα, ω', 228.
 ἐπιθῶρειν τινί θ', 251.
 ἐπιθρῶσκεν δ', 177, ε', 772. τινὸs θ', 514.
 ἐπιθύειν, ab ἰθύs, σ', 175.
 ἐπίστωρ μεγάλων ἔργων O. φ', 26.
 ἐπικάζεσθαι ν', 35.
 ἐπικαλεῖν O. η', 189.
 ἐπικάμπυλος M. 90.
 ἐπικάρ π', 392.
 ἐπικάρσιος O. ι', 70.
 ἐπικίρειν f. π', 394. μῆδεα μάχης ο', 467.
 ἐπικεῖσθαι dicta necessitas ζ', 458. ἐπι- κείσθαι dictae fores, h. e. operiri, O. ζ', 19.
 ἐπικελαδεῖν θ', 541.
 ἐπικέλεσθαι Ἐρινυῶs ι', 454. τινί π', 382.
 ἐπικέλλειν O. ι', 133. τινί O. ν', 114.
 ἐπικεκομηῖν π', 744, ω', 649.
 ἐπικενυθιν κ', 115, O. ζ', 469.
 ἐπικιδνασθαι β', 850. ὄσουτ' ἐπικιδνα- ται ἠὼs η', 451, 58.
 ἐπικλείειν O. α', 351.
 ἐπικλήσιs η', 138, π', 177. ἐπικλήσιν καλεῖν χ', 506.
 ἐπικλίνειν σανίδας πύλαιs μ', 121.
 ἐπικλοπὸs τινος O. φ', 397.
 ἐπικλύζειν B. 69.
 ἐπικλύζεσκον, ψ', 61.
 ἐπικλώθειν ω', 525.
 ἐπικόπτειν βούν O. γ', 443.
 ἐπικουρεῖν ε', 614.
 ἐπικούρος a quo dici videatur, β', 130.
 ἐπικραταίνειν, ἐπικραταίνειν, β', 419.
 ἐπικρατᾶνται, —αντὸ, O. δ', 132, 616.
 ἐπικρατεῖν τινι κ', 214.
 ἐπικρατέωs π', 67, 81, ψ', 863.
 ἐπικροῆσαι αἶνον O. η', 164.
 ἐπικροῖον O. ε', 254.
 ἐπικύρειν τινί γ', 12, ψ', 821.
 ἐπικυρᾶνεσθαι η', 442.
 ἐπικύζειν O. γ', 341.
 ἐπικλείπειν O. η', 117.

- ἐπιλέπειν M. 109. ἐπιλέουσαι
 ἐπιλεύουσαι γ', 12.
 ἐπιλήθειν O. δ', 221. ἐπιλήθεσθαι O.
 α', 57.
 ἐπιληκεῖν O. θ', 379.
 ἐπιλίγδην ρ', 599.
 ἐπιλλίξειν O. σ', 11.
 ἐπιλωβεύειν O. β', 323.
 ἐπιμαίεσθαι τινός κ', 401, O. ε', 344.
 ἐπιπόως μάλιστα ε', 748. cf. ρ', 430.
 ἐπιπούν πυρός M. 108.
 ἐπιμαίνεσθαι τινὶ ποιεῖν τι ζ', 160.
 ἐπιμαρτυροῦς ἦ, 76, O. α', 273.
 ἐπιμάσθαι, ἐπιμάσεσθαι, δ', 190, O.
 ν', 429.
 ἐπίμαστος O. ν', 377.
 ἐπιμάχεσθαι τινὲς ε', 124.
 ἐπιμαῖδαν δ', 356, θ', 38, κ', 400.
 ἐπιμέμφεσθαι τινός α', 65.
 ἐπιμένω ζ', 340.
 ἐπιμήδεσθαι τί τινι O. δ', 437.
 ἐπιμηνίειν τινὲς ν', 460.
 ἐπιμίμνειν τινὲς O. ξ', 68.
 ἐπιμίξ κ', 525, ξ', 60 etc.
 ἐπιμιόγεσθαι dicti exercitus, ε', 505.
 ἐπιμνάσθαι τινος O. α', 311.
 ἐπιμύζειν δ', 20.
 ἐπινεῖν τι λίγῃ dicta Parca ν', 128.
 ἐπιπέμνειν O. ν', 254.
 ἐπιπενύειν α', 528.
 ἐπιπνεῖν τινός, cumulare aliquo, ἦ,
 428.
 ἐπιπνήγεσθαι B. 107.
 ἐπιπνώτιος B. 87.
 ἐπίπυρος ἄροτρα μ', 422.
 ἐπιόπτεσθαι τινός ε', 167.
 ἐπιόπτῃς E. 11, 1.
 ἐπιπορκεῖν τ', 188.
 ἐπιπορκοῦν ὀμνύειν γ', 279, τ', 260. cf.
 κ', 332.
 ἐπιόσσεσθαι ρ', 381.
 ἐπιούρα ἡμιόμων κ', 351.
 ἐπιούρος ν', 450. ὄων O. ν', 405.
 ἐπιπάσσειν φάρμακα δ', 218, κ', 515.
 ἐπιπαύεσθαι τινός σ', 248.
 ἐπιπειθεσθαι α', 565, δ', 412. θεοῖς
 α', 218. cf. σ', 162.
 ἐπιπέλεσθαι τινι O. ν', 60.
 ἐπιπέξειν χερσίν O. δ', 287.
 ἐπιπίλασεσθαι O. ζ', 44.
 ἐπιπίπνειν O. α', 297.
 ἐπιπλάζεσθαι τι O. θ', 14.
 ἐπιπλέειν α', 312.
 ἐπιπλήσσειν, κόπτειν, τόξω κ', 500, 513.
 ἐπιπλήσσειν τινὲς f. μ', 211. ἐπέπληγον
 ε', 504.
 ἐπιπλοῦν ν', 47, ζ', 291, O. γ', 15, B.
 87.
 ἐπιπνεῖν O. δ', 357.
 ἐπιποιομῆν O. μ', 131.

- ἐπιπροϊάλλειν τινὰ C. 326. τράπεζάν
 τινα λ', 628.
 ἐπιπροϊέται δ', 94, ι', 520. ναῦν O.
 δ', 299.
 ἐπιπτάρειν O. ρ', 545.
 ἐπιπτάσθαι ν', 821. cf. δ', 126.
 ἐπιπώλεισθαι γ', 196, δ', 231.
 ἐπιρῥέειν β', 754. figur. λ', 724.
 ἐπιρῥέεσκον O. ρ', 211.
 ἐπιρῥέπειν ξ', 99.
 ἐπιρῥήσεσκον, —κε, ω', 454, 56.
 ἐπιρῥίπτειν O. ε', 310.
 ἐπιρῥοδοῦν εἶναι τινὲς δ', 390.
 ἐπιρῥώεσθαι α', 529.
 ἐπισείειν δ', 167, σ', 230.
 ἐπισεύειν τινὶ κατὰ O. σ', 256. ἐπι-
 σεύεσθαι β', 86, 208. ἐς τινα, ἐπ.
 τι, confluere ad aliquem vel aliquid,
 β', 150, ν', 757. ἐπισεύεσθαι, ὥστε etc.
 ι', 42. ἤδη γὰρ μοι θυμὸς ἐπέσσυ-
 ται ζ', 361. cf. α', 173.
 ἐπίσκοπος γ', 255. ἐπίσκοπος, κατὰ-
 σκοπὸς, κ', 38. ἐπίσκοπος et ἐπι-
 κλοπος conf., ut videtur, O. φ', 397.
 in Add. vol. 6.
 ἐπισκύζεσθαι ι', 370, O. ἦ, 306.
 ἐπισκύνειν ρ', 136.
 ἐπισπάστων κακόν O. σ', 73.
 ἐπισπείν ὀλέθριον ἡμῶν τ', 294.
 ἐπισπέρχειν ψ', 430.
 ἐπισπέεσθαι, ἐφέπεσθαι, fig. O. μ', 349.
 ἐπισπέεσθαι μένει O. ξ', 264. ποῖ
 ξ', 521.
 ἐπισταδὸν O. μ', 392.
 ἐπισταμένως ἦ, 317, O. ε', 245.
 ἐπίστασθαι σάφα εἰπεῖν δ', 404, φ',
 320. ἐπιπνός β', 611. ἐπιστάμενος,
 ἐπιστήμων, σ', 282. cf. O. ξ', 361.
 ἐπιστάμενοι πόδες σ', 599. v. δαίδαλα.
 ἐπιστάτης τινός O. ρ', 455.
 ἐπιστείχειν β', 287.
 ἐπιστέλλειν τινὰ ἀγγελίην δ', 384.
 ἐπιστενάχεσθαι, ἐ—χίσεσθαι, δ', 154,
 τ', 301.
 ἐπιστεφανοῦν, imponere, effingere in
 superiore parte al. rei, λ', 36.
 ἐπιστέφεσθαι ποιοῦ κρητήρας α', 470.
 ἐπιστεφῆς οἴνου κρητῆρ O. β', 431.
 ἐπιστήμων βουλῆ καὶ νόμῳ O. π', 374.
 ἐπίστιον O. ζ', 265.
 ἐπιστοναχεῖν ω', 79.
 ἐπιστορνύειν O. ξ', 52.
 ἐπιστρέφειν γ', 370.
 ἐπιστρέφεσθαι h. 28, 10.
 ἐπιστροφάδην κ', 483.
 ἐπιστροφῶς ἀνδρώπων O. α', 177.
 ἐπιστροφῶν O. ρ', 486. fig. M. 44.
 ἐπισφύριον γ', 331.
 ἐπισχεδὸν A. D. 3.

- ἐπίσχειν θυμόν τινος O. υ', 266. ἱπ-
 πους ρ', 465.
 ἐπισχερῶ λ', 668 etc.
 ἐπίσχεσθαι sagittantis O. γ', 15.
 ἐπισχεσία, πρόφασις, O. φ', 71.
 ἐπίσχεσις O. ρ', 451.
 ἐπίσσωτρον, ἐπίσσωτρον, ε', 725.
 ἐπιτανύειν πόλεμον υ', 359.
 ἐπιτάξροσθος ε', 828.
 ἐπιτείνειν. ἐπὶ νύξ — τέταται — βρο-
 τοῖσιν O. λ', 19.
 ἐπιτέλλειν α', 25. cum alio infin. δ',
 64. ἐφετμῶς ε', 818. cf. φ', 445. ἐπι-
 τέλλεσθαι α'. 295, δ', 301, κ', 61.
 ἐπιτ. κ. κελύειν τ, 192. ἐπιτέλλε-
 σθαι τι sensu malo O. α', 327.
 ἐπιτέροπεσθαι A. D. 146.
 ἐπιτεροπής A. P. 236.
 ἐπίτηδες α', 142, O. ο', 28.
 ἐπιτηρεῖν C. 244.
 ἐπιτιθέσθαι ἀλλήλοις ἄλγεα ε', 384. cf.
 β', 39. ἐπιτ. εἶδατα O. α', 140. ἤμαρ
 O. μ', 399. θυράς ξ', 169. κράτος
 τινι α', 509. κῦδος ψ', 400, 406.
 μῆρα O. γ', 179. ἐπιτιθέσθαι τινι ἔρ-
 γον, tribuere alicui aliquid, in quo
 excellat, O. θ', 245. ἐπιτιθέσθαι τι
 τινι (κακόν μόρον) ζ', 357. ἐπιτιθέ-
 ναι φρεσίν α', 55, O. ε', 427. ἐπι-
 θεῖτε ω', 264.
 ἐπιτιμήτωρ τινός O. ι', 270.
 ἐπιτιταίνεσθαι τινι τόξα λ', 370.
 ἐπιτλήναι ψ', 591.
 ἐπιτολμῶν O. α', 353.
 ἐπίτονος O. μ', 423.
 ἐπιτοξάζεσθαι γ', 81.
 ἐπιτραπέειν κ', 421, ρ', 509.
 ἐπιτρέπειν γήραι κ', 79. θεοῖς μῦθον
 O. λ', 289. ἐπιτρεπόμενός τινι θυ-
 μός εἶρεσθαι etc. O. ι', 12. ἐπιτε-
 τράφεται β', 25.
 ἐπιτρέχειν ψ, 418. similiter nostrates:
 zulaufen, continuare cursum. ἄρματα
 — ἵπποις — ἐπέτρεχον ψ', 504. ἐπι-
 τρέχειν figur. υ', 409. ἐπέδραμε δ',
 524.
 ἐπιτροχάδην ἀγορεύειν γ', 213.
 ἐπιπαινεσθαι. ἐπιπαάνθη ρ', 650.
 ἐπιφέρειν τινὶ ἄρηα γ', 132. χεῖρας
 α', 89. cf. ἦρα.
 ἐπιφθάναι B. 216.
 ἐπιφθονεῖν O. λ', 148.
 ἐπιφλέγειν β', 455.
 ἐπιφορβεῖν M. 105.
 ἐπιφράζεσθαι ε', 665. βουλὴν β', 282.
 ἐπ. ποιεῖν τι O. ε', 183. ἐπιφράζε-
 σθαι τινι ὄλεθρον O. ο', 444.
 ἐπιφροσύνη ε', 437.
 ἐπιφρων βουλή O. γ', 128.
 ἐπιφρονεῖν Parv. II. 3.

- ἐπιχῆν δούρατα ε', 618. σῆμα mortuo
 ζ', 419. v. arma.
 ἐπιχειρεῖν τινι O. ω', 386, 95.
 ἐπιχεῖν τινός et τινὶ μ', 284.
 ἐπιχθόνιοι ἄνδρες α', 266, ι', 558. cf.
 α', 272, δ', 45.
 ἐπιχρᾶν τινι π', 352, 56.
 ἐπιχρίειν O. σ', 172, 179. ἐπιχρίειν
 τί τινι O. φ', 179.
 ἐπιψαύειν πραπίδεςσι dictus vir pru-
 dens O. θ', 547.
 ἐπιωγή O. ε', 404.
 ἐποίχεσθαι ε', 720. ἐποίχεσθαι ducum
 in proelio ζ', 81, π', 496, 533. ἐπ.
 ἔργον α', 358, O. ρ', 227. ἐπ. πάν-
 τοσε ε', 508. ἐποίχεσθαι τισιν, acce-
 dere ad aliquos, O. α', 143. τινὰ κ',
 487. χαλιῶ ε', 330. f. α', 50.
 ἐπομνύναι α', 233, κ', 332.
 ἐπομφάλιος η', 267.
 ἐποπιζεσθαι O. ε', 146, V. 291.
 ἐπόπτεισθαι ξ', 145.
 ἐποπτεύεσκε O. π', 140.
 ἐπορέγειν τί τινι ε', 225. ἐ—γεσθαι
 ε', 335.
 ἐπόρειν, accedere, ψ', 112. ἐπόρειν
 τινὶ ε', 793, η', 42. ἐπόρεσθαι dicti
 pastores ad educendum et pascendum
 greges O. ξ', 106. ἐπόρεσθαι τινι,
 sequi al., ψ', 290, 293.
 ἐπορούειν γ', 379, π', 784.
 ἔπος, iussum, α', 216, π', 686. ἔπεα
 καὶ ἔργα λ', 703. cf. α', 395 etc. ἔπεα
 πτερόεντα α', 201. ἔπει κ. χερσίν
 α', 77. v. προσανδᾶν.
 ἐποτρύνειν ζ', 83.
 ἐπουράνιοι θεοὶ ζ', 129, 527.
 ἐποχεῖσθαι ἵπποις κ', 330.
 ἐπόψιος A. P. 319.
 ἐπταβόειον σάκος η', 220.
 ἐπτάετες O. γ', 305.
 ἐπταπόδης ο', 728.
 ἐπτάπορα τεῖρα h. 8, 7.
 ἐπτάπυλος Θήβη δ', 406, O. λ', 262.
 ἐπταχα O. ξ', 436.
 ἐπητ et ἔσση permutari inter se visa υ',
 280.
 ἐπωλένιον καθαρίζειν M. 433.
 ἐπώνυμον, —νύμος, ι', 562.
 ἐπώνυμον ὄνομα O. η', 54.
 ἐπώχατο μ', 340.
 ἔραζε μ', 156 etc. v. καταχεύειν.
 ἔραυνός, ἔρατεινός, ι', 531, O. η',
 18 etc.
 ἔρανος O. α', 226.
 ἐράσθαι τινος γ', 446, υ', 223.
 ἐρατεινός epitheton urbium et regionum
 β', 532, γ', 401, 443. ἀμβροσίη ἔρα-
 τεινῆ τ', 347, 353. v. Ἴλιος.
 ἐρατίζειν, ἐράν, λ', 551, M. 64.

- ἐρατὸς γ', 64, A. P. 300.
 ἐραζέσθαι ἔργα ω', 733.
 ἐργάθην ε', 147, λ', 437.
 ἐργεῖν, ἐρθεῖν. ἔρχεται π', 481. ἐρχθεις
 ἐν τινι φ', 282. ἔρογε β', 272.
 ἔργον et ἔπος dicta omnia, quae quis
 agat, ο', 234 etc. ἔργον, opus ru-
 sticum, ε', 92, O. ξ', 224. ἔργον
 ἄργος, λόγη B. 130. pugna δ', 539,
 λ', 734. cf. π', 208. ἔργον μέγα dic-
 ctus lapis ingens ε', 303. ἔργον
 πρήσσειν, vim facere, O. τ', 324. ἔργα,
 agri, O. β', 22. ἔργα ἀνθρώπων π',
 392. cf. O. ξ', 346. θαλάσσια corni-
 cum O. ε', 67. ἔργα, ἰστουργία, γ',
 422, μινυς ε', 428, 29. negotia O. β',
 127. ἔργα κυνὸς O. ρ', 313. ἔ. νέ-
 μεσθαι β', 751. ἔργα παλίντιτα O. α',
 379. πολεμῆια, scientia belli ν', 728,
 730. ἔργα πολέμου καὶ πόλεμος θ',
 452. ἔργα φιλοτήσια O. λ', 245. cf.
 καρτερός.
 ἔργμα h. 30, 12.
 ἔρδειν β', 364. ἐκατόμβας α', 315, O.
 η', 202. κακὰ τινος γ', 351. v. ἔρ-
 γεῖν, φίλα.
 ἔρδεισκει, ἐρδεσκειν ι', 540, O. ν', 350,
 A. P. 126, 178.
 ἔρβεβνός ε', 864. ἔρβεβνῆ νύξ ε', 659.
 ἔρβινθοι, cicera, ν', 589.
 ἔρφεῖνεν γ', 191.
 ἔρφέσθαι α', 332.
 ἔρέθην α', 519, γ', 414, O. τ', 517, h.
 8, 14.
 ἐρεθίζην α', 32, ω', 560. χαλεποῖς μύ-
 θοις O. ρ', 394. cf. κερτομίαις.
 ἐρείδην ἀλλήλοισ O. χ', 450. ἐρείδην
 τι πρὸς τι χ', 112. ἐρείδεσθαι ἐπὶ
 τινος χ', 225. ἐρείδεσθαι γ', 358.
 luctatorum ψ', 735. ἐρείδεσθαι γαίης
 ε', 309. οὔδει η', 145. cf. β', 109,
 θ', 495. ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο, ψ',
 284, O. η', 95.
 ἐρείην α', 62.
 ἐρείκειν, σχίζειν. ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ
 ρ', 441.
 ἔρειν ἔπος γ', 83. ἔ. τινα pro ἔρ. περὶ
 τινος O. ψ', 1. ἔρέω fut. α', 77, 297.
 Ἐωσφόρος — φώσας ἔρέων ἐπὶ γαίαν
 ψ', 226. cf. β', 49.
 ἐρεῖν O. φ', 31. v. παρέξ.
 ἐρείομαι λ', 611.
 ἐρείπειν δ', 462, ε', 47, μ', 258.
 ἐρεμνῆ νυκτὶ ἔοικώς O. λ', 605.
 ἐρέπτεσθαι β', 776, ε', 196.
 ἐρεσθαι O. α', 405.
 ἐρέτης α', 142. ἔρ. ἀλιεύς O. π', 349.
 ἐρετμόν α', 435.
 ἐρένυγεσθαι π', 162. fig. ρ', 265, O. ε', 403.
 ἐρένεν, rubefacere, σ', 329.
 ἐρένθειν λ', 394.
 ἐρευνᾶν σ', 321.
 ἐρέφην α', 39, O. ψ', 193.
 ἐρέχθην ψ', 317. θυμὸν δάκρυσι etc.
 O. ε', 83.
 ἐρημός (sic). τὰ ἐρημα, loca vacua,
 das Freie, ε', 140.
 ἐρητύην α', 192, β', 75.
 ἐρητύσασκε β', 189, λ', 567.
 ἐρητύην ἴππος κ', 305. cf. h. 33, 9.
 ἐριβρεμέτης Ζεύς ν', 624, 25.
 ἐριβρομος h. 7, 56.
 ἐριβάλαξ α', 155, ε', 44. Τροίη ζ', 315.
 cf. ι', 329.
 ἐρίβωλος ἄρουρα φ', 232.
 ἐρίδουπος Ζεύς ε', 672.
 ἐριδαίνην α', 574. ἀντία O. α', 78.
 ἐπέεσι β', 342.
 ἐρίδουπος ω', 323.
 ἐρίζην περὶ τινος μ', 423. τινὶ α', 277,
 β', 214, ζ', 131, ι', 389. ἐρίζεσθαι
 ε', 172.
 ἐρίζεσκον O. θ', 225.
 ἐρίηρες plur. γ', 147.
 ἐρίηρος δ', 266, O. θ', 62.
 ἐριθηλής ε', 90, κ', 467, M. 27.
 ἐριθμαίνην π', 260.
 ἐριθος σ', 550, 560. γαστρός M. 296.
 ἐρικυδῆς δαίς ω', 302. ἐ — δέα δῶρα
 θεῶν γ', 65. ἦβη λ', 225.
 ἐρίμνος ν', 497, O. ο', 235.
 ἐρινεὸς φ', 37. v. caprificus.
 ἐριννύας τινὸς ἀποτίνην φ', 412.
 ἐριούνης, ἐριούνης. v. Mercurius.
 ἔρις α', 177, 210. ἄρηος ε', 861. cf.
 ξ', 389. ἔρις ἔργου O. σ', 366. ἔρις
 καὶ αὐτῆ ε', 732. ἔριδι sive ἐξ ἔρι-
 δος μάχεσθαι τινι η', 111. cf. O. δ',
 343. προφέρεσθαι ἔριδα γ', 7.
 ἐρισθενῆς O. θ', 289.
 ἔρισμα δ', 38.
 ἐριστάφυλος οἶνος O. ι', 111.
 ἐρισπάραγος M. 187.
 ἐρίτιμος αἰγίς β', 447. χρυσὸς ι', 126.
 ἔριφος π', 352.
 ἔριππις E. 1, 2.
 ἐρίκιον αὐλῆς ι', 476.
 ἔρκος Ἀχαιῶν γ', 229. ὀδόντων. v. ἀμεί-
 βεσθαι. Ὀλύμπου Mars h. 8, 3. πο-
 λέμου δ', 299. ἔρκος, rete, O. χ', 469.
 ἔ. τινὸς τινι f. α', 284. ἔρκος χάλ-
 κιον clypeorum ο', 566.
 ἔρμα, inauris, ξ', 182, O. σ', 297. μα-
 κρόν πανίον α', 486. cf. β', 154. ὀδυ-
 νάσων δ', 117. ἔ. πόλῆος π', 549.
 ἔρμις O. θ', 278, ψ', 198.
 ἔρκος ρ', 53, O. ζ', 163.
 ἐρόεις M. 31.

- ἔρος α', 469, γ', 442, Aeol. ξ', 294. v. ἔξημι.
 ἔρπεια O. δ', 418.
 ἔρπυζειν, βαδίζειν, ψ', 225, O. α', 193, ν', 220.
 ἔρρειν, ἔρχεσθαι θ', 238, ι', 364, O. δ', 367. ἔρρε θ', 164. cf. ι', 377.
 ἔρριγω. ἔρριγησι γ', 353.
 ἔρσαι εἰνε ἔρσαι O. ι', 222.
 ἔρσηεις ξ', 348.
 ἔρυνειν ν', 403—406.
 ἔρυνμηλος ταῦρος σ', 580.
 ἔρυνν α', 141. tractare, differre, λ', 454.
 ἔρυν ἐπὶ τιμ, tendere in al., ο', 464.
 ἔρ. ἵππους ἐπὶ στίχας γ', 113.
 ἔρ. τινὰ χλαίνης, ἢ χιτῶνος, χ', 493.
 ἔρυσθαι, abstrahere, ε', 298. cf. ib. 456. σάζειν, π', 542. φυλάσσειν, φ', 230. ἔρ. ἔπος τινός α', 216. μάχαιραν, γ', 271. ναῦν O. δ', 666.
 ἔρ. τινὶ δ', 138. ἔρ. τινὰ χρυσῶ χ', 351. φάσανον α', 190. ἔρ. χόλον α', 584. εἴρωτο π', 542. cf. μετὰ ἔρυσθαι O. ε', 484.
 ἔρυσθαι κ', 484.
 ἔρυσθός χαλκός ι', 365.
 ἔρυνάκειν ε', 262, ζ', 80, η', 342.
 ἔρυνανθῶν, ἔρυνάνειν, O. α', 199, κ', 429.
 ἔρυνειν, διείργειν, κ', 161. ἔρυνειν τινὰ τινος σ', 126.
 ἔρυνμα χρός δ', 137.
 ἔρυνμός C. 230.
 ἔρυνάματα ἵπποι ο', 354.
 ἔρυνίπολις, cognomen Minervae, ζ', 305, h. 29, 3.
 ἔρχατάσθαι O. ξ', 17.
 ἔρχεσθαι, ἀπέρχεσθαι, α', 168, ρ', 741. cf. ε', 150. ἔρχεσθαι, redire, φ', 62.
 ἔ. διὰ ἀσπίδος dicta lancea γ', 357, δ', 482. ἔρχ. ἐπὶ τιμ, δ', 251. ἔρχ. ἐς πόλεμον ε', 132. ἐς φύβον B. 226.
 ἔρχ. ἡσχυμμένον pro εἶναι σ', 180.
 ἔρχ. μετὰ τινὰ O. τ', 394. ἔρχ. περὶ φρένας, sentiri, exaudiri, κ', 139.
 ἔρχ. τεθνηῶτα pro ἐρύεσθαι ο', 161.
 ὀδύνη δὲ διὰ χρός ἡλθ' ἀλεγυῆ λ', 398. ἡλυθον α', 152. εἰλήλουθας ζ', 254. εἰλ—θει ε', 44. v. genit. cf. ἄλλη.
 ἔρωδιος κ', 274.
 ἔρωειν cedere, cessare, β', 179. ὀπίσω ψ', 433. fluere α', 303. ἔρ. τινος ν', 776. ἔρ. τινα ν', 57.
 ἔρωη, δύναμις, γ', 62, δ', 542. πολέμου, h. e. ἀνάπανσις, π', 302.
 ἔς θέρος, ἔς ὀπώρην, O. ξ', 386. ἔς περ ὀπίσω O. ο', 122. ἔς πόδας ἐκ κεφαλῆς σ', 353. ἔς τί, quousque, ε', 465.
 ἔσάγειν τινὰ pro πορεύεσθαι πρὸς τ', ζ', 252.
 ἔσαγειν ο', 240.
 ἔσαθρειν γ', 450.
 ἔσακούειν θ', 97.
 ἔσάλλεσθαι τι μ', 438, 466, μ', 558.
 ἔσαντα ἰδεῖν ρ', 334.
 ἔσβαίνειν ἄρματα ε', 239. cf. ib. 364.
 ἔσδέσκειν O. τ', 476.
 ἔσδύεσθαι τι ψ', 622.
 ἔσέρχεσθαι fig. O. α', 407, ρ', 157.
 ἔσθίμεναι O. ι', 479. cf. θ', 230.
 ἔσθιεν κ. πίνειν δῶμά τινος O. φ', 69. cf. O. δ', 318. τὸν — πῦρ ἔσθιει ψ', 182. v. ὀαπτειν.
 ἔσθλος, strenuus. β', 366, 709, δ', 458, ε', 581. ita Germani quoque aeno medio strenuos viros appellabant. bonos, quemadmodum imperator ille dixit Der Mann ein Ei, Der gute Schwervermann zwei. Nobilis, π', 573. peritius (ἀγορητής) γ', 152. probus, ι', 514. ἔσθλον ἔπος α', 108. v. κλέος.
 ἔσθόρειν μ', 462.
 ἔσίσθαι τι O. χ', 470.
 ἔσίεσθαι λόχον ν', 285.
 ἔσκαταβαίνειν O. ω', 222.
 ἔσκε γ', 180, ζ', 153.
 ἔσματοςσθαι ρ', 564.
 ἔσώπτεσθαι ὀφθαλμοῖς ε', 212.
 ἔσπειν β', 484.
 ἔσπέριος, ἔσπερα, O. β', 357, 385. v. ἡοῖοι.
 ἔσπερος O. α', 422, 23 (μέλας); δ', 786.
 ἔσπεσθαι α', 158, λ', 472. δουρεῖ, cor-ripi hasta percussum, μ', 395.
 ἔστυμένως γ', 85, ψ', 172.
 ἔστε et εὔτε conf. E. 10, 4.
 ἔστωρ ω', 272.
 ἔσφάρειν λ', 495.
 ἔσφαρειν ὕδαρ pro ἐς ὕδ. O. ζ', 91.
 ἔσχαρα O. ζ', 52. ἔσχαρα πυρός, Wachfeuer, κ', 418. ἔσχάρω O. η', 169.
 ἔσχατάω β', 508, 516. ἔσχατόωντα; eimen Nachzügler, κ', 206. id posuerim pro ἔσχατιώωντα ap. Etym.
 ἔσχατιή λιμένος O. β', 391. πολέμου λ', 524.
 ἔσχατος, ἐπδότατος, O. φ', 9. ἔσχατα, ἔσχάτως, λ', 8.
 ἔσχέθειν, καλύειν, μ', 184.
 ἔσχ' ἢ perperam scriptum, ut videtur, pro αἴσχη, αἴσχα, O. β', 346.
 ἔσω et ἐγὼ confundi visa τ', 261.
 ἔτ' et ἐπ' confundi visa β', 413.
 ἔταιρείη φιλότης M. 58.
 ἔταιρη δαιτός M. 31. cf. O. ρ', 271.
 ἔταιρίζειν homini amico dictus Mercurius ω', 335. ἔταιρίζουσαι πᾶσι θεοῖς Χάριτες V. 95, 96.

- ἑταῖρος β', 417. ἑτ. τινος dictus κατ' ἔξοχὴν π', 195. cf. γ', 259. ἑταῖρος ἀνὴρ ρ', 466. ἑταῖρος ἐσθλὸς οὖρος O. λ', 7.
 ἑτάρη δ', 441.
 ἑταρίζεσθαι ν', 456.
 ἑταρος α', 179, 183.
 ἑτάρω male scriptum, ut videtur, pro ἑτέρω O. φ', 216.
 ἑτέον β', 300, ε', 104.
 ἑτεροακῆς δῆμος ο', 737. νίκη η', 26, O. χ', 236.
 ἑτερομήμωρος O. λ', 302.
 ἑτερος. ἕξ ἑτέρων ἑτερά ἐστιν O. ρ', 266. ἑτεροι dictum pro δεύτεροι μ', 93.
 ἑτέρον et ἑταίρου confusa τ', 80. ann. cf. O. φ', 216.
 ἑτέρωθεν α', 247, ε', 668.
 ἑτέρωθεν O. δ', 531. ἑτ. πυνθάνεσθαι τι ε', 351.
 ἑτέρωσε δ', 492. ἑτ. βάλλειν κάρη ψ', 697.
 ἕτης, civis, Landsmann, O. δ', 3, 16. ἕτης καὶ ἑταῖρος η', 295.
 ἑτήτυμος νόστος O. γ', 241. ἑτήτυμον κλέος A. D. 176. ἑτήτυμον, ἑτητύμως, α', 558, σ', 128.
 ἕτι, adhuc, olim, ζ, 465. in posterum, O. β', 230, ε', 8. praeterea, O. ψ', 228. ἕτε δὴν O. β', 296.
 ἑτοιμάζειν α', 118.
 ἑτοιμὴ μητις ι', 425. ἑτοιμα, manifesta, ξ', 53.
 ἕτυμον ἔρειν κ', 534. ἕτυμον, ἑτύμως, ψ', 440.
 ἑτώσιος, irritus, γ', 368, O. χ', 256. ἑτώσιον ἄχθος ἀρούρης σ', 104.
 εν et α conf. M. 447. εν et εο O. κ', 204. v. o. εν passim restituendum pro εο, O. ω', 323. ann. cf. β', 684 et ann. ad γ', 10.
 εὐ ο', 165.
 εὐ γιγνώσκειν τινὰ γ', 235. εὐ εἰπεῖν τινα O. α', 302. εὐ ἔργειν sive ἔρδειν ε', 650. εὐ ζῶειν A. P. 353. εὐ καὶ ἐπισταμίως κ', 265, O. υ', 161. εὐ κατὰ κόσμον λ', 48. εὐ τίθεσθαι, v. τίθ. εὐ. εὐ φρονεῖν τι O. η', 74, 5.
 εὐαγγέλιον O. ξ', 154.
 εὐαγέως C. 274.
 εὐάδω ξ, 340.
 εὐανθής f. O. λ', 319. εὐανθής χορὸς h. 31, 14.
 εὐβοτος O. ο', 406.
 εὐγμα O. χ', 249.
 εὐγνωμπτος O. σ', 294.
 εὐδεῖλος O. β', 167.
 εὐδειν. εὐδησι ε', 524.
 εὐδεσκε χ', 503.
 εὐδικίας ἀνέχειν O. τ', 111.
 εὐδμητος α', 448, μ', 36. cf. O. υ', 302. εὐειν διὰ φλογὸς Ἡφαιστοιο ι', 468.
 εὐεργασία O. χ', 235.
 εὐεργῆς δίφρος ε', 586. νηῦς ω', 396.
 εὐεργός O. λ', 433.
 εὐζυγος ναῦς O. υ', 116.
 εὐζωνος α', 429, ζ', 467, C. 212.
 εὐηγενής λ', 427.
 εὐηγεσία O. τ', 114.
 εὐήκης χ', 319.
 εὐήνωρ οἶνος O. δ', 622. χαλκὸς O. υ', 19.
 εὐήρτος C. 106.
 εὐθηλῆς h. 8, 9.
 εὐθηνεῖν h. 31, 10.
 εὐθριξ ἵππος ψ', 13.
 εὐθρονος O. ζ', 48.
 εὐθυμος O. ξ', 65. εὐθύμως B. 159.
 εὐίππος A. P. 33.
 εὐκαμπῆς κλεις O. φ', 6.
 εὐκέατος O. ε', 60.
 εὐκῆλος α', 554. αἰθρη ρ', 371.
 εὐκλειή δ', 284.
 εὐκλειῶς χ', 110.
 εὐκνημῖς α', 17.
 εὐκόσμητος M. 384.
 εὐκραϊος M. 209.
 εὐκτα μίγνεσθαι τι ξ', 98.
 εὐκτιμεῖν Ἰθάκη O. γ', 52. cf. β', 712 etc. εὐκτιμεῖναι ἀγναι λ', 391.
 εὐκτιτος β', 592.
 εὐκνυλος ἀπήνη O. ζ', 58. ἀσπις ε', 453, μ', 426.
 εὐλείμων O. δ', 607.
 εὐλη τ', 26. v. αἰόλος.
 εὐλοφία O. τ', 446.
 εὐμενέτης O. ζ', 185.
 εὐμήκης B. 130.
 εὐμηλος O. σ', 406.
 εὐμμελῆς δ', 47, ρ', 23 etc.
 εὐν et ἔον permisceri visa O. ρ', 5.
 εὐναιόμενος α', 164, ι', 149.
 εὐνάζειν O. δ', 408. εὐνάζεσθαι dictae aves O. ε', 65. cf. ib. 119 etc.
 εὐναιεταῖοι. δόμοι εὐναιετᾶντες ζ', 497. πόλις εὐναιετᾶσσα ξ', 415.
 εὐνῆν O. δ', 440. fig. ibidem 758. εὐνᾶσθαι β', 821, γ', 441. τινὶ π', 176.
 εὐνή, ancora, ξ', 77. v. ann. ad α', 436.
 εὐνή, lustrum, λ', 115. στροῶμα, O. χ', 179. εὐνή μαλακῆ ι', 618, κ', 75.
 εὐναί, castra, κ', 408, 464. εὐναί Typhoei β', 783. εὐνήφιν O. β', 2.
 εὐνίς τινος χ', 44.
 εὐννητος σ', 596, ω', 580.
 εὐνομία O. ρ', 487.
 εὐξείτος η', 5.
 εὐξοος β', 390, δ', 105, κ', 373.

εὐρομος α', 23, Ο. δ', 358.
 εὐροθος Ε. 7, 2.
 εὐρατέρεια Ἑλένη ζ', 292. cf. Ο. λ', 234.
 εὐπεπλος ε', 424, ζ', 372, 78.
 εὐπηκτος ν', 703. εὐπηκτον μίγαρον β', 661, ν', 144.
 εὐπλειην adubitatum Ο. ρ', 467.
 εὐπλεκτής δίφρος ψ', 436. θύσανος β', 449.
 εὐπλεκτος ψ, 115.
 εὐπλοία ι, 362.
 εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί Ο. β', 119.
 εὐπλόκαμοι ἀμφίπολοι χ', 442.
 εὐπλυνὲς φάρος Ο. θ', 392.
 εὐποίητος ε', 466, Ο. ν', 369.
 εὐπόλεμος h. 8, 4.
 εὐπρήσσεισκον Ο. θ', 259.
 εὐπρηστος ἀντή δ', 471.
 εὐπρυμνος δ', 248.
 εὐπρυγος Τροίη η', 71.
 εὐπυλος Ἴλιος ε', 551.
 εὐρά ξ λ', 251, ο, 541.
 εὐράσκειν α', 498.
 εὐρος Ο. μ', 326 etc.
 εὐρύραφης Ο. β', 354.
 εὐρύρειτης ζ', 34.
 εὐρύρης, a quo εὐρύρειος pro ἑρέος ζ', 508.
 εὐρύρρος η', 329.
 εὐρυάγγιος β', 12, ξ', 88.
 εὐρυβίης C. 294.
 εὐρυκρεῖων α', 102.
 εὐρυμεταποβούς κ', 292.
 εὐρύνειν ἀγανά Ο. θ', 260.
 εὐρυόδειος Ο. γ', 453.
 εὐρύοπης, εὐρύοψ, Ζεὺς α', 498, ε', 265, π', 241.
 εὐρύπορος θάλασσα ο', 381, Ο. μ', 2.
 εὐρύρεθρος φ', 141.
 εὐρυρέειν β', 849, φ', 186, 304.
 εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ ψ', 74.
 εὐρύς πόντος ι', 72. στρατός α', 384.
 Ἀνίκη εὐρείη ζ', 173, 188, 210. εὐ-
 ρύτερος ὄμοις etc. γ', 194, 210, 227.
 εὐρύ, εὐρείας, ε', 545, Ο. γ', 204.
 εὐρύσθενής η', 455.
 εὐρύχορος Ἑλλάς ι', 478. cf. β', 498, Ο. δ', 635.
 εὐρύεις ν', 65. εὐρύενται κέλευθα Ο. α', 10.
 εὐς β', 819, ν', 691. ἔθος α', 393, ξ', 9.
 εὐσκαρθμοι ἵπποι ν', 31.
 εὐσκοπος. ν. Ἀργεῖφοντης.
 εὐσσελιος ναῦς β', 170, ξ', 97.
 εὐσταθεὲς μίγαρον σ', 374.
 εὐστέφανος Ἀφροδίτης Κυθήρια, Ο. θ', 267, 288, V. 6. εὐστέφανος Θήβη
 σ', 99.
 εὐστρεπτος Ο. β', 426.

εὐστρεφής Ορεά, 427.
 εὐστρεπος ἄωτος ν', 599.
 εὐστρωτος C. 285.
 εὐτ' ἀνὰ, 242.
 εὐτείχεος πόλις α', 129.
 εὐτείχητος V. 112.
 εὐτρητός ἱμάς κ', 567. τελαμών η', 304.
 εὐτρητός Ο. ι', 425, ξ', 532.
 εὐτρητός ζ', 182.
 εὐτροχὼν ἄρμα θ', 437.
 εὐτυκτος ν', 240, Ο. ξ', 278.
 εὐνμος Α. D. 319.
 εὐρημειν ι', 171.
 εὐρήμας Α. D. 171.
 εὐφθογγος Marg. 3.
 εὐφραίνειν η', 294, 97, Ο. ν', 44. εὐφρ-
 τινὰ ἔπεισιν ω', 102.
 εὐφρονέων α', 73.
 εὐφροσύνη. ν. ἰαίνεσθαι.
 εὐφρων, εὐφρων, lactus, ο', 99, Ο. ρ', 531. σίπος γ', 246.
 εὐφρής δ', 147.
 εὐχάλιος η', 12.
 εὐχερός B. 62.
 εὐχεσθαι α', 43. ε. εἶναι ι', 60. εὐχεσθαι,
 gloriari, γ', 430. optare, ε', 121.
 εὐχετάσθαι ζ', 268. ἔπεισιν μ', 391. ἐπι-
 τινι Ο. χ', 412. τινι, ὡς θεῶ, χ', 394.
 εὐχὸς διδόναι τινι, gloriam afferre ali-
 cui, ε', 285, 654.
 εὐχρὸς δερμά Ο. ξ', 26.
 εὐχολή α', 65, Ο. λ', 34. ἀγανη, vo-
 tum ratum habitum, ι', 499, Ο. ν', 357. gloriatio β', 160.
 εὐώδης θάλαμος γ', 332. εὐώδες ἔλαιον
 Ο. β', 339. μίγαρον M. 65.
 εὐώπης Ο. ζ', 113.
 ἐφάλεσθαι ἐπάλο ν', 643. ἐπάλεμος
 η', 260.
 ἐφαλος β', 538.
 ἐφανδάνοι η', 453.
 ἐφάπτεσθαι Ο. μ', 241, 2.
 ἐφάπτεν τινι κηδὰς β', 15, ζ', 241.
 ἐφάπτεσθαι τινος χερσίν Ο. ε', 348.
 εἰ δὴ σπιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται
 μ', 79. cf. Ο. γ', 33. ἐπι δ' ἀσπίς
 Ο. εἰσφθη, ν', 543.
 ἐφαρμόσειν τ', 385.
 ἐφαρσίνεσθαι, 297.
 ἐφείζεσθαι δεινρόφ γ', 152. δίφρω Ο.
 δ', 717. ἐρετμά Ο. μ', 171. τινὲ ψ',
 878.
 ἐφέλιμοι ἐφελκόμενοι πόδες ψ', 696.
 ἐφέπειν λ, 496. πότμον φ', 588.
 ἐφέπεσθαι δ', 63.
 ἐφέπεσον Ο. μ', 330.
 ἐφέστιος β', 125.
 ἐφετμή α', 495.

- ἐφενρίσκειν β', 198, ε', 168.
 ἐφεψιάσθαι τι O. τ', 331.
 ἐφηγεῖσθαι β', 690.
 ἐφημέριος, διήμερος O. δ', 223.
 ἐφημοσύνη ρ', 697.
 ἐφήσθαι τι O. ζ', 309.
 ἐφίενα λᾶαν γ', 12. ἐφ. τινὶ ἄεθλον
 O. τ', 576. βέλος α', 382. πότμον
 δ', 396. τόξα ε', 206. ἐφ. τινὰ ποιῆν
 τι α', 518, σ', 108, 124, O. ξ', 466.
 ἐφ. τινὰ τι ω', 117. τί τι α', 51.
 ἐφίεσθαι τί τι νη', 82.
 ἐφιζάνειν δειπνῶν κ', 578. ἐφιζάνων
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις τινὶ κ', 26, 91.
 ἐφίξειν ι', 455, O. γ', 411.
 ἐφίξεσκε O. ρ', 331.
 ἐφίστασθαι διφρῶ ρ', 609. θύραις λ',
 644, O. α', 120. ἐφ. τι κ', 124.
 hostium β', 473.
 ἐφόλιακιον O. ξ', 352.
 ἐφομαρτεῖν θ', 190, μ', 412.
 ἐφοπλίσειν δαῖτα δ', 344. cf. θ', 502.
 ναῦν O. β', 295. v. ὀπλίσειν.
 ἐφορᾶν γ', 277.
 ἐφορᾶν γ', 165, ζ', 410. ἐφορᾶσθαι
 β', 794. ἔγχει ρ', 465.
 ἐφρυγίσειν ι', 368.
 ἐφύδρος O. ξ', 460.
 ἐφύπερθε ξ', 184.
 ἐψυμοσ O. θ', 320.
 ἔχειν, cingere, munire, κ', 264. ἔχειν,
 curare, ε', 710, λ', 271, ρ', 476, O.
 δ', 737, ζ', 183, η', 68. ἔχειν, δια-
 κείσθαι, μ', 433, ν', 679. ἔχειν ἀτρέ-
 μας, ν', 557. ἔχειν dicti equi aurigam
 et currum ξ', 431. ἔχειν et ποιῆσθαι
 dici solita περιφραστικῶς σ', 495, ann.
 ἔχειν γυναῖκα γ', 123, λ', 740. φέρ-
 μιγα α', 603. ἔχειν, dirigere. ἵππους
 ε', 752. ἔχειν, κατέχειν, incolere, β',
 500. φυλάσσειν, α', 18, ε', 749, μ',
 456, O. τ', 38. ἔχειν πόνον pro πο-
 νεῖν et similia ε', 593, 667, 895, ι',
 305, ξ', 57, π', 105, σ', 495, O. π',
 86. ἔχειν τινὰ dicta τιη' ι', 609. cf.
 ρ', 143, σ', 515, O. θ', 344. ἔχειν,
 πορεύεσθαι, ν', 326. ἔχειν, posse,
 η', 217, ρ', 354, O. σ', 364. ἔχειν
 sensu rariore tutandi ε', 473, ω', 730.
 ἔχειν, tenere, manere, π', 740. ἔχειν,
 ὑπέχειν, ι', 209. ἔχειν ἐν χειρὶ τινος,
 in manibus alicujus depositum habere,
 σ', 505. ἔχειν ἑρεῖα O. λ', 23. νῆα,
 appellere, O. ι', 279. ἔχειν τι φρεῖν
 β', 70, ω', 282. ἔχειν τι κώτον ν',
 517. ἔχειν τινὰ ποιῆν τι, ε. τινὰ
 τινος, retinere al. ab aliqua re faciendā,
 β', 275, ν', 687, χ', 474. ἔχειν χειρὰς
 τινος, manibus tenere al., σ', 33. v.
 τρόμος, χέειν. ἔχεσθαι, σχέσθαι. ἔχε-
 σθαι, ἀπέχεσθαι, ξ', 129. ἔχεσθαι ἐκ
 τινος O. ζ', 197. ἐχ. κακότητι O. θ',
 182. κρατερῶς π', 501. κωνυφῶ χ',
 409. μετὰ τισι σ', 130. cf. ib: 197.
 πρὸς ἀλλήλους O. ε', 329. τινὸς α',
 513. et f. ι', 102. τινὰ τινος ι', 655.
 ἔχεσθαι τι dicta nupta ζ', 398. ἐχ.
 μάχης γ', 84. φόβου O. ω', 57. ἐχ.
 φρεῖν O. ρ', 238. σχοῖατο β', 98.
 σχόμενος περι δουρὶ, hastae affixus,
 ν', 570.
 ἐχεπευκῆς α', 51, δ', 129.
 ἔχεσκον ὕβριν O. δ', 627. ἔχεσκες, ἐχε-
 σκεν γ', 219, ε', 472, ι', 333, χ', 458.
 ἐχέσθων ι', 341, O. ν', 332.
 ἐχθαίρειν ι', 452, O. γ', 215. ἐχθαίρειν
 dictus xenodochos hospitem, quem in-
 vitum retinet, O. ο', 71.
 ἐχθεσθαι τι O. δ', 502.
 ἐχθιστος α', 176, β', 220.
 ἐχθοδοπεῖν α', 518.
 ἐχθρός. v. κεραλή.
 ἔχμα μ', 260, M. 37.
 ἔψειν Νόστ. 3.
 ἐψιάσθαι O. ρ', 530.
 —εω contractum γ', 152, ι', 558, κ', 43.
 (χωεώ.)
 ἐώ—contractum κ', 344.
 ἔω, ἔννυμι ἠέρα ἐσσαμένω ξ', 282.
 ἔω, ἔσω, ἔσω, α', 311. εἶσε λόγον ζ', 189.
 ἔω, ἔημι. ἐέσσατο O. ξ', 297.
 ἔωθε. v. ἔθω.
 ἔως, εἰως, μέν v. ellipsis.
 ἔως et ὡς conf. O. γ', 301.
 ζαῆς μ', 157, O. ε', 368.
 ζάθεος α', 38, 452, β', 508 etc.
 ζάκοτος γ', 220.
 ζατρεφῆς η', 223, O. δ', 451.
 ζαμινίστατος M. 307.
 ζαφλεγῆς φ', 465, h. 8, 8.
 ζαχορῆς ε', 525.
 ζεῖα O. δ', 41.
 ζεῖν α', 349, φ', 362, 65.
 ζεύγλη ρ', 440.
 ζευγνύμεναι γ', 260. σανίδες ἐζευγμέ-
 ναι pro κειλευμέναι σ', 276.
 ζεύγος σ', 543.
 ζηλήμονες O. ε', 118.
 ζηλοσύνη A. D. 100.
 ζῆν καὶ ἐπὶ χθονὶ δέρεσθαι α', 88.
 ζητεῖν ξ', 258. βουλήν B. 150.
 ζητεύειν M. 392.
 ζόφος. unde ducta sit haec vox, pariter
 ac ζεφύρος et Ζεὺς, quaeritur ann.
 ad O. γ', 335. ζόφος et ἠώς oppo-
 sita O. κ', 190. ζόφος ἠερόεις φ', 56.
 ζυγῶδεςμοσ ω', 270.
 ζυγὸν ἐϋζοον ν', 706. ἵππειον ε', 799.
 ἄγειν ὑπὸ ζυγῶν O. γ', 383.

- ζυγός lyrae *λ'*, 187, *M.* 50.
 ζυγόφιν *ω'*, 576.
 ζωάγια ὀφέλλειν *O.* *θ'*, 462. *τίνειν*
σ', 407.
 ζωορῆν, ζῶντα ἄγειν, *ζ'*, 46. ζωορῆν
 θυμὸν, h. e. ἀναζωοποιεῖν, *ε'*, 698.
 ζῶειν ἀγαθὸν βίον *O.* *ο'*, 491.
 ζωῆ, victus, *O.* *ξ'*, 98.
 ζῶμα *δ'*, 187, 216.
 ζώνη, cingulum. τίθεσθαι παῖδα ὑπὸ
 ζώνη *V.* 256, 283. ζώνη, pars quae-
 dam corporis, *λ'*, 234.
 ζωννύαι ζώνην *ξ'*, 181. ζώννυσθαι
 χαλκὸν *ψ'*, 130.
 ζωννύσκειτο *ε'*, 857.
 ζωός *ε'*, 515.
 ζωρός. ζωρότερον, meracius vinum, *ι'*,
 203.
 ζωῆ *ε'*, 887.
 ζωστήρ *ε'*, 539, *λ'*, 236.
 ζωστρον *O.* *ξ'*, 33.
η et *αι* conf. *O.* *χ'*, 306. *η* et *ει* *O.* *δ'*,
 33, *M.* 131. *η* et *η* *O.* *ζ'*, 78. *η* et *η'*,
 ut videtur, *π'*, 244. *η* et *ι*, 208, *O.* *μ'*,
 301 ap. *Am. Q.* *η* et *αι* *O.* *ο'*, 178. cf.
O. *λ'*, 413. *η* et *ω* *χ'*, 33, *O.* *ω'*,
 379. v. *α'*.
η insertum vocabulis nonnullis *λ'*, 427.
η p. *ε* positum metri causa *β'*, 763.
η et *αν* permisceri visa *β'*, 289. *η* et
καλ conf. *α'*, 114 ap. *E.*, *ω'*, 614, *O.*
ζ', 245. *η* periisse visum *O.* *ζ'*, 123.
η asseverantis *α'*, 254, 5. et *σ*.
η p. *ε*φη *ε'*, 533 et *σ*.
η et *ει* conf. *O.* *κ'*, 66.
η — *δη*, si divinavi, *γ'*, 46.
η *δη* *α'*, 518 etc.
η *θ*εμς *ε*στιν, ubi fas est, ubi solet,
β', 73.
η *θ*ην *λ'*, 365.
η *μ*εν p. *η* *μ*ην *α'*, 77. in formula juris-
 jurandi *ξ'*, 275. *η* *μ*εν et *η* *μ*εν con-
 fusa *ξ'*, 234. v. *ann.* ad h. l. in *Add.*
vol. 6.
η *μ*εν *δη* *β'*, 798.
η *μ*ην καὶ ante dicta confirmantis, *β'*,
 291.
η *π*ου *γ'*, 43.
η *ρ*α *ε'*, 280 et *σ*.
η *ρ*ά *νυ* *ζ'*, 215.
η *τ*ε *ε'*, 350.
η βαιός *β'*, 380, *ζ'*, 141 etc.
η βάν *ε'*, 550. *η* βώμι pro *η* βώοιμι *η'*,
 133.
η βη πολυήρατος, χαριστάτη *κ'*, 279,
*π*ο' 366. *η* βησιμένος *η* βης *ψ'*, 432.
η γά *α*θρός *α'*, 252.
η γέσθαι *η* γέσθων *Α*χαιῶν dictus Cal-
 chius *α'*, 71.
η γεμονεύειν *β'*, 527, 540 etc. ζῶον ὕδατι
φ', 258.
η γεμών *δ'*, 538.
η γερέσθαι *κ'*, 127.
η γερέθεσθαι *γ'*, 231.
η γηλάζειν *O.* *λ'*, 617.
η γήτωρ *δ'*, 285. *η* γήτορες *η* δὲ μέδοντες
π', 164 etc.
η δ' et *η* δ' confundi visa *O.* *ν'*, 69. *η* δ'
 et *η* τ' *O.* *ζ'*, 287.
η δὲ et *η* ε' conf. *ψ'*, 365, *O.* *δ'*, 371. cf.
ann. ad *Il.* *ο'*, 105. in *Add.* vol. 6.
η δὲ καὶ. v. *α'*, 334, sed collatis iis, quae
 annotavimus ad *ε'*, 128.
η δη καὶ ἄλλοτε *α'*, 590.
η δος *α'*, 576.
η δουπέης *α'*, 248.
η δύποτος *O.* *β'*, 340.
η δός. v. *γ*ελαῦ.
η δω, ἀνδάνω. ἐαδὼς πᾶσι μῦθος *ι'*,
 173. *η* σατο *O.* *ι'*, 353.
η ε' *ε'*, 484.
η ἑλιος *δ'*, 44.
η εν et *η* λθεν confundi visa *O.* *ξ'*, 290.
η ἐπερ *α'*, 260.
η ἐρέθεσθαι *ιον.* *β'*, 448. *η* ἐρέθεσθαι *f.*
γ', 108.
η ἐριος *α'*, 497.
η ἐροειδῆς πόντος *ψ'*, 744. *η* ἐροειδῆς,
 per aërem, *ε'*, 770.
η ἐρόεις *θ'*, 13. *η* ἐρόεντα κέλευθα *O.*
ν', 64.
η ἐροφοίτις Ἐριννός *ι'*, 571, *τ'*, 87.
η ἐρόφωνοι κήρυκες *σ'*, 505.
η ἦο πολλή *γ'*, 381. *η* ἦοι κ. νεφέλη κα-
 λύπτεσθαι *O.* *θ'*, 562.
η θειος. *η* θειε *ζ'*, 518. *η* θειή κεφαλή
ψ', 94. nominare Ulysses veritus Eu-
 maeus *η* θειον appellare dicit *O.* *ξ'*,
 147—49.
η θος. *η* θεα καὶ νομὸν ἔκπων *ζ'*, 511.
η θεα σωῶν *O.* *ξ'*, 413.
η et *ει* conf. *O.* *λ'*, 33. v. *η*ν.
η α *ν'*, 103, *O.* *β'*, 289 etc. *η* α, *η* α,
O. *δ'*, 363.
η ἴθρος *λ'*, 60.
η ἴοεις *ε'*, 36.
η ἴος Φοῖβος *ο'*, 365.
η ἴων *β'*, 92.
η κα *γ'*, 155.
η κει et *οἶκοι* permisceri visa *O.* *ο'*, 178.
η κειν *ε'*, 478.
η κιστος, ἀκέντητος, ἀδμῆς, *ζ'*, 94.
η κιστος *ψ'*, 531.
η λανάτη *ζ'*, 491.
η λάκατον *O.* *ξ'*, 53.
η λασεν et *η* λυθεν confundi visa *O.* *ο'*,
 223.
η λάσκειν *β'*, 470, *ν'*, 104.

- ἤλεκτρον, — τρα, O. δ', 73, ο', 460.
 ἤλεκτρος dictus sol ζ', 513, τ', 398.
 ἤλιβατος πέτρη ο', 273.
 ἤλιθα O. ε', 483.
 ἤλικιη ζ', 419.
 ἤλιτόμηρος τ', 118.
 ἤλος α', 246.
 ἤλος sive ἤλεος ο', 128, O. β', 243.
 ἤλεος οἶνος O. ζ', 464.
 ἤμα ψ', 891.
 ἤμαθόεις ι', 153.
 ἤμαρ αἰσιμόν τινος θ', 72. cf. A. P. 179. ἤμ. δούλιον, ἐλεύθερον, ζ', 455, 463. cf. κοπηθό. ἤμ. κακόν, κακότης, O. κ', 269, 288. ἤμ. ὄρφανικόν χ', 490. ἤμ. ὑπὸ Τρῶεσσι δαμῆναι ν', 98. ἤματα, interdiu, O. π', 365. ἤματα πάντα ζ', 235, 76 etc. v. ἠλεείς.
 ἠμάτιος ι', 72.
 ἠμαίσιον ε', 258.
 ἠμὲν — ἠδὲ ἠ', 301. ἠμὲν —, ἠδὲ καὶ —, μ', 159. ἠμὲν — καὶ — ο', 669. ἠμὲν — τὲ — O. θ', 575.
 ἠμενος et εἰμένος confundi visa O. τ', 327.
 ἠμέτερον O. η', 301.
 ἠμέτερα ι', 619.
 ἠμιδαῆς π', 294.
 ἠμιθεοὶ ἄνδρες μ', 23.
 ἠμιν posteriore brevi ε', 417, O. κ', 563.
 ἠμίονεος ω', 266, 68.
 ἠμίονος η', 333. ἀγροτέρα β', 852.
 ἠμιπέλεκκον ψ', 851.
 ἠμίπυος B. 255.
 ἠμισύς. ἠμισύ τινος ζ', 193.
 ἠμισέες φ', 7.
 ἠμιτάλαντον χρυσοῦ ψ', 751, 796.
 ἠμιτελής β', 701.
 ἠμόνες ἄνδρες ψ', 886.
 ἠμός α', 475, 477 etc.
 ἠμύειν β', 148, 373.
 ἠν et ἠν conf. O. ω', 198.
 ἠν et ἔν conf., ut videtur, ρ', 271.
 ἠν et μῆ conf. O. τ', 83.
 ἠν ποτε α', 166.
 ἠνεμόεις ἐρινεὸς χ', 145. ἠνεμόεσσα Ἴλιος γ', 305.
 ἠνία ἵππων αἰρεῖν θ', 318. ἠνία σιγαλόδεντα ε', 226, 328.
 ἠνιοχεύειν O. ζ', 319.
 ἠνιοχεὺς ε', 505.
 ἠνίοχος θεράπων ε', 580, ν', 386.
 ἠνίπαπε β', 245.
 ἠνις ζ', 94.
 ἠνορή ἐρατεινὴ ζ', 156.
 ἠνορήφι δ', 303.
 ἠνοψ χαλκός σ', 349, O. κ', 360.
 ἠοίη O. δ', 447.
 ἠοῖοι κ. ἐσπέριοι ἄνθρωποι O. θ', 29.
 ἠοὺς et ἠὼς confusa φ', 111.
 ἠπαο λ', 579.
 ἠπαιδανός θ', 104.
 ἠπειρόνδε O. ε', 56.
 ἠπειρος α', 485. μέλαινα O. ζ', 99.
 ἠπερ ἠ', 286.
 ἠπεροπεύειν γ', 399.
 ἠπεροπεύς O. λ', 363.
 ἠπεροπεντής quis proprie dicatur, γ', 39. ann.
 ἠπητής B. 184.
 ἠπιόδωρος ζ', 251.
 ἠπίος ὡς πατήρ O. β', 47, 234. ἠπίον εἶναι τιμι θ', 41. ἠπία sive ἠπια δῆνεα εἶδεναι δ', 361. ἠπια φάρμακα δ', 218.
 ἠπύειν ζ', 399 etc.
 ἠπύτα κήρυξ η', 384.
 ἠρα φέρειν vel ἐπιφέρειν τιμὴ α', 572, 578. ἠρα φέρειν θυμῷ, animo indulgere, ῥάθυμειν, ζ', 132.
 ἠρὶ ι', 360.
 ἠρίον ψ', 126.
 ἠρώς ἀνάξ ν', 582. ἠρώς ἀνήρ ν', 346.
 ἠρώς dictus Achilles κατ' ἐξοχήν, qui faceret ludos, ψ', 824. ἠρώος O. ζ', 303. ἠρωῖ (?) O. θ', 483.
 — ἠς dat. ε', 552.
 ἠς et ἠ conf. O. δ', 497.
 ἠσθαι neglecti α', 134. ἠσθαι ὄνειδίζοντα β', 255. ἔαται γ', 134. εἶατο γ', 149. v. ἀτρέμας.
 ἠσθε et ἠσθιε permisceri visa O. ρ', 358.
 ἠσχυνε et ἠχλυσε permisceri visa ο', 24.
 ἠτοι α', 68, ε', 447 etc. ἠτοι media oratione β', 813.
 ἠτὸρ ἀπαυροῦν, occidere, φ', 201, ω', 50. cf. ε', 250. ἠτ. ἐν φρεσὶ π', 242.
 φίλον ἠτορ ε', 670. ἠτορ χάλκειον β', 490.
 ἠυγένειος ο', 275 (λίς), h. 19, 39.
 ἠυγενής V. 94.
 ἠυθέμεθλος h. 31, 1.
 ἠὺς τε μέγας τε β', 653, λ', 221 etc.
 ἠύκομος α', 36.
 ἠὺτε α', 359 etc. ἠὺτε p. ἠ δ', 243.
 ἠὺτε γ', 10.
 ἠφαιστος β', 426.
 ἠχη β', 209.
 ἠχίης α', 157. ἠχίηεντα δώματα O. δ', 72, C. 104.
 ἠχι γ', 326.
 ἠῶθεν η', 372.
 ἠῶθι πρό λ', 50.
 ἠῶν B. 13.
 ἠὼς diēta diei pars usque ad meridiem θ', 66. J. H. Voss. anni ad Arat. 287.: „Hw̄s ist lux, Tageslicht, überhaupt; im Zusammenhang auch beginnendes

- oder zunchmendes, wofür wir Frühe
 oder Morgen sagen: "ὄπ' ἠώ τ',
 ἠέλιόν τε, ε', 267. cf. μ', 239.
 θ et φ confusa φ', 172. v. θρ et O.
 θαάσσειν, θάσσειν, ι', 194, ο', 124.
 θαιρός μ', 459.
 θαλάμη polyri O. ε', 432.
 θαλαμηπόλος O. η', 8.
 θαλαμόνδε ἔσχατον O. φ', 8, 9.
 θάλαμος, τὸ ταμειῖον, O. β', 337. θά-
 λαμος νέος recens nuptae ρ', 36.
 θάλασσα α', 34 etc.
 θαλάσσια ἔργα β', 614.
 θάλαρα (?) χ', 504.
 θαλέθειν O. ψ', 191.
 θαλερός αἰθῆρος λ', 414. γάμος O. ζ',
 66. θαλερῆ φωνῆ ρ', 696. θ-όν
 δάκρυ β', 266.
 θαλίη πολλή ι', 143.
 θαλλειν fig. τεθαλυῖα ἀλοιφή O. ν',
 410. ἔερση ib. 245. τεθαλυῖα μολπή
 M. 452.
 θαλλός O. ρ', 224.
 θάλος figur. χ', 87.
 θαλπιῶν O. τ', 319.
 θαλπωρή κ', 223.
 θαλύσια ι', 534.
 θαμβεῖν α', 199, γ', 398.
 θάμβος γ', 342, δ', 79.
 θαμιός α', 52, ξ', 422.
 θαμῆς O. μ', 92.
 θαμιζεῖν σ', 386. ἅμα νηὶ O. θ', 161.
 θάμνος λ', 156.
 θαμνός κ', 264.
 θάνατος καὶ κηρ ο', 714. cf. O. β',
 352. κ. μοῖρα ε', 83, ω', 132. κ. μό-
 ρος O. ι', 61. cf. καθαρός, ταυηλεγῆς.
 θάνατον πολέεσι γενέσθαι τ', 274.
 θάπτεσθαι ὑπὸ χθονός O. λ', 52.
 θαρσαλέος φ', 430. θαρσαλέωτερον
 κ', 223.
 θαρσεῖν α', 92.
 θάρσος ε', 2. θάρσος ὄν, fiducia sua,
 animi, η', 153.
 θαρσύνειν τινὰ κ', 190.
 θαρσύνεσκε δ', 233.
 θάρσυνός τινι ν', 823, π', 70.
 θᾶσθαι C. 236.
 θάσσαν ο', 569. θᾶσσον δ', 64.
 θαυῖα ἰδέσθαι ε', 725.
 θαυμάζειν β', 320.
 θαυμάζεσκον O. τ', 229.
 θαυμαίνειν O. θ', 108.
 θαυμασιος M. 443.
 θαυμαστός C. 10.
 θεὰ dicta Musa κατ' ἐξοχὴν α', 1. γυνή
 εἰκνῖα θεῆσιν λ', 638.
 θεῖνά θ', 20.
 θεῖν dicti, qui navigant, O. γ', 288.
 θεῖν, περιτρέχειν, circumdare, um-
 herlaufen, ζ', 118. cf. ν', 275. θεῖν
 ἀμφὶ τινὰ ζ', 238. ἀπ' Ὀλύμπου λ',
 715. περι ψυχῆς χ', 161. θεῖν τι-
 νός, percurrere aliquid, ψ', 521.
 θεῖον ῥίμφα ἀπὸ χειρὸς δίσκος O. θ',
 193. θευσεσθαι λ', 701.
 θεῖον, θεῖον, sulphur, fulmen, θ',
 135, π', 228.
 θεῖονον, διαδέχου, μέγαρον O. χ',
 482, 494. cf. ψ', 50.
 θεμεν et θεομεν confusa, ut videtur,
 O. θ', 247.
 θεῖν ταχὺς π', 186.
 θεῖνεν ἕφεσιν O. χ', 443. θεῖνεν τινὰ
 παρ' οὐρα φ', 491.
 θεῖος, appellatio honorifica, δ', 192.
 θεῖος δόμος O. δ', 43. θεῖον γένος
 dicta Chimæra ζ', 180. θεῖον ποτόν
 O. ι', 205. θεῖοτέρη ὄψ O. μ', 185.
 θεῖλόπεδον O. η', 123.
 θεῖλον ὄμματα ἀνδρῶν ω', 343. γρόν
 μ', 255.
 θεῖλγεσκε O. γ', 264.
 θεῖλκῆρ h. 16, 4.
 θεῖλκῆρια βροσῶν carmina O. α', 337.
 πάντα ξ', 215.
 θεμέθλα, θεμεῖλια, ὀφθαλμοῦ ξ', 494,
 μ', 28 etc. στόμαχου ρ', 47.
 θεμεῖλια ψ', 255. v. θεμέθλα.
 θέμις, tributum. καὶ οἱ ὑπὸ σκηπτρῶ
 λιπαρὰς τελευσί θεμιστας ι', 156.
 θέμις ἀνθρώπων ι', 134. ξείνων O.
 ι', 268. θεμιστὲς Διὸς O. π', 403.
 θεμιστεύειν O. λ', 568.
 θεμιστοπόλος C. 103.
 θεμωσε (?) O. ι', 485.
 θέναρ ε', 339.
 θεόδμητος θ', 518.
 θεοειδής, generale epitheton heroum,
 γ', 450.
 θεοείκελος α', 131.
 θεοπροπέειν α', 109, β', 322.
 θεοπροπίη, θεοπροπίον α', 85, 385, ζ',
 438 et s.
 θεοπρόπος O. α', 416.
 θεός, τὸ θεῖον, O. γ', 173. θεός μετ'
 ἀνδράσιν ω', 258. θεός monosyllabum
 α', 18 etc. θεοὶ καὶ Ἑβριννύες τινός
 O. ρ', 475. θεοὶ μάκαρες α', 339,
 599. ῥεῖα ζῶντες O. δ', 805. cf. v.
 τιμῶν.
 θεουδῆς O. ζ', 121.
 θεόρην. ἐκ θ. ε', 101.
 θεόφρων Theb. 3, 3.
 θεράπνη A. D. 157.
 θεράπων. v. ἠνίοχος. θεράποντες Ἄρηος,
 Kriegsknechte, β', 110. θεράποντες
 Διὸς, reges, O. λ', 254.
 θερεῖν πυρὸς O. ρ', 23. cf. II. ζ', 331.

- θερμὰ δάκρυα χέειν ἠ', 426.
 θερμαίνεω. θερμὰ λοτρὰ θερμ. ξ', 6.
 θερμειν σ', 348.
 θερος χ', 151. θερεως O. ἠ', 118.
 θεσκελα ἔργα γ', 130.
 θεσκελον, θεσκελος, ψ', 107.
 θεσμός λεκτρον παλαιού O. ψ', 296.
 θεσπέσιος α', 591 etc. θεσπεσίη β', 367. θεσπεσίως φηβείσθαι σ', 636.
 θεσπιδαις πῦρ μ', 177, 441.
 θεσπις ἄελλα V. 209. αἰοιδῆ O. θ', 498.
 αἰοιδός O. ρ', 385.
 θέσφατον ε', 64.
 θέσφατος ἀήρ O. ἠ', 143.
 θερός et θέτις confundi visa ψ', 14.
 θεῶν et θεὰ conf. O. κ', 343.
 θεώτεραι, v. θωάτ.
 θήγειν δόρυ β', 382. ὀδόντας ν', 474.
 θηεῖσθαι ω', 418.
 θήιον O. χ', 493.
 θηητηρ O. φ', 397.
 θηλέω, θάλλω, O. ε', 69, 73.
 θήλυς ἔερωθ O. ε', 467. θήλειαι ἵππου ν', 222. θηλυτέρη γυνή θ', 519. θηλυτέραν θεαί O. θ', 324.
 θημών O. ε', 368.
 θην β', 276.
 θήπω. ἐτεθήπεα θυμῷ O. ζ', 166. cf. II. δ', 246, ι', 193, ana. ad π', 806. τεθηπότες δ', 243.
 θῆρ. θηοί εὐκοίως γ', 449.
 θήρα ε', 49.
 θηρευτής ἀνήρ μ', 41. κύων λ', 325.
 θηρητήρ ε', 51. θηρητήρες κύβοι ρ', 726.
 θηρητῶρ ἀνήρ ι', 544.
 θηριον O. κ', 171.
 θηροσκοπός h. 28, 11.
 θῆσθαι ω', 58, O. δ', 89.
 θῆτες καὶ δμῶες O. δ', 644.
 θητεύειν φ', 444.
 θιν α', 34, O. μ', 45 etc.
 θλάω ε', 307.
 θνήσκειν α', 56. θανεῖσθαι δ', 12.
 θνητοί α', 574. θνητοί ἀνθρώποι α', 339.
 θοιναῖσθαι O. δ', 36.
 θοίνῃ B. 40.
 θόλος O. χ', 442.
 θοός, alacer, α', 12, β', 542, π', 422 (locus praeclarus), 494 etc. θοός μάχεσθαι γ', 536. cf. ε', 571. θοῆ νῦξ κ', 468.
 θοοῦν, acuere, O. ι', 327.
 θόρω ε', 161.
 θούρις ἀλκή ε', 718. ἀσπίς λ', 32.
 θούρος Ἀρης ε', 30, 35, 355, 454, 507.
 θῶκος, θῶακος, O. β', 14, 26.
 θῶς, gnaviter, θ', 218.
 θωότεραι et θιωτ. conf. O. ν', 111.
 θρ et θ' conf. C. 144.
 θράσος, fiducia; bonus animus, ξ', 416.
 θρασυκάρδιος κ', 41.
 θρασυμένων ε', 639.
 θρασυ, ἀσφαλές, ω', 72.
 θρασυ et θρασύν conf. ω', 72.
 θρασὺς πόλεμος ζ', 254. θρασυαί χείρες λ', 553, 571.
 θρέξασκον σ', 599, 602.
 θρέπτρα, θρεπτήρια, δ', 478, C. 168.
 θρηνεῖν O. ω', 61.
 θρήνυς ξ', 240 etc. θρήνυς, transtrum, σ', 728.
 θριγκός O. ἠ', 87.
 θριγκοῦν O. ε', 12.
 θριξ ψ', 135.
 θρόνα προκίλα χ', 441.
 θρόνος α', 535.
 θρόος δ', 437.
 θρουλλίξειν ψ', 396, M. 488.
 θρούλος B. 135.
 θρούον φ', 351.
 θρούσκειν ν', 589. ἀπὸ νεύρηφι δ' ἄστοι θρούσκον σ', 313. cf. ib. 470, π', 773.
 θρούσος πεδίου κ', 160.
 θρυγάτηρ. θρυγατέρες β', 492.
 θύειν ἄλφριτα A. P. 314.
 θύειν ἔγχει λ', 180.
 θύελλα ἀνέμου μ', 253.
 θυήεις βωμός θ', 48.
 θυήλη ι', 220.
 θυίειν M. 560.
 θυμαλῆς λῶβη O. σ', 347. χόλος δ', 513.
 θυμαρῆς ἄλοχος ι', 336. v. ibi ann.
 θυμηδῆς O. π', 389.
 θυμήρης O. ψ', 232. θυμήρης βίωτος C. 493.
 θυμηρῆς O. κ', 362.
 θυμοβόρος ἕρις ἠ', 210.
 θυμοδακῆς μῦθος O. θ', 185.
 θυμολεῶν ἠ', 228, O. δ', 724. cf. ann. ib. ad 740.
 θυμοραϊστής ν', 544.
 θυμός, anima, vita, α', 593. θυμός ἀγῆνωρ β', 276. θυμός ἐν φρεσὶ θ', 201. cf. ψ', 600. θυμός, ira, β', 196. ἐκ θυμοῦ φιλεῖν τινα ι', 343. ἐν θυμῷ χαίρειν O. χ', 411. θυμοῦ δεύεσθαι dicti agni occisi γ', 294. θυμόν ἀμύσσειν α', 243. κατὰ θυμόν α', 136, 193, β', 5. v. κῆρ.
 θυμοῦσθαι B. 242.
 θυμοφθόρος, φρενοπληξ, O. τ', 323.
 θυμοφθόρος κάματος O. κ', 363. θυμοφθόρα ζ', 160. φάρμακα O. β', 329.
 θύνειν, ὀρμαῖν, β', 446.
 θυόεις C. 97. θυόεν νέφος σ', 153.
 θύον O. ε', 60.

- θύος *ι*, 499.
 θυοσκόος *ω*, 220, *Ο*. *φ*, 145.
 θυοῦσθαι. εἶμα τεθυωμένα *A. P.* 7.
 τεθυωμένον ἔλαιον *ξ*, 172.
 θυροῦν pronuntiandum δισυλλάβως *Ο*.
ι, 240.
 θύρετρον *β*, 415.
 θύσθλον *ξ*, 134.
 θυώδης *Ο*. *δ*, 121.
 θυῶν *ν*, 669.
 θῶκοι θεῶν *θ*, 438.
 θακόνδε *Ο*. *ε*, 3.
 θαρηκτής *μ*, 317.
 θύρη. Πριάμον θύραι *β*, 788.
 θύρηθε *Ο*. *ξ*, 354.
 θύρηφιν *Ο*. *ι*, 238.
 θύσανος *β*, 448.
 θυσία *B.* 176.
 θυσσανάειν. αἰγίς θυσσανόεσσα *ε*, 738,
ο, 229.
 θῶρηξ *β*, 544.
 θαρήσειν *β*, 11, 28, 72. θαρήσεισθαι
 sensu consistendi in proelio *β*, 526.
 θαρ. ἐς πόλεμον *ε*, 737. cf. θαρ. τινι
η, 101.
 θῶς *λ*, 474, 79.
 θῶσσειν *Incert.* 10.
ι dativi sing. elisum *λ*, 544, *μ*, 88, *ν*,
 289.
ι et *ν* confusa *ο*, 535, *Ο*. *μ*, 102. *ι* et
ο conf., ut videtur, *Ο*. *ζ*, 83. v. αὔ-
 τισ. *ι* et *ς* *Ο*. *χ*, 306, *A. P.* 26. *ι*
 et *τ* confundi visa *Ο*. *ω*, 28. *ι* et *ν*
 conf. *Ο*. *ο*, 226.
ι liquescens in nomine Ἰστιάια *β*, 537.
ι longum in κνήστι, μάστι, μήτι, *λ*,
 640, *ψ*, 315, 500. *ι* subscriptum et
ν conf. *Ο*. *λ*, 193, *ξ*, 280. *ι* sub-
 scriptum saepe excidisse, notatur ad
ο, 90. v. *α*, *η*.
 —*ι* et —*ει* sive —*ει* permixta, ut vide-
 tur, *λ*, 640.
 —*ια* contractum *ι*, 382.
ι à perperam scriptum pro *ιου*ς, ut vi-
 detur, *ν*, 68.
*ι*αίνειν figur. *ο*, 103. *ι*αίνεσθαι εὐφρο-
 σύνησιν *Ο*. *ζ*, 156.
*ι*άλλειν τινὰ ἀτιμίαις *Ο*. *ν*, 142. ἤλα
ο, 19.
*ι*ᾶσθαι *ε*, 889.
*ι*αίνειν νύκτας αὐπνοῦς *ι*, 325.
*ι*αύεσκον *ι*, 184.
*ι*άχειν *α*, 482, *ζ*, 468. *ι*άχειν dictus
 ignis *ψ*, 216. *ι*άχων πέλεκυς *Ο*. *ι*,
 392.
*ι*αχή τε, φόβος τε, *δ*, 456, *μ*, 144.
*ι*γνύη *ν*, 212.
*ιδ*ε *β*, 511.
*ιδ*ειν, *ιδ*έσθαι. εις ὅπα *ιδ*έσθαι *ι*, 373.
*ιδ*ειν ὀφθαλμοῖς *γ*, 169.
*ιδ*εσκε (ὕπαι) *γ*, 217.
*ιδ*ίειν figurate dictum, ut videtur, *Ο*.
ν, 204.
*ιδ*ιος. v. προῆξις. *ιδ*ιον *Ο*. *δ*, 314.
*ιδ*μεναι *ν*, 273.
*ιδ*νοῦν *β*, 266.
*ιδ*ρηίη, seu potius *ιδ*ρηίη, *η*, 198.
*ιδ*ροις *Ο*. *ζ*, 233, *η*, 108.
*ιδ*ροῦν *β*, 383, 390. *ιδ*ροῦν *ιδ*ρω *δ*, 27.
*ιδ*ρούειν τινὰ *β*, 191, *Ο*. *γ*, 37.
*ιδ*ρούειν *γ*, 78.
*ιδ*ρώειν *δ*, 39, *θ*, 542.
*ιδ*ρωῶς *f.* *δ*, 27.
*ιδ*υίησι πραπίδεσσι *α*, 608.
*ι*εν et *ι*ην confundi visa *μ*, 33. v. *ην*.
*ι*έναι elliptice dictum *Ο*. *η*, 130. *ι*έναι,
 ἀκοντίειν, *ο*, 515. *ι*έναι, immittere,
 inserere, *χ*, 316. *ι*έναι δάκρυον ἀπὸ
 βλεφάρων *Ο*. *ψ*, 33. *ιδ*ίκοις *Ο*. *δ*,
 626. καθύπερθε πόδας κ. χεῖρας *Ο*.
μ, 442. ὅπα ἐκ στήθεος *γ*, 221.
 ἐκ δὲ ποδοῦν Ἀκμονας ἦμα δύο *ο*, 18.
*ι*εσθαι, progredi, *ν*, 707. *ι*εσθαι θυ-
 μῶ *β*, 589. *ι*εσθαι ποιεῖν τι *ε*, 434.
*ι*έμενος πόλεμόνδε *θ*, 312. *ι*έμενοι
 πόλιος *λ*, 168. cf. οἴκαδε.
*ι*έναι, redire, *φ*, 438. *ι*έναι dicta navis
α, 482. *ι*έναι διὰ δουρὸς dicta se-
 curis *γ*, 61. *ι*έναι κατὰ λαιμόν dictus
 cibus et potus *τ*, 209. *ι*έναι πέδονδε
 dicta tempestas *ν*, 796. κατὰ πόν-
 τον nubes *δ*, 278. cf. *σ*, 207. *ι*έναι
 πεδίον *ε*, 597. *ι*έναι sensu currendi
ψ, 386. *ι*έναι τινὸς (χρὸς εἶσατο)
ν, 191. ὑπὸ τινος *γ*, 61. *ι*εν *β*,
 872. *ι*σαν *γ*, 2, 8. ἦια *α*, 47. *ι*ων
α, 138. v. Matth. §. 557. ann. *ι*ενται
Ο. *χ*, 304. εἶσατο, *ι*vit, *ο*, 415.
*ι*ερεύειν ἐς πηγὰς *ψ*, 147.
*ι*ερεὺς *α*, 23. 62, 370.
*ι*ερήιον *χ*, 159.
*ι*ερός διφρός Achillis *ζ*, 464. *ι*χθῦς *π*, 407.
*ι*ερός κύκλος dicta concio *σ*, 504. *ι*ερόν
 ἦμαρ *θ*, 66. μένος *Ο*. *θ*, 2, 4. τέ-
 λος φυλάκων *κ*, 56. *ι*εραὶ βῆσαι
 circa domum Circes *Ο*. *κ*, 275, quae
 domus et ipsa vocatur sacra *ib.* 426.
*ι*εραὶ ῥέξιν *α*, 147. v. κλέφας.
*ι*ζάνειν ἀγῶνα *ψ*, 258.
*ι*ζειν *β*, 53, 96. ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας
ν, 281.
*ι*ζεσθαι med. *η*, 115.
*ι*ζεσκεν *ω*, 472, *Ο*. *γ*, 409.
*ι*ηπαιήονα αἰδεῖν *A. P.* 323, 340.
*ι*ητήρ κανῶν *Ο*. *ο*, 384.
*ι*ητρος, *ι*ητήρ, *λ*, 514, 18.
*ι*θαγενής *Ο*. *ξ*, 205.
*ι*θειά *ψ*, 580.

- ἴθι. v. ἀλλὰ, δεῦρος
 ἴθμα ε', 778.
 ἴθύνειν, ὄρμην ζ', 2. ἴθύνειν ποιεῖν τι
 O. χ', 408.
 ἴθύνειν, ἴθύνεσθαι, ζ', 3. ἴθύνειν ἐπὶ
 στάθμην O. ξ', 245.
 ἴθύντατα α', 508.
 ἴθυπιῶν μελίη φ', 169.
 ἴθυσ, ὄρμη. πᾶσαν ἐπ' ἴθύν ζ', 79.
 cf. O. θ', 377. πράξις, O. δ', 434.
 v. μένος χειρῶν.
 ἴθυσ κίειν O. ρ', 33. ἴθυσ τινος λ',
 289. ἴθυσ τινῶν φέρειν μένος π',
 602. ἴθυσ φέρειν χαλκὸν θ', 108.
 ἴθυσ φρονεῖν ν', 135. τρέπεσθαι πρὸς
 ἴθυσ τιμὴ ξ', 403.
 ἱανεῖν ἐπὶ τι β', 17. ἱανεῖν ποιεῖν τι
 ψ', 213. ἱανεῖν τινα f. α', 610, γ',
 97. ἱανεῖν χρῶα dicta lancea ψ', 819.
 ἱάνοντά τινα θέσφατα O. ν', 172.
 ἱάνεσθαι κ', 118.
 ἱκεῖν τινα dictus λόλος ι', 525. cf. λ',
 88. ἱξον ε', 773. ἱξομαι ζ', 367. ἱκωμι
 prima brevi ι', 414. v. Addenda ad
 eum versum vol. 6.
 ἱκελος α', 591.
 ἱκέοιο, si forte, O. τ', 367.
 ἱκετεύειν ἔς τινα, supplicem venire ad
 al. π', 574.
 ἱκέτης αἰδοῖος φ', 75. ἱκέτω α', 158.
 ἱκμάς ρ', 392.
 ἱκμενος οὖρος α', 479.
 ἱκνεῖσθαι ποσὶν οὐδας O. χ', 467. ἱκνεῖ-
 σθαι τι, pervenire aliquo, ζ', 143.
 ἱκνεῖσθαι fig. λ', 466. (ἀμφὶ μ' Ὀδυσ-
 σῆος ταλασίφρονος ἱκτο φωνή), α',
 178. (σέβας δέ σε θυμὸν ἱκνεῖσθαι.)
 ἱκνεύμεναι O. ι', 128.
 ἱκρια νηῶν α', 675, 728.
 ἱκροτόφιν O. γ', 353.
 ἱλαδὸν β', 93.
 ἱλαος α', 583.
 ἱλάσθαι α', 100. cf. α', 147.
 ἱλάσκεσθαι α', 386, 472.
 ἱλάσσεσθαι O. γ', 419.
 ἱληθι O. γ', 380.
 ἱληκεῖν O. φ', 365.
 ἱλλὰς ν', 572.
 ἱλὺς φ', 318.
 ἱμάς γ', 371. βοῶς γ', 375. O. ψ',
 201. κληῖδος O. δ', 802. v. lorum.
 ἱμάσθη O. ζ', 320.
 ἱμεῖρεσθαι ξ', 163.
 ἱμεν α', 170, λ', 686.
 ἱμάσσειν γαῖαν dictus Jupiter β', 782.
 ἱμάσσειν πηγαῖς ο', 17.
 ἱμερόεις γ', 397, ε', 429. ἱμερόεσσα αἰοιδῆ
 O. α', 421.
 ἱμερος γ', 139.
 ἱμεροτός β', 751.
 ἱνα, quo, O. δ', 821.
 ἱνδάλλεσθαι O. τ', 224. τινὶ ρ', 213.
 ἱνίον κεφαλῆς ε', 73.
 ἱξάλος αἰξ ἀγρίου δ', 105.
 ἱξὺς O. ε', 231.
 ἰοδυπέδες εἶρος O. δ', 135.
 ἰοδόκος φαρέτρα ο', 444.
 ἰοῖς σίδηρος ψ', 850.
 ἰόμωρος δ', 242.
 ἰον C. 6.
 ἰονθῶς O. ξ', 52.
 ἰος, sagitta, α', 48.
 ἰος, unus, ζ', 422. ἰα γῆρος δ', 437,
 μοῖρα χ', 477, τιμὴ ι', 319.
 ἰότης, γνάμη, ε', 374.
 ἰουλος O. λ', 318.
 ἱπες O. φ', 395.
 ἱππάζεσθαι ψ', 426.
 ἱππεὺς β', 810, θ', 59.
 ἱππηλασίη ὁδὸς η', 340.
 ἱππηλάτα δ', 387.
 ἱππηλάτος O. δ', 607.
 ἱπποχαίτης. v. λόφος.
 ἱπποχάρμης α', 257.
 ἱππόβοτος γ', 75, O. δ', 606.
 ἱπποδάμος β', 23.
 ἱπποδάμεια κόρος γ', 369.
 ἱππόδρομος ψ', 330.
 ἱππόθεν O. θ', 515.
 ἱππόκομος τρυφάλεια μ', 339. cf. π',
 338, 797.
 ἱπποκοροστής β', 1.
 ἱπποπόλος ν', 4.
 ἱππος ξεστός, equus durateus, O. δ',
 272. ἱππαι ἄλος appellatae naves O.
 δ', 708. ἱπποὶ καὶ ἄρματα δ', 366.
 cf. ε', 219. ἐφ' ἱππων, curru, ε', 249.
 ἱπποσύνη δ', 303.
 ἱππότα ι', 179.
 ἱππουοῖς γ', 337, ζ', 495.
 ἱπτέσθαι α', 454, β', 193.
 ἱρένειν O. ξ', 96.
 ἱρένεσκον O. ν', 3.
 ἱρένυς ε', 10, O. ι', 198.
 ἱρηξ ν', 62, 819. κίρκος O. ν', 86.
 φασσοφόνος ο', 237.
 ἱρις πορφυρέη ρ', 547. ἱρισσιν ἐοικότες
 λ', 27.
 ἱρός. ἱρὸν ἐτοιμάζεσθαι θεῶ κ', 571.
 ἱξέειν ἱρὰ θεοῖς ι', 357.
 ἱς, φληψ νατιαία, ρ', 522.
 ἱς ἀνέμου ρ', 739. ἱς ἐμπέδος O. λ', 392.
 ἱς ἱερῆ τινος O. σ', 60. ἱς καὶ βίη O.
 σ', 3. ἱνες ψ', 191. ἱφι μάχεσθαι δ', 287.
 ἱσάζειν μ', 435.
 ἱσῆ dictum per ellipsin O. ι', 42.
 ἱσημι β', 301. (ἴδμεν.) ἱσασί prima longa
 in thesi O. ?, 559, 60. ἱσαν α', 405.

- ἰσθμιον O. σ', 300.
 ἰσκειν τινα τινα, h. c. ἔσκειν, λ', 799.
 ἰσόθεος φώς β', 565.
 ἰσόμερος σ', 209.
 ἰσον p. ἰσως O. ξ', 205. cf. γ', 454, ε', 467, et v. ὁμῶς:
 ἰσόπεδον ν', 142.
 ἰσός Ἀρηί λ', 604. ἰσόν τινα φάσθαι α', 187. ἰσα O. β', 203. ἰσα φρονέειν τινα, aequiparare se alicui, ε', 441. v. τείνειν.
 ἰσοῦσθαι τινα ἐν τινα O. η', 212.
 ἰσοφαρίζειν τί τινα ζ', 101, φ', 411.
 ἰσοφάρος O. σ', 373.
 ἰστανάει, ἀνιστανάει, φ', 313. ἰστανάει ζῆρον O. π', 292. ἰππους ε', 755, 775. λαόν ζ', 433. ἰστανάει, σταδμίζειν, τ', 247. ἰστασθαι ἀγῶνα A. D. 150. ἰστασθαι dictus is, qui nihil agit, ε', 485. v. ibi ann. in Add. vol. 6. pulvis β', 151. ἰστασθαι dicti nautae, cum appulerunt, ψ', 745. ἰστασθαι ἐν ἰπποῖσι καὶ ἄρμασι δ', 366, λ', 198. ἐν ὄπλοις B. 132. ἰστασθαι ἰππους ν', 34. νεφέλην O. μ', 405. ἰστασθαι περὶ γούνατά τινος supplicum λ', 609. ἰστ. πρό τινος ω', 215. ἰστασθαι pro εἶναι dictum σ', 172. ἰστασθαι τισι πρόμοιο η', 136. ἔστας νέον ἰσταμένοιο O. τ', 519. ὁ δ' ἔβδομος ἐστήκει μεις τ', 117. εἰστήκειν O. σ', 344. ἔστασαν p. ἔστησαν β', 525. σταν π', 601. στέομεν, στείομεν, λ', 348, ο', 297. στήμεναι ρ', 167. ἔσταότες β', 320. v. κρατερώς.
 ἰστασκε O. τ', 574.
 ἰστίον στέλλεσθαι α', 433. ἰστία λευκά O. β', 426.
 ἰστοδοξη α', 434.
 ἰστοπέδη O. μ', 51.
 ἰστός, malus, O. β', 94. v. εἰλάτινος. ἰστός, tela. ἰστόν ἐποίχεσθαι α', 31. ὑφαίνειν ἰστόν ζ', 456. ἰστοὶ λίθιοι Naïadum O. ν', 107.
 ἴστωρ σ', 501. ἴστορες ᾠδῆς h. 33, 2.
 ἰσχυαλός O. τ', 233.
 ἰσχανάσκον ο', 721.
 ἰσχανῶν, κατέχειν, μ', 38. τινός ψ', 300. ἰσχανᾶσθαι, ἀναμένειν, τ', 234.
 ἰσχανέειν, ἴσχειν, ἐπέχειν, ρ', 747, 50.
 ἰσχειν θυμόν ι', 255. Horat. Epist. 1, 2, 62: animum rege. ἴσχειν τινα dictus timor ε', 812. ἴσχεσθαι α', 214.
 ἰσχιόν ε', 305, 6.
 ἰτιά φ', 350.
 ἰτύς δ', 486. rotae ε', 724.
 ἰνυμός σ', 572.
 ἰύζειν ε', 66, O. ο', 162.
 ἰφθίμος α', 3. ἰφθίμος ποταμός ρ', 749.
 ἰφι. v. ἰς.
 ἰφια μῆλα ε', 556.
 ἰφθυάσκον O. δ', 368.
 ἰφθυῶν O. μ', 95.
 ἰφθυόεις πόντος ι', 4. ἰφθυόεντα κέλευθα O. γ', 177.
 ἰφχιόν, ἰφνος, ν', 71, M. 76.
 ἰχώρ, sanguis deorum, ε', 340, 416. (ἰχώ.)
 ἰωγή βορέω O. ξ', 535.
 ἰωή κ', 139. Ζεφύροιο δ', 276. πυρός π', 127.
 ἰωκή ε', 521.
 ἰωχμός δ', 89, 158.
 κ et γ multis vocabb. praefixa ap. vett. α', 35.
 κ et λ conf. O. φ', 397. κ et μ h. 33, 11. κ et π γ', 406. κ, σ et τ conf. O. α', 60. cf. ν', 494, φ', 495 ann. et inprimis γ', 72; item O. ι', 84, 133. κ et χ confusa ι', 249, φ', 548, O. α', 297.
 κάββαλεν ε', 343.
 καγγόνυ ν', 458.
 καγκανα ξύλα φ', 364.
 καγκαλῶν γ', 43.
 καδδὲ — ἔζοντο τ', 50.
 καζέειν. ἐκέκαστο β', 530. v. δόλοισι.
 καθαιρεῖν αἷμα π', 667. λύματα ἀπό χροός ξ', 170.
 καθαιρεῖν ἰστία O. ι', 149. ὅσσε θανόντι λ', 453. cf. O. ω', 296. καθαιρών τινα ὑπνος O. ι', 372.
 καθάλλεσθαι πόντῳ dicta tempestas λ', 298.
 καθάπαξ O. φ', 349.
 καθάπτεσθαι ἦτορ O. ν', 22. καθάπτεσθαι τινα ο', 127 (ἔπειν), O. β', 39 etc.
 καθαρὸς θάνατος O. γ', 462. καθαρὸν εἶμα O. δ', 750. ἐν καθαρῷ, in loco puro, ρ', 490.
 καθεδριασθαι λ', 778.
 καθέξεσθαι α', 405, 500.
 καθεύδειν α', 611.
 καθεψιάσθαι τινος O. τ', 372.
 καθῆσθαι β', 191. f. α', 565, 569, O. β', 369. ἐπὶ τινα O. ν', 221. καθείατο λ', 76 etc.
 καθιδρύειν τινα O. ν', 257.
 καθιέναι τι λαυκανίης ω', 642. cf. O. ζ', 230.
 καθιζάνειν O. ε', 3.
 καθίζειν μετ' ἀθανάτοις ο', 50. καθίζειν τινα ζ', 360. καθίζειν τινα ἐπὶ οὔδει - fig. M. 284.
 καθιπνεῖσθαι ἐνιπῆ θυμόν τινος ξ', 104.
 καθιστάειν. καθίστα, appone. ι', 202.
 καθίστασθαι νῆα O. μ', 185.
 καθισπλίζεσθαι B. 122.

- καθορᾶσθαι, καθορᾶν, ν', 4. cf. ω', 291.
- καθύπερθεν β', 754. καθύπερθε τινος O. γ', 170.
- καί, atqui, θ', 357. καί αὐξητικὸν α', 29. καί δέ τε ν', 28. καί δὴ α', 161. καί et ἐκός' confundi visa ν', 165. καί et κάτ' confusa σ', 357, τ', 43. καί et κέ conf. O. δ', 546. καί et ὡς conf. O. ξ', 388. καί in respon- sione O. π', 37 etc. καί, καίπερ, μ', 171. καί pro ὡς scriptum per erro- rem, nisi fallor, dein expunctum, ε', 840. καί αὐτίκα, vel statim, φ', 359. καί αὐτίς α', 140. καί εἰ perperam scriptum pro καθ' οὖ O. η', 320. καί λίην, imo vero, O. ρ', 312. καί νύ κε δὴ etc. η', 273, καί ῥα α', 360. καί, sequente δέ, φ', 105. καί τε α', 521. καί τότε δὴ in apodosi λ', 590, π', 780. cf. ann. ad O. δ', 256. καί τὸτ' ἔπειτα α', 478, 494. O. ε', 391. v. ἦ.
- καίειν α', 462. καιόντων imperat. θ', 520.
- καιότερος B. 116.
- καινοσθαι τινα O. γ', 282.
- καιριον θ', 84. ἔν καιρίφ δ', 185.
- καιροσέων O. η', 107.
- καίριζεσθαι ω', 214.
- κακκείειν α', 606.
- κακκεφαλήν π', 412.
- κακκεφαλῆς σ', 24. κακκεφαλῆς resti- tutum O. σ', 355. in Add. vol. 6.
- κακκήαι O. λ', 74.
- κακκόρυνθα λ', 351.
- κακκορυφήν θ', 83.
- κακοειμων O. σ', 41.
- κακομηδης M. 389.
- κακομηχανός ἐρις ι', 257. κύων ζ', 344.
- κακὸν dicta persona ε', 831, ut Paris πῆμα ζ', 282. cf. O. γ', 306, δ', 667, μ', 118, A. P. 177. κακὸν ἐκ κακοῦ δέχεσθαι τ', 290. κακὸν, perniciēs, β', 380. cf. ε', 63, θ', 540. κακὸν τι ἐρεσθαι δ', 362. κακά-μῆδεσθαι τισι dictus Jupiter tonans η', 478.
- κακοξινέστερος restituendum O. ν', 376.
- κακοῦραφῆ σ', 16. κακοῦραφῆαι νόου O. β', 236.
- κακός, ignavus, β', 365. vir tenuis, ple- bejus, β', 190. κακός εἶδος, inhone- stus, foedus, κ', 316. κ. θυμός, igna- via, ε', 643. κακός κ. ἄδικος, κ. ἀναλ- κης, O. γ', 375, φ', 131. κακός μῦ-θος, maledicta, ε', 650. κακίων, igno- billior, O. ξ', 58. κακάτερος χ', 106. κακώτερος, κακός, O. ζ', 275.
- κακοῦν λ', 689, 90. μηδὲ γέροντα κά-κου κεκακωμένον O. δ', 754.
- κακότεχνος δόλος ο', 14.
- κακότης, ignavia, β', 368, ο', 790. ma- lum, periculum, μ', 332. cf. κ', 71. pravitas, ν', 108.
- κακοφραδῆς ψ', 483.
- κακόφωνα in dubium vocata O. φ', 123, 349.
- κάκτανε, κατάκτανε, κατάκτεινε, ζ', 164.
- κακῶς πέλειν τινι ι', 324.
- κάλα (?) M. 112.
- καλάμη figur. τ', 222, O. ξ', 216.
- καλαμοστρεφῆς B. 127.
- καλαύρω ψ', 845.
- καλέεσκον ι', 562.
- καλεῖν τινα θάνατόνδε dicti dii π', 693.
- καλεῖντες O. κ', 229. καλεῖσθαι βου- λην, h. e. εἰς βουλὴν, κ', 195. λαὸν α', 54. φωνῆ γ', 161.
- καλέσκετο ο', 338.
- καλήμεναι, καλεῖν, κ', 125.
- καλήτωρ ω', 577.
- καλλασάτην ζ', 447.
- καλλείπειν, καταλ., ζ', 223.
- καλλείφειν ξ', 89.
- καλλιγύναξις Ἑλλάς, Σπάρτη etc. β', 683, O. ν', 412 etc.
- καλλιζωνος γυνή η', 139.
- καλλιθριξ ἵππος θ', 347. καλλιτριχα μῆλα O. ι', 336, 469.
- καλλικρήδεμνοι ἄλογοι O. δ', 623.
- κάλλιμα δῶρα O. δ', 130, θ', 439.
- κάλλιον, καλόν, ω', 52.
- καλλιπάροχος α', 143. καλλιπάροχος quo- modo appellantur Themis et Latona, σ', 87.
- κάλλιπε κ', 338.
- καλλιπέδιλος M. 57.
- καλλιπλόκαμος ξ', 326.
- καλλιρέεθρος O. κ', 107.
- καλλιῤῥοον ὕδωρ β', 752.
- καλλιστέφανος C. 251.
- καλλισφυρος ζ', 319.
- κάλλος ζ', 156. κάλλος, unguentum, γ', 392, O. σ', 192. cf. ann. ad ξ', 170 in Add. vol. 6.
- κάλος O. ε', 260.
- κάλος. οὐ καλόν ο', 19. καλὰ, καλῶς, ζ', 326. καλὰ καὶ ὕψι βιβὰς A. P. 339.
- κάλπεις O. η', 20, C. 107.
- καλύβη B. 30.
- καλυκῶπις V. 285.
- κάλυμα dicta vestis ω', 93, C. 42.
- κάλυξ σ', 401, V. 89. v. ῥοδέα.
- καλύπτειν νυκτι ε', 23. ὅσοι ἐπισυννιῶ ο', 136. καλύπτειν τινα dicta mors ε', 553. κρατερόν ῥά ἐ πένθος Ὀφθαλ- μόνος ἐκάλυψε λ', 249. πέτρον, — τόν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψε, π', 734. ὡς ἄρα μιν — τέλος θανάτοιο κάλυψε π', 855.

- καλύπτρη γ', 406, C. 197.
 κάμαξ σ', 563.
 καματηρός V. 247.
 κάματος φ', 52.
 κάματος et θάνατος confundi visa O.
 ρ', 546.
 κάμινος E. 14, 2 etc.
 καμινώ γραῦς O. σ', 27.
 καμμέσσον πεδίων λ', 172.
 καμμονή γ', 257.
 κάμμορος O. β', 351.
 καμμύσα B. 191.
 κάμνειν, κ. χειρῶν, fabricari, δ', 187, ε',
 735. κάμνειν, lassari, δ', 244. κάμ-
 νειν ποιεῖν τι, sollicite agere al., δ',
 447. κάμνειν ποιούντά τι α', 168,
 φ', 26, ψ', 63, ω', 613. κάμνειν χεῖρα
 ε', 797. κάμνεσθαι χεῖρα περὶ ἔγχει
 β', 389. κενάμω α', 163. κέμηκας,
 κενηώς ζ', 261, 2, λ', 802. καμόν-
 τες ἄνθρωποι γ', 278.
 κάμπτειν γόνυ dicti quiescentes η', 118.
 cf. O. ε', 453.
 κάναστρον E. 14, 3.
 καναχή A. P. 8.
 καναχίζειν μ', 36, O. κ', 399.
 καμπύλον ὄμμα ε', 231. cf. ib. ε', 722.
 καμπύλα τόξα γ', 17.
 κάνειον O. κ', 355.
 κάνεον O. γ', 442.
 καννεύσας O. σ', 464.
 κανών, radius textorius, ψ', 761. κανών
 scuti δ', 192.
 κάπετος ο', 356.
 κάπη, φάτνη, δ', 433, O. δ', 40.
 καπνίζειν β', 399
 καπνός α', 317, O. α', 58. κατατιθέναι
 τι ἐκ καπνοῦ O. π', 288.
 καππεδίων μέσσον λ', 167.
 καππεσέτην ε', 560.
 κάππεσον π', 662.
 καπύειν γ', 467.
 καπφάλαρα π', 106.
 κάρ. τίειν τινὰ ἐν καρὸς αἴσῃ ι', 378.
 κάρα plur. C. 12.
 καρδίη β', 452.
 κάρη ἐπὸν ὤμοις β', 259. κ. τέμνειν ε',
 214.
 κάρηαρ. καρῆατι C. 169. καρῆατα λ',
 309.
 κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ β', 11.
 κάρηνον. κάρηνα ἀνδρῶν λ', 500. Ὀλύμ-
 που α', 44, β', 167. πολιῶν α', 117.
 Τρώων λ', 158. cf. λευκά.
 κάρητος O. ζ', 230.
 καρκαίρειν υ', 157.
 καρφάλιμος a quo ducendum videatur,
 γ', 166.
 καρφαλίμως α', 359, β', 17 etc.
 καρπὸς ἀνθερίκων υ', 227. καρπὸς
 ἐρούρης dictum vinum γ', 246. καρ-
 πὸν ἀρούρης ἔδειν dicti mortales ζ',
 142. καρπὸς χειρὸς ε', 883.
 κάρφα, κατὰ θα, υ', 421.
 κάρφειν ε', 424.
 κάρφουον, κατὰ ῥόον, μ', 33.
 καρτερόθυμος ε', 277.
 κάρτερος α', 280. καρτερός, ὁ ἔχων τὸ
 κράτος, O. σ', 534. καρτ. ἐν πολέμῳ
 ι', 53. καρτερόν ἔλκος π', 517, 23.
 καρτερὰ ἔργα, violentia, injuriae, ε',
 872.
 καρτερόχειρ h. 8, 3.
 κάρτιστος α', 267. καρτίστη μάχη ζ',
 185. κάρτιστον O. μ', 120.
 κάρτος ι', 254. χειρῶν λ', 9.
 καρτύνειν λ', 215.
 κάρουον B. 31.
 καρφαλίος O. ε', 369. καρφαλίον αὔειν
 dictus clipeus υ', 409. cf. αὔον.
 κάρφειν χρῶα O. υ', 398, 430.
 καρφαλίος δίψη φ', 541.
 καρχαρόδους κύων κ', 360.
 κασιγνήτη δ', 441.
 κασιγνήτος γ', 333. κασιγνήτος pro κα-
 σιγνητικός ι', 567, 632.
 κασιτέρος λ', 25, 34.
 καστοροῦσα O. ρ', 32.
 κάσχεθε λ', 702.
 κατ et καὶ confundi visa O. β', 104, γ',
 224.
 κατὰ cum acc., locum indicans, ε', 590.
 κατὰ et καὶ conf. O. δ', 72, ψ', 110.
 κατὰ κρηθῆν, seu κατάκρηθῆν, π',
 548. κατ' ἔμαυτὸν α', 271. κατὰ
 μοῖραν α', 286, O. σ', 170 etc. κατὰ
 ῥόον φ', 147. κατὰ φρένα καὶ κατὰ
 θυμὸν α', 193. κατὰ σφέας β', 366.
 αἰῶσειν καδ' ἵππων, desilire curru,
 λ', 423.
 καταβαίνειν τινὸς ω', 329. καταβείομεν
 κ', 97.
 καταβάλλειν β', 414. καταβάλλειν τινὰ
 (einen niederwerfen simili sensu dice-
 bant Germani aevo medio) β', 692.
 καταβλάπτειν M. 93.
 καταβλώσκειν O. π', 466.
 καταβρόχειν O. δ', 222.
 κατόβρωμι A. D. 127.
 κατάγειν. v. ἀνάγειν.
 καταγηρᾶν O. ι', 509.
 καταγηρᾶσκειν O. τ', 360.
 καταγινεῖν O. κ', 104.
 καταγνύναι θ', 402.
 καταδάκνειν B. 48.
 καταδάμνασθαι M. 137.
 καταδάπτειν γ', 339.

- καταδαρθάνειν. καθδραθέτην O. σ', 494.
 καταδαρθῶ O. ε', 471.
 καταδεῖν α', 436. ἐν δεσμῶ O. ο', 444.
 καταδεῖν fig. O. ζ', 63.
 καταδεύειν τί τινος ι', 490.
 καταδημοβορεῖν σ', 301.
 καταδύεσθαι τεύχεα η', 103. cf. σ', 134.
 εἰς Ἄϊδαο δόμους O. κ', 175. κατα-
 δνόμενος ἥλιος M. 197.
 καταδύναι δόμον θ', 374. ὄμιλον κ',
 231. τεύχεα, subire arma, h. e. in-
 duere, ζ', 504. ἥλιος καταδύς σ',
 210.
 καταδύνειν B. 89, A. P. 266.
 καταειμίον ὕλη ὄρος O. υ', 351.
 καταεινύειν ψ', 135.
 καταζήσασκε O. λ', 536.
 καταθέλειν magarum O. κ', 213.
 καταθνησκειν μ', 13.
 καταθνητός ε', 402.
 καταθορεῖν ἐς τι δ', 79.
 κατάθνυμιος, obversans animo, κ', 383.
 καταιβατός τινη O. υ', 110.
 καταικίζειν O. π', 290.
 καταίσειν ἵππων, desilire equis, ζ', 232.
 καταίσεσθαι τινη O. ι', 122.
 καταίσχύνειν δαῖτα O. π', 293.
 καταίτηξ κ', 258.
 κατακαίειν, niederbrennen, η', 333, φ',
 348.
 κατακείειν O. η', 188.
 κατακείσθαι ρ', 677. ἐπὶ πλευρᾷς ω',
 10. κατακείσθαι fig., germ. tuhen.
 ἄλγος — ἐν θυμῷ κατ. ἐάσομεν σ',
 523.
 κατακῆλῶν sensu proprio υ', 608, υ', 227.
 figurato O. δ', 481.
 κατακοιμᾶσθαι β', 355.
 κατακοιρανεῖν α', 247. πόλεμον ἀνδρῶν
 ε', 332.
 κατακοσμεῖν δ', 118. κατακοσμεῖσθαι
 δόμον O. χ', 440.
 κατακορημῶν h. 7, 39.
 κατάκορημος B. 154.
 κατακρύπτειν, dissimulare, O. δ', 247.
 occultari, O. η', 205.
 κατακτείνειν ε', 558, ζ', 409. κατέκτα
 σ', 432.
 κατακύνπειν π', 611.
 καταλαμβάνον τινὰ ὅσος θάνατος ε', 82.
 καταλέγειν ι', 262.
 καταλέγεσθαι, κ. ἐν εὐνῇ, cubare, α',
 271, ι', 662, O. χ', 196.
 καταλείβεσθαι σ', 109.
 καταλείν O. υ', 109.
 καταλείπειν ω', 470.
 καταλήθεσθαι χ', 389.
 καταλοφάδεια φέρειν τι O. κ', 169.
 καταλύειν, ὀλλύναι, β', 117. ἵππους
 O. δ', 28.
 καταλωφῶν O. ι', 459.
 καταμῶν ω', 165.
 καταμάρπτειν ζ', 364.
 καταμύσειν ε', 425.
 κατάνεσθαι O. β', 58.
 καταπατεῖν f. δ', 157.
 καταπαύειν π', 62. τινὰ O. β', 168.
 κατάπαυμα γούου ρ', 38.
 καταπέδῶν fig. O. λ', 291.
 καταπέπτειν χόλον α', 71.
 καταπεταννύναι θ', 440.
 καταπέφνειν γ', 281.
 καταπηγνύναι τι ἐπὶ τινι ζ', 213. cf.
 λ', 378.
 καταπίπτειν fig. πᾶσι παραὶ ποσὶ κάπ-
 πεσε θυμὸς σ', 280.
 καταπλήσσεισθαι f. γ', 31.
 κατανεύειν, κατανεύεσθαι, α', 514, 524,
 527, O. ι', 489. v. ὑπισχνέεσθαι.
 κάταντα ψ', 116. κάταντα et κατ' αὐ-
 τοῦ confundi visa υ', 470.
 καταπνεῖειν ἠδὲ C. 238.
 καταπροηής χειρὸς σ', 114.
 καταπτέω θ', 136.
 καταπτήσειν χ', 191, quod alias est
 κ—πτάσσειν.
 καταπτώσσειν δ', 224.
 καταπύθειν A. P. 194. καταπύθεσθαι
 ὄμβροφ ψ', 328.
 καταρᾶσθαι ι', 454. καταρᾶσθαι τινι
 ἄλγη ὀπίσω O. τ', 330.
 καταρξίζειν ζ', 435. χειρὶ α', 361.
 καταριγηλός O. ζ', 228.
 καταρξεῖν δ', 149.
 καταρξέσθαι χέρνιβα κ. οὐλοχύτας O.
 γ', 445.
 κατασβεννύναι φ', 381.
 κατασήπειν τ', 27.
 κατασκιάειν O. μ', 436.
 κατασμύχειν ι', 653.
 καταστίλβειν h. 8, 10.
 καταστορνύναι ω', 798.
 καταστρυγεῖν ρ', 694, O. κ', 113.
 καταστύφελος πέτρα M. 124.
 κατασχέθειν C. 126.
 κατατένειν ὀπίσω ἠνία γ', 261.
 κατατήκεσθαι ἤτορ O. τ', 136.
 κατατιθέναι ἄεθλον O. τ', 572. cf. ἔδρην
 O. π', 45. ὄπλα νηὸς, Ἰστία, A. P.
 280, 310. κατατίθεσθαι τι ἐπὶ τινι
 O. σ', 45.
 κατατριζειν B. 80.
 κατατρούχειν ρ', 225.
 κατατρώγειν B. 182.
 καταφαγεῖν β', 317.
 καταφάγειν, κατάργειν, fig. χ', 425.
 καταφθίειν O. ε', 341.
 καταφθινύθειν C. 353.
 καταφλέγειν χ', 512.

- καταφυλαδὸν β', 668.
καταχέειν δάκρυ α', 413. ἐλεγχείην ψ', 403. ὀνειδέει τιμι O. γ', 463. πλουτον β', 670. χάριν O. β', 12.
καταχεύειν ἔραζε π', 459. καταχεύειν ὀμίλην γ', 10. τεῖχος εἰς ἄλλα η', 461. τινὸς ψ', 282. κατ. χαμαὶ dictum τροπικῶς ζ', 134. καταχεύων χιόνα ζέφυρος O. τ', 206. καταχεύεσθαι dictus ignis π', 123.
κατάχυμι fig. O. μ', 411.
κατέδειν θυμὸν ζ', 202. κατέδειν τι dictus leo ρ', 542. v. ἔδειν.
κατεῖβεσθαι O. ε', 185.
κατεῖλύνει φ', 318.
κατεναίρεσθαι O. λ', 518.
κατηνῆροθε C. 279.
κατένωπά τινος ἰδεῖν ο', 320.
κατεπάλλεσθαι, ion. pro κατεπάλλ., desilire, τ', 351. κατεπάλμενος λ', 94.
κατεπέλγειν ψ', 623.
κατεργνύναι O. κ', 238.
κατερείπω. κατερήρις ζ', 55.
κατεροῦνέειν ι', 465.
κατερύειν O. ε', 261.
κατερυκάνειν ω', 218.
κατερύκειν ζ', 192.
κατέρχεσθαι, decidere, O. ι', 483. κατ. Ἄϊδος εἶσω ζ', 284. κατέρχεσθαι τινος ζ', 128.
κατεσθίειν, devorare, γ', 25, φ', 24. cf. κατέδειν.
κατενῶν ξ', 245. cf. γ', 448.
κατέχειν dicta terra mortuos β', 699, γ', 243. cf. O. ν', 427. κατέχειν, occupare, π', 79. κατέχειν κφαλήν, cuius contrarium est ἀνέχειν κ., O. ω', 242. κατασχομένη ἐανῶ γ', 419.
κατηρέφης σ', 589. κατηρέφες κῆμα O. ε', 367.
κατηματίη et κατ ἡματίη confundi visa O. β', 104.
κατηπιῶν ε', 417.
κατήφεια γ', 51. κατηφείη κ. ὄνειδος π', 497.
κατηφεῖν χ', 293.
κατηφῆς O. ω', 432.
κατηφόνες ω', 253.
καθαΐψαι ω', 611.
κατιάπτειν χιόα O. β', 376.
κατιέναι, reverti, O. ν', 267. κατεῖσατο (nam ita scribendum est) λ', 358. κατῆεν O. κ', 159.
κατίσχειν ψ', 321. ηῖα ἔς τι O. λ', 455.
κατίσχεσθαι γυναικα β', 233.
κατουδαῖος M. 112.
κατόπτης κ. μάργυρ M. 372.
κατάνυσαν h. 7, 34.
κάτω ἔλκειν ρ', 136.
κατωμάδιος δίσκος φ', 431.
κατωμαδὸν ο', 352.
κατάρουξ κατάρουξοσι O. ζ', 267.
καυλός. ἐν καυλῶ ἔαγη δολιχὸν δόρυ ν', 162.
καῦμα, aestus, ε', 865.
καυστερη μάχη δ', 342.
καῦτός, καῦτη, O. γ', 255, ζ', 282.
καφεῖν. v. νεκαφῶς.
κὲ cum fut. α', 175. κὲ et ἄν confusa, nisi fallor, O. σ', 247. κὲ et καὶ O. τ', 512. κὲ sive ἄν in oratione mollienda δ', 176.
κεάζειν π', 317, 412, O. σ', 309.
κεδάζειν β', 398.
κεδνός, κεδνότατος, ι', 586, O. α', 335 etc. κεδνὴ ἄλοχος ω', 730. κεδνὴ εἰδυῖα O. α', 428.
κέδρος O. ε', 60.
κεῖειν ξ', 340, O. σ', 427.
κεῖθι γ', 402.
κειμήλιον. κειμήλια κεῖται ζ', 47.
κεῖνος α', 271, β', 37. κείνα O. ρ', 593.
κεῖνός p. κενός δ', 181.
κεῖρειν figur. λ', 560.
κεῖσε γ', 410.
κεῖσθαι aegrotantis β', 721. κεῖσθαι dicta reposita α', 124. cf. β', 777.
κεῖσθαι dicti mortui δ', 175. κεῖσθαι otiantis β', 688, σ', 178. κεῖσθαι ἐπὶ τι O. λ', 576. ἐνὶ σπέρσι πένθος ἔκειτο O. ω', 423. κείμενος δίφρος O. ρ', 331. κείμενος ἐν ἄλγεσι θυμὸς O. φ', 83. κείνται λ', 659. κείατο λ', 162. κέονται O. λ', 340. κῆται τ', 32.
κεκαδέω, κῆθα. κεκαθήσει O. φ', 153, 170. κεκαθόσμεθα θ', 352. v. Matth. gr. gr. p. 330. 1. ed.
κεκαφῶς κακῶς θυμὸς ε', 698. cf. O. ε', 468.
κέκλεσθαι δ', 508.
κεκλήγω. v. ὀξύς.
κεκοῦφαλον (?) χ', 469.
κελαδεῖν, plaudere, ψ', 369.
κελαδενός M. 95. Ζέφυρος ψ', 208.
κέλαδος κ. αὐτῆ ι', 547.
κελαινεφῆς ζ', 267. κελαινεφῆς αἶμα ε', 798.
κελαρῶζειν λ', 813, O. ε', 323, h. 7, 36.
κέλεσθαι γ', 434. ἀλλήλοισ μ', 274. ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς O. μ', 175. κέλομαι κ. ἄνωγα O. γ', 317.
κελεύειν per se dictum δ', 359. cf. ib. * 286. κελύειν μάστιγι ψ', 642, ω', 326. κελύειν τινὶ, hortari al., ψ', 767.
κέλευθος α', 483. κέλευθα λαυηρὰ ἀνέμου ξ', 17. v. ἠερόεντα.

- κελυτιάω μ', 265.
 κέλης ἵππος O. ε', 371.
 κελητίζειν ἵπποις ο', 678.
 κέλλειν O. ι', 149.
 κεμάς κ', 361.
 κενεαυχής δ', 229.
 κένειν, κενεῖν. κέναι ψ', 337.
 κενεός, vacuis manibus, β', 298.
 κενεών ε', 284.
 κέντροες ἵππων δ', 391.
 κεντρονηκῆς ε', 752.
 κέντρον aurigae ψ', 387, 430.
 κένωμα B. 268.
 κερύασθαι O. γ', 332.
 κεραιεῖν, κερᾶν, ι', 203.
 κερᾶζειν β', 361.
 κεραιστής M. 336.
 κεραιμῆς ο', 601.
 κεραιμία B. 14, 14.
 κέραμος ι', 469. χάλκεος ε', 387.
 κερᾶν O. α', 364.
 κεραννύναι, κέρειν. κεραννύναι νέκταρ
 O. ε', 93. κέρανται δ', 260.
 κεραιοξόος δ', 110.
 κέρας γ', 24.
 κέρως, crimes in formam cornu compo-
 sili, λ', 385. κέρως βοός piscatorum
 α', 81, O. μ', 253. κέρα, ut γήρα etc.,
 λ', 385. κέρα δ', 109.
 κερδαίνειν E. 14, 6.
 κερδαλέος κ', 44, O. ο', 451.
 κερδαλέοφρων α', 149, δ', 339.
 κέρδος, lucrum, utile, κ', 225, O. ψ',
 140. κέρδεα εἰδέναι ψ', 322. κέρδιον
 γ', 41. κέρδιστος ζ', 153.
 κερδοσύνη O. ξ', 33.
 κερκίς χ', 448.
 κερτομέειν β', 256.
 κερτομία, κερτόμια ἔπεα, α', 539, δ', 6.
 κερτομία υ', 202.
 κεύθανω, κεύθω, γ', 453.
 κεύθεα γαίης χ', 482.
 κεύθειν dicta urbs, quaecunque possi-
 det, χ', 118. κεύθειν βρωτῶν κ. πο-
 τῆτα O. σ', 406. κεύθειν νόψ α',
 363. κεύθεσθαι αἶδι ψ', 244. κεύ-
 θασαι O. ζ', 303.
 κευθμός υ', 28.
 κευθμών O. κ', 283.
 κεφαλή dictum περιφραστικῶς δ', 162,
 δ', 280, π', 77. κεφαλή φωτός pro
 φωνῇ λ', 462. κεφαλέων γ', 273. v.
 μείζων.
 κέω O. η', 342.
 κηδεῖν, ανιάζειν, francogall. ennuyer,
 α', 240. κηδεῖν θυμόν ε, 400. τόξοις
 θεοῦς ε', 404. κηδεσθαι τινος α',
 56. τινα ι', 342.
 κηδεῖος, κηδεός, τ', 294, ψ', 160.
 κηδεμόνης ψ', 163.
 κηδέσκειτο O. χ', 358.
 κηδέσκον O. ψ', 9.
 κηδος, luctus, α', 445.
 κηδιστος ι', 642. ἐτάρων O. κ', 225.
 κηρίειν O. ε', 455.
 κήλειον, κήλειον, πῦρ θ', 216, ο', 743.
 κηληθμός O. λ', 333.
 κήλον α', 53. κήλα Διὸς μ', 280.
 κήξ O. ο', 479.
 κήπος O. δ', 737, η', 129.
 κῆρ κακῆ μέλανος θανάτου π', 687. cf.
 γ', 454. κῆρ f. α', 228. κῆρα δέχε-
 σθαι ο', 115. κῆρι δαμεις O. γ', 409.
 κῆρι ἰοικώς O. ρ', 500. κῆρας ἀμύ-
 νειν τινὸς δ', 11. κῆρε θανάτου
 θ', 70.
 κῆρ et πῆρ conf. A. P. 54. et χειρ ψ',
 75. in Add. vol. 6. κῆρας et χείρας
 φ', 548. v. οἶεσθαι, φόνος.
 κῆρ, sive νοῦς, ἐν θυμῷ, ζ', 524. κῆρ
 ἀδινὸν π', 481. κηδάλιμον leonis vel
 aprī μ', 45. φίλον α', 491. κῆρ ἀχέων
 οδύνησι ε', 399. κῆρι τιέσκετο, κ.
 νεμεσώμαι, δ', 46, υ', 119 etc. κῆρι
 φιλεῖν τινα ι', 117.
 κηρόθι φ', 136
 κηρουξ α', 321, 334. β', 50, η', 274.
 κηρύσσειν β', 51, 2.
 κητώεσσα β', 581.
 κηώεις, κηώδης, γ', 382, ζ', 288, 483.
 κιδνάσθαι θ', 1.
 κίειν α', 348. τινὸς O. β', 301.
 κίθαριζειν ο', 570.
 κίθαρις γ', 54.
 κίθαριστὺς β', 600.
 κικλήσκειν ι', 11.
 κίχης V. 238.
 κίνδυνός τινος pro ἔκ τινος B. 9.
 κινεῖν θυρήν O. χ', 394. κῆμα β', 395.
 κινεῖσθαι, moveri, ire, α', 47, β',
 144.
 κινητῆρ γαίης h. 22, 2.
 κινυρός ο', 5.
 κίνυσθαι δ', 281, κ', 280 etc.
 κινῶν O. η', 182.
 κινῶναι O. π', 14.
 κίρκος ρ', 757.
 κισσοκόμης h. 26, 1.
 κισσός h. 7, 40.
 κισσύβιον O. ι', 346.
 κίστη O. ζ', 76.
 κίχάνειν. κίχάνει δίψα κ. λιμὸς τ', 165.
 κ. λίην σέγ' ἔμελλε κίχῆσθαι κακὰ
 ἔργα O. ι', 477.
 κίχειν τινα ποδὶ ζ', 228. κίχεσθαι
 med. δ', 384. κίχῆσθαι δέ σ' ὅτω
 ζ', 341.
 κίχισ φ', 128.

- κίχημι κίχημένον βίλος ε', 187, λ', 451. κίχλη O. γ', 468.
 κίων κλιον κεκλιμένη O. ζ', 307. cf. ib. θ', 66.
 κλάγγειν α', 46.
 κλαγγή α', 49. λαών β', 100. λύκων h. 14, 4. Τρώων κ', 523.
 κλαγγηδόν β', 463.
 κλαίειν α', 362.
 κλαίεσκε πρὸς οὐρανὸν θ', 363.
 κλαῖν B. 244.
 κλανθμός O. δ', 801.
 κλάω, κλάζω, O. ζ', 128. ἐκλάσθη δὲ δόναξ λ', 584.
 κληθῶν sive κληηδῶν O. δ', 317.
 κλειέιν O. α', 338.
 κλειτός α', 447. (κλειτή ἑκατόμβη) κλειτοὶ ἐπίκουροι γ', 451.
 κλῆος, gloria, O. α', 298. rumor, O. α', 283. κλέος ἐσθλὸν ε', 3. κλέος εὐρὺ φόνου O. ψ', 137. κλέος πρόστινων λ', 514. αἰδέειν κλέα ἀνδρῶν ι', 189. v. αἰρεσθαι.
 κλέπτειν ε', 268. κλέπτειν νόφ α', 132. κλέπτῃς γ', 11.
 κλεπτοσύνη καὶ ὄρηος O. τ', 396.
 κλεψίφρων M. 413.
 κλέω, claudio, si divinavimus, ε', 356.
 κλέω. φρένας, ἧς τοπάρος περ ἔκλεο ω', 202. κλέομαι O. ν', 299.
 κλήθην ι', 11.
 κλήμι h. 32, 18, E. 4, 9.
 κλήζω, κλάζω. κεκληγῶς β', 222, ε', 591, λ', 168.
 κλήθρη O. ε', 64.
 κληῖζεν φαρέτην A. D. 6.
 κληῖς, clavis, μ', 456. κληῖς κρυπτή ξ', 168.
 κληῖς, κληῖδες, jugulum, ε', 146, γ', 324.
 κληῖς, ὄπη, ὄσε, O. α', 294.
 κληῖστῆς O. β', 344.
 κληροπαλῆς M. 129.
 κληῖρος, sors, γ', 316. ἐμβάλλεσθαι κληῖρους ψ', 352. παλάσσεσθαι κληῖρα η', 171. cf. σημαίνειν, ἐπιγράφειν, ἐκθορεῖν.
 κλητὸς, ἐπίλεκτος, ι', 165.
 κλίμαξ O. α', 330.
 κλίνειν, fugare, ε', 37. κλίνειν ἄρματα πρὸς ἐνώπιον θ', 434. κλ. μάχην ξ', 510. κλ. πάλιν γ', 427. κλ. σάκεα ἄρμοις λ', 593. κλίνεσθαι ἀσπίσι γ', 135. χθονὶ κ', 472. πόντω κεκλιμένοι (?) ο', 739.
 κλιντήρ O. σ', 190.
 κλισίη α', 306, β', 207, σ', 589, ubi v. ann. cum in ordine, tum in Add. vol. 6.
 κλισίη, κλισμός, O. δ', 123.
 κλισίηθεν λ', 603.
 κλισίηνδε α', 185.
 κλισιον O. ω', 208.
 κλισμός θ', 435.
 κλιτὸς π', 390.
 κλονεῖν B. 114. ὀπισθεν ξ', 14. κλονεσθαι δμίλῳ δ', 302.
 κλόνος π', 331, 713, 729 etc.
 κλόπιος O. ν', 295.
 κλοπὸς M. 276.
 κλοτοπέυειν, si scriptura genuina est, τ', 149.
 κλύειν τινός, exaudire aliquem, α', 218, 357, ν', 303. τινὶ π', 514. κέλντε γ', 304. κλύθι α', 37. κλύτε β', 56.
 κλύζεσθαι O. ι', 483.
 κλυτὸς quid sit, O. ι', 87. κλυτὸς Ἀμφιγρίτη O. ε', 422. Ἰπποδάμειά β', 742. κλυτὸς λιμὴν O. σ', 472. κλυτὸν ὄνομα, ἔξ οὗ καλεῖται τις O. ι', 364. κλυτὰ ἔθνη νεκρῶν O. κ', 526. κλυτὰ μῆλα et similia ξ', 361. κλυτὰ τεύχεα ε', 435. κλυτὰ φύλα ἀνθρώπων O. ι', 308.
 κλυτοεργὸς O. θ', 345.
 κλυτόμητις h. 20, 1.
 κλυτόπολος Parv. II. 1.
 κλυτοτέχνης α', 571.
 κλυτότοξος δ', 101.
 κλωμακόεσσα β', 729. ἱερὸν λ', 194.
 κνέφας δ', 499. κνέφαος O. σ', 370.
 κνήμη γ', 330.
 κνήμι λ', 639.
 κνήμις γ', 330.
 κνήστις λ', 640.
 κνημὸς β', 821.
 κνίσση δ', 49.
 κνίσσην δῶμα O. κ', 10.
 κνυζηθμός O. π', 163.
 κνυζόν ὅσσε O. ν', 401, 433.
 κνώδαλον O. ρ', 317.
 κνώδαλος M. 188. v. ann. ad eum locum in Add. vol. 6.
 κνώσσειν ἐν ὄνειραῖς πύλαις O. δ', 809.
 κνέειν et ὀχέειν confundi visa O. α', 297.
 κοῖλος αἰγιαλὸς O. χ', 385. δόμος σφηκῶν μ', 169. λόχος equi duratei O. θ', 515. κοίλη Λακεδαιμῶν β', 581. κοίλη ὁδὸς ψ', 419. χαράδρη δ', 454.
 κοίλαι νῆες α', 26.
 κοιμῶν ὅσσε τινός ξ', 236. τινὰ O. γ', 397. κοιμῶν figur. μ', 281, π', 524.
 κοιμᾶσθαι α', 610. κοιμᾶσθαι dictae sues O. ξ', 413. κοιμᾶσθαι ὕπνον λ', 241.
 κοιρανέειν β', 207.
 κοίρανος β', 204. λαῶν θ', 280. ξένων κ. πτωχῶν O. σ', 106.
 κοιτάζεσθαι γ', 411.
 κοίτας et καὶ τὰς permixta M. 106.
 κοῖτος O. β', 358.
 κόκκος C. 372.

- κολεός, κουλεός, α', 194, 220, γ', 272.
 κολλήεις ο', 389.
 κολλητός ι', 583. κολλητός δίφρος τ',
 395. cf. O. ρ', 117.
 κόλλοψ O. φ', 407.
 κολοιός π', 583.
 κολοκύνθη B. 42.
 κόλος, κολοβός, π', 117.
 κολοσουργός μ', 147.
 κολουέειν fig. ν', 370, O. θ', 211.
 κόλπος maris σ', 140. Vestimenti ζ',
 400, σ', 398. v. άνιέσθαι.
 κολῶν β', 212.
 κολώνη β', 811.
 κολῳός v. έλαύνειν.
 κομῶν έθειράις θ', 42. κομῶν fig. C.
 453. v. ὀπιθεν.
 κομῆσκεν O. ω', 212.
 κομῆν, curare, θ', 109, 113.
 κόμη pars pulcritudinis γ', 55. κόμη
 έλαιης O. ψ', 195.
 κομιδή θ', 186, O. ω', 245, 247, 249.
 κομιδή έπητεανός O. θ', 233.
 κομίζειν, curare, ζ', 490. educare, O.
 σ', 322. κομ. χροῖ άκοντα ξ', 456.
 cf. ib. 463. κομίζεσθαι τινα ε', 359.
 κομπῆν μ', 151.
 κόμπος ὀδόντων λ', 417.
 κοναβῆν β', 334.
 κοναβίζειν ποδῶν β', 466.
 κόναβος O. κ', 122.
 κονίειν χ', 405. πεδίοιο ν', 820 etc.
 κονίζειν B. 206.
 κονίη (— —) β', 150. κονίη λεπτή
 άγῶνος ψ', 506.
 κόνις αλθαλόεσσα σ', 23. κόνι, κόνι,
 O. λ', 190.
 κονίσταλος γ', 13.
 κοντός O. ι', 486.
 κοπούν B. 189.
 [κοπρίζειν O. ρ', 299.]
 κόπρος χ', 414.
 κόπτειν δεσμούς σ', 379, O. θ', 274.
 κ. τινα σκηπανίῳ ν', 60. κόπτεσθαι
 κεφαλήν χ', 33. v. έπιπλήσσειν.
 κορεῖν κύνας ἤδ' οἰωνούς θ', 387, σ',
 241. κορεῖσθαι cum participio λ', 88,
 χ', 427. κκορηότε ποιῆς O. σ', 372.
 κορυθεύεσθαι ι', 7.
 κορυμός O. ψ', 196.
 κόρος ν', 636. κόρος αἰψηρός γόου O.
 δ', 103.
 κόρση ε', 584.
 κορυθαίξ χ', 132.
 κορυθαίολος β', 816.
 κόρυμβα νηῶν ι', 241.
 κορυνή σιδηρείη η', 143.
 κορυνήτης η', 9.
 κόρυς γ', 362, 369.
 κορύσσειν κύμα φ', 306. πόλεμον β',
 273. κορύσσεσθαι χαλκῶ γ', 18. έγ-
 χος κεκορυθμένον π', 802.
 κορυστής άνήρ θ', 255.
 κορυφή α', 499.
 κορυφουῖσθαι δ', 426.
 κορώνη arcus δ', 111. januae O. α', 441.
 κορώνη, cornix, ε', 66.
 κορώνης νηῦς α', 170.
 κοσμεῖν δοιδῆν h. 7, 59. λαούς β', 704.
 κοσμητός O. η', 127.
 κοσμήτωρ ἡρώων Όμηρος epigr. pag.
 372. λαῶν α', 16.
 κόσμος, παρασκευῆ, O. θ', 492. κατά
 κόσμον β', 214. οὐ κατά κόσμον, in-
 digne, vehementer, θ', 12. κόσμῳ,
 rite, ordine, μ', 225. v. εὔ.
 κοτεῖν (τιμος δ', 168. τιμῆ κ', 517. κο-
 τεῖσθαι ε', 177. κκοκτηῖτι θυμῷ φ',
 456.
 κοτήεις ε', 191.
 κότος ξ', 111.
 κοτύληντος ψ', 34.
 κοτύλη ε', 306, 7.
 κοτύλος E. 14, 3.
 κόυρη, filia, α', 111.
 κουρήιος C. 108.
 κουρήτες, κενάται, τ', 193, 248.
 κουρίδιος α', 114, O. ν', 45 etc.
 κουρίζειν O. χ', 185.
 κουρίξ O. ζ', 188.
 κοῦρος, κόυρη, α', 114 ann. κοῦροι α',
 470. Αρχαίων α', 473. Εοιωτῶν β',
 510. Καδμείων ε', 807. κοῦροι νεοί
 ν', 95.
 κουρότερος δ', 316.
 κουροτρόφος O. ι', 27.
 κουφρίζειν Cyp. 1, 3.
 κουφότερον O. θ', 201.
 κοχλίδιον B. 165.
 κρᾶς. σῶ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις O.
 χ', 218. κράατα τ', 93.
 κραδάω η', 213.
 κραδίη Διός α', 395. κραδίη κ. θυμός
 δ', 147.
 κραινῆν, κραινῆν, α', 41, ε', 508.
 κραινῆν, τιμῶν, M. 427. κρανῆω ι',
 310. κρανέεσθαι ι', 626.
 κραιπνός βορέης O. ε', 385. κραιπνῶ
 μάλα ε', 223.
 κραιπνῶς κ', 162.
 κράμβη B. 42.
 κρανάηπεδος A. D. 72.
 κρανός γ', 201.
 κράνεια π', 767.
 κρανίον θ', 84.
 κρᾶς α', 530. κρᾶς ἔφθιμον p. ἔφθί-
 μου άνδρός γ', 336. κρᾶς λιμένος O.
 ι', 140. Όλύμπου ν', 5. κράτων O.
 χ', 309. ὑπό κρᾶσι, κράτεςφι, κ',
 152.

- κραταιγύαλος τ', 361.
 κραταιὸς O. λ', 596.
 κραταιὸς λ', 119. v. μοῖρα.
 κραταιπέδον οὐδας O. ψ', 46.
 κραταίπους E. 15, 9.
 κρατεῖν, superiorem esse, ε', 175. te-
 nere, B. 63, 236. valere, φ', 214.
 κρατεῖν τι O. π', 265.
 κρατερήφι βίηφι O. ι', 476.
 κρατερός ἀνήρ γ', 429. τρώμος ζ', 137.
 γῶρος M. 354. κρατερὴ ὑσμίνη ε',
 200 et s. κρατεροὶ ὀδόντες λ', 114,
 175.
 κρατερόφρων ξ', 324. θῆρ κ', 184.
 κρατερώνυξ ἕππος, ἡμίονος, ε', 329, ω',
 277. κρατερώνυχες λύκοι ἠδὲ λέον-
 τες O. κ', 218.
 κρατερῶς θ', 29. κρ. Ἰστασθαι λ', 410.
 κρ. νεμεσᾶν τι ν', 16.
 κρατευτής ι', 214.
 κράτος, potentia similis δημαγωγικῆ,
 μ', 214. robur, victoria, α', 509, λ',
 319. κράτος μέγιστον Διὸς β', 118.
 κρατὺς ω', 345, O. ε', 148.
 κρεῖτας, κρέας, O. α', 141. κρεῖων λ',
 551.
 κρείειν. κρείων α', 285. κρείων Ἀχε-
 λαῖος, rex Fluviorum Achelous, φ',
 194. κρείονσα γυναικῶν χ', 48. παῖ-
 δες κρείοντες ω', 539.
 κρείων, Fleischkessel, ι', 206.
 κρείσσων α', 80. κρ. κ. φέρτερος τ',
 217. κρείσσονα γίνεσθαι γ', 71.
 κρείσσον κ. ἄρειον O. ζ', 182.
 κρεμῶν θ', 19. κρεμῶα, κρεμάσω, η',
 83. κρεμάσθαι. κρέμα, ἐκρέμα, ἐκρέ-
 μα, ο', 18, 21.
 κρεμβαλιαστὸς A. D. 162.
 κρήνον α', 106.
 κρήδεμνον mulieram ξ', 184 etc. πᾶμα
 πίδου, O. γ', 392. κρήδεμνα πόλῃος
 C. 151. cf. O. ν', 388.
 κρήθεν π', 548, O. λ', 587.
 κρημνὸς μ', 54.
 κρηναῖαι Νύμφαι O. ρ', 240.
 κρήνη β', 305.
 κρήνηδε O. ν', 154.
 κρητῆρ α', 470, 598. κρ. ἐλεύθερος ζ',
 528. cf. ἡμαρ.
 κρῖ λευκὸν ε', 196.
 κριεὶ πέπον O. ι', 447.
 κριθαὶ λ', 69.
 κρίκος ω', 272.
 κρίκω, κρίω, π', 470.
 κρίνειν, διακρίνειν O. ω', 507. δια-
 τάσσειν, β', 446, π', 199. eligere,
 β', 362. κρίνειν θεμιστας π', 387.
 κρίνειν καρπὸν καὶ ἄγρας dicta Ce-
 res, velut Christus Matth. 3, 12, Luc.

- 3, 17. κρίνεσθαι ἄρηι β', 385. κρί-
 νεσθαι ὄνειρον ε', 150. v. μένος.
 κριτὸς λαὸς η', 434.
 κροαίνειν, κροτεῖν ζ', 507.
 κροκίον ἄνθος C. 178.
 κροκόπεπλος θ', 1.
 κρόκος ζ', 348, C. 6.
 κρόμμον λ', 630.
 κροτάλιζεν. λ', 160.
 κρόταλον h. 14, 3.
 κρόταφος δ', 502. κρόταφοὶ κροῦου
 B. 131.
 κροτεῖν ὄρεα ο', 453, A. P. 57.
 κρουνὸς δ', 454.
 κρούβην O. λ', 454.
 κρουερός γόος ω', 524.
 κρούεις ε', 740.
 κρυπτάδιος ζ', 161. κρυπτάδια φρο-
 νεῖν α', 542.
 κρύπτειν κόρυσι κεφαλᾶς ξ', 373.
 κρύπτασκε θ', 271.
 κρύπτεσκε C. 239.
 κρύσταλλος O. ζ', 479. ἐξ ὕδατος χ',
 152.
 κρυσηδὸν O. ξ', 332.
 κτάνα. ἔκτα O. λ', 409.
 κτᾶσθαι. ἐκτῆσθαι ionice ι', 402. v.
 Matth. §. 163.
 κτέαρ. κτέατα σ', 300. λείπεσθαι ἐπι
 κτεατῆσιν ε', 154.
 κτεατίζειν π', 57.
 κτείνειν γ', 284. ἀπὸ βιοῦ A. P. 124.
 κτεινομι O. τ', 490.
 κτεινομένους. v. στειν.
 κτέρας, κτήμα, κ', 216.
 κτερίζειν τινα ἀέθλοισι ψ', 646.
 κτερίζειν κτέρα ω', 33. κτερίζειν τινα
 λ', 455, σ', 334.
 κτέω, κτεινω. κτῆμεν O. χ', 216.
 κτήμα O. ο', 19.
 κτήνα h. 31, 10.
 κτήσις ξ', 491.
 κτητὸς ι', 407.
 κτιδέη κυνέη κ', 335.
 κτίζειν ν', 216.
 κτίλος γ', 196.
 κτυπεῖν ψ', 119. strepere, tonare, η',
 479, ο', 377.
 κτύπος Διὸς ο', 379.
 κύαμος ν', 589, B. 125.
 κυάνεος λ', 26. κυανέη νεφέλη ε', 345.
 κυάνεον, —μελάντερον, ω', 94. κυά-
 νεαι ὄφρυνες Iovis α', 528. κυάνεαι
 φάλαγγες δ', 282. v. νέφος.
 κυανόπεξα τράπεζα λ', 629.
 κυανόπεπλος C. 360.
 κυανοπάρειος O. γ', 299.
 κυανόπρωρος ο', 692.
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων ν', 563. κυα-
 νοχαίτης Ἀτθης C. 347.

- κυανῶπις O. μ', 60.
 κυβερνήν νῆα O. γ', 283.
 κυβερνήτης τ', 43.
 κυβιστᾶν π', 745.
 κυβιστητῆρ π', 750.
 κυδαίνειν τινα (germanice id dicas ei-
 nen verherrlichen) ε', 448. κυδαίνειν
 notione verbi neutrius υ', 42.
 κυδάλιμος ζ', 184. κυδάλιμον κῆρ κ', 15.
 κυδάνειν ξ', 73.
 κυδιάειν C. 170.
 κυδιάνειρα ἀγορῆ α', 490. μάχη μ',
 325.
 κύδιμος M. 298 etc.
 κυδιόων β', 579.
 κυδοιμειν λ', 324.
 κυδοιμός κ', 523.
 κύδος α', 279. victoria, a causa, υ',
 676. κύδει γαίωv α', 405. κύδιστος
 α', 122.
 κυδρός σ', 184.
 κύειν τ', 117.
 κύθειν, κεύθειν, fig. O. γ', 16, 18.
 κυκῆν ε', 903, λ', 638. κυκᾶσθαι, τα-
 ρᾶσσεσθαι, λ', 129.
 κυκείων, κυκεῶν, λ', 624.
 κυκλεῖν, vehere, η', 332.
 κύκλος δόλιος venatorum O. δ', 792.
 κύκλα, rotae, ε', 722, σ', 375. κύ-
 κλοι ἀσπίδος λ', 33, υ', 280. v. ἱερός.
 κυκλόσε δ', 212.
 κυκλωτερῆς δ', 124.
 κύκνος β', 460.
 κυλίειν, κυλίνδειν, figur. ρ', 99, 688.
 κυλίνδειν θ', 86. κυλίνδεσθαι χ', 414.
 μετὰ ποσὶ ν', 579. κυλίνδεσθαι fig.
 O. β', 163, θ', 81.
 κύμα ἀλός ζ', 136. κύμα ῥόοιο φ', 263.
 κυμαίνειν O. δ', 425.
 κύμβαχος ε', 586.
 κύμινθις, avis, ξ', 291.
 κυνέη γ', 316.
 κυνεῖν O. δ', 522. κυνεῖν γούνατά τι-
 νος in supplicando θ', 370.
 κύνεος, caninus, cani similis impudentia,
 ι', 373.
 κυνηγέτης O. ι', 120.
 κυνόμυια φ', 394, 421.
 [κυνοραιστῆ O. ρ', 299.]
 κύπτερον. v. κύων.
 κυνώπης α', 159. cf. α', 225.
 κυνώπις γ', 180.
 κυπαρίσσινος O. ρ', 340.
 κυπαρίσσις O. ε', 64.
 κύπειρον φ', 351.
 κύπελλον O. β', 396. οἴνου δ', 345.
 κύπτειν δ', 468.
 κύρειν, κύρεσθαι, γ', 23, ψ', 428, ω',
 530 etc. κύρειν τινός V. 175, C. 189.
 κύρμα. v. ἔλωρ.
 κυρτός β', 218. κυρτόν κύμα θαλάσ-
 σης δ', 426.
 κυρτοῦν O. λ', 243.
 κύστις ε', 67.
 κυφός O. β', 16.
 κύων dictum pro convicio ζ', 344, 356,
 θ', 422, φ', 480, O. δ', 145, σ', 338.
 κύων Ὁρίωνος χ', 29. κακαὶ κύνες
 dicti Trojani υ', 623. κύνας ἠδ' οἰω-
 νούς φεύγειν β', 393. v. λυσητήρ.
 κύντερον θ', 482, O. λ', 426, υ',
 19 etc. κύντατον, audacissimum, κ',
 503.
 κύω, κυνέω, ζ', 474.
 κῶας, κῶα ι', 661.
 κωκύειν ὄξυ σ', 71.
 κωκυτός χ', 409, 447.
 κώληψ ψ', 726.
 κῶμα O. σ', 201. v. περικαλύπτειν.
 κῶνωπες B. 201.
 κῶπη gladii α', 219. remus O. μ', 214.
 κῶπη ἐλέφαντος O. φ', 7.
 κωπήεις ο', 712.
 κῶρνος O. ε', 267.
 κωφός M. 92. κωφῆ γαῖα ω', 54. κω-
 φὸν βέλος λ', 390. κωφὸν κύμα ξ', 16.
 λ et δ conf. v. ἀδινάων. λ et μ O. κ', 130.
 λ et ρ A. P. 229. λ et σ ε', 293. λ et τ σ',
 605 (v. ann. ad eum locum in Add.
 vol. 6.), χ', 402 not. v. A, κ.
 λᾶας β', 319, γ', 12. ἀναιδῆς δ', 521,
 O. λ', 597. λάεσαι βάλλειν γ', 80.
 λαβραγόρης ψ', 479.
 λαβρευέσθαι πάρος, quasi dicas prae-
 garrire, ut praeloqui, ψ', 474.
 λάβρος β', 148. λάβρον ὑπὸ νεφέων
 κύμα ο', 624.
 λαγχάνειν κλήρω ψ', 862. λαγχάνειν
 per se dictum κ', 430. λαγχάνειν τι-
 νός ω', 76. τινα fig. M. 430. v. λε-
 λάχειν.
 λαγών B. 225.
 λαγῶς κ', 361.
 λάειν, βλέπειν, O. τ', 229, 30.
 λάξεσθαι β', 418, ε', 355. λάξ. πάλιν μῦ-
 θον O. υ', 254.
 λάξυσθαι M. 316.
 λαθόντα et λαβόντα confundi visa M.
 159.
 λάθηρ η', 243. τινός ε', 269.
 λαίλαψ πολλή δ', 278. λαίλαπι θύων
 ἄνεμος O. μ', 400. λαίλαπι ἴσος λ',
 747.
 λαιμός υ', 542.
 λαίνεος χ', 154.
 λαῖνον χιτῶνα ἔσασθαι γ', 57.
 λαισηία πτερόεντα ε', 453, μ', 426.
 λαῖτμα τ', 267.
 λαῖφος, genus vestimenti, O. υ', 399.

- λάκειν ν', 616. λάκεσθαι M. 145.
 λακτίζειν B. 90. ποσὶ γαίαν O. σ', 99.
 λαμβάνειν, capere in bello, θ', 190, 95,
 λ', 106, 114. λ. αὐτῆς θυμὸν ἐν στή-
 θεσιν O. κ', 461. λ. τινὸς α', 407.
 τινά, consequi al., ε', 159. τινά τι-
 νος δ', 463. λ. χειρὸς ἀλλήλων ζ',
 233. λαμβάνων τινά φόβος λ', 402,
 ν', 470. cf. ζ', 166, ρ', 695, ψ', 468.
 λελαβέσθαι O. δ', 388.
 λάμπειν δ', 432. οὐρανὸν εἶσω χ', 44.
 λάμπεσθαι πρὸς dictus Hector in ar-
 mis. cf. ν', 474, σ', 622.
 λαμπεῖν f. α', 104.
 λαμπρὸς δ', 77. λαμπρότατος χ', 30.
 λαμπτήρ O. σ', 307, 343.
 λαυθάνειν τινά γ', 420. λαυθάνεσθαι
 μένεος ἀλκῆς τε ζ', 265. λέλασται ε',
 834. λελασμένους ἵπποσυνάων π', 776.
 λαξ ἐμβαίνειν τινὶ ν', 618. ποδὶ κινεῖν
 τινα κ', 158. προσβαίνειν ε', 620.
 λαός, λαοὶ, α', 10, 16, 117. λαός, exer-
 citus, α', 226. hoc sensu etiam Ger-
 mani dicunt das Volk. λαός καὶ ἴπ-
 ποι ι', 707. λαοὶ coriarii, des Ger-
 bers Leute, ρ', 390. λαοὶ, milites,
 oppositi τοῖς ἡγεμόσι β', 365. λαοὶ
 ἀγροῖοται, Landleute, λ', 676. λαοὶ
 ἀνά δῆμον, δημόται, O. γ', 214. λαοὶ
 ἡδ' ἐπίκουροι ε', 473. v. ἄλλοι, ἀπι-
 στής.
 λαοσσός ν', 128, O. σ', 244.
 λαοφόρος ὁδός ο', 681.
 λαπαρῆ γ', 359.
 λάπτειν π', 161.
 λαρῆστατος, si divinavi, O. β', 350.
 λάραξ σ', 413.
 λαρός ρ', 572. λαρός δόρυπος O. μ', 283.
 λᾶς μ', 462, ψ', 329. λαῖ π', 739.
 λάσιον κῆρ f. β', 851. στήθος α', 189.
 λαυκαίη χ', 325.
 λαῦρα O. χ', 128.
 λαφύσσειν λ', 176.
 λάχνη β', 219. οὐλή κ', 134.
 λαχνῆεις β', 743. ὄροφος ω', 451.
 λάχνος O. ι', 445.
 λέβης φ', 362.
 λέγειν, κοιμίζειν, ξ', 252, ω', 635. λέ-
 γειν, συλλέγειν, λ', 755. λέγειν, λέ-
 γεσθαι, numerare, O. δ', 451, 52.
 λέγεσθαι, congregari, θ', 518. ξύλα
 θ', 506, 546. cubare, ι', 666, O. δ',
 453. διαλέγεσθαι, ν', 275, 292. λέ-
 γεσθαι ἐς λόχον ν', 276. μετὰ τισι
 γ', 188. λέγεσθαι ὑπὸν δ', 131. ἐλέ-
 γμην O. ι', 335. λέξο ι', 617. v. αἰ-
 μασιός.
 λειάνειν δ', 111. χορὸν O. θ', 260.
 λείβειν α', 463, O. β', 432 etc. δά-
 κρυα ν', 88.
 λειμών β', 461. λειμῶνες Ἴου κ. σελ-
 νου O. ε', 72.
 λειμωνόθεν ω', 451.
 λείος δ', 484. λείος πετράων O. ε', 443.
 λείη ὁδός O. κ', 103. λεία ποιεῖν,
 complanare, μ', 30.
 λείουσιν et λαοῖσιν conf. O. δ', 740.
 λείπειν β', 35.
 λείπειν cum duplici accus. ν', 406. λεί-
 πειν, deficere, O. χ', 119. deserere,
 γ', 174. λείπειν τινά dicta ψυχῆ,
 cum animi deliquium patitur, ε', 696.
 mortem eā phrasis significat π', 453.
 λείπειν φάος ἡλίου V. 273. ὡς τὸν
 μὲν λίπε θυμὸς δ', 470. λείπεσθαι
 τινος, posteriorem esse aliquo, ψ',
 523. λείπεσθαι τινος pro ὑπὸ τινος
 π', 507.
 λειριόεις ὄψ γ', 152. χρῶς ν', 830.
 λείριον C. 426.
 λείων, λέων. λείουσιν ε', 782, η', 256.
 λείτρον χ', 503, O. α', 437.
 λείτρονδε O. θ', 292.
 λειλάθω, oblivisci facio, σ', 60.
 λειλάχειν τινά τινος, participem facere
 al. alicujus rei, η', 80.
 λειλημένος δ', 465, ε', 690, σ', 520.
 λείπαδνον ε', 730, τ', 393.
 λέπειν α', 236.
 λεπταλέη φωνή σ', 571.
 λεπτή μῆτις κ', 226. λεπτὰ γίνεσθαι
 ν', 497.
 λέπυρον B. 131.
 λέσχη O. σ', 329.
 λευγαλέαι φρένες ι', 119.
 λευκαίνειν ὕδωρ O. μ', 172.
 λευκός, candidus, splendidus, λ', 35,
 ξ', 185. λευκός ἔτ' αὐτῶς λέβης ψ',
 268. λευκός κονισάλω ε', 503. λευκῆ
 γαλήνη O. ι', 94. πόλις β', 739. λευ-
 κὸν ὕδωρ ψ', 282. λευκὰ κάρηνα
 montis β', 735.
 λευκοχίτων B. 37.
 λευκώλετος α', 55, γ', 121.
 λευρὸς χῶρος O. η', 123.
 λεύσσειν α', 120. λεύσσειν ἐπὶ τι ε',
 771. v. πρόσσω.
 λεχέποιος β', 697, A. P. 47.
 λέχος κ. εὐνή O. γ', 403. λέχος, λέχεια,
 φέρτρον, σ', 233, φ', 124, ω', 589,
 702, 720 λέχος τινὸς ἀντιῶν α', 31.
 v. διωτὰ, πορσύνειν, τηρῆα.
 λέχοςδε γ', 447.
 λέων figur. dicta interfecatrix φ', 483.
 λέων intelligendum λέαινα ρ', 133. λέων
 ὡς ε', 299.
 λήγειν α', 210, 224 etc. χοροῖο γ', 394.
 λήγειν cum participio constructum ι',
 191. λήγειν ἐν τινι ι', 97.
 ληθάνειν τινά τινος O. η', 221.

- λήθειν τινὰ α', 561. λήθειν τινὰ τι-
 μῆς ψ', 648. λήθεσθαι α', 495.
 λήθεσκεν ω', 13.
 λήθη β', 33.
 ληϊάς γυνή ν', 193.
 ληϊβότερα σὺς O. σ', 29.
 ληϊζεσθαι σ', 28.
 ληϊιον β', 147.
 ληϊς ι', 138.
 ληϊστής O. σ', 425.
 ληϊστής h. 7, 7.
 ληϊστορες O. σ', 427.
 ληϊστός, ληϊστός, ι', 406, 408.
 ληϊτις Minerva κ', 460.
 ληϊκθος O. ζ', 79.
 ληϊκω, ληϊκω. ληϊκῶς χ', 141.
 ληϊνός M. 104.
 ληϊσίμβροτος M. 339.
 ληϊζεσθαι α', 349. διϊστασθαι, ω', 96.
 λιαρός οὖρος O. ε', 268. λιαρόν αιμα
 λ', 477.
 λιγα τ', 284, O. δ', 259 etc.
 λιγαίνειν dicti praecones λ', 685.
 λιγγειν δ', 125.
 λιγδην O. χ', 278.
 λιγέως γ', 214.
 λιγυπνεΐειν O. δ', 567.
 λιγύπνοιος A. D. 28.
 λιγυρη μάλιστα λ', 532. ὄρις ξ', 290.
 πνοιή ν', 590.
 λιγὺς α', 248, β', 246.
 λιγύφθογγος β', 442.
 λιγύφανος τ', 350.
 λιγην O. π', 243. λιγην, πάνυ, θ', 357.
 λιγην εὐκίεμαι β', 800. καὶ λιγην α', 553.
 λιγην τόσον O. σ', 405. λιγην τόσον, ὡς
 (pro ὅσον) — O. δ', 371.
 λιθαξ O. ε', 415.
 λιθάς O. ξ', 33.
 λιθεός O. ν', 107.
 λιθοβόλιος M. 48.
 λιθος gen. fem. O. τ', 494. λιθος, sco-
 pulus, O. γ', 296. λιθοὶ ξεστοὶ σ',
 504. v. τοχηύς.
 λιμῶν ε', 500.
 λιμνητήρ ν', 590.
 λικνον M. 21.
 λικοφίς ξ', 463.
 λιλαΐεσθαι γ', 133. βίότον O. μ', 328.
 λιλαΐεσθαι dicta inanīma λ', 574. λι-
 λαΐεσθαι φώσδε O. λ', 222.
 λιμην α', 432. notatio ejus vocab. O.
 ε', 404.
 λιμνη, ex qua sol oritur, γ', 1.
 λιμνοχαρῆς B. 12.
 λιμὸς τ', 348.
 λινοθώρηξ β', 529, 830.
 λινον ν', 128, A. D. 104. v. ἀψίς. λί-
 νον, linea, die Angelschnur, π', 408.
 λιπαροκηδέμνος σ', 382.
 λιπαροπλόκαμος Ἄτη τ', 126.
 λιπαρός κεφαλῆν etc. O. σ', 332. λιπα-
 ρὸς πρὸς β', 44. λιπαρὰ κρηδεμνα
 O. α', 334. v. θέμις.
 λιπαρῶς, heate, O. δ', 210.
 λῆς, leo, λ', 239, 480.
 λῆς, λίτα θ', 440.
 λῆς πέτρη O. μ', 64, 79.
 λῆσεσθαι α', 394.
 λῆσεσθαι per se dictum δ', 379.
 λῆσός O. γ', 293.
 λιστρούειν O. ω', 227.
 λίστρον O. χ', 455.
 λιτανεύειν ι', 581.
 λίτεσθαι π', 47, O. λ', 35.
 λιψ. λίπ' ελαίω O. γ', 466.
 λοβός, auricula, das Ohrläppchen, ξ',
 182, h. 6, 8.
 λοβῆν κ', 576, 77, ψ', 282.
 λοβηρόν ξ', 6. λοβηρὰ θεμα λ', 444.
 ὠκεανού σ', 489.
 λοστροχός O. ν', 297.
 λοστροχός τρίπους σ', 346.
 λοιβή δ', 49. λοιβή dicta ironice O. ι',
 349.
 λοιγία ἔργα α', 518, 573.
 λοιγὸν ἀμύνειν ε', 603, 662.
 λοιμός α', 61, 97.
 λοιδοτήριος ψ', 751, 785.
 λοιδοθῆς ψ', 536.
 λοιπὸς κρομούου O. τ', 233.
 λούεσθαι ποταμοῦ ξ', 508. cf. ε', 6.
 λούεσθαι O. ζ', 216.
 λόφος γ', 337.
 λοχῶν, λοχᾶσθαι, σ', 520, O. δ', 388.
 λοχῶν τινὰ O. ν', 425.
 λόχος θ', 521. v. ἄγειν, ἔξειν, πυκινός.
 λόχονδε ἔναι α', 227.
 λύγος λ', 105, O. ι', 427.
 λύγρος β', 873. miser, ignavus, ν', 119,
 237. λυγρὰ ἐχθεα γ', 416.
 λυγρῶς πλήσσειν τινὰ ε', 763.
 λύειν ἀγορῆν α', 305. λύειν ἀποίαν,
 h. e. ἀντὶ ἀπ., λ', 106. λύειν γού-
 νατὰ τινος sensu occidenti ε', 176.
 ἔρω O. σ', 212. λύεσθαι γούνατα κ.
 ἦτορ dicta Veneris, animi deliquium
 passae, φ', 425. λύειν γυῖα pro in-
 terficiendo dictum δ', 469. cf. ε', 176.
 λύειν ἔντα, reddere arma accepto
 pretio, ρ', 163. λύειν ἐξ ὀρέων ἵπ-
 πους ε', 369. κάρηνα πολίων β', 118.
 cf. π', 100. μένος O. γ', 450. νεί-
 κσα ξ', 205, O. η', 74. λύειν priore
 brevi λ', 620, σ', 524, ψ', 27, 62, ω',
 576, O. δ', 35, ν', 388. cf. ὄτω,
 ὄυεσθαι, τίειν, φύνειν. λύειν τινὰ τι-
 νος f. O. ε', 397, π', 364. λύεσθαι
 dicuntur, quae deficient. σὴ δὲ βίη
 λέλυται θ', 103. λύεσθαι τινὰ φ', 42.

- τοῦ λύθη ψυχῇ τε μένος τε ε', 296.
 λύθην O. δ', 794. λύμην φ', 80.
 λύθρον ζ', 268.
 λυκάβας O. ξ', 163.
 λυκίη κ', 459.
 λυκηγενής Apollo δ', 101.
 λύκος λ', 73.
 λῦμα α', 314.
 λυπρός, miser, O. ν', 243.
 λύσις ω', 655. θανάτου O. ι', 421.
 λύσσα. v. rabies.
 λυσητήρ κίων appellatus a Teucro
 Hector. θ', 293.
 λυσσαώδης Έκτωρ ν', 53.
 λύγος B. 129.
 λωβάσθαι α', 232. λωβάσθαι λώβην
 ν', 623.
 λωβύειν O. ψ', 15, 26.
 λώβη γ', 42. αεικής λ', 142. λώβη και
 αίσχος, λώβη αίσχρα, ν', 622. v. απο-
 διδόναι.
 λωβήτης β', 275.
 λωβητός ω', 531.
 λώιον α', 229, ζ', 339, O. ρ', 417.
 λωίτερον κ. ἄμεινον O. α', 376.
 λώπη δίπτυχος O. ν', 224.
 λωτείν. πεδία λωτεῦντα μ', 283.
 λωτός O. ι', 84, 93 etc.
 λωφᾶν φ', 291.
 μ et ν confusa, ut videtur, π', 349 in
 Add. vol. 6. cf. γ', 491 not. μ et π
 permixta, ut videtur, γ', 287, 460.
 μ pro μοι dictum ι', 673. cf. ζ', 165.
 μάχος B. 40.
 μάχος δ', 123. λαθικηδής χ', 83. στη-
 θος παρά μαζόν θ', 312.
 μαία C. 147.
 μαίεσθαι, explorare, O. ν'; 367. μ.
 προτίρα O. ξ', 358.
 μαίαν ε', 670. περί τινι ν', 78. μαί-
 μώσσα αἰχμη' ε', 661.
 μαινάς χ', 460.
 μαίνεσθαι, ένθουσιᾶν (μαινόμενος Διό-
 νυσος), ζ', 132. μ. φρεσίν οὐκ ἀγα-
 θῆσι θ', 359. μαίνεσθαι f. ε', 185,
 θ', 412.
 μάκαρ γ', 182. μάκαρ άνηρ λ', 68. μά-
 καιρα A. D. 14. μάκαρες θεοί α',
 406. ἀθάνατοι δ', 127. μακάριστος
 O. ζ', 158.
 μακαρίζειν O. ο', 533.
 μακεδνός O. η', 106.
 μάκειν ονίμ et caprarum δ', 435. με-
 μηκώς κ', 362.
 μάκελλα φ', 259.
 μακρός "Ολυμπος β', 48. μακρόν ἀυ-
 τειν, μακρά βοᾶν, β', 224, γ', 81.
 μακρά βιβᾶν festinantis vel fastosi γ',
 22. μακρά κύματα θαλάσσης β', 144.
 ἐπὶ μακρόν O. ξ', 117. μακρότερος
 O. θ', 20. μακρότατος ξ', 288.
 μάλ' οὐ p. οὐ μάλα ε', 407.
 μάλα εἶναι β', 241. μάλα πολλὸς β',
 798. μάλα ὄνα β', 785. μάλα et
 μετὰ conf. O. φ', 93. v. μέγα.
 μαλακός, λιμῶν O. ι', 133. χιτῶν β',
 42. μαλακὴ νεῖδος σ', 541. μαλακοί
 λόγοι O. α', 56. μαλακὰ ἔπεα α',
 582. v. εὐνή.
 μαλακῶς O. γ', 350.
 μαλάχη B. 161.
 μαλερός ι', 242.
 μαλθακός h. 31, 15.
 μάλιστα, quam maxime, β', 589. μά-
 λιστα ἐχθιστός β', 220.
 μάλλον, potius, μ', 314. vide v. ellipsis.
 μαντεύεσθαι α', 107.
 μαντήτιον O. μ', 272.
 μάντης et μάντιος confundi. visa O.
 κ', 493.
 μαντικής genera α', 62.
 μάντις α', 384.
 μαντοσύνη α', 72.
 μαθαίνειν M. 140. φλόξ ἐμαράνθη ι',
 212.
 μαγαίνειν ἐπὶ τινι, furere adversus al.,
 ε', 882.
 μάγος O. π', 421.
 μαρμαίρειν ν', 22. μ. χαλκῶ ν', 801.
 μαρμαίροντα ὄμματα γ', 397.
 μαρμαρέος σ', 480. ἄλς μαρμαρέη ξ',
 273.
 μάραρος, μάραρος πέτρος, π', 734,
 O. ι', 489.
 μαρμαρυγαί ποδῶν O. θ', 265.
 μάρασθαι α', 257. μάρασθαι ἐπὶ τι-
 σιν ι', 317. μάρασθαι τινι ζ', 204.
 μάρπτειν φ', 489. ἀγκῆς ξ', 346. μάρ-
 πτειν ἔλκεα dictum fulmen θ', 404,
 418. μάρπτειν χθόνα ποσί ξ', 228.
 μάρπτων τινά ὕπνος ψ', 62.
 μαρτυρία O. λ', 324.
 μάρτυρος β', 302. μ. κέταις Ζεὺς O.
 π', 423.
 μάsson O. θ', 203.
 μάσταξ, τροφή, ι', 324. μάστακα λαμ-
 βάνειν dicta avis, quae cibum affert
 pullis implumibus, ι', 324.
 μαστίειν ρ', 622.
 μαστίζειν ἑλῶν ε', 365.
 μαστίξ ε', 226. μαστίξ Διὸς et similia
 η', 37. v. κελεύειν.
 μαστις O. ο', 182.
 μασχάλη, M. 242.
 ματᾶν ε', 233. cessare, π', 474.
 ματεύειν ξ', 110.
 ματία O. κ', 79.
 μάχαιρα, culter chirurgicus, λ', 844.
 μάχαιρα, παραξίφισ, γ', 271, σ', 597.

- μαχίεσθαι O. ρ', 471.
μαχεσθαι ἀντιβίοις ἐπέεσσι β', 377. ξριδι
α', 8. μάχ. μάχην ο', 414. μάχ.
περὶ πόλιος κ. γυναικῶν ο', 265. μάχ.
τινι α', 151 etc. expostulare cum ali-
quo, ι', 32. eodem troπο vetus poeta
germanus, *Liedersaal* 1. p. 219: Ich
sait ir — unsern krieg von wort ze
wort. cf. ε', 875, ζ', 329 etc. μα-
χέονται β', 366.
μάχη πᾶσα β', 823, ε', 11.
μαχημων μ', 247.
μαχητός O. μ', 119.
μαχλοσύνη ω', 30.
μαψ β', 120. μαψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κό-
σμον ε', 759. μαψ αὐτως, υ', 348.
μαψιδίως O. η', 310. μαψ. ψεύδεσθαι
O. ξ', 367.
μαψίλογος M. 546.
μᾶν. μέμαμεν, confidimus, ι', 641. θυ-
μῶ μεμαῶς ε', 135. ἰθύς μεμαῶς,
recta irruens, θ', 118. μεμαῶς ἀλ-
κῆς, ξριδος, ε', 732, υ', 197, ρ',
181 etc. μεμαῶτες ἐγχείησι β', 818.
μεμαῶτε μάχεσθαι ε', 569. πρόσσω
μεμάνυαι λ', 615.
μέγ' ἀόσθη mendose scr. pro μεγαλίσθη
O. δ', 503.
μέγα et μέγας confundi visa β', 111.
item μέγα et μάλα ρ', 723. et μέγала
O. ι', 330. v. μὲν.
μεγάθυμος α', 123, 135. ταῦρος π', 488.
μεγαίρειν δ', 54. τινὸς υ', 563. τί τινι
ψ', 865.
μεγακήτης δελφίς φ', 22. ναῦς λ', 5.
πόντος γ', 158.
μέγαρον, μέγαρον, β', 137, 661.
μέγας, adultus, O. β', 314. procerus,
ε', 625. μέγας Πρίαμος η', 427, quem-
admodum postea rex Persarum βασι-
λεύς μέγας appellatus est κατ' ἐξοχήν,
h. e. potentissimus: v. Xenoph. Anab.
1, 4, 11 etc. neque enim hoc eodem
sensu dictum est ac μέγας Αἴας ε', 610,
μέγας Ἐκτωρ χ', 232 etc. μέγας με-
γαλωστί κείμενος π', 776. ἠϊὼν με-
γαλή η', 462. μέγα εἰπεῖν O. χ', 288.
μέγα ἔργον appellatum scelus O. λ', 271.
μέγα cum superlat. β', 763, 768, ζ',
209. μέγα, μέγала, μέγалаς, α',
78, ε', 567, υ', 282. μέγα ἐξιδεῖν
ὄφθαλμοῦς υ', 342. μέγα προθόρειν
ξ', 363. μέγα φρονεῖν λ', 296. κά-
πρα μ. φρονέοντε ib. 325. cf. π', 758,
824. μέγалаν δ', 161. μέγιστος α',
525.
μεγαλήτωρ β', 547, 641, ε', 785. με-
γαλήτωρ θυμὸς ι', 629.
μεγαλοσθενής E. 6, 1.
μέγεθος β', 58.
μέδειν, μεδεῖν. μεδεῖον γ', 276. μέ-
δων τινὸς O. α', 72. μέδοντες β', 79.
μέδεσθαι τινος β', 384. δειπνου O.
τ', 321.
μεθέλεσκε O. θ', 376.
μεθέπειν, ζητεῖν, θ', 126.
μεθέπειν τινὰ ἵππους ε', 329.
μεθημοσύνη, μ—ύναι, υ', 108, 121.
μεθῆμων β', 241.
μεθῆσθαι τισιν O. α', 118.
μεθιέναι, ἀμελεῖν, γ', 414. remittere,
δ', 516. μεθ. ποιεῖν τι, desistere ab
aliqua re facienda, ψ', 434. μεθ. τι-
νὸς δ', 234. μεθ. τι O. ε', 460. alio
sensu dictum est ib. 471. χόλον τινὶ
α', 283. μεθιεῖ κ', 121. μεθίειν O.
φ', 377.
μεθίστασθαι, μεταλλάσσειν, O. δ', 612.
μεθ. ἐτάροισιν ε', 514.
μεθομιλεῖν α', 269, ε', 86.
μεθορμαῖσθαι υ'. 192, O. ε', 325.
μέθυ η', 471. ἠδὺ O. δ', 746.
μεθύειν figur. ρ', 390. μεθύοντι ἐοι-
κῶς O. σ', 240.
μειδᾶν α', 595, 6.
μειδιᾶν, irridere; φ', 491.
μείζων α'. 167. μείζων κεφαλῇ γ', 168.
μείλια ι', 147.
μειλίγματα θυμοῦ O. κ', 217.
μείλιον δόρου sive ἔγχος υ', 597, φ',
172, 78.
μειλισσέμεν η', 410.
μειλιχίη, ἔραθυμία, ἀργία, ο', 740.
μειλιχίος μῦθος κ', 288. μειλιχία καὶ
στερεὰ ἔπη μ', 267. μειλιχίοισι δ',
256.
μειλιχος ω', 739. μειλιχος αἰε Πάτρο-
κλος τ', 300. μειλιχον ἔπος κ. ἔργον
O. σ', 374.
μείρειν. ἔμμορε α', 278. μείρεσθαι τι
ι', 616.
μείς τ', 117, M. 11.
μείων β', 523, 530. μείων κεφαλῇ γ',
193.
μελαγχροῖς O. π', 175.
μελαθρον β', 414. μέλ. sive οἶκος di-
ctum tentorium ι', 640.
μελαθρόφιν O. θ', 279.
μελαινέσθαι χροῖα ε', 354.
μελάνδετος ο', 712.
μελάνειν η', 64.
μελάνυθρος κρήνη ι', 14, π', 3, 160.
μέλας φ. δ', 191. μέλαινα γαῖα β', 699.
νηὺς α', 141. μέλαν δρυὸς O. ξ', 14.
μέλαν ὕδωρ fluvii β', 825. μελάντε-
ρος ἤτε πίσσα, pice nigrior, δ', 277.
v. ἡπειρος.
μέλδειν, anglisce melt, germ. schmelzen,
φ', 363.

- μελέδημά τινος pro περί τινος O. ο', 8.
 μελεδήματα θυμού ψ', 62.
 μελεδών A. P. 355, M. 447.
 μελεδώνη ὄξεια O. τ', 517.
 μέλειν τινὶ β', 333. μέλειν τισὶ τινι O.
 ι', 20. μεμηλώς τινος ε', 708. cf. ι',
 228. μέλεσθαι α', 523. μέμβλετο
 φ', 516, O. χ', 12.
 μελεῖστί τέμνειν ω', 409.
 μέλεος, irritus, ψ', 795. μελλητής, βρα-
 δύς, κ', 480. μέλεον εὐχος φ', 473.
 μέλεον, μελέως, κ', 480, π', 336.
 μελετών M. 557.
 μέληται et πέληται confundi visa γ', 287.
 μέλι α', 249. μέλι χλωρόν λ', 631.
 μελίγηρος O. μ', 187.
 μελίη β', 543.
 μελιηδής θυμός, dulcis animus seu vita,
 κ', 495. μελιηδής οἶνος δ', 346. πυ-
 ρός κ', 569.
 μελίκηρον O. κ', 519.
 μέλιτος οὐδός O. ρ', 339.
 μέλισσα μ', 167, O. ν', 106.
 μελίτωμα B. 39.
 μελίφρων οἶνος ζ', 264. πυρός θ', 183.
 ὕπνος β', 34.
 μέλλειν constructum cum infinitivo futuri
 β', 694, 724, μ', 323. μέλλειν in re
 consequenti et consentanea α', 564,
 λ', 364, ν', 226 etc.
 μέλπειν α', 474. μέλπεσθαι, τέρπεσθαι,
 η', 241, π', 182.
 μέλπηθρα κυνῶν ν', 233.
 μέμβλωκς O. ρ', 190.
 μὲν omisum in protasi O. ε', 47. μὲν
 p. μὴν. v. ἦ. μὲν et μέγα conf. O.
 ι', 395. μὲν (μὴν) et μεν confundi
 visa γ', 86. μὲν et μὴν α', 427, μ',
 67. cf. ν', 148. μὲν τε λ', 64. μὲν
 τε — δέ τε β', 90.
 μενεαίνειν, cupere, γ', 379. eniti, π',
 491. irasci, ο', 104. μενεαίνειν f. δ',
 126. μεν. ποιεῖν τι ν', 628. v. ἀσπερχές.
 μενεδήιος μ', 247, ν', 228.
 μένειν α', 174. μένειν ἀπό τινος β',
 292. μένειν, ὁπότε etc. expectare,
 an etc. δ', 333. μένειν τινὰ α', 535.
 μενεπόλεμος β', 740, 749.
 μένεσκον τ', 42.
 μενοινῶν, animatum esse, ο', 293. μεν.
 θυμῷ τ', 164.
 μενεχάρης, μενέχαρμος, ι', 529, ζ',
 376 etc.
 μενοεικής δαῖς ι', 90. ὕλη ψ', 139.
 μενοεικέα ι', 227.
 μένος, ira, α', 103, 207 etc. vis vitalis,
 γ', 294. μένος ἄρης κρίνειν O. π',
 269. v. δατεῖσθαι. μένος βορέας ε',
 524. ἔριδος η', 210. μένος ἐσθλόν
 ἔχειν ε', 516. μένος ἡμιονοῖν O. η',
 2. μένος ἦν ν', 80, ω', 6. μένος κ.
 ἀλκή χ', 282. καὶ θυμός ε, 792, ζ',
 72. καὶ θάρσος ε', 2. καὶ χεῖρες ν',
 287, 318. μέιος ὄξυ θυμού h. 8,
 14. μένος ποταμῶν μ', 18. πυρός
 ζ', 182. μένος χειρῶν ἰθύς φέρειν
 dicti pedites ε', 506. μένε' ἀνδρῶν
 δ', 447. μένεα πνεῖν β', 536, γ', 8.
 ξμῶν μενέων ἀπικραεὺς θ', 360. v.
 ἔμπεδος.
 μένω, μάω. μέμονα ε', 482, η', 36.
 μερίζειν B. 60.
 μερμερος θ', 452.
 μερμηρίζειν α', 189, β', 3.
 μέρμις O. κ', 23.
 μέροπες ἀνθρώποι α', 250. βροτοί β',
 285. μερόπιεσιν et μετόπισθεν conf.
 A. D. 173.
 μέρος. κατὰ μέρος M. 53.
 μέρω, μείρω. ἔμμορε ο', 189.
 μεσαπόλιος ν', 361.
 μεσηγύ τινων ι', 549. cf. ε', 769. τὸ
 μεσηγύ A. D. 108.
 μεσήεις, mediocris, μ', 269.
 μεσοδμη O. β', 424.
 μεσόμφαλον B. 129.
 μέσος, μέσσοσ. ἐν μέσσω γ', 90. ἐς
 μέσσον καταβάλλειν ο', 357. ἵεναι
 ἐς μέσσον γ', 77. μέσσον τινῶν γ',
 266, ζ', 120. παρίστασθαι ἐν μέσ-
 σοισι δ', 212.
 μέσσατος. ἐν μεσσάτω θ', 222, λ', 6.
 μέσσαυλος λ', 548, O. κ', 435 etc.
 μεσηγιῆς τινος. v. μεσηγύ.
 μεσοπαλὸς ἔγχος φ', 172.
 μέσφα, μέχοι, θ', 507.
 μετὰ, postea, τ, 201. simul, una, β',
 477.
 μετὰ ἄλλους βαίνειν δ', 364. cf. O. β',
 206. μετὰ cum dat. p. ἐν γ', 85, 110,
 δ', 245, ν', 668. μ. πνοιῆς ἀνέμου
 ψ', 367. μ. σφίσι, inter se, α', 368.
 μετὰ τι, ad al., α', 478. fig. λ', 227.
 μετὰ τι p. ἐν τινι β', 143. cf. ι', 54,
 λ', 4, ω', 724. μετὰ τι βάλλειν τινὰ
 f. β', 376. μέλεσθαι μετὰ τισὶ p. τισὶ
 γ', 287. μετὰ χερσὶν ἐρέσθαι ε', 344.
 v. μάλα.
 μεταβαίνειν fig. O. θ', 492, V. 294. με-
 ταβαίνοντα ἄστρα O. μ', 312.
 μεταβάλλειν νότα, h. e. τρέπειν, θ', 94.
 μεταβουλεύειν O. ε', 286.
 μεταγγελος ψ', 199.
 μεταδαινύσθαι ψ', 207.
 μεταδήμιος O. θ', 293.
 μεταδόρητος O. δ', 194.
 μεταδρομάδην ε', 80.
 μεταίξιν O. π', 362.
 μεταίσσειν π', 398.
 μετακαίθειν λ', 52. πεδίον λ', 714.

- μετακλαίειν. μετακλαύσεσθαι ζ', 764.
 μετακλίειν. πολέμοιο μετακλινθέντος
 λ', 509.
 μεταλήγειν, μεταλλήγειν, τινός ι', 157.
 μεταλλῶν α', 550, 553.
 μετάλλεσθαι. μετάλμενος ε', 336, ψ',
 345.
 μεταμάζιον στήθος ε'. 19.
 μεταμινύναι Ο. γ', 221.
 μεταμώλιος δ', 363.
 μετανάστης ι', 648.
 μετανίσσεσθαι π', 779.
 μεταξὺ α', 156.
 μεταπαύεσθαι ρ', 373.
 μεταπρέπειν τινὶ β', 579. γαστήρι μάργη
 Ο. σ', 2.
 μεταπρεπής τισι σ', 370.
 μεταριθμῖος h. 26, 6.
 μετασεύεσθαι ζ', 296. τινὰ ψ', 389.
 μετασπέεσθαι ν', 567.
 μετασπῶν ο', 190, Ο. ξ', 35.
 μέτασσαι Ο. ι', 221.
 μεταστένειν Ο. δ', 261.
 μεταστοιχεῖ ψ', 358.
 μεταστρέφειν ἦτορ ἔκ τινος κ', 107.
 κακὰ ἔργα Ο. β', 67. μεταστρέφειν
 πρὸ μ—φεσθαι ο', 203. μεταστρέ-
 φεσθαι ο', 590.
 μετατιθέναι Ο. σ', 402.
 μετατρέπεσθαι α', 199. μετατρέπεσθαι
 τινος, curare al., α', 160, ι', 630.
 μετατροπαλίζεσθαι ν', 190.
 μεταυδῶν ἔπεα ι', 16. μεταυδῶν τί τινι
 β', 109.
 μεταφάναι. μετέφη α', 58.
 μεταφράζεσθαι α', 140.
 μεταφρένον β', 265, 267.
 μεταφρανεῖν τισι σ', 323.
 μετεῖναι dicta πανσῶλη β', 386. μετεῖ-
 ναι τισι δ', 316, 322, ψ', 47.
 μετεπειν μῦθόν τισι γ', 303. cf. ib.
 455.
 μετέρχεσθαι δ', 539. πόλυδε ζ', 86.
 τινὰ ε', 456, 461. τι f. Ο. γ', 83.
 μετέρχεσθαι τι, alicui rei studere,
 einer Sache nachgehen, ε', 429.
 μετήροος θ', 26. μετήροα fig. M. 488.
 μετιέναι πόλεμόνδε ν', 298. μετεισάμε-
 νος ν', 90.
 μετοίχεσθαι τινὰ Ο. θ', 47.
 μετοικλάζειν figur. ν', 281.
 μετόπισθε, postea, α', 82, ζ', 119. μετ.
 μίμνεν ζ', 68.
 μετοχλίζειν ὀχέας ω', 566.
 μετροῖν πέλαγος Ο. γ', 179.
 μέτρον, mensura. μέτρ' ἐν χερσίν ἔχου-
 τες μ', 422. μέτρον, χοεὺς, η', 471.
 μέτρον ἦβης λ', 225; Ο. λ', 317 etc.
 ὄμου Ο. ν', 101. μέτρα κελεύθου
 Ο. δ', 389. ἐν μέτροις M. 47.
 μέτωπον δ', 460. κόρυθος π', 70.
 μεν et μοι confundi visa ψ', 75. in Add.
 vol. 6.
 μεὺ α', 37.
 μὴ junctum primae pers. conjunctivi
 aoristi, vel imperativi, ζ', 123. μὴ
 νυ α', 566. μὴ τοῦτο φίλον Διὲ πα-
 τρι γένοιτο Ο. η', 316. v. ἦν.
 μηδὲ et ἠὲ (ἠδὲ) conf. Ο. δ', 553.
 μηδὲ p. μὴ δὴ α', 131.
 μῆδεσθαι αὐτὸν εὖ, καὶ πείθεσθαι
 ἄλλω, β', 360. μῆδεσθαι τί τινα ζ',
 395.
 μῆδος β', 340. μῆδεα γ', 212. μ. πυκνὰ
 γ', 202, 208. cf. ω', 282. πεπνυμένα
 μῆδεα, φίλα μ. εἰδὼς η', 278, ρ', 325.
 μῆδεα φατός Ο. ζ', 129.
 μηκᾶς αἰξ λ', 383.
 μήκειν Ο. ι', 439.
 μήκιστος, procerissimus, η', 155, Ο.
 λ', 309. τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 Ο. ε', 299.
 μήκος Ο. ι', 324. μήκος, h. e. μέγε-
 θος, puellis dare dicta Diana κουρο-
 τρόφος Ο. ν', 71.
 μήκος et μήχος confusa ι', 249.
 μήκων θ', 305.
 μῆλα, oves, δ', 279. μῆλα ιδέσθαι δ',
 476.
 μῆλα Ο. η', 115.
 μῆλειν. μέμηλεν, μεμῆλει, β', 25, 614.
 μηλοβοτήρ σ', 529, M. 286.
 μηλόσκοπος h. 19, 11.
 μήλοψ καρπὸς Ο. η', 104.
 μῆν ε', 387. μῆν ἰστάμενος, φθίντων,
 Ο. ξ', 164.
 μήνη ψ', 455.
 μηνιεύειν α', 247. (ἐμῆνε.) τινός ε', 178.
 μηνιθμός π', 62.
 μήνιμα ζ', 358.
 μῆνις α', 1, ε', 34.
 μήνυτρον M. 264.
 μήπως ε', 487.
 μηρίον α', 40.
 μηρός α', 190. μηρὰ α', 464. v. πεπλή-
 γεσθαι.
 μήριυθος ψ', 854.
 μηρύεσθαι ἰστία Ο. μ', 170.
 μῆστωρ αὐτῆς δ', 328. θεόφιν ἀτάλαν-
 τος η', 366. φόβοιο δ', 328, ε', 272
 (equus), ζ', 97.
 μήτε εἶναι, μήτε γίνεσθαι, Ο. σ', 79.
 μήτηρ θεῶν Ἰδη θ', 47. μήτηρ μή-
 λων dicta urbs β', 696. cf. Ο. σ', 226.
 μήτι α', 550.
 μητιέα Ζεὺς α', 175, β', 197.
 μητιάν κ', 203. βουλᾶς ν', 153. μητιᾶ-
 σθαι ζ', 174.
 μητιέσθαι κ', 48. ἔχθεα γ', 416. πλεί-
 ονὰ τινος ψ', 312.

- μητιόεις O. δ', 227.
 μήτις β', 169. v. Διτ, νόος, ὑφαίνειν.
 μητροπάτωρ λ', 224.
 μητρονιή ε', 389.
 μητροῦσις O. τ', 410.
 μήτρωος β', 662, π', 717.
 μηχανᾶσθαι ἀτάσθαλα λ', 695. μηχ. τι
 ἐπὶ τι O. δ', 822.
 μηχανιώτης M. 436.
 μῆχος β', 342. v. μήκος.
 μία οἴη O. η', 65.
 μιαιύνειν π', 795, 97. tingere, δ', 141.
 μ. κοινή ψ', 732. *μιάνθη δ', 146.
 μαιφόνος ε', 31. (epitheton honorificum
 Martis, ut βροτολογός.)
 μιαρὸς ω', 420.
 μιγάζεσθαι O. θ', 271.
 μίγδα τισὶ θ', 435.
 μίγνυσθαι hostem invadentis δ', 354.
 ἀλλοδαποῖς γ', 48. cf. κοινή. μίγνυ-
 σθαι ἔγκασί τινος dicta lancea λ', 438.
 μ. ἐν παλάμαις τινὸς φ', 469. ἐν
 τισὶ κ', 180. εὐνῆ O. α', 433. νόμῳ
 β', 475. μίγνυσθαι τισὶ, convenire
 aliquos, κ', 365, O. σ', 315. cf. σ',
 409. ἐμιχθεν γ', 209.
 μικρὸς δέμας ε', 801. παρὰ μικρὸν B.
 241.
 μιμνάζειν β', 392, h. 9, 6.
 μίμνειν β', 296 (μιμνόντεσσι.), 331. ἄλ-
 λους δ', 340. μίμνειν ἄνεμον κ.
 ὑετὸν dictae quercus montanae μ',
 133. cf. ι', 662. μίμνειν ἐναντίον ν',
 106.
 μιμνήσκειν O. ξ', 171. μιμνήσκεσθαι
 ω', 9, 167.
 μιν et μέν conf. β', 703. μιν p. ἐαυτήν
 β', 795.
 μινύθειν f. σ', 492, 3. μινύθειν, con-
 fici, O. δ', 374.
 μινύθεισκον O. ξ', 19.
 μίνυνθα γίγνεσθαι δ', 466. μίνυνθά
 περ, οὔτι μάλα δὴν, α', 416.
 μινυνθᾶδιος α', 352. μινυνθαδιώτερον
 ἄλγος χ', 54.
 μινυρίζειν explicatum a Wyttenbachio
 ad O. δ', 719.
 μισγάγκεια δ', 453.
 μίσειν γ', 270. μισγέμεναι κακότητι
 ἀνδρας O. υ', 203. μίσεσθαι dicti
 exercitus δ', 456. μ. ἐν φιλότητι β',
 232. ὑπὲρ ποταμοῦ ψ', 73.
 μισγέσκετο O. σ', 325, M. 7.
 μισεῖν, odisse, nolle, ρ', 272.
 μισθός. v. ῥητός.
 μιστύλλειν α', 465.
 μίτος ψ', 762.
 μίτη δ', 137.
 μνάσθαι O. α', 39. cf. O. δ', 106.
 μνᾶν, μνάσθαι, α', 407, β', 686. μνά-
 σθαι κοίτου O. η', 138.
 μνάσκετο O. υ', 290.
 μνημά τινος ψ', 619.
 μνημοσύνη τινὸς θ', 181.
 μνήμων O. φ', 95.
 μνησάσκετο λ', 566.
 μνηστὴ A. P. 31. μνηστὴ ἄλοχος ζ',
 246, ι', 556.
 μνηστis O. υ', 280.
 μνηστὺς O. β', 199.
 μογεῖν α', 162. πολλὰ μογήσας β', 690.
 μόγις ι', 355.
 μόγος δ', 27.
 μογοστόκος λ', 270.
 μόθος η', 117.
 μοι. v. μεν.
 μοι μνήσαι perperam scriptum, ut vide-
 tur, pro μεμνήσθαι O. γ', 101. μοι
 familiariter dictum ζ', 486, O. β',
 305 etc. μοι, τοι etc. nomini additum
 loco adjectivi ε', 116, 125.
 μοῖρα αἰδοῦς periphrastice dictum O.
 υ', 171. μοῖρα et ἀμοῖρία opposita
 O. υ', 76. μοῖρα θεῶν O. χ', 413,
 A. P. 61. μ. ἴση, aequa sors, aequa
 gratia, ι', 318. κραταιή ε', 83. χαλεπή
 θεοῦ O. λ', 291. ἐν μοίρῃ, κατὰ μοῖ-
 ραν, τ', 186, O. χ', 54. κατὰ μοῖραν
 εἰπεῖν ι' α', 286. μοῖραν βιότου ἀνα-
 πλήθειν δ', 170. μοῖραν ἐπιτιθέναι
 τι O. λ', 559. cf. O. τ', 592. παρὰ
 μοῖραν O. ξ', 511. μοῖρας νέμειν O.
 θ', 470. ὑπὲρ μοῖραν υ', 336. v. δά-
 ζεσθαι.
 μοιρηγενής γ', 182.
 μοιχαγρία ὀφέλλειν O. θ', 332.
 μολοβρός O. ρ', 219.
 μολπῆ α', 472, O. α', 152. μολπῆ, παι-
 διά, O. ζ', 101.
 μολυβδαινῆ ω', 80.
 μονοήμερος B. 308.
 μονοῦν λ', 470.
 μορμύρειν σ', 403. v. ἀφρῶ.
 μορούεις ξ', 183, O. σ', 298.
 μόρος αἰνός σ', 465.
 μόρσιμος χ', 13. μόρσιμον εἶναι τι
 ε', 674. μόρσιμον ἔρχεσθαι O. π',
 393. μόρσιμον ἤμαρ O. κ', 175.
 μορύσειν O. υ', 435.
 μορφή ἐπέαν O. λ', 366.
 μόρφνος ω', 316.
 μόσχος, ἀπαλός, λ', 105.
 μοννάξ O. θ', 371.
 μοῦνος β', 212.
 μουνοῦν O. π', 117. μουνοῦσθαι O.
 σ', 386.
 μοῦσα O. ω', 62.
 μοχθεῖν, laborare, κ', 106.

- μοχλῆν μ', 259.
 μοχλός O. ε', 261.
 μυδαλῆος, διῦγρος, λ', 54.
 μυελόντα ὀστέα O. ι', 293.
 μυελός υ', 482. μ. ἀνδρῶν fig. O. β', 290. μ. κ. δημῶς ὀλῶν χ', 501.
 μυθεῖσθαι O. θ', 180.
 μυθεῖσθαι α', 74. μ. κ. ὀνομαίνειν O. δ', 240.
 μυθεσκοντο σ', 289.
 μυθολογεῖν O. μ', 453.
 μῦθος α', 33. μῦθος, vox fausta. οὗ μιν ἴα θεὸν ὡς εἰσορόοντες Δειδέχεται μῦθοισιν, O. η', 71. μ. ἀπηγῆς κ. κρατερός σ', 202. μῦθων ἀρχαίαν τισίν ε', 420.
 μυῖα β', 469, δ', 131.
 μυκᾶσθαι O. κ', 413.
 μύκειν, sonare, ε', 749. κρέα δ' ἀμφ' ὀβλοῖς ἐμεμύκει O. μ', 395.
 μυκηθμός σ', 575.
 μύλαξ μ', 161.
 μύλη O. η', 104.
 μυλήφατος ἀκτὴ ἀλφίτου O. β', 355.
 μυλοειδής η', 270, B. 216.
 μύνη παρέλκειν O. φ', 111.
 μυοκτόνος B. 159.
 μύοφροσβος θῆρ B. 113.
 μύρεσθαι ζ', 373, χ', 427.
 μυρίκη κ', 466, 67, M. 81.
 μυρίκινος ὄζος ζ', 39.
 μυρίος infinitum α', 2. μυρίον ἄχος, πένθος, σ', 88, υ', 282. μυρία β', 468. μυρία β', 272.
 μύρσινοειδής M. 81.
 μυχμός O. ω', 416.
 μυχός Ἄργεος ζ', 152. δόμον χ', 440. κλισίης ι', 663. μυχοίτατος O. φ', 146.
 μυῶν π', 315, 324.
 μῶλος ἄρης β', 401.
 μαμείσθαι γ', 412.
 μαμεύειν O. ζ', 274.
 μῶμος O. β', 86.
 μώνυξ ε', 236, 321.
 ν et π confusa χ', 467 ann. ν et σ γ', 429, ψ', 365, O. θ', 187, μ', 405. ν et υ O. τ', 104. ν et χ confundi visa O. λ', 356. ν et ψ ap. Schol. φ', 535. ν. γ, ι, μ, ρ.
 νάειν, ὄρειν, φ', 197.
 νάειν fig. O. ι', 222. (ναῶν δ' ὀρῶν ἄγγεα πάντα.)
 ναὶ δὴ α', 286.
 ναίειν δώματα β', 854. ναίειν παρά τινι dictus θρασυῶν σ', 431. ναίειν sive ναιεῶν dicta loca β', 626, 648.
 ναίεσκον β', 758.
 ναιετάσκει λ', 673. cf. β', 841, A. P. 102, b. 20, 4.
 ναιετάειν dictae urbes δ', 45. οἶκον εἶδ' ναιετάοντα O. δ', 96.
 νάκη O. ξ', 532.
 νάπη π', 300.
 ναρκῶν θ', 327.
 νάσσειν O. φ', 122.
 ναρηγός B. 94.
 ναύλοχοι λιμένες O. δ', 846, κ', 141.
 ναύμαχος. ν. ξυστόν.
 ναυσικλειτός A. P. 42.
 ναυσικλυτός O. η', 39.
 ναύτης δ', 76.
 ναυτιλίη O. θ', 253.
 ναῦφιν dat. β', 794.
 νάω, κατοικίζω, O. δ', 174, A. P. 121.
 νάσθη ξ', 119.
 νέα perperam invectum pro νῆα O. ι', 283.
 νεαροὶ παῖδες β', 289.
 νεατός τινος ι', 153.
 νεβρός δ', 243. νεβρός a quo nonnulli ducant, O. δ', 336. νεβρός ἐλάφου χ', 189. cf. θ', 247.
 νέειν O. ε', 344.
 νέεσθαι α', 32. οἰκόνδε ζ', 189.
 νεηγενης O. δ', 336.
 νεήκης υ', 391.
 νέηλος κ', 434, 558.
 νεηνίης ἀνῆρ O. κ', 278.
 νεῆνις παρθενική O. η', 20.
 νεήφατος M. 443.
 νειαίρη γαστήρ ε', 539, 616.
 νείατος β', 824. νείατος ἄλλων ζ', 295.
 νείεσθαι O. λ', 113.
 νεικεῖν τινὰ β', 243, O. σ', 9.
 νεικεῖσκε β', 221.
 νεικεῖν, litigare, σ', 498. ν. ἄντην κ', 158.
 νεικεῖν θεᾶς dictus Paris ω', 29. νεικεῖν oppositum τῶ ἀνεῖν κ', 249.
 νεῖκος, νεῖκα, β', 376, ι', 448. νεῖκος, lis, σ', 497. μάχη, μ', 276. νεῖκος ἔριδος ρ', 334. νεῖκος ὁμοῖον δ', 444.
 νεῖκος πολέμου υ', 271. φυλόπιδος υ', 140. ν. ὀνειδίσειν.
 νεῖν, accumulare, O. τ', 64.
 νειόθεν ἐκ κραδίης κ', 10.
 νεῖον κ', 353.
 νεῖός O. θ', 124.
 νεῖός ε', 886.
 νεκρός δ', 467.
 νεκταρ α', 598. νεκταρ ἐρυθρὸν τ', 33.
 νεκτάρεος, ἀμβρόσιος, 385, σ', 25.
 νέκυς α', 52. νέκυς κατατεθνηώς π', 526, 565. cf. O. λ', 37, 146, 490, 540, χ', 401. ἐμβάλλειν τινὰ νεκύεσσιν ε', 397.
 νεμέεσθαι λ', 635.
 νέμειν, dividere, distribuere, γ', 274.
 νεμεσῶν δ', 507. τινὶ δ', 413.

- νεμεσητός activo sensu dictum λ', 649.
 νέμεσθαι, incolere, β', 496, 499, 571 etc.
 καρπούσθαι, ζ', 195. νέμεσθαι ἀν-
 θεα ποιῆς O. ι', 449. νέμεσθαι πυρί
 β', 780. v. δάπτειν.
 νεμεσίξεσθαι β', 296. θεοῦς O. α', 263.
 τινὶ δ', 406. τί τινα ε', 757.
 νέμεσις. νέμεσσει ζ', 335. οὐ νέμεσις
 γ', 156.
 νεμεσσᾶσθαι β', 223.
 νεμεσητόν γ', 410.
 νέμος λ', 490.
 νεογιλὴ σκύλαξ O. μ', 86.
 νεογνός C. 141.
 νεοδυμῆς A. P. 54.
 νεοθηλῆς ξ', 347.
 νεοίη ψ', 604.
 νεόλλουτος vel νεόλουτος M. 241.
 νέον, νεωστὶ, α', 391, O. α', 175.
 νεοπενθῆς θυμὸς O. λ', 39.
 νεόπηκτος B. 38.
 νεόπλυτος O. ζ', 64.
 νέος. παῖς v. O. δ', 665. νέη γυνή β',
 232. νέοι α', 463. νέοι ἠδὲ γέρον-
 τες ι', 36, 258. νεώτερος α', 259.
 νεώτατος γενεῆ ἠ', 153. γόνου υ',
 409.
 νεύσηκτος θῶρηξ υ', 342.
 νεοσσός β', 311.
 νεόστροφος νευρή ο', 469.
 νεότευκτος φ', 502.
 νεοτευχῆς ε', 194.
 νεότης ψ', 445.
 νεούτατος υ', 539.
 νέποδες O. δ', 404.
 νέρθιν π', 347. νέρθε ποσὶν ἠ', 212.
 νεύειν dicta crista galeae γ', 337. νεύειν,
 ἐπινεύειν, θ', 245. νεύειν κεφαλᾶς
 O. σ', 237.
 νεῦμαι σ', 136.
 νευρή δ', 118, 123. et s. v. ἐντανύειν.
 νευρήφιν θ', 299.
 νεῦρον δ', 151. νεῦρα βόεια δ', 122.
 νευστάζειν κεφαλῇ O. σ', 154. κέρνθι
 υ', 162.
 νεφέλη β', 146. ἄχος ρ', 591. νεφέλη
 εἰλυμένος ἄμους ε', 186. v. αἰθήρ.
 νεφεληγερέτα Ζεὺς α', 511, 517, 560.
 νέφος ἀγλῦος ο', 667. θανάτου O. δ',
 180. νέφος πεζῶν δ', 274. cf. π', 66.
 νέφρα, genus retium, O. χ', 304. νέ-
 φρα σκιοέντα ε', 525.
 νέω, νήθω. νήσαντο O. ἠ', 198.
 νηγάτεος β', 43.
 νηγετος ὕπνος O. υ', 80, V. 178. νήγε-
 τον εὔδειν O. υ', 74.
 νηδυῖα ρ', 524.
 νηδυμος β', 2.
 νηδὺς υ', 290. νηδὺς ἰῆ pro γυνή ω',
 496.
 νηεῖν, σωρεύειν, ι', 137, ψ', 139, 163.
 νηήσας εὐ νήσας ι', 358.
 νηῖον, νηῖον δόρον, γ', 62, ο', 410,
 A. P. 226.
 νηιάδες. v. Νύμφαι.
 νηῆς Νύμφη υ', 384.
 νηῆς, ἀπειρος, ἠ', 198.
 νηκερδῆς ρ', 469.
 νηκουστειν υ', 14.
 νηλεῆς ἤμαρ λ', 484, 588. νηλεῆς ἦτορ
 ἔχειν ι', 497.
 νηλειῆς V. 246.
 νηλῆς δεσμός κ', 443. χαλκός γ', 292.
 νηλιτεῖς (?) O. π', 317.
 νημερτής O. δ', 349. νημερτὲς ἔπος γ',
 204. νημερτὲς, vere, α', 514.
 νηνεμίη γαλήνη O. ε', 392. νηνεμίης
 ε', 523.
 νήνεμος αἰθήρ θ', 555.
 νῆξις B. 68.
 νηός Ion. α', 39.
 νηπενθῆς φάρμακον O. δ', 221.
 νηπιαχεύειν χ', 502.
 νηπίαχος β', 338.
 νηπιέη ι', 491.
 νηπίος β', 38. cf. ε', 480. νηπίη βίη
 λ', 561. νήπια, catuli leonis, ρ', 134.
 νήπια βάζειν O. δ', 32. νήπια τέκνα
 β', 136.
 νήποινος O. α', 160.
 νηπύτιος υ', 292 etc.
 νῆσος O. α', 50.
 νῆστις τ', 156.
 νητός O. β', 338.
 νηῦς Ion. α', 12, 26 etc. νεῶν α', 48.
 νηῦς πρῶρη O. μ', 229. νῆες εἶσα
 α', 306. cf. κορωνίς, μέλαινα.
 νήχειν, νῆχεσθαι O. σ', 364, 375.
 νίξειν ὕδατι ἠ', 425. νίξεσθαι O. ζ',
 224.
 νικᾶν ψ', 663. f. α', 576. τιὰ τινα ι',
 130. νικᾶσθαι dictus fatigatus O. σ',
 319.
 νικᾶσκόμεν O. λ', 511.
 νίκη υ', 457.
 νίπτειν κ', 575. νίπτεσθαι ἀλός O. β',
 261.
 νίσσεσθαι μ', 119, ο', 576, ψ', 76.
 νιφᾶς γ', 222.
 νιφέμεν μ', 280.
 νιφετός κ', 7.
 νοεῖν α', 543, 549. (μῦθον). νοεῖν,
 agnoscere, γ', 396. animadvertere, α',
 522, γ', 21, 30, 374. ἐνθυμεῖσθαι ε',
 665. sapere, α', 577, ψ', 305. νοεῖν
 πρόσσω καὶ ὀπίσω α', 343. νοεῖσθαι
 κ', 501. v. ὄξυ.
 νόημα, prudentia, τ', 218. ὥστε νόημα
 A. P. 9, 271.

- νοήμων O. β', 282.
 νόθος υἱός β', 727. νόθη κούρη ν', 173.
 νομεύειν O. ι', 336.
 νομεύς λ', 697.
 νόμιος θεός h. 19, 5.
 νόμοι ἀοιδῆς A. D. 20.
 νομόνδε σ', 575.
 νομός β', 475. νομός ἐπέων ν', 249.
 νομός ὕλης O. κ', 159. v. ἦθος.
 νόος, animus, sententia, β', 192. consilium, ψ', 149, O. ε', 23. νόος ἐσθλός, sapientia, ν', 732. νόος ἐμῆτις distincta ψ', 590, non item ib. 604. νόος καὶ θυμὸς δ', 309. κατὰ νόον τινὸς ι', 108. νόω, caute, O. ζ', 320. v. κενθεῖν.
 νοστεῖν β', 253. ἐκ μάχης γ', 444.
 νόστιμον εἶναι O. τ', 85. νόστιμον ἤμαρ O. α', 9.
 νόστος β', 155. νόστος τινὸς, iter aliquo, O. ε', 344.
 νόσφι βουλεύειν β', 347. νόσφι γίνεσθαι, abesse, O. κ', 486. κίειν, abire, ξ', 440. νόσφι τινός, injussu alicujus O. ξ', 11.
 νοσφίζεσθαι, dissentire, β', 81. secedere, O. λ', 424. νοσφίζεσθαι τι O. τ', 339.
 νότιον O. δ', 785.
 νότιος ἰδρώς λ', 811, ψ', 715.
 νότος O. γ', 295.
 νοῦσος α', 10.
 νύ. νύ τοι α', 28.
 νυκτεῖς O. μ', 433, ω', 6.
 νύξ ἀμβροσίη β', 57, O. δ', 429. κελαινὴ deliquium passi ε', 310. ὀλοή figur. π', 567. cf. ε', 506. γ', 466.
 νυκτι ζοικῶς f. α', 47, M. 358. νυκτι καλύπτειν figur. ν', 425. νύκτας τε καὶ ἤμαρ ε', 490.
 νύμφη, sponsa, σ', 492. νύμφα φίλη γ', 130.
 νυμφίος O. η', 65.
 νύς γ', 49.
 νύσσα ψ', 332, 38, 758.
 νύσσειν ἀσπίδα π', 704. τινὰ ἐγγχεῖ ε', 46, 579.
 νωθῆς λ', 559.
 νωλεμῆς ι', 317.
 νωλεμέως δ', 428. νωλεμέως ἐχέμεν ε', 492.
 νωμᾶν, distribuere, α', 471. movere, γ', 218. cf. κ', 358. νωμᾶν ἀμφί τι C. 373. νωμᾶν κέρδεα seu νόον πολυκερδέα O. ν', 255, σ', 216.
 νώνυμος μ', 70.
 νῶρον ψ, 332, β', 578, η', 206.
 νῶτον ὄϊος, αἰγός, das Rückenstück etc., ι', 207. νῶτα θαλάσσης β', 159.
 νωχελίη τ, 411.
 ξαίρειν εἴρια O. ζ', 423.
 ξανθὸς Μενέλαος γ', 434. Παδάμανθος O. δ', 564. ξανθὴ Δημήτηρ ε', 500.
 ξανθὰ κάρηνα ἵππων ι, 407. cf. λ', 680. v. κόμη.
 ξεινήιον λ', 20.
 ξεινίζειν γ', 207, 232. ξεινον O. η', 190.
 ξεινιον O. γ', 490; ι', 229, 356.
 ξεινοδόκος γ', 354.
 ξεινος δ', 377, 387. μισθωτὸς O. ξ', 104. ξ. φίλος ζ', 224. v. πατρώϊος.
 ξεινοσύνη O. φ', 35.
 ξεινή ἀγαθή O. ω', 286. μίγνυσθαι ξεινή O. ω', 314.
 ξερόν ἠπείρου O. ε', 402.
 ξεστός ζ', 243, 4, 8. οὐδός O. σ', 33.
 ξεσθὴ τράπεζα O. α', 138. v. λίθοι.
 ξέω O. ε', 245.
 ξίφος α', 194. ὄξυ δ', 530.
 ξυγκύρειν, collidere, ψ', 435.
 ξυγγχείν, ταράττειν, ι', 612. cf. ο', 364, 66.
 ξυγγεύειν ὄρκια δ', 269.
 ξύν O. γ', 456. ξανὸν ξ', 179.
 ξύλινος δόλος B. 116.
 ξυλλέγειν σ', 301. ξυλλέγεσθαι σ', 413, O. β', 292.
 ξύλοχος ε', 162.
 ξυμβάλλειν ὀνοῦς, ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν dicti milites, cum conferunt gradum, δ', 447. ῥοὰς ε', 774. ξ. τινὰ μάχεσθαι γ', 70. ξυμβάλλεσθαι τινι ξ', 27.
 ξυμμάρπτειν κ', 467.
 ξυμμητιάσθαι κ', 197.
 ξυμμίσγειν β', 753.
 ξυμμίειν. ξύν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν ω', 420.
 ξύμπας α', 90, 241, ubi codd. habent συμπάντων. v. Th. §. 175, 4. ξύμπαντα O. η', 214.
 ξύμπηγνύναι ε', 902.
 ξυμπίπτειν, concurrere, η', 256.
 ξυμφέρεσθαι μάχη λ', 736.
 ξυμφορτός. ξυμφορτὴ ἀρετὴ ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ν', 237.
 ξυμφοράδμων β', 372.
 ξυμφοράζεσθαι τινι βουλὰς α', 537, 540.
 ξύν additum τῷ αὐτὸς ι', 194. ἰκνεῖσθαι ξύν νῆϊ O. γ', 61. ξύν Ἀθήνη, ope Minervae, O. θ', 493. ξύν βορρῆ ἀνέμῳ, ope boreae, σ', 26. ξύν δίφρῳ pro ἐν δ. vel δίφρῳ O. γ', 369. ξύν θεῷ ἔρχεσθαι ι', 49. ξύν postpositum κ', 19. ξύν τεύχεσι pro τεύχεσι π', 156. cf. θ', 529. ξύν τινι ἀποτίειν δ', 161. v. ἐν.
 ξυνάγειν ἄρρα β', 381. cf. ε', 861. νε-

- φίλας O. ε', 291. ὄρκια γ', 269. φόρ-
τον O. ξ', 298.
ξυναγείρειν υ', 21. ξυναγείρεσθαι ο',
679.
ξυναγνύναι λ', 114.
ξυναγείρειν, συμπλέκειν, connectere, col-
ligare, κ', 499.
ξυναιρείν, auferre, deterere, π', 740.
ξυναιρείν τι O. υ', 95.
ξυνδέειν α', 399. chirurgorum, υ', 599.
ξυνεείκοσι O. ξ', 100.
ξυνεεργάθειν ξ', 36.
ξυνεΐναι οἴζω O. η', 270.
ξυνελῶν O. σ', 39. οδόντας O. σ', 98.
ξυνελῶν τινος ἔριδι υ', 135.
ξυνελαύνειν ἔριδι, χ', 129. cf. φ', 394.
ξυνεοχμός, commissura, ξ', 465.
ξυνεργεῖν O. ι', 427. χιτῶνα ζωστῆρι
O. ζ', 74.
ξυνέριθος O. ζ', 32.
ξυνέχειν γ', 133.
ξυνεχῆς μ', 26.
ξυνήϊος α', 124. (cur prima ejus voca-
buli producat, ibid.)
ξυνθεύσεται O. υ', 245.
ξυντίειν, ξυντίεναι, β', 26. ξύνιον α',
273. ξυντίεσθαι τινος O. δ', 76.
ξυντίεναι, concurrere, ξ', 393.
ξυντίεναι τινός ἔριδι α', 8, υ', 66.
ξυνός τινος ο', 193.
ξυνόν κακόν πολέεσαι π', 262.
ξυνορίνειν δ', 332.
ξυνοχή ὁδοῦ ψ', 330.
ξυνοχακότε β', 218.
ξυνταράσσειν δαίτα α', 579.
ξυντίθεσθαι θυμῷ βουλὴν τινος pro
νοεῖν η', 44.
ξυνυφαίνειν μῆτιν O. υ', 303.
ξυρόν. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἴσασθαι κ',
173.
ξυστόν δ', 469. ξυστόν ναύμαχον ο',
388.
ο et εν permisceri visa δ', 24. O et Θ
confusa σ', 363. ο et σ (O, C) simi-
lia, O. λ', 421. item ο et υ ψ', 69.
cf. λ', 453 ann. ο et ω conf. γ', 257,
π', 38, O. ι', 196. cf. χ', 498, α, ε.
ο pro ὁμοῦ in compositis verbis, quale
est ὄτριξ β', 765.
ὀ, ἦ, τό. τοῖσι relatum ad prius superio-
rum nominum η', 136. ὀ δ' ἐδείπνεε
putide scriptum pro ὀ δὲ δὴ πνέε O.
ρ', 506. ὀ δὲ — πολεμίζω τ', 324.
ὀ p. οὔτος α', 9, 488 etc. οἱ τέταρτοι
β', 623.
ὀ et ολ permisceri visa O. ϑ', 225. v.
Add. vol. 6. ὀ p. ὀτι α', 120. ὀ τε
ο', 468. ὀ τι, καθ' ὀ τι, α', 64, 85,
κ', 142. ὀτι et ὀδι conf. O. ε', 280.
ὀ τοι, ὀτι τοι ϑ', 32.
ὄαρ, γυνή, ι', 327. dictum videtur ὄ—
pro ὁμοῦ, ut in verbo ὄπατρος λ',
257.
ὄαρίζειν τινι ζ', 516.
ὄαριστῆς Διὸς Minos O. τ', 179.
ὄαριστὺς πάρασσις, ὁμιλία παραινετική,
ξ', 216. ὄαριστὺς προμάχων, πολέμων,
υ', 291, ρ', 228.
ὄαρος V. 250
ὄβελός α', 465. v. ἀκρόπορος.
ὄβριμοσεργός ε', 403.
ὄβριμόθυμος h. 8, 2.
ὄβριμοπάτηρ ε', 747.
ὄβριμος δ', 453.
ὄβριμον ἔγχος δ', 529.
ὄγδοατος O. γ', 506.
ὄγδοος η', 223.
ὄγε additum altero membro orationis per
idiotismum β', 664, γ', 409, ε', 673.
ὄγε p. αὐτός γ', 143.
ὄγκιον O. φ', 61.
ὄγκοι (οἴστον) δ', 151.
ὄγμος λ', 68, C. 454.
ὄγχνη O. η', 115.
ὄδαϊον O. ϑ', 163.
ὀδάξ αἰρεῖν οὔδας λ', 749. cf. β', 418.
ὀδάξ ἐμφῶναι χεῖλεσιν O. α', 381.
ὀδε dictus praesens O. δ', 26. ὀδε, is,
quem quis dicturus est, κ', 111. δῶρα
δ' ἔγῶν ὀδε πάντα παρασχεῖν τ', 140.
v. τόδε.
ὀδειν, ὄζειν. ὀδάδει O. ε', 60, ι', 210.
ὀδέυειν λ', 569.
ὀδίτης O. ρ', 211.
ὀδμή ξ', 415.
ὀδοιπορία M. 85.
ὀδοιπόριον O. σ', 506.
ὀδοιπόρος ω', 375.
ὀδός, expeditio, O. ξ', 237. via, modus,
ι', 626. ὀδὸν ξερχεσθαι α', 151. v.
ἵππηλασίη, λαοφύρος.
ὀδούς. λευκοὶ ὀδόντες ε', 291.
ὀδύζεσθαι τινι ζ', 138, O. τ', 407.
ὀδύνη δ', 191.
ὀδυνηφάτα φάρμακα, (τά) τὰς ὀδύνας
ἀναιροῦντα, ut interpretatur Apollo-
nius, ε', 401, 900.
ὀδύρεσθαι β', 315.
οε contractum κ', 133.
ὄζος α', 234. Ἄρηος β', 540 etc.
ὄθεν p. ὄπου β', 857.
ὄθεσθαι τινος α'. 181. τοῦ δ' οὐκ ὄθε-
ται φίλον ἦτορ Ἴσον ἐμοῦ φάσθαι ο',
166., nec tamen veretur cor tuum, te
mihi aequalem existimare, ο', 166.
ὄφι γαίης λ', 358. v. ὄτι.
ὀθόνη γ', 141.
οι et ωι sive ω conf. O. ζ', 185. v. α,
η, υ.

- οἰ forte excidisse visum δ', 392.
 οἰ αὐτῶ ε', 64.
 οἰ et ὦ conf. β', 866.
 οἰ πατρὶ, πατρὶ αὐτοῦ, δ', 219.
 οἰ ῥά τ' perperam scriptum, ni fallor,
 pro ἦρατ' O. λ', 413.
 οἴγειν, οἴγειν etc. ὠῖξε ὦ, 446. ὦξε
 ib. 457.
 οἴγνυμαι β', 809. κληῖδι θύρας ζ', 89.
 οἰδάειν νόον, inflare animum, ι', 554.
 οἰδεῖν O. ε', 455.
 οἰδμα φ', 234. οἰδματι θύειν ψ', 230.
 οἰεσθαι γόνον O. κ', 248, υ', 349. cf.
 δ', 12, ν', 283. οἰσθεῖς ι', 453.
 οἰέτης β', 765.
 οἰζύειν γ', 408. κακὰ ξί, 89.
 οἰζυρός α', 417. οἰζυροὶ βροτοὶ ν', 569.
 οἰζυρὸς O. γ', 103. οἰζυρὶ O. η', 270.
 οἰήτῃα νηῶν τ', 43. νωμῶν O. μ', 218.
 οἰήξ ω, 269.
 οἰκάδε ἔσθαι β', 154.
 οἰκείσθαι β', 668.
 οἰκεὺς ε', 413.
 οἰκία aquilae μ', 221. οἰκία ναλεῖν ν',
 664. τίθεσθαι β', 750.
 οἰκοθι O. φ', 398.
 οἰκοὶ α', 113.
 οἰκονδε α', 606, β', 158.
 οἰκος, γυναικωνίτις, O. α', 356, 60.
 οἰκος κ. κληρός ο', 498, O. ξ', 64.
 κατὰ οἶον ζ', 56.
 οἰκτιστον χ', 76.
 οἰκτος O. ω', 438.
 οἰκτρός O. δ', 719.
 οἰκτρώτερα O. λ', 380.
 οἰκαφελίη O. ξ', 225.
 οἶμα λέοντος ἔχων π', 732.
 οἶμα ῥ', 140.
 οἶμη O. θ', 74. οἶμαι Musae O. θ',
 481.
 οἶμησεν et ὄμωξεν permisceri visa γ', 33.
 οἶμος et ὕμνος confundi visa O. θ',
 429. οἶμος, virga, stria, *Streif*,
 λ', 24.
 οἶμωγή δ', 450.
 οἶμώξειν γ', 364.
 οἶνίζεσθαι τινι, vinum permutare ali-
 quo, η', 472. cf. θ', 505.
 οἶνοβαρείειν O. ι', 374.
 οἶνοβαρής α', 225.
 οἶνόπεδον ι', 579.
 οἶνοπληθής O. ο', 406.
 οἶνοποτάζειν υ', 84, O. ζ', 309.
 οἶνοποτῆρες O. θ', 456.
 οἶνος μέλας O. ε', 265. v. αἶθος.
 οἶνου O. π', 292.
 οἶνοχοεῖν νέκταρ α', 598, δ', 3.
 οἶνοχοεύειν β', 127, O. α', 143.
 οἶνοχόος β', 128.
 οἶνοψ βοῦς O. ν', 32. πόντος α', 350.
 οἰόθεν οἶος η', 39, 226.
 οἶος α', 118. ἔξ οἴης ξὺν νηυσὶ ε', 641.
 οὐκ οἶος, οὐκ οἴη, γ', 143.
 οἶος priore brevi ν', 275. οἶον ἄκουσεν,
 ob id tale, quod audierat, ζ', 166.
 οἶον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα etc. iron-
 ically dictum ε', 601. οἶον, οἶα, ὠς,
 ω', 683, O. λ', 363. οἶον γε et ο. τε
 confusa ρ', 157.
 οἰόπολος χῶρος ν', 473.
 οἰοῦν ζ', 1, λ', 401.
 οἰοχίτων O. ξ', 491.
 οἰς, οἴες, γ', 198, δ', 433. οἰς ἄρσην
 μ', 451.
 οἰστεύειν O. χ', 119. τινὸς δ', 100.
 οἰστός δ', 139. οἰστός πικρός δ', 118,
 ν', 587, 92 etc.
 οἰστρος, asilus, O. χ', 300.
 οἰσύνος O. ε', 256.
 οἴτε perperam scriptum, ut videtur, pro
 οἴτου ὦ, 721. v. Add. vol. 6.
 οἴτος. οἴτόν τινος ἔχειν ι', 563. ὄλλυ-
 σθαι κανὸν οἴτον θ', 34. cf. O. γ', 134.
 οἴχεσθαι dicta tela missa α', 53. οἴχε-
 σθαι f. ε', 472. (πῆ δὴ τοι μένος
 οἴχεται;) ν', 219. (ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται etc.) οἴχεσθαι, proficisci,
 δ', 382. vox militaris, vulgo *mar-*
schiren, α', 366. οἴχεσθαι ἀποπτά-
 μενον β', 71. cf. πάλιν.
 οἴγνειν. οἴγνεῦσιν O. γ', 322.
 οἴγνεσκε ο', 639. cf. ε', 790.
 οἴω, οἴω, οἴομαι, α', 59, 78, 170, 204.
 interjecta O. τ', 369, ubi v. ann.
 οἴω media correpta μ', 73, ξ', 454;
 item ν', 153, nisi forte ponendum ibi
 est οἴω.
 οἴωνιστής β', 858.
 οἴωνπόλος α', 69.
 οἴωνός, ὄρνις μαντικός, β', 859. O. ο',
 531, 32. οἴωνός per jocum appellatus
 crepitus ventris M. 295. οἴωνοὶ ταχέες
 O. ξ', 135.
 ὀκνεῖν ε', 255.
 ὀκνεῖν ν', 155.
 ὀκνος ε', 817. ὀκνω εἴκειν κ', 122.
 ὀκριασθαι O. ο', 33.
 ὀκρίοις λίθος θ', 326. cf. δ', 518, O.
 ι', 498. ὀκρίοις tropice dictum ζ',
 344.
 ὀκτάννημος ε', 723.
 ὀκτῶ β', 313.
 ὀλβιοδαίμων γ', 182.
 ὄλβιος. θεοὶ τοὶ ὄλβια δοῖεν O. ω', 402.
 ὄλβια ποιεῖν τινα τινι O. ν', 42.
 ὄλβιος καὶ πλοῦτος O. ξ', 208 etc.
 ὄλεσκε τ', 135.
 ὄλεθρος β', 873. ψυχῆς χ', 325.
 ὄλεκειν α', 10.

- ὀλέτερα B. 117.
 ὀλετήρ σ', 114.
 ὀλιγηπελείν ο', 24.
 ὀλιγηπελίη O. ε', 468.
 ὀλιγοθρανεῖν ο', 246.
 ὀλίγος, parva statura, β', 529, δ', 442.
 ὀλίγος θυμὸς α', 593. ὀλίγον pro
 ὀλίγως ε', 800. ὀλίγου O. ξ', 39.
 ὀλίγιστος τ', 223.
 ὀλίσθαι ν', 470
 ὀλλύναι θυμὸν, perire, α', 205. cf. ν',
 763. ὀδμήν O. δ', 446. ὄνομα O.
 ω', 93. ὀλλύναι καὶ ὀλλυσθαι δ', 451.
 ὀλλύναι φρένας τινὶ η', 360. ὀλλυ-
 σθαι κακὸν οἶτον γ', 417. ἢ ἤδη μοι
 ὄλεσεν (ἴνα) ἄλη etc. O. φ', 284.
 ὄλμος λ'. 147.
 ὄλοιός α', 342. ὄλοιη Μοῖρα χ', 5.
 ὄλολυγὴ ζ', 301.
 ὄλολύζειν O. γ', 450.
 ὄλοοίτροχος ν', 137.
 ὄλοός πόλεμος γ', 133. φόβος π', 771.
 ὄλοός et ὀλίγος confundi visa M. 259.
 ὄλοὸν κῆρ Achilles ξ', 139. ὄλοὸν
 πῦρ ν', 629. ὄλοώτερος γ', 365. ὄλοά-
 ττος χ', 15.
 ὄλοόφρων O. α', 52. κάπρος ρ', 21.
 ὄλοφυνδὸς ε', 683, ψ', 102.
 ὄλοφύρεσθαι ε', 371.
 ὄλοφάια O. δ', 410.
 ὄλυρα ε', 196.
 ὄμαδεῖν O. α', 365, δ', 768.
 ὄμαδος β', 96. θεσπέσιος ν', 797. cf.
 κ', 13 etc.
 ὄμαίμονος ponendum pro ἀμύμονος O.
 τ', 456. in Add. vol. 6.
 ὄμαλὸν ποιεῖν O. ι', 327.
 ὄμαρτεῖν μ', 400.
 ὄμβρος γ', 4. v. Διός.
 ὄμηγερέης α', 57, β', 789.
 ὄμηγηροῖσθαι τινας O. π', 376.
 ὄμηγηρεῖς ν', 142, A. P. 10.
 ὄμηλική, ὄμηλικες, γ', 175, ε', 326,
 ν', 485 etc.
 ὄμηλίξ τινος O. τ', 358.
 ὄμηρεῖν τινι O. π', 468.
 ὄμιλαδὸν μ', 3.
 ὄμιλεῖν dicti hostes cum hostibus λ',
 502, ν', 779. ceterum v. α', 261 etc.
 ὄμιλος Δαναῶν, exercitus Graecorum,
 τ', 402. ἀνά vel κατὰ ὄμιλον quid
 saepe significet, ostenditur ann. ad
 δ', 209.
 ὄμίχλη α', 359. κοίτης ν', 336.
 ὄμματα καὶ κεφαλή β', 478.
 ὄμνύναι, ὄμοῦν, γ', 279. ὄμοσσον α',
 76. ὄμοῦμαι ι', 132.
 ὄμογάστριός τινος φ', 95.
 ὄμοῖος πόλεμος ι', 440, ν', 358. ὄμοῖον
 γῆρας δ', 315. v. νεῖκος.

- ὄμοῖος α', 278.
 ὄμοιοῦν. ὄμοιωθῆμεναι α', 187.
 ὄμοκλεῖν ε', 439.
 ὄμοκλή ζ', 137.
 ὄμοκλήσασκε β', 199.
 ὄμοκλητήρ μ', 273, ψ', 452.
 ὄμογγυσθαι δάκρυα O. λ', 526, 29.
 ὄμός, ὄμοῖος, δ', 437, ο', 209. ὄμόν
 λέχος θ', 290. ὄμόν γένος ν', 354.
 τῶν δ' ὄμόν ἴστατο νεῖκος ν', 333.
 ὄμόσε ἔρχεσθαι, concurrere. ὡς ἄρα
 τῶν ὄμός ἦλθε μάχη ν', 337. ὄμόσε
 τρέπειν μ', 24.
 ὄμοσπορος C. 85.
 ὄμοστιχάειν ο', 634.
 ὄμότιμος ο', 186.
 ὄμότροφός τιμι A. P. 22.
 ὄμοῦ α', 61. ὄμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν ε',
 867. ὄμοῦ, ἐγγυς, λ', 127.
 ὄμοῦν ξ', 209.
 ὄμοφρονεῖν O. ι', 456. νοήμασιν O.
 ζ', 183.
 ὄμοφροσύνη O. ζ', 181.
 ὄμφαλόεσσα ἀσπίς δ', 448. ὄμφαλόεν
 ζυγὸν ω', 269.
 ὄμφαλὸς δ', 525. ὄμφαλός, bulla, λ',
 34. ὄμφαλὸς ἀσπίδος ν', 192. ζυγοῦ
 ω', 273. θαλάσσης O. α', 50.
 ὄμφαξ O. η', 125.
 ὄμφή β', 41.
 ὄμάνυμος ρ', 720.
 ὄμῶς, ὄμοῖως, ε', 535, ι', 605. μα-
 κάρεσσι θεοῖσι ξ', 72. cf. ἴσον. νυκτι
 O. ο', 34.
 ὄν et ὄς conf., si divinavimus, O. θ',
 396. cf. O. λ', 238, ξ', 222. ὄν et
 οὐ ω', 670, O. θ', 283. ὄν et ωι
 confundi visa φ', 245. v. α.
 ὄναρ α', 63. ὄναρ et ὕναρ opposita
 O. τ', 547, ν', 90.
 ὄνεαρ, si forte, C. 269.
 ὄνειαρ χ', 433.
 ὄνειδεῖν Theb. 4, 2.
 ὄνειδειος μῦθος, ὄνειδεία ἔπεα, α', 519,
 φ', 393, 480 et s.
 ὄνειδίξειν α', 211. ὄν. νεῖκει η', 95.
 ὄν. τί τινι, conviciari alicui de aliqua
 re, ι', 34.
 ὄνεδος α', 291. χαλεπὸν γ', 433. cf.
 προφύρειν.
 ὄνεῖν, ὄνάναί, α', 395, ε', 205, ω', 241.
 ὄνασθαι δαιτός O. τ', 68. ὄνήμενος
 O. β', 33.
 ὄνειροπόλος α', 64.
 ὄνειρος β', 80.
 ὄνήσιμος M. 30.
 ὄνησις O. φ', 402.
 ὄνθος ψ', 775—781.

- ὄνομα. μηδ' ὄνομα λιπόμενον O. δ', 710. v. ὀλλύναι.
 ὀνομαίνειν, appellare nomine, π', 491, ψ', 90. nominare, enumerare, β', 488, ι', 121.
 ὀνομακλήδην O. δ', 278.
 ὀνομακλυτός χ', 51.
 ὀνοσθαι, ἐκφανύλιζειν, δ', 539, O. ρ', 378. κακότητος O. ε', 378. ἄνατο ρ', 25.
 ὀνοστός ι', 164.
 ὀνοτάζειν M. 30.
 ὀξυβελής δ', 126.
 ὀξύσειν ἔγχος, ε', 50.
 ὀξύς ἄρης vel Ἄρης, sed illud malim, ἦ, 330, ut β', 440. χαλκός ε', 336.
 αὐτὴ ὀξεῖα ο', 312. ὀξεῖα ἀγῆ ἡλίου ρ', 371. ὀξύ ἄχος τ', 125, χ', 425.
 ὀξύ, ὀξέα, ὀξέως, β', 222, μ', 125.
 ὀξύ νοεῖν γ', 374, ε', 312. v. κωκυεῖν.
 ὀξύσχοιμος B. 164.
 ὄον β', 325, O. α', 70, A. D. 156.
 ὀπάζειν, dare, addere. οἰζὺν O. ψ', 210. ἔργω ἔργον M. 120. τί τιμι φέρεσθαι ψ', 151. ὀπάζειν, urgere, persequi, θ', 103. ὀπάζεσθαι, arcesere, κ', 233.
 ὀπατρος λ', 257.
 ὀπάων ἦ, 165.
 ὀπηδεῖν ἀνθρώποις A. P. 353. ὀπηδεῖν τιμι dicta propria ejus O. θ', 237.
 ὀπηδός M. 450.
 ὀπίζεσθαι ι σ', 216.
 ὀπιθεν, post tergum, O. σ', 168. ὀπιθεν κομόωντες β', 542. οἱ ὀπιθεν O. λ', 66. v. ἀποθεν.
 ὀπιπεύειν, non ὀπιπτεύειν, δ', 371.
 ὀπισ O. ξ', 84, 90. θεῶν π', 388.
 ὀπισθε, a tergo, λ', 613. (τάγ' ὀπ.) postea, μ', 34.
 ὀπίστατος θ', 341.
 ὀπίσω γ', 218.
 ὀπίσω, in posterum, γ', 160.
 ὀπλειν, ὀπλίξειν, O. ζ', 73.
 ὀπλή, ungula, λ', 536.
 ὀπλίξειν, παρασκευάζειν, ἦ, 417. ναῦς O. ρ', 288. ὀπλίζεσθαι δεῖπνον λ', 86. ἵππους ψ', 301.
 ὀπλον βύβλινον O. φ', 390. εὐστρεφές O. ξ', 348. ὀπλα χαλκήϊα O. γ', 433. cf. II. σ', 409.
 ὀπλότερος δ', 325. γενεῆ β', 707. ὀπλότατος O. γ', 465.
 ὀπός, ε', 902.
 ὀπότε sive ὀππότε cum conjunct. α', 163, ι', 191 etc.
 ὀππη μ', 48.
 ὀππότεν O. ξ', 49.
 ὀππότε ι', 577.
 ὀπποῖ' ἄσσα O. τ', 218.
 ὀππόσα O. ξ', 49.
 ὀππότε κεν δ', 229.
 ὀππότερος γ', 71, 92, 101.
 ὀπποτέρωθεν ξ', 59.
 ὀππως α', 344.
 ὀππαλία κρέα δ', 345.
 ὀπιᾶν α', 466.
 ὀπτειν, ὀπτεσθαι, δ', 353. ὀπποτα β', 799. v. φάος ἡλείλιο.
 ὀπτήρ O. β', 263.
 ὀπτός δ', 66.
 ὀπύειν θ', 303.
 ὀπωπή O. γ', 97.
 ὀπωπητήρ νυκτός M. 15.
 ὀπωρινός ἀστήρ ε', 5. cf. βορέας.
 ὀπως, ut, postquam, O. χ', 22.
 ὄραμα B. 74.
 ὄραν ἐς ἔργα τινός sua et servarum dicitur domina O. τ', 514. ὄραν ἔς τι, respicere al., rationem al. rei habere, κ', 239. ὄρασθαι p. ὄραν α', 56. cf. O. δ', 47. ὄρηαι O. ζ', 345.
 ὄργαι, mores, C. 205.
 ὄργια A. D. 212, C. 273, 475.
 ὄργιων A. P. 212.
 ὄργυια ψ', 327.
 ὄρέγειν τιμι εὐχος μ', 328. κῦδος ε', 33. ὄρέγειν πιόντα ω', 102. ὄρέγειν χεῖρα mendici O. ρ', 366. ὄρέγεσθαι, ausschreiten, ν', 20. ἔγχει δ', 307. ποσὶ π', 834. ὄρ. τι π', 314, 322. ὄρωρέχατο λ', 26. ὄρεγγύναι χεῖρας α', 351. ὄρεγγυσθαι χερσὶ χ', 99.
 ὄρειν, ὄρυνναι. ὄρειν πυρὴν καῆναι ψ', 210. cf. ib. 198. ὄρσε α', 10. ὄρσε sensu act. β', 146. (medii O. θ', 539.) ὄρσεται θυμὸς κήδεσιν O. τ', 377. ὄρσο μ', 279, ξ', 397. ὄρσεο O. ζ', 255. ὄρσεν δ', 264. ὄρσο δ', 204. ὄρεῖσθαι ψ', 212. ὄρθαι pro ὄρθαι per systolen θ', 473.
 ὄρείχαλκος h. 6, 9.
 ὄρεκτός β', 543.
 ὄρεαίτροφος μ', 299.
 ὄρεσκῶς α', 268.
 ὄρεστιάς. v. Νύμφαι.
 ὄρεσφι λ', 474.
 ὄρεχθεῖν ψ', 30.
 ὄρθιος. ὄρθια αὖειν λ', 10. cf. C. 20.
 ὄρθόχραιρα βόες, νῆες, θ', 230, σ', 3.
 ὄρθός. ὄρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ω', 359.
 ὄρθοῦν τινα ἦ, 272. ὄρθοῦσθαι β', 42.
 ὄρθριος M. 143.
 ὄρθρος B. 103.
 ὄρινεῖν, ταράσσειν, ξ', 14. θυμὸν ἐν ἄλγεσιν ω', 568. cf. δ', 208, ε', 29.
 ὄρινεσθαι, turbari, λ', 521. ὑπὸ καπνοῦ ι', 243.

- ὄρνια, ὄ. πιστά, γ', 245, γ', 266. cf. πημαίνειν, τέμνειν, φιλότης.
 ὄρκιος κερτερός τ', 108, 127 etc. μέγας α', 233.
 ὄρμαθὸς O. ω', 8.
 ὄρμαινέιν, volvere (animo), α', 193. πόλεμον κ', 28.
 ὄρμαῖν τινος δ', 335. ὄρμαῖσθαι, proficisci, ξ', 313. ἐπὶ τινι O. κ', 214. τινὸς pro eodem ξ', 488. pro ἕκ τινος O. θ', 499.
 ὄρμη δ', 466. accessus, O. β', 403. ἔγχεος ε', 118. (ἐς ὄρμην ἔ. ἐλθεῖν.) ὄρμην τινος προσδέχεσθαι κ', 123. ὑφ' ὄρμης λ', 119.
 ὄρμηματα Ἑλένης β', 356.
 ὄρμίζειν ναῦν O. γ', 11. cf. ὑψοῦ.
 ὄρμος, monile, A. D. 103. portus, O. ν', 101.
 ὄρνεον ν', 64.
 ὄρνις β', 459. avis, augurium, κ', 277. ὄρνιθες ἐσθλοὶ, δεξιοί, O. ω', 311. cf. II. ω', 219. σμικραὶ ρ', 757.
 ὄρνυέιν μ', 142.
 ὄρνύναι O. κ', 22. cf. II. ε', 629, ο', 717 etc. ὄρνύμεν μάχην ι', 353. ὄρνεσθαι, existere, ε', 532.
 ὄροθύνειν, παρορμῶν, κ', 332, ν', 351 etc.
 ὄρος. ὄρεϊ νιφόεντι ζοικῶς ν', 754.
 ὄρος O. ι', 222.
 ὄρούειν β', 310. ἀπὸ χειρός τινος ν', 327.
 ὄροσφῆ O. γ', 298.
 ὄροπηξ φ', 38.
 ὄρσασκε ρ', 423.
 ὄρσοθύρη O. γ', 126.
 ὄρσοπολεύειν M. 308.
 ὄρνυκὸς μ', 72.
 ὄρμαγδὸς β', 810, κ', 539.
 ὄρφαυκὸς ζ', 432, λ', 394.
 ὄρφαυῖη νύξ κ', 83, M. 97.
 ὄρχαμος ἀνδρῶν β', 837. ὄρχαμοὶ ἀνδρῶν appellati etiam pastores Eumaeus et Philoetius O. ξ', 24, ν', 185.
 ὄρχατος ξ', 123 etc.
 ὄρχεῖσθαι σ', 594.
 ὄρχηστήρ σ', 494.
 ὄρχηστής ω', 261. fig. π', 617.
 ὄρχηστὺς O. α', 152. ὄρχηστῦ O. θ', 253.
 ὄρχος O. η', 127, ω', 341.
 ος et η conf. σ', 214. ann. in Add. vol. 6. ος et αι β', 642. cf. O. π', 372. in Add. vol. 6. et Sch. ad γ', 219. v. α.
 ὄς — ἡγεῖρα et similia O. β', 41, 167.
 ὄς p. ἑὸς α', 72, 307. τὰ ἄφρονεῖν, suas res cogitare et curare, θ', 429. τὸ ὄν μένος οὐδένι εἰκων γ', 459.
 ὄς et ὄσσ' confundi visa ε', 695. ὄς et ὄς ν', 482, O. β', 284.
 ὄσγε, hic quidem, β', 686.
 ὄση O. π', 423. κρεάων M. 130.
 ὄσπερ τε ε', 477.
 ὄσος β', 528.
 ὄσαντε pro ὄσον τε, quod fere ostendunt codd., η', 451.
 ὄσσα ἐκ Διὸς O. α', 282.
 ὄσσάκι —, τοσσάκι —, φ', 265.
 ὄσάτιος ε', 758.
 ὄσσε α', 104, 200.
 ὄσσεσθαι, videre, O. ν', 81. ὄσσεσθαι κακὰ α', 105.
 ὄσσοι ἄριστοι δ', 211.
 ὄσσον p. ὄς α', 516. cf. θ', 17, O. η', 327.
 ὄσσον —, κόσσον —, ε', 770.
 ὄστε β', 470.
 ὄστέον δ', 460, 521. ος sacrum ε', 67.
 ὄστις ἄριστος, ἦτις ἀρίστη, O. κ', 522. λ', 178 etc.
 ὄστρακον M. 33.
 ὄταν cum indicativo ap. Sophistam O. τ', 179. ὄταν illatum post ἰδεῖν θ', 405, 419.
 ὄτε, quandoquidem, α', 244, O. ξ', 92 etc. ὄτε μὴ, ὄτι μὴ, praeterquam, π', 227. ὄτε πέρ τε δ', 259. ὄτε τε β', 471, 782, ε', 500, ubi v. Add. vol. 6. ἐσθλὸν —, ὄτε —, ο', 207.
 ὄτι et ὄδι conf. O. ξ', 399. et ὄτε ν', 571.
 ὄτις (collect. relatum ad nomen plurale) γ', 279. ὄτινα, ὄτινας, ὄτέοισιν, ο', 491, 492, O. θ', 204, ο', 395.
 ὄτραλέας γ', 260.
 ὄτρηρός ζ', 381.
 ὄτρηρῶς O. δ', 735.
 ὄτριξ β', 765.
 ὄτρύνειν β', 589. τινὰ cum infin. δ', 414. τί τινι O. β', 253. per se dictum δ', 310. cf. ib. 286.
 ὄτρύνεσκον ω', 24.
 ὄττι τάχιστα δ', 193.
 ου et ω conf. O. ρ', 577 in Add. vol. 6. cf. II. φ', 111. v. α, ου.
 οὐ μὰ α', 86.
 οὐ μὰν δ', 512.
 οὐ μέν πως δ', 158. οὐ — οὐδὲ pro οὐδὲ — οὐδὲ ζ', 489, τ', 210.
 οὐ — τι ε', 402.
 οὐ et ὄν permisceri visa O. η', 28.
 οὐας δέπας λ', 633. οὐατα τριπόδων σ', 378. οὐασιν ἀκούειν μ', 442.
 οὐασ' et οὐδας confundi visa O. ρ', 237.
 οὐδας. v. πῖαρ. οὐδας πατρὸς dicta domus Jovis a parte ε', 734.

- οὐδασδε πελάζειν O. κ', 440. (vulgo οὐδάσδε. v. ann. ad π', 693. in Add. vol. 6.) ε', 457.
 οὐδ' ἄρα τε ε', 18.
 οὐδ' ὡς π', 522, O. β', 23.
 οὐδὲ p. οὐ δὴ α', 119.
 οὐδέ γ' et οὐδ' ὄγ' conf. O. ν', 254.
 οὐδέ γὰρ οὐδὲ ε', 22. οὐδὲ μὲν pro o. μὴν ι', 374. οὐδὲ μὲν οὐδὲ β', 703, 726, ε', 24. οὐδὲ τί σε χρὴ π', 721, ν', 133 etc.
 οὐδὲν p. οὐ α', 244.
 οὐδενόσωρος θ', 178.
 οὐδετέρωσε ε', 18.
 οὐδος, οὐδας. ἀπ' οὐδεος μ', 448.
 οὐδός θ', 15. γῆρας γ', 60. οὐδός λάϊνος dictus a parte pro templo lapidibus exstructo ι', 404. οὐδός, ὀδός (?), O. ρ', 196.
 οὐθ' v. αὐθ'.
 οὐθαρ ἀρούρης ι', 141, C. 449. οὐθατα O. ι', 440.
 οὐκ ἂν ἴδοις, non facile vidisses, δ', 223. οὐκ ἐθέλειν δ', 224. οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, O. θ', 358. οὐκ ὀλίγον περ τ', 217. οὐκ ὀνομαστός O. τ', 260.
 οὐκέτι pro οὐ dici visum nonnullis ι', 164. v. not.
 οὐκί β', 238, 300.
 οὐλαί O. γ', 441.
 οὐλαμός ἀνδρῶν δ', 251.
 οὐλεε gratulantis O. ω', 402.
 οὐλοκάρηνα M. 137.
 οὐλοκάρηνος O. τ', 246.
 οὐλόμενος sensu act. α', 2.
 οὐλόποδα M. 137.
 οὐλος, crispus, O. ζ', 231. οὐλη χλαίνα ω', 646. v. λάχνη.
 οὐλος, ὀλός, β', 6. οὐλος Ἄρης ε', 461. οὐλον κεκλήγοντες ρ', 756, 59.
 οὐλος, ὀλος, O. ρ', 343, M. 113.
 οὐλοχύτη α', 449, 458, β', 410, 421.
 οὐν. v. ἐπέι.
 οὐνικ' et οὐ νύ τ' conf. O. α', 60.
 οὐνεκα, ὅτι, α', 111.
 οὐνεκα —, τοῦνεκα —, ν', 727.
 οὐπη ψ', 463.
 οὐποτε α', 234, 261.
 οὐπω p. οὐπως, nunquam, nullo modo, γ', 306.
 οὐρα δίσκου ψ', 431.
 οὐρά B. 81.
 οὐραίος ψ', 520.
 οὐρανίαντες θεοί α', 570.
 οὐρανόδεικτος h. 33, 3.
 οὐρανόθεν α', 195, 208. ἀπ' οὐρ. θ', 364.
 οὐρανόθι πρὸ γ', 3.
 οὐρανομήκης O. ε', 239.
 οὐρανός εὐρύς ε', 867. ἐν αἰθέρι κ. νεφέλησιν ο', 192. οὐρ. μέγας φ', 388. οὐρ. Οὐλυμπός τε α', 497. οὐρ. πολύχαλκος ε', 504. οὐρανὸν ἴκειν θ', 508. f. β', 458, θ', 191, O. ι', 20.
 οὐρέυς Ion. α', 50.
 οὐρή O. κ', 215.
 οὐρίαχος, σαυρωτήρ, ν', 443, π', 612.
 οὐρον O. θ', 124.
 οὐρος Ion., mons, α', 157.
 οὐρος ἀρούρης φ', 405. οὐροί, fines agrorum, μ', 421.
 οὐρός, ὄρουμα, β', 153.
 οὐς λ', 109.
 οὐτάειν, οὐτάζειν, οὐτάναι. οὐτά δ', 525. οὐτασε ε', 56. οὐταε O. ζ', 356.
 οὐτασκε ο', 744.
 οὐτε et οὐτι conf. δ', 286. cf. O. γ', 349.
 οὐτε μέγα, οὐτ' ὀλίγον O. κ', 94.
 οὐτήσασκε ζ', 375.
 οὐτι α', 335. οὐτι extrema oratione ε', 516.
 οὐτιδανός α', 231.
 οὐτίς α', 198, 271.
 οὐτοί α', 298. οὐτοί ποτ' et οὐ πάποτ' confundi visa O. φ', 123.
 οὐτος contemnentis O. ρ', 393. cf. O. β', 74. contra honorifice dictum est οὐτος O. τ', 323. τίς δ' οὐτος — ἔρχεται; Wer da? κ', 82.
 οὐτος et οὐτας permisceri visa ζ', 498.
 οὐτω dictum δεικτικῶς O. ζ', 218. cf. II. γ', 169, 170.
 ὄφειλεν. v. χρεῖος.
 ὄφειλεν, ὄφείλλειν. ὡς ὄφελεν etc. δ', 315. cf. γ', 428, ζ', 345, 350. ὄφείλειν, augere, δ', 445. ὄφ. τινά τιμῆ α', 510. ὄφείλλειν, debere, α', 353.
 ὄφελός τι γίνεσθαι ν', 236. cf. M. 34.
 ὄφθαλμούς κ. ῥίνας καλύπτειν dicta mors π', 502, 3. ὄφθαλμοῖσιν ἰδεῖν γ', 28.
 ὄφρις correcta priore syllaba μ', 208.
 ὄφρα — τόφρα — δ', 220.
 ὄφρονέσσα Ἴλιος ζ', 411.
 ὄφρὸς α', 528. ὑπ' ὄφρῶσι graphice adjectum ν', 88. ὄφρὸς fig. ν', 151.
 ὄφα cum superlat. α', 69, β', 761. ὄχ' ἄριστον ἐπάντων μ', 344. ὄχ' ἄριστα γ', 110, O. γ', 129.
 ὄχεῖν νηπιέας O. α', 297. διζῶν O. η', 211. cf. φ', 302. ὄχεσθαι κ', 403. v. κοεῖν.
 ὄχέεσκον O. λ', 618.
 ὄχετηγὸς ἀνήρ φ', 257.
 ὄχευς (ἰμάς τρυφαλείης) γ', 372.
 ὄχθῆω α', 517, 570.
 ὄχθη γ', 187. καπέτου ο', 356.
 ὄχλεισθαι φ', 261.

- ὀλίξειν μ', 448. O. ι', 242.
 ὄχος (masc.) νηῶν O. ε', 404. ὄχος
 (neutr.), ὄχημα. Hesych. v. γ', 29.
 ὄχεων δ', 306. ὑπ' ὄχεσφι θ', 41.
 v. ἵππος.
 ὄψ γ', 152, O. μ', 185, 87, 92 etc.
 μεγάλη γ', 221. v. χάλκεος.
 ὄφρον ι', 489. ὄφρον ποτῶ λ', 630. ὄψα
 O. γ', 480.
 ὄψε δ', 161. ὄψε δύων δειέλος φ', 232.
 ὄψειν ξ', 37.
 ὄψιγονος γ', 353.
 ὄψιμος β', 325.
 ὄψιτέλεστος β', 325.
 π et σ confundi visa ν', 280. π et τ
 conf. M. 131. v. ἐτ'. π et φ χ', 11.
 v. β, η, μ, ν.
 παγίς B. 53.
 παγκράτιον B. 96.
 πάγος O. ε', 405, 411.
 παγγάλκεος (ἀνήρ) υ', 102, O. θ', 403,
 B. 130.
 παγχρούσεος β', 448.
 πάγχν ε', 24.
 παιδνός O. φ', 21.
 παιδοφόνος ω', 506.
 παίζειν dicta venatio O. ζ', 106.
 παιήων α', 473. ἐπινίχιον, χ', 391.
 παιήονες Cretensium A. P. 341.
 παῖς et παῖς β', 713. eo nomine appel-
 lari solitus junior a seniore, η', 279.
 παῖς filia, γ', 175. παῖς παιδός O.
 τ', 404. παῖδες δυστήνων pro δύ-
 στενηοί, ut κοῦροι Ἀχαιῶν pro Ἀχαιοί,
 ζ', 127. cf. O. λ', 546. παῖδες ἡρώων,
 si verum vidimus, O. λ', 546. v. νεαροί.
 παιπαλόεις μ', 168 etc.
 παιφάσσειν β', 450.
 πάλαι, dudum, δ', 310.
 παλαιός λ', 166. παλαιά τε πολλά τε
 εἰδώς senex O. β', 188.
 παλαιγενής. v. γραῦς.
 παλαιεῖν ψ', 621.
 παλαισμοσύνη ψ', 701.
 παλαιστής O. θ', 246.
 παλαιφατος O. ι', 507.
 παλάμη, χεῖρ, α', 238. παλάμηφιν γ',
 338.
 παλάσσειν ε', 100. v. κληρος.
 παλίλλογος α', 126.
 παλιμπλάζειν α', 59.
 παλιμπετὲς π', 395.
 πάλιν αὐτὶς β', 276. πάλιν ἐρέειν, con-
 tradicere, ι, 56. π. ἐρύειν τινα ε',
 836. π. κίειν, οἴχεσθαι, α', 380, ο',
 149. π. λάζεσθαι μῦθον δ', 357. π.
 ὀτρύνειν κ', 356. π. τινός χεύεσθαι
 O. η', 143.
 παλιναγρετος α', 526.
 παλινορέειν λ', 326.
 παλινόρσος γ', 33.
 παλίντονος θ', 265.
 παλιρρόδιος O. ε', 430.
 παλίσκιος M. 6.
 παλιώξις μ', 71.
 παλλακίς O. ξ', 205.
 πάλλειν p. πάλλειν κλήρους γ', 324. πάλ-
 λειν δοῦρα λ', 212. κλήρους η', 181.
 λαῶν μ', 449. χερσὶ ζ', 474. πάλλε-
 σθαι, κλήρω μερίζεσθαι, ο', 191. πάλ-
 λεσθαι δέματι C. 293. πάλλεται ἦτορ
 ἀνὰ στόμα χ', 452. παλλομένη κρα-
 δίην χ', 461.
 πάλλον. v. βάλλον.
 παλύνειν. v. ἄλφαιτα. παλύνειν figur.
 v. χιών.
 παμβάτωρ γαῖα Cypr. 1, 3.
 παμμέλας O. γ', 6.
 παμμήττειρα h. 31, 1.
 πάμπαν α', 422. πάμπαν ἐτήτυμον
 υ', 111.
 παμποίκιλος ζ', 289.
 πάμπρωτος η', 324. πάμπρωτον, πάμ-
 πρωτα, quamprimum, δ', 97, O. κ',
 403.
 παμφαίνησι ε', 6.
 παμφανάω, παμφαίνω. παμφαίνειν στή-
 θεσι λ', 100. χαλκῶ ξ', 11. δούρατα
 παμφανόωντα ε', 619.
 πανάγρος ε', 487.
 πάναιθος ξ', 372.
 παναίολος δ', 186, 215. παναίολον σά-
 κος υ', 552.
 πανάπαλος O. υ', 223.
 πανάποτμος ω', 255, 493.
 πανάργυρος O. ι', 203.
 παναφήλιξ χ', 490.
 πανάφυλλος C. 451.
 παναώριος ω', 540.
 πανδημάτωρ ω', 5.
 πανδήμος πτωχός O. σ', 1.
 πάνδωρος E. 7, 1.
 πανημέριος α', 472. πανημέριον λ', 279.
 πανθύμαδον O. σ', 33.
 παννύχιος β', 2, 24.
 πάννυχος κ', 159.
 πανομφαῖος. v. Ζεύς.
 πανόπιον et πανόπιον permisceri visa
 φ', 397.
 πάνορμος O. υ', 195.
 πανόπιον (?) ἔγχος φ', 397.
 πανουδίη β', 12.
 πάντη α', 384.
 παντοδαπός B. 31.
 παντοῖος, quaslibet formas induens, O.
 ε', 486. παντοῖος δόλος γ', 202, O.
 γ', 119. ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς ο',
 640.
 πάντοσε. πάντος' ἔτση ἀσπίς γ', 347.
 v. ἐποίχεσθαι.

- πανυπέριστος Ο. ι', 25.
 πανύστατος ψ', 532.
 πανώριος, si forte, Ο. ι', 187.
 πάππα φίλε Ο. ζ', 57.
 παππάξιν τινα ποτι γούνασι dicti in-
 fantes ejus filii ε', 408.
 παπταινεῖν δ', 200.
 πάρα, πάρεστι, ε', 603, 4. πάρα σοι,
 in tua potestate est, τ', 148. (πάρ τοι
 ὁδός, patet tibi via, ι', 43.) πάρει-
 σιν, Ο. ε', 489.
 παρά pro-έν Ο. γ', 365. παρ' εἰνάτες
 σ', 400. παρά τινα pro π. τιμῆ α',
 463. παρ Διός ἐλθόντες, venientes
 ab Jove, accepta sententia, φ', 444.
 παρ δύναμιν, praeter vires, ν', 787.
 παρ νηῶν ἀνιόντες, pro ἀπὸ ν., ζ',
 28. χόλος παρ Διός pro Διός σ', 122.
 παραβαίνειν. παρβεβαῶτε ἀλλήλοισιν ν',
 708.
 παραβάλλειν εἶδαρ ε', 369. cf. θ', 503.
 παραβάλλεσθαι ψυχὴν πολεμίζειν ι',
 322.
 παραβλήδην δ', 6.
 παραβλῶψ ὀφθαλμός ι', 503.
 παραγίγνεσθαι δαιτί τινων Ο. ρ', 173.
 παραδραθέειν ζ', 163.
 παραδραῶν Ο. ο', 324.
 παραδύμεναι ψ', 416.
 παραεἶδειν τινί Ο. χ', 348.
 παραεἶρειν π', 341.
 παραἰ β', 711.
 παραιβάτης ψ', 132.
 παραιβόλα κερτομεῖν M. 56.
 παραισία σήματα δ', 381.
 παραίτσειν ε', 690. τινα λ', 615.
 παραιφάσθαι ω', 771.
 παρακάβαλον ψ', 127. cf. ib. 683.
 παρακείσθαι dicta mensa ω', 476. πα-
 ρακείσθαι τινι fig. Ο. χ', 65.
 παρακίειν π', 263.
 παρακλιδὸν τρέπειν ἄλλη V. 183. πα-
 ρακλιδὸν f. Ο. δ', 348.
 παρακλίνειν ψ', 424.
 παρακοίτης θ', 156.
 παρακοίτις δ', 60. παρακοίτι postrema
 longa Ο. γ', 381.
 παρακρεμῶν ν', 597.
 παραλέγεσθαι τινι β', 515. ἐν φιλότητι
 ζ', 237.
 παραμείβεσθαι τινα Ο. ζ', 310.
 παραμένειν ψ', 163. τινι λ', 401.
 παραμύμνειν Ο. β', 297.
 παραμυθεῖσθαι, suadere, ι', 417.
 παρανηνεῖν Ο. α', 147.
 παρανήχεσθαι Ο. ε', 417.
 παρανίσσεσθαι A. P. 253.
 παράπαντα ψ', 116.
 παραπάφειν ζ', 360. παραπαφῶν δαι-
 μων Ο. ζ', 490.
 παραπειθεῖν φρένας τινός ν', 788. cf.
 ψ', 606. παραιπεπιθοῦσα ἔπεισι ζ',
 203.
 παραπλάγγειν, avertere, σ', 464. νόημά
 τινος Ο. ν', 346. παραπλάγγειν τινα
 τινος Ο. τ', 187.
 παραπλάξιν τινός Ο. ι', 81.
 παραπλήξ Ο. ε', 418.
 παραπνεῖν Ο. κ', 24.
 παραρῶρητος ἔπεισι ι', 526. παραρῶρητά,
 monita, ν', 726.
 παρασκώπτειν C. 203.
 παρασταδὸν σ', 22.
 παρασφάλλειν θ', 310.
 παρατεκταίνεσθαι ζ', 54. ἔπος Ο. ζ',
 133.
 παρατιθέσθαι ξείνια Ο. γ', 490. πυρὸν
 θ', 188. τινι δύναμιν Ο. γ', 205.
 παρατιθεσθαι δαΐδας Ο. β', 105. κε-
 φαλήν Ο. β', 237.
 παρατρεῖν ε', 295.
 παρατρέπειν. παραἰ δέ οἱ ἐτράπεε' ἔγ-
 χος ν', 605.
 παρατρέχειν τινα ψ', 636. παραδραμέ-
 την χ', 157.
 παρατροπεῖν Ο. δ', 465.
 παρατροπᾶν ι', 500.
 παρατυγγάνειν τινι λ', 74.
 παραυδᾶν, παραμυθεῖσθαι, Ο. λ', 487.
 παράφρημι α', 577.
 παραφθάναι τινα χ', 197. cf. ψ', 515.
 παραδάλει γ', 17. ποικίλη κ', 29.
 παραίβασκε λ', 104.
 παραέζεσθαι α', 407.
 παρειά γ', 35.
 παρειναί μάχαις Ο. δ', 497. εἴ μοι δύ-
 ναμῖς γε παρειή χ', 20. παρείαι ε',
 192. παρεσόμενα δῶρα α', 213.
 παρειπεῖν τινα α', 555.
 παρῆκ. constructio hujus praep., ι', 7,
 Ο. σ', 199. παρῆκ et παρῆξ conf. Ο.
 μ', 443. παρῆκ μνάσθαι τι Ο. ζ',
 170. παρῆξ ἄγειν νόον τινός κ', 391.
 παρ. ἐλᾶν ψ', 344. παρ. ἐρεῖν τι Ο.
 ψ', 16. παρ. ἴστασθαι λ', 486. παρ-
 ῆξ ὁδοῦ κ', 349.
 παρῆκεσθε Ο. ζ', 523.
 παρῆκπροφεύγειν fig. ψ', 314.
 παρῆλάνειν ψ', 382, 527. νηῖ Ο. μ',
 186. τινα ἵπποις ψ', 638.
 παρῆκεσθαι τι Ο. σ', 282.
 παρῆξερχεσθαι Ο. κ', 573. τινός κ', 344.
 παρῆξιμεν C. 477.
 παρῆρχεσθαι τινα ποσῖν Ο. θ', 230.
 παρῆρχεσθαι f. α', 132.
 παρῆρχειν, porrigere, σ', 556. παρῆρχειν
 γέλω κ. εὐφροσύνην Ο. ν', 8. ἵπ-
 πους δ', 229. φιλότητα γ', 354.
 παρῆννάζεσθαι Ο. χ', 37.

- παρήιον ἵππων δ', 142. παρήια λέον-
τος O. γ', 404.
πάρορα θ', 87.
παρήορος, extensus, η', 156. παρήο-
ρος, funalis equus, π', 471, 74.
παρήσθαι τι α', 421. άλλοτρίοις O.
ε', 456.
παρθενική O. λ', 39. v. νεήις.
παρθέμιος π', 180.
παρθενοπίης λ', 385.
παρθένος β', 514.
παριάνειν τι λ', 337, 470.
παριέναι, praeterire, O. δ', 527. ἄρου-
ραν λ', 558.
παρίζειν ω', 720. τι O. δ', 311.
παρίημι. παρείθη ψ', 868.
παρίστασθαι, obversari animo, O. μ',
43. παρίστασθαι ἄγχι τι ὠ', 132.
παρίστασθαι dictae naves appul-
sae η', 467. παρίστασθαι τι f.
ε', 116. παραστὰς additum ad pin-
gendam actionem O. ι', 325, 27. cf.
κ', 157. παρσταίη υ', 121. παρστητε
π', 544. παρστήτεον O. σ', 183.
παρκαταλέγεσθαι τι ι', 565.
παρμιέβλωκε δ', 11.
παρμένειν υ', 151.
παροίθε γ', 162. παροίθε τινος α', 360.
παροίτερος ψ', 459.
παροίχεσθαι δ', 272, 326. παρῳήχην
κ', 252.
πάρος, antea, α', 453, 553. potius, M.
266. πάρος cum accus. et infin. con-
str. ζ', 348. junctum praesenti O. η',
201, 73, 36, ι', 448. πάρος μεμαῶς
δ', 73. πάρος οὐκ ἔσεται ἄλλως,
πρὶν —, non possumus, quin —, ε',
218. πάρος ποιῆν τι O. ζ', 331. πά-
ρος τινός ἔχειν ἵππους θ', 253. τὸ
π. O. η', 201.
παριθεῖ O. α', 192.
παρφυγγεῖν O. μ', 99.
πᾶς in numeris η', 161. πᾶς p. παν-
τοῖος α', 5. πᾶσα ἐδωδῆ O. ε', 196.
μάχη λ', 498. πᾶν, τὸ πᾶν, δ', 111.
πᾶν ἔργον α', 294. πᾶν ἡμᾶρ, πρό-
παν ἡμᾶρ, α', 592, 601. πᾶσαι, in-
tell. θῆαι καὶ γυναῖκες, ι', 505. πάντα
p. πάντως δ', 389, ε', 181, ζ', 491.
πᾶσθαι α', 464, τ', 160.
πασιμέλουσα Ἀργῶ O. μ', 70.
πάσσαλος O. α', 440. αἰρεῖσθαι τι ἀπὸ
πασσάλου ε', 209.
πασσαλόφι ο', 268.
πασσαμένω et passam. conf. O. δ', 61.
πάσσειν ε', 900. ἀλὸς ι', 214.
πάσχειν ἄλγεα θυμῷ ι', 321. cf. O. α',
49, 190. πάσχειν ἐκ τινος O. σ', 224.
π. κακόν, se male habere, O. υ', 351.
π. πολλά pro κάμνειν π. γ', 220. πά-
σχειν τι, quidvis pati, φ', 274. πέ-
σοσθε γ', 99. τί παθόντε λ', 313.
πατάσσειν, κινεῖσθαι, η', 216. πατάσ-
σειν dictus θυμὸς pro κῆρ ψ', 370.
κραδίη μεγάλη — πατάσσει υ', 282.
πατήρ, cognomen deorum, quo ipsa Juno
appellat Jovem, fratrem et conjugem,
ε', 757. πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ζεὺς ε', 426. πατρῶν O. θ', 245.
πάτος ἀνθρώπων ζ', 202. ἐκ πάτου
ἐς σκοπιῆν υ', 137.
πάτρη Ion. α', 30.
πατρὶς O. δ', 522.
πατρὶς γαῖα O. υ', 197, 219.
πατρώθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζειν τινα κ', 68.
πατροκασίγνητος φ', 469.
πατροφονεύς O. α', 299.
πατροφόνος ι', 461.
πατρώϊος ξείνος ζ', 215, 231. πατρώϊη
γαῖα O. υ', 188, 251. πατρώϊον γε-
νεῆ O. α', 387. πατρώϊον μένος ε',
125. σῆηπτρον β', 46. πατρώϊα μῆλα
O. μ', 136. πατρώϊα πάντα O. χ', 61.
παύειν τινα ποιούντ' α' λ', 506. cf. χ',
502. παύειν τινα τινος α', 467, β',
595, δ', 191, μ', 389, φ', 137, 249.
παύειν τι α', 192, 207, σ', 72.
πανέσκετο ω', 17.
πανέσκον O. χ', 315.
παῦρος β', 675.
πανυρότερος β', 122.
πανωσλή β', 386.
παφλάζειν υ', 798.
πάχτος O. ψ', 191.
πάχτος et π—τον conf. O. θ', 187.
παχουῖν ἦτορ pro λυπεῖν ρ', 112.
παχὺς μηρός π', 473. παχιᾶ χεῖρ ε',
309. παχὺ αἷμα ψ', 697. πάχιστος
π', 314.
πάχνη O. ε', 478.
πάχος O. ι', 324.
πεδάσκον ἀπὸ πατρίδος αἴης O. ψ',
353.
πέδαι ἵππων υ', 36.
πεδᾶν ἄρμα ψ', 585. πεδᾶν τινα dicta
Μοῖρα δ', 517. cf. υ', 435.
πέδιλον β', 44.
πέδιον β', 812.
πεδιόνδε ζ', 393.
πεδόθεν fig. O. υ', 295.
πέδον C. 454. v. πίπτειν.
πέξα πρώτη ω', 272.
πέξος β', 810, θ', 59.
πεῖθειν per se dictum ε', 252. πεῖθε-
σθαι γῆρα ι' ψ', 644. δαιτὶ ψ', 48.
γυκτὶ θ', 501. τεράεσσι θεῶν δ', 408.
ἐπέπιθμεν β', 341. ὄφρ' ἦβη πεποι-
θεα O. θ', 181. ποσὶ πεποιθῶς ζ',
505. cf. πιθεῶ, πιθῶ.

- πείκειν εἶριά O. σ', 316.
 πείνη O. σ', 407.
 πεινῶν γ', 25.
 πειράζειν O. ι', 281.
 πειραίνεῖν O. γ', 175, M. 48. πεπει-
 ρανται O. μ', 37.
 πειρῶν, πειρᾶσθαι δ', 66, 71. cum alio
 infin. δ', 5. cum participio O. δ', 417.
 experiri fortunam belli, ν', 457, φ',
 459. cf. ε', 129, 220. πειρᾶσθαι σθέ-
 νεος, conniti, ο', 359. τινός ι', 345.
 τινι O. γ', 23.
 πείραξ, πείρας, πέρας. πείραξ litis σ',
 501. πείραξ οἰζύτος dictum periphra-
 stice O. ε', 289. cf. ν', 358. ὀλέ-
 θρου πείρατα ζ', 143, μ', 79. πεί-
 ρατα γαίης O. δ', 563. ἐκάστου ψ',
 350. πείρατα νίκης ἐχόμενα ἐν θεοῖς
 η', 102. πείρατα τέχνης O. γ', 433.
 ὠκεανού O. λ', 13. πείρατα, funes,
 O. μ', 51.
 πείρου ν', 479. πείροσθαι fig. A. D.
 92. πεπαρμένος α', 246.
 πειρητίζειν στίχας ἀνδρῶν μ', 47. τι-
 νός η', 235.
 πείριος ω', 190, O. ο', 131.
 πείσα. ἐν πείσῃ μένειν figur. O. ν', 23.
 πέκειν. πεξαμένη χαιτας ζ', 176.
 πέλαγος ζ', 16, O. ι', 335 etc. πελάγεια
 ἀλός O. ε', 335, A. D. 73, h. 34, 15.
 πελάζειν α', 434, β', 744. τινι, addu-
 cere aliquo, κ', 442. π. τινά ὀδύ-
 νησιν ε', 766. χθονὶ θ', 276. cf. ψ',
 719. π. φύλλα χθονὶ dicta arbor suc-
 cisa ν', 180. πέλασθεν μ', 420.
 πέλεθρον φ', 407.
 πέλεια φ', 493.
 πελειᾶς λ', 634.
 πέλειν, πέλεσθαι, α', 284, ε', 511.
 ἔπλεν ι', 54. ἔπλετο α', 506. v. κακῶς.
 πελεκκῶν O. ε', 244.
 πέλεκκον ν', 612.
 πέλεκυς ο', 710. πέλεκυς ὡς γ', 60. cf.
 ὑλοτόμος.
 πελεμίζεῖν τινὰ π', 108. πελεμίζεσθαι
 δ', 535.
 πέλλα π', 642.
 πέλωρ dictus Cyclops O. ι', 428. Vul-
 canus σ', 410.
 πελώριος, notatio ejus vocabuli tentata
 κ', 439. πελώριος Achilles χ', 92. cf.
 γ', 166, 229. πελ. Ἀἰθης ε', 395.
 πελώριον ἔγχος ε', 594. cf. σ', 83.
 πέλωρον β', 321. πέλωρον δεινὸν ap-
 pellatus cervus ingens O. κ', 168. cf.
 ib. 219, II. ε', 741.
 πέλωρος μ', 202, O. ι', 257.
 πεμπαῖζεσθαι O. δ', 412.
 πέμπειν, ἀποπέμπειν, O. δ', 29.
 πέμπειν et πομπήν confundi visa O.
 θ', 31.
 πεμπταῖος O. ζ', 259.
 πεμπαῖβόλα α', 463.
 πένεσθαι α', 318.
 πενθερός ζ', 170.
 πενθήμεναι O. σ', 174.
 πένθος τινός pro ἐκ τινός λ', 249.
 πενιχρός O. γ', 348.
 πενταέτηρος β', 403.
 πένταχα μ', 87.
 πεντηκοντογυῖος ι', 579.
 πεπαίνειν E. 14, 3.
 πεπιθεῖν ἐφ' αὐτοῦ θυμῶ κ', 204.
 πεπλήγειν Ἴππους εἰς πόλεμον π', 728.
 χορὸν O. θ', 264.
 πεπλήγεσθαι μηρῶ μ', 162.
 πέπλος ε', 734 etc. πέπλοι ἀρμάτων
 ε', 194.
 πεπνυμένος. v. πνῦναι.
 πεπρωμένος ὁμῆ αἴση ο', 209. cf. π',
 441. πεπρωμένον εἶναι γ', 309.
 πέπτασθαι. πέπτατο δ' αὐγῇ Ἡελίου
 ὀξεῖα ρ', 371.
 πέπον. πέπον, o bone, ε', 109. v. ᾧ
 πέπον, ᾧ πέπονες.
 πέρ βεβαιωτικὸν α', 353, γ', 201. πέρ,
 quamvis, α', 352, 503.
 περᾶν, περῶν, β', 613. πύλας Ἀἴθαι
 ε', 646. περᾶν, trajicere, φ', 283.
 περῶν τι εἶσω δ', 460.
 περᾶσθε O. ε', 480.
 περᾶζειν, περᾶν, φ', 40, 53, 78, 102.
 πέρας et τέρας conf. B. 200.
 περᾶτη O. ψ', 243.
 πέρην β', 535, 626.
 πέρθειν β', 660.
 πέρι p. περισσῶς δ', 46, 53. πέρι τίειν
 ε', 325. πέρι ἄλλων γίνεσθαι δ',
 375. cf. φ', 214. περὶ δαιτὶ, inter
 epulas, O. β', 245. περὶ πάντων α',
 417. περὶ τε, ἀμφὶ τε, C. 276. περὶ
 τινος εἶναι θ', 27. περὶ τι μάχεσθαι
 β', 801. περὶ φρένας, ἐν φρεσὶ, λ', 89.
 περιάγνυσθαι dicta vox circumsonans
 π', 78.
 περιβαίνειν opem ferentis ε', 21, θ',
 330. hbstium ρ', 236.
 περιβάλλειν ἀντηγα σ', 479. περὰ λ',
 454. τέρατα ψ', 462. περιβάλλειν
 τινι, superiorem esse al. re, ψ', 276.
 περιβάλλεσθαι φᾶρος β', 43. cf. O.
 κ', 261, χ', 148.
 περιγιγνεσθαι τινος O. δ', 201. τινι
 τινος ψ', 318.
 περιγλαγῆς π', 642.
 περιγνάμπτειν τι O. ι', 80.
 περιδαίειν figur. ν', 736.
 περιδείδειν τινι λ', 508. περιδείδια κ',
 93.

- περιδέξιος sensu τοῦ ἀμφιδέξιος, ut videtur, φ', 163.
 περιδιδόναι τινός ψ', 485.
 περιδιναῖσθαι τι χ', 165.
 περιδράμω, —τρέχω. περί δ' ἔδραμε, circumrotatum est, ξ', 413.
 περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, β', 812. cf. ε', 726.
 περιδρῦπτεσθαι ψ', 395.
 περιδύειν λ', 100. v. de h. l. Add. vol. 6.
 περιειδέναι. περίοιδε νοῆσαι κ', 247.
 περιεῖναι τί τινος α', 258. περί — ἔμμεναι τινος α', 287.
 περιελείξειν O. ε', 314.
 περιελίσσειν α', 317.
 περιέπειν τι ο', 555.
 περιερχόμενος κτύπος O. π', 6. περιερχόμενος τινὰ φρένας οἶνος O. ι', 362.
 περιζαμενῶς M. 495.
 περιηγεῖν η', 267.
 περιθῆειν figurate dictum ζ', 320.
 περιθδμεναι ἄλλων βουλῇ ν', 728.
 περιῖστασθαι β', 410. περιῖτῳσι ρ', 95. περιῖσταμένα κινὰ O. ξ', 272.
 περικαλλῆς α', 603.
 περικαλυπτειν τινὶ κῶμα ξ', 359.
 περικεῖσθαι τινι pro περιεῖναι, περισσόν εἶναι, melius esse alicui, ι', 321.
 περικῆδεσθαι τινος O. γ', 219.
 περίκηλος O. ε', 240.
 περικλυτός α', 607. περικλυτὰ ἔργα ζ', 324.
 περικτείνειν δ', 538.
 περικτίαν ρ', 220, O. β', 65.
 περικτίτης O. λ', 287.
 περικείπεσθαι τινος τ', 230.
 περιμαιμῶν O. μ', 95.
 περίμετρος O. β', 95.
 περιμήκετος ξ', 287.
 περιμήκης ν', 63.
 περιμηχανᾶσθαι O. η', 120.
 περιναιετάειν O. β', 66. περιναιετάειν dicta oppida vicina O. δ', 177.
 περιναίτης ω', 488.
 περιξεστός O. μ', 79.
 περιπέλω. περιπλόμενος σ', 220. περιπλόμενος ἐνιαυτός ψ', 833.
 περιπευκῆς βέλος λ', 845.
 περιπλέκεσθαι τινι O. ξ', 315.
 περιπληθῆς O. ο', 405.
 περιπρὸ λ', 180.
 περιπροχεύειν ξ', 316.
 περιρῥηθῆς O. χ', 84.
 περισειεσθαι τ', 382.
 περισθενεῖν O. χ', 368.
 περίσκεπτος χῶρος O. α', 426.
 περισσαίνειν O. κ', 215.
 περιστείχειν O. δ', 277.
 περιστένεσθαι π', 163.
 περιστέφειν fig. O. θ', 175. περιστέφειν οὐρανὸν νῆφειν O. ε', 303.
 περιστρέφειν ε', 903. τινὰ χειρὶ τ', 131.
 περισχέθειν ο', 652.
 περισχεσθαι τινος f. α', 393. τινὰ O. ι', 199.
 περιτέλλεσθαι β', 551, O. ξ', 296.
 περιτιμῆεις A. D. 65.
 περιτρέπειν. περί δ' ἔτραπον ὄραι O. κ', 469.
 περιτρεφόμενος τινι κρύσταλλος O. ξ', 479.
 περιτρέω λ', 676.
 περιτρομφῖσθαι O. σ', 77.
 περιτροπεῖν O. ι', 465.
 περιτροχος ψ', 455.
 περιφαινέσθαι V. 100. περιφαινόμενος seu περι—νον O. ε', 476. v. ἕκαθεν.
 περιφένγειν τι μ', 322.
 περιφθινύθειν V. 272.
 περιφραδέως α', 466.
 περιφράζεσθαι τι O. α', 76.
 περίφρων ε', 412.
 περιφύται O. π', 21.
 περιχῆν O. γ', 384.
 περιχεύειν ἠέρα ε', 776. περιχεύεσθαι χρυσὸν ἀργύρῳ O. ζ', 232. περιχεύεσθαι f. β', 19.
 περιωπῆ ξ', 8 etc.
 περιωσίον δ', 359. περ. ἄλλων C. 362.
 περηνός ω', 316.
 περᾶναι σ', 292, χ', 45.
 πέρασσε ω', 752.
 περονᾶν κ', 133. περονᾶν μέσον τινὰ δουρὶ η', 145. cf. ν', 397.
 περόνη ε', 425.
 πέσειν βέλος pro θεραπεύειν θ', 512.
 πέσειν γίρα β', 237. κήδεα ω', 639.
 χόλον δ', 513.
 πεσσοί O. α', 107.
 πέταλον β', 312.
 πεταννύται χεῖρας δ', 523. θυμόν τινος O. σ', 160. πέπτανται ε', 195.
 πετεηνός. ὄρνιθες πετεηνά β', 459, ο', 689. πετεηνά ο', 238. πετεηνά γίγνεσθαι O. π', 218.
 πέτεσθαι β', 89. πέτεσθαι dicti equi ε', 366, 768 et p. π. διὰ τινων figur. ν', 755. ἐπὶ τινος γ', 5.
 πετραῖη Σκύλλα O. μ', 231.
 πέτρη γλαφυρή β', 88.
 πετρηεις β', 640.
 πέτρος η', 270.
 πυνθῆσθαι, πυνθάνεσθαι, ι', 524.
 πευκάλιμος θ', 365.
 πευκεδανός figur. κ', 8.
 πεύνη λ', 494.
 πέφνειν δ', 397. πέφνειν ἀπὸ βιοῦ, κατατοξεύειν, ω', 605.
 πεφράδειν O. α', 273. ἐπέφραδον κ', 127.

- πῆ β', 339. οὐδέ πῆ ἔστιν etc. ζ', 267.
 πηγεσίμαλλος γ', 197.
 πηγή β', 523.
 πηγύναι ἐν χροῖ θ', 297. cf. ν', 372,
 398, 442. πηγύναι νῆας β', 664.
 πηγύναι neutr. δ', 460. πηγύναι
 ὄμματα κατὰ χθονός γ', 217. γούνα
 πηγύνται γ', 453. ἔγχεα πέπηγεν γ',
 135. πάγειν, ἐπάγησαν, λ', 572.
 πηγός ι', 124. πηγὸν κῦμα O. ε', 388.
 πηγυλὶς νύξ O. ε', 478.
 πηδάλιον O. ε', 255.
 πηδᾶν φ', 269, 302. πηδᾶν dictum ja-
 culum missum ξ', 455.
 πηδὸν O. η', 328.
 πηκτός κ', 353.
 πήληξ θ', 307.
 πῆμα θ', 176. πῆμα appellatus Hector
 λ', 347. πῆμα δῦος O. ξ', 340. πῆμα
 μέγιστον Trojanorum Achilles χ', 288.
 πῆμα τιθέναι τινὶ λ', 413. v. πάσχειν.
 πημαίνειν ὑπὲρ ὄρκια γ', 299. πημαί-
 νεσθαι O. θ', 563.
 πηνίον ψ', 762.
 πηὸς μάλα σχεδὸν O. κ', 441. cf. ll. γ',
 163.
 πήρη O. ν', 437.
 πηρός β', 599.
 πῆγος arcus λ', 375, ν', 583, O. φ', 419.
 lyrae M. 50.
 πῆρα βοῶν λ', 550.
 πῆρα οὐδας O. ι', 135, A. D. 60.
 πίδαξ κ', 825.
 πιθήεις λ', 183.
 πιέζειν (ἔλκος) π', 510.
 πήρη. (v. Bast. Ep. crit. ad Boisson. p.
 121.) πῆρα ἄρουρα σ', 541.
 πῆθος ω', 527.
 πιθέω, πῆθα, α', 100 (πεπίθοιμεν), ι',
 119 (πιθήσας).
 πικρόγαμος O. α', 266.
 πικρός οἶτος δ', 118, 134, ε', 99 etc.
 πικρὰ βέλεμνα χ', 206.
 πῆλασθαι τ', 93.
 πῆλος κ', 265.
 πιμπλάνειν, πιμπλάνειν, α', 104, ι', 679,
 φ', 23.
 πῆλαξ O. α', 141. π. πτυκτός Proeti
 ζ', 169. πῆλακες νεῶν O. μ', 67.
 πίνειν ἐν τιμῷ ω', 350. τινὶ O. ξ', 114.
 πῆιν ἄλμυρον ὕδωρ dictus aqua hau-
 stus O. δ', 511. πίνειν ὕδωρ ποτα-
 μῷ τινος. v. bibere. πῆσθα ζ', 260.
 πινέμεναι δ', 346. πίνεσθαι ι', 469.
 πῆμενος O. κ', 160. πῆμενα ν', 493.
 πίνεσκε π', 226.
 πινύειν ξ', 249.
 πινυτή ἔκουσα φρένας τινός O. ν', 228.
 πινυτός O. φ', 103.
 πίπτειν, cadere in pugna, α', 243, γ',
 289. πίπτειν dictus ventus remittens
 O. τ', 202. πίπτειν, ἐμπίπτειν, O.
 ξ', 477. π. ἐκ θυμοῦ τινος ψ', 595.
 π. πῆφ ε', 82.
 πῆσα ν', 9.
 πῆσα δ', 277.
 πιστός. cf. ὄρκια. πιστὰ O. λ', 455.
 πιστότατος π', 147.
 πιστούσθαι ζ', 233. ἔπει φ', 286. ὄρ-
 κω O. σ', 436.
 πῆσυνός τινι ε', 205.
 πῆσυρες σ', 679.
 πιτυᾶν, πίτυασθαι, φ', 7, χ', 402.
 πιτυᾶσκειν δήμῳ dicti litigantes σ', 500.
 πιτυᾶσκειν ἔπει ἀλλήλοις κ', 202.
 πιτυᾶσθεσθαι π', 12, A. P. 267.
 πῆων β', 403. πῆων ἀγρός ψ', 832. δῆ-
 μος ε', 710. νῆος β', 549. πῆον ἄδυ-
 τον ε', 512. ἀνδρῶν πῆονα ἔργα μ',
 283. πῆσυνόν πεδῖον ι', 577.
 πλαγκτούσην O. σ', 343.
 πλάγγειν, πλάζειν, πλάζεσθαι, β', 132,
 κ', 91, O. β', 396. πλάγγηθι δ' ἀπὸ
 χαλκίφι χαλκός λ', 351.
 πλάζειν, h. e. πελάζειν, τινὰ φ', 269.
 cf. πῆμι.
 πλακοῦς B. 36.
 πλανᾶν, πλανᾶσθαι, ψ', 321, B. 96.
 πλανόδιος M. 75.
 πλαταμών M. 128.
 πλατάνιστος β', 307.
 πλατύς, late sparsus, β', 474. cf. Ἐλ-
 λῆσποντος.
 πλέειν γ', 444. μετὰ τι O. α', 184.
 πλείειν O. σ', 34. πόντον O. α', 183.
 πλείος β', 226. θανάτου O. μ', 92.
 πλείον αἰεὶ δέκας viri principis δ', 262.
 πλείστος γ', 185.
 πλείων. τὸ πλείον τινος α', 165. εἰδέ-
 ναι πλείονα, sapientiorem esse, ν', 355.
 πλεκτός χ', 469. v. τάλαρος.
 πλέω. χροῖ πλοκάμους ἔπλεξε φαει-
 νούς ξ', 176.
 πλέος O. ν', 355.
 πλευρὰ ν', 170. πλευραὶ male scriptum
 pro πλευρά τ', si divinavimus, O. ρ',
 232.
 πλευρόν δ', 468.
 πλέων. πλέονες α', 281. οἱ πλέονες,
 plurimi, ε', 673.
 πλέων perperam scr. pro πλείων O. α',
 183.
 πληγή β', 264. Λιὸς, fulmen, ξ', 414.
 πληθύνειν ε', 87. πληθύνειν ποταμός λ',
 492. τράπεζαι πληθύνουσαι O. λ', 419.
 πληθός, multitudo, exercitus, σ', 330.
 πληθύς β', 143. πλ. πολέμου B. 169.
 ἴεναι ἐς πληθύν jubentur πρόμαχοι,
 quos adversarius contemnit, ν', 196.
 πληκτρον A. P. 8.

- πλήμι, πελάω. ἀντίς δ' ἔξοπίσω πλήτο
 χθονί ξ', 438. cf. ib. 468 et δ', 449.
 πεπλημένους O. μ', 108.
 πλήμνη, die Nabe, ε', 726, ψ', 339.
 πλήμυρις O. ι', 485.
 πλήξιππος β', 104.
 πλής. πλέες, πλέας, β', 129, λ', 395.
 πλησίον γ', 115.
 πλησίος ἄλλος β', 271.
 πλησίστιος οὔρος O. λ', 7.
 πλησσειν ἄορι κ', 489. πλησσειν dicti
 equi ε', 588. πλ. θύρετρα κλειδί O.
 φ', 50. πλ. πληγῆσι β', 264.
 πλίσσασθαι ποσίν O. ζ', 318.
 πλοχμός ρ', 52.
 πλύνειν O. ζ', 31.
 πλυνοί χ', 153.
 πλώειν φ', 302.
 πλωτή νήσος O. κ', 3.
 πνέειν O. ε', 469.
 πνείνειν ἡδύ. O. δ', 446. μένεα β', 536.
 πνεύμων δ', 528.
 πνίγειν β', 158.
 πνοιή λ', 622. πνοιή βορέαο ε', 697.
 λιγυρή ε', 526.
 πνῦναι. πέπνυσαι ω', 377. πεπνῦσθαι
 ψ', 440. πεπνυμένος γ', 203. πε-
 πνυμένα βάζειν ι', 58. π. πάντα νοεῖν
 O. σ', 230.
 ποδάνατρα ποδῶν O. τ', 343.
 ποδάρκης α', 121.
 ποδηγεῖς κ', 24. ἀσπίς ο', 645.
 ποδήνεμος, ποδ. ὠκέα, Ἴρις ε', 353,
 368.
 ποδοκρήσι πεποιθῶς β', 792.
 οδώκης β', 764.
 οθήεσκε α', 492.
 ποθεῖν τινα, π. τι, β', 703, 709, 778,
 ε', 234.
 ποθῖν ι', 380 etc. πόθεν ἄλλοθεν O.
 η', 52.
 ποθῆ α', 240.
 πόθι α', 128.
 ποιεῖν τινι ἄκοιτι ω', 537. ποιεῖν τινα
 ὠδε ἐν φρεσὶ ν', 55. ποιεῖσθαι τινα
 ἄκοιτιν O. η', 66. παῖδα, aliquem
 filii loco habere, ι', 494.
 ποιή ξ', 347.
 ποιήεις β', 503.
 ποιητός, affabre factus, ψ', 718. ποιη-
 τοὶ δῶμοι ε', 198. πύλαι μ', 470.
 ποικίλλειν σ', 590.
 ποικιλμά, opus pictum, Stickerei, ζ', 294.
 ποικιλομήτης λ', 482.
 ποικίλος πέπλος ε', 735. ποικίλον σά-
 κος κ', 149. ἄρματα ποικίλα χαλκῶ
 δ', 226. ποικίλα τεύχεα γ', 327. cf.
 μ', 396 etc.
 ποιμαίνειν ζ', 25.
 ποιμαίνεσθαι O. ι', 188.
 ποιμήν γ', 11. ποιμήν λαῶν appellatus
 rex quivis, velut Aegisthus O. δ', 528.
 cf. ib. 532, Π. α', 263 etc.
 ποιμνη O. ι', 122.
 ποινη ἀνδρός ἀποφθιμένου σ', 498.
 ποινη, τὸ πρόστιμον, γ', 290. ποινη
 υἱος ε', 266.
 ποιπνύειν α', 600.
 πόκος, οἶδος μ', 451.
 πολεμῆια ἔργα β', 338. τεύχεα η', 193.
 πολεμίζειν dicti equi π', 834. πολ.
 λεμον β', 121. πολ. τιλ ι', 326.
 πολεμιστής ε', 602. v. ταλαύριος.
 πολεμόκλονος B. 4.
 πόλεμονδε β', 443.
 πόλεμος α', 61. pugna, γ', 428, ε', 664.
 πολ. καὶ δηϊότης ε', 348. πολέμων
 εὐ εἰδῶς δ', 310. v. δῆτιος, ἐπιδή-
 μιός, ὀκρυνεύς.
 πολεύειν O. χ', 223.
 πολίζειν τειχὸς η', 453. πολίζεσθαι πό-
 λιν ν', 217.
 πολίτης β', 806.
 πόλινδε O. ξ', 28.
 πολιορκίατος γέρον θ', 517.
 πολίος ἄλς υ', 229. πολίος λύκος κ',
 334. σίδηρος ι', 366. πολίη ἄλς α',
 350, 359. θάλασσα δ', 248. v. πολύς.
 πόλιος et πόσιος confundi visa O. σ',
 162.
 πολιορκίος Mars υ', 152.
 πόλις, πολῖται, π', 69. πόλις ἄκρη,
 ἀκροτάτη, ζ', 88, χ', 172. εὐναιο-
 μένη γ', 400. πόλις Ἰλίου ε', 642.
 πόλιας καὶ τεύχεα δ', 308.
 πολισσός h. 8, 2.
 πολίτης O. η', 131.
 πολλάκι α', 396.
 πολλός. v. πολίς.
 πολύαινος ι', 673.
 πολυάϊξ α', 165.
 πολυανθής O. ξ', 355.
 πολυάρην β', 106.
 πολυάρητος O. ζ', 280.
 πολυβενθής λιμὴν α', 432, O. π', 352.
 πολύβουλος Ἀθήνη ε', 260.
 πολυβούτης ι', 154.
 πολυγηθέες Ὁραι φ', 450.
 πολυδαίδαλος γ', 358.
 πολυδάκρυος ρ', 192.
 πολυδάκρυος ἄρης γ', 132, θ', 515. cf.
 χ', 487.
 πολυδάκρυτος τινα ω', 620.
 πολυδειράς α', 499.
 πολυδένδρος O. δ', 737.
 πολυδέσμος O. ε', 33.
 πολυδίψιον Ἄργος δ', 171.
 πολυδάρος ἄλογος ζ', 394, χ', 88.
 πολυεύχητος C. 165.

- πολύζυγος νῆς β', 293.
 πολυηχῆς δ', 422.
 πολυήρατος Θῆβη O. λ', 274.
 πολυθαράσες μένος ρ', 156.
 πολυιδρίη O. β', 346.
 πολυῖδρις O. ο', 459.
 πολυῖππος Μέντωρ ν', 171.
 πολυίχθυος A. P. 240.
 πολυκαγκῆς, valde aridus, λ', 642.
 πολυκαρπος O. η', 122.
 πολυκῆστος γ', 371.
 πολυκλαυτος E. 3, 5.
 πολυκλήϊς νῆς β', 74.
 πολυκλήρος O. ξ', 213.
 πολυκλήτοι ἄνδρες δ', 438. ἐπίκουροι κ', 420.
 πολυκλυστος πόντος O. δ', 354.
 πολυκμητος θάλαμος O. δ', 718. σίδηρος ζ', 48.
 πολυκνημος β', 497.
 πολυκροτος h. 19, 37.
 πολυκτημάτων ε', 613.
 πολυλήϊος ε', 613.
 πολυλλιστος O. ε', 445.
 πολυμήλος β', 605. πολυμήλος appellatus vir dives et princeps β', 705, ξ', 490.
 πολυμητις α', 440.
 πολυμήχανος β', 173.
 πολυμυθος γ', 214.
 πολυνοινεῖν M. 91.
 πολυπαίπαλος O. ο', 419.
 πολυπάμων δ', 433.
 πολυπείρων λαός C. 296.
 πολυπενθῆς ι', 563.
 πολυπήμας M. 37.
 πολυπίδαξ Ἴδη θ', 47.
 πολυπίκεος O. π', 255.
 πολυπλαγκτος ἄνεμος λ', 308. ληϊσθη O. ρ', 425, 511.
 πολυπτυχος Olympus θ', 410.
 πολυπυρον Ἄργος ο', 372.
 πολυρῶην, πολυρῶηνος, ι', 154, O. λ', 256.
 πολὺς, πολλὸς, μέγας, η', 156, κ', 391.
 πολλὸς τύμβος ψ', 245. πολὺν χρόνον γ', 157. πολὺν πεδίον δ', 244.
 πολὺν, πολλόν, cum superlat. α', 91, 581 et p. πολὺν, πολλόν, longe, λ', 217, O. ε', 350. ἐπὶ πολλόν ψ', 320.
 πολὺν, valde, strenue, α', 112, δ', 373.
 πολὺν πρὶν ν', 161. πολὺν πρῶτος O. α', 113. πολέες β', 417. πολέας α', 559. πολεῖς, ν', 734. πολλὰ, saepe, φ', 230. valde, α', 35, 162. ἄκοσμά τε πολλὰ τε β', 213. cf. ε', 176. πολλὰ κελύσαν ε', 528. πολὺς et πόλιος confusa, ut videtur, φ', 567.
 πολυσημάντωρ C. 31.
 πολυσκαρθμος β', 814.
 πολυσπερῆς β', 804.
 πολυστάφυλος β', 507.
 πολυστόνος et πολύστονος O. τ', 118.
 πολυτλήμων, audax, η', 152.
 πολυτλήτος γέρον O. λ', 38.
 πολυτρήρων β', 502.
 πολυτρητος O. α', 111.
 πολυτροπος O. α', 1.
 πολυῦμος h. 26, 7.
 πολυφάρμακος ἰητρός π', 28. Κίρκη O. κ', 276.
 πολυφημος ἀγορῆ O. β', 150. αἰοιδὸς O. χ', 376.
 πολυφλοισβος α', 34, β', 209.
 πολυφροβος A. P. 188. πολυφρόβη γαῖα ι', 568, ξ', 200 etc.
 πολυφρων O. ξ', 466.
 πολυχαλκος κ', 315. v. οὐρανός.
 πολυχρῦσος η', 180.
 πολυώνυμος A. D. 82, C. 18.
 πολυωπὸν δίκτυον O. χ', 386.
 πομπεύειν O. ν', 422.
 πομπή O. ε', 173.
 πομπῆες O. γ', 325. νηῶν ἄνεμοι O. δ', 362.
 πομπὸς ν', 416.
 πονεῖσθαι, ἐνεργεῖν, ι', 12. proeliantium ε', 84. πον. κατά τι ο', 447. πονεύμενος δ', 374.
 πόνος, πόνος ἀνδρῶν, dictum proelium γ', 241, ε', 517, ξ', 429. πόνος, ἔργον, α', 467, ε', 567. π. αἰπὺς λ', 601. π. κ. κήδεα χ', 438. cf. O. θ', 529. πόνος, labor, quem sumit is, qui aliquid efficere studet, β', 291.
 πόνος Τρωάων, negotia (h. e. res bellica) Trojanorum, ζ', 77. πόνοι καὶ ἀγοραὶ O. δ', 818. πόνος et φόνος confusa χ', 11.
 ποντόθεν ξ', 395.
 ποντοπορεῖν dictum per catachresin O. λ', 11. ποντοπορευεῖν O. ε', 277, 78.
 ποντοπόρος ναῦς α', 439, ο', 703.
 πόντος β', 210. v. οἶνοψ.
 ποντοτίνακτος E. 4, 6.
 ποντόφιν O. ω', 83.
 πόρδαλις ν', 103.
 πόρειν, dare, α', 72, ζ', 168. πόρειν παράκοιτίν τι ν' ω', 60. cf. O. κ', 7.
 πόρειν υἱὸν τι ν' dicta mulier, quae peperit filium, π', 185. πόρε — ἐπεσθαι τιμῆν, fac ut sequatur honor, ι', 513.
 πορθμεὺς O. υ', 187.
 πορθμὸς τινων, διάπερασμα, O. δ', 671.
 πόρις O. κ', 410.
 πόρικης ζ', 320, Parg. II. 5.
 πόρος β', 592.

- πόρπη σ', 401.
 πορσαίνειν C. 156.
 πορσύνειν τινὶ λέχος O. γ', 403.
 πόρταξ ς', 4.
 πόρτις ε', 162.
 πορτιτρόφος A. D. 21.
 πορφύρειν ξ', 16.
 πορφύρεος γ', 126. πορφύρεος θάνα-
 τος ε', 83. πορφυρέη ἄλς π', 391.
 πορφύρεον κῆμα α', 482.
 πόσε π', 422.
 ποσὶ et ποτὶ permixta, ut videtur, ξ',
 173.
 πόσις Ἡρῆς κ', 329.
 πόσις, potus, α', 469.
 ποσοῆμαρ ω', 657.
 πόστος O. ω', 288.
 ποταμὸς ῥέαν ε', 773. v. Μινυήϊος.
 ποταῖσθαι β', 90. ποταῖσθαι fig. O. λ',
 221.
 ποτὲ quid significet, ξ', 45.
 ποτεῖσθαι O. ω', 7.
 πότεροι ε', 85.
 ποτῆ O. ε', 337.
 ποτῆς, potus, λ', 730.
 ποτὶ α', 245. ποτὶ, πρὸς, praeterea,
 κ', 108.
 ποτιδέρεσθαι π', 10.
 ποτιδέχεσθαι ι', 628. ποτ., ὁπότ' ἄνετc.
 η', 415.
 ποτιδόρπιον O. ι', 234.
 ποτικλίνεσθαι τινὶ O. ζ', 308.
 ποτιπέτειν, προσπίπτειν. ποτιπεπηυῖαι
 O. ν', 98.
 ποτιπτύσσεσθαι μύθῳ O. β', 77.
 ποτιτρέπειν σ', 401.
 ποτιφανῆεις O. ι', 456.
 πότμος. v. ἀεικῆς.
 πότνια male scriptum pro πότνα O. ε',
 215, ν', 391. v. ib. notatio ejus vo-
 cabuli. usitatum epitheton matrum,
 α', 357, γ', 239, 341, 352 etc.
 ποτόν λ', 630.
 ποὺ α', 178. in re incerta ν', 272.
 πούλυβότερα χθῶν γ', 89.
 πούλυπους O. ε', 432.
 πούλυς, πολὺς, ε', 776. πούλυς ὄμιλος
 κ', 517. πούλυν ὑγρὴν pro πολλήν,
 ut θῆλυς ἔερση τ', 97 etc., κ', 27.
 πούς, pes in navi, O. ε', 260. πούς
 Ἰδῆς β', 824. cf. ν', 59. πούς νηὸς
 dictum gubernaculum O. κ', 32. πό-
 δες, ἄφιξις, ι', 523. celeritas pe-
 dum, cursus, O. θ', 253. πόδας
 ὠκὺς α', 58, β', 790 etc. ὑπὸ ποσὶ
 γ', 13.
 πραπίδες. v. ἰδυήσι.
 πρασιὰ O. η', 127.
 πράσον B. 43.
 πράσσειν πολὺ τινα B. 186.
 πρέμνον M. 238.
 πρέσβα θεὰ ε', 721, θ', 382, ξ', 194,
 243. πρέσβα θυγατρῶν O. γ', 452.
 πρέσβειρα V. 32.
 πρεσβήϊον θ', 288.
 πρεσβήϊς h. 30, 3.
 πρέσβις M. 431.
 πρεσβίστη h. 31, 2.
 πρεσβυγενῆς λ', 249.
 πρεσβύτατος λ', 740. honoratissimus,
 δ', 59.
 πρήθειν, crumpere, π', 350. πρήθων
 ἰστίον ἄνεμος O. β', 427. sed v. ann.
 ad eum locum in Add. vol. 6.
 πρηκτῆρ O. θ', 162.
 πρηνῆς β', 414, 418.
 πρῆξις δήμιος, ἰδίη, O. γ', 82. πρ.,
 profectus, usus, O. κ', 568. πρῆξις
 κ. χρήματα A. P. 220.
 πρήσσειν, efficere, proficere, α', 562,
 λ', 552. πρήσσειν ἄλλα O. ι', 490.
 κέλευθον ξ', 282. ὁδοῦ ω', 264, O.
 γ', 476.
 πρηῦ h. 8, 10.
 πρηῦνειν M. 417.
 πρῖν, antea, olim, β', 112, O. γ', 409.
 πρῖν productum ante vocalem, ann. ad
 ε', 288. in Add. vol. 6. cf. χ', 156,
 ω', 764. πρῖν γε α', 98.
 πριετός ἐλέφας O. σ', 196.
 πρὸ et πρὸς permisceri visa κ', 286.
 πρὸ sensu τοῦ ἀπὸ λ', 569, in Add.
 vol. 6. πρὸ ἔθιν ε', 96. πρὸ ὁδοῦ
 γίγνεσθαι (h. e. προγίγν. ὁδοῦ, pro-
 ficere quod attinet ad viam) δ', 382.
 πρὸ τινος μάχεσθαι δ', 373. πρὸ,
 ὑπὲρ, θ', 57. πρὸ φόβου, h. e. ὑπὸ
 φ., ς', 667. πρὸ μὲν τ' ἄλλ', ἀντάρ
 ἐπ' ἄλλα ν', 799. v. ἠῶθι, Ἰλιόθι,
 οὐρανόθι.
 προαγνύναι O. ε', 385.
 προαλῆς χώρος φ', 262.
 προβαίνειν τινὶ, excellere aliqua re,
 π', 54. cf. ζ', 125. ἄστρα προβέβηκε
 κ', 252.
 προβάλεσκε O. ε', 331.
 προβάλλειν ξριδα λ', 529. προβάλλεσθαι
 α', 458. πολλόν τινὸς τινὶ τ', 218.
 προβάσις O. β', 75.
 πρόβατα ξ', 124 etc.
 προβιβᾶν, — βόζειν, π', 609. κραιπνὰ
 ποσὶ προβιβάς ν', 18.
 προβλής β', 396. v. στήλη.
 προβλωσκέμεν O. τ', 25.
 πρόβολος O. μ', 251.
 προβούλειν α', 113.
 προγενέστερος β', 555. γενεῇ ι', 161. τι-
 νὸς O. τ', 244.

- προγίγνεσθαι, παραγίγνεσθαι, σ', 525, h. 7, 7.
 πρόγονοι ἀρῶν etc. O. ι', 221.
 προδάημι O. δ', 396.
 προδοκῆ δ', 107.
 πρόδομος δόμου ω', 673.
 προεῖναι α', 70.
 προειπεῖν O. α', 37.
 προεξάγειν φώσδε π', 188.
 προεργεῖν, ἀπειργεῖν, λ', 569.
 προερέσσαμεν et π—ρύσσαμεν conf. O. ι', 73.
 προερέσσειν O. ν', 279.
 προερέειν α', 308.
 προέχειν, prominere. ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας O. ζ', 138. ὁ προυχων ψ', 325. cf. ib. 453. προέχεσθαι, παρέχειν, O. γ', 8. προέχεσθαι δούρατα ρ', 355.
 προήκης O. μ', 205.
 προθαλής C. 241.
 προθέειν κ', 362.
 προθέεσκε χ', 459, O. λ', 514.
 προθέλυμος ι', 541, κ', 15.
 προθόρειν ξ', 363.
 προθυμῆσιν ἧσι πεποιθῶς β', 588.
 προθύραιον M. 384.
 προθύρον ο', 124.
 προῦάλλειν θ', 364.
 προῦάπτειν α', 3.
 προῦδεῖν σ', 527.
 προῦδέναι ἴοντα ρ', 756.
 προῦειν β', 752.
 προῦέναι, dimittere; δ', 398. προπέμπειν, α', 195, 208, γ', 118. προῦέναι ἀγγελίας O. β', 92. ἐγγος ε', 15. ἔπος O. ξ', 468. κῦδος τιμ π', 241. οὖρον ἀῆναι O. γ', 183. τινά ἐπί τινα μ', 342. τινά τιμ α', 127. προῦειν O. ι', 88. προέμεν O. κ', 155.
 προικὸς O. ν', 15.
 προῖκτης O. ρ', 352.
 προῖξ, donum, O. ν', 15, ρ', 413.
 προῖστασθαι πρό τινος δ', 156.
 προκαλεῖσθαι ἧ', 39, 50, O. θ', 142. χάρημ ἧ', 218.
 προκαλιζέσθαι γ', 19. v. ἀεθλεύειν.
 προικὰς V. 71.
 προκατέχειν C. 197.
 πρόκλυτος ν', 204.
 πρόκροστος ξ', 35.
 προκλυνδεσθαι ξ', 18.
 προλέγεσθαι, ἐκκρίνεσθαι, ν', 689.
 προλείπειν O. β', 279.
 προμάχεσθαι τινος λ', 217.
 προμαχίζειν γ', 16.
 προμαχος γ', 31.
 προμυγήναι? ι', 452.
 προμνηστίνος O. λ', 232.
 προμολεῖν σ', 382, 392.
 πρόμος, πρόμαχος, γ', 44, η', 75, 116, 136. πρόμος ἀνὴρ ε', 533.
 προνοεῖν σ', 526.
 προῖξ O. ρ', 295.
 προπάροιδέ τινος β', 92.
 προπάς β', 493.
 προπέμπειν α', 442.
 προπίπτειν. προπεσόντες ἔρεσσον O. ι', 489.
 πρόπολος C. 439.
 προπρηνῆς γ', 218.
 προπροκλυνδεσθαι O. ρ', 525. τινὸς χ', 221.
 προρέειν ε', 598.
 προῖξος λ', 157.
 πρὸς ἄλλης, alius feminae in usum, ζ', 456. πρὸς Διὸς εἶναι O. ζ', 207.
 πρὸς τινος, a parte al. rei, κ', 428.
 πρὸς τινος, ἀπὸ seu παρὰ τινος, α', 160, ζ', 57, O. θ', 29. ἐπιορκεῖν πρὸς δαίμονος τ', 188.
 προσαιρεῖν O. ω', 348.
 προσαῖσσειν O. χ', 337, 342.
 προσαλείφειν τί τιμ O. κ', 392.
 προσαμύνειν β', 238. σθένει ν', 678.
 προσαναγκάζειν C. 412.
 προσαρηγόα ε', 725.
 προσανδᾶν α', 200.
 προσβαίνειν β', 48. ἐμβαίνειν, ε', 620.
 προσβάλλαν ἀρούρας ἥλιος η', 421.
 προσεπειν α', 105, 206. προσεπειν τινα μῦθον β', 156, ζ', 381.
 πρόσθε, πρόσθεν, α', 251, γ', 317.
 πρόσθ' ἄλλων β', 359. πρόσθε οἱ ἔχειν δόρυ καὶ ἀσπίδα ε', 300. πρόσθε ὄραν τι ν', 481. πρόσθε τινὸς ἴστασθαι, consistere ante al. tutandum, λ', 397. cf. δ', 54. πρόσθεν τινὸς φεύγειν ε', 56.
 προσιέναι ε', 515.
 προσκείσθαι σ', 379.
 προσκηθῆς O. φ', 35.
 προσκλίνειν O. φ', 138.
 προσπίλνασθαι O. ν', 95.
 προσπλάζειν μ', 285.
 προσρεῦγεσθαι τι ο', 620.
 πρόσσοθεν perperam scriptum pro πρὸς ἔθεν ψ', 533.
 πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσειν γ', 109. ὄρμενα πρ. λ', 572. v. νοεῖν.
 προστείχειν O. ν', 73.
 προσφάναι τινά α', 84, 130, 148 etc.
 πρόσφατος ω', 757.
 προσφυνῆς ἔκ τινος O. τ', 58.
 προσφῦναι ω', 215, O. μ', 433.
 προσφωνέειν β', 22.
 προσχρίνειν κῆμα O. μ', 350.
 προσώπατα O. ο', 192. προσώπασι η', 212.

- πρόσωπον O. σ', 332.
 προτέμνειν O. ψ', 196. cibum ῥ', 489, quod et τάμνειν dicitur ib. 209. ὄλνα O. σ', 375.
 πρότερος α', 548. οἱ πρότεροι δ', 308. προτιέροιαι — ἢ ἔμοι θ', 188.
 προτέρω, περαιτέρω, γ', 400, ε', 672. προτέρω γίνεσθαι τισι dicta contentio ψ', 490.
 προτέρως h. 33, 10.
 προτεύχεσθαι, ante fieri, π', 60.
 προτι γ', 116. insuper, π', 504.
 προτιάπτω, tribuo, ω', 110.
 προτιβάλλεσθαι τιμὴν ἔπει, ἢ ἔργω, ε', 879.
 προτιτελεῖν κ', 347.
 προτιτεπεῖν χ', 329.
 προτιθέσθαι pro cibo ω', 409. προθέου-σιν f. α', 291.
 προτιμυθεῖσθαι O. λ', 142.
 προτιόσσεσθαι χ', 356, O. ε', 389.
 πρότιμησις, pars corporis circa umbilicum, λ', 424.
 πρότονος α', 434.
 προτρέπεσθαι ἐπὶ τινος, ἐπὶ τι, converti aliquo, ε', 700, O. λ', 18. τινὶ, indulgere alicui rei, ζ', 336.
 προτροπάδην π', 304.
 προτυπτειν, irruere, ν', 136. προτύπτον δριμύ μένος ἀνά ῥίνας O. ω', 319.
 προφαίνειν O. μ', 394. προφαίνεσθαι, apparere, θ', 377. ἕξ τι ω', 332. προ-ιδέσθαι O. ι', 143.
 πρόσφασίν τινος τ', 262. cf. ib. 302.
 προσφέρειν; afferre, ι', 323, ρ', 121. auferre. ὡς μ' ὄφελ'. — οἷχεσθαι προσφέρουσα — θύελλα, ζ', 346. objicere, exprobrare, ὄνι, 64. προσφέρειν μένος κ', 479. γνεῖδᾶ τινι β', 251.
 πρόσφρέστερός τινος κ', 352.
 πρόσφρέστατος O. θ', 128.
 προσφύγειν τι ζ', 502. προσφύγειν τι φεύγοντα ξ', 81.
 πρόσφροσσα κ', 290, φ', 509 etc.
 πρόσφρονέως ε', 810, 816.
 πρόσφρων α', 77. prudens, κ', 244.
 προσφυλάσσειν A. P. 361.
 προσφύν A. P. 64.
 πρόσφυν, παντελῶς, O. ξ', 71.
 πρόσφωγὸς ποταμοῦ ρ', 263. πρόσφωγὰι πε-τραῖαι A. P. 206.
 πρόσφρος O. α', 136.
 πρόσφρες ε', 744.
 πρόσφρη α', 409.
 πρόσφρησις α', 436, 476.
 πρόσφρονος παχὺς λᾶας μ', 446. νησι πρόσφρησι (!) μ', 403. v. ann. ad h. l. in Add. vol. 6. πρόσφρην ἐκτόμον-τες (ὑλην) μ', 149. πρόσφρον, pars

- extrema, ε', 339. πρόσφρονάτος O. ρ', 463. v. γλῶσσα.
 πρόσφρονάθεια Ἰδης ξ', 307.
 πρόσφρανεύειν A. D. 68.
 πρόσφρα, si forte, O. ω', 28.
 πρόσφρων ε', 832.
 πρόσφρηθης παῖς θ', 517.
 πρόσφρηθος O. α', 431.
 πρόσφρῖ θ', 529.
 πρόσφρων ο', 470.
 πρόσφρονοὶ ἄρνες, δ', 102, ψ', 864.
 πρόσφροπαγῆς ε', 194.
 πρόσφροπλοος ναῦς O. θ', 35.
 πρόσφρος. πρόσφρη ἀγορῆ τ', 50. ἄντυξ υ', 275. πρόσφρον α', 50. πρόσφρη θύραι χ', 66. οἱ πρόσφροὶ τεναὶ ὑστατοὶ β', 281.
 πρόσφροὶ, principes, antesignani, ε', 536.
 πρόσφρα α', 459. πρόσφρα, τὰ πρόσφρα, α', 6, 235, 276. πρόσφρα, quondam, β', 572. πρόσφριστος β', 228. πρόσφριστα α', 105. τὰ πρόσφριστα O. λ', 167. cf. πολύ.
 πρόσφροτόκος μήτηρ ρ', 5.
 πρόσφρων A. D. 22.
 πρόσφρην, πρόσφρην, O. ρ', 541.
 πρόσφρασθαι, ἀποπτάσθαι, fig. ε', 282, O. λ', 207. πρόσφρηται νηρὰς ἢ ἡ χάλαια ο', 170.
 πρόσφρα, ulmus, ζ', 419.
 πρόσφρη χ', 397, B. 37, 49.
 πρόσφροίσις ἰός δ', 117. πρόσφροέντες οἰστοὶ ε', 171. v. ἔπεα.
 πρόσφροβ', 316. πρόσφρονες ξουθαὶ Dios-curorum h. 34, 13. ὑπὸ πρόσφρων, sub alis, h. e. volans, A. P. 1.
 πρόσφροεῖσθαι O. χ', 298.
 πρόσφρομίζειν β', 328. πρόσφρομίζων ν', 644.
 πρόσφρομίστης χ', 132.
 πρόσφρομος α', 492.
 πρόσφρομίδιον α', 164.
 πρόσφροπόροθιος O. ι', 503, 529.
 πρόσφροπορθος β', 278.
 πρόσφροθις β', 130. πρόσφροπολις, δ', 514.
 πρόσφροθος O. ζ', 128.
 πρόσφρο, πίπτα. πρόσφροως O. χ', 384.
 πρόσφρην ψ', 697.
 πρόσφρη ἀσπίδος ἦ; 247. Olymphi ν', 22. cf. λ', 77. Parnassi A. P. 92.
 πρόσφροφιν ν', 588.
 πρόσφροσειν O. α', 439. πρόσφρα ν', 134.
 πρόσφρομαξέμεν δ', 372.
 πρόσφρη ρ', 676. πρόσφρη λαγωγός χ', 310.
 πρόσφροσειν δ', 371, ε', 634, O. ρ', 227. ὑπὸ τινι ἦ, 129.
 πρόσφροχέειν O. ο', 309.
 πρόσφροχέεσκε O. σ', 2.
 πρόσφροχός O. ζ', 208.
 πρόσφρομαχίη ψ', 653.
 πρόσφρομαχος O. θ', 246.

- πυγμαΐ ψ', 669.
 πυγούσιος O. κ', 517.
 πύελος O. τ', 553.
 πύθειν, σήπειν, δ', 174, A. P. 192, 97.
 πυθεισθαι λ', 395, O. α', 161.
 πυθμῆν λ', 635. ἔλαιος O. ψ', 204.
 πύκα βάλλεσθαι ι', 588. πύκα τρέφειν
 ε', 70. φρονεῖν ι', 554.
 πυκάζειν, σκεπάζειν, κ', 271, O. λ', 319.
 πυκάζειν φρένας θ', 124. πυκάζεσθαι
 ὄζοις ξ', 289. πεπυκασμένα ἄρματα
 β', 777.
 πυκιμηδῆς O. α', 438, C. 153.
 πυκινός, ἰσχυρός, κ', 267, μ', 301.
 πυκινὸς ὄσλος ζ', 187. λόχος δ', 392.
 ἄσπις πυκινὴ ἑίνοις ν', 804. πυκινὴ
 ἄτη ω', 480. βουλή β', 55. πυκινὸν
 ἄχος π', 599. δέγμα O. β', 291. ἔπος
 η', 375. λόχος ι', 621. πυκινὸι κενθ-
 μῶνες σπῶν O. κ', 283. πυκινὰ θύ-
 ραι, validae fores, ξ', 167. πυκινὰ
 φρονεῖν O. ι', 445.
 πυκινόφρων M. 538.
 πυκινῶς, πᾶν, τ', 312, O. τ', 95.
 πυκινὸς κ. θαμῆς O. ξ', 14. cf. μῆδεα.
 πυλάρτης Ἀίδης θ', 366. cf. O. λ', 276.
 πύλη. πύλαι Ἀἴδαο ε', 646. πύλαι
 ὀνειρίζαι. v. κνώσσειν.
 πυλαφρός φ', 530.
 πυληδόκος M. 15.
 πύματος δ', 254. πύματος καὶ ὕστατον
 χ', 203.
 πυνθάνεσθαι α', 257. π.—αί τινος O.
 λ', 76. π. τινα μετὰ τινων (ὄντα) ε',
 702. πεπύθειτο ζ', 50.
 πύξ ἀγαθὸς γ', 237.
 πύξιμος ω', 269.
 πύρ f. α', 104. πύρ φαιινὸν ε', 215.
 ἐν πυρὶ γίγνεσθαι, cremari, f. β',
 340.
 πυράρη σ', 477, O. γ', 434.
 πυρακτεῖν O. ι', 328.
 πυραυγῆς h. 8, 6.
 πυργηδὸν μ', 43 etc.
 πύργος γ', 153, 4. πύργος, τάξις, δ',
 334. πύργοι νεῶν ω', 443.
 πυργοῦν O. λ', 263, E. 4, 3.
 πυρετὸς χ', 31.
 πυρῆς ἐπιβαίνειν δ', 99.
 πυρηφόρος O. γ', 495, A. P. 51.
 πυρηγῆς O. ι', 387.
 πυρκαυστος ν', 564.
 πυρκαϊή η', 428.
 πύργος O. ο', 312, ρ', 12, 362.
 πυρὸν θ', 553.
 πυρὸς. πυρὸν ἔδουσαι χῆνες ἐξ ὕδατος
 O. τ', 536. πυροὶ κ. κριθαὶ λ', 69,
 O. ι', 110.
 πυροφόρος ἄρουρα μ', 314.
 πυροπαλαμῶν M. 357.
 πυροπολεῖν O. κ', 30.
 πυρρὸς ς', 211.
 πῶρ π. πῶς γ', 306, δ', 184. (μηδὲ τί
 ρω)
 παλιεῖσθαι ε', 350.
 παλέσκετο α', 490, ε', 788.
 πῶμα ἀνοίγειν π', 221. πῶμα φαρέ-
 τος δ', 116. πῶμασιν ἄρειν ἀγγεα
 O. β', 353.
 πῶποτε α', 106.
 πῶς et τοῖς confundi visa ρ', 38, ann.
 in Add. vol. 6.
 πῶς α', 66.
 πῶς, cur, α', 123. πῶς δὴ φῆς in-
 dignantis δ', 351. πῶς νῦν, εἰ etc.
 O. σ', 223.
 πατᾶσθαι fig. μ', 287, A. P. 266.
 πῶν γ', 198. πῶσα O. δ', 413 etc.
 ρ et v conf M. 136.
 ῥά α', 56, 113, 236. ῥά et τὰ confundi
 visa λ', 706. ῥά male inculcatum post
 γὰρ ξ', 30.
 ῥάβδος, virga in clipeo, μ', 297. Mer-
 curii ω', 343. piscatoria, O. μ', 251.
 ῥάβδω πλήσσειν magarum O. κ', 238.
 περιμήκει ib. 293.
 ῥαδινη ἱμάσθη ψ', 583.
 ῥαδινοὶ πόδες C. 183.
 ῥάξιον, ῥαίνειν. ῥάσσετε O. ν', 150.
 ἐῤῥάδατο μ', 431.
 ῥαθόμιγξ, ῥανίς, λ', 536. κονίης ψ',
 502.
 ῥαίειν, frangere, π', 339.
 ῥαίνειν λ', 282.
 ῥαιιστῆρ σ', 477.
 ῥάκος O. ζ', 178.
 ῥάκος ἄλλο O. ν', 434.
 ῥάπτειν μ', 296. κακὰ τινα σ', 367, O.
 γ', 118.
 ῥαπτὸς O. ω', 228, 29.
 ῥαφάνη B. 42.
 ῥαφή O. χ', 186.
 ῥάφισ B. 267.
 ῥάχις σὺς, tergum suis, ι', 203.
 ῥέα initio versus illatum loco syllabae
 longae ρ', 461, ν', 263.
 ῥέεθρον β', 533.
 ῥέειν, δ', 452. fundere, O. ι', 140. ῥ.
 dictum cerebrum percussi γ', 300.
 ῥέειν fig. α', 249, O. κ', 393. cf. V.
 238. ῥέει δ' αἵματος γαῖα δ', 451.
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεια ῥέειν μ', 159.
 ῥέξειν β', 274. ἐκατόμβην β', 102. ῥ. κ.
 τλήναι O. δ', 242. ῥέξειν τί τινα ε',
 373. κακόν τι ἐνωπῆ ε', 374. cf. δ',
 32, σ', 585. vox sacrorum, α', 444,
 β', 400. εἰ τι νόος ῥέξει ξ', 62.
 ῥέξεσκον θ', 249.
 ῥέθος, ῥέθεα, π', 856.

- ῥεῖα ζώνοντες θεοὶ ζ', 138, O. δ', 805, ε', 122. ῥεῖα μάλα γ', 381.
 ῥεῖθρον h. 19, 9.
 ῥηγμῖν α', 437. βαθεῖα ἀλός O. μ', 214.
 ῥηγνύναι β', 544. ῥήγνυσθαι ξριδα ν', 55. φάλαγγας ν', 718. cf. ζ', 6. περι δέ σφισι κῦμα θαλάσσης Ρήγνυτο σ', 66. cf. δ', 425.
 ῥήγνυσκε η', 141.
 ῥήγος ι', 661.
 ῥηίδιος ὑπερθεορέειν etc. μ', 54.
 ῥηιδίως δ', 390.
 ῥηίστη βιοτή O. δ', *565.
 ῥηίτατα O. τ', 577.
 ῥηίτεροι πολεμίζειν, vincibiliores, σ', 258.
 ῥηκτός χαλκῷ καὶ χερμαδίσις ν', 323.
 ῥηξηνορή O. ξ', 219.
 ῥηξηνωρ η', 228.
 ῥησις O. φ', 291.
 ῥησσειν (φανήν) σ', 571.
 ῥητός μισθός φ', 445.
 ῥήτρα O. ξ', 395.
 ῥιγετανή Ἐλένη τ', 325.
 ῥιγεῖν, φροβείσθαι, γ', 259, η', 114.
 ῥίγιον α', 325, 563.
 ῥίγιστα, χαλιπώτατα, ε', 873.
 ῥίγος O. ε', 472.
 ῥιγοῦν O. ξ', 483.
 ῥίζα O. ψ', 196. ῥίζαι ὀφθαλμῶν O. ι', 390.
 ῥιζοῦν ἔνεσθε O. ν', 163. ῥιζοῦσθαι O. η', 122.
 ῥικνός A. P. 140.
 ῥίμφα θ', 54.
 ῥινός ἄκρη O. χ', 278. ῥινός βοῶν dictum pro scuto μ', 263. ῥινοὶ βοῶν O. α', 108. ῥινοὶ μινύθουσαι O. μ', 46.
 ῥινοτόρος φ', 392.
 ῥιον θ', 25, ξ', 154. ὑλήεν ὀρέων O. ι', 191.
 ῥιπή θ', 354, μ', 462 etc. Φοίβου A. P. 270.
 ῥιπίζειν Cypr. 1, 4.
 ῥιπτάζειν ξ', 257 etc.
 ῥιπτάζεσκε M. 279.
 ῥιπτασκον σ', 23. cf. ψ', 827.
 ῥιπτειν α', 591.
 ῥις, ῥινες, ε', 291, ξ', 467, O. ω', 318.
 ῥιψ O. ε', 256.
 ῥοδάνη B. 133.
 ῥοδία κάλυξ C. 426.
 ῥοδοδάκτυλος α', 477.
 ῥοδόπηγυς h. 32, 6.
 ῥόδου C. 6.
 ῥοή ποταμοῦ ε', 774, λ', 732. cf. β', 869, γ', 5, O. ι', 450 etc.
 ῥόθιον κῦμα O. ε', 412.
 ῥοῖα O. η', 115.
 ῥοιβδεῖν O. μ', 106.
 ῥοίσειν, σφρίξειν, κ', 502.
 ῥοίσις π', 361. πολλή O. ι', 315.
 ῥόσις. κατὰ ῥόον O. ε', 327. ῥόον τι-θέναί ποταμοῖς ρ', 749.
 ῥόπαλον λ', 559, O. ι', 319 etc.
 ῥοχθεῖν O. ε', 402.
 ῥυδὸν ἀφρείδος O. σ', 426.
 ῥύεσθαι, eripere, ξροῦτο ε', 23. κωλύειν, β', 859, O. ψ', 244. ῥύεσθαι prima correpta ι', 396, ν', 195. ῥύεσθαι, φυλάσσειν, verwalten, ι', 396.
 ῥυμός ε', 729. πρῶτος ζ', 40.
 ῥύπον O. ζ', 93.
 ῥυποῦν O. ζ', 59, τ', 72.
 ῥύσθαι, ῥύεσθαι, σ', 141.
 ῥύσια ἐλαύνεσθαι λ', 674.
 ῥύσκομαι ω', 730.
 ῥυσός ι', 503.
 ῥυστάζειν O. π', 109.
 ῥυστάζεσκεν ω', 755.
 ῥυστακτῦς O. σ', 224.
 ῥυτήρ, lorum jugale, π', 475. ῥυτήρ δίσταν O. σ', 262. σταθμῶν O. ρ', 187.
 ῥυτοὶ λίθοι O. ζ', 267.
 ῥωγαλέος β', 417.
 ῥώξ μεγάρου O. χ', 143.
 ῥωπήτια ν', 199 etc.
 ῥωχμός ψ', 420.
 ῥώω, ῥάωννυμι, λ', 50, σ', 411, 417 etc. σ et κ conf. O. φ', 397, h. 33, 6. σ et τ O. η', 69, κ', 526. cf. ll. ξ', 173. σ littera ommissa, ut videtur, propter vicinam similem O. λ', 421. σ forte ommissum, ut videtur, ι', 498. ν. γ', ι, λ, ν, ο.
 σαίνειν οὐρη O. ρ', 302.
 σακεσπάλος ε', 126.
 σάκος γ', 335. v. ποικίλον.
 σαλπύγγειν B. 202. figur. φ', 388.
 σάλπιγξ σ', 219, B. 201.
 σανῖς O. β', 344, φ', 51, 137.
 σαόφρων φ', 462, h. 7, 49.
 σαοδάνιον μειδᾶν O. υ', 302.
 σάρκες O. σ', 77.
 σατίνη V. 13.
 σαύλα M. 28.
 σαυρωτήρ κ', 153.
 σάφα, ἀληθῶς, δ', 404. σάφα εἰδέναι β', 192.
 σάω, σαώζω, σάωμι, σώζω, α', 83, θ', 499. πόλινδε ε', 224. σάωσε ε', 23.
 σάω pro σάωθι O. ν', 230.
 σαώτερος α', 32.
 σβενύναι fig. O. γ', 182. σβέσσαι χό-λον, μένος, ι', 678, π', 621. σβήμι, extinguor, ι', 471.
 σιβάζεσθαι ζ', 167, 417.
 σέβεσθαι δ', 242.

- σέθεν α', 180.
 σείειν ἐγγεῖην ε', 563. cf. ν', 135. σείειν
 ζυγὸν O. γ', 486. σανίδας ι', 583.
 σείεσθαι ἐν θρόνῳ, commoveri in so-
 lio, θ', 198.
 σείο γ', 137.
 σειρῆ θ', 19.
 σέλας δαιόμενον θ', 75.
 σελήνη πληθουσα δ', 484.
 σέλιον β', 776, B. 43.
 σέο, σεῦ, β', 27, 248.
 σεύειν λ', 147. ἡμιόνους O. ζ', 89. κν-
 ρας λ', 293. σεύειν τινα κατὰ τι ζ',
 133. σεύεσθαι, impetu ferri, β', 808.
 σεύεσθαι πολεμίζειν λ', 717. ποσὶ
 ν', 79. σεύεσθαι τινα γ', 26. ὕλη
 τε σεύαιτο καήμεναι ψ', 198. cf.
 ὄρειν.
 σεῦτλον B. 162.
 σηκάειν, concludere. σηκάσθεν, ἤντε
 ἄρνες, θ', 131.
 σηκοκόρος O. ρ', 224.
 σηκός σ', 589.
 σῆμα Bellerophonti datum a Proeto ζ',
 168, 176, 78. cf. η', 187—89. σῆμα
 δεικνύναι dictus Jupiter fulminans ν',
 244. σῆμα disci O. θ', 192. σῆμα,
 omen, O. υ', 111. signum, indicium,
 χ', 30. tumulus, β', 814, ψ', 255.
 σῆμα τιθέναι τινὶ θ', 171. σῆμα
 χεῖν O. λ', 75. v. παραίσις.
 σημαίνειν, imperare, praecipere, λ', 789,
 π', 172. σημ. τινός ξ', 85. τινὶ α',
 289, β', 805. σημαίνεσθαι κληῖρον η',
 175. v. τέμα.
 σημάντωρ δ', 431. ἵππων θ', 127.
 σῆπειν β', 135.
 σησαμόεις E. 15, 7.
 σησαμότυρος B. 36.
 σθεναρός ι', 505.
 σθένος, robur, exercitus, σ', 274. σθέ-
 νος τινός dictum periphrastice σ', 486,
 ψ', 827. v. βίη, ἴς.
 σίαλος σὺς O. ξ', 83.
 σιγαλόεις. v. ἡνία.
 σιγή. σιγῆ γ', 8. σιγῆ ἐφ' ὑμείων η',
 195.
 σιδηρεῖος ὀργανοῦς ρ', 424. σιδηρεῖον
 ἦτορ ω', 205. σιδηρεῖαι πύλαι θ', 15.
 σιδηρεῖος θυμὸς χ', 357. οὐρανός O.
 σ', 329. σιδηρεῖον μένος πυρός ψ',
 177. cf. O. μ', 280.
 σίδηρος (acies sagittae) δ', 123.
 σίξειν O. ι', 394.
 σίνεσθαι ω', 45, O. λ', 111.
 σινέσκοντο O. ζ', 6.
 σίντης, der Verderber, λ', 481, υ',
 164 etc.
 σιτέσκοντο O. ω', 209.
 σίτος ε', 341.
 σιτοφάγος ἀνὴρ O. ι', 191.
 σιφλοῦν τινα ξ', 142.
 σιωπᾶν β', 280. τινὶ O. ρ', 514.
 σιωπῆ ἦσθαι δ', 412.
 σκάειν B. 251. ἐκ πολέμου λ', 811.
 σκαίος. σκαίῃ α', 501. διὰ σκαίων,
 si forte, γ', 263.
 σκαίρειν O. κ', 412. ποσὶ σ', 572.
 σκαλμός h. 7, 42.
 σκαπτῆ Marg. 2.
 σκαφίς O. ι', 223.
 σκεδάξειν η', 330.
 σκεδάσις O. α', 116.
 σκεπᾶν O. ν', 99.
 σκέπας ἀγέμον O. ε', 443.
 σκέπτεσθαι, ὄραν, π', 361, ρ', 652,
 B. 135, M. 360.
 σκευάζειν M. 285.
 σκήλω, σκέλλω, ψ', 191.
 σκηπάνιον ν', 59, ω', 247.
 σκηπτεσθαι τινὶ ξ', 457.
 σκηπτουῦχος per se dictum ξ', 93, O. θ',
 47. σκηπτουῦχος βασιλεὺς α', 279, O.
 β', 231. σκηπτουῦχος ἡγορέης h. 8, 6.
 σκηπτρον α', 28, 245. σκηπτρον men-
 dici O. ξ', 33. oratorum γ', 218. σκη-
 πτρον παχὺ Vulcani σ', 416. σκηπτρόν
 τ' ἠδὲ θέμιστας ι', 99. γ. δαμάζειν,
 χρύσειον.
 σκηριπτεσθαι χερσὶ καὶ ποσὶν O. λ',
 594.
 σκιάζειν φ', 232.
 σκιαί dictae animae mortuorum O. κ',
 495.
 σκιδνασθαι α', 487. σκιδνασθαι ἰέναι
 ἐπὶ τι ω', 2.
 σκιερὸς λ', 490.
 σκίοεις α', 157, V. 74. σκιδέντα μέγαρον
 O. α', 365. v. νίφρα.
 σκιρτᾶν ν', 226, B. 61.
 σκολιὰ θέμιστες π', 387.
 σκόπελος β', 396.
 σκόλοψ η', 45, 441.
 σκοπιάζειν κ', 40, ξ', 58.
 σκοπιῆ δ', 275.
 σκοπὸς β', 792, O. δ', 524.
 σκοπὸς, ἐπίσκοπος, ψ', 359. cf. ib. 361.
 σκοπὸς servarum dicta Euryclea O. χ',
 396.
 σκότιος υἱὸς (ἐκ λαθροῦς μίξεως) ζ', 24.
 σκοτομήνιος O. ξ', 459.
 σκότος ὅσσε καλύπτων δ', 461. σκότος
 στυγερός f. ε', 47.
 σκνδραίνειν ω', 592.
 σκνζεσθαι, σκνδροπάζειν, θ', 482, ι',
 198. τινὶ δ', 23.
 σκύλαξ O. ι', 289.
 σκύμνος σ', 319.
 σκύτος O. ξ', 36.

- σκνυτοτόμος *η'*, 221.
 σκύφος *Ο. ξ'*, 114.
 σκώληξ, lumbricus, *ν'*, 654.
 σκῶλος *ν'*, 564.
 σκῶψ *Ο. ε'*, 66.
 σμαραγεῖν *β'*, 210, 463.
 σμερδαλέος *β'*, 309, 334. σμερδαλέον,
 σμερδαλέα, pro σμερδαλέως, *β'*, 334,
 466, *ε'*, 302.
 σμερδνός *ε'*, 742. σμερδνὸν δέρμεσθαι
 h. 32, 9.
 σμικρός *ρ'*, 757.
 σμῶδιξ, — διγξ, *β'*, 267, *ψ'*, 716.
 σόειν, σώζειν, *ι'*, 424.
 σοὶ et σύν confusa *ι'*, 438.
 σόλος diversus a disco *ψ'*, 826.
 σόος *α'*, 344.
 σόρος *ψ'*, 91.
 σὸς πόθος, σὰ μήδεα, desiderium, cura,
 tui, *Ο. λ'*, 201.
 σοφίη τέκτονος *ο'*, 412.
 σπαργανιώτης *Μ.* 301.
 σπάργειν *Α. D.* 121.
 σπάρτον *β'*, 135.
 σπᾶσθαι *ε'*, 620, *λ'*, 240. χεῖρα ἐκ χει-
 ρὸς ἄλλου τινός *Ο. β'*, 321.
 σπείος et σπείους permisceri visa *Ο. ι'*,
 330.
 σπείρον *Ο. β'*, 102. σπείρα, vela, *Ο.*
ζ', 269.
 σπείρασκε dictum pro ἔσπεισεν *Ο. θ'*, 89.
 σπένδειν θεοῖς *ζ'*, 259. cf. *Ο. γ'*, 45 etc.
 σπένδεσκε, σπένδεσκον, *π'*, 227, *Ο.*
η', 138.
 σπέος *ν'*, 32.
 σπέσμα πυρός *Ο. ε'*, 490.
 σπέρχειν *ν'*, 334. σπέρχεσθαι *λ'*, 110,
Ο. γ', 283.
 σπέσθαι *Ο. δ'*, 38, *χ'*, 324. σπεῖό μοι
κ', 285.
 σπένδειν *δ'*, 225. σπένδομαι *ο'*, 402.
 σπῆος, σπίος, *ο'*, 402, *Ο. ι'*, 400, 476.
 cf. *ll. δ'*, 279.
 σπιδῆς *λ'*, 754.
 σπιλάς *Ο. γ'*, 298.
 σπινθαρίς *Α. Ρ.* 265.
 σπινθήρ *δ'*, 77.
 σπλάγγνα *α'*, 464.
 σπόγγος *Ο. α'*, 111, *ν'*, 151.
 σποδιή μέλαινα *Ο. ε'*, 488.
 σπονδή ἄκητος *β'*, 341.
 σπονδή. ἀπὸ σπονδῆς, σπονδαίως, *η'*,
 359, *μ'*, 233. σπονδῆ, μόλις, *β'*, 99,
ε', 893.
 στ et τ confusa *μ'*, 249.
 σταδίη, σταδίη ὑσμίνη, *η'*, 241, *ν'*, 314.
 στάζειν *τ'*, 39, *Β.* 231.
 στάθμη *ο'*, 410.
 σταθμός *β'*, 470. pondus lancis, *μ'*, 434.
 σταμιν *Ο. ε'*, 252.
 στάσκε *γ'*, 217, *σ'*, 160.
 στατὸς ἵππος *ζ'*, 506.
 σταυρός *σ'*, 453.
 σταφυλή *σ'*, 561, *Ο. ω'*, 343. σταφύλη
 p. στάθμη *β'*, 765.
 στέαο *Ο. φ'*, 178, 183.
 στείβειν *Ο. ζ'*, 92. τένας, *λ'*, 534.
 στείλειη *Ο. φ'*, 422.
 στείλειον *Ο. ε'*, 236.
 στέινειν *ξ'*, 34. στέινεσθαι *Ο. σ'*, 386.
 τινὶ *Ο. ι'*, 445. στεινομένους et κτει-
 νομένους confusa *ν'*, 494.
 στέινος, στένωμα, *μ'*, 66. στέινεα fig.
Α. Ρ. 356.
 στεινωπὸς *Ο. μ'*, 234. στεινωπὸς ὁδὸς
η', 143.
 στείρα βοῦς *Ο. κ'*, 522.
 στείρη *α'*, 482.
 στείχειν ἐς πόλεμον *β'*, 833. ἔστιχον *π'*,
 258.
 στέλλειν ἐτάρους *δ'*, 294. νῆα *Ο. β'*,
 287. στέλλεσθαι, ὄρμαν, *ψ'*, 285.
 στέμμα dei *α'*, 14, 28.
 στενάχειν *π'*, 489. fig. *π'*, 391. στενά-
 χεσθαι *π'*, 393.
 στενάχεσκε *τ'*, 132.
 στεναχίζεσθαι *β'*, 784, *Ο. κ'*, 454.
 στένειν *κ'*, 15. στένειν dictum cor leo-
 nis, invadere cupientis venatores, *ν'*,
 169. mare *ψ'*, 230.
 στερεός *ρ'*, 493.
 στερεῶς *ι'*, 510.
 στέρον *δ'*, 528.
 στεροπή χαλκοῦ, χρυσοῦ etc. *Ο. δ'*, 72.
 στενεσθαι *β'*, 597, *γ'*, 83, *ε'*, 832.
 στεφάνη, vox πολυσημος, *η'*, 12. ὄρους
ν', 138. χαλκείη *κ'*, 30.
 στέφανος πολέμου *ν'*, 736.
 στεφανοῦν *ε'*, 739. στεφανοῦσθαι, πε-
 ρικεῖσθαι, *ο'*, 153.
 στέφειν νέφος ἀμφὶ κεφαλῇ τινος *σ'*,
 205. θεὸς μορφῆν ἔπεσι στέφει *Ο.*
θ', 170.
 στήθεσφιν *ε'*, 41.
 στήθος, στήθεα, *β'*, 142, 198. στήθος
 f. *α'*, 83, 189 etc. στήθευς, si forte,
δ', 24.
 στήλη *λ'*, 371. προβλής *μ'*, 259.
 στήμων *Β.* 183.
 στήριζειν κάρη οὐρανῶ *δ'*, 443. ποσὶν
 ἔμπεδον *Ο. μ'*, 434. στήριζεσθαι pro
 ἴστασθαι *Μ.* 11. κανὸν κακῶ ἐσθή-
 ρικτο *π'*, 111.
 σιβαρός *γ'*, 335. σιβαρὸν ἔγχος *ε'*,
 746. σιβαραὶ χεῖρες *Ο. θ'*, 84.
 σιβαρῶς *μ'*, 454.
 σίβη *Ο. ε'*, 467, *ρ'*, 25.
 σίβος *Μ.* 352, 53.

- στίλβειν ἔλαιον, figurate dictum, σ', 596.
 καλλιῆ κ. χάρισι στίλβων O. ζ', 237.
 στιλπνός ξ', 351.
 στίξ ε', 461. κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ
 στίχας λ', 91. τρέχειν ἐπὶ στίχας ἀλ-
 λήλοις σ', 602.
 στιχᾶσθαι β', 92.
 στοιχεῖον B. 60.
 στόμα ἠϊόνος ξ', 36. λαύρης O. χ',
 137. μέγα πολέμον κ', 8. ξυστοῦ σ',
 389. ἔχειν τι ἀνὰ στόμα β', 250.
 στόμαχος, βρογχος, γ', 292, ρ', 47.
 στοναχὴ β', 39. στοναχῇ τε, γόφ τε,
 O. π', 144.
 στονόεις O. λ', 382. οἰστός O. φ', 12.
 στονίεντα βέλεα θ', 159.
 στόνος ἀνδρῶν δ', 445.
 στορεῖν, στορεννύναι, ι', 213. λέχος ι',
 621. πόντον γ', 153.
 στρατᾶσθαι γ', 187.
 στρατός α', 10.
 στρατόφι κ', 347.
 στρεπτός f. ι', 497. στρεπτός χιτῶν ε',
 113.
 στρεύγεσθαι ο', 512, O. μ', 351.
 στρεφιδνεῖν π', 792.
 στρέφειν ἵππους ρ', 699. στρέφεσθαι ε',
 40, 575. ἐκ τινος ζ', 516. ἔνθα κ.
 ἔνθα ω', 5.
 στρέψασκον σ', 546.
 στρόμβος ξ', 413.
 τροσθός β', 311.
 τροφαλίγξ κονίης π', 775.
 τροφαλίξειν O. σ', 315.
 τρόφος O. ν', 438. χρύσεος A. D. 122,
 128.
 τραφῆν O. ζ', 53. τραφᾶσθαι ι', 463.
 τυγεῖν, odisse, vereri, α', 186, θ', 514.
 τυγεῖν τινα pro φοβεῖσθαι ἦ', 112.
 τυγχιρός δαίμων O. ε', 396. πόλεμος
 δ', 240. cf. β', 385. τυγχερόν γῆρας
 τ', 336.
 τυγερός, foede, male, π', 723.
 τυζεῖν, terrere, O. λ', 501.
 τυφελίξειν α', 581. τυφελίξειν nubes
 Noti dictus Zephyrus λ', 305.
 τυ δὲ post vocat. α', 282. τυ περ π',
 523. σείο ι', 437, 444.
 τυβάτης O. δ', 640, ξ', 9 etc.
 τυγκαλέειν β', 55.
 τυγκλονεῖν τινος ν', 722.
 τυγχεῖν fig. σύν δὲ γέροντι νόος χύτο
 ω', 358.
 τυγχεῖν τινα fig. O. θ', 139.
 τυκή O. ἦ', 116.
 τυλᾶν, capere,prehendere, δ', 105. de-
 mere δ', 116. τυλᾶν τεύχεα δ', 466.
 ἀπ' ὤμων ζ', 23.
 τυλεύειν ε', 48. furari ω', 436.
 τύμβολον, omen, M. 30.
- συμμιγνύναι V. 251.
 συμπλαταγεῖν ψ', 102.
 συμφέρεσθαι πόλεμόνδε θ', 399.
 σύμφωνος M. 51.
 σύν intelligendum in αὐτὸς θ', 24. σύν
 ἔντεσι ν', 719. v. σοί.
 συνάγειν βουλὴν B. 134.
 συναυτᾶν O. π', 333.
 συνάντεσθαι τινη ἦ', 22.
 συναρροῦσα αἰοιδῆ A. D. 164.
 συναρωγός h. 8, 4.
 συνέπεσθαι, si divinavimus, O. β', 251.
 συνήθεια μαλακῆ M. 485.
 συνημοσύνη χ', 261.
 συνηορος δαιρι φόρηγξ O. θ', 99.
 συνήθειαι β', 339, ε', 319.
 συνίστασθαι. πολέμοιο συνεστατός ξ',
 96.
 συνσεύειν M. 94.
 συντίθεσθαι, attendere, α', 76, ζ', 334.
 cf. O. ν', 92. συντίθεσθαι τι φρεσὶ
 O. α', 328.
 συνώμεθα ν', 381.
 σύρειν B. 82.
 σύριγξ κ', 13. σύριγξ ἔγχεος τ', 387.
 συρίξειν Incert. 11.
 συρόγηνυσθαι κακοῖς O. θ', 137.
 σῦς δ', 253. ἀκάμας π', 823. κάρριος
 λ', 293. κάρριος ε', 783.
 συμφεόνδε λέγεσθαι O. κ', 320.
 συμφεός, συμφεός, O. κ', 238, 389.
 συμφορβός φ', 282.
 σύω, σεύω. ἐσύμενος τινος ω', 404.
 σφάζειν α', 459.
 σφαίρη παίζειν O. ζ', 100.
 σφάλλειν ψ', 719.
 σφαραγεῖν O. ι', 390.
 σφᾶς, non σφᾶς, ε', 567. σφῆ pro αὐ-
 τοῦς τ', 265. σφείων δ', 535. σφέας
 ε', 151. σφι elisum γ', 300. σφῖν
 α', 73. σφίσι, σφίσιν αὐτοῖς, λ', 413.
 σφῶ α', 574. σφῶς α', 8. σφῶϊ δ',
 286. σφῶϊν α', 257.
 σφεδανόν, ἐπιτεταμένον, λ', 165.
 σφέλας O. ρ', 231.
 σφενδόνη, funda pro fascia adhibita,
 ν', 600.
 σφέτερος δ', 409. σφέτερα, sua cujus-
 que, O. α', 274.
 σφηκοῦν ρ', 52.
 σφήξ μ', 167. v. αἰόλος.
 σφίγγειν B. 71.
 σφονδύλιον ν', 483.
 σφός α', 533, O. ω', 411.
 σφύρα O. γ', 434.
 σφυρόν δ', 147.
 σφωίτερος α', 216.
 σχεδίη O. ε', 33.
 σχεδίην, σχεδόν, ε', 830.
 σχεδόθεν π', 800, 807.

- σχεδόν εἶναι, ὁπότε etc. ε', 817. σχ.
 ἔλθμεν δ', 247. σχεδόν τινος ε', 607.
 σχεθεῖν ψ', 466.
 σχεθεῖν α', 219. σχεθεῖν, κατέχειν, λ',
 96, O. τ', 458. σχεθεῖν, tenere, di-
 cta paene abscissa pars corporis, π',
 340. σχ. ἀπὸ ἔο ἀσπίδα, protendere
 clipeum, ν', 163. σχ. τι πάροιδέν
 τινος ξ', 428. σχ. τί τινος O. δ', 758.
 σχ. φόρμιγγα O. θ', 537.
 σχετίλιος, τάλας, πολυπράγμων, κ', 164.
 cf. β', 112, ε', 403. σχετίλιε, σχετίλιη,
 γ', 414.
 σχεῖν π', 520. σχέσθε γ', 416. σχέτο
 ἦ, 248. σχομένη O. ζ', 141.
 σχίζη α', 462. δρυός O. ξ', 427.
 σώεσκον θ', 362.
 σῶκος ν', 72. v. Mercur.
 σῶμα, cadaver, γ', 23.
 σῶς τινι ὄλεθρος ν', 773, O. ζ', 28.
 τ et ι conf. O. ρ', 232. τ et φ, si di-
 vinitavi, O. ι', 196. v. γ, κ, λ, π, σ.
 τά. v. ῥά.
 ταλαεργός ψ', 654.
 ταλᾶν ν', 829, ο', 164, ρ', 166.
 τάλαντον χρυσοῦ ι', 122. τάλαντά δι-
 κης M. 324. χρύσεια Διὸς θ', 69.
 ταλαπειρίος O. ξ', 513.
 ταλαπενθῆς θυμὸς O. ε', 222.
 τάλαρος O. δ', 125. πλεκτός ο', 568,
 O. ι', 247.
 τάλας, τάλαν conviciantis O. τ', 68.
 τᾶλλα α', 465.
 ταλασίφρων, τλήμων, πολύτλας, quid
 significant, O. α', 87.
 ταλαύριος πολεμιστῆς ε', 289. ταλαύ-
 ρινον η', 239.
 ταλάφρων πολεμιστῆς ν', 300.
 ταμείχρους δ', 511, ν', 340.
 ταμήμιναι. v. δαμ.
 ταμίας, ταμίη, ζ', 381, τ', 44, O. β',
 345 etc. ταμίας ἀνέμων O. κ', 21.
 πολέμοιο δ', 84.
 τάμναιν ion. γ', 273, δαιτρεύειν, ι', 209.
 τάμναιν ἀλλήλων χροά χαλκῶ ν', 501.
 cf. π', 761. τάμναιν θάνατον δ', 155.
 τάμνουσα κύματα ναῦς O. ν', 88. τα-
 μέσθαι ἄροσιν ι', 580.
 ταναὸς π', 589.
 ταναῦποδα μήλα O. ι', 464, A. P. 127.
 τανηλεγῆς θάνατος θ', 70.
 τανύγλωσσος O. ε', 66.
 τανυγλώχιν ὀσιστὸς θ', 296.
 τανύειν α', 486. βοεῖην ρ', 390. ἐφύ-
 περθεν ὀβελούς ι', 213. ἱμαῖσιν ἴπ-
 πους ψ', 324. μάχην. πόνον, λ', 336,
 ρ', 401. τανύειν τι ἐπὶ τινος O. ο',
 283. ταν. τράπεζαν O. α', 138. τα-
 νύειν figur. ξ', 389. τανύεσθαι dicti
 sues verubus fixi ad assandum ι', 468.
 γναθμοὶ δ' ἐτάνυσθεν O. π', 175.
 κείτο τανυσθεῖς ν', 392. τετάνυστο
 — ἡμεῖς O. ε', 68. ὑπὸ κράτεσφι
 τάπης τετάνυστο κ', 156.
 τανυῆκης π', 768. τανυῆκης ἄορ ξ',
 385, O. κ', 439.
 τανυπτερός C. δ9.
 τανυπτερούξ τ', 350. οἰωνὸς μ', 237.
 τανυσίπτερος O. ε', 65.
 τανυστὸς O. φ', 112.
 τανύσφουρος C. 2.
 τανύφλοιος π', 767. —
 τανύφυλλος ἐλαία O. ν', 102, ψ', 190,
 95.
 τάπης-οὔλος π', 224. πορφύρεος ι', 200.
 ταρῶτα sive τὰ πρῶτα α', 6, δ', 424,
 ζ', 489.
 ταρ. v. γάρ.
 τᾶρ α', 8.
 ταρασσειν O. ε', 291. ἀγορῆ τετρηχῦα
 ἦ, 346. cf. β', 95.
 ταρβειν α', 331. ταρβεῖν τι ζ', 469.
 τάρβησκον V. 252.
 ταρβούσην O. σ', 342.
 ταρσὸς ποδὸς λ', 377.
 ταρφής. ταρφέα, πυκνωῶς, μ', 47.
 τάρφος, vox addubitata, ε', 555.
 ταρχύνειν ἱένυν η', 85.
 τὰς et τρεῖς conf. O. γ', 245 ann.
 τάρφεις κ', 258.
 ταῦρος α', 41. ταῦρος βοῦς ρ', 389.
 ταφήιον O. β', 99.
 τάφος, funus, epulum funebre, ψ', 29,
 680, O. δ', 547. v. δαινύναι.
 ταφῶν. v. θήπω.
 τάχα α', 205. τάχιστα γ', 102.
 ταχύπωλοι Δαναοὶ δ', 257.
 ταχὺς β', 527.
 ταχυτήτος ἀεθλα ψ', 740.
 τάω, τάγω. τεταγῶν α', 591.
 τάω, τάνω, τείνω. τετάσθην ξ', 404.
 τὲ et τὶ conf. δ', 286, O. ο', 83. v.
 οὔτι. τὲ forte excidisse visum O. τ',
 351 in Add. vol. 6. cf. II. β', 585,
 ω', 528. τὲ quid indicare videatur
 interdum α', 63. vide ἀλλὰ, γάρ, γέ.
 τέγος θάλαμος ζ', 248.
 τέγος O. α', 333.
 τέθνημι, θνήσκω. τεθναίης ζ', 164.
 τείν λ', 201, O. λ', 559.
 τείνειν ἡνία ε', 262. τείνειν ἴσον τέλος
 πολέμου ν', 101. τείνειν ἰστία O. λ',
 11. λαίλαπα π', 365. τόξον δ', 124.
 τείνειν τι ἐπὶ ἴσα μ', 436. τείνεσθαι
 ἐν δεσμῶ O. χ', 200. τείνεσθαι dicti
 occisi δ', 536, 544.
 τείρω ο', 485, h. 8, 7.
 τείρειν ε', 796, 7. τείρεσθαι dicti in-
 feriores proelio ζ', 387. τείρεσθαι
 γῆραι ε', 153.

- τειχεσιπλήτης ε', 31.
 τειχίζεσθαι τείχος η', 449.
 τειχοίς β', 559, 646.
 τείχος ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος υ', 145.
 τείχεα μακρὰ Τροјаε χ', 507.
 τείως O. α', 127. τείως et τέως con-
 fundi visa υ'. 42.
 τεκμαίρεσθαι O. κ', 563, λ', 111. τ.
 τινι, εἰδόνειν etc. η', 70. τ. τι, h.
 e. τελειοῦν, ζ', 349. τ. τι ἐς τι O.
 η', 317.
 τέκνωρ, τέκνωρ, τέλος, α', 526, υ', 20.
 τέκνωρ, remedium, π', 472. τέκνωρ
 Ἰλίου η', 30. τέκνωρ κ. σῆμα h. 33,
 13. τέκνωρ τινός εὐρίσκειν ι', 48.
 cf. ib. 418.
 τέκνα νήπια ἐλάφου λ', 113. cf. β',
 311 etc. τέκνα φίλα milites graeci
 appellantur a ducibus κ', 192; quod
 imitati sunt nonnulli recentiorum. Gleim-
 ius, Lied nach der Schlacht bei Col-
 lin, 18. Jun. 1757: Allein der blöde
 wagt sich nicht, Wir mögen lange
 stehn Und auf ihn warten. Friedrich
 spricht: Geht, Kinder! lasst uns gehn!
 τέκος α', 202.
 τεκταίνεσθαι μῆτιν κ', 19. νῆσας ε', 62.
 τεκτοσύνη O. ε', 2.
 τεκτων: δ', 110. δούρων O. ρ', 384.
 τεκτονες ἄνδρες ζ', 315.
 τελαμών β', 338. τ. πλατὺς ἀσπίδος
 ε', 796.
 τελεῖν, τελῖν, α', 108, 204. τελεῖν
 δρόμον ψ', 763. δῶρά τινι ι', 598.
 cf. ib. 157, C. 369. μισθὸν φ', 457.
 τάφου ω', 660. τελῖν τινι, intell.
 κακὸν, germ. einen etwas entgelten
 lassen, σ', 362. τερεῖν χόλον ἐπί τινι
 δ', 178. cf. α', 82. τελέσω α', 523.
 τετέλεστο η', 465. εἰ τετελεσμένον
 ἔστι ζ', 196 etc. ὡς, vel ὅ, καὶ τε-
 τελεσμένον ἔσται θ', 285.
 τελέθειν η', 281.
 τελείειν α', 5.
 τέλειος βοῦς κ. αἰξ ω', 34. cf. α', 66.
 τελειότατος πεταγηῶν αἰετὸς θ', 246.
 τέλειον γέρας M. 129.
 τελεσφόρος ἐναντὸς τ', 32.
 τελευτᾶν, τελευτᾶσθαι, evenire, O. β',
 171, ο', 524. τελευτᾶν κ. ἔρδειν O.
 α', 293.
 τελευτη βίότιοι η', 104. μύθου ι', 625.
 τελευτην ποιεῖν O. α', 249.
 τελῆεις α', 315.
 τέλλειν β', 643.
 τέλος, τάγμα, κ', 56, 470. χοῆμα, res,
 O. ι', 5. τέλος ἐπιτιθέναι μύθῳ per-
 ficientis al. τ', 107. τ. θανάτιοι p.
 θανάτος γ', 309. τ. μισθοῦ φ', 450.
 τ. μύθων ἰκνεῖσθαι ι', 56. τ. πολέ-
 μοιο γ', 291. τέλος τόσον ἔχειν σ',
 378. v. ἱερὸν. τέλοςθε θανάτου ι',
 411.
 τέλσον ἀρούρης υ', 707.
 τέμειν, τέμειν, υ', 707. τέμειν πέ-
 λαγος O. γ', 175. τέμενος ζ', 194.
 φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γ', 252,
 256. ταμῆμεναι, si forte, υ', 266.
 τέμενος β', 696, ζ', 194, θ', 48, ubi
 non opus verbo ἱερὸς ap. Schol. Δῆ-
 μητρος β', 696. φυτάλις ζ', 194.
 τέμων δ', 521.
 τίο, τίνος, β', 225.
 τεοῖο θ', 37.
 τῆος α', 138.
 τέραα seu τέρεα O. μ'. 394.
 τέρας β', 324. Διὸς ε', 742. μερόπων
 ἀνθρώπων λ', 28. πολέμου, ἢ χει-
 μῶνος ρ', 548. cf. λ', 4. τέρατα θεῶν
 δ', 398, 403, ζ', 183. v. δεικνύναι,
 φαίνειν.
 τερατωπὸς h. 19, 36.
 τέρεν, τέρειν. ἔτος κ', 236.
 τέρετρον O. ε', 246.
 τέρεν χροός θ', 237. τέρεν δάκρυ γ',
 142. τέρενα φύλλα O. μ', 357.
 τέρετρον M. 322.
 τέρενα, τέρεματα, χ', 162; ψ', 323. ση-
 μαίνειν τέρεματα ψ', 358.
 τερμῶεις χιτών O. τ', 242. ἀσπίς τερμῶ-
 οῖσσα π', 803.
 τέρεπιν θυμόν τινι animum re al. oble-
 ctare, ι', 189. τέρεσθαι cum parti-
 cipio α', 474, δ', 10. τέρεσθαι τι-
 νος ι', 704, O. τ', 213. τέρεσθαι
 φρένα φρομυγι ι', 186. τέρεπην λ',
 780, O. γ', 70 etc. ταρπήμεναι ω', 3.
 τερπικίρανος Ζεὺς α', 419.
 τερπαλή O. σ', 37.
 τερπαίνειν π', 519, 529.
 τέρεσιν λ', 267.
 τερψίμβροτος O. μ', 269.
 τεσσαρόβοιτος ψ', 705.
 τεσσαράκνηλοι et τετράκνηλοι conf. O.
 ι', 242.
 τέττειν δ', 293, C. 179.
 τετράγνος O. η', 113.
 τετραθέλυμνον σάνος σ', 479.
 τετραίνειν χ', 396.
 τετράκνηλος ἀπήνη ω', 324.
 τετραόροι ἄρσενες ἵπποι O. υ', 81.
 τετραπλή α', 128.
 τετραφάληρος ε', 743.
 τετραχάτης B. 258.
 τετροχθά. v. τριχθά.
 τέττα δ', 412.
 τέττιξ γ', 151.
 τετυκῖν O. σ', 77.
 τεῦ β', 388.

- τεύχεα β', 808. τεύχεα sensu latiore O. δ', 784. cf. ποικίλα.
 τεύχειν, τεύχεσθαι, f. α', 4, 110, β', 320, δ', 470. cf. ε', 402. τεύχειν βοήν O. κ', 118. ὑμβρον κ', 6. πομπήν O. κ', 18. ἀρητήρ ἐτέτυκτο ε', 78. τετευχῆσθαι O. χ', 104. τετυγμένος, εὔτυκτος, ξ', 9. τετύκοντο α', 467. v. δαίδαλα.
 τέφρη σ', 25.
 τεχνᾶν, τεχνᾶσθαι, ψ', 415, O. η', 110. τέχνη δολή, insidiae, O. δ', 529. τέχνη lignarii γ', 61.
 τεχνηέντως O. ε', 270.
 τείω. v. τείωσ.
 τῆ ξ', 219, O. ε', 346, κ', 287.
 τῆ, ἦ, ubi, O. δ', 229.
 τῆθος, τῆθεα, π', 747.
 τήμεδών O. λ', 200.
 τῆμεν θυμὸν O. τ', 264. τήμεσθαι κλαίουσαν γ', 176. τηκομένη χιτῶν O. τ', 207.
 τηλαυγής h. 33, 8.
 τῆλε πίπτειν σ', 395.
 τηλεδαπός, φ', 454.
 τηλεθῶν fig. ψ', 142. τηλεθάουτα δένδρεα O. ν', 196. cf. ll. ζ', 148, V. 267.
 τηλεκλειτός, non τηλέκλειτος, ξ', 321. τηλεκλειτοὶ ἐπικούροι ε', 491.
 τῆλικος, ὄσπερ ω', 487.
 τηλόθεν α', 270.
 τηλόθι α', 30.
 τηλόσε δ', 455.
 τηλοῦ ε', 479.
 τηλοτάτω O. η', 322.
 τηλυγέτης, τηλύγετος, γ', 175, ν', 470.
 τηρεῖν C. 142.
 τηρῆσι ὁδός O. γ', 316.
 τί et τοὶ confundi visa O. π', 299.
 τί intelligendum in genitivo ξ', 37.
 τίειν α', 42, ψ', 703. τίειν τί τινη M. 385. τίειν priore correpta ε', 576.
 τίειν ψ', 705. τίεσθαι λάβην τ', 208.
 τ. τινα χ', 20. τ. τί τινα O. ο', 236.
 τετιμένος ω', 533.
 τίεσκε ν', 461.
 τίεσκετο δ', 46.
 τίεω. τετιηότες, τετιμημένοι, θ', 436, 445, ι', 13, 30.
 τίη. α', 365.
 τιθαιβῶσσειν O. ν', 106.
 τιθέναι, consecrare, O. ξ', 433. τ. δεῖνιον τ', 316. τ. ἐν χερσίν α', 585. τ. κέλευσθον μ', 399. τ. ὀμῆν τιμῆν τίειν ω', 57. τιθέναι p. ποιεῖν α', 290. cf. ζ', 6 etc. τιθέναι sive καθίξαι τινὰ ἐν τόπω τινὶ dicta numina, quae auferunt aliquem, ε', 36, 445. τιθέναι τινὰ ἄνθρωπον O. ι', 404. τ.

- τινὲ ἔπος ἐν φρεσὶ τ', 121. cf. θ', 217. τ. τινὲ τόξον καὶ σίδηρον O. φ', 3. τ. τινὰ τοσοῦτον, reddere al. talem (educatione), ι', 485. τ. τι μετὰ τισι γ', 321. τ. φρένα ἐπὶ τινι, adjicere animum alicui rei, κ', 46. τίθεισθαι ἀγορῆν O. κ', 188. τ. ἀγρίον θυμὸν pro ἀγριαίνειν ι', 629. τ. αἰδῶ ἐν θυμῷ ο', 561. τίθεισθαι δαίτα η', 475, cf. ι', 88. δῶμα O. ο', 241. τ. εὐ τι f. β', 382. τ. μάχην ω', 402. τ. τινι κῶτον, succensere alicui, θ', 448. τ. τινα γυναῖκα O. φ', 72. τ. τι ἐν φρεσὶ O. δ', 729. θείομεν ψ', 244. v. πῆμα, χεῖρ.
 τιθηνεῖσθαι C. 142.
 τιθήνη ζ', 389, C. 291.
 τίθειν τινὰ ὑπὸ τινι β', 714, η', 469. τίλλειν χ', 78. τίλλεσθαι ω', 711.
 τιμᾶν α', 175. τιμᾶν τινα ὡς θεὸν ι', 155. τιμᾶσθαι σιγήπτωρ ι', 38.
 τιμάσχος V. 31, C. 268.
 τιμῆ, τιμωρία, α', 159. τιμῆ, τὸ πρόστιμον, γ', 286, 288. τιμῆ ξεικοςάβοιος O. χ', 57. τιμῆ κ. κῦδος ὀπηδοῦντα ἐκ Διός ο', 251.
 τιμήεις χουσός O. θ', 393. τιμηέστερος O. α', 393. τιμηέστατος O. δ', 614.
 τιμῆς ι', 605. σ', 475.
 τινάσσειν ἀστεροσπῆν ν', 243. τιν. τινὰ γ', 385. τινάσσεισθαι ἀνέμοις O. ζ', 43. τιν. πτερά O. β', 151.
 τίνειν τιμῆν γ', 289.
 τίνυσθαι γ', 279.
 τίπτε α', 202.
 τίς. τῶ, τινί, π', 227. τίς intelligendum O. χ', 26. cf. ll. ψ', 871. τίς intelligendum ἐγὼ α', 289. τί, aliquo modo, α', 115. τίς interrog. τέσ μέγχις ω', 128. τίς p. ἕναστος β', 382 seqq.
 τίσις, retributio, χ', 19, O. β', 76.
 τिताίνειν ἄρμα β', 390, μ', 58. τόξα θ', 265. τिताίνεσθαι dictus. equus currens χ', 23. τिताίνεσθαι med. ε', 97. σφῶϊ τिताίνετον pro τिताίνεσθε ψ', 403. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο — ἴππω ν', 23.
 τιτύσκαιν, ἐτοιμάζειν, θ', 41, ν', 558. τιτύσκεσθαι τινος ν', 159 etc. τι. φρεσίν O. θ', 556.
 τλᾶν θυμῷ, audere, α', 228. cf. ib. 534, 543, η', 151. τλᾶν, perferre, β', 299, ε', 21. τλ. ποιεῖν τι O. ε', 178. τλ., sustinere, posse, γ', 306. τλᾶν τι ἐκ τινος ε', 383. τέλαθι α', 586. τεληότι θυμῷ O. δ', 447, ι', 43 etc. τλημοσύνη A. P. 14.
 τλήμων, εὐτόλμος, ε', 670, κ', 231, φ', 430.

- ζλητός sensu activo ω', 49.
 τμήγω, τμήσσω. τμάγειν π', 374.
 τμήδην η', 262.
 τῶ, διό, ρ', 404.
 τὸ μὲν αὐτοῦ —, τὸ δὲ ἡμῖν —, ν', 564.
 τὸ τέταρτον ε', 438.
 τόγε, propter hoc, ε', 827.
 τόδε, ἐνταῦθα, ω', 172. τόδε Ὀλύμπου ξ', 293, 309. τόδε, οὕτως, O. ρ', 444, 524.
 τοῖ pro σοι Dor. α', 23, 107. ν. μοί.
 τοιγάρ α', 76.
 τοῖος γ', 153 etc. τ. dictum δεικτικῶς O. ο', 451. τοῖος, ὁποῖος, ἔοι, ὁ τυχῶν, O. ρ', 421. τοῖος ποιεῖν τι O. β', 60. τοῖος τεύχεσι ε', 450. τοῖον, εἶον — ε', 483.
 τοιοῦδε γ', 157. cum infin. ζ', 463. τοιοῦτε τοσοῦτε τε β', 120, 799.
 τοιοῦτος β', 372. τοιοῦτος — εὐδέμεναι μαλακῶς O. ω', 254.
 τοῖς ν. πῶς.
 τοῖχος ἕτερος ι', 219, ω', 598. τοῖχοι νηός ο', 332, O. μ', 420.
 τοκῶς O. ξ', 18.
 τοκῶς δ', 476, 7.
 τόκος, partus, τ', 119. ν. γένεη.
 τολμᾶν, audere, velle, O. ω', 261.
 τολμῆεις κ', 205. D. ρ', 284.
 πολυπεύειν ξ', 86 etc.
 τομῆ arboris α', 235.
 τόμος B. 37.
 τὸν pro αὐτὸν O. δ', 255.
 τοξάζεσθαι O. χ', 27, 72, 78.
 τόξον β', 827. τόξα ε', 205. ἀγκύλα ε', 209. ν. ἔλκεσθαι, εὖ, κάμπυλα.
 τοξεύειν τινὸς ψ', 854.
 τοξοσύνη ν', 314.
 τοξότης λ', 385.
 τοξοφόρος φ', 483, A. D. 13.
 τοπάρος ε', 806. pridem, adhuc, ν', 123. cf. ψ', 782.
 τοπρῖν, τοπρῖν γε, ε', 54, ζ', 125, O. δ', 32.
 τοπρωτον δ', 267.
 τορνοῦν ψ', 255, O. ε', 249.
 τόσγε. ταιγε γ', 7.
 τόσον γε β', 523. τόσον — ὡς ὅτε δ', 130.
 τόσον α', 64, β', 129. ἐπὶ τόσον O. ε', 251. τόσοι β', 472. τόσσα β', 25.
 τοσσόδε κ', 48.
 τοσσούτος O. ξ', 101. τοσσούτον O. θ', 203. τοσσαῦτα β', 328.
 τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, O. ω', 447, 48. ν. δῆ, καί.
 τοτρίτον sive τὸ τρίτον γ', 225, ζ', 186.
 τοῦνεκα α', 96.
 τοῦτό γε O. ψ', 24.
 τόφρα — ὄφρα α', 509.
 τράγος O. ι', 239.
 τραίνειν O. ε', 247.
 τραπέζεις χ', 69.
 τραπέξῃ γιγνώσκειν τινὰ O. φ', 35.
 τραπεῖν O. η', 125.
 τράφειν O. ξ', 143.
 τραφερῆ καὶ ὑγρῆ ξ', 308.
 τράχηλος B. 75.
 τρέπειν, fugare, ο', 261. τρέπειν γάλα O. ι', 246. τρέπειν θυμὸν τινος ε', 676. cf. ζ', 61, κ', 45, O. η', 263, τ', 479. τρ. πάλιν τινὰ θ', 398, 431.
 τρ. τι, rem convertere, δ', 381. τρ. φήγαδε pro τρέπεσθαι θ', 157, π', 657. τρέπων τινὰ δαίμων (κακός) ι', 600. τρέπεσθαι, converti, π', 594.
 τρ. ἀνὰ πρόθυρον dicti mortui ι', 212. τρ. ἐπὶ τι vel τινὶ γ', 422, 441. ἐν φιλοίτητι τραπέιομεν εὐνηθέετε ξ', 314. τρέπεται χρῶς ἀλλυδῖς ἄλλη ν', 279.
 τρέφειν β', 548. ἔτραφε pro ἐτρόφη β', 661, φ', 279. τράφεν α', 251, 266. τέτροφε, πέπηγε, O. ψ', 237. τραφόμεν η', 199.
 τρέχειν ψ', 520. τρέχον τρύπανον O. ι', 386.
 τρεῖν ε', 256, λ', 546, 554, 745, φ', 288. ἀνδρῶν τρεσσάντων ξ', 522.
 τρήραν πελειᾶς ε', 778.
 τρητός λίθος O. ν', 77. τρητὰ λέχεια γ', 448.
 τρηγὺς β', 717. λίθος ε', 308.
 τρῖαινα μ', 27.
 τριβέμεναι ν', 496.
 τριβεσθαι κωκοῖς ψ', 735.
 τρίβος fig. M. 448.
 τριγληνος ξ', 183.
 τριγλώχιν οἰστός ε', 393.
 τρίτες O. β', 106, ν', 377.
 τριετήρις h. 27, 11.
 τρίζειν β', 314, ψ', 101, O. ω', 5, 7.
 τριηκόσια et τετραηκόσια confundi visa λ', 697.
 τριηκόσιοι O. ν', 390, ξ', 22.
 τριλλιστος θ', 487.
 τριπέτηλος M. 530.
 τρίπλαξ σ', 480.
 τριπλῆ α', 128.
 τρίπολος σ'. 542.
 τρίπος χ', 164.
 τρίπους ἄπυρος ι', 122. τρίποδες ἐρίμιμοι A. P. 266.
 τρίπτυχος τρυφάλεια λ', 353.
 τρίς τόσσα α', 213.
 τρισκαιδέκατος κ', 495.
 τρισκοπάνιστος ἄστος B. 35.
 τριστοιχί κ', 473.

- τρίστοιχος O. μ', 91.
 τρίτατος α', 252, β', 565.
 τρίχα β', 655. τρ. νυκτός O. μ', 312, ξ', 485.
 τριχάϊκες O. τ', 177.
 τριχθὰ β', 668. τρ. κ. τετραχθὰ γ', 363.
 τρομέειν η', 151, κ', 95. τινὰ O. σ'. 80. cf. O. π', 446. τρομείσθαι θυμῶ κ', 492. τρομείοντο δὲ οἱ φρένες ἐν- τὸς κ', 10.
 τρόμος αἰνὸς η', 215, λ', 117. τρόμος ἔχων τινὰ κ', 25.
 τροπαὲ ἡλίου O. σ', 404.
 τροπαῖον ἰσάναϊ B. 159.
 τρόπις O. μ', 421, 22.
 τροπὸς remi O. δ', 782.
 τροφεύειν restitutum O. τ', 489. in Add. vol. 6.
 τρώφισ. τρώφι κῆμα λ', 307.
 τροφός O. β', 361.
 τροχός, rota figulina, σ', 600. τροχός κηροῦ, τυροῦ, στέατος, O. μ', 173, φ', 178, 183.
 τρύγην φέρειν A. D. 55.
 τρυγηφόρος A. P. 352.
 τρυγῶω, τρυγάω, σ', 566.
 τρύζειν ι', 311.
 τρυπᾶν O. ι', 384.
 τρύπανον O. ι', 385.
 τρυφάλεια γ', 372, 376.
 τρυφερὸς B. 66.
 τρύφος O. δ', 508.
 τρύχειν O. α', 248.
 τρώγειν O. ζ', 90.
 τραγῆ B. 55.
 τραγλοδύειν B. 55.
 τρώειν μ', 66. τρώων τινὰ οἶνος O. φ', 293.
 τρώκτης O. ξ', 291.
 τραπᾶν O. τ', 521. τραπᾶσθαι φόβουδε σ', 665.
 τραπάσκετο λ', 568.
 τραχᾶν χ', 163.
 τυγχάνειν, collineare, treffen, ε', 279. κατὰ τι ε', 98. τ. τινὸς, εὐρίσκειν κατὰ τύχην, ε', 587. τ. τινὶ λ', 684.
 τυγχάνειν τι dictus venator δ', 106. cf. ε', 579, 582, 858. καὶ μοι μάλα τύχχανε πάντα O. ξ', 233. τύχωμι, seu potius τύχωμι, η', 243. vulgo ibi legitur τ-οιμι, sed in MSS. Mori, Townl., Veneto et uno Vindob. τύ- χωμι, quod etiam Eust. alicubi se re- perisse dicit, sicut κτείνωμι Odys. τ', 490. ἐθέλωμι positum est θ', 23, auctore Aristarcho, itidemque ι', 397, ubi emendandum est ἐθέλωμαι ap. Schol. A. cf. Addenda ann. ad ι', 414. vol. 6. et O. χ', 7.
 τυκτὸν δάπεδον O. δ', 627. τυκτὸν κακὸν ε', 831.
 τύμβος β', 793, ω', 666. cf. Αἰπύτιος.
 τυμβοχοῆ φ', 323.
 τύνη ζ', 262, μ', 237.
 τυπῆ ε', 887.
 τύπανον h. 14, 3.
 τύπτειν ε', 830. τ. (ἄλλου) ἔχνια ποσὶ ψ', 764. τ. νέφεα βαθείη λαίλαπι dictus Zephyrus λ', 306. τὸν δ' ἄχος ὀξύ κατὰ φρένα τύψε βαθείαν τ', 125. v. γαστήρ.
 τύραννος h. 8, 5.
 τυρός λ', 639.
 τυτθὸς ζ', 222. τυτθὸν α', 354. τ. ἀπο- πρό τινος η', 334. τ. φθέγγεσθαι ω', 170 τυτθὰ διατημήσειν, κεάζειν, O. μ', 388.
 τύχην et ψυχὴν conf. O. 58. ann.
 τῶ α', 418.
 τῶς β', 330. τῶς μολακὸς O. τ', 234.
 v correptum in θύω O. σ', 260. in λύω κ', 480, σ', 496 etc. v et εμ confundi visa O. ι', 485. cf. Eust. ad O. υ', 78. v et v conf. M. 6. v et οι O. θ', 429. v. ι, ν, ο.
 ὑακίνθινον ἄνθος O. ζ', 231.
 ὑάκινθος ξ', 348, C. 7.
 ὑβάλλειν figur. τ', 80.
 ὑβρίζειν λ', 695.
 ὑβρις α', 203, 214.
 ὑβρισται ἄνδρες ν', 633.
 ὑγιῆς μῦθος θ', 523.
 ὑγρή, ὑγρότης, κ', 27. v. τραφερή.
 ὑγρός, liquidus, ε', 903. ὑγρὸν ἔλαιον ψ', 281. ὑγρά κίλευθα α', 312.
 ὑδατορρηφῆς O. ρ', 208.
 ὑδραίνεσθαι O. δ', 750.
 ὑδρεύεσθαι O. η', 131.
 ὑδροηλὸς A. D. 41.
 ὑδρος B. 74.
 ὑδωρ priore ancipiti β', 307. ὕ. κ. γαῖαν γίγνεσθαι η', 99.
 ὕδωρ φορέειν ζ', 457.
 υε contractum ο, 141.
 ὕειν μ', 25. ὕων Ζεὺς O. ξ', 459.
 ὕεσθαι O. ζ', 131.
 υἱ contractum π', 526, 565. cf. ω', 108, O. ε', 231, λ', 513.
 υἱός (υἱέος, υἱός). υἱέος, υἱέι, O. γ', 489, δ', 4, 5. υἱέες, υἱεῖς, β', 641, 666, ε', 464. υἱός υ', 522, υἱί β', 20, υἱα μ', 129. υἱέες Ἀχαιῶν, h. e. Ἀχαιοί, α', 162, 237, 240. et passim. υἱός priore brevi α', 489, δ', 473, ε', 612, ζ', 130, η', 47 etc. υἱός Ἄρης ι', 82. υἱοῦ, υἱοῖς, O. τ', 418, χ', 238.
 υἱωνός β', 666.
 υἱάειν τινὰ O. π', 5, 9.

- ὑλαγμοδς φ', 575.
 ὑλακόμορος O. ξ', 31.
 ὑλακτείν σ', 586. ὑλακτοῦσα κραδίη
 O. ν', 13. cf. ib. 16.
 ὕλη β', 455.
 ὕληεις ζ', 396, 425.
 ὑλοτόμος ψ', 123. ὑλ. πέλεκυς ψ', 114.
 ὕμεϊων δ', 348.
 ὑμέναιος σ', 493.
 ὕμμες, ὕμνιν, α', 274, 335, δ', 249.
 ὕμνιν A. D. 19, 181.
 ὕμνος A. D. 161. v. οἶμος.
 ὕμνος ε', 489, O. α', 375.
 ὑπάγειν ζυγόν ἵππου π', 148. ὑπά-
 γειν κ. ἀπήνη ὑποξυγνύναι ἡμιόνοος
 O. ζ', 73.
 ὑπαεῖδεν, succinere, σ', 570.
 ὑπαί β', 824. cf. ἴδεσκε.
 ὑπαιθα σ', 421. λιόζεσθαι ο', 520. ὀέειν
 φ', 271. φεύγειν, seu φοβεῖσθαι, ὑπο-
 φεύγειν, φ', 493, ζ', 141.
 ὑπαῖσσειν β', 310.
 ὑπακούειν ἐξ ὕπνου V. 181.
 ὑπαλευέσθαι O. ο', 275.
 ὑπάλυξις ζ', 270.
 ὑπαλύσκειν λ', 451.
 ὑπαντιάζω ζ', 17.
 ὑπασπίδια π', 609.
 ὑπατος Ζεὺς σ', 756. cf. O. α', 45.
 ὑπείκειν τινί τιος O. π', 42. τί τινι
 α', 294. cf. O. μ', 117.
 ὑπεῖναι μελάθρο τινὸς ι', 204. πολλῆσι
 δὲ (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν κ', 681.
 ὑπεῖρ ἄλα O. δ', 172.
 ὑπεριέβαλον ψ', 637.
 ὑπείροχε χεῖρας ε', 433. cf. β', 426, γ',
 210.
 ὑπείροχος ζ', 208.
 ὑπέκ κακοῦ ν', 89.
 ὑπεκπροθέειν τινα ι', 506.
 ὑπεκπροθέειν O. ζ', 87.
 ὑπεκπροφεύγειν φ', 44.
 ὑπεκσῶ ψ', 292.
 ὑπεκφέρειν σάκος θ', 267.
 ὑπεκφεύγειν θ', 242. τί ε', 22.
 ὑπένερθέ τιος β', 150.
 ὑπέξάγειν O. σ', 147.
 ὑπεξαλέασθαι ο', 180.
 ὑπεξαναδύειν τινὸς ν', 352.
 ὑπερ- et ὡσπερ confundi visa C. 427.
 ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ρ', 321. ὑ. θεὸν ρ',
 327. ὑπὲρ κεφαλῆς ἴστασθαι β', 20,
 59. ὑπὲρ ὄρκια δ', 67. ὑπὲρ πόλιος
 O. π', 471.
 ὑπέρα O. ε', 260.
 ὑπεραῆς ἄλλα λ', 297.
 ὑπεράλλεσθαι. ὑπεράλμενος ε', 138.
 ὑπερβαίνειν, delinquere, ι', 501. ὑπερ-
 βαίνειν οὐδον O. θ', 80, τεῖχος μ',
 468, 69.
 ὑπερβάλλειν ἄκρον λόφον O. λ', 596.
 ὑπερβασίη γ', 107.
 ὑπερβίος σ', 262, O. ο', 212. ὑπερβίος
 ὕβρις O. α', 368. ὑπερβιον, —βίως,
 ρ', 19.
 ὑπερδέης ρ', 330.
 ὑπερέπειν, collabi, ψ', 691.
 ὑπερέπειν φ', 271.
 ὑπερέχειν χεῖρα τινα f. δ', 249.
 ὑπερηγορεῖν δ', 176, O. ρ', 581.
 ὑπερηφανεῖν λ', 694.
 ὑπερθεν graphice adjectum ν', 61, 75,
 473.
 ὑπερθεορεῖν ι', 476. σχεδὸν μ', 53.
 ὑπερθεορεῖσθαι θ', 179.
 ὑπερθυμος, magnanimus, δ', 365. su-
 perbus, ε', 881.
 ὑπερήμι O. θ', 193.
 ὑπερικταίνεσθαι O. ψ', 3.
 ὑπερικαταβαίνειν τεῖχος ν', 50.
 ὑπέροκος, si forte, C. 427.
 ὑπερκύδεν. ὑπερκύδαντας δ', 66, 71.
 ὑπερκύπτειν E. 14, 22.
 ὑπερμενέτης h. 8, 1.
 ὑπερμενῆς Ζεὺς β', 116. cf. ib. 350,
 403.
 ὑπέρομορα β', 155.
 ὑπεροπλίξεσθαι τινα O. ρ', 238.
 ὑπεροπλίη α', 205.
 ὑπεροπλον εἶπειν ο', 185.
 ὑπεροπτάσθαι σήματα πάντα O. θ', 192.
 ὑπεροσχέειν γαίης dictus sol oriens λ',
 735.
 ὑπέροστος, sublimis, μ', 381, ψ', 451.
 ὑπεροστίη O. ζ', 70.
 ὑπέροστος γενεῆ, λ', 786. εὐχος λ', 290.
 κῆδος μ', 437. ὑπέροστος κρέα O.
 γ', 65.
 ὑπεροφάλος γ', 106. ὑπεροφάλοι appel-
 lati proci ab ipso Antinoos O. φ', 289.
 ὑπεροφάλος νεμεσῶν ν', 293.
 ὑπέροχεσθαι Ἴλιον β', 249. ὑπέροχεσθαι
 τινα dictus metus ν', 44. cf. η', 215.
 ὑπεροῦα π', 184.
 ὑπεροῦεω, ὑποχωρέω, θ', 122.
 ὑπεροῦη ζ', 495.
 ὑπεροϊόθεν O. α', 328.
 ὑπεροῖον β', 514.
 ὑπέροχεθε η', 188.
 ὑπέχειν, παρέχειν, O. χ', 445. ὑπέχειν
 θήλας ἵππους ε', 269. ὑπέχεσθαι τι
 κ', 39.
 ὑπημύνειν χ', 491.
 ὑπηνήτης ω', 348.
 ὑπηροῖος θ', 529.
 ὑπέπειν τεῖχος μ', 264.
 ὑπίσχεσθαι κ. καταεῦναι O. δ', 6.
 ὑπίσχεσθαι α', 514. ἀπειλάς ν', 84.
 ὑπ. καὶ καταεῦναι β', 112.

- ὑπό. ὑπ' ἀγγελίης O. η', 263. ὑπ' ἀνάγκης O. β', 110. ὑπό βροντῆς ν', 796. ὑπό δαΐδων λαμπομένων σ', 492. ὑπό ζυγοῦ λύνει ἵππους O. δ', 39. ὑπό ἰκάνειν τινά, subire al., λ', 117. ὑπό Ἴλιον ἔρχεσθαι β', 216. ὑπό πομπῆ τινος ζ', 171. ὑπό τεύχεσιν (intell. ἐόντες), armati, O. ζ', 476. ὑπό τινος seu τινὶ ποιεῖν τι dictus is, qui aliquo cogente vel auctore facit al., ε', 699, ζ', 73, π', 277, 591, ρ', 758, σ', 11. ὑπό τι, sub al., cum locus indicatur, β', 603. ὑπό τι, tempore alicujus rei, π', 202, χ', 102. ὑπό ὑπνω τέρπεσθαι ω', 636. cf. ν', 667. ὑπό τινι τίττειν τινά ε', 313. cf. ἡώς.
- ὑπό, subter, β', 465.
- ὑπο, ὑπεσιν, O. ι', 135.
- ὑποβλήθην α', 292. M. 415.
- ὑπόβρονξ O. ε', 319.
- ὑποβρύχιος M. 116, h. 34, 12.
- ὑποβυάπτειν fig. h. 8, 13.
- ὑποδάμνῶν fig. φ', 52. ὑποδάμνασθαι O. γ', 214.
- ὑποδείδειν α', 406.
- ὑποδειδίζειν ε', 521.
- ὑποδείξει πάσα ι', 73.
- ὑποδέχεσθαι η', 93. κόλπῳ ζ', 136. ὑποδεχόμενόν τινα πῆμα O. ξ', 277.
- ὑποδμῶς O. δ', 386.
- ὑπόδρα ἰδεῖν α', 148.
- ὑποδρηστήρ O. σ', 330.
- ὑποδρώειν O. σ', 333.
- ὑποδύειν, subire al. auferendum, θ', 331. ὑποδύεσθαι κακῶν O. ν', 53.
- ὑποδύναι. τοῖσιν δ' ἡμερόεις ὑπέδν γόος O. κ', 398.
- ὑποικνεῖν σ', 211. τι προ τινὶ σ', 227. τι τινι δ', 62.
- ὑποξινγύναι. ν. ὑπάγειν.
- ὑποξημαίνειν π', 333.
- ὑποθημοσύναι Ἀθήνης σ', 412.
- ὑποθωρήσεσθαι σ', 513.
- ὑποκάδεσθαι p. ὑποχάζεσθαι δ', 497.
- ὑποκάμπτειν ω', 274
- ὑποκεισθαι τι O. ρ', 409.
- ὑποκινεῖν δ', 423.
- ὑποκλονεῖσθαι τι φ', 556.
- ὑποκλοπεῖσθαι O. χ', 382.
- ὑποκρίνεσθαι Ionum pro ἀποκρ. η', 407, O. β', 111. ὄνειρον O. τ', 535.
- ὑποκρύπτειν σ', 625.
- ὑπόκνυλος O. δ', 131.
- ὑποκύνουμαι ζ', 26.
- ὑπολαμβάνειν γυνῖα dictus tremor γ', 34, ζ', 506.
- ὑπολειπεσθαι O. ρ', 276.
- ὑπολευναίνεσθαι ε', 502.
- ὑπολιζόμες σ', 519.
- ὑπολύειν μένος καὶ γυνῖα τινος ζ', 27. cf. λ', 579, O. ζ', 71. ὑπολύεσθαι τινά τινος α', 401.
- ὑπομένειν ε', 498.
- ὑπομῶν τινά τινος O. α', 321. ὑπομῶσθαι γυναῖκα O. χ', 38.
- ὑπονήμιος Ἰθάκη O. γ', 81.
- ὑποπερμάζειν O. η', 126.
- ὑποπηθήσειν. ὑποπετηῶτες β', 312.
- ὑπορηγνυσθαι fig. π', 300.
- ὑπορῶνθος οἷς κ', 216.
- ὑποσεῖν ἱμῶνι τρύπανον O. ι', 385.
- ὑποσταχύεσθαι fig. O. ν', 212.
- ὑποστεναχίζειν, ὑπ—σθαι, β', 95, 781.
- ὑποστέρφειν. ἐλίσεσθαι, γ', 407. cf. μ', 71. αὐτίς O. θ', 301. φύγαδε λ', 446. ὑποστέρφειν ἵππους ε', 581.
- ὑποστέρφεσθαι λ', 567.
- ὑποσχεσίη. ὑποσχεσίησι πιθήσας ν', 369.
- ὑπόσχεσις β', 349. v. ὑφίστασθαι.
- ὑποταρτάριος. θεοὶ οἱ ὑποταρτάριοι ζ', 279.
- ὑποτιθέσθαι ἔμβρον O. ι', 245. ὑποτίθεσθαι, ὑποδεικνύναι, λ', 788. cf. θ', 36. ὑπ. ἢ ἔπος, ἢ ἔργον, O. δ', 163. ὑπεθήκατο C. 482.
- ὑποτρέμειν κ', 390.
- ὑποτρέχειν O. κ', 323. fig. A. P. 107.
- ὑποτρέω η', 217.
- ὑποτρομέσκον ν, 28.
- ὑπότροπος ζ', 367, 501.
- ὑπουράνιον κλέος κ', 212.
- ὑποφέρειν, subducere, ε', 885.
- ὑποφῆτης π', 235.
- ὑποφθάναι, ὑποφθάσθαι, η', 144, O. δ', 547.
- ὑποφύειν ζ', 347.
- ὑποχείριον ἔρχεσθαι O. σ', 448.
- ὑποχευεῖν, ὑποβάλλειν, λ', 843.
- ὑποχωρεῖν δ', 505.
- ὑπόψιός τινος γ', 42.
- ὑπτίος δ', 108. τὸν δ' ὑπτιον ὡς ἀπὸ δουρὸς π', 863.
- ὑπόπια μ', 463.
- ὑπάρεα ν', 218.
- ὑσμίνη, ὑσμῖν. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην λ', 190. ὑσμῖνι μάχεσθαι β', 863, θ', 56. ὑσμίνηνδε β', 477.
- ὕστατα α', 232. ὕστατα κ. πύματα O. δ', 635, ν', 13. cf. O. ν', 116.
- ὕστατιον, postremum, θ', 352.
- ὕστερος ε', 17. τινὸς σ', 333. ὕστερον α', 27.
- ὑφαινεῖν ἰστὸν γ', 125, χ', 440. δόλον ζ', 187. μήδεα, μήτιν, γ', 212, η', 324. cf. O. ι', 422.
- ὑφαινεσκον O. β', 104.
- ὑφαιρεῖν β', 154. ὑφαιρεῖν τινα dictus horror δ', 421, ε', 862.

- ὑφᾶν O. η', 105.
 ὑφαντός O. ν', 136.
 ὑφαρπάζειν σ', 319.
 ὑφασμα O. γ', 274.
 ὑφέλκειν ξ', 477. ἐκ τινος δ', 465.
 ὑφίστασθαι ε', 715, ι', 445, O. γ', 99.
 ὑπόχεσιν β', 286. ὑφίστασθαι, τολμᾶν,
 φ', 273. τινὶ, ὑπείκειν, ι', 160.
 ὑφορβός O. ξ', 5.
 ὑφαγόρης O. α', 385, ρ', 406.
 ὑπερφῆς μέγα δῶμα ε', 213.
 ὑψηλός β', 395.
 ὑψηλῆς ε', 772.
 ὑψι βαίνειν ν', 371. v. καλά.
 ὑψιβρεμέτης. v. Ζεὺς.
 ὑψίζυγος δ', 166, (αἰθέρι ναίων Ζεὺς),
 η', 69.
 ὑψικάρῃνοι δρυές μ', 132. cf. V. 265.
 ὑψίκερος ἔλαφος O. κ', 158.
 ὑψίκομος δρυῶν ψ', 118, O. ι', 186.
 ὑψίκορημος E. 6, 5.
 ὑψιμέλαθρος M. 103.
 ὑψιπετής O. ω', 538.
 ὑψιπέτηλον δένδρον ν', 437.
 ὑψιπέτης αἰετός μ', 201, O. ν', 243.
 ὑψίπυλος Θῆβη ζ', 416. Τροίη φ', 544.
 ὑπόθ' ὄρεσσι τ', 376.
 ὑπόθεν λ', 53.
 ὑπόροφος θάλαμος γ', 423.
 ὑπόσε κ', 461, 65.
 ὑποῦ α', 486. ὑποῦ ἐν νοτίῳ ὀρμίζειν
 O. δ', 785.
 φ. γ. θ. π.
 φάντατος. v. ἀστήρ.
 φάειων ἡέλιος O. ε', 479.
 φάειν O. ξ', 504.
 φαείνειν O. μ', 383, 85.
 φαεινός φοίνικι ο', 538, O. ψ', 201. v.
 κρητήρ, πῦρ.
 φαεσίμβροτος ἥλιος O. κ', 191. ἡὼς
 ω', 785.
 φαιδιμόντες Ἐπειοὶ ν', 636.
 φαιδιμος δ', 505. ὤμος O. λ', 127. v.
 γυιον.
 φαίνειν, ostendere, β', 318, 324, 353.
 αἰοιδὴν O. θ', 499: Ἄρην B. 265.
 ὀδὸν O. μ', 334. τέρας O. γ', 173.
 φάανθεν α', 199. πέφανται, appa-
 ruit, β', 122, π', 207. πεφήσεται ρ',
 155. v. γόνον.
 φαινομένηφι νῆσσι O. δ', 407.
 φαινολις ἡὼς C. 51.
 φαλαγγηδὸν ο', 360.
 φάλαγξ β', 558.
 φαληραῖαν ν', 799.
 φάλος κόρυθος δ', 459.
 φάνα, εἰπεῖν, φῆγη, O. λ', 127. φάν
 O. β', 337. ἐφησθα α', 397.
 φάνα, φάσθαι, λογιζεσθαι, α', 33, 43,
 β', 37, ζ', 501 etc. φαίης κε γ', 220.
 φάσθαι μῦθον πρὸς τινα ω', 598.
 φῆμην O. υ', 100. vide ἴσον.
 φάνεσκε λ', 64, O. λ', 586.
 φάος ἡελίοιο ὄψεσθαι f. ε', 120. φάος,
 oculus, ξ', 345. φάος (salutem) γί-
 γνεσθαι τινι σ', 102. φάος γλυκερόν,
 blandimentum amantium, O. π', 23.
 φάρετρον Ion. α', 45.
 φάρμακον δ', 191. φάρμακον ἔσθλόν,
 καὸν. λυγρόν, χ', 94, O. κ', 213, 236,
 287, 292. v. ἐπιπάσσειν.
 φαρμάσσειν πέλεκυν dictus faber ferra-
 rius, qui securim candentem aqua fri-
 gida durat, O. ι', 393.
 φᾶρος πορφύρεον, quo signum dat
 Graecis Agamemnon θ', 220.
 φάρυξ O. ι', 373.
 φάσσανον α', 190. ἄμφηκες κ', 256.
 φασγάνῳ αἵσσειν ε', 81. φασγάνῳ
 ἔλαν ἢ τύπτειν, mit dem Schwert
 hauen oder stechen, O. χ', 97, 98.
 φάσκειν ν', 100, Odys. δ', 191, ε',
 135 etc.
 φασσοφόρος. v. Ἴρηξ.
 φάτις δήμου ι', 460. ἔσθλῃ O. ζ', 29.
 φάτιν ε', 271. ἱππεΐη κ', 563.
 φάω, κτείνω. ξ', 471. πέφανται ε', 531.
 πεφήσομαι ν', 829. φαίνω. πεφασμέ-
 νος μῦθος ξ', 127.
 φέβεσθαι ε', 223. τινὰ ε', 232. ὑπό
 τινος λ', 121.
 φεΐδεσθαι ἵππων ε', 202. πεφίδοιτο
 ν', 464. πεφιδήσεται ο', 215. πεφι-
 δέσθαι φ', 101.
 φειδωλὴ δούρων χ', 244.
 φέρασπις h. 8, 2.
 φέρβειν h. 31, 2, 4.
 φέρειν ἄεθλον ψ', 441. ἄποινα α', 13.
 δεῖμά τινι ε', 682. ἔναρα ζ', 480.
 φέρειν ἢ ἄγειν τι ε', 484. κακότητα
 μ', 332. φέρειν κῆρας, ι', 411. κλέος
 τινός, τινὶ, O. γ', 204, A. D. 174. οἰκία
 O. ζ', 212. χάριν τινὶ ε', 211. οὐδὲ
 ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν ι', 306. τὸν δὲ
 πόδες ἔφερον O. ο', 555. φέρουσαι
 τινα Κῆρες β', 304. οἰσόμεναι γ', 120.
 φέρεσθαι α', 592. φέρεσθαι κράτος
 ν', 486. v. μένος χειρῶν.
 φέρεσβιος A. P. 164, C. 449, 50.
 φέρεσκε, φέρεσκον, O. ι', 429, κ', 108.
 cf. A. P. 179.
 φέρησι O. τ', 111.
 φέριστος ζ', 123. φέριστοι, optimi,
 appellati equi per blandimentum ψ',
 409.
 φέρτατος α', 581. ἀνδρῶν ο', 526.
 φέρτερος δ', 56. τινός α', 186, β', 201.

- φέρτερον εἶναι τινός τινι γ', 431. φέρτερον α', 169, δ', 307.
 φέρτρον σ', 236.
 φεύγειν dictum per invidiam α', 173. φεύγειν f. α', 60. φεύγειν ἐκ χειρῶν dicta frena elapsa θ', 137. cf. λ', 128, ψ', 465. πεφυγμένον εἶναι τι sive τινός ζ', 488. φευγόντων imperat. ι', 47.
 φεύγεσκε ρ', 461.
 φῆ β', 144 ann.
 φήγινος ἄξων ε', 838.
 φηγός Διός, quercus Jovi sacra haud longe a porta Scaea ε', 693, ubi v. ann. cf. φ', 549.
 φηληται φῶτες M. 67.
 φήμη O. β', 35. v. φάσθαι.
 φῆμις O. ζ', 273. δῆμον O. σ', 468.
 φῆνη O. γ', 372.
 φθάνειν priore longa, secus atque apud recentiores, ι', 506, φ', 262. φθάνειν τινός λ', 51. φθῆσονται — γούνα καμόντα ψ', 444. φθάμενος ε', 119.
 φθίειν, φθίνειν, α', 251. φθίειν φρένας moerentis σ', 446. φθίσθαι ὑπὸ χροσί τινος θ', 358.
 φθινύθειν β', 346. φθιν. τι O. α', 250. φθιν. φίλον κῆρ O. κ', 485.
 φθινύθεισκε α', 491.
 φθισήνωρ πόλεμος β', 833, ι', 604.
 φθισίμβροτος αἰγίς O. χ', 294. μάχη ν', 339.
 φθόγγος βαρῦς O. ι', 257. φθόγγω ἐπερχόμεναι ἀμφίπολοι O. σ', 199.
 φιάλη ψ', 243.
 φιλέειν α', 196, φιλεῖν, ξενίζειν, O. δ', 29. cf. II. γ', 207, ζ', 15. φιλεῦντας O. γ', 221. φιλεῖσθαι, φιλεῖσθαι, ε', 117, κ', 280 etc. ἐκ Διός β', 668. φιλεῖσθαι παρά τινι ν', 627 etc. φιλεῖσθαι med. ἐφίλατο ε', 61, φίλαι ε', 117.
 φιλέσκεν, ἐξέμιζε, ζ', 15. cf. ι', 450, O. α', 264.
 φιλήμεναι χ', 265.
 φιλήρετμος O. α', 181.
 φίλιον O. τ', 351.
 φιλοκέρτομος O. χ', 287.
 φιλόκροτος h. 19, 2.
 φιλοκτεανώτατος α', 122.
 φιλοκυδής M. 375.
 φιλολήϊος M. 335.
 φιλομμειδής Ἀφροδίτη γ', 424, δ', 10, V. 17.
 φιλόξεινος O. ζ', 121.
 φιλοπαίγιμων O. ψ', 134.
 φιλοπτόλεμος π', 65.
 φῖλος δ', 155, ε', 359. — φίλος, carus, suus, quia suum cuique carum est, η', 130. φίλος pro φίλε ι', 601. φίλος sarcastice dictum φ', 106. φίλος ἀνθρώπου ζ', 14. *φίλος ὦ Μειέλαε δ', 189. φίλη καὶ αἰδοίη ζ', 210. φίλη παῖς α', 20. cf. α', 98, β', 261. φίλη πατρὶς γαῖα γ', 244. φίλε τέκνον O. γ', 184. φίλον δῶμά τινος O. σ', 421. φίλον εἶναι τινι dictum. id, quod quis solet facere, α', 541, 564, β', 116, 796, δ', 372. cf. α', 107. φίλον ἦτορ γ', 31. φίλον καὶ ἦδὺν η', 387. φίλον πατέρα Telemachi se vocat Ulysses δ', 354. φίλον τέκος appellata Helena junior a Priamo seniore γ', 162, 192. φίλα (ἔστι) δ', 345. φίλα ἐρδεῖν τινὶ O. σ', 360. φίλα τέκνα β', 315. cf. ε', 71. φίλα φρονεῖν δ', 219, ε', 116. οὔτι φίλος γ', 11. φίλιτερος λ', 162. φίλιτερον sensu simili τοῦ φίλον φ', 101, χ', 301. πολὺ φίλιτατος πάντων τινι ε', 378.
 φιλοστέφανος C. 102.
 φιλότης, φίλια, γ', 354, δ', 16, η', 302. φιλ. καὶ ἕμερος, h. e. ἕμ. φιλότητος, ζ', 198. φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τέμνειν γ', 73, 256. v. αἰδώς, μίσγεσθαι.
 φιλοφροσύνη ι', 256.
 φιλοψευδής μ', 164.
 φίλος ὄραν καὶ εἶ etc. δ', 347.
 φλεγέθειν σ', 211.
 φλέγειν φ', 13.
 φλέγμα φ', 337.
 φλέψ, ἡ νωτιαία, die Hohlader, ν', 546.
 φλιά O. ρ', 221.
 φλίβειν O. ρ', 221.
 φλόγεος, λαμπρός, ε', 745.
 φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν ν', 330. cf. ν', 39, 53.
 φλοῖος α', 237, V. 272.
 φλοῖστος ε', 322, 469, κ', 416.
 φοβέειν σ', 230. φοβεῖσθαι ὑπὸ τινι σ', 636. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν Νῆας ἀνά γλαφυράς μ', 470. v. ὑπαιθα.
 φόβονδε ἀγορεύειν ε', 252.
 φόβος ἄρηος β', 767. φόβον ποιεῖν τινι μ', 432.
 φοινῆεις δράκων μ', 202.
 φοινικίεις κ', 133.
 φοινικοπύργος O. λ', 123.
 φοίνιξ, color puniceus, δ', 141. φοίνικι φασινός ζ', 219, η', 305.
 φοίνιξ Ἴππος ψ', 454.
 φοίνιξ, palma, O. ζ', 163.
 33

- φοινός A. P. 185.
 φοιτῶν β', 779.
 φοιτιζέσκε h. 26, 8.
 φολκός β', 217.
 φουή κ', 521.
 φόνος, locus caedis, O. γ', 376. φόνος
 αἵματος π', 162. φόνος καὶ κήρ β',
 352, γ', 6. cf. ε', 652. φόνος κ. μοῖρα
 O. φ', 24. κείσθαι ἐν φόνῳ ω', 610.
 φοῦός κεφαλήν β', 219.
 φορβή λ', 562.
 φορέειν α', 238. ἀγλαΐας O. ρ', 245.
 νεκρας O. γ', 437. σώμα B. 47. φο-
 ρῆναι β', 107.
 φορέσκε β', 770, ν', 398.
 φορεὺς α', 566.
 φόρυγξ α', 603. γλαφυρή O. ρ', 262.
 δαιτός ἐταίρη, ib. 271. v. συνήρος.
 φορμίζειν σ', 605.
 φορτίς O. ε', 250.
 φόρτος ἔρωτος B. 85. φόρτου μνήμων
 O. θ', 163. v. ξυνάγειν.
 φερύνιν O. σ', 336.
 φόσ β', 49. φόσ tropice dictum pro
 gaudio seu salute ζ', 6, θ', 281.
 φύσασθε β', 309.
 φράγδην B. 263.
 φραδής. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται
 ω', 354.
 φραδμοσύνη A. D. 99.
 φράδμων ἀνήρ π', 638.
 φράζειν, δεινύναι, M. 442. πέφραδε
 ζ', 500. φράζεσθαι, διανοεῖσθαι, α',
 83. ἔργον τε ἔπος τε ο', 234. φρά-
 ζεσθαι, μὴ — cavere, ne —, ε', 411.
 φράζω καὶ χάζω ε', 440. φρ., ἐνθυ-
 μεῖσθαι, O. ψ', 260. φρ., φυλάσ-
 σειν, O. χ', 129. vide ἀμφίς.
 φραζέσκετο A. P. 169.
 φράσσειν μ', 263. φράσσεσθαι B. 166.
 φρήν. θυμός ἀγροθεῖς ἐς φρένα O.
 ω', 349. κατὰ φρένα α', 555, ε', 406.
 φρένες, διάφραγμα, π', 481. στήθος,
 ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν, O. ι', 301.
 φρένες ἀμφιμέλαινοι α', 103. φρένες,
 νοῦς, α', 115. φρένες ἐσθλαὶ O. β',
 117. φρένας ἐξαιρεῖσθαι τινι ζ', 234,
 ι', 377. φρεσί, prudentia sua, O. θ',
 448. v. ἐξολλύναι, θυμός, χρῆσθαι.
 φρήτηρ β', 362, 3.
 φριξ fluctuum φ', 126. venti η', 63, ψ',
 692.
 φρίσσειν ἔγχεσιν etc. δ', 232, η', 62.
 cf. ν', 349. φρίσσειν νῶτον dictus
 aper ν', 473. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι
 ψ', 599.
 φρονεῖν, μέγα φρονεῖν, μ', 124, ρ', 23.
 putare, γ', 98. reputare, β', 36. sa-
 pere, ψ', 305. φρονεῖν κακὰ τινι π',
 373. cf. ib. 701. v. ἴσα, κρυπτάδια,
 πυκινὰ φρ.
 φρόνις O. γ', 244. Kundschaft, O. δ',
 258.
 φρύγειν, φρύσσειν, E. 14, 4.
 φύγαδε θ', 157, 256. φύγαδε μινᾶσθαι
 π', 697.
 φύγεσκε O. ρ', 316.
 φυγοπόλεμος O. ζ', 215.
 φύειν, nasci, ζ', 149, si nihil infuscatum
 est. φῦειν τρίχας O. κ', 393. φύλλα
 α', 235. φῦειν priore correpta ζ', 148,
 9. cf. λύνειν.
 φύζα, non φρίζα, ζ', 522. ann.
 φυζανική ν', 102.
 φύζω. πεφυζότες φ', 6.
 φυή α', 115.
 φυκίεις ψ', 693.
 φύκος ι', 7.
 φυκτά, φυκτόν, φυγή, π', 128.
 φυλακή η', 371. φυλακὰς ἔχειν ι', 1.
 φύλακος ω', 566.
 φυλακτῆρ ι', 66, 80.
 φύλαξ. φυλάκων ἡγήτορες κ', 181.
 φυλάσσειν, servare, per se dictum ε',
 809. φυλάσσειν δῶμα O. ε', 208.
 νόστιον β', 251. νύκτα O. ε', 465.
 φυλ. ὄρκιον πιστὰ dicti dii, qui per-
 juro ulciscuntur, γ', 280. φυλ. χόλον
 π', 30. φυλάσσεσθαι med. κ', 188.
 πεφυλαγμένου εἶναι ψ', 343.
 φυλή O. ε', 477.
 φυλλός, si forte, O. μ', 357.
 φύλλον α'. 231, 237.
 φύλον, tribus, β', 362, 3. φύλον ἀου-
 δάν O. θ', 481. Ἑλένης O. ξ', 70.
 cf. ib. 183. φύλα γυναικῶν ι', 130.
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων ε', 441. Πε-
 λαγοῶν β', 840.
 φύλοπις αἰνὴ δ', 15, 65, ε', 379. φύλ.
 πολέμου ν', 635.
 φύναι δ', 109. ἐν χερσὶ τινος O. κ', 397.
 φύξηλις ρ', 143.
 φύξιμον O. ε', 359.
 φύξις κ', 311, 447.
 φύρειν ω', 162. φύρεσθαι δακρυόεις
 O. σ', 173.
 φυσᾶν σ', 470.
 φύση, φύσα, σ', 372, 412. cf. M. 114.
 φυσίαν M. 118.
 φυσίζοος αἶα γ', 243.
 φυταλή ζ', 195.
 φυτεύειν fig. Cyrp. 2. κακὸν σ', 134.
 φυτὸν σ', 57.
 φώκη O. δ', 404.
 φωνεῖν α', 200, 333, β', 35 etc. ὅπα
 O. ω', 535.

- φωνή. φωναί πάντων ἀνθρώπων A. D. 162. v. ἀρόηκτος.
 φωρά M. 136.
 φώρη M. 385.
 φωριαμός ω', 228.
 φώς, vir, ε', 634. φώς υἱός τινος δ', 194. v. αἰθρις.
 χ. v. v.
 χάζεσθαι δ', 535. δουρός λ', 539. ὀπίσσω ε', 702. χάζ. τινι κελεύθου μ', 262. χάζ. ὑπ' ἔγγεος ν', 153.
 χαίνειν π', 350, 409. ὡς κέ οἱ αὐθι γαῖα χάνοι ζ', 281. cf. δ', 182. χαίνειν, χαυδάνειν. λέβητα, — τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, ψ', 268. cf. ω', 192.
 χαίρειν α', 158. χαίρειν jussi, quos salutant, α', 334. κεχαρησέμεν ο', 98. κεχαρηώς θυμῷ η', 312. ἐχάρη γ', 23. χαρείη φρένα ζ', 481. χήρατο ξ', 270. κηχάροντο π', 600. κηχάροιτο O. γ', 438.
 χαίρεισκον σ', 259.
 χαιτή, κόμη, κ', 15, ψ', 141. χαιταί Jovis α', 529. equi ζ', 509.
 χάλαζα κ', 6.
 χαλάζειν βίον A. D. 6.
 χαλεπαίνειν β', 378. χαλεπαίνουσα ὄρη χειμερίη O. ε', 485.
 χαλεπός δεσμός ε', 391. λιμὴν O. τ', 189. χαλεπός τινι α', 546, O. ρ', 388. χαλεπή θεοῦ μῆνις ε', 178. χαλέπ' ἄλγεα ε', 384.
 χαλέπτειν O. δ', 423.
 χαλινός τ', 393.
 χαλιφρονεῖν O. ψ', 13.
 χαλιφροσύνη O. π', 310.
 χαλίφρων O. δ', 371.
 χάλκειος. ἀυγή χαλκείη κορυθίων ν', 341. v. αἰχμή.
 χαλκιοθώρηξ δ', 448.
 χάλκειος Ἀρης ε', 704. οὐρανός ρ', 425. ὄψ σ', 222. ὕπνος λ', 241. v. ἦτορ.
 χαλκείφανος ε', 785.
 χαλκεύειν σ', 400.
 χαλκεύς Ἡφαιστος ο', 309. χαλκεύς vocatus aurifex O. γ', 432. cf. ib. ann. ad 425. χαλκήες ἄνδρες δ', 187.
 χαλκῶν O. θ', 273.
 χαλκήϊος δόμος O. σ', 328. v. ὄπλα.
 χαλκήρης γ', 316. χαλκήρες ἔγχος σ', 534.
 χαλκίς, avis, ξ', 291.
 χαλκοβαρῆς λ', 96. ἰός ο', 465.
 χαλκοβατέξ δω' α', 426.
 χαλκογλώχιν μελίη χ', 225.
 χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί η', 41.
 χαλκοκορυστής ε', 699.
 χαλκοπάροχος κυνέη μ', 183.
 χαλκόπους Ἴππος θ', 41.
 χαλκός vocatur hasta γ', 348, 9; lebes aeneus O. θ', 426; securis α', 236, O. σ', 309. χαλκός ὄξυς ε', 821.
 χαλκόνυπος ὠτειλή τ', 25.
 χαλκοχίτων α', 371. v. Ἀχαιοί.
 χαμάδις γ', 300.
 χαμάζε γ', 29.
 χαμαὶ ἐρχόμενοι ἄνθρωποι ε', 442. χαμαὶ πίπτειν, βάλλειν, ἐν κονίησιν δ', 482, ε', 583, 588.
 χαμαιγενής V. 108.
 χαμαιευνάς σῆς O. κ', 243.
 χαμαιεύνης π', 235.
 χαυδάνειν λ', 462, ψ', 742.
 χαυδὸν O. φ', 294.
 χαράδρη. v. κοίλη.
 χαρίεις α', 39. χαρίεντα εἴματα ε', 905.
 χαριέστατος πέπλος ζ', 90. χαριστάτη ἦβη ω', 319.
 χαρίζεσθαι ἄποινα ζ', 49. χάρι. τινος O. α', 140, ρ', 452. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ ε', 243. τιθέναι κεχαρισμένα ω', 661.
 χάρις, gratia, πόνος χαρίεις, ι', 316. χάριον τινός pro χαρίζομενός τινι ο', 743. χάριον φέρειν τιτι ε', 874. ἰδεῖν χάριον ἀλόχου, capere fructum e conjuge, λ', 243.
 χάσμα γίνεσθαι δυσμενέεσσι κ', 193. cf. γ', 51, ζ', 82, ψ', 342. contra χάσμα πόλει κ. παντὶ δήμῳ dictus Hector ω', 706.
 χάσμα δ', 222.
 χαμόφωνον M. 127.
 χαροπός λέων O. λ', 610.
 χᾶσθαι V. 253.
 χαιτέω ι', 518.
 χαιτίζειν ρ', 221. τινός β', 225.
 χέειν ι', 15. χέειν et ἔχειν conf. A. P. 9. χέειν δέσματα χ', 463, O. θ', 278. cf. ib. 282, 297. φωνήν O. τ', 521. χέειν, νίφειν, μ', 281. χέειν χαμάδις φύλλα dictus ventus ζ', 147. ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ π', 385. χεῖσθαι βέλεα θ', 159. χεῖσεται O. σ', 17.
 χεῖη χ', 93, 95.
 χεῖλος χ', 495. χεῖλος, labrum seu margo calathi, O. δ', 132. χεῖλος ἄκρον τάφρου μ', 52.
 χεῖμα O. η', 118.
 χεῖμα ῥόου ποταμός ν', 138. cf. δ', 452, λ', 493.
 χειμέριος β', 294.
 χεῖων, tempestas, φ', 283. πολὺς O. δ', 566.
 χεῖρ et κῆρ conf. v. κῆρ. χεῖρ βαρεῖα, παχεῖα, α', 89, γ', 376, ε', 309. παχεῖα

- Penelopae O. φ', 6. χειρὸς αἰρεῖν τινα α', 323. τιθέναι ἐν χειρὶ παιδῶν α', 446. cf. vñ. ἀπέχειν, ἐπιφέρειν, ἔπος.
- χειρὶς O. ω', 230.
- χειρόν τινα O. ο', 515.
- χειρότερος ο', 513, C. 291.
- χειλιδῶν O. φ', 411, γ', 240, E. 15, 11.
- χελώνη M. 42.
- χέραιος φ', 319.
- χέρεια O. σ', 229.
- χειρότερος β', 248.
- χερῶν α', 114. τὰ χερσίονα α', 576.
- χέρης ἀνήρ α', 80. χέρηα μάχη δ', 400.
- χερμάδιον π', 774, O. κ', 121.
- χερνήτης γυνή μ', 433.
- χερνίπτεσθαι α', 449.
- χέσος δ', 425.
- χεύειν δ', 526. χεύειν, βάλλειν, ι', 215.
- χευομένη φριξ̄ ξεφύρου ἐπὶ πόντου η', 63.
- χηλὸς π', 221.
- χην β', 460.
- χηραμός φ', 495.
- χηρεῖν τινός fig. O. ι', 124.
- χηρός τιнос ζ', 408. χήρη γυνή β', 289, ζ', 432.
- χηροῦν ε', 642. cf. O. χ', 306.
- χηρωστής ε', 158.
- χῆτος, στέρωσις, ζ', 463, O. π', 35.
- χθαμαλὸς O. ι', 25. χθαμαλώτατος ν', 683.
- χθιζὸς α', 424. χθιζά τε καὶ πρωίξα β', 303.
- χθὼν εὐρεία λ', 741. πᾶσα β', 780.
- χθονί et χθόνα conf. ω', 459.
- χιτῶν β', 262. χιτῶν, θώραξ, γ', 359, ε', 736. v. στρεπτός.
- χιτῶν μ', 278. παλύνων ἀρούρας κ', 7.
- χλαίνα β', 183. διπλή κ', 133.
- χλευή C. 202.
- χλοερὸς B. 43.
- χλοῦνης σὺς ι', 539.
- χλωρῆς O. τ', 518.
- χλωρὸς O. ι', 320, 379. χλωρὸς ὑπάλδεις κ', 376. χλωρὸν δέος θ', 77. simili metaphora poëta vetus germanus apud virum illustrem, Josephum de Lassberg, Liedersaal, vol. 3. pag. 159. versu 430.: (Ain sreck ir an das hertz quam —) Si wart noch grüner denn ain graz. v. μέλι.
- χόανον σ', 470.
- χοήν χεῖσθαι O. κ', 518.
- χοίρα O. ξ', 83.
- χολᾶς δ', 526, M. 123.
- χόλος α', 224, 283. χόλος λαμβάνων τινα α', 387.
- χολοῦν α', 78. χολοῦσθαι β', 195. ἐν φρεσὶ π', 61.
- χολωτὸς δ', 241.
- χορῆ O. φ', 407, B. 225.
- χοροήθης h. 19, 3.
- χοροϊτυπή ω', 261.
- χοροϊτύπος M. 31.
- χορόνδε γ', 393.
- χόρος σ', 590. θεῖος O. θ', 264.
- χόρτος αὐλῆς λ', 774, ω', 640.
- χραίσμεν sive χραισμεῖν α', 28, 242. χραισμεῖν τινὶ ὑλεθρον η', 144.
- χραῖσθαι O. θ', 81. τιλὸ O. κ', 492.
- χραῖσθαι, mutuari, B. 185.
- χραύειν ε', 133.
- χρεῖν, χρεῖν, O. θ', 79, A. P. 76.
- χρεῖος, negotium, O. β', 41.
- χρεῖα α', 341, κ', 142.
- χρεμετίζειν μ', 51.
- χρέος, χρεῖος, debitum, O. α', 409, θ', 353. ἀφιστάναί ν', 745. ὀφείλειν λ', 686, 88, 98.
- χρεῶ ι', 75, 197. τίπτε σε χρ.; O. α', 225.
- χρῆ cum accus. personae et genit. rei, qua opus est, η', 109.
- χρητίζειν τινός λ', 835 etc.
- χρηματα et κτήματα conf. O. ο', 13.
- χρησθαι ἀγαθαῖς φρεσὶν O. γ', 266.
- χρ. κ. χατίζειν τινός O. χ', 50. χρεῶ μῆνος ψ', 834. κερημεῖνος τινός cupidus al. rei, O. α', 13.
- χρηστήριον A. D. 81.
- χρηστήριος νηὸς A. P. 71.
- χρεῖν ἀμβροσίη π', 670.
- χρεῖσκε C. 237.
- χροῖη, σῶμα, ξ', 164.
- χρομαδὸς ψ', 688.
- χρόνος. χρόνον, diu, O. δ', 599. χρόνον πολὺν β', 343. cf. ἐπί.
- χρόος, χροῦς, corpus, δ', 130. χροῶ καλὸν ε', 858. v. τέρην.
- χρυσάμπυκτες ἵπποι ε', 358, 363, 720. Ὄρα h. 6, 5, 12.
- χρυσάορος ε', 509.
- χρῦσειος α', 246.
- χρῦσειον perperam scriptum, ut videtur, pro χρυσοῦ, O. λ', 91.
- χρυσῆ Ἀφροδίτη γ', 64.
- χρυσεοπήληξ h. 8, 1.
- χρυσηλακάτος. v. Ἀρτεμῖς.
- χρυσήνιος Ἄρης O. θ', 285. Ἄρτεμῖς ζ', 205.
- χρυσόθρονος Ἄρτεμῖς ι', 533. Ἥρη α', 611.
- χρυσόπτερος Ἴρις θ', 397.
- χρυσόρρασις Ἐρμῆς O. ε', 87, κ', 277. cf. ib. 331.

- χρουσός β', 220. χρουσός dicta aegis θ', 43. χρουσόν ἔχειν, auro ornatum esse, β', 872. cf. ib. 875.
 χρουσούατος Incert. 7.
 χρουσοχόος O. γ', 425.
 χρωός, corpus, δ', 510, κ', 575. χρωός ἀμφ' ὀστεόφιν O. π', 145.
 χυεσθαι fig. ε', 141, O. κ', 415.
 χυσίς φύλλων O. ε', 483, 487.
 χυτή γαῖα, tumulus, ζ', 464.
 χύτρα B. 41.
 χώεσθαι α', 44, 46, 64, 80, 244. et s. χωσαμένη γ', 414.
 χωλός ἕτερον πόδα β', 217.
 χωρεῖν τινος, pro ἀπό τινος, μ', 406. τινί ρ', 101. χωροῦσα γαῖα C. 429.
 χώρα. χώρας ὀλίγη μοῖρα π', 68. χώραι ἀνθρώπων O. θ', 573.
 χώρος, campus, der Kampfplatz, γ', 315. ξυνιέται ἐς χώρον ἓνα δ', 446.
 ψ. v. v.
 ψάμαθος α', 485. ἀλίη O. γ', 33.
 ψαμαθώδης M. 75.
 ψαπαρότριχα μῆλα h. 19, 32.
 ψεδνός β', 219.
 ψευδόγγελος ο', 159.
 ψευδέσθαι δ', 404. ὄρκια πιστὰ ἦ, 352.
 ψεύδος β', 81, 349, γ', 235. οὔτι ψ. ἐμὰς ἀτας κατέλεξας ι', 115., quod etiam hoc modo explicari potest: nihil mendacii de meis noxiis dixisti. v. Matth. §. 409, 1, a. κατέλεξας, ἔλεξας, ut Tatius Jacobs. ed. 106, 19.: κατὰ καταλέγειν ἄρχομαι etc.
 ψευστειν τ', 107.
 ψευστῆς ω', 261.
 ψῆρ π', 533.
 ψῆρις φ', 260.
 ψιὰς αἱματώσεσς π', 459.
 ψιλός. v. ἄρσις. ψιλή ναῦς O. μ', 421. ψιλὸν δέσμα O. ν', 437.
 ψιλόεις κεραυνός O. ω', 539.
 ψύχειν υ', 440.
 ψυχή καὶ αἰὼν π', 453 ψυχή τε μένος τε θ', 123. ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, ψ', 72. ψυχαί ἠρώων α', 3. μάχεσθαι περὶ ψυχῶν O. χ', 245. v. θέειν.
 ψύχος O. κ', 555.
 ψυχρός χαλκός ε', 75. χιών γ', 152.
 ψαμός O. ι', 374.
 ω et o confundi visa O. λ', 173. ω et ou confundi visa M. 109, 110. ω et ou conf. O. φ', 216, B. 50. v. α, ει, η, ο.
 ω et α confundi visa O. λ', 146.
 ὦ saepe neglectum a librariis, O. α', 123. ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ σ', 54. ὦ μοι ἐγὼ σέο — ἀμήχανος O. τ', 363. ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε — π', 433. ὦ πόποι in orationibus ipsorum deorum β', 157, ε', 714, η', 455, θ', 200. cf. α', 254 etc. ὦδε dictum δεικτικῶς σ', 398. ἐμφατικῶς π', 652. ὦδε, ὡς ἔχεις, σ', 392. ὠδίνειν λ', 270. ὠδύνας O. ι', 415. ὠθεῖν, ὠθεῖσθαι, ε', 105, 691, θ', 294. ἀπό τινος ε', 19, 626. θύραζε ἐκ τινος ε', 694.
 ὠθεσε O. λ', 595.
 ωι. v. ou.
 ὦκ' et οὐκ conf. B. 50.
 ὦκα β', 785, γ', 14.
 ὦκιστα O. ζ', 77.
 ὦκιστος ο', 238, φ', 253.
 ὠκύαλος νηῦς ο', 704, O. μ', 182.
 ὠκύμορος α', 417. ὠκυμορώατος α', 505.
 ὠκυπέτης θ', 42.
 ὠκυπόρος α', 421, 488, β', 351.
 ὠκύπτερος ν', 62.
 ὠκύπους ἵππος ε', 732.
 ὠκύροος ε', 598, η', 133.
 ὠκὺς δ', 500, ε', 106 etc. πόδας ὠκὺς α', 58, 149 etc. ὠκὺς οἰστός λ', 478. ὠκέα Ἴρις β', 786, 790, 95.
 ὠλεσίκαρπος O. κ', 510.
 ὠλξ, ἀύλαξ, ν', 707.
 ὠμηστῆς ἰχθύς ω', 82. κύων χ', 67. οἰωνός λ', 454.
 ὠμογέρον ψ', 791.
 ὠμοθετεῖν α', 461, β', 424.
 ὠμος γ', 17. equi ζ', 510.
 ὠμός, crudus, O. μ', 396. ὠμὸν βρώσκειν τινὰ δ', 35. ὠμὸν γῆρας, ἐν ᾧ τίθεται τις O. ο', 357. ὠμὰ κρέα χ', 347.
 ὠμοπάγος ε', 782, η', 256, λ', 479.
 ων. v. ειν. — εν.
 ὠνητὴ μήτηρ O. ξ', 204.
 ὠνον φ', 41.
 ὠνος, ὠνῆ, O. ο', 445.
 ὠρη ἔαρος, εἰαρινῆ, β', 471, ζ', 148.
 ὠρηφόρος C. 54.
 ὠρια πάντα O. ι', 131.
 ὠρίζεσκον M. 58.
 ὠριστος λ', 288, ν', 154 etc.
 ὠς γ', 36. ὠς et ὠι confundi visa π', 522. v. Add. vol. 6. ὠς et ὠς conf. O. δ', 672.

- ὡς et ὄς conf. A. P. 178. ὡς —, ὡς —, ὡσασκε O. λ', 599.
 ξ', 294, υ', 424. ὡς ἀγαθὸν — O. γ', ὡσεὶ ε', 374. ὡσεὶ τε β', 780.
 196. ὡς ἀνέμου πνοιῇ accedens Mi- ὡστε γ', 23.
 nerva ad dormientem Nausicaam O. ὡτειλή δ', 140, 149. οὐταμένη ξ', 518.
 ζ', 20. ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ ὡτῶεις τρίπους ψ', 264.
 χόλος, τ', 16. ὡς ἐπέοικεν O. υ', ὡχεῖν O. λ', 528.
 293. ὡς ἐπιεικὲς τ', 147. ὡς ἕρις — ὄχρος γ', 35.
 ἀπόλοιτο σ', 107. ὡς μὴ — optantis ὡψ. v. ἰδεῖν. εἰσιδέσθαι ὡπά τινος et
 χ', 481. ὡς ὄτε O. λ', 367. ὡς ὄφε- similia ο', 147.
 λον etc. λ', 380. cf. O. α', 217. v. ellipses, καὶ, ὄς.

II. INDEX LATINUS.

- aedificia. v. portarum etc.
aegis descripta β', 447, ε', 738. cf. φ', 401. ejus vis magica ο', 318.
aestimatio litis σ', 507, ann.
aether altior aëre ξ', 288.
agnus albus Soli, niger Terrae, immolatus in sanciendo foedere γ', 103. cf. ib. 246.
agri ter, vel etiam quater, arari soliti, ο', 542.
animarum conditio ap. Inferos ψ', 103. 4.
animi sedes credita esse in praecordiis θ', 201.
aper mactatus in feriendo foedere τ', 197. apri animus fortissimus ρ', 21.
apri irritati descriptio ν', 471—75.
aquila dilectissimus Jovi ales ω', 293.
aquilae visus acerrimus ο', 674—78.
arma apta heroibus ρ', 210. comburi solita cum mortuis ζ', 418. armorum permutatio inter milites et duces ξ', 381.
ars deprendi coria ρ', 389. artes gymnasticae Phaeacum O θ', 103.
artifices publici, nec servi, O. γ', 425.
artium incunabula ap. Graecos, ann. ad σ', 478.
astra apparentia circa lunam θ', 554.
astra nautica O. ε', 272—77.
augurum graecorum status μ', 237—40.
aures abscissae sontibus φ', 455.
bellatoris dotes ο', 641.
bibere aquam fluminis dicti, qui id accolunt, β', 825.
blandimenta servorum O. π', 15—21, ρ', 35.
boreas et zephyrus advocati, tanquam venti vehementiores vel aridiores, praesertim isto tractu, ψ', 195.
bos Minervae immolata λ', 729. boves sacrificandae inauratis cornibus O. γ', 384. boum immolandarum cornua auro obduci solita, κ', 294, O. γ', 432—38.
calvities derisa O. σ', 354, 55.
caestus ψ', 684.
cancri ridicule descripti B. 299—303.
canis marinus O. μ', 96. cani venatico Antilochus comparatus ο', 578. canes conspecta Pallade diffugientes cum gannitu O. π', 162, 63. Telemachum sequentes O. β', 11.
cantores deorum aut heroum res gestas celebrantes inter epulas O. θ', 73. cf. αοιδός.
capite aliquemprehendere amantis σ', 71.
caprificus quaedam insignis ad occidentem Trojae ζ', 433.
captivi manibus pedibusque vincti, cum in servitutem vendebantur, φ', 453.
carne elixa, avibus et piscibus fere abstinebant heroës, O. μ', 330.
castra. v. munitio.
catena aurea Jovis θ', 19.
certamen eloquentiae juniorum in concione ο', 284. certamina aevi heroïci λ', 700.
cestus. v. Veneris.
cibi et potus magnum momentum ι', 705, τ', 161.
circus, alitum velocissimus, χ', 139.
cithara. v. lyra.
cithara et citharoedus sibi invicem respondententes M. 482.
clam concumbentes initio Jupiter et Juno ξ', 295 et sequ.
clavarum usus domi et belli, praesertim aevo heroïco, η', 9.
columba accipitrem fugiens φ', 493. columbae Jovi ambrosiam afferentes O. μ', 63.
columnae, quae coelum et terram distinent, O. α', 53.
coma tonsa, quae mortuo injiceretur, ψ', 46, 135.
concio plerumque sedens, sed stans in re trepida, σ', 246. eam advocandi jus ducum et nobilium α', 54.
concordia domestica pars magna felicitatis O. ζ', 182.
convivae, sumtu suo epulantes ap. reges, O. δ', 621—23.
coronarum usus α', 39 ann.

- corpus percussum prae indignatione, luctu, gaudio μ' , 162. corpora mortuorum cremata α' , 52, ubi v. ann. crines evellens sibi Agamemnon desperans α' , 15.
- deabus comparatae mulieres venustae δ' , 304.
- dei vel deae filii fortiores habiti α' , 50. dentibus frendere iratorum τ' , 365.
- descriptio graphica celeriter euntis ζ' , 117.
- desultori comparatus Ajax σ' , 678.
- dii et homines diversis rerum et personarum nominibus usi β' , 813, 4. dii non palam alter alteri adversantes O. ζ' , 329. ann. dii tres, v. tres dii. deorum occurus perniciosus ν' , 131. oculi fulgentes π' , 645. funesta consilia O. λ' , 275. deorum gratiam magnis opibus praestare, ι' , 116. deorum homines indigi O. γ' , 48. deorum ira metuenda ζ' , 128, π' , 711. laetitia, cum Apollo advenit, A. P. 9—29. mores rudiores α' , 588. ann. deorum omnia plena ap. Hom. α' , 1, 5. deorum pugna ν' , 31 et seqq. deorum quorundam bina nomina α' , 43. victus ϵ' , 341. vis magna α' , 530. v. plagis etc., urbs deorum.
- dextrorsum circumeuntes servi, qui vinum infundebant convivis, O. φ' , 141, 142.
- diei partes significatae rebus, quoque tempore ejus fieri solitis, λ' , 86. ann. dissimulationis osor Achilles ι' , 312, 13. distantia definita O. ϵ' , 400. (τόσσον, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.)
- dolia duo bonorum et malorum apud Jovem ω' , 527.
- donaria templorum O. γ' , 274.
- dormientis graphica descriptio O. δ' , 794.
- dots aliae aliorum ν' , 730.
- electrum, metalli genus, O. δ' , 73.
- epitheta, quae dicuntur perpetua sive ornantia, α' , 12, 14, 17, 26, 36, 122.
- epulae deorum α' , 601. heroum O. σ' , 507.
- equi Achillei Patroclum defientes σ' , 426. equi deorum ν' , 23. júbis aurei coloris ib. 24. equi e stabulo profugientis descriptio ζ' , 506—511. equi magna olim, ut videtur, pars commercii Trojani ν' , 221 ann. equi vento gravidi ν' , 223. v. ibi ann. equorum color expeti solitus fulvus sive rutilus β' , 839, ι' , 407, λ' , 680.
- equitandi ars aevo herōico α' , 513, σ' , 678.
- error librariorum, vel ipsius poetae $\mu\eta\eta\mu\omicron\iota\kappa\omicron\varsigma$, σ' , 515.
- fati vis magna ζ' , 487—89. praeter factum fieri quae dicantur, ν' , 336.
- felicitas populorum sub justo imperio O. τ' , 109—14.
- felle nutritus π' , 203.
- figurae orationis, v. schemata.
- filio adulto cura domus commissa, absente patre, O. α' , 359, 397, 98, 402.
- filii fere deteriores patribus O. β' , 276. filiorum natu majorum magna auctoritas σ' , 204.
- flagrum et stimulus ann. ad δ' , 327. flagrum aptum manui aurigae τ' , 395. cf. v. arma.
- flentes atque lamentantes heroës et dii π' , 433.
- fluvii Troadis μ' , 20—22.
- foeda fugiens Hom. ω' , 19 ann.
- foederum percutiendorum ritus γ' , 292 seqq., 310.
- folia quercus adhibita in sacrificio pro mola deficiente O. μ' , 357.
- formarum magna copia apud Hom. α' , 43.
- formula admonentis α' , 297, δ' , 39. civiliter veniam faciendae al. rei petentis ($\epsilon\lambda$ σὺ κλεῦεις, s'il vous plait) O. α' , 443. formula dicendi ad significandam modicam magnitudinem O. κ' , 94. form. $\epsilon\lambda$ δὲ α' , 524. f. $\epsilon\lambda$ ποτ' ἔην γε γ' , 180. excipiendi hospites O. α' , 170. indignantis δ' , 353. formula narrandi: η δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησεν O. π' , 409 etc. persuadere cupientis δ' , 93, η' , 48. formula, qua quis se amico amicum esse profitetur, δ' , 361. cf. $\chi\theta\iota\zeta\alpha$.
- fratris instar hospes et supplex O. θ' , 546.
- galea ingens Minervae ϵ' , 744.
- genealogiis gaudentes Graeci O. σ' , 242.
- genua prehensa in supplicatione α' , 407.
- gladii longiores ν' , 476, 77, σ' , 711, π' , 115.
- grammatica.
- accentus duplex ejusdem vocis an admittendus sit, quaeritur ann. ad π' , 693. in Add. vol. 6. accentus mutatus appellativorum nominum, cum sunt propria, β' , 704, γ' , 445 etc.
- accus. ap. verba movendi α' , 317, ϵ' , 291. causae α' , 64. accus. duplex eidem verbo junctus π' , 667, σ' , 345, O. ζ' , 224. totius et partis γ' , 438.
- accus. nominum in $\epsilon\upsilon\varsigma$: v. $T\nu\delta\eta$.
- accus. sensu dativi γ' , 417, ζ' , 117, O. α' , 166. accus. temporis γ' , 157, ι' , 470. accusativi usus peculiaris ζ' , 479. pro dativo in verbis $\tau\epsilon\iota\theta\epsilon\alpha$, $\tau\alpha\tau'$ οὐρανός ἐστεφάνωται σ' , 485.

- accusativi duo pro accus. cum genit., ubi totum et pars simul dicuntur, φ', 122.
- adject. masc. pro feminino χ', 480, 494. adverbiorum in εἰ et ἔ exeutium discrimen θ', 511.
- affirmatio fortior negato contrario ι', 70, κ', 113 etc.
- animalia genere fem. dici solita, cum quis in univ. loquitur α', 154.
- apostrophus fere neglectus a librariis φ', 244. cf. ζ', 15. ap. Schol., ι', 386, ν', 4 ann. (v. etiam τ', 402 ann. in Add. vol. 6.), O. ι', 395.
- articulus cum emphasi usurpatus α', 11. art. in numeris et distributione O. β', 277, γ', 299. in verbis ὁ γέρον γ', 109. loco pronominis demonstr. α', 212, 228. et passim. relativi α', 72, σ', 99, O. δ', 721 (τῆς). omissis prisce α', 9, 17, 22. peculiari modo, nec Atticorum, usurpatus O. ρ', 10. articuli usus paulo insolentior λ', 603.
- attractio α', 38, O. λ', 173, ο', 245, ω', 30.
- augmentum omissum α', 4, 34 et passim. saepe additum a librariis detrimento versus, ν', 426.
- comparat. et superlat. confusi O. λ', 482. comparativus sensu positivi α', 52. cf. χ', 301, O. φ', 324.
- concinnitas quaedam junctorum sive oppositorum O. ε', 155. (παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσθ.)
- consonae geminatae α', 64, 76.
- contractio in voce τεμένη O. λ', 184.
- dat. causae O. ν', 357. commodi γ', 424. (τῆ διφρον ἐλοῦσα.) dat. in significando tempore ω', 413. (δυναμική δὲ οἱ ἡὼς κειμένω.) dat. in verbis ἀσμένω εἶναι, ἐλπομένω γίνεσθαι, O. γ', 228. dat. loci π', 153. dat. p. accus. cum praep., quae motum significat, γ', 441, ε', 82, θ', 129. dat. pro eodem cum σύν praep. σ', 403. dat. pro παρὰ sive πρὸς τινος ι', 303.
- deminutiva sensu primitivorum dici visa α', 4, 164. cf. σ', 371.
- digamma Aeolicum α', 47 ann.
- diplasiasmus γ', 71.
- dualis cum plurali confusus η', 306 etc. dualis sensu pluralis ι', 182.
- epitheto subjecta interpretatio ρ', 5. epitheta geminata in salutatione παθητικῶς χ', 216.
- genit. causae θ', 124, 5, λ', 250, ο', 25, 138, 639, χ', 426, 7. genit. duplex ν', 227. genit. explicandus per verba quod attinet η', 409, τ', 105, 111, ω', 68, 725, O. α', 195, β', 404. genit. instrumenti ζ', 331. genit. loci β', 785, 801, ε', 597, ζ', 38, κ', 353, ρ', 572, M. 143. genit. materiae ε', 726, ζ', 248, σ', 574, O. δ', 124, ψ', 289. genit. motum indicans δ', 100, ε', 281, μ', 36 (δοῦρατα πύργων βαλλόμενα). genit. nominis proprii velut occultus in patronymico vel simili verbo ι', 106 (διογενεὺς Βρισήδα κούρην pro Βρισῆος). genit. partis, qua capitur al., β', 316. genit. pro eodem cum praepos. ἀπὸ π', 512, ν', 178. genit. sensu dativi η', 410, ν', 181, ω', 515. (γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη.) genit. temporis: ἡοῦς θ', 469, 524, λ', 691 (τῶν προτέρων ἐτίων), χ', 27.
- negatio duplex emphatica ζ', 130, O. γ', 27. prior intelligenda O. ρ', 115.
- neutra nominum plurali numero constructa cum singulari verborum, secus ac solet Hom., ν', 27, 28.
- nomen et verbum ejusdem stirpis γ', 435, ω', 450. nomen loco pronominis dictum ἐμφατικῶς α', 240, β', 259, ζ', 177, 8, π', 833, ρ', 249, O. δ', 254. nomina repetita ἐμφατικῶς β', 671. nomina rerum et personarum alia ap. deos, alia ap. homines, α', 403. nomina sua propria loco pronominum inferentes ἐμφατικῶς, qui de se ipsi loquuntur, α', 240, π', 833, ρ', 249. nominum propr. formae ἀποκοπήν passae, τ', 392 ann. vide v. deorum.
- nominat. consequentiae ε', 27, κ', 224, 488, π', 317, O. β', 131, etc. nominat. explicandus per verba quod attinet κ', 488, λ', 571, 833. nominat. in verbis ὁμοσσον, ἢ μὲν μοι πρόφρων ἀρήξειν α', 77. nominat. p. vocativo γ', 277.
- oratio recta obliquae succedens hand indicato transitu ψ', 855, O. α', 40.
- persona cum re commixta θ', 1.
- pluralis et dualis promiscue usurpati γ', 210, 341, ε', 239. pluralis pro singulari usurpatus propter magniloquentiam et commoditatem rhythmi θ', 73, O. ζ', 156, ρ', 15. (φιλα pro φίλον), ψ', 30, 77 etc. pluralis una cum singulari usurpatus in eadem persona ν', 257.
- praepositio ad superiora verba simul pertinens κ', 573. (κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς.) praepo-

sitionum plurium cum verbis compositarum mira vis et gratia *ν'*, 352.

pronomem collocatum post nomen proprium ejus, quem quis alloquitur, *τ'*, 181. demonstr. p. relat. prisce *α'*, 79. pronomem repetitum emphatice *κ'*, 238. pronomina *ἐγκλιτικά* et *ὀρθοτονοῦμενα* confusa *θ'*, 450, *κ'*, 378. pronomina intelligenda *γ'*, 370, 373 etc. v. ellipsis.

relativa duo simul illata, quorum posterius epexegetice, (?) 276, 77 etc. sententia causalis priore loco posita *ο'*, 738.

simplicitas vetus in jungendis membris orationis *μ'*, 229.

singul. loco pluralis usurpatus in verbis *τὰ δὲ μέλλει' ἀκούμεν, ὡς ἐτιόν περ, ξ'*, 125.

substant. sensu adjectivi *ξ'*, 217, O. *μ'*, 252. (*δύλον κατά εἶδατα βάλων, pro καταβάλλων ε. δολόεντα*)

urbium quarundam nomina nunc singulari, nunc plurali numero, *ε'*, 543.

verba repetita *ἐμφατικῶς γ'*, 432.

verbalia in *τὸς* sensu activo *λ'*, 649.

verbum. act. pass. et med. confusa, vel promiscue usurpata *ε'*, 545, 6, *π'*, 145, *ω'*, 425. cf. O. *η'*, 6. act. notione medii *η'*, 420, O. *β'*, 346, *δ'*, 750, 59. passivi *ω'*, 244, 663. aoristus consuetudinem indicans *ι'*, 398. in rebus, quae solent fieri, *γ'*, 23, 33, 34. male inferri visus pro imperfecto *ο'*, 29. sensu simili praesentis *ξ'*, 95. aoristi usus post verba cogitandi seu sperandi *γ'*, 28. aoristorum et futurorum pass. infinitivi permixti *γ'*, 28. verbum de conatu, ut ajunt, *ι'*, 164, Odyss. *φ'*, 100. conjugatio periphrastica (*τετληότες εἰμὲν*) *ε'*, 873, *ξ'*, 87. conjunctivus notione futuri exacti Latinorum *α'*, 262. conjunct. et indicat. conf. O. *ν'*, 340. conjunct. in comparatione *ε'*, 161. conjunctivus 1. pers. in re, quam quis fieri vult, *ψ'*, 893. conjunctivus sensu optativi sive imperativi *ζ'*, 479. cf. *γ'*, 166. conjunctivi significatio similis futuri *ζ'*, 459, *κ'*, 62, 63. conjunctivi usus in enuntiativis *ὑποθετικοῖς μ'*, 423 etc. futur. Atticum *θ'*, 378. fut. in dicenda re solita *ι'*, 97, O. *ε'*, 249. in re, quam quis cupit, vel eventuram esse sperat, *ο'*, 186, *ψ'*, 667, 707, 753 etc. fut. sensu imperativi in orationibus parium dignitate *ι'*, 617, *κ'*, 88, 235, 238, *ν'*, 47. futuri usus in sententia

hypothetica A. P. 213, 17. imperf. consuetudinem significans *α'*, 218. imperfectum eleganter usurpatum loco praesentis *π'*, 60, O. *δ'*, 611, *π'*, 420. cf. II. *ι'*, 316, *μ'*, 271. indicat. male illatus pro conjunctivo O. *λ'*, 33. infin. et particip. conf. O. *ξ'*, 124, *ρ'*, 581. infinitivus finem actionis indicans, in quo intelligere solent *ᾧστε, α'*, 8. infin. futuri usurpatus pro praesentis vel aoristi *μ'*, 193, 200. infin. praesentis usurpatus pro praeteriti *ε'*, 639 (*εἶναι pro πεφυκέναι*). infin. sensu imperativi *δ'*, 42, *ι'*, 707, *κ'*, 65, *ο'*, 148, 159, 230; substantivi *ε'*, 253. med. sensu activi O. *ζ'*, 78. medii vis propria *ν'*, 16. optat. in re verisimili *θ'*, 357. Matth. §. 514, 5. optativi in *ομι* exeuntēs, auctore Aristarcho, *η'*, 243, *θ'*, 23, *ι'*, 397. particip. plurali relatum ad *ὄμιλος σ'*, 604. particip. pro infin. usurpatum, si scriptura bene habet, O. *φ'*, 72. perfectum pro aoristo *ζ'*, 285. simili praesentis significatione *α'*, 37. cf. v. aoristus perfecti terminatio in *ᾶσι* (?) O. *λ'*, 303. perfecti usus in re solita fieri *χ'*, 435, 491. plur. verbi ap. sing. nominis collectivi *β'*, 278. cum plurali nominis neutrius *β'*, 36. plusquamperf. (fortasse etiam perf. *β'*, 90) pro aoristo usurpatum in actione celerrima *α'*, 221, *ν'*, 161. pro perfecto vel praesenti *γ'*, 183. praepositio verbalis pro ipso verbo posita posteriore loco *γ'*, 268, *ε'*, 86, *ψ'*, 887. cf. ib. 837 etc. eadem illata pro verbo, in quo insit, verbo simplici posito in superioribus *ε'*, 431. praepositio verbalis, qua pingitur actio, *α'*, 60, 218, *ε'*, 567 etc. praepositiones verbales modo elisae, modo integrae, *ν'*, 262. praesens dictum *ἀορίστως* O. *η'*, 201, *θ'*, 36, 181. praesens et fut. male permixta *χ'*, 67. praesens illatum, ubi aoristum vel perfectum expectes *ο'*, 248. in dicenda re, quam quis conatus haud perfecit, O. *π'*, 432, 463. loco praeteriti in vivida narratione *ζ'*, 388. praesens usurpatum pro futuro emphatice O. *μ'*, 383. in re instante *π'*, 12. verbum notione substantivi *φ'*, 101. verbum plurale constructum cum ejusdem numeri substantivo neutro *η'*, 102. verba simplicia sensu compositorum *ζ'*, 321, *τ'*, 397, O. *ξ'*, 477.

vocales longae conjunctivorum cor-

- reptae α' , 62, 67, 80. vocalis brevis praemissa cognatae longae α' , 31. vocativi forma *Πουλυδάμα* μ' , 231. grammaticis atticissare visi β' , 507 gressus ingentes numinum, velut Neptuni ν' , 20. gruum migratio γ' , 3. guttae sanguinis destillatae in honorem Sarpedonis π' , 459. halitu suo Minerva spiculum Hectoris avertens ν' , 439. hastae duae gestari solitae ab heroibus μ' , 464. hastae longiores ζ' , 319, θ' , 492. manibus heroum aptae, π' , 139. de thoracibus v. γ' , 333. cf. Minervae etc. heroës armati ab heroibus, praesertim vulneratis, ξ' , 379. curru desilientes δ' , 419. fere manibus pedibusque et robore rem gerentes, ν' , 360. horrendum vociferantes, ϵ' , 302, τ' , 41. velut furentes; v. rabies. lacrimantes α' , 357, ι' , 433, ρ' , 700, σ' , 17, 235 etc. heroum *ἀγιστεῖται* λ' , 1, 312, ann., θ' , 272—314. dotes η' , 288, 89. filiae et uxores, ipsaeque deae, hospitibus lavacrum administrantes interdum honoris causa O. γ' , 464, δ' , 252, ϵ' , 264.; quod alias ancillarum officium est. v. O. ζ' , 210 etc. heroum mira virtus ι' , 597. v. simplicitas. hiatus in verbis *ὄν οἱ* β' , 392, ϵ' , 53, σ' , 496, ρ' , 410. v. Heyn. excursu 7. ad α' . homoeoteleuton sedulo usurpatum, ut videtur, O. δ' , 182. homoeoteleuta β' , 87, O. δ' , 62, 63, κ' , 573, 4, λ' , 163, 4 cf. indicem rei metr. v. versus leonini. homo miserrimus animantium ρ' , 446, ϕ' , 463—66, ω' , 525, A. P. 13—16. homine nihil levius praviusque, O. σ' , 130—137. hospites ditati O. γ' , 301. hospites et mendici Jovis in tutela O. ξ' , 59, 60. hospites quomodo habendi sint, O. σ' , 68—74. hospitum cubilia ω' , 644. hospitii jus sanctissimum ζ' , 212—236, ι' , 640, ϕ' , 75. hostium occisorum capita palis fixa σ' , 176, 77. humor dicta Germanis animi affectio, v. verba: modus ille etc. jaculum scipioni comparatus per ridiculum ξ' , 457. ignavi collocati in medio exercitus δ' , 299. igni similem esse manibus ν' , 371. ilices et piceae non facile putrescentes ψ' , 328. imprecandi mala formulae β' , 340, 346. incudes duae alligatae pedibus Junonis suspensae ab Jove in aëre, σ' , 18, 19. infantia stolidi Ajacis minoris ψ' , 474—481. Antinoi O. ϕ' , 290—302. infera loca diis invisae ν' , 65. ingressus deorum per aëra, haud contacto solo, ξ' , 228. vel per summas arbores ib. 285. initialis littera versus detrita O. δ' , 553, ι' , 28. initiatorum mysteriis felicitas C. 479—81. insomnis Achillis descriptio vividissima ω' , 3—13. intelligenda *κατὰ τὸ τοῦτον* ψ' , 800, ann. interlunii festum Apollinare O. ν' , 156, 276—80. interpolationes insignes ad stuporem et audaciam μ' , 350 (v. ann. ad h. l. in Add. vol. 6.), ν' , 658, 59, ϕ' , 354, χ' , 128, ψ' , 805. interpretatio genuinae voci officiens γ' , 241. cf. β' , 705, 731. interpunctio emendata α' , 230, 1, π' , 87, 38 (v. Add. vol. 6.), O. ν' , 47. et p. ironia δ' , 539. iterata verba *ἐμφατικῶς* ν' , 371, 72. jusjurandum datum in ludis de dolo non adhibito ad vincendum ψ' , 441. cf. ib. 581—85. jusjurandum deorum ξ' , 271—76, σ' , 36—40. jusjurandum sceptro sublato κ' , 321, 28. juvenus desiderata η' , 133, λ' , 669, ψ' , 629, O. ξ' , 468. lances aureae Jovis θ' , 69. lavatio diligentius descripta O. κ' , 358—367. leo greges boum invadens σ' , 629—35. leonis voracitas ρ' , 64. leones duo simul praedatum exeuntes ϵ' , 554, ν' , 198 (cf. ibi ann.), σ' , 579. leonum nomine et honorifice et contemtim appellati heroës O. δ' , 740. libatio O. γ' , 338. aqua propter inopiam vini O. μ' , 363. libertas Telemachi O. β' , 316. libertas veterum in culpandis convicioque exagitantis ipsis diis μ' , 164. librarii vulgarem verborum ordinem sectantes O. σ' , 83. ligna caedentium strepitus cum Graecorum pugnantium comparatus π' , 633. linguae victimarum dissecatae O. γ' , 332. locustae fumo et igne necari solitae, ϕ' , 12. lora aurea et argentea in curru Junonis ϵ' , 727. lotus β' , 776. luctus nihil proficiens ω' , 524. luctus

- signa ap. vett. σ' , 23—31. τ' , 284, 85, O. κ' , 53.
- ludi funebres χ' , 162.
- lupis comparati bellatores δ' , 471.
- luscinia O. τ' , 518—21.
- lustratio τ' , 267, ann.
- lusus chororum O. τ' , 564—567.
- lyra 7 chordarum M. 51. diversa a ci-thara, O. α' , 154.
- machinae olim futes explicandi O. κ' , 493.
- magica vis scipionis Neptunii, virgae Mercurialis etc. ν' , 59 ann.
- magicae res apud Hom. ξ' , 214, σ' , 318, ann.
- mandata ad verbum repetita ι' , 264—299, λ' , 203 etc.
- mane surgentes Graeci O. γ' , 404—416, δ' , 306, 7 etc
- mangonium Homericorum stupor incredibilis O. ϵ' , 61.
- manumissio servorum addubitata aevo heroico O. φ' , 209 ann.
- mare et scopuli genuisse dicuntur immiseri cordes π' , 34. mare velut praesagiens ventos ξ' , 17. mare una saeviens cum Neptuno ξ' , 392. mari nihil pejus O. θ' , 138.
- medica ars veterum δ' , 218.
- medici ars praestans λ' , 514. medicorum magnus numerus in Aegypto O. δ' , 231.
- mel adhibitum ad inferias ψ' , 170.
- mendacium officiosum O. η' , 304—307.
- mendici habitus O. ν' , 434—38.
- metrica res. v. res metrica.
- metus Graecorum propter fulmina θ' , 78—81.
- miseria cito senescere faciens homines O. τ' , 360.
- modus epicus dicendi et concinnitas quaedam metrica O. δ' , 632. modus ille cogitandi, quem recentiores vocant *Humor*, ξ' , 234.
- molesti et invisī expositi in insulas O. γ' , 270.
- moly, herba magica, O. κ' , 305.
- mors omnibus communis ι' , 320. mortis mille viae μ' , 326.
- mortalis describitur ν' , 322, 23.
- mortui combusti cum armis suis et ossa lecta η' , 334, O. λ' , 74. mortuis insultare nefas O. χ' , 412. mortuos lugendi tempus ω' , 664.
- mos comam vivendi Fluvii patris ψ' , 141—148. interrogandi hospites mensis remotis O. γ' , 69, δ' , 60 manus lavandi in sacris et conviviis O. κ' , 182. vincendi cistas, antequam serae inventae essent, O. θ' , 443.
- muli Enetorum β' , 852. mulis, molem vehentibus, comparati Graeci, qui corpus Patrocli auferunt, σ' , 742.
- mulierum opera O. η' , 104, 5.
- munitio castrorum η' , 337, 436.
- muscae audacia ρ' , 570.
- necyomantia et inferiorae O. κ' , 516—34. nothorum conditio ap. Graecos O. δ' , 12. nubes aureae diis circumfusae ν' , 523.
- numerus finitus major pro infinito usurpatus ν' , 260. numerus ternarius et novenarius in saepius factis π' , 702. novenarius et duodenarius Homero frequentati α' , 53, β' , 96, ζ' , 174, ω' , 31 ann. numeri ingentis significatio O. ι' , 51. numeri permixti, ut videtur, λ' , 697. numeri rotundi O. δ' , 588. numeri versuum rebus, quae dicuntur, accommodati λ' , 738.
- nuntiorum verba immutata ω' , 134, 175 etc. aliorum quoque magni ponderis, velut ω' , 310.
- nutrices magno honore habitae ap. Graecos O. η' , 8 ann.
- omen malum tonitru η' , 478.
- oratores surgere soliti α' , 53.
- orborum misera sors χ' , 490.
- osculari terram patriam soliti, qui redierant, praesertim post longum tempus, O. δ' , 522, ϵ' , 463.
- ossilegium ψ' , 239.
- oves cito cornutae in Libya O. δ' , 85.
- palus Cephisia. v. Ceph. p.
- parere dictus locus incolas β' , 865.
- pastores Laestryonum redeuntis evocari dicti alios, quibus mane exigenda sunt pecora, O. κ' , 82.
- pater, mater et frater esse dictus Hector Andromachae ξ' , 429.
- pecunia inusitata aevo Homérico, β' , 229.
- pellibus ferarum induti heroës γ' , 17.
- perjurii vitores dii γ' , 276—280.
- pestis α' , 50 seqq.
- pharetra operculo tecta et clausa α' , 45.
- pietas commendata α' , 218.
- plagis castigati dii θ' , 12, 454. ($\pi\lambda\eta\gamma\epsilon\nu\tau\epsilon\ \kappa\epsilon\phi\alpha\nu\nu\omega$).
- plebs maledica O. ξ' , 274.
- populi magna tum auctoritas, α' , 387, σ' , 162 etc.
- portae regiae locus concionis β' , 788.
- portarum et aedificiorum publicorum magnificentia ap. vett. π' , 698.
- praecones α' , 320. eorum sceptrum η' , 277.
- praedones Tyrrenii h. 7, 8.
- praesagia mortis admirabiliter descripta O. ν' , 345—357.
- principia verecunda I. 1, 1.

principium honor in conviviiis δ', 261.
 prisci homines fortiores, μ', 383, 449.
 proœcthesis (προέκθεσις), seu praedictio
 futurorum σ', 63—77.
 proœlii apparatus ν', 126—35.
 pronomina permixta a librariis τ', 287,
 χ', 13, ψ', 70.
 proverbialia.
 ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι ἦ', 282,
 293.
 αἰεὶ θεὸς ἄγει ὅμοιον εἰς ὅμοιον O.
 ρ', 218.
 αἰεὶ νεώτεροι ἀφραδέουσιν O. ἦ',
 294.
 ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν ν', 115.
 ἀμα μῦθος ἐξην, τετέλεστο δὲ ἔργον,
 τ', 242. cf. M. 46.
 amare al., tanquam ex se genitum,
 σ', 358.
 ἀμεινω αἴσιμα πάντα O. ἦ', 310, σ', 71.
 ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος O. σ', 394.
 ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννουχον
 ἐγρήσονται O. ν', 52.
 αὐτὸς ἐφέλλεται ἀνδρα σίδηρος O.
 π', 294.
 Cadmea victoria ann. ad δ', 409.
 δειλαὶ δειλῶν ἐγγύαι O. θ', 351.
 δόσις ὀλίγη τε, φίλη τε, O. ζ', 208.
 ἐν, ἢ δύο O. ξ', 96.
 ἐρνεὶ ἴσος σ', 56.
 ἔχειν, ὡς λίθος ἢ σίδηρος O. τ', 494.
 ἐχθρὸς ὁμῶς ἄδου πύλαις O. ξ', 158.
 ἦλθε, γλυκερὸν φάος; O. π', 23.
 ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς εἶχειν λ', 72.
 ἴστασθαι ἀτρέμας, ὡσεὶ κέρα ἢ σί-
 δηρος O. τ', 211.
 καὶ ἐν πυρὸς νοσεῖν κ', 246.
 κακὸς κακὸν ἠγγιλάξει O. ρ', 217.
 καλᾶμην γινώσκειν O. ξ', 216.
 κηάνει βραδὺς ἄνδρ O. θ', 329.
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοι-
 σιν ὁμοῖοι, κ', 437.
 μεμνησθαι τινοσ ἐν ὄνειρω O. τ', 581.
 ξυνὸς Ἐννάλιος σ', 309.
 οαρίζειν τινὶ ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέ-
 τρης χ', 126.
 ὀλίγον τε φίλον τε α', 167.
 ὅσα φύλλα καὶ ἀνθεα γίνονται ὦρη
 O. ι', 51.
 ὅσα ψάμαθὸς τε κόνις τε ι', 385.
 οὐ κακὸν δειπνεῖν O. ρ', 176.
 οὐ σφι λίθος χρωῖς, οὐδὲ σίδηρος,
 δ', 510.
 οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι μ', 73.
 οὐδ' ἄλλα διδοῖναι τινὶ O. ρ', 455.
 οὐκ ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρης εἶναι
 O. τ', 163.
 οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα O. θ', 329.
 Πάτροκλον πρόφασιν τ', 302.
 πλεόνων ἔργον ἀμεινον μ', 412.

δεχθὲν νήπιος ἔγνω ρ', 32.
 στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν σ', 203.
 ταῦτα Διὶ μελήσει ρ', 515.
 ταῦτ' ἀθεῶν ἐν γούνασι κεῖται ρ',
 514.
 τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαί-
 μονα τέσσα; ann. ad δ', 405.
 ὕδωρ καὶ γαῖαν γίνεσθαι, h. e.
 putrescere, mori, a consequente,
 ἦ', 99.
 χοίρικος ἀπτεσθαι τινοσ O. τ', 28.
 χούσεα χαλκείων ζ', 236.
 ὠκὸν, ὡσεὶ πετρὸν, ἢ νόημα, O.
 ἦ', 36.
 ὦρη μῦθων, ὦρη δὲ καὶ ὕπνου, O.
 λ', 378. cf. sententias.
 pudor mendico inutilis O. ρ', 347. modo
 utilis, modo inutilis, ω', 44.
 pugna Hectoris et Ajacis interrupta
 maxime propterea quod funestum utri-
 que populo eventum videtur habitura
 esse, ἦ', 273. pugnae ferarum de
 aqua π', 825.
 purpura multicolor α', 482. purpurarum
 inficiendarum periti Lydi et Cares δ',
 142.
 rabies heroum ι', 239, 305, φ', 542.
 recte judicantium merces — in urbe Vul-
 cania σ', 507.
 regina imperare visa Cilicibus post ma-
 riti mortem ζ', 425.
 regnare dulce O. α', 392.
 regum honores θ', 162.
 remi dicti alae navium, sed loco suspecto,
 O. λ', 124.
 remiges piscatores. v. ἐρέτης.
 repetita perspicuitatis gratia ν', 548.
 res metrica.
 amphibrachi consilio usurpati, ut vide-
 tur, χ', 141. eorum fabricatores ex-
 agitati φ', 244.
 anapaestus principio versus ι', 5, ρ',
 461, ω', 769.
 caesurae vis, praesertim adjuvante in-
 terpunctione, O. γ', 230, 322, θ',
 224. cf. II. ε', 371.
 hexametri spondiaci O. φ', 15, χ', 175.
 cf. ψ', 221. τὸ ὀλοδάκτυλον σεμνόν,
 iudice Eust., O. ν', 92. τὸ ὑπέρ-
 μέτρον γ', 237.
 ictus metrici et rhythmici vis α', 21.
 proceusmaticus p. dactylo vel spon-
 deo β', 651. cf. ann. ad γ', 357. et
 δ', 135, φ', 59, O. φ', 178, 183.
 syllaba brevis producta ante aspiratam
 (ὄρνιθ' ἄς ὡς, Διὶ ὡς) β', 764, 781.
 cf. γ', 3, ξ', 157, λ', 172 etc. ante
 liquidas: λ', 239. propter comma
 λ', 36. (— βλοσυρῶπις ἐστειφάνωτο),

- si locus incorruptus est; de quo v. Add. vol. 6.
- syllabae 5 breves quomodo collocari possint in hexametro, *v'*, 365.
- tribrachus. v. trochaeus.
- trochaeus et tribrachus pro dactylo vel spondeo usurpatus *α'*, 193, *ε'*, 7, 31, 358, 695, *ζ'*, 12.
- versus Homero haud indignus, quem Alterus reperit in codice Vindob. post O. *μ'*, 133. versus immerito addubitati propter ἀμάοτητα, ut videtur, poetae μνημονικὸν *φ'*, 277, 78. versus imperfecti, ut ap. Virg., *β'*, 393 ann. versus Leoninorum similes *β'*, 484, *μ'*, 86. cf. *ζ'*, 232, *τ'*, 47, O. *ξ'*, 201. versus μειουρος *μ'*, 208. versus μιμητικοὶ *κ'*, 535. versus, quem dicas metricum, nescio cujus male feriat post O. *α'*, 329. in MS. Vindob. versus spondiaci *α'*, 11 ann. spurii *α'*, 265, *β'*, 206. versus trajecti *ε'*, 403, 4, *η'*, 240, 41, *κ'*, 251—53, O. *δ'*, 519 etc.
- vocalis brevis inter duas longas pro longa usurpata *α'*, 193, *β'*, 498. vocalis correpta ante σκ et ζ, *β'*, 465, 634, 824, *ε'*, 36, 49, O. 237, *ι'*, 391. longa geminata metri gratia *α'*, 41. (κοήηνον.)
- rhapsodus canere jussus, argumento proposito, quasi αὐτοσχεδιαστικῶς, more poetarum, quos Itali vocant *improvvisatori*, O. *θ'*, 492.
- rhythmī causa addita visa *α'*, 36.
- risus fictus seu sardonius *ο'*, 101.
- ritus funebres O. *λ'*, 425.
- sacrificia humana an usitata fuerint ap. Graecos aevo heroico, inquiritur ann. ad *ψ'*, 176.
- sagittae venenatae O. *α'*, 262.
- sardonius. v. risus.
- saxi perforati usus pro ancora O. *ν'*, 77. saxa jaculati Diomedes, Ajax, Aeneas, *ξ'*, 410 ann.
- sceptrum sublatum ad obtestandos deos *η'*, 412. per sc. jurabant. v. *α'*, 234.
- schemata grammatica et rhetorica. Alcananicum schema *ε'*, 774.
- anacolutha *ζ'*, 510, 511, *ο'*, 635.
- anaptypodoton *α'*, 136, *ν'*, 63.
- anastrophe praepositionis *δ'*, 97, O. *η'*, 318 etc.
- apostrophe *δ'*, 127, *η'*, 104, *ο'*, 365, *π'*, 20, *ψ'*, 600 etc.
- asyndeton ad significandam celeritatem actionis *δ'*, 89, 327, *ε'*, 169, *λ'*, 197, *ο'*, 239. asyndeton efficacissimum *ζ'*, 295. epexegeticum *θ'*, 73, *ι'*, 70. festinantium *ζ'*, 340, O. *γ'*, 18, *ν'*, 95. patheticum *ρ'*, 51. v. ann. in Add. vol. 6. et cf. *χ'*, 130. ταυτολογικὸν irati *ο'*, 31, 32. αὐξήσεις *κ'*, 6. (πολὺν — ἀθέσφατον.) Boeotium schema, si divinavi, O. *λ'*, 413.
- crasis in verbis *η'* οὐχ *ε'*, 349.
- ecthlypsis cessans variis de causis, *θ'*, 105.
- ellipsis adjectivi ἄλλος O. *μ'*, 62. adverbii μάλλον *α'*, 117, *λ'*, 319, *ρ'*, 331, O. *π'*, 107, *ρ'*, 81. εἰ particulae in verbo ζῶει O. *δ'*, 110. ἐν praepositionis O. *ι'*, 509. (Κυκλώπεισιν.) cf. μέσσω. ellipsis hujus vel cujusdam similis sententiae εἰ μὴ τοῦτο ἦν in verbis *η'* γὰρ ἄν etc. *α'*, 232. ellipsis in ἐέντες *β'*, 774. in ἴση *μ'*, 423. in verbis εἰ δὲ *α'*, 302, *ζ'*, 376. in verbis *η'* προτέρη O. *π'*, 50. in verbis *η'* δὲ καὶ *α'*, 134. in verbis καὶ εἰν Αἰθιο δόμοισι *χ'*, 52. in verbis τί μοι ἔριδος; *φ'*, 360. in vocabulo σιγῆ O. *ο'*, 440. praepositionis in priore verbo O. *α'*, 93. pronominis vel nominis, *α'*, 116, 162, 268; *ζ'*, 255, *η'*, 106, 160, 218, *ι'*, 228, 355, *ν'*, 596, *ο'*, 557, 58 etc. τοῦ δὲ vel similis cujusdam verbi in τίσαι *η'*, 179, O. *μ'*, 378. τοῦ εἰ O. *α'*, 265. τοῦ ἕτερος membro priore orationis *ω'*, 528. τοῦ ἦν *ν'*, 437. τοῦ λέγον *φ'*, 272, O. *μ'*, 339 etc. τοῦ μίαν in verbis ἀδρήστοιο δ' ἔγχευε θυγατρῶν *ξ'*, 121. τοῦ ὁδῶ in ἰῆ *λ'*, 174. τοῦ σὺν in verbis νῆϊ καὶ ἐτάροισιν O. *λ'*, 160. τοῦ τις sive τι *χ'*, 199, O. *ε'*, 400, 427. τοῦ τις vel ἕλαστος *ι'*, 707. τοῦ χειρῶν in ἀμφοτέρησιν O. *λ'*, 593. τοῦ ὡς *ο'*, 622. ellipsis verbi εἶναι *α'*, 167, 174, *ζ'*, 87, *ι'*, 230, O. *δ'*, 206. (τοῖον γὰρ καὶ πατρὸς, intell. εἰς.) verbi μάχη sive ὑσμίνη (*ν'*, 713 etc.) in σταδίη *ν'*, 514. verbi μοῖρα in ἴση *λ'*, 705. verbi ναῦς in *η'* μὲν O. *ν'*, 113. et passim. verbi ὁδὸς *α'*, 276. verbi οἶκος *ω'*, 288, 309. verbi positi vel significati in superioribus *γ'*, 440, *ζ'*, 159, *θ'*, 445, O. *ξ'*, 528. verborum καλῶς ἦν, ἀνεκτὸν ἦν, in ἕως μὲν *μ'*, 141. verborum ὁ μὲν in φεύγων *χ'*, 157. verborum οἱ μὲν, sequentibus οἱ δὲ, *λ'*, 171.
- ellipticum genus orationis. ἀλλ' οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλεῖν etc. *η'*, 242.
- epanalepsis *η'*, 137, 8, *ο'*, 381, *φ'*,

86. epanalepsis *σολοικοφανής ζ'*, 395, 6 (— *Ἡετίανος, Ἡετίων* —) epimone *ι'*, 540, 41, 567, 68, 581, 84, 85, *κ'*, 227—231, 298, *λ'*, 163, 490, *ν'*, 13, *ψ'*, 549, O. *π'*, 118—120.
- euphemismus necis *φ'*, 274.
- hendiadys *β'*, 171, *θ'*, 147, 171, *ν'*, 789, *ξ'*, 198 etc.
- Homericum schema. v. *εἴρεσθαι*.
- homoeoteleuta *γ'*, 421, 22. homoeoteleuton fugiens Hom. *κ'*, 437.
- hypallage O. *β'*, 353.
- hyperbaton O. *ι'*, 534. (*ἐν πῆματα οἰκωφ.*) haud vulgare *ο'*, 344. in oratione perturbati *ν'*, 464. in verbis *ἐναντίον ἢ ἐμάχεσθαι* O. *χ'*, 65. cf. O. *υ'*, 47.
- hyperbole O. *γ'*, 321, 22, *ι'*, 191. *amantis dominum servi* O. *ξ'*, 98—101.
- hysteronproteron *ι'*, 493, O. *δ'*, 203, 411, *ξ'*, 203 etc.
- instrumenti rei dicti pro re ipsa *ι'*, 523.
- junctarum 1. et 3. personarum schema, de quo Grammaticus una cum Ammonio editus ap. Valck. p. 199.: *σολοικίζουσι δὲ περὶ τὰ πρόσωπα, ὡς παρ' Ὀμήρω (ε', 878), Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος, ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.* sed Valck.: „Homericæ figuræ,” inquit, „venustatem, probe perceptam, perite declarat Scriptor vitæ Hom. anonymus p. 309. et 310.“
- κατ' ἀπόφασιν (negati contrarii) *α'*, 330, *π'*, 570.
- litotes *γ'*, 11, O. *η'*, 279.
- onomatopœia *α'*, 46.
- oxymorum. *ἐκὼν ἀέκοντι γε θυμῷ δ'*, 43.
- parechesis O. *ε'*, 263, *ι'*, 415, 460.
- paronomasia *δ'*, 526, O. *δ'*, 754, *ω'*, 465, 66.
- partis pro toto *ι'*, 404.
- Pindaricum schema *ρ'*, 387.
- pleonasmus *ρ'*, 339. *ἐκ praepositionis in verbis ἐξ οὐρανόθεν θ'*, 19, 21. *πρὸς τὸ νοητὸν sive σημαίνουμενον π'*, 281, *ν'*, 84. rei dictae pro persona *ξ'*, 201 etc.
- soloecephanes O. *ι'*, 256. (*ἡμῶν — δευσάντων.*)
- syncope optativorum *ἀποδοῦτε, ἐπιθεῖτε* O. *χ'*, 61, 62.
- synecdoche *λ'*, 15.
- σύνθεσις et παράθεσις*, Grammaticorum verba, de quibus ad O. *η'*, 39.
- synizesis in verbis *εἰλαπίνῃ ἢ O. α'*, 226. v. Add. vol. 6. in verbis *ἐπεὶ οὐδὲ ν'*, 777. cf. O. *δ'*, 352. in *ἡ εἰπέμεναι* O. *δ'*, 682. in *μὴ ἄλλοι* O. *δ'*, 165.
- systole *θ'*, 473, O. *ε'*, 402. (*ξερὸν.*)
- tautologia *ἐυφαιτική φ'*, 238, 477, *χ'*, 52. cf. synonyma.
- tmesis *α'*, 25, 39, 40, 48, *η'*, 204 (*εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ* etc), *η'*, 370 (*ὡς τῶπος περ*), *η'*. 433 (*οὐτ' ἄρ πω*), *ι'*, 195 (*ὡς δ' αὐτῶς*), *ι'*, 247 (*καὶ ὄψε περ*), *λ'*, 377 (*διὰ δ' ἀμπερὶς*) etc. totius dicti pro parte *ρ'*, 51, O. *α'*, 356.
- zeugma *μ'*, 263, 320, *ρ'*, 66, *ω'*, 8, O. *β'*, 272, *ε'*, 197. *zeugmati similis figura ν'*, 71.
- scientiae laus *ψ'*, 315—18.
- scriptura continua fons errorum *χ'*, 492.
- scutum aureum Nestoris *θ'*, 191. scutum fessi herōis excipere soliti sodales seu ministri *ν'*, 710. scuta maxima, spiculaque longissima, requisita et permessa fortissimis *ξ'*, 371. in scutis cubantes milites Graecorum *κ'*, 152.
- securis Ὀδύσεια delincata O. *τ'*, 573, pag. 108.
- sede certa carentium infelicitas O. *ο'*, 343—45.
- senatorum ignavia, ab Hectore accusata, *ο'*, 720.
- sententiae, *γνῶμαι*.
ἀγαθὴ παραίφασις ἐταίρων λ', 793.
αἶν ἀριστεύειν etc. *ζ'*, 203.
εἰς οἰανὸς ἀριστος etc. *μ'*, 245.
μῦθων τε ῥητῆρ' ἔμειναι, πρηκτιῆρὰ τε ἔργων, ι', 443.
οἷη περ φύλλων γενεῆ etc. *ζ'*, 146.
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ β', 204.
πάντων κόρος ἐστὶ ν', 636.
τέλαθι δῆ, κραδίῃ etc. O. *υ'*, 18. cf. proverbialia.
- sepulcri honor magni aestimatus ap. vett., *χ'*, 386.
- servae venustae, certe principum, *χ'*, 442, 49.
- servi degeneres O. *ρ'*, 322, 23. *servorum cubilia* O. *λ'*, 189.
- signa critica C et J ann. ad O. *ε'*, 247.
- silice duriora vel ferrea dicta *μεταφορικῶς* O. *ψ'*, 103 ann.
- simile propter simile omissum *α'*, 170.
- similia similibus adscripta *κ'*, 199.
- similia. simile de canibus, qui aprum vulneratum persequuntur, *ρ'*, 725. de delphino, pisces minores persequente, *φ'*, 22. de desultore *ο'*, 678. de jugo boum arantium *ν'*, 703—7. de leaena, catulos defendente, *ρ'*, 133. de leone,

- qui bovem raptam e grege devorat, ρ', 61—67. cf. π', 487. de leonis pugna cum apro π', 823. de luporum grege cervum devorantium π', 156—63. de mari ad littora fluviique ostium allisi ρ', 263. de mari magis magisque commoto δ', 422. de mari tempestatem velut praesagiente ξ', 17. de nivibus decidentibus, quibus comparantur Graeci prorumpentes adversus Trojanos, duce Achille, τ', 357. de olea eversa vento ρ', 53. de ovibus balantibus inter mulgendum, postquam agnos audierunt, δ', 433. de promontorio, quo torrentes impediuntur, ρ', 747. de rore liquescente in aristis ψ', 598. de rota figulina, quam experitur figulus, σ', 600. de tempestate ν', 795. de torrentibus, qui confluant, δ', 452. de viro, qui rivum ducit, φ', 257. cf. μ', 278, 299, 433, 451, ν', 334, 588 etc.
- simplicitas heroum vestes sudore madidas vento siccantium non exutas λ', 621. simplicitas Homeri, verba sine mutatione repetentis η', 428—432.
- simulacra per foramina portarum ingreditentia O. δ', 802, 838.
- solis radiis comparati equi Rhesi κ', 547. somnia ab Jove missa α', 63. somnia praesaga moriturorum κ', 496. somniorum portae duae O. τ', 562.
- sphaerae coelestis notitia ap. Hom. σ', 485—89.
- sponsa vestibus nuptialibus donans eos, a quibus ducebatur in domum sponsi, O. ζ', 28.
- sponsalia maxima λ', 244, 45.
- spuria O. ω', 1—204.
- stellis venusti comparati ζ', 401.
- sternutationis omen O. ρ', 541.
- stimulus. v. flagrum.
- strata sedilium O. π', 46, 47 etc.
- stupor explicatoris O. κ', 223. librarii O. ι', 482 ann.
- supplicantium gestus α', 407, 500.
- supplices et mendici in limine sedentes O. κ', 62.
- supplicium tergo alligandi aliquem tabulae ignotum Homero O. ζ', 174. supplicia immania veterum O. σ', 86, 87.
- suspicio de deo personato O. δ', 655.
- synonyma, fere illata fortius affirmandi causa, κραδίη καὶ θυμός β', 171, θάνατος κ. πόσιμος β', 359. cf. γ', 6, 101, ζ', 211, η', 3, 232, 37, 279, 290, 387, 447, θ', 452, κ', 44, 52, 550, λ', 443, μ', 46, 236, 244, ν', 11, 784, O. δ', 350, 635, λ', 513, 560, χ', 50, etc. ὑπέσχετο καὶ κατένευσε ν', 368 etc.
- talentum auri σ', 507.
- tauri immolati Fluvii et Neptuno λ', 728. cf. O. γ', 6.
- temperies coeli in Graecia et Italia O. δ', 566 ann.
- terra et coelum communia Croni filiis ο', 193. terrae et maris fines ultimi θ', 477. terram patriam osculantes reversi O. ε', 463, ν', 354 etc.
- testudinum usus magicus M. 37.
- textrices Sidoniae ζ', 289.
- thermarum usus antiquissimus ξ', 6.
- tonitru omen faustissimum ο', 380 ann.
- transposita perperam a librariis δ', 86, O. β', 416—434, δ', 519, 20, θ', 265—474, κ', 513—15, ξ', 103, ο', 295, σ', 153—57, 221, 22, τ', 54—60, φ', 117 (cf. O. β', 180), A. P. 148, M. 106, 280, 400, 410.
- transpositione duorum vocabulorum substitutus versus ρ', 324. cf. β', 811.
- tres dii invocati β', 371.
- tumulus unus constitutus numero militum occisorum proelio η', 336. tumuli, qui pro speculis erant, β', 793. tumulis inimicorum insultantes δ', 177.
- turres portarum, in quibus considentes senatores pugnam inspiciunt, γ', 149, 153.
- ungulas ferratas equorum (*Hufeisen*) Hom. haud novit, θ', 41.
- unus domum remissus nuntius, ceteris necatis, δ', 397.
- urbs deorum ε', 734. urbes sanctae α', 38, 365. cf. β', 625, δ', 103.
- uter. v. ἄσκος.
- uxores Priami plures, more barbaro, ω', 497.
- vates Homericus α', 70.
- vaticinia moribundorum π', 851.
- venti abripietes homines O. δ', 727.
- venus corruptrix mulierum O. ο', 421. venus utilis ω', 130.
- verba alterius repetita irridendi causa δ', 35.
- verba τείνειν et τανύειν frequentata Homero: v. μ', 436, ο', 413, ρ', 543, 547, 736 etc.
- verberibus castigati nonnunquam dii ο', 17.
- versus. v. res metrica.
- versus intercidisse visus post σ', 610.
- versus vel integri vel partim illati ex formula, more rhapsodorum. α', 84, 148, 172, 215, 253, 254, 285, 361, 413, 469, β', 7, 35, 78, 166, 173, 235, 245, 271, 336, 403, 416, 433, 434, 651, 809, 10, γ', 15, 21, 30, 53, 95, 96, 154, 170, 171, 228, 229, 297, 319,

355—60, 389, 395, 413, δ', 20—25, 30, 68, 81, 92, 208, 265, 446—51, ε', 31, 42, 58, 84, 95, 117, 121, 133, 179, 372, 420, 426, 431, 453, 455, 470, 515, 540, 561, 610, 627, 632, 689, 703, 768, 69, 775, 6, 792, 871, ξ', 46—50, 66, 110, 111, 122, 146, 212, 214, 253, 318—320, 406, 420, 447, 485, η', 40, 62, 67, 68, 92, 96, η', 124, 157, 166, 167, 178, 181, 211, 234, 244, 249, 250—54, 259, 308, 315, 319, 20, 21, θ', 31, 41—44, 45, 46, 49, 50, 58, 9, 60—65, 69, 70, 122, 23, 24, 146, 207, 8, 211, 226, 250, 259, 285, 299, 300, 308, 9, 313, 14, 15, 380, 81, 84—95, 400, 453, 456—61, 492—96, 502, 3, ι', 17—28, 29, 35, 65, 66, 79, 96, 174—77, 182, 314, 466, 609, 610, 611, 618, 693—96, 703, 705, κ', 89, 90, 118, 177, 78, 214, 280, 292—94, 298, 302, 378—81, 384, 469, 533, 576, λ', 17—19, 83, 84, 131—35, 175, 210, 211, 218, 275, 76, 287, 329—32, 340, 403, 407, 411, 435, 6, 444, 5, 485, 511, 541, 585, 6, 7, 610, 670, 792, 93, μ', 58, 75, 80, 81, 96, 97, 100, 185, 86, 194, 231, 383, 402, ν', 23—26, 114, 155, 218, 327, 373, 404, 413, 445, 458, 469, 477, 508, 566, 573, 604. 651, 52, 739, ξ', 12, 23, 26, 42, 60, 61, 69, 70, 74, 82, 83, 133, 148, 49, 161, 225, 232, 280, 370, 378, 408, 453, 478, 479, 508, ο', 7, 151, 167, 286, 294, 300, 306, 361, 371, 403, 4, 480—84, 500, 562, 3, 658, π', 19, 60, 112, 130—39, 236—38, 288, 312, 333, 34, 371, 72, 41, 423—26, 439, 40, 457, 462, 478, 498, 527, 549, 578—80, 605, 634, 643, 652, 699, 721, 764, 841, 851, ρ', 3, 50, 76—78, 82, 87, 88, 90, 97, 106, 7, 128, 141, 173, 183—185, 209, 247, 8, 258, 9, 262, 279, 80, 301—3, 314, 5, 366, 479, 80, 516—19, 526—29, σ', 15, 22, 73, 74, 112, 13, 115, 16, 148, 284, 85, 308, 344—48, 365, 66, 384, 426, 27, 463, τ', 29, 46, 155, 161, 224, 252, 3, 266, 275, υ', 176, 196—

98, 343, 393—401, 435, 447, 8, φ', 53, 54, 94, 98, 151, 153, 552, 562, χ', 24, 179—81, 183, 84, 186, 87, 209—212, 267, 69, 342, 3, 361—63, 429, 475, ψ', 17—20, 56—58, 140, 148, 154, 166, 236, 254, 261, 439, 626, 655, 723, 797, 881, ω', 77, 91, 121, 127, 173, 74, 282, 677. Odyss. β', 378, 388, 393, 422—29, γ', 71—74, δ', 45—58, 119, 20, 183, 306—310, ε', 21, 22, 212, 225, 234, 312, 474, θ', 24, 266, 291, 326, ι', 555—65, λ', 139, 252, 351, 52, μ', 304, 308, 323, 24, 392, ξ', 497, ο', 437, 38, 525, 530, 536—38, π', 37—39, ρ', 95, 96, 122—29, 393, 414—16, ρ', 155, 163—65, 565, σ', 108, 109, 170, 189, 304—6, 410, 11, τ', 29, 30, 454, υ', 121, 125—27, 199—201, 268, 69, φ', 161, 62, 202, 350—58, χ', 123—25, 301, 2, 312, 398, ω', 357, 421, 431, 443, 473, 487, 88, A. P. 134, 192, 246, 49, 275—78, 327—30, V. 164, C. 99 etc.

veteres ἐλευθεροστομοῦντες η'. 390. (praeco Trojanus Paridi mortem imprecans apud Graecos.) modesti, sed iidem virtutum suarum sibi conscii, σ', 105, 106, σ', 324.

vinum advehi solitum Graecis bello Trojano e Lemno et Thracia η', 467, ι', 72. vinum vetus O. β', 340. cf. O. γ', 391.

virtus bellica descripta per partes η', 238—41. virtutis maxima potentia ι', 39.

voces altissimae deorum ε', 860, ξ', 148. item Stentoris et Ajacis, ε', 785, ο', 685. voces militum concurrentium similes fluctibus, igni, vento, ξ', 394.

volans Ὀνειρος β', 71.

volutari prae dolore dicti heroēs ω', 165, O. δ', 541.

votorum humanorum celeritas ο', 80—82.

vulnera ex fulmine aegre sananda θ', 403, 4.

vulturum pugna π', 428.

zephyrus velocissimus ventorum τ', 416.

zephyri indoles diversa pro diversis locis et anni temporibus O. δ', 567.

III. INDEX NOMINUM PROPRIORUM ET AB IIS DUCTORUM.

- Ἄβυδόςθεν δ', 500.
 Ἄβυδόςθι ρ', 584.
 Ἄγαμεμνόνεος ψ', 295, 525.
 Ἄγαμεμνονίδης O. α', 30.
 Ἄγχισιάδης ψ', 296.
 Ἄδρηστίνη, h. e. Adrasti filia, ε', 412.
 Ἄζαντις (?) A. P. 32.
 Ἄζειδης β', 513.
 Ἄθηναίη ἀγγελίη ε', 765. ἡῦκομος ζ', 92. cf. Παλλάς.
 Ἄθήνη β', 547. δ', 8 etc.
 Ἄθώως A. D. 33.
 Αἰαίη Κίρκη O. ι', 32.
 Αἰακίδης ι', 191, ρ', 473 etc.
 Αἴας ταχὺς, Oilei fil., κ', 110.
 Αἰγείας et Ἀνγείας confundi visa β', 583.
 Αἰγύπτιος trisyllabum O. δ', 83, 127, 229, ξ', 228 etc.
 Αἶδης ε', 395 et s. v. Orcus. Ἄϊδαο δόμοι χ', 482.
 Αἰθιοπεὺς α', 423.
 Αἰμονίδης δ', 394, ρ', 467.
 Αἰνέας ν', 541.
 Αἰνύθεν δ', 520.
 Αἰολίς Σμύρνη E. 4, 6.
 Αἶς α', 3 etc. κλυτόπαλος ε', 654, λ', 445, π', 625. Ἄϊδος κυνέη, ε', 845.
 Αἰπύτιος τύμβος β', 604.
 Αἶσα καὶ Κατακλῶθες O. η', 197. cf. II. ν', 127.
 Ἀκρισιώνη ξ', 319.
 Ἀκτορίδης π', 189.
 Ἀκτορίωνε λ', 750, ψ', 638.
 Ἀλακκομενηὺς Ἀθήνη δ', 8, ε', 908 etc.
 Ἀλεγνηροίδης ξ', 503.
 Ἀλεισίου κολώνη λ', 757.
 Ἀλκιμίδης O. χ', 235.
 Ἀλοσύδνη O. δ', 404.
 Ἀμαρνηκείδης β', 622, δ', 517.
 Ἀμφιγυήεις σ', 383, 393, 462.
 Ἀνδραϊμονίδης η', 168.
 Ἀνθεμίδης δ', 488.
 Ἀντηνορίδης γ', 122, 3 etc.
 Ἀπειραίη γρηῦς O. η', 8.
 Ἀπείρηθεν O. η', 9.
 Ἀπόλλων ἀργυρότοξος ε', 760. v. ἐκηβόλος etc. Ἀπόλλωνος ἄγγελος κίρκος O. σ', 526.
 Ἀργεάδης π', 417.
 Ἀργεῖη Ἑλένη γ', 458 etc. Ἥρη δ', 8.
 Ἀργεϊφόντης β', 103 etc. εὔσκοπος ω', 24.
 Ἄργος ἰππόβοτον β', 287. v. πολυδίψιον.
 Ἄργυρότοξος per se dictus α', 37, φ', 229.
 Ἄρειον τεῖχος Thebarum δ', 407.
 Ἄρης priore longa in-arsi, brevi in thesi, ε', 592, 94. cf. ann. ad ε', 31.
 Ἄρης, belli studium personatum, der Kriegsgeist, ρ', 210. v. ann. ad eum locum in Add. vol. 6. Ἄρης παλάμαι, Martis manus, γ', 128. cf. Ἴσος, βροτολογίος.
 Ἄρητιάδης O. π', 395.
 Ἀρισβηθεν β', 338.
 Ἀρκάδες ἄνδρες β', 611.
 Ἀρκεισιάδης O. δ', 755.
 Ἄρκτος σ', 487.
 Ἄρουρα β', 548.
 Ἄρτεμις κελαδεινή ν', 70. χρυσηλάκωνος π', 183.
 Ἄσβετος E. 14, 9.
 Ἀσιάδης μ', 140, ν', 759.
 Ἀσκληπιάδης δ', 204, λ', 614.
 Ἄσπαπόνδε δ', 383.
 Ἄτρείδα α', 16.
 Ἄτρείων α', 387. et p.
 Ἀυγητιάδης β', 624.
 Ἄφροδίτη β', 820 etc. χρυσεῖη ι', 389. v. δῶρα.
 Ἀχαιῆς ε', 422, 424, O. β', 101.
 Ἀχαιῖκόν Ἄργος ι', 141.
 Ἀχαιοὶ α', 2 etc. Ἀχαιοὶ dicti Argivi

- δ', 384. Ἀχαιοὶ et Ἀργεῖοι misceri
 visa ν', 42. Ἀχαιοὶ χαλκοχίτωνες ζ',
 454. Ἀχαιοῖς media correpta, si di-
 vinavimus, ψ', 792.
 Ἀχαιῖς γ', 75, O. λ', 165. Ἀχαιῖς γαῖα
 dicta pro Achivis α', 254. Ἀχαιῖδες
 dicti Graeci contentim β', 235.
 Ἀχελῷσιον sive Ἀχελῷον et Ἀχελῷον
 confundi visa ω', 616.
 Ἀψεύδης σ', 46.
 Βοηθοῖδης O. δ', 31.
 Βουκολίδης σ', 338.
 Γαῖα, Γῆ, γ', 104, 278, O. λ', 575.
 Γαιῆος υἱός O. η', 324.
 Γαιήοχος ν', 83. Γαιήοχος κνανοχαίτης
 σ', 174, 201.
 Γαλάτεια, Γαλατεῖα, σ', 45.
 Γεργίνιος Νέστωρ β', 601.
 Γηγενής B. 7.
 Γλανκῶπις per se appellata Pallas θ',
 372, O. ν', 389.
 Γοργεῖη κεφαλὴ ε', 741.
 Γυρτιάδης ξ', 512.
 Δαμαστορίδης π', 416, O. χ', 212.
 Δαρδανίδης γ', 303.
 Δαρδανὴς σ', 339.
 Δαρδανίωνες θ', 154.
 Δάρδανοι, Δαρδάνιοι, γ', 456.
 Δεῖμος et Φόβος, Martis filii, σ', 119.
 Δέλφειος a δήλος duci visum A. P. 319.
 Δεξιᾶδης η', 15.
 Δευκαλίδης ν', 307.
 Δηλιάδες κούραι A. D. 157.
 Δημήτηρ. v. ξανθή, τέμενος. Δημή-
 τερος ἀκτὴ ν', 322.
 Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος β', 407.
 Διόθεν ω', 194.
 Διὸς αἴσα O. ι', 52, λ', 493. δμβρος
 ε', 91.
 Διώνυσος, Διόνυσος, ξ', 325, O. λ',
 324.
 Δουλιχεὺς O. σ', 395, 424.
 Δουλιχίονδε β', 629.
 Δύσπαρις γ', 39.
 Δωῖς C. 122.
 Δωτῶ σ', 43.
 Ἐλλειθνίαι λ', 270.
 Ἐλερεσίη A. D. 32.
 Ἐκάεργος α', 147.
 Ἐκατηβελέτης A. D. 157.
 Ἐκατος α', 385.
 Ἐκηβόλος α', 96, 110.
 Ἐκτόρεος β', 416, κ', 46.
 Ἐκτορίδης ζ', 401.
 Ἐλατιονίδης A. P. 33.
 Ἐλένη κ. κτήματα πάντα (αὐτῆς)
 γ', 70.
 Ἐλευσινίδης C. 105.
 Ἐλικῶνιος ἄναξ ν', 404.
 Ἐλλάς καὶ Ἄργος O. σ', 80.
 Ἐλλησποντος πλατὺς η', 86.
 Ἐνεροι, σ', 188.
 Ἐννοσίγαιος η', 455.
 Ἐνοσίχθων ν', 89, 215 etc.
 Ἐνύαλος tentatum O. ρ', 375. in Add.
 vol. 6.
 Ἐρέβουσφιν ι', 572, C. 349.
 Ἐρεβόσδε O. ν', 356.
 Ἐριννύς O. σ', 234. Ἐριννύες σ', 204.
 Ἐρις δ', 440 sequi, λ', 3, σ', 535. cf.
 Discordia.
 Ἐρμαῖος λόφος O. π', 471.
 Ἐρμείας ε', 390.
 Ἐρμείας ἀνάκητα π', 185.
 Ἐρμῆς ν', 72. οἰοπόλος M. 314.
 Ἐτεοκλήσιος, v. βίη.
 Ἐτεοκρητες O. τ', 176.
 Εὐαιμονίδης ε', 76.
 Εὐηνίνη ι', 557.
 Εὐηνορίδης O. χ', 294.
 Εὐρυμίδης O. ι', 508.
 Ἐχῖναι νῆσοι β', 625.
 Ἐωσφόρος ψ', 226.
 Ζεὺς ἀγίοχος γ', 426. ἀστεροπητῆς η',
 443. Δωδαναῖος π', 233. ἔρκειος O.
 χ', 335. θεῶν ὑπατος κ. ἀριστος τ',
 258. cf. ξ', 213. Ἰδαῖος π', 604. Ζεὺς,
 καὶ Μοῖρα, καὶ Ἐριννύς, transversum
 agentes hominem, τ', 87. Ζεὺς κατα-
 χθόνιος, Pluto, ι', 457. νεφεληγερέ-
 τῆς ε', 736. Ζεὺς ξένιος ν', 624, O.
 ι', 270. πανομφαῖος θ', 249. Πε-
 λασγικὸς π', 233. στεροπηγερέτα π',
 298. ὑψιβρεμέτης μ', 68. cf. Διὸς,
 Διῖ, ὑπατος.
 Ζεφυρίη O. η', 119.
 Ἥλιος γ', 104. Ἥλιος Ἐπερίων sive
 Ἐπεριονίδης O. μ', 133, 176, 263 etc.
 Ἡερίβοια ε', 389.
 Ἥλιος (?) O. θ', 271.
 Ἥνοπίδης ξ', 444.
 Ἥπυτίδης ρ', 324.
 Ἡρακλείδης β', 653.
 Ἡρακλειεῖη βίη λ', 690.
 Ἡοιγένεια χ', 197, ψ', 347.
 Ἡφαιστότευκτα θ', 194.
 Ἡὼς διὰ ι', 662. ἐϋθρονος O. σ', 495.
 Ἡοιγένεια O. β', 1. θεὰ β', 48. καλή
 ι', 706. κροκόπελος θ', 1, ψ', 227.
 Ἡοδοδάκτυλος ι', 706, ψ', 109. Ἡοῦς
 οἰκία καὶ χοροὶ O. μ', 4.
 Θαλυσιαίδης δ', 458.
 Θάνατος κ. Μοῖρα κραταιή π', 384,
 853.
 Θέμιστα accus. ν', 4.
 Θεστορίδης α', 69.
 Θήβη ὑποπλακίη ζ', 397, 416.
 Θεσημιος πόντος ψ', 230.
 Θεσημηθεν ι', 5, 72.

- Θύελλαι ο', 26.
 Θυεστιάδης Ο. δ', 520.
 Ίαιρα σ', 42.
 Ίάνασσα σ', 47.
 Ίάνειρα σ', 47.
 Ίάονες ν', 685.
 Ίασίδης Ο. κ', 282, σ', 443.
 Ίασον Άργος Ο. σ', 246.
 Ίδαία ὄρεα λ', 196.
 Ίδηθεν κατιέναι δ', 475.
 Ίηπαιήων Α. Ρ. 95.
 Ίησονίδης η', 468, 71.
 Ίθακήσιος Ο. β', 25.
 Ίκεταονίδης ο', 546.
 Ίλθιον (?) πεδίων φ', 558.
 Ίλιόθι πρό κ', 12.
 Ίλιον εἶσω α', 71.
 Ίλιος ἰσθ' λ', 196.
 Ίμβρασίδης δ', 520.
 Ίξιονή ἄλοχος ξ', 317.
 Ίοχέαιρα ι', 538, φ', 480.
 Ίππασίδης λ', 426.
 Ίπποτάδης Ο. κ', 2.
 Ίρος ἄϊρος Ο. σ', 73.
 Ίστιή V. 22.
 Ίχναίη Α. Δ. 94.
 Κάδμειοι δ', 388, 391. Καδμείων δ', 385.
 Καδμηΐς h. 7, 57.
 Κάειρα δ', 142.
 Κακοῖλιος Ο. τ', 260.
 Καλητορίδης ν', 541.
 Καλλικολώνη ν', 53.
 Καπανήσιος υἱὸς δ', 367.
 Καῦστριος β', 461.
 Κεάδης β', 847.
 Κελαινεφής per se dictus Jupiter ο', 46.
 Κῆρες θανάτοιο β', 302. cf. μ', 113. 326 etc.
 Κήτειοι Ο. λ', 520.
 Κισσηΐς ζ', 299.
 Κλυτιδης λ', 302.
 Κόρακος πέτρα Ο. ν', 408.
 Κορινθόθι ν', 664.
 Κόωνδε ξ', 255.
 Κόως Α. Δ. 42.
 Κρειοντιάδης τ', 240.
 Κρητες Ο. ξ', 384.
 Κρήτη εὐρεΐα ν', 453. Κρήται εὐρεΐαι Ο. ξ', 201.
 Κρήτηθεν γ', 233.
 Κρονίδης α', 552.
 Κρονίων α', 528. Κρονίωσι altera brevi α', 397. cf. φ', 230.
 Κρόνος ἀγκυλομήτης β', 205.
 Κροννοί Ο. ο', 295.
 Κυανοχαίτης ν', 144.
 Κυθήρεια Ο. θ', 238.
 Κυθήριος ο', 431.
 Κυθηρόθεν ο', 438.
 Κυλλήνιος Ἐρμῆς Ο. ω', 1.
 Κυλλοποδῖαν σ', 371.
 Κύνθιος ὄχθος Α. Δ. 17. cf. ib. 26.
 Κυπρογενής h. 10, 1.
 Λαερτιάδης β', 173, Ο. ι', 19.
 Λαιστρυγονίη Ο. κ', 82.
 Λαιστρυγών Ο. κ', 106, 119.
 Λακωνίς γαῖα Α. Ρ. 233.
 Λαμπεριάδης et Λαμπετιδης confundi visa ο', 526.
 Λαομεδοντιάδης γ', 250.
 Λεκτόν, promontorium Idae, ξ', 234.
 Λεσβίς ι', 129.
 Λητώ α', 9, 36.
 Λιλαήθεν Α. Ρ. 64.
 Λίνος, carmen quoddam sic appellatum, σ', 570.
 Λιταί, Διὸς κοῦραι, ι', 502.
 Λυκήθεν ε', 105.
 Μαιῆς M. 1, 57.
 Μαιμαλίδης π', 194.
 Μαῖρα σ', 48.
 Μάλεια Α. Ρ. 232.
 Μαστορίδης ο', 438. alius Ο. β', 158.
 Μεγάδης π', 695.
 Μεγαμηδείδης M. 100.
 Μελίτη σ', 42.
 Μενουτιάδης α', 307.
 Μερμεριδης Ο. α', 259.
 Μημιστητιάδης ζ', 28.
 Μηονίς δ', 142.
 Μήων, Lydus, ε', 43.
 Μινυήσιος Ο. λ', 283. Μινυήσιος ποταμὸς λ', 722.
 Μινωῖος Α. Ρ. 216.
 Μοῖρα δ', 517, ε', 613. δυσώνυμος μ', 116. κακὴ ν', 602. ὄλοη Ο. ω', 28. θανάτου Ο. β', 100.
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες etc. β', 491.
 Μυκήνηθεν ι', 44.
 Ναυβολίδης β', 518.
 Νεστόρεος β', 54, θ', 113.
 Νεστορίδαι ι', 81, ο', 588, π', 317.
 Νηλητιάδης ξ', 42.
 Νηληΐος Πύλος Ο. δ', 639. Νηληΐος υἱὸς β', 20.
 Νημέρης σ', 46.
 Νίκη h. 8, 4.
 Νότος β', 395.
 Νύμφαι νηΐαδες Ο. ν', 104. cf. ξ', 444. ὄρεστιάδες ζ', 420.
 Νυσσίον (ὄρος) ζ', 133.
 Ὀδυσσηΐος δῆμος Ο. σ', 353.
 Οἰδιπόδης Ο. λ', 270.
 Ὀϊλιάδης ν', 203.
 Οἰνειδης ε', 813.
 Οἰχάλειος β', 596, Ο. θ', 224.
 Οἰχάλιθεν β', 596.
 Ὀλυμπιάς. v. Μοῦσα.

- Ὀλύμπιος appellatus Jupiter κατ' ἐξο-
 χὴν α', 583, 589, ζ', 282, ω', 175.
 Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς α', 580, μ',
 275. Ὀλύμπιοι α', 399. Ὀλύμπια
 δώματα α', 18.
 Ὀλυμπος μαικρός α', 402.
 Ὀνειρος β', 16, 22, 56.
 Ὀνητορίδης O. γ', 282.
 Ὀρμενίδης ι', 448. alius O. ο', 414.
 Ὄσσα, Διὸς ἄγγελος, β', 93. cf. ω',
 413.
 Ὀτρυντείδης υ', 383.
 Οὐλυμπόνδε α', 221.
 Οὐλυμπος α', 44.
 Οὐρανίαινες, dii coelestes, φ', 275.
 Titans ε', 888.
 Οὐτίς O. ι', 366.
 Παιήων ε', 899, 900.
 Παιονίδης λ', 339.
 Παλλάς Ἀθηναίη sive Ἀθήνη α', 200,
 ζ', 311.
 Παναχαιοί β', 404.
 Πανδία h. 33, 15.
 Πανέλληνες καὶ Ἀχαιοί β', 530.
 Πανθοίδης ξ', 450.
 Πανόπη σ', 45.
 Πάρις, Πάριος, γ', 325.
 Παρνησόνδε O. τ', 394.
 Παρνησός A. P. 344.
 Πατρούλεες commendatum ann. ad O.
 ξ', 57.
 Πατροκλῆς λ', 602.
 Πειραιδης dictum p. Πειραιίδης δ', 228.
 Πεισηνορίδης O. α', 428.
 Πέργαμος ἄκρη, ἰεση ε', 446, 460.
 Περικαίσιος β', 831.
 Περσεφόνη αὐγὴ O. λ', 385. ἀγανή
 O. λ', 212, 225, 634. ἐπαινή O. κ',
 491. ejus lucus ib. 509.
 Περσηιάδης τ', 116.
 Πετῆω gen. δ', 338.
 Πηλείδης α', 223.
 Πηλείων α', 197. rana, B. 208.
 Πηληϊάδης α', 1.
 Πηληϊός δόμος σ', 60.
 Πηλιάς μελίη π', 143.
 Πλαγυταί O. μ', 61.
 Πλευρώριος ψ', 635.
 Πόδαργος, equus, ψ', 295.
 Ποιάντιος υἱός O. γ', 190.
 Πολυδέκτης C. 9.
 Πολυθερσείδης O. χ', 287.
 Πολυκτορίδης O. σ', 299.
 Πολυπτημονίδης, nomen fictum, O. ω',
 305.
 Ποσειδάων α', 400. γαιήσοχος, ἐννοσί-
 γαιος, υ', 43. ἐνοσίχθων υ', 34.
 Ποσιδήϊον O. ζ', 266.
 Ποσιδήϊος β', 506.
 Ποταμοί γ', 278.
 Πριαμίδης (prima longa, ut Φυλακίδης
 et alia ejusmodi) β', 817, γ', 356.
 Πρωτῶ σ', 43.
 Πυθῶ ι', 405.
 Πυθαῖδε O. λ', 580.
 Πυλογενῆς βασιλεὺς β', 54.
 Πύλος Νηληϊός λ', 682.
 Ρεῖη σ', 187, ubi v. ann.
 Σαβάατης E. 14, 9.
 Σάμηηδε O. ο', 367.
 Σάμος Θεσηκίη, Samothrace, υ', 12.
 Σιδόνες ψ', 743.
 Σικελή O. ω', 211.
 Σίντιες ἄνδρες α', 594.
 Σκαιαὶ dictum p. Σκ. πύλαι, ut putant,
 γ', 263.
 Σμάραγος E. 14, 9.
 Σμινθεὺς α', 39.
 Σπάρτηθεν O. δ', 10.
 Σύντροψ E. 14, 9.
 Ταλαιονίδης β', 566.
 Ταυταλίδης Cypri 3, 3.
 Τεκτονίδης O. θ', 114.
 Τελαμωνιάδης λ', 7.
 Τελαμωνίος β', 768, θ', 280 etc. Τεῦ-
 κρος ο', 462.
 Τερπιάδης O. χ', 330.
 Τενθραυίδης ζ', 13.
 Τηλεμάχῳ ἐτέρῳ, si divinavi, O. φ',
 216.
 Τηλεφίδης O. λ', 518.
 Τιτῆνες ξ', 279.
 Τριτογένεια δ', 515.
 Τριτογενῆς h. 29, 4.
 Τροία quid fere significet ap. Hom.
 α', 19.
 Τροίη πόλις α', 129.
 Τροίηθε. ἀπὸ Τρ. ω', 492.
 Τρωαὶ ἄλις γ', 384.
 Τρωᾶες α', 509.
 Τρωιάς γυνὴ ι', 139.
 Τρωϊκὸν πεδῖον κ', 11.
 Τρωῖοι ἵπποι, Trois equi, ε', 222.
 Τρωός σ', 127, 179.
 Τρώων pro ἡρώων scriptum, ut vide-
 tur, O. λ', 546.
 Τυδείδης ε', 1.
 Τυδῆος Αἰτάλιος δ', 399. Τυδῆ δ',
 384.
 Τυνδαρίδης h. 17, 2.
 Τλακίδης O. ξ', 206.
 Τπειροχίδης λ', 673.
 Τπειρίων. v. Ἥλιος.
 Τρηνου δῶρον η', 482.
 Τρτακίδης β', 837, 8.
 Φαίηκες ἄνδρες O. ζ', 3.
 Φανσιάδης λ', 578.
 Φειά urbs η', 135.
 Φήρες, Centauri, α', 268, β', 743.

Φηρητιάδης ρ. Φερ, β', 763.

Φθίγηδε α', 169.

Φθίγηφι τ', 323.

Φιλητοριδης υ', 457.

Φόβος δ', 440, ι', 2, λ', 37, υ', 299.

Φοῖβος Ἀπόλλων α', 43, 64 etc.

Φοίνικες ἄνδρες υ', 744.

Φοίνισσα γυνή Ο. ο', 417.

Φραδμονίδης θ', 256.

Φῦξα ι', ε.

Φυλακίδης (prima porrecta) β', 705. cf.

Πριάμίδης.

Φυλείδης β', 628, ε', 72.

Χαλκωδοντιάδης β', 541.

Χαρίτων κάλλος Ο. ζ', 18. Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι κόμαι, h. e. Χαρίτων κόμαις, ρ', 51.

Χάρυβδεις δια Ο. μ', 104, 235.

Ἐμοδάμους Ε. 14, 10.

Ἐραι ἔνφρονες Α. Ρ. 17.

Ἐρεθίνα α', 48.

Abantes β', 536, 541, 2.

Abarbarea Najas ζ', 22.

Abas ε', 148.

Abii υ', 6.

Ablerus Troj. ζ', 32.

Abydeni equi Priami δ', 500.

Abydus β', 836. Thrax β', 844. Troj. β', 823, λ', 60.

Acamas β', 823, π', 342.

Acastus Ο. ζ', 338.

Acessamenus Troj. φ', 142.

Achaei β', 684.

Acheron Ο. κ', 513.

Achilles armis Vulcaniis sublatus, velut alis, τ', 386. factis verbisque durissimus φ'. 116—127. fidibus canens ι', 186. flavus ψ', 141. iracundus λ', 649, 53, 54. nectare et ambrosia recreatus τ', 347. mortem pro nihilo ducens Achilles σ', 115—21. puer in bellum missus ι', 440. velocissimus υ', 324, 25, ψ', 792. Achillis fata duplicia ι', 410. hasta π', 140—44. scutum σ', 478. venustas β', 674, π', 798, ω', 630. v. insomnis, mortem.

Acroneos Ο. θ', 111.

Actor β', 513 etc.

Actoris Ο. ψ', 228.

Adamas Troj. μ', 140, υ', 560.

Admetus β', 713.

Adrastea urbs β', 828.

Adrastus β', 572. Trojanus β', 830.

Adreste Ο. δ', 23.

Adrestus Troj. ζ', 37, π', 694.

Aeacida β', 860, 874.

Aeaea ins. Ο. κ', 135.

Aëdo ap. Eust. ad Ο. τ', 518.

Aeetes Ο. κ', 137.

Aegae θ', 202.

Aegaeon α', 404.

Aegialea, Diomedis uxor, ε', 412.

Aegialus β', 855.

Aegilips opp. β', 633.

Aegina β', 562.

Aegion β', 574.

Aegyptius Ο. β', 15.

Aegyptus ditissima Ο. δ', 127. Aegyptus fl., h. e. Nilus, Ο. δ', 581 etc.

Aeneas β', 820. a Neptuno ablatus per aërem υ', 325. rex Trojanorum futurus υ', 307. Veneri carissimus; quem tamen projicit vulnerata, ε', 343, 378.

Aeneae cum Priamo intercedens simultas υ', 460. Aeneae genus υ', 215. spes Trojae regnandi significata υ', 180. v. Hector.

Aenius Troj. φ', 210.

Aeolia, insula natans, Ο. κ', 1, 3.

Aeolion Α. D. 37.

Aeolus Ο. κ', 2.

Aepea opp. ι', 152.

Aesagea sive Aegagea, m., Α. D. 40.

Aepy β', 592.

Aesculapius β', 731, δ', 194, λ', 518.

Aesepus fl. β', 825 etc. Troj. ζ', 21.

Aeson Ο. λ', 258, Νόστ. 1.

Aesyetes senex β', 793.

Aesyme opp., θ', 303.

Aesymnus λ', 303.

Aethe, equus, ψ', 295.

Aethices β', 744.

Aethiopes. festum ap. eos α', 423.

Aethon, nomen fictum, Ο. τ', 183.

Aethra γ', 144.

Aetoli β', 638. v. Curetum.

Agacles π', 571.

Agamede λ', 741.

Agamedes Α. Ρ. 119.

Agamemnon ignaviae accusatus ι', 39. magnifice descriptus β', 478 seqq. ejus potentia α', 277—81, β', 108, 576—80, ι', 38, 69, 160. cf. γ', 166—70. crudelitas ζ', 53—60. sceptrum avitum β', 101.

Agapenor β', 609.

Agasthenes β', 624.

Agastrophus Troj. λ', 338.

Agathon Troj. ω', 249.

- Agelaus, Ageleos, λ' , 302. alius O. ν' , 320, χ' , 131. Troj. ϑ' , 256.
 Agenor δ' , 467. Troj. λ' , 59, φ' , 579.
 Aglaïa, Nirei mater, β' , 672.
 Agrius ξ' , 117.
 Ajax β' , 557. asino comparatus λ' , 558. haud stolidus apud Hom. η' , 289. lacrimans ϱ' , 648. nil nisi lucem petens ab Jove ϱ' , 645. Ajacis laus ϱ' , 279, 80. oratio cum Achille libera et benevola ι' , 624. scutum turri simile η' , 219. Ajax Oïlei fil. β' , 527. ejus immane factum, cum Imbrii abscissum caput hostibus projecit, ν' , 202. mors O. δ' , 509. Ajaces duo concordissimi ν' , 701—8.
 Aïdoneus ν' , 61, C. 2.
 Alastor δ' , 295, ϑ' , 332. Alastor alius atque ille, qui memoratur δ' , 295, ε' , 677.
 Alcandre O. δ' , 126.
 Alcathous μ' , 93.
 Alcestis β' , 715.
 Alcimedon π' , 197.
 Alcimus idem atque Alcimedon τ' , 392, ω' , 474.
 Alcinoi hortus O. η' , 112—131.
 Alcippe O. δ' , 124.
 Alcmaeon O. σ' , 248.
 Alcmaon μ' , 394.
 Alcmena ξ' , 323, O. β' , 120, λ' , 265.
 Alcyone ι' , 562.
 Alector O. δ' , 10.
 Aleïus campus ζ' , 201.
 Alesion β' , 617.
 Alitherses O. β' , 157.
 Aloëus ε' , 385, O. λ' , 304.
 Aloïdae. v. Otus.
 Alope opp. β' , 682.
 Alphéus fl. β' , 592, ε' , 545.
 Altes φ' , 85.
 Althaea ι' , 555.
 Alus oppidum β' , 682.
 Alyba opp. O. ω' , 302.
 Alybe β' , 857.
 Amarynceus ψ' , 630.
 Amazones γ' , 189, ζ' , 186.
 Amisodarus π' , 328.
 Amnisus O. τ' , 183.
 Amopaon ϑ' , 275.
 Amphialus O. ϑ' , 114.
 Amphiclus Troj. π' , 313.
 Amphidamas κ' , 269. alius cognominis, quem puerum puer Patroclus occidit invitus ψ' , 87.
 Amphigenia β' , 593.
 Amphiloachus O. σ' , 248.
 Amphimachus β' , 620.
 Amphimachus Car. β' , 870.
 Amphimedon O. χ' , 242.
 Amphinomus O. π' , 351.
 Amphion O. λ' , 261. alius O. λ' , 282.
 Amphion Athen. ν' , 692.
 Amphithea O. τ' , 416.
 Amphitrite O. μ' , 60.
 Amphitruo O. λ' , 265.
 Amphius Troj. ε' , 612.
 Amphoterus Troj. π' , 415.
 Anyclae β' , 584.
 Amydon urbs β' , 849, π' , 288.
 Amyntor ι' , 448, κ' , 266.
 Amythaon, Crethei fil., O. λ' , 258.
 Anabesineos O. ϑ' , 113.
 Ancaeus β' , 609, ψ' , 635.
 Anchialus ε' , 609. alius O. α' , 180, ϑ' , 112.
 Anchises β' , 819, V. 53.
 Andraemon β' , 638, ν' , 216.
 Anemorea β' , 521.
 Antea ζ' , 160.
 Antenor γ' , 148 etc.
 Anthea opp. ι' , 151.
 Anthedon β' , 508.
 Anthemion δ' , 473.
 Anticlea O. λ' , 85.
 Antilochus ε' , 565 etc. junior ceteris heroibus σ' , 568. servatus a progenitore Neptuno ν' , 554.
 Antimachus Troj. λ' , 123.
 Antinous et Eurymachus, principes procorum Penelopae, O. σ' , 64, 65.
 Antiope O. λ' , 259.
 Antiphates O. κ' , 106. Melampodis fil., O. σ' , 242. Troj. μ' , 191.
 Antiphonus Troj. ω' , 250.
 Antiphus β' , 678. Ithacensis O. β' , 19. Maeon β' , 864. Troj. δ' , 489, λ' , 101.
 Antron β' , 697.
 Aphareus ι' , 83, ν' , 478, 541.
 Aphedas, nomen fictum, O. ω' , 305.
 Apisaon λ' , 578, 82.
 Apollo $\alpha\kappa\rho\sigma\epsilon\kappa\delta\omicron\mu\eta\varsigma$ A. D. 134. $\Delta\epsilon\lambda\phi\acute{\iota}\nu\iota\omicron\varsigma$ A. P. 318. $\xi\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma$ η' , 83. $\kappa\omicron\upsilon\sigma\omicron\tau\omicron\rho\acute{\omicron}\varphi\omicron\varsigma$ O. τ' , 86. $\tau\iota\lambda\varphi\omicron\upsilon\sigma\sigma\iota\omicron\varsigma$ A. P. 209. $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\alpha}\omega\omicron\varsigma$, $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\alpha}\omega\varrho$, A. D. 123, A. P. 218. cf. $\lambda\alpha\gamma\upsilon\omicron\sigma\omicron\tau\omicron\chi\omicron\varsigma$.
 Apollo et Diana auctores habitus mortis subitae atque immaturae, ζ' , 205, τ' , 59. cf. α' , 43. ann., et ib. 50, ω' , 758. Apollinis templum in arce Trojana ε' , 446 seqq., 512. cf. π' , 515.
 Araethyrea β' , 571.
 Arcades η' , 134.
 Arcadia β' , 603.
 Arcesilaus β' , 495.
 Archelochus Troj. β' , 823, ξ' , 464.
 Archeptolemus Troj. ϑ' , 311.
 Areilycus ξ' , 451. Troj. π' , 308.
 Areithous η' , 8. Thrax ν' , 487.
 Areithoi fil. cognominis η' , 137.

- Arene opp. β' , 591, λ' , 723.
 Areon equus ψ' , 346.
 Aretaon Troj. ζ' , 31.
 Arethusa, fons Ithacae, O. ν' , 408.
 Arete O. η' , 54.
 Aretus O. γ' , 414. Troj. ρ' , 494.
 Argisa β' , 738.
 Argos Pelasgicum β' , 681. Argos Sparta
 et Mycenae tres urbes Junoni carissi-
 mac δ' , 52.
 Argus, canis Ulyssis, O. ρ' , 292.
 Ariadne σ' , 592, O. λ' , 320. cf. Oe-
 dipi etc.
 Arima, τὰ Ἀριμα, β' , 783.
 Arion Theb. 2.
 Arisbas ρ' , 345.
 Arisbe β' , 836.
 Arne opp. β' , 507.
 Arsinous λ' , 626.
 Artacie O. κ' , 108.
 Artepibulus, mus, B. 264.
 Artophagus, mus, B. 213.
 Arybas, Sidonius, O. σ' , 426.
 Asaeus λ' , 301.
 Ascalaphus β' , 512.
 Ascania β' , 864.
 Ascanius β' , 863.
 Asias heros β' , 461.
 Asine β' , 560.
 Asius Troj. β' , 837, 8, π' , 717.
 Asphalion O. δ' , 216.
 Aspledon β' , 511.
 Assaracus ν' , 232.
 Asteris ins. O. δ' , 846.
 Asterium β' , 735.
 Astropaeus Troj. μ' , 102, ρ' , 217. alius
 fortasse φ' , 140.
 Astyalus Troj. ζ' , 29.
 Astyanax, v. Scamandrius.
 Astynous Troj. σ' , 455.
 Astyoche β' , 513.
 Astyochea β' , 658.
 Astypylus Troj. φ' , 209.
 Athenae β' , 546, O. η' , 80.
 Athenienses β' , 551, 558, δ' , 328.
 Athos, Ἀθῶς, m., ξ' , 229.
 Atlas O. α' , 52.
 Atreus β' , 23, 105, 6.
 Atridae β' , 762 etc. Atridarum potentia
 O. δ' , 174.
 Atrytone β' , 157.
 Atymnius Troj. π' , 317. v. Mydon.
 Augeae β' , 532.
 Aulis β' , 496.
 Aurorae equi O. ψ' , 244—46, qui tamen
 locus suspectus est.
 Autolyclus κ' , 267, O. λ' , 85. ejus ve-
 natio in Parnasso O. τ' , 392.
 Autonoe, serva, O. σ' , 182.
 Autonous λ' , 301. Troj. π' , 694.
 Autophonus δ' , 395.
 Axius fl. β' , 849 sequi.
 Axylus ζ' , 12.
 Bacchi nutrices expulsae a Lycurgo, ζ' ,
 132.
 Bathycles π' , 594.
 Batiea β' , 813.
 Besa β' , 532.
 Bias δ' , 296, ν' , 691. Troj. ν' , 460.
 Bellerophonates ζ' , 155.
 Bienor Troj. λ' , 92.
 Boagrius fl. β' , 533.
 Boebe β' , 712.
 Boebeis palus β' , 711.
 Boeoti β' , 494.
 Borborocoetes, rana, B. 228.
 Borus ϵ' , 44, π' , 177.
 Briareus α' , 403.
 Briseïdos pulcritudo τ' , 282, 86.
 Brises α' , 392.
 Bryseae β' , 583.
 Bucolion ζ' , 22.
 Budeum (Βούδειον), opp. π' , 572.
 Buprasion β' , 615.
 Cabetes opp. ν' , 363.
 Caeneus α' , 264, β' , 746.
 Calaminthius, rana, B. 226.
 Calchas α' , 69.
 Calesius Troj. ζ' , 18.
 Caletor Troj. σ' , 419.
 Calliarus β' , 531.
 Callichorus C. 272.
 Callidice C. 109.
 Calliope h. 32, 2.
 Callithoë C. 110.
 Calydnæ insulae β' , 677.
 Calydon β' , 640.
 Calypso O. α' , 51.
 Camirus β' , 656.
 Cane, prom., A. D. 35.
 Capaneus β' , 564.
 Capys ν' , 239.
 Cardamyle opp. ι' , 150.
 Cares. v. purpurarum etc.
 Caresus fl. μ' , 20.
 Carpathus seu Crapathus, ins., β' , 676,
 A. D. 43.
 Garystus β' , 539.
 Cassandra ω' , 699.
 Castianira δ' , 304.
 Castor, nomen confictum, O. ξ' , 206.
 Castor et Pollux γ' , 237.
 Casus opp. β' , 676.
 Caucones κ' , 429, O. γ' , 366.
 Cebrenii E. 10, 4.
 Cebriones Troj. δ' , 317, λ' , 521.
 Celadon fl. η' , 133.
 Celeus C. 96.
 Cenaeum prom. A. P. 42.
 Centauri. v. Lapitharum etc.

- Cephallenes β' , 631.
 Cephisia palus, quae post Copais ap-
 pellata est, ε , 709.
 Cephisus fl. β' , 522, 3.
 Ceres ξ' , 326.
 Cerinthus β' , 538.
 Chalcis opp. Elidis O. o', 295. Euboeae
 β' , 537.
 Chalcon π' , 594.
 Charis, altera uxor Vulcani, σ' , 382.
 Charites, Veneris ministrae ε' , 338.
 Charops Troj. λ' , 426.
 Charopus β' , 672.
 Chersidamas Troj. λ' , 423.
 Chimaera ζ' , 179. enutrita ab Amiso-
 dario π' , 328.
 Chiron π' , 143.
 Chius coecus, suavissimus tum poetarum,
 A. D. 169—173.
 Chius ins. O. γ' , 170. beatissima A.
 D. 38.
 Chloris O. λ' , 280.
 Chromis, Chromius, β' , 858, ρ' , 218.
 Chromius δ' , 295, O. λ' , 285. Troj.
 δ' , 274.
 Chrysa opp. α' , 37.
 Chryses α' , 11.
 Chrysothemis i' , 145.
 Cicones β' , 846.
 Cilices ξ' , 415.
 Cilla opp. α' , 38.
 Cimmerii O. λ' , 14.
 Cinyras λ' , 20.
 Circe E. 14, 15. Circes famulae Nym-
 phae O. κ' , 348.
 Cissus Thrax λ' , 223.
 Clarus, opp., A. D. 40, h. 9, 5.
 Cleonae β' , 570.
 Cleopatra i' , 556.
 Clesidice C. 109.
 Cletus, Clitus, O. o', 249. Troj. o',
 445. Cletum amans Aurora O. o', 250.
 Clymene O. λ' , 325. cognominis ancilla
 Helenae γ' , 144.
 Clymenus O. γ' , 452.
 Clytius γ' , 147, v' , 238. Troj. o', 419.
 Clytoneus O. δ' , 119.
 Cnidus ins. A. D. 43.
 Cnissodictes, mus, B. 235.
 Cnossus β' , 646.
 Cocytus O. κ' , 514.
 Coeranus ε' , 677.
 Coeus A. D. 62.
 Comici cujusdam verba restituta apud
 Eust. ann. ad O. ω' , 7.
 Copae β' , 502.
 Copreus o', 638.
 Corinthus β' , 570.
 Coronea β' , 503.
 Coronus β' , 746.
 Corycus, prom., A. D. 39.
 Cos ins. β' , 677, ξ' , 255.
 Crambophagus, rana, B. 220.
 Cranaë ins. γ' , 445.
 Crapathus. v. Carpathus.
 Crataeis O. μ' , 124.
 Craugasides, rana, B. 246.
 Creon O. λ' , 268.
 Creta β' , 649. ejus descriptio O. τ' ,
 172—78.
 Cretes β' , 645. musica clari A. P. 341.
 Cretheus O. λ' , 236.
 Crethôn ε' , 542.
 Crisa β' , 520, A. P. 92, 105.
 Crisaei A. P. 269. cf. ib. ann. ad 362.
 Critici hallucinantes α' , 47.
 Criticorum Alexandri mirum quoddam
 judicium O. δ' , 142.
 Crocylea β' , 633.
 Croesmus o', 523.
 Cromna β' , 855.
 Cronus δ' , 478. Croni et Rheae filii
 tres o', 187.
 Cteatus β' , 621.
 Ctesippus O. v' , 288.
 Ctesius O. o', 414.
 Ctimene O. o', 363.
 Curetum et Aetolorum bellum i' , 529.
 Cyclopus terra vicina insula, caprarum
 plena, O. i' , 116—141.
 Cydones O. γ' , 292, τ' , 176.
 Cyllene β' , 603.
 Cyme E. 1, 2.
 Cynus β' , 531.
 Cyparisseis β' , 593.
 Cyparissus β' , 519.
 Cyphus β' , 748.
 Cyprus ins. O. o', 442.
 Cypseli arca λ' , 248 ann.
 Cythera ins. o', 432.
 Cyturus β' , 853.
 Daedalus o', 592.
 Daetor Troj. δ' , 274.
 Danaë ξ' , 319.
 Danaï α' , 56.
 Dardania v' , 216.
 Dardanii β' , 819.
 Dardanus v' , 215.
 Dares ε' , 9.
 Deïcoon ε' , 534.
 Deïochus o', 341.
 Deïopites Troj. λ' , 420.
 Deïphobus μ' , 94.
 Deïpyrus i' , 83.
 Delphicum templum, a Trophonio et
 Agamede aedificatum, i' , 404. ejus
 templi divitiae ib.
 Demo C. 109.
 Democoon δ' , 499.

- Demodocus O. δ' , 44. Musae carus, sed ab ea excoecatus, ib. 63, 64.
Demoleon Troj. ν' , 395.
Demophoon C. 234.
Demoptolemus O. χ' , 242.
Demuchus Troj. ν' , 457.
Desenor Troj. ρ' , 217.
Deucalion ν' , 451. Troj. ν' , 478.
Dexenor, mus, B. 218.
Dia ins. O. λ' , 324.
Diana venationem docens ϵ' , 51. verberata ab Junone ϕ' , 491.
Diocles, ϵ' , 542, O. γ' , 488. alius C. 153.
Diomede ι' , 665.
Diomedes β' , 563. Diomedem magis quam ipsum Achillem timuisse dicuntur Trojani ζ' , 99.
Dione, mater Veneris, ϵ' , 370, 381.
Diores β' , 622.
Discordiae descriptio magna δ' , 440—443.
Dius ω' , 251.
Dmetor O. ρ' , 443.
Dodona β' , 750.
Dolichus C. 155.
Dolius O. δ' , 735.
Dolon Troj. κ' , 314.
Dolopes ι' , 484.
Dolopion ϵ' , 77.
Dolops λ' , 302. Troj. σ' , 525.
Dores Cretici O. τ' , 177.
Dorion β' , 594.
Doryclus Troj. λ' , 489.
Dotius campus h. 16, 3.
Dracanus prom. h. 27, 1.
Dracius ν' , 692.
Dryades V. 258—273.
Dryas α' , 263.
Dryops h. 19, 34. Troj. ν' , 455.
Dulichium β' , 625.
Dymas Troj. π' , 718. alius O. ζ' , 22.
Dyme, opp., A. P. 248.
Echecles π' , 189.
Echeclus Troj. π' , 694, ν' , 474.
Echemmon ϵ' , 160.
Echephron O. γ' , 413.
Echepolus Troj. δ' , 458. alius ψ' , 296.
Echetus rex O. σ' , 85.
Echinades ins. v. *Ἐχίναι*.
Echius, Mecistei pater, θ' , 332. alius σ' , 339.
Echius Troj. π' , 416.
Edothea O. δ' , 366.
Eeriboea ϵ' , 389.
Eetion α' , 366. Imbrius ϕ' , 43.
Eines, pagus, β' , 561.
Eioneus κ' , 435. alius η' , 11.
Elasus Troj. π' , 696.
Elatreus O. θ' , 111.
Elatus O. χ' , 267. Troj. ζ' , 33.
Eleon opp. β' , 500, κ' , 266.
Elephenor β' , 540.
Elesion β' , 499.
Eleusis C. 97.
Elis β' , 615, 626.
Elone β' , 739.
Elpenor O. κ' , 552.
Elysium campus O. δ' , 563.
Emathia ξ' , 226.
Embasichytrus, mus, B. 137.
Enbi β' , 852.
Enienes β' , 749.
Eniopeus θ' , 120.
Enipeus fl. O. λ' , 237.
Enispe β' , 606.
Ennomus λ' , 422.
Enope opp. ι' , 150.
Enops ψ' , 634. Troj. π' , 401.
Enyalios β' , 651.
Enyeus ι' , 668.
Enyo ϵ' , 333, 592.
Epaltes Troj. π' , 415.
Epegeus π' , 571.
Epei β' , 619, δ' , 537.
Eperitus, nomen fictum, O. ω' , 306.
Epeus ψ' , 665.
Ephialtes O. λ' , 307.
Ephyre urbs, quae post appellata est Corinthus. fuerunt autem Ephyra et Larissa communia urbium nomina ap. Pelasgos. ζ' , 152. cf. β' , 659, O. α' , 259.
Ephyri, Ephyraei, ν' , 301.
Epicaste O. λ' , 270.
Epidaurus β' , 561.
Epistor Troj. π' , 695.
Epistrophus β' , 517.
Erebus θ' , 367, O. κ' , 528, λ' , 37.
Erechtheus et aedificatum ab eo templum Minervae O. η' , 81.
Erembi O. δ' , 84.
Eretmeus O. θ' , 112.
Eretria β' , 537.
Ereuthalion δ' , 319, η' , 136.
Erginus A. P. 120.
Erichthonius ν' , 219. ejus 3000 equi ib. 221.
Eriopis ν' , 694.
Eriphyle O. λ' , 325.
Eris ν' , 48.
Erylaus Troj. π' , 411.
Erymanthus m. O. ζ' , 103.
Erymas Troj. π' , 415.
Erythini colles β' , 855.
Erythrae β' , 499.
Eteoneus O. δ' , 22.
Eteonus β' , 497.
Euaemon β' , 736, ϵ' , 79, λ' , 575.
Euanthes O. ι' , 197.

- Euboea β', 536.
 Euchenor υ', 663.
 Eudorus π', 179.
 Euenus β', 693.
 Euippus Troj. π', 417.
 Eumaeus O. υ', 404, ξ', 5, 57. etc.
 Eumedes Troj. κ', 314.
 Eumelus β', 714.
 Eumolpus C. 154.
 Eunēus η', 468.
 Eunomus β', 858.
 Euphemus β', 846.
 Euphetes σ', 532.
 Euphorbus Troj. π', 808. venustas ejus
 et cultus barbarus ρ', 51; 52.
 Europa, pars terrae, A. P. 74.
 Eurus et Notus certatim mare ac ne-
 mora concutientes β', 145, π', 765.
 Euryades O. χ', 267.
 Euryalus β', 565, ζ', 20. Phaeax O.
 θ', 115.
 Eurybates α', 320, ι', 170. Ithacensis
 β', 184.
 Euryclea O. α', 429.
 Eurydamas, procus Penelopae, O. χ',
 283. Troj. ε', 149.
 Eurydice, Nestoris uxor, O. γ', 452.
 Eurymachus, procus Pen., O. α', 399.
 Eurymedon, praeco, δ', 228. rex Gi-
 gantum, O. η', 58.
 Eurymedusa O. η', 8.
 Eurynome σ', 399.
 Eurynomus, procus Pen., O. β', 22.
 Euryphaëssa h. 32, 2.
 Eurypylus β', 677, ε', 76, ζ', 36. alius
 O. λ', 519.
 Eurystheus θ', 362.
 Eurytion O. φ', 295.
 Eurytus β', 596, O. θ', 224. Actoris
 fil., β', 621. Euryti arcus O. φ', 31.
 Eusorus (Ἐύσωρος) Thrax ζ', 8.
 Eutresis β', 502.
 Exadius α', 264.
 Fluvii placati immolatis tauris et equis
 φ', 131.
 Fortunatorum insulae O. δ', 563. ann.
 Furiæ partes agere visae Nemeseos τ',
 418. Furiis traditæ Pandarei filiae
 ab Harpyiis O. υ', 78.
 Ganymedes ε', 266, υ', 232.
 Gargarus promont. θ', 48.
 Geraestus prom. O. γ', 177.
 Gigantes O. η', 59.
 Glaphyrae β', 712.
 Glaucus Lycius β', 876, ζ', 119.
 Glisas β', 504.
 Gonoëssa β', 573.
 Gorgo λ', 36. Γοργούς ὄμματ' ἔχων
 θ', 348.
 Gorgythion, Priami fil., θ', 301.
 Gortyn β', 646, O. γ', 294.
 Graea β', 498.
 Graeci armati, quando in publicum pro-
 dibant, O. β', 3.
 Graecorum duces vallo et fossa exema-
 tes noctu deliberatum et speculatum,
 eine *Recognoscitur*, κ', 194. et seqq.
 Graecorum imprudentia, cum, castis
 nauticis circumvallatis, non petierunt
 pacem a diis, μ', 6.
 Granicus fl. μ', 21.
 Gratiae juniores ξ', 267. Gratiarum
 chorus O. σ', 194. v. Charites et voc.
 ἐταρσίζουσαι.
 Guneus β', 748.
 Gygaea palus β', 865, υ', 390.
 Gyrae O. δ', 500.
 Gyraone β', 738.
 Halius O. θ', 119.
 Harmonia A. P. 18.
 Harpalion Troj. υ', 644.
 Harpyiae seu venti abripientes homines
 O. α', 241, υ', 66.
 Hebe, Herculis conjux apud deos, O.
 λ', 602.
 Hecamede λ', 624, ξ', 6.
 Hecate C. 25.
 Hector et Aeneas fortissimi Trojanorum
 ρ', 513. Hector et Polydamas eadem
 nocte nati, σ', 251. Hector Jovis filium
 se dicens υ', 54. Hectoris dignitas
 χ', 370. cf. ib. 232, 403. equi 4 θ',
 185. Hectoris nomen emphatice dictum
 loco pronomini η', 160. Hectoris
 vanae gloriationes θ', 537, υ', 824.
 Hectorem mortuum Graeci accurrentes
 vulnerant χ', 371—75.
 Helena Dianae similis O. δ', 122. cf.
 O. ζ', 151 ann. item Nausicaa O. ζ',
 151. Helenae perfidia O. δ', 274—
 289.
 Helenus Oenopi fil., ε', 707.
 Helenus, Priami fil., η', 44, μ', 94.
 Helice θ', 202.
 Hellespontus piscibus abundans ι', 360.
 Heptaporus fl. μ', 20.
 Hercules O. θ', 224, λ', 600. Herculis
 escensio in insulam Con, quo Junonis
 consilio ablatum erat, ξ', 255. Her-
 culis labores θ', 362.
 Hermione O. δ', 14.
 Hermus fl. υ', 392, E. 1, 5.
 Hicetaon σ', 575.
 Hippodamia serva O. σ', 182.
 Hippodamus Troj. λ', 335.
 Hippolochus ζ', 119. v. Isander.
 Hippomachus Troj. μ', 189.
 Hippomolgi υ', 5.
 Hipponous λ', 303.
 Hippothous ω', 251.

- Hippotion Troj. ν' , 792.
 Homerus dormitans ζ , 59. libere verba
 construens O. β' , 225, ubi ν . ann.
 magnus metrorum artifex O. φ' , 326,
 ann. Peripateticus, si diis placet, ω' ,
 377 ann. perspicuitatis inprimis stu-
 diosus, O. ν' , 27, velut omnia genera
 poëseos in se conjungens, O. ν' , 27.
 Hyades σ' , 486.
 Hyde opp. ν' , 385.
 Hydromedusa, rana, B. 19.
 Hyllus fl. ν' , 392.
 Hyperborei h. 7. 29.
 Hyperaea O. ζ' , 4.
 Hyperenor ξ , 516, ϱ' , 24.
 Hyperesia opp. O. σ' , 254.
 Hyperion C. 26.
 Hyperochus, *Ἰπείροχος*, Troj. λ' , 335.
 Hypsenor ν' , 411.
 Hypsiboas, rana, B. 204.
 Hypsipyle η' , 469.
 Hyrtius Troj. ξ' , 511.
 Ialmenus β' , 512.
 Ialysus β' , 656.
 Iambe C. 195.
 Iamenus Troj. μ' , 139, 193.
 Ialocus β' , 712.
 Iapetus ϑ' , 478.
 Iardanus, fl. Cretae, O. γ' , 292. heros
 Elidensis η' , 135.
 Iasion O. ϵ' , 125.
 Jasonis fil. φ' , 41.
 Iasus σ' , 332, 37.
 Icarium mare β' , 145.
 Icarus O. α' , 329.
 Icarus h. 27, 1.
 Icmalius O. τ' , 57.
 Ida m. Troadis β' , 821. cf. μ' , 19.
 Idaeus Troj. γ' , 248, ϵ' , 11, ω' , 325.
 Idas λ' , 558.
 Idomeneus β' , 645. senior ν' , 362, 512
 —15. Idomenei genus ν' , 450.
 Ilioneus Troj. ξ' , 489.
 Ilithyiae specus in Creta O. τ' , 188.
 Illus O. α' , 259.
 Ilus ν' , 232.
 Ili tumulus κ' , 415.
 Imbrii dicti proverbialiter φ' , 43 ann.
 Imbrius Troj. ν' , 171.
 Imbrus ins. ν' , 33, A. D. 36.
 Ino Leucothea O. ϵ' , 333.
 Inopus fl. A. D. 18.
 Iolcus. v. Ialocus.
 Iones magnifice praedicati A. D. 151—55.
 Ipheus Troj. π' , 417.
 Iphthime O. δ' , 797.
 Iphianassa ι' , 145.
 Iphiclus β' , 705, O. λ' , 289.
 Iphidamas λ' , 221.
 Iphimedeia O. λ' , 304.
 Iphis, pellex Patrocli, ι' , 667.
 Iphition Troj. ν' , 382.
 Iphitus O. φ' , 14. Nauboli fil. β' , 518.
 Ire opp. ι' , 150.
 Iris β' , 786, σ' , 144 etc.
 Irus O. σ' , 6.
 Isander, Hippolochus et Laodamia, Bel-
 lerophontis liberi, ζ' , 197.
 Ischys A. P. 33.
 Ismaricum vinum. v. Maroneum etc.
 Ismarus m. O. ι' , 40.
 Isus λ' , 101.
 Ithaca descripta O. δ' , 605—608, ι' ,
 25—28, ν' , 238—247.
 Ithacus O. σ' , 207.
 Ithaemenes Troj. π' , 586.
 Ithome urbs β' , 729.
 Iton β' , 696.
 Itylus O. τ' , 522.
 Itymoneus λ' , 672.
 Junonis et Plutonis pugna cum Hercule
 ap. Pylum ϵ' , 392 seqq. Junonis in-
 gens manus et statura, φ' , 489. vox
 Stentorea ϵ' , 784.
 Jupiter bellum Trojanum excitans, quo
 terra hominum nimia multitudine leva-
 retur, Cypr. 1. ceteris diis omnibus
 potentior ϑ' , 7—27. cf. σ' , 104—8.
 delentus ab Junone et sopitus in Ida
 monte ξ , 292—353. fatorum arbiter,
 α' , 128. fulmen tenens λ' , 184, ν' ,
 242, 43. Idaeus ω' , 291. manu sua
 impellens Hectorem pugnans σ' , 693.
 Jup., Minerva et Apollo simul invo-
 cati η' , 132. Jup. moderatior et omnino
 praestantior fratre Neptuno ν' , 354,
 55, O. ν' , 146—157. oppressus ab
 Junone et aliis diis, qui eum vincere
 volebant, α' , 399 seqq. pater homi-
 num O. ν' , 202. Jovis amores ξ' ,
 317—327. Jovis Dodonaei religio π' ,
 233 ann. Jovis domus α' , 533. Jovis
 et deorum voluntate fieri omnia, signi-
 ficatur ξ' , 120. Jovis ira et vis terri-
 bilis σ' , 16—30, 136, 137. cf. α' ,
 536—94. Jovis vultus β' , 478.
 Laas β' , 585.
 Lacedaemon β' , 581.
 Laconica descripta O. δ' , 602—4.
 Laerces π' , 197, O. γ' , 425.
 Laërtes O. α' , 189.
 Lampetie O. μ' , 132.
 Lampus γ' , 147.
 Lampus, equus, (?) O. ψ' , 246.
 Lamus O. ν' , 81.
 Laodamas Phacax O. η' , 170. Troj.
 σ' , 516.
 Laodamia. v. Isander.
 Laodice γ' , 124.
 Laodocus Troj. δ' , 87, ϱ' , 699.

- Laogonus Troj. π', 604.
 Laomedon ε', 269.
 Laothoë φ', 85.
 Lapitharum et Centaurorum pugna. O. φ', 295—304.
 Lārissa β', 841.
 Latona ξ', 327.
 Lechenor, mus, B. 204.
 Lechomye, mus, B. 29.
 Lechopinax, mus, B. 100.
 Leda O. λ', 297.
 Leitus β', 494.
 Lethus β', 843.
 Lelantus campus A. P. 43.
 Leleges κ', 429.
 Lemnus ins. α', 593, A. D. 36.
 Leocritus ρ', 344. procus Pen., O. β', 242.
 Leodes O. φ', 144.
 Leonteus β', 745.
 Leopardii, Jac., comitis Florentini, disertatio de Batrachomyomachia, vol. 6., p. 373 sqq.
 Lesbiarum certamen pulcritudinis ι', 130 annot.
 Lesbos ins. ι', 664, ω', 544.
 Leucas petra O. ω', 11.
 Leucippus et uxor ejus A. P. 35.
 Leucus δ', 491.
 Licymnius β', 663.
 Lilaea β', 523.
 Limnesius, rana, B. 224.
 Lindus β', 656.
 Locri β', 527.
 Lucifer χ', 317.
 Lycaon Troj. β', 826, γ', 333, δ', 89, υ', 81.
 Lycastus β', 647.
 Lycia, Lycii, β', 876, 7, ε', 105, 633, A. D. 177.
 Lycomedes, Creontis fil., ι', 84.
 Lycon π', 335.
 Lycophontes Troj. θ', 274.
 Lycophontis nomen perscriptum in aliquot codd. δ', 395.
 Lycophron ο', 430.
 Lyctus β', 647.
 Lycurgus ζ', 130. Arcas, η', 142.
 Lydi. v. purpurarum etc.
 Lynceus Cypr. 3, 1.
 Lynnesus β', 690 sequ.
 Lysander Troj. λ', 491.
 Macar, Lesbi rex, ω', 544.
 Machaon β', 732, δ', 193.
 Maeon δ', 394.
 Maeander fl. β', 869.
 Maera O. λ', 325.
 Magnetes β', 756.
 Maleae O. γ', 287.
 Mantinea β', 607.
 Mantius O. ο', 242.
 Marathon O. η', 80.
 Maris Troj. π', 319.
 Maron O. ι', 197.
 Maroneum sive Ismaricum vinum O. ι', 196—211.
 Marpesa ι', 557.
 Mars deus et stella h. 8. Mars in bellum proficiscens υ', 298. sanguinem bibens occisorum ε', 289. Trojanos incitans, sicut Minerva Graecos, δ', 439. velocissimus deorum O. θ', 331.
 Martis et Veneris amores O. θ', 266—366. Martis ira impotens, quam reprimat Minerva fortior illo et prudentior, ο', 113—142. vox ingens ε', 860. Neptuni ξ', 148. ζώνη β', 479.
 Marti similes β', 651, θ', 214.
 Mases β', 562.
 Mastor ο', 430.
 Mecisteus β', 566.
 Medeon β', 501.
 Medesicaste υ', 173.
 Medon Troj. ρ', 216.
 Megapenthes O. δ', 11.
 Megare O. λ', 268.
 Meges β', 627.
 Melampus O. λ', 290.
 Melaneus O. ω', 103.
 Melantheus, Melanthius, O. ρ', 212.
 Melanthius Troj. ζ', 36.
 Melantho O. σ', 321.
 Melas ξ', 117.
 Melas pontus ω', 79.
 Melanippus θ', 275. cf. ο', 547.
 Meleager, apri Calydonii occisor, ι', 543. inutilis ejus obstinatio ex ira ib. 574—99.
 Meles fl. E. 4, 7.
 Meliboea β', 717.
 Memnon O. λ', 521.
 Menelaus β', 586, γ', 21 etc. collaudatus ab Helena O. δ', 264. paulo negligentior et securior ρ', 588. Menelai gravis oratio, qua Trojanos increpat, υ', 620—39.
 Menesthes ε', 609.
 Menestheus β', 552.
 Menesthius η', 9.
 Meno Troj. μ', 193.
 Menoetius λ', 765 et seqq.
 Mentas ρ', 73. Taphius O. α', 105.
 Meones (Μήνες) β', 864.
 Meonia γ', 401, A. D. 177.
 Mentor Ithacensis O. β', 225. Troj. υ', 171.
 Mercurius gregum praeses ξ', 490. Mercurii munus apud homines, simile Gratiarum, O. σ', 319, 20. soleae et virga ω', 340—44. ῥάβδος ὄλβου κ. πλούτου M. 529. Mercurio liba-

- tum, antequam cūbitum irent, O. η', 137. v. *Ἀργειφόντης*, *Ἐρμῆς*, *σῶκος*.
 Meridarpar, mus, B. 265.
 Meriones δ', 254.
 Mermerus Troj. ξ', 513.
 Meropes A. D. 42.
 Merops β', 831.
 Mesaulius O. ξ', 451.
 Messe β', 582.
 Messeis et Hyperea, fontes prope Pharsalum, ζ', 457.
 Mesthles β', 864.
 Mestor ω', 257.
 Metanira C. 161.
 Methone β', 716.
 Midéa β', 507.
 Miletus, opp., A. D. 42. opp. Cretae β', 647.
 Mimas m. O. γ', 172.
 Minerva Achillem antecedere dicta in proelio υ', 95. Minerva *ἄγλαίη* δ', 128, ο', 213. Min. et Apollo nominati ab Hectore, tanquam principes dii, θ', 539. Min. et Juno robur impertientes heroibus ι', 254. Min. Jovis et Junonis mandato agere solita, φ', 422. Min. validissima ο', 125—142. Minervae hasta terribilis ε', 745—47, θ', 388—90, 423. Minervae sedentis signum in templo Trojano ζ', 92, 273, 303. cf. v. galea.
 Minos ξ', 322, O. λ', 567.
 Mnemosyne M. 429.
 Mnesus Troj. φ', 210.
 Moliones λ', 709.
 Molus κ', 269.
 Mors et Somnus, consanguinei, ζ', 231, π', 454, 672, 82.
 Morys Troj. υ', 792.
 Mulius Troj. π', 696. alter cognominis υ', 472. tertius O. ο', 423.
 Musae α', 1, O. α', 1, II. β', 484. Musae 9 O. ω', 60. Musae Thamyryn punientes β', 594.
 Mycalessus β', 498, A. P. 47.
 Mycene *πολύχρυσος* η', 180. cf. β', 569.
 Mydon Troj. ε', 531, φ', 209.
 Mygdon γ', 186.
 Mynes β', 692.
 Myrīne β', 814.
 Myrmidones α', 180, β', 684. eorum copiae et duces π', 168.
 Myrsinus β', 616.
 Mysi β', 858, ω', 278.
 Nastes β', 867.
 Naubolides O. θ', 116.
 Nausicaa O. ζ', 17.
 Nausithous O. ξ', 7, η', 56.
 Nauteus O. θ', 112.
 Naxus, ins., A. D. 44.
 Neium O. α', 186.
 Neleus O. λ', 253.
 Neoptolemus τ', 327.
 Neptunus equos solvens Jovi θ', 439.
 Neptunus et Apollo Laomedonti superbissimo servientes jussu Jovis φ', 441—457. Neptunus incedens, dein curru vectus per mare, υ', 17—31. Neptunis ensis fulmineus ξ', 386. Neptuni Heliconii fanum antiquissimum in Caria υ', 404. Neptuni pectus β', 479. Neptuno immolati aries, taurus et aper O. λ', 130.
 Nereus (Nereides) α', 358.
 Nereidum nomina σ', 39—48.
 Nerium O. ω', 377.
 Neritus β', 632, O. ε', 207.
 Nestor α', 247. triseclisenex O. γ', 245. Nestoris facta fortia in juventute λ', 670—761. Nestoris filii O. γ', 412—15.
 Niobe ω', 602. lapis sic appellatus ib. 614.
 Nireus β', 671.
 Nisa (?) β', 508.
 Nisus Dulichius O. π', 396.
 Nisyru β', 676.
 Noëmon O. β', 386.
 Nomion β', 871.
 Notus β', 145, λ', 306.
 Nox ξ', 259. Noctem Jupiter reveritus ξ', 261.
 Nymphae, Jovis filiae, O. ζ', 105. Nympharum cubilia in Sipylo monte ω', 615.
 Nysa h. 26, 5, 27, 8.
 Nysius campus C. 17.
 Ocalea β', 501.
 Oceanus fl. α', 423, γ', 5, π', 151. aquarum omnium fons, φ', 195. Oceanus et Tethys ξ', 201. Oceani filiae C. 5, 417—22.
 Ochesius, Oenei fil., ε', 843.
 Ocyalus O. θ', 111.
 Odius, praeco, ι', 170.
 Oechalia β', 730.
 Oedipi historiam diverse ab aliis narrans Hom. O. λ', 274, 75., item Ariadnae ib. 321—24.
 Oeneus β', 641.
 Oenomaus, miles quidam graecus, ε', 706. Troj. μ', 140.
 Oenops O. φ', 144.
 Oetylus β', 585.
 Ogygia ins. O. α', 83.
 Oicles O. ο', 243.
 Oileus β', 527. Troj. λ', 93.
 Olenia petra β', 617, λ', 757.

- Olenus urbs β' , 639.
 Ophizon β' , 717.
 Oloosson β' , 739.
 Olympus, sedes deorum, ϵ' , 360, 367.
 iremens sub pedibus consistentis in
 throno Jovis δ' , 442. ejus descriptio
 O. ζ' , 42—46.
 Onchestus β' , 506.
 Onetor Troj. π' , 604.
 Onomacriti versus, ut perhibent, O. λ' ,
 603.
 Ophelestes Troj. δ' , 273, φ' , 210.
 Opheltius λ' , 302. Troj. ζ' , 20.
 Opites λ' , 301.
 Ops O. α' , 429.
 Opus β' , 531.
 Orchomenus Minyæus β' , 511. cf. ι' ,
 381. alia urbs cognominis β' , 605.
 Orcus implacabilis nullique cedens (*illa-*
crimabilis Pluto, Horat. Od. 2, 14, 6.)
 ι' , 158. v. Pluto.
 Oresbius ϵ' , 707.
 Orestes quidam, cetera ignotus, ϵ' , 705.
 Troj. μ' , 139, 193.
 Origanion, rana, B. 259.
 Orion pulcherrimus O. λ' , 309. raptus
 ab Aurora O. ϵ' , 121.
 Ormenium β' , 734.
 Ormenus Troj. δ' , 273. alius μ' , 187.
 Orneae β' , 571.
 Orsilochus O. γ' , 439. Troj. δ' , 273.
 Orthæus Troj. ν' , 791.
 Orthe β' , 739.
 Ortygia O. ϵ' , 123, σ' , 404, A. D. 16.
 Orus λ' , 303.
 Ossa m. O. λ' , 314.
 Othryoneus ν' , 772.
 Otreus γ' , 186. nomen fictum V. 111.
 Otrynteus Troj. ν' , 384.
 Otus ϵ' , 385, O. λ' , 307. Cyllenius σ' ,
 518.
 Pæceon, medicus deorum, ϵ' , 401, O. δ' ,
 232.
 Pæones β' , 848.
 Paesus urbs. v. Apaesus.
 Pallas, Lunæ pater, M. 100.
 Palmys Troj. ν' , 792.
 Pammon Troj. ω' , 250.
 Pandareus O. τ' , 518. ejus filiae a ven-
 tis abreptæ O. ν' , 66.
 Pandarus β' , 827, δ' , 88.
 Pandocus Troj. λ' , 490.
 Panopeus β' , 520.
 Panthous γ' , 146.
 Panthus σ' , 40.
 Paphlagonæ β' , 851.
 Paphus opp. O. δ' , 363.
 Paris musicae studiosus γ' , 54. Paridis
 judicium haud memoratum apud Hom.,
 praeterquam ω' , 23—30. v. ν' , 33 ann.
- Paridis mores ab Hectore descripti
 ζ' , 521—23.
 Paros ins. A. D. 44, C. 490.
 Parrhasia β' , 608.
 Parthenius fl. β' , 854. Parthenius puteus
 C. 99.
 Pasithea, una Gratiarum, ξ' , 276.
 Patrocli comitas ρ' , 204. venustas ψ' , 66.
 Pedæus fl. Cypri ins. ν' , 172. Troj.
 ϵ' , 69.
 Pedasus Troj. ζ' , 21. urbs ζ' , 34.
 Pelagon δ' , 295.
 Pelasgi β' , 840. in Creta O. τ' , 177.
 Pelasgus β' , 843.
 Pelegon Troj. φ' , 141.
 Peleus η' , 125. rana, B. 19.
 Pelias β' , 715.
 Pelion m. β' , 744, 757.
 Pellene β' , 574.
 Pelobates, rana, B. 240.
 Pelops β' , 104.
 Peneleos β' , 494.
 Penelope O. α' , 329. Penelopæ animus
 durior et incredulus O. ψ' , 97, 230 etc.
 Peneus fl. β' , 752, 3, 757, A. P. 3.
 Peparethus ins. A. D. 32.
 Peraeus O. σ' , 539.
 Percote opp. β' , 835, λ' , 229.
 Peres Troj. ν' , 484.
 Pergamus δ' , 508, η' , 21, ω' , 700.
 Periboea φ' , 142. alia cognominis O.
 η' , 57.
 Periclymenus O. λ' , 285.
 Perimedes O. λ' , 23.
 Perimus Troj. π' , 695.
 Periphās Troj. ρ' , 323.
 Periphetes σ' , 637. Periphetae et Poly-
 phetae nomina confusa, ut videtur, ν' ,
 791.
 Pero O. λ' , 286.
 Perous β' , 844.
 Perrhaebi β' , 749, A. P. 41.
 Persæus C. 24.
 Perse O. κ' , 139.
 Perseus ξ' , 320. Nestoris fil., O. γ' ,
 414.
 Peteon opp. β' , 500.
 Peteos β' , 552.
 Pethrum O. α' , 186.
 Phaeaces diis vicini O. ϵ' , 35, η' , 205.
 Phaeacum naves intelligentia praedi-
 tae O. δ' , 556—63. v. Scheria.
 Phaedimus, Sidoniorum rex, O. δ' , 617.
 Phaedra O. λ' , 320.
 Phaenops ϵ' , 152.
 Phaestus β' , 648.
 Phaëthōn, equus, (?) O. ψ' , 246.
 Phaëthusa O. μ' , 132.
 Phalces Troj. ν' , 791.
 Pharis β' , 582.

- Pharus ins. O. δ', 355.
Phea seu Pheae, opp. η', 135; O. ο', 297.
Phedon, nomen fictum, O. ξ', 318.
Phegeus ε', 11.
Phemius O. α', 154.
Pheneus β', 605.
Pherae seu Phere opp. β', 711, ε', 543, ι', 151; O. γ', 488.
Phereclus ε', 59.
Pheres O. λ', 258.
Phidas ν', 691.
Phidippus β', 678.
Philoctetes β', 718.
Philoetius O. υ', 185.
Phitraeus, mus, B. 228.
Phlegyes ν', 302, A. P. 101.
Phocaea opp. A. D. 35.
Phocenses β', 517, 525.
Phoenix magister Achillis ι', 438—43. ejus inimicitiae cum patre propter pellicem et fuga ad Peleum ib. 447—95. pater Europae, ξ', 321.
Phorbās Lesbios ι', 665. alius, Mercurioris gratissimus, ξ', 490, A. P. 34.
Phorcys O. α', 72. Phryx β', 862.
Phricon E. 4, 4.
Phronius O. β', 336.
Phryges, Phrygia β', 862, γ', 184.
Phrontis, gubernator, O. γ', 282. Panthi uxor, ρ', 40.
Phtheres, m., β', 868.
Phthia α', 155.
Phylace opp. β', 695, ν', 696, O. λ', 289.
Phylacus Troj. ζ', 35.
Phylas π', 181, 191.
Phyleus κ', 110.
Phyllomedusa, si divinavimus, η', 10.
Phylo O. δ', 125.
Physignathus, ranarum rex, B. 17.
Pidytes Percosius ζ', 39.
Pieria β', 766, O. ε', 50.
Pirithous α', 263, ξ', 318, O. φ', 296.
Piros (Πειρώς, Πειρώος) δ', 520, 525.
Pisander Ithac. O. ο', 299. Myrmidonum dux, π', 193.
Pisistratus O. γ', 36.
Pisenor Ithac. O. β', 38. Troj. ο', 445.
Pittheus. v. Aethra.
Pityea β', 829.
Placus, Πλάκος, τὸ Πλάκιον, mons Ciliciae, ζ', 396, 425, χ', 479.
Plataea β', 504.
Pleïades σ', 486.
Pleuron β', 639.
Pluto et Proserpina significativy', 278. v. Junonis.
Podalirius β', 732.
Podarces β', 704.
Podarge Harpyia π', 150.
Podes Troj. ρ', 575.
Polites O. κ', 224. Priami f., β', 791, ω', 250.
Pollux. v. Castor.
Polybus Aegypt. O. δ', 126. Ithac. O. χ', 243. cf. ib. ο', 519. Troj. λ', 59.
Polycaste O. γ', 464.
Polyctor Ithac. O. ρ', 207. nomen fictum, ω', 397.
Polydamas Troj. λ', 57, μ', 60 etc.
Polydamna O. δ', 228.
Polydegmon C. 31.
Polydore, Pelei filia, π', 175.
Polydorus Troj. υ', 407.
Polyïdus (Πολυεΐδος) ε', 148.
Polymelus Troj. π', 417.
Polynëus O. θ', 114.
Polynices δ', 377.
Polyphedes O. ο', 249.
Polyphemus α', 264. Cyclops, O. α', 70.
Polyphetes, Trojanus. v. Periphetae etc.
Polyphontes δ', 395.
Polyphonus, rana, B. 213.
Polypoetes β', 740.
Polyxenus β', 623. alius quidam C. 154.
Polypoetes ψ', 836.
Ponteus O. θ', 113.
Pontonus O. η', 179.
Praction β', 835.
Pramnium vinum λ', 639.
Prassaëus, rana, B. 255.
Prassophagus, rana, B. 235.
Prees. v. Aitai.
Priamus et Priami filii α', 255, ω', 249—262. Priamus osculans Achillis manus ω', 478. Priami magna statura et dignitas ω', 477, 632. multae uxores φ, 88. portae seu fores β', 788. regnum ω', 544.
Procris O. λ', 320.
Promachus ξ', 476.
Pronous Troj. π', 399.
Procreus O. θ', 113.
Protesilaus β', 698.
Proteus O. δ', 365.
Prothoënor β', 495. Troj. ξ', 450.
Prothoon Troj. ξ', 515.
Prothous β', 756.
Protiaon ο', 455.
Prymneus O. θ', 112.
Psicharpax, mus, B. 24.
Psyria ins. O. γ', 171.
Pteleus β', 594.
Pternoglyphus, mus, B. 226.
Pternotroctus, murium rex, B. 29.
Ptolemaeus, pater Eurymedontis praecoris, δ', 228.
Pygmaei γ', 6.
Pylaemenes β', 851. alius ib. 865.

- Pylaeus β' , 842.
 Pylartes Troj. λ' , 491.
 Pylene β' , 639.
 Pylis, Pylus, α' , 248, 252, 269, β' , 77.
 Pyliorum bellum cum Eleis λ' , 671.
   v. Junonis.
 Pylon Troj. μ' , 187.
 Pyraechmes β' , 848.
 Pyrasus opp. β' , 695. Troj. λ' , 491.
 Pyriphlegethon O. α' , 513.
 Pyris Troj. π' , 416.
 Python β' , 519.
 Rexenor O. η' , 63.
 Rhadamanthys ξ' , 322, O. δ' , 564. Ti-
   tium conveniens O. η' , 323.
 Rharius campus C. 449.
 Rhea A. D. 93, C. 441.
 Rhenaea, ins., A. D. 44.
 Rhene β' , 728.
 Rhesus fl. μ' , 20. Thracum rex, α' ,
   435.
 Rhigmus Thrax ν' , 485.
 Rhipe β' , 606.
 Rhodii β' , 654.
 Rhodius fl. μ' , 20.
 Rhodus β' , 654.
 Rhytium β' , 648.
 Saedene, m., E. 1, 3.
 Salamis β' , 557.
 Salmoneus O. λ' , 235.
 Samus β' , 634.
 Sangarius fl. γ' , 187.
 Sarpedon β' , 876. Sarpedonis oratio
   principe viro digna μ' , 310—328.
   forma duplex genitivi ejus nominis
    μ' , 392.
 Satniois, fl. ad Pedasum urbem, ξ' , 34.
 Satnius Troj. ξ' , 443.
 Scaee portae γ' , 145, 149.
 Scamander fl. ϵ' , 36. ejus sacerdos
    ϵ' , 78.
 Scamandrius appellatus ab Hectore Astya-
   nax ξ' , 402. alius cognominis ϵ' , 49.
 Scandea opp. α' , 268.
 Scarphe β' , 532.
 Schedius β' , 517.
 Scheria et Phaeaces O. ϵ' , 34.
 Schoenus β' , 497.
 Scolus β' , 497.
 Scylla O. μ' , 85.
 Selagus Troj. ϵ' , 612.
 Selepius β' , 693.
 Sellecis fl. β' , 659, 839.
 Selli π' , 234.
 Semele ξ' , 323, h. 7, 57.
 Sesamus β' , 853.
 Sestus β' , 836.
 Seutlaeus, rana, B. 211.
 Sicania O. ω' , 307.
 Siculi O. ν' , 383.
 Sicyon β' , 572.
 Sidon. de hac urbe v. ζ' , 289.
 Sileni V. 263.
 Simoësius δ' , 474.
 Simois fl. δ' , 475.
 Sipylus ω' , 615.
 Sirenes O. μ' , 39. Sirenum versus de-
   lenifici μ' , 184—91.
 Sirius ϵ' , 5, ζ' , 26—31.
 Sisyphus ξ' , 153, 4.
 Sitophagus, mus, B. 250.
 Smyrna h. 9, 4.
 Socus Troj. λ' , 427, 28. et seqq.
 Sol, omnia videns et audiens, O. λ' ,
   108. Solis greges in ins. Thrinacia
   O. μ' , 128. portae O. ω' , 12.
 Solymi ζ' , 184.
 Somnia O. ω' , 12.
 Somnus, frater Mortis, ξ' , 231.
 Sparta β' , 582.
 Sphelus σ' , 338.
 Sperchëus fl. π' , 174.
 Sthenelaus Troj. π' , 586.
 Stentor ϵ' , 785.
 Sthenelus β' , 564.
 Stichius ν' , 195.
 Stratia urbs β' , 606.
 Stratius O. γ' , 413.
 Strophius Troj. ϵ' , 49.
 Stymphalus β' , 608.
 Styra β' , 539.
 Styx β' , 755, O. α' , 514.
 Sunium prom. O. γ' , 278.
 Syme β' , 671.
 Syria ins. O. σ' , 403.
 Taenarus, m., A. P. 235.
 Talthybius α' , 320. ejus vox divina τ' ,
   250.
 Tantalus O. λ' , 581.
 Taphii O. α' , 105, σ' , 427.
 Tarne opp. ϵ' , 44.
 Tarphe β' , 533.
 Tartarus descriptus θ' , 477—80.
 Taygetus m. O. ζ' , 103, h. 17, 3; 34, 4.
 Tegea β' , 607.
 Telamonius Ajax β' , 528.
 Telemachus β' , 260.
 Telemus O. ι' , 508.
 Telepylus opp. O. α' , 82.
 Temese O. α' , 184.
 Tenedus ins. α' , 38.
 Tenthredon β' , 756.
 Terea β' , 829.
 Teucer fratris sub clypeo constitutus,
   dum sagittat, θ' , 266. Teuceri fortia
   facta θ' , 272—314. laus ν' , 313.
 Teumesus A. P. 47.
 Teutamus β' , 843.

- Teuthras ε', 705.
 Thalpius β', 620.
 Thamyris β', 595.
 Thaumacie opp. β', 716.
 Thea C. 64.
 Theano ε', 70, ζ', 298.
 Thebae δ', 406.
 Thebae Aegyptiae, divitiis clarae ι', 381.
 Thebani transformati in lapides, ne Nio-
 bes liberos occisos sepelirent; id quod
 deinde ipsi dii fecerunt, ω', 611, 12.
 Thebe Ciliciae α', 366, β', 691.
 Themis ad concionem deos convocans
 υ', 4. concionum praeses O. β', 68.
Ἰχναίη A. D. 94.
 Theoclymenus O. ο', 223, 256 etc.
 Thersilochus Troj. ρ', 216.
 Thersites β', 212.
 Thesei nomen dubium ap. Hom., O. λ',
 630. cf. II. α', 265.
 Thespia Boeotiae β', 498.
 Thesproti O. ξ', 317 etc.
 Thestor Troj. π', 401.
 Thetis α', 413, 495, δ', 512 etc. dea
 inferioris ordinis υ', 106. educata ab
 Junone ω', 59.
 Thisbe urbs β', 502.
 Thoas, Aetolorum dux, β', 638, δ', 529,
 υ', 216. rex Lemni, ξ', 230. Troj.
 π', 311.
 Thon Aegyptius O. δ', 228.
 Thoon Ithac. O. θ', 113. Troj. ε', 152.
 Thoosa O. α', 71.
 Thootes μ', 343.
 Thoricus, pagus Att., C. 126.
 Thraces β', 844, δ', 519 etc.
 Thraciae pars fertilis λ', 222.
 Thracius ensis υ', 576.
 Thrasius Troj. φ', 210.
 Thrasymedes ι', 81.
 Thrasymelus Lycius π', 463.
 Thrinacia ins. O. λ', 106.
 Thyoëssa opp. λ', 711.
 Thyestes β', 106.
 Thymbra opp. κ', 430.
 Thymbraeus Troj. λ', 320.
 Thymoetes Troj. γ', 146.
 Thyone h. 27, 18.
 Tilphussa, fons, A. P. 67.
 Tiresias O. κ', 492.
 Tiryns β', 559.
 Titanum proles dii et homines A. P.
 153, 59.
 Titanus m. et vicus β', 735.
 Titaresius fl. β', 751.
 Tithonus O. ε', 1.
 Tityus O. η', 324, λ', 575.
 Tlepolemus β', 653. Troj. π', 416.
 Tmolus m. β', 866.
 Trachea β', 633.
 Trachin β', 682.
 Trechus Aetolus ε', 706.
 Tricce opp. β', 729.
 Triopas A. P. 34.
 Triptolemus C. 153.
 Troezen opp. β', 561.
 Troezenus β', 847.
 Troglodytes, mus, B. 216.
 Troja capta ab Hercule sub Laome-
 donte ε', 640—42. Trojae opulentia
 σ', 289. v. ibi ann.
 Troiani imbelliores Graecis ο', 513. olim
 visi *γυναικοκρατούμενοι* χ', 514 ann.
 Pelasgi β', 813. sumtum praebentes
 sociis ρ', 225.
 Troilus ω', 257.
 Trophonius A. P. 119.
 Tros ε', 265, υ', 230. miles Troj. υ',
 463.
 Troxartes, mus, B. 28.
 Tychius, coriarius, η', 220.
 Tydeus brevis statura ε', 801. Tydei
 fortissime gesta quaedam δ', 376—
 398. cf. ε', 125, 6.
 Tyndareus O. λ', 297.
 Typhaon seu Typhoëus β', 782, 3. a
 dracaena educatus, A. P. 128, 190.
 Tyro O. β', 120, λ', 234.
 Tyroglyphus, mus, B. 137.
 Tyrophagus, mus, B. 224.
 Ucalegon γ', 148.
 Ulysses β', 631. audax (*τλήμονα θυ-
 μὸν ἔχων, πολύτλας, μεγαλήτωρ*),
 ε', 670, 674, θ', 97 etc.; sapiens et
 prudens (*πολύμητις, Διὶ μῆτιν ἀτά-
 λαντος, πολυμήχανος*), α', 311, β',
 169, θ', 93 etc.; strenuus (*πτολίπορ-
 θος*), β', 278 etc. cum Achille rixatus
 olim ap. Trojam O. θ', 75. servo-
 rum fidelium capita et manus oscu-
 lans O. φ', 225. Ulyssis coeca ava-
 ritia, non immerito vituperata, O. ι',
 229, κ', 437. cf. O. λ', 354—360.
 Ulyssis consilio capta Troja, O. λ',
 523, χ', 230. Ulyssis forma O. υ', 398
 —401, φ', 334. cf. II. γ', 210, 224.
 libertas adversus Agamemnonem ξ,
 83. reditus enarratus O. ι', 39—μ',
 453. vox praeclara de se et gloria
 sua O. ι', 19.
 Venus. v. *Ἀφροδίτη*. Veneris cestus
 sive cingulum pectorale, *κεστός ἱμάς*,
 ξ', 214.

- Vulcanus α , 571, 600, 608, ε , 10, ξ , 434. idem qui Scamander, ζ , 4.
 23. Vulcani ancillae aureae σ , 417. mugiens, velut taurus, φ , 237. pugna
 domus σ , 369. ejus cum Achille graphice descripta
 Xanthus Troj. ε , 152. φ , 233—271.
 Xanthus et Balias, Achillis equi immor- Zacynthus β , 634.
 tales, π , 145, 154, 380, 81, τ , 400. Zeléa, Phrygiae opp., β , 824, δ , 103, 121.
 Xanthus equus loquens τ , 408. Zephyrus β , 147, δ , 276, 423.
 Xanthus Lyciae fl., Jovis fil., β , 877, Zethus O. λ , 261, τ , 523.

IV. INDEX SCRIPTORUM EMENDATORUM VEL LAUDATORUM.

- Aeschylus Ag. 373. emend. γ', 156. Palamede β', 381. tentatus ann. ad γ', 156.
- Apollodorus 3, 6, 2. emend. δ', 409.
- Apollonius Soph. emend. α', 23, 44, 92, 205, 235, β', 356, 814, γ', 175, 238, 316, δ', 117, 132, ε', 285, 452, 574, 761, ι', 147, λ', 141, 802 (v. Add. vol. 6.), π', 203.
- Ariaethi Arcadica δ', 319. Schol.
- Ariosti quaedam ann. ad O. β', 346. in Add. vol. 6.
- Aristarchi consilium in edendo Homero ι', 222. not. ejus edd. 2. Homericorum carminum O. ν', 66. frigus κ', 306.
- Barbier α', 38.
- Barnesius metri curiosior quam peritior, O. ν', 213. nasutus ε', 71.
- Bornhauseri carmen epicum *Heinz von Stein* ann. ad O. δ', 454, λ', 36, in Add. vol. 6.
- Caylusii, comitis, disputatio de securibus, quas Ulysses sagitta percussit, O. τ', 573.
- Ctesias emend γ', 6.
- Dacieria α', 180.
- Diocles grammaticus insulsius O. ξ', 134.
- Etym. M. tentatum γ', 316 ann.
- Evangelistae sublimis oratio de Christo ann. ad O. ν', 92.
- Euripides Heracl. 153. em. γ', 220.
- Eustathius et Scholiastae emendati α', 114, 146, 149, 189, 235, 248, 250, 313, 423, 429, 539, β', 207, 219, 308, 347, 408, 410, 467, 480, 514, 525, 662, 697, 765, 797, γ', 23, 62, 83, 107, 188, 453, δ', 171, 278, 282, 452, 539, ε', 27, 88, 112, 253, 258, 278, 446, 655, 724, 25, 838, ζ', 15, 39, 396, 513, η', 44, 316, 346, θ', 164, 220, ι', 56, 146, 397 (v. index v. *πυγᾶνω*), 562, κ', 160, 480, ν', 122, 630, ξ', 226, 317, ο', 389, π', 481, ρ', 47, 225, σ', 295, τ', 80, υ', 150, 391, φ', 163, 495, χ', 467, ω', 455.
- Odysseus β', 320, 337, γ', 174, δ', 37, 135 (Add. vol. 6.), 622, ξ', 466 et s.
- H. Heine ann. ad ψ', 75. in Add. vol. 6.
- Hesiodus emend. O. et D. 119, β', 751. Scut. 282. et 83. ann. ad σ', 605. in Add. vol. 6.
- Eob. Hesus α', 121 et s.
- Hesychius emend. λ', 453, ο', 209.
- Homeri loca, quae conjectura tentavimus, asteriscis signata sunt.
- Vict. Hugo ξ', 110.
- Hyginus emend., fab. 155., ξ', 317.
- Klotz β', 212.
- Jos. de Lassberg indice 1. v. *χλωρόν δέος*.
- Longi locus tentatus κ', 246. nota.
- Martialis α', 285.
- Pisistrati tyranni versus O. λ', 630.
- Plautus persanatus ann. ad ε', 127.
- Rhiani scripturae non magni pretii O. β', 152, 241. cf. O. δ', 788 ann.
- Sappho emend. ε', 734.
- Scholiastae ignorare visi nonnunquam, cur versus notati sint a Criticis, ann. ad μ', 350. in Add. vol. 6.
- F. Schubarth O. δ', 264 et s.
- Simonidis locus ζ', 142. nota.
- L. de Sinner κ', 351.
- Soph. emend. *Μάντρεσι* ν', 663.
- Strabo emend. 10., β', 634; 9, β', 681; 7, 3, β', 701; 7, 4, β', 751; 17, γ', 6, 8, 3, η', 133.
- Theocritus emend. 25, 71., β', 269.
- F. Thiersch O. α', 154.
- L. Tieck μ', 33.
- Venetus librarius hallucinari nonnunquam visus, idque Aristophane et ipso Aristarcho auctoribus; velut π', 175.
- Virg. emend. ann. ad ε', 127, O. ε', 61.
- Zenodotus II. vol. 1. p. 7. ejus audacia β', 60.
- Zoilus II. vol. 1. p. 7.

E P I L O G U S.

Est genus hominum, Lector erudite, simile atriensis Phaedriani, qui in omnes partes reip. litterariae discurrunt, multumque agendo nihil agunt, agentes impediunt, dicta eorum secus interpretantes, facta elevantes, idque per omnia studentes, ut se meliores ad imos pedes Parnassi detrahant, ad quos ipsi, invito Phoebō, obscura sua habent domicilia. horum nonnulli, cum in praefatione primi voluminis dixissent, non tam illud mihi faciendum fuisse in hac editione Homericorum carminum, ut nova proferrem in medium, quam ut prolatis uterer et delectum adhiberem ad farraginem animadversionum, quibus bene multi optimum vatem magis onerarunt quam ornarunt, id verbum simplex et modestum ad vivum reseuerunt, quasi nihil a me novi excogitatum sit, omnisque nostra opera in excerpto consistat. Quam ego calumniam haud dignam habuissem, quam redarguerem, nisi alta voce proclamata in nescio quibus ephemeridibus tota Germania resonavisset, quamvis absurdissimam. nam quid, quaeso, manifestius est quam, hoc opus, nisi aliam, certe illam dotem sibi jure suo vindicare, ut proprium quiddam existimetur, nec ab alio quocunque pendens, ne tum quidem, cum superiorum interpretum placita commemoramus atque expendimus, quod ipsum est suo utentis iudicio, nec in magistri vel celeberrimi verba jurantis? sed fuit, neque id raro, cum duces nullum inveniremus: itaque aut nostro Marte res agenda erat, aut more multorum faciendum, qui caute silent, ubi aqua haeret, ut intelligere videantur scilicet, quae non intelligunt, nec fateri ignorantiam cogantur.

Cujusmodi fastu ac vanitate nihil ineptius bonisque litteris perniciosius fingi potest, siquidem hac inprimis de causa mendis foedissimis usque ad nostram memoriam maximus poeta et inquinatus fuit, et adhuc fortasse scatet, si divinantibus nobis haud successit. verum tot mihi consideranti aperte falsa, insulsa, transposita, male interpuncta, non sane videtur abjicienda esse spes, fore, ut aliquantum promotā ope nostra studia haec humanissima dicantur; quod ut fieret, plerumque satis erat, ut ita dicam, aperire oculos, nec fide sublesta Graeculorum atque recentiorum codicum indormire.

Elocuti sumus illud, quod in cujusvis potestate situm est, ut attendat, cogitet, nec nubem pro Junone amplectatur. nam quod praeterea requiritur in hoc genere, id quidem *θεῶν ἐν γούνασι κείται*, ut ait Homerus, nec tamen contemnendum est propterea, quia neque addisci, neque ad libros aut praecepta revocari potest, sed velut divina quaedam aura de improvise adspirare solet meditantibus, et intricabilia visa lumine insperato perfundere. Haec illa est ars, qua excellit Bentlejus, nisi quod, ingenio nimis indulgens, dum palaeographicam negligit rationem, speciosus nonnunquam foetus edidit, sed non vitales. Cui nos rationi obtemperantes hic illic *ἔλλη ὕπουλα* curavimus, haud contenti scripturis tolerabilibus, quas vocare solent, subridente Jacobsio praef. vol. 1. Anthol. Palat., pag. 71.*), et impune nomen recensionis, prae quo recognitionis sordet nonnullis, usurpare potuissemus, quod nomen, qui nominibus ducuntur, reveriti miscelliones fortasse manus abstinuissent hoc opere, non illis scripto; sed Homerum imitari maluimus, quem *non fumum ex fulgore, sed ex fumo lucem dare* dicit Flaccus.

Ejusmodi macularum, quae inveteraverunt, e numero est hoc animae Patrocleae dictum Iliadis libro penultimo, versu 75.: *καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι*, et illud Odyssea, *ρ', 506.: ὁ δ' ἐδείπνεε*: quae loca, sicut alia quaedam utriusque carminis pariter affecta, in Addendis demum sexti voluminis enucleare contigit. Sunt autem et haec et consimilia satis multa asteriscis nunc notata per totum librum; quae aliquando, si assensum Criticorum idoneorum tulerint correctiones, in ipso ordine perscribi jubebimus, vetustis sordibus in notas conjectis.

Quid autem, inquit quispiam, si displicebunt istae tuae correctiones? Respondeo, ne sic quidem vere cavillatores laudem novitatis ac proprietatis abjudicasse ab hoc scripto, cum id tamen constet, nos primos incurata ista ulcera explorasse et medicinam adhibuisse, qua si quis utiliore repererit, is laude fruatur sua, nostrae haud officiet. Praeterea vero res naturales, historiam, grammaticam et rhetoricam, non vulgari modo explicavi, sed ipsos harum disciplinarum fontes adii, recentioribus tamen auctoribus succenturiatis. Quodque maximum momentum habet, nullum versum, nullum vocabulum, praetermisi, quin fidem ejus examinarem; quam rem alii, in iisque viri doctissimi, vel prorsus neglexerunt, vel breviter atque in transcurso tractarunt, in disputationes altioris quidem illas indaginis, sed paulo alieniores a proposito, exspatiati. Nam id sane omnes cupimus, quicumque his litteris tenemur, quam emendatissima legi verba Homeri: igitur ad hoc obtinendum totis viribus annitamur; cetera, quae ad explicationem

---

*) „Non ii sumus, qui, quod ab eruditissimis viris interdum fieri videmus, lectiones, quae tolerabiles sint, mutandas tentandasve negemus. *Tolerabiles* autem plerumque vocant eas, quae argutis quibusdam ratiunculis aliquo modo explicari posse videantur. Talia multa sunt in his Epigrammatis, quae frustra tuearis, veriore lectione felici conjectura reperta.“ Jacobs. l. c.

pertinent, facilius huic velut fundamento superstruantur. quae tamen et abesse possint sine detrimento poëtae, cum praesertim non desint libri, in quibus separatim atque ordine enarrentur. neque enim notarum causa eduntur scriptores classici; quem ineptorum errorem merito exagitans Capoferreus in animadvers. ad Ovid. Met. 10.: „In memoria habendum est,“ inquit, „id quod viri doctissimi jam pridem testificati sunt, in neminem poëtarum plus sibi temeritatem sciorum permisisse quam in hunc, ut cui, pro candore ac facilitate sua uni omnium inter manus versanti, facillime possent ineptiarum suarum scabiem affricare; *qua qui elegantissimum poëtam purget, pristinoque suo nitore restituat, hunc plus illi conferre existimo quam qui, neglecta corporis cura, variis corruptelis atque incrustationibus, velut ulceribus, scatentem commentariorum veste circumdet.*“ quae verba in plurimos etiam Homeri editores conveniunt.

Superest ut dicam de Indicibus, quibus omnium minime cendum fuit patri humanitatis propter copiam rerum et verborum, quantum vix apud ullum scriptorem invenias. quos Indices quamvis studiose ac diligenter confeci, tamen non ubique Ionicas verborum formas perscribendas esse existimavi, sed hic illic posui *ναῦς, ἥλιος*, et alia hujusmodi Atticorum notiora, quae facile quisque amussitabit. praeterea, taedium et jejunitatem Seberiani libri evitaturus, neque loca omnia commemoravi, in quibus vox quaeque legitur, et phrases dedi potius quam nuda verba, sicubi horum sensus paulo obscurior esse videretur. fere autem omisi interpretationem vocabulorum, cum propterea quod ex annotationibus peti potest, tum quia propediem expectatur doctissimi G. Ch. Crusii lexicon Homericum.

Vale, Lector erudite, et nos ama, sicut decet *φιλομήρους φιλόμηρον*. Dabam Constantiae ad lacum Brigantinum, Cal. April. a. 1836.

EPIPHONEMA.

Ingenui, huc adsitis et aequae imponite lanci,
 Dentibus obscoenis quae petit Invidia,
 Carmina primigeni vatis, ne adjungere possit
 Nos imitatorum pessima turba sibi!
 Verum quaesivi, jussis plorare magistris;
 Lucida dispulsis sensa dedi nebulis.
 Sin: certe volui. In magnis, ait auctor acutus
 (Magnaque sane haec sunt), et voluisse sat est.
 Quodsi Pieridum chorus adspiravit, habebo,
 Qua clarus volitem sera per ora virum,
 Artibus haud solitis partam propriamque coronam,
 Quae cingat viridi tempora fronde senis.

A D T Y P H O N E M.

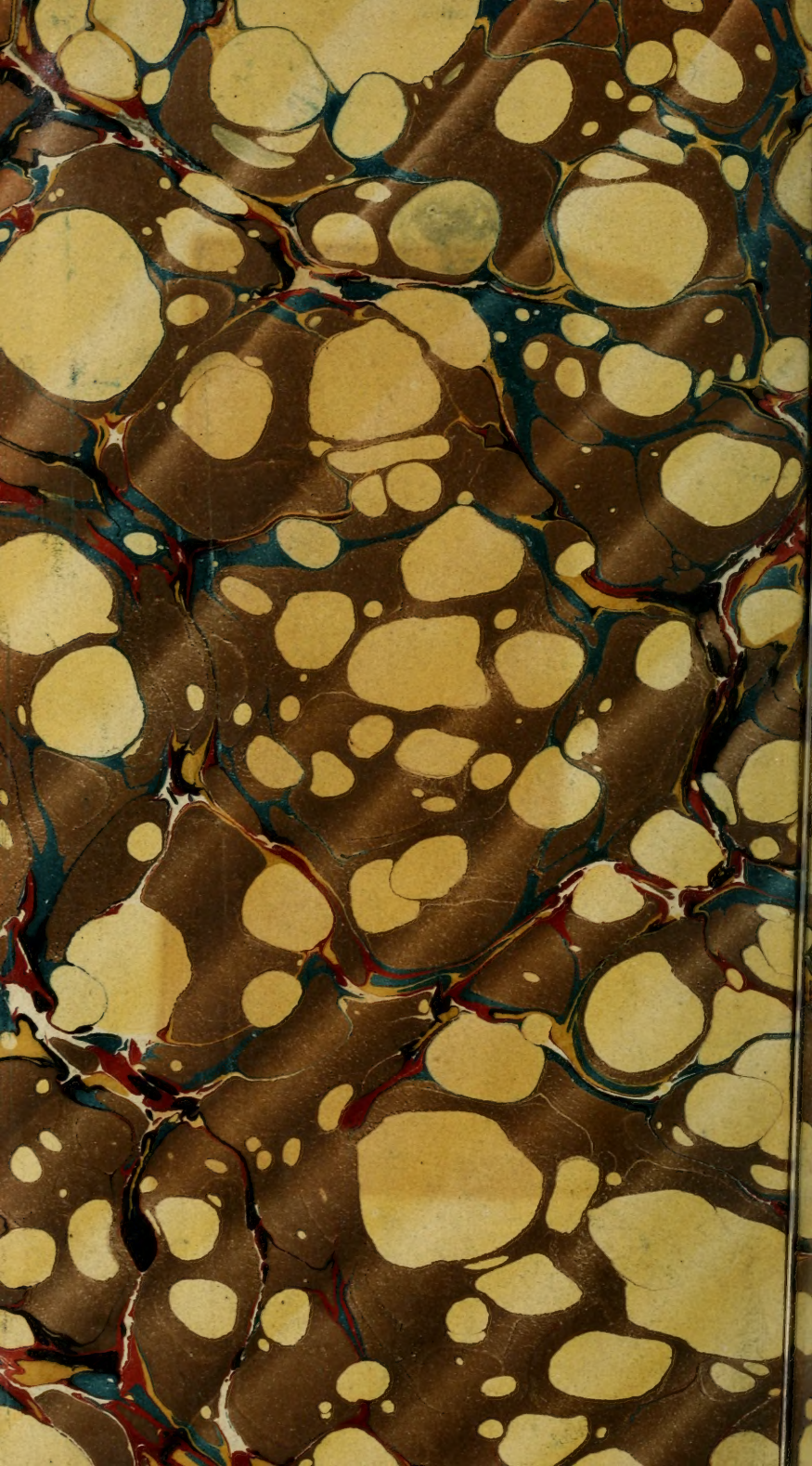
Quid me dilaceras, *Tυphon*? Velut alter Osiris,
Astra petam; stagni te cohibebit aqua.
Illic ranarum mirabere taedia cantus;
Illic plausores quaere tui similes.

113904

Author Homer

Lgr

H 766Bo

Title Carmina; ed. by Bothe. Vol.5.

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

Do not
remove
the card
from this
Pocket.

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File."
Made by LIBRARY BUREAU

